

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ
ΛΟΓΟΣ.

IAMBLICHI CHALCIDENSIS
EX COELE-SYRIA
DE VITA PYTHAGORICA
LIBER
GRAECE ET LATINE.

TEXTUM POST LUDOLPHUM KUSTERUM AD FIDEM CDD.
MSS. RECOGNOVIT, ULRICI OBRECHTI INTERPRETATIONEM
LATINAM PASSIM MUTAVIT, KUSTERI ALIORUMQUE
ANIMADVERSIONIBUS ADIECIT SUAS

M. THEOPHILUS KIESSLING
SCHOLAE EPISCOPALIS CIZENSIS CONRECTOR.

ACCEDUNT

PRAETER PORPHYRIUM DE VITA PYTHAGORAE
CUM NOTIS LUCAE HOLSTENII ET CONRADI RITTERSHUSII,
ITEMQUE ANONYMUM APUD PHOTIUM DE VITA PYTHAGORAE,
VARIAE LECTIONES IN IAMBLICHI LIBRUM TERTIUM ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ, ET QUARTUM
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ,
E CODICE CIZENSI ENOTATAE.

PARS PRIOR.

LIPSIAE, MDCCCXV.
SUMTIBUS F. C. G. VOGELII.

THE [illegible] OF [illegible]

BY [illegible]

IN [illegible]

THE [illegible] OF [illegible]

BY [illegible]

IN [illegible]

THE [illegible] OF [illegible]

BY [illegible]

IN [illegible]

VIRO MAGNIFICO

ILLUSTRI EXCELLENTISSIMO

IURISCONSULTISSIMO

CHRISTIANO GOTTLOB EINERT

**I. U. D. POTENTISSIMO SAXONIAE REGI A CONSILIIS AULICIS,
SENATUS LIPSIENSIS CONSULI PRIMARIO**

HUNC LIBRUM

ANIMI GRATISSIMI ET DEDITISSIMI SIGNIFICANDI CAUSA

SACRUM ESSE VOLUIT

EDITOR.

P R A E F A T I O.

Quod iam post Kusterum etiam librum Iamblichi de Pythagorica vita denuo typis exscribendum curauimus, hoc quanquam non ea ratione defendere possumus, qua uti licebat, quum ante biennium eiusdem philosophi λόγον προτρεπτικόν edebamus, si quidem illius libri tum exstabat et vna et eadem vitiosissima editio Arcerii: huius tamen instituti non causam afferre possumus nullam, quam viris doctis probatum iri confidamus. Kusteriana enim editio quemadmodum iam in rarioribus librorum veterum editionibus numerari coepit, ita eadem, quum multis iisque egregiis ad accuratiorem graecae linguae cognitionem pertinentibus observationibus conspicua sit, philologi aegre carent. Huc accedit, quod etiam philosophiae veterum studiosi non possunt non optare, ut facilem copiam habeant ipsius Iamblichi opusculi. Quod licet dignissimum sit illis reprehensionibus, quibus a Meinersio in libro: *Geschichte der Wissen-*

schaften in Griechenland und Rom, Tom. I. pag. 271. exagitur, quum reuera materia in eo coaceruata rudis sit indigestaque moles, neque certo consilio collecta, quum singulae partes ne formularum quidem connectendi vinculo colligentur, erroresque ab exscriptis auctoribus tum in rebus, quae narrantur, tum in temporum computatione commissi non magis corrigantur, quam differentiae diuersorum scriptorum tollantur, adeoque plurimae res diuersis locis *αὐτολεξεῖ* repetantur; quae res Kusterum in eam opinionem adduxerat, vt existimaret, vitae huic Pythagoricae non esse ab Iamblichio vltimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia confuse, vt fit, in schedas ab eo coniecta, vnde alii postea vitam hanc consarcinauerint; licet igitur tam nulla arte et diligentia hic liber corrasus sit, idem tamen cum Porphyrii libro eiusdem argumenti, deperditis maximam partem his scriptoribus, e quibus sua Porphyrius et Iamblichus exscripserunt, in primariis fontibus est habendus, vnde accuratior et plenior Pythagorici sodalitiū cognitio hauriatur.

Kusterus de sua editione, quam anno 1707. Amstelodami vulgatam Ioanni Morro, Episcopo Noruicensi, inscripsit, in praefatione haec refert: „Iamblichum Nostrum *περὶ Πυθαγορικοῦ βίου* primus publici iuris fecit (anno 1598. in 4. apud Commelinum) Arcerius Frisius; sed partim iniuria temporis, partim librariorum negligentia et imperitia adeo corruptum et deformatum, vt nesciam, an a renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem vnquam exierit. Quare mirum forsan cuiquam videbitur, toto illo temporis spatio, quod a prima editione iam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic tam male affecto ante nos medicam manum admouisse. Spem quidem nouae meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant Viri quondam Eruditissimi Vlricus Obrechtus, et Thomas Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit. Quare cum prouinciam hanc, illorum morte vacuum relictam, a nemine occupari viderem, operae pretium me facturum putavi, si nouam Iamblichi editionem aggrederer, instructus ad id collatione MS. quam debeo

„singulari favori et humanitati Virorum
„Clariss. Clementii et Boiuii, qui instru-
„ctissimae Bibliothecae Regiae Parisiensi
„praesunt, mihiq̃ue, cum ante annos cir-
„citer octo Parisiis versarer, tanta comi-
„tate et facilitate aditum ad eam concesser-
„unt, vt Musarum fores, quod prouerbio
„dicitur, nusquam alibi magis apertas esse
„viderim. Huius codicis ope plurimas,
„easque foedissimas maculas ex Iamblichio
„deferri, et lacunas non paucas in eo sup-
„pleui; adeo vt, qui hanc Edit. cum priore
„comparare voluerit, immane inter vtram-
„que discrimen deprehensurus sit. Prae-
„terea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii
„bibliotheca, quae Berolini est, nactus
„sum exemplar Iamblichi, ad cuius mar-
„ginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam
„inter eruditos nomen, adscripserat varias
„lectiones eiusdem, de quo dixi, Msti Pa-
„risiensis; et praeterea coniecturas quas-
„dam et emendationes viri docti (Iosephi
„Scaligeri, vt puto,) quibus me in locis
„nonnullis difficilioribus non parum adiu-
„tum esse profiteor. Adhaec cum de con-
„silio meo edendi Iamblichum certior fa-
„ctus esset Vir Clariss. et de literis Graecis

„optime meritis, Ioannes Hudsonus, Bi-
„bliothecae Bodleianae apud Oxonienses
„Praefectus; misit ad me varias lectiones
„et emendationes in eundem scriptorem,
„quae in duorum Codicum impressorum
„margine calamo exaratae erant. Hae au-
„tem licet serius aliquanto et editione pene
„iam absoluta ad manus meas peruenerint;
„et praeterea non essent diuersae, cum a
„variis lectionibus Msti Parisiensis, tum
„a caeteris coniecturis, quas Nic. Rigal-
„tius, vt dixi, margini Codicis Spanhe-
„miani alleuerat (vt ex vno fonte vtrasque
„profluxisse appareret); non tamen ideo
„eruditissimi huius viri voluntas et bene
„de me merendi studium minus gratum
„mihi fuit. Vti vero hisce subsidiis ple-
„rorumque locorum Iamblichi emendatio-
„nem debeo; sic ad caetera, vbi ea spem
„meam destituerent, illustranda et inte-
„gritati suae restituenda qualescunque in-
„genii mei vires aduocaui; qua quidem in-
„re an successus voto meo responderit,
„penes doctiores iudicium esto. Quod si
„forte quaedam diligentiam meam effuge-
„runt, neminem id miraturum puto, qui
„sciuerit, me tempore breuissimo, aliis.

„que vrgentibus negotiis, operis huius te-
„lam detexuisse.“ Hactenus Kusterus,
quem hunc omnem laborem valde prope-
rasse, testantur tum multa loca male af-
fecta, quae intacta reliquit, tum ipsae
δεύτεραι φροντίδες, quibus in praefatione
nonnulla loca retractavit, quas viri egregii
observationes suo quamque loco reliquis
inseruimus. Atque hae ipsae curae secun-
dae Kusterique aliunde satis cognita prae-
stantia dubitari non sinunt, quin, si suae
editioni maiorem curam impendere vel
potuisset vel voluisset, textum is sic resti-
tuturus fuisset, vt posteris editoribus pau-
ca emaculanda relinqueret. Sed iam nobis
absque arrogantia affirmare licet, textum
in nostra editione, quam in Kusteri, quam
plurimis locis esse emendatiorem. In qua
textus recognoscendi et emendandi cura
adiuti sumus tum eodem codice Cizensi,
quem in praefatione ad Iamblichi *λόγον*
προτρεπτικόν pluribus descripsimus, tum
eiusdem codicis Parisiensis, e quo Kusteri
editio facta est, lectionibus, quae eadem
via ad nos peruenerunt, qua eiusdem co-
dicis lectiones in *λόγον προτρεπτικόν* nacti
eramus; in quibus quum plures optimae

notae, a Kustero non memoratas, prehenderimus, hinc quoque intelligitur, quam, non dicam negligenter, festinanter certe Kusterus codicem Parisiensem contulerit. Item in vsum nostrum contulimus praeter Desiderii Heraldi in hunc Iamblichi librum animaduersiones, adiunctas illas huius viri docti Aduersariorum libris duobus (Parisiis 1599. in 8.) et iam a Kustero excussas, observationes Cuperi, Logani, Schwarzii, aliorum, quarum nobis fuit copia, easque omnes auctorum verbis aut plane non, aut leuiter mutatis reddidimus. Quanquam hic metuimus, ne, quandoquidem hic Iamblichi liber a viris doctis multo frequentius, quam reliqui, lectus, illustratus et emendatus est, probarum observationum per varios libros dispersarum satis largum spicilegium reliquerimus. Nonnullis locis iam Schaeferus, vir omni humanitate inter paucos insignis, pro suo literis bonis omni modo inseruendi studio et in me beneuolentia, quae me effugerant, docta manu suppleuit: id quod iis qui nostra editione vtentur, non minus, quam mihi, incundum accidet. Porro consilium, quaecunque a viris doctis de hoc

libro passim monita essent, quantum possemus, omnia in hanc editionem congerendi, nos commouit, ut etiam Meinersii commentationem, insertam libro supra laudato Tom. I. p. 273 — 288. qua cum probabilitate efficere studet, quibus auctoribus singulae huius operis musivi partes sint assignandae, totam latine conuersam ita reciperemus, ut eius particulas singulis Iamblichi locis, ad quos pertinerent, praemitteremus, neque ea omitteremus, quae Wyttenbachius in Bibliotheca critica de nonnullis Meinersii opinionibus et Iamblichi locis pronuntiauit. Atque hic multi mecum dolebunt, quod Wyttenbachius, quippe qui cum paucis in hoc doctrinae genere regnet, non totius operis Iamblichei censuram egit. In Obrechtii versione latina, quam et ipsam, ne vlla Kusterianae editionis pars desideraretur, recudendam curauimus, non ea religione vsi sumus, qua Kusterus, ut qui eam, quamuis interdum ab orationis latinae puritate discedentem, talem prorsus, qualis ab auctoris manu profecta esset, non vero interpolatam lectori exhibendam censuerit. Mutauimus enim non solum illos locos, ubi Obrechtus

inuitis legibus grammaticis non accusativum cum infinitivo, sed *quod* cum verbo finito posuerat, sed passim etiam barbaris vocabulis bene latina substituimus, neque manum emendatricem ab iis locis cohibuimus, ubi Obrechtum, quem cum Kustero boni quidem et docti interpretis laude minime defraudamus, ab auctoris mente aberrasse manifestum esset. Quae libertas in nullius, opinor, reprehensionem incurreret, quum haec interpretatio non eo loco possit haberi, quo habentur veteres nonnullae graecorum scriptorum interpretationes, quae, e codicibus factae, ipsae quoque propemodum codicum numero sunt habendae. Neque tamen tam multa in ea mutauimus, ut tota sit nostra, Obrechtii esse desierit.

In notis, quae nouae Kusterianis accesserunt, hoc potissimum egi, ut indicarem tum varias lectiones codicis Cizensis, non omissis vel apertis librarii vitiis, si quidem et haec in re critica non sunt nullius momenti; silentio tamen fere praetermisi, sic ubi noster codex veras lectiones a Kustero e Parisiensi receptas comprobaret; tum ea, quae in margine Iamblichi exemplaris editione Arcerii, a Kustero nomine codicis

Spanhemiani insigniti, a Rigaltio notata sunt, quorum complura Kusterus omiserat; denique diligenter rationem redderem, si quibus in locis, idoneis ductus argumentis, lectionem mutandam censerem. Quanquam enim auctoris textum non recensui, sed recognoui, saepius tamen huius editionis lectio a Kusteriana recedit, quod, qui utramque inter se contulerint, facile animaduerterent. In quamplurimis vero locis, et iis quidem deprauatissimis, quum codices adhuc collati in vulgata labe conspirarent, in eo acquiescendum fuit, ut probabilem corrigendi rationem simpliciter in notis significarem. Et sane si in quoquam libro, in hoc Iamblichi saepissime incertissimum est, de lectionis veritate vel probabiliter pronuntiare; nam non vnum hic scriptorem legimus, argumentum quoddam ratione ac via explicantem et certum scribendi genus, certum loquendi usum sequentem, sed plurium scriptorum fragmenta inter se male cohaerentia et oratione dissimillima. Hinc fit, ut eo adminiculo, quod, si alios bonos auctores tractes, laborantibus locis in bene sanis paratum est, criticus hic prorsus constituatur. Interpretis denique partes fere

non egi, nisi in iis locis, vbi ad tuendum iudicium, quod in variis lectionibus coniecturisque siue probandis siue repudiandis sequeremur, vnice id necessarium esse videretur. Nec facile aliae possunt esse partes interpretis libri eius generis, cuius hic est, quam quas Meinersius, Tiedemannus et alii, qui res Pythagorae eiusque scholae accurate et copiose explicarunt, summa cum laude egerunt. Horum igitur libros diligenter euolui suisque locis citaui.

Cum Iamblichus nos quoque e Kusteriana editione coniunximus ob argumenti et materiae similitudinem (Kusteri verbis vtor) Porphyrium *) itemque Anonymum apud Photium de vita Pythagorae cum Notis in Porphyrium, quas vberes et amplas scripserunt Conradus Rittershusius et Lucas Holstenius. Rittershusii notas, a Kustero diu frustra quaesitas in variis Bataviae bibliothecis, tandem I. Alb. Fabricius ex exemplari Bibliothecae publicae Hamburgensis descriptas ad eum miserat. In limine notarum suarum quum Rittershu-

*) Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, a. 1630. quam Lucae Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quae praeter Vitam Pythagorae, et alia Porphyrii opuscula continet) recudicurarunt, a. 1655. *Kust.*

sus confudisset Malchum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantinarum scriptore, cuius Suidas et Photius mentionem fecerunt: postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagorae ad Malchum Tyrium, siue Porphyrium, celebrem illum philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Nos denique appendicis loco huic editioni adiunximus varias lectiones codicis Cizensis in librum Iamblichi tertium *περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς*, et quartum *περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς*, ut, si quis in posterum hos libros editurus esset, ne boni illius codicis auxilio destitueretur. Nos enim Iamblicho, qui diu nos exercuit, iam vale dicimus: neque tamen nos operae in hoc scriptore qualicunque collocatae poenitet, quum eam a viris doctis non inutilem iudicatam esse cognouerimus.

Ita vale, Lector Beneuole, nostrisque conatibus etiam in posterum faue, et si animaduerneris, inoffenso pede vbiuis fere Te in Iamblicho progredi posse, scito, id etiam Schaefero, qui operas rexit, deberi.

Scr. Cizae, d. xxv. April. cııııcccxv.

ΛΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.*)

- α. Προοίμιον περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας, ἐν ᾧ θεῶν παράκλησις προηγείται, καὶ τὸ χρήσιμον καὶ δύσκολον τῆς πραγματείας συν-εμφαίνεται.
- β. Περὶ Πυθαγόρου καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας καὶ τῶν ἀποδημιῶν καὶ τῆς εἰς οἶκον ἐπανό-δου καὶ τῆς ἐντεῦθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξόδου, καὶ ὅλως περὶ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὸν βίου.
- γ. Τίς ὁ εἰς τὴν Φοινίκην αὐτοῦ ἔκπλους, καὶ τίς ἡ ἐκεῖ διατριβή, καὶ τίς ἡ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημία, καὶ πῶς γενομένη.
- δ. Τίς ἡ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτοῦ διατριβή, καὶ πῶς ἐντεῦθεν ἀπεδήμησεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πῶς ἐκεῖ τοῖς μάγοις συνεγένετο.
- ε. Πῶς ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς τὴν Σάμον. τίς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ἐγένε-το διατριβή, καὶ πῶς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ

*) Haec capitum summaria, quae in Arcerii editione leguntur, a Kustero autem omissa sunt, etiam in Cod. Giz. reperiuntur, et quidem aliis locis emendatiora, aliis vitiosiora.

θαυμαστῇ τέχνῃ ἐπαίδευσεν, ἀποδημῖαι τε
 1) αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἑλληνας, καὶ τρόποι ἀσκή-
 σεως ἐν τῇ Σάμῳ.

5. Αἰτίαι δι' ἃς ἀπεδήμησεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ
 περὶ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ ταύτης, καθολι-
 κός τε διορισμός περὶ Πυθαγόρου, ὁποῖός
 τις ἦν, καὶ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας.

ζ. Κοινοὶ τινες ὥσπερ εἰ τύποι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ αὐ-
 τοῦ πράξεων, καὶ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐμφε-
 ρομένων 2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων, ὁποῖοί τινες
 ἦσαν.

η. Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμησε, τίνα
 τε ἐπραξεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιφοιτήσει, καὶ τί-
 νας λόγους εἶπεν εἰς τοὺς νεανίσκους.

θ. Τίνας λόγους διελέχθη ἐν τοῖς χιλίοις τοῖς
 προσετηκόσι τῆς ὅλης πολιτείας περὶ τῶν
 3) ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

ι. Τίνα τοῖς παισὶ Κροτωνιατῶν συνεβούλευσεν
 ἐν τῷ Πυθαίῳ 4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν.

ια. Τίνα ταῖς Κροτωνιατῶν γυναῖξιν ἐν τῷ
 Ἡραίῳ διελέχθη κατὰ τὴν 5) πρώτην ἐπιδη-
 μίαν.

1) αὐτοῦ] In Ciz. vt in Arc. edit. est αὐτῷ, quod corre-
 ximus.

2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων] Ita Ciz. In Arc. edit. erat, εἰς τὸν
 κοινὸν λόγον.

3) ἀρίστων λόγων] In Arc. ἀριστολόγων. Illud est in Ciz.,
 sed ita vt verba περὶ ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων
 noui summarii speciem prae se ferant.

4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν] Ita Ciz. In Arc. κατ' αὐ-
 τοῦ ἐπιδ.

5) πρώτην] Hanc vocem addidi e Ciz.

- ιβ. Τίς ἡ περὶ φιλοσοφίας αὐτοῦ διάλεξις, καὶ ὅτι πρῶτος ἐαυτὸν φιλόσοφον ἐπωνόμασεν, καὶ ⁶⁾διὰ τίνα αἰτίαν.
- ιγ. Ὅτι καὶ εἰς τὰ θηρία διατείνουσιν καὶ τὰ ἄλογα ζῶα τὴν ⁷⁾διὰ λόγου παιδευτικὴν δύναμιν εἶχε Πυθαγόρας, καὶ τούτων τεκμήρια πλείονα.
- ιδ. Ὅτι ἀρχὴν ἐποιεῖτο τῆς παιδείσεως τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων βίων· ὡς αἱ ψυχαὶ πρότερον διεβίωσαν, πρὶν εἰς τὰ σῶματα ἀφικέσθαι, ἐν οἷς τότε ἐνοικοῦσαι ἐτύγγανον.
- ιε. Τίς ἡ δι' αἰσθήσεως πρώτη εἰς παιδείαν ἀγωγή παρ' αὐτῷ, καὶ πῶς ἐπηρεορθεῖτο τὰς ψυχὰς τῶν προσομιλούντων διὰ μουσικῆς, καὶ πῶς ταύτην αὐτὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τελείαν εἶχε.
- ις. Τίς ἡ καθαρτικὴ παρ' αὐτῷ ἄσκησις, ἣν καὶ αὐτὸς ὢν ἡσκεῖτο, τίς τε τελεωτέρα ⁸⁾αὐτῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσις ἦν, καὶ αὐτὴ προπαρασκευάζουσα εἰς φιλοσοφίαν ἐπιτηδείους.
- ιζ. Πῶς τὴν δοκιμασίαν ἐποιεῖτο τῶν πρώτως προσιόντων ἐταίρων ὁ Πυθαγόρας, καὶ τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῶν τοῦ τρόπου πρὸ τῆς ⁹⁾εἰς φιλοσοφίαν εἰσαγωγῆς.
- ιη. Εἰς πόσα γένη καὶ πῶς διεῖλε τοὺς ὁμιλητας

6) διὰ τίνα αἰτίαν] Ita Ciz. sed Arc. διὰ τίνας αἰτίας.

7) διὰ λόγου] Ita Ciz. In ed. Arc. διὰ λόγων.

8) αὐτῆς φιλοσοφίας] Ita Ciz. In Arc. αὐτῆς φιλίας.

9) εἰς φιλοσοφίαν] Ita Arc. In Ciz. φιλοσοφίας.

ἑαυτοῦ ὁ Πυθαγόρας, καὶ διὰ τίνος αἰτίας αὐτοὺς διέκρινεν.

ιθ. ¹⁰⁾ Ὅτι πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας ἀνεῦρε τῆς ὠφελίμου παιδεύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ λέγεται καὶ ἡ Ἀβάριδος πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ συνουσία, πῶς τε αὐτὸν ἤγαγεν εἰς τὴν ἀκροτάτην σοφίαν καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παιδείας.

κ. Τίνα τὰ ἴδια ἀσκήματα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, καὶ πῶς αὐτὰ παρεδίδου Πυθαγόρας, καὶ ¹¹⁾ πῶς ἐγύμναζε τοὺς αἰε μεταλαμβάνοντας τῆς φιλοσοφίας.

κα. Περὶ ἐπιτηδευμάτων, οἷα κατεστήσατο Πυθαγόρας, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρέδωκε τοῖς ἐταίροις ἐπιμελῶς πράττειν, καὶ παραγγέλματα τινὰ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὁμολογούμενα.

κβ. Τίς ὁ τρόπος τῆς παιδείας ὁ διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνους ὑπολήψεις διατεινουσῶν.

κγ. Τίς ἡ διὰ συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀπόρρητος δογμάτων ἔμφασις καὶ ἀποκεκρυμμένη μόνοις τοῖς εἰδόσι ¹²⁾ παιδείαν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἑλλήσι θεολόγων συνήθειαν.

κδ. Τίνων ¹³⁾ ἀπείχετο βρωμάτων καθόλου

10) Ὅτι πολλὰς κ. τ. λ.] Haec in Ciz. cum summario praecedenti cohaerent.

11) πῶς] Hanc voculam addidi e Cd. Ciz.

12) παιδείαν] In Ciz. παιδίαν, παραδόθη. Deinceps ibidem desunt articuli τοῦ et τῶν.

13) ἀπείχετο] In Ciz. ἀπήχετο βρωμάτων.

Πυθαγόρας, καὶ τίνων τοῖς ἐταῖροις ἀπέχεσθαι ¹⁴⁾ παρήγγελλε, καὶ πῶς ἄλλους καὶ ἄλλους νόμους ἐνομοθέτησε περὶ τούτου κατὰ τοὺς οἰκείους βίους ἐκάστοις, καὶ διὰ τίνος αἰτίας.

κε. Πῶς καὶ διὰ μουσικῆς καὶ μελῶν ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους κατὰ καιροὺς τε ὠρισμένους, ¹⁵⁾ καὶ ὅτι μάλιστα παρηνώχλει αὐτοῖς τὰ πάθη, ¹⁶⁾ τίνος τε καθάρσεις νόσων ψυχῆς τε καὶ σώματος δι' αὐτῆς ἐποιεῖτο, καὶ πῶς αὐτὰς ἐπετήδευε.

κη. Πῶς τὴν εὐρεσιν ἐποιήσατο Πυθαγόρας, καὶ ἀπὸ ποίας μεθόδου ἁρμονίας τε καὶ τῶν ἁρμονικῶν λόγων, καὶ πῶς παρέδωκε τοῖς ἐπηκόοις πᾶσαν τὴν περὶ τούτων ἐπιστήμην.

κς. Ὅσα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἀγαθὰ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων καὶ λόγων καὶ διὰ τῆς τῶν πολιτειῶν καταστάσεως καὶ τῆς τῶν νόμων θέσεως δι' ἄλλων τε πολλῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτός τε καὶ οἱ ἐταῖροι αὐτοῦ.

κη. Ὅσα θεῖα καὶ θαυμαστὰ ἔργα διεπράξατο, καὶ ὅσα ἀνήκει εἰς εὐσέβειαν, καὶ διὰ τῆς τῶν θεῶν εὐμενείας τὴν μεγίστην παρέχεται

14) παρήγγελλε] Ita Arc. In Ciz. παρήγγειλε. Ex aod. Cd. post ἄλλους inserui νόμους. Ultimum vocabulum αἰτίας ibidem deest.

15) καὶ ὅτι] In Ciz. καὶ ὅτε. Deinceps παρηνώχλει.

16) τίνος τε] Ita Ciz. In Arc. deest τε. Idem Ciz. ἐπετήδευε.

εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν, ἃ καὶ κατεπέμφθη
εἰς τὸ θνητὸν γένος διὰ Πυθαγόρου.

κθ. Περὶ τῆς Πυθαγόρου σοφίας, τίς τε ἦν,
καὶ καθ' ὅσα γένη καὶ εἶδη διήρητο, ὅπως
τε ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων
γνωριστικῶν δυνάμεων τὴν ὀρθότητα καὶ
ἀκρίβειαν κατώρθωσε καὶ τοῖς ἀνθρώποις
παρέδωκε.

λ. Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις εἰς
αὐτὴν συνεβάλλετο Πυθαγόρας, καὶ ὡς ἄνω-
θεν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς γενῶν μέχρι τῶν
τελευταίων εἰδῶν ἐπετήδευσεν αὐτὴν καὶ πα-
ρέδωκε τοῖς ἅπασιν.

λα. Περὶ σωφροσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετήδευσε
Πυθαγόρας καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους διὰ λόγων τε καὶ ἔργων καὶ πάσης κτί-
σεως, πόσα τε αὐτῆς εἶδη, καὶ τίνα κατεστή-
σατο ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

λβ. Περὶ ἀνδρείας ὅσα καὶ οἷα παραγγέλματα
Πυθαγόρας παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους, ἀ-
σκήματά τε ὅσα καὶ ἔργα γενναῖα τὰ ¹⁷⁾ μὲν
αὐτὸς διεπράξατο, τὰ δὲ καὶ τοὺς χρωμένους
αὐτῷ ἐποίησε διαπράξασθαι.

λγ. Περὶ φιλίας οἷα τε ἦν καὶ ὅση ¹⁸⁾ παρὰ Πυ-
θαγόρα αὐτὴ, καὶ ὅπως εἰς πάντας αὐτὴν διέ-
τεινε, πόσα τε αὐτῆς εἶδη κατεστήσατο, καὶ

17) μὲν] In Ciz. μετὰ.

18) παρὰ Πυθαγόρα] Ita Arc. In Ciz. παρὰ Πυθαγόρους
(for. παρὰ Πυθαγορείοις). Pro οἷα erat οἷα in Arc.
et Ciz.

τίνα ἔργα σύμφωνα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν οἱ Πυθαγόρειοι διεπράξαντο.

λδ. Σποράδην ¹⁹⁾τινὲς ἀφηγήσεις περὶ ὧν εἶπε καὶ ἔπραξε Πυθαγόρας αὐτὸς ἢ οἱ διαδεξάμενοι αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν, ²⁰⁾ὅσαι οὐκ εἴρηνται εἰς τὴν τεταγμένην κατὰ ἀρετὰς περὶ αὐτοῦ διήγησιν.

λε. Τίς ἢ ἐπανάστασις κατὰ τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο, καὶ ποῦ ὄντος Πυθαγόρου, καὶ διὰ τίνας αἰτίας ἐπέθεντο αὐτοῖς οἱ τυραννικοὶ καὶ ἀλιτήριοι ἄνδρες.

λς. Περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ ὀνόματα, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν παραλαβόντων παρ' αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν.

19) τινὲς] In Arc. τίνες.

20) ὅσαι] Addidi e Ciz.

(1) ἸΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΗΣ
ΣΥΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΒΙΟΥ
ΛΟΓΟΣ. *)

Κ Ε Φ. α.

Ἐπὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας *) ὁρμῇ θεὸν δῆ-

*) Ἰαμβλίχου — λόγος.] Haec est huius libri epigrapho in Codice Cizensi, paulum diuersa illa tum ab ea, quae exhibetur in edit. Arcerii: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως τῆς κοιλῆς Συρίας περὶ τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγος πρῶτος. tum ab ea, quae in edit. Kusteri: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου λόγος. Kiess. Liber hic de Vita Pythagorae primus est ex quatuor illis, quos Iamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπικὸς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio vna cum Vita hac Pythagorae: Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem adspexit. (Iam editus est e Cod. Marciano a Villosino in Anecd. Gr. Vol. II. p. 188. sqq. Kiess.) Clare hoc docet codex MS. Bibliothecae Reg. Paris. in quo quatuor opuscula modo laudata continentur. Is enim talem praefert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγοι. α. Περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου. β. Προτρεπικὸς εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης καὶ περὶ Γεωμετρίας καὶ περὶ Μουσικῆς τῆς παρὰ Πυθαγορείους. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quodam comessabundo referens, quae in Vita hac Pythagorae cap. XXV. extat, Iamblichum Nostrum laudet ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορείου (vel Πυθαγορικῆς) αἰρέσεως erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic

IAMBlicHI CHALCIDENSIS EX COELE-SYRIA
DE PYTHAGORICA VITA LIBER.

C A P. I.

Quum omnibus cordatioribus quidem, qui

primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur *Προtreπτικός εις φιλοσοφίαν*, ab amicissimo eodemque eruditissimo Ioanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam praeclare meretur, in lucem edendus. (Vid. praefation. nostr. *Protreptici* edit. p. 8. sq. *Kiess.*) Notandum autem est, librum hunc inscribi *περί τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου*, quod non simpliciter valet *de Vita Pythagorae*; sed de ratione vitae, quam Pythagoras eiusque sectatores ad exemplum magistri sui instituerunt. Sciendum enim est, Iamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagorae, sed etiam sectatorum eius mores et instituta describere. *Kust.* Priora quinque capita vsque ad sect. 30., censente *Meinersio* in libro: *Gesch. d. Wiss. in Griechl. u. Rom.* Vol. I. p. 273. sq. sumta sunt ex Apollonio Tyaneo. Hunc enim locum omnem vnus esse auctoris, ut patet ex orationis aequalitate, narrationisque perpetuitate, ita Apollonium esse hunc auctorem, intelligitur tum ex Apollonii fragmento, quod in Porphyrio (sect. 2.) legitur et ab Iamblichio (sect. 4. 5.) repetitur, tum ex eo, quod, quae in hoc fragmento traduntur, cum iis Philostrati locis conueniunt, quae partim demonstrant, quid Apollonius de Pythagorae vita et philosophia senserit, partim momenta enumerant, in quibus ille huius similis esse voluerit. Quid? quod ne prima quidem et secunda paragraphi sunt Iamblichi, sed Apollonii, et quidem libri, quem de Pythagorae vita scripserat, prooemium. Id cognoscitur non solum e pietate, quam oratio prodit, e precibus, deorum invocatione, sed

που παρακαλεῖν ἔθος²⁾ ἅπασι τοῖς γε σώφροσιν·
 ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ θείου Πυθαγόρου δικαίως ἐπὶ
 νύμφῃ νομιζομένην πολὺν δῆπου μᾶλλον ἀρμόττει
 τοῦτο ποιεῖν. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐτῆς παραδοθεῖ-
 (2) σης³⁾ τὸ καταρχάς, οὐκ ἔνεστιν ἄλλως ἢ δια
 τῶν⁴⁾ θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ⁵⁾ πρὸς γὰρ

etiam inde, quod auctor declarat, se sibi Pythagoram,
 parentem philosophiae diuinae, pro exemplo esse pro-
 positurum: denique ex eo, quod tum conqueritur,
 difficilem esse rerum Pythagorae peruestigationem, tum
 proficitur, ex longo inde tempore philosophiam Pytha-
 goricanam neglectam iacuisse. Quorum nihil Iamblichus
 quidem dicere potuit, quum iam ex tribus saeculis de-
 nuo philosophi exstissent, quos ipse Pythagoreorum
 nomine dignos censeret, quorumque libros legeret, et
 quum idem omnia scripta Pythagoreis vulgo tributa pro
 genuinis haberet. Haec Meinersius, quibus adde, quae
 idem vir doctus in eodem libro p. 238. sqq. monuit, ad
 quae pertinet hoc Wyttenbachii iudicium in Bibl.
 crit. Vol. II. P. VIII. p. 120. sq. „Locos illos apud
 „Porphyr. et Iambl. e libro Apollonii Tyanei esse, su-
 „spicatus iam erat Ionsius, III, 5, 4: quem secutus vi-
 „detur Fabric. B. G. T. I. p. 492, nec tamen repetiit
 „sententiam suo loco T. IV. p. 60. Sed hoc totum no-
 „bis minime persuadent rationes a Viro Cl. allatae.
 „Eum simpliciter *Apollonium* vocari, nihil efficit pro
 „sententia Viri Cl. potius contra eum valet. Nam si
 „Tyaneus foret, aliquam eius rei mentionem fecissent
 „Porphyrus et Iamblichus: aut certe eius auctorida-
 „tem prae reliquorum auctoritate extulissent, et plura
 „ex eo libro attulissent. Nunc *Apollonius* vocatur, ut
 „vnus e reliquis. Apuleius Tyaneum simpliciter *Apol-*
 „*lonium* nominare poterat, ut in recenti eius memoria
 „et enumeratione Magorum. Porro ratio et oratio illo-
 „rum locorum apud Porphyr. et Iamblichum habet
 „simplicitatem, elegantiam, doctrinam, nec notas fana-
 „tici ingenii, quo Tyaneus censetur: nisi forte de Py-
 „thagorae e monte Carmelo descensu et nauigatione:
 „quae tamen eiusmodi sunt, ut ab alio quouis non im-

de qualicunque philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, vt a dei inuocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam diuini Pythagorae cognomine censi iure meritoque obtinuit. Etenim quum origo eius a diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Adeo enim et

„prudente nec cōtemnendo Platonico dici potuerint.

„Quid? quod eos reprehendit, qui Pythagoram matre „ex Apolline conceptum prodiderant: ap. Iambl. 7.

„*Tyansē Vitam Pythagorae vnus memorat Suidas:*

„cuius error forte inde ortus est, quod *Δόξας Πυθαγόρου*

„ap. Philostrat. VIII, 19, cum *Vita Pythagorae* ab alio

„Apolloniō scripta confudit. Ceterum Apollonius *ὁ Μῦς*,

„quem e Strabone memorat V. Cl., longe alius et ab

„hoc loco alienus est.“

- 1) ὁρμη] Ita recte Ciz., et vel sine hac auctoritate pro ὁρμηῆς, quem casum dant edd. Arc. et Kust., dativus reponendus erat, quum deinceps haec legantur: ἐπὶ δὲ τῇ—νομιζομένη, omnisque locus expressus sit ad hunc Platonis in Timaeo p. 301. Bip. ἀλλ', ὃ Σόκρατες, τοῦτό γε δὴ πάντες ὄντοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ πάσῃ ὁρμῇ καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θεὸν αἰὲν πον καλοῦσιν. Vocabul. ὁρμη sequente genitivo est prima operis aggressio. Kiess.

- 2) ὑπασιν] In Ciz. ὑπασιν, et deinceps ἐπὶ pro ἐπὶ. Kiess.

- 3) τὸ καταρχάς] Ciz., τοκαταρχάς Pat., τὸ καὶ ἀρχάς edd. Arc. et Kust. Kiess.

- 4) θεῶν] Haec vox ex priorē Edit. exciderat, quam ex MS. reuocauimus. Kust. Reinesius in Cd. Ciz. verba διὰ τῶν punctis notavit, et margini adscripsit: δι' αὐτῶν, sc. θεῶν. Kiess.

- 5) πρὸς γὰρ τοῦτο] Syntaxis et sensus requirunt, vt

τοῦτο καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ το μέγεθος
 6) ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ὥστε ἐξαί-
 ρνης αὐτὴν [μὴ] κατιδεῖν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις
 τῶν θεῶν εὐμενῶς 7) ἐξηγουμένων κατὰ βραχὺ
 8) προσιὼν ἡρέμα ἂν αὐτῆς παρασπάσασθαι τι
 2 δυνηθεῖη. Διὰ πάντα δὴ οὖν ταῦτα παρακαλέ-
 σαντες τοὺς θεοὺς ἡγεμόνας καὶ ἐπιτρέψαντες
 αὐτοῖς ἑαυτοὺς 9) καὶ τὸν λόγον ἐκώμεθα, ἥ ἂν
 τάττωσιν, οὐδὲν ὑπολογιζόμενοι, τὸ πολὺν ἤδη
 χρόνον ἡμελῆσθαι τὴν αἵρεσιν ταύτην, καὶ το
 μαθήμασιν ἀπεξενωμένοις καὶ τισιν ἀπορρήτοις
 συμβόλοις ἐπικεκρύφθαι, ψεύδεσί τε καὶ νό-
 θοις συγγράμμασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἄλλαις τε
 πολλαῖς τοιαύταις δυσκολίαις παραποδίζεσθαι.
 ἔξαρχεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βούλησις, μεθ'
 ἧς καὶ τὰ τούτων ἔτι ἀπορώτερα δυνατόν ὑπο-

legatur πρὸς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτοις, i. e. *prasterea*.
 Deinde scribe ὥστε ἐξαίρνης αὐτὴν μὴ κατιδεῖν· quem sen-
 sum Interpres etiam ob oculos habuit. *K u s t.* Lectio
 πρὸς τοῦτο, quam etiam Ciz. tuetur, non est mutanda,
 quum πρὸς τοῦτο vel πρὸς τοῦτοις omnem orationis con-
 sequentiam peruerteret. Vocula enim γὰρ, quae osten-
 dit, ea quae sequuntur, continere causam, quamobrem
 in hac explicanda philosophia deorum auxilio opus sit,
 hoc quidem loco conciliari non potest cum lectione
 πρὸς τοῦτοις. Omnia autem bene cohaerent, si πρὸς
 τοῦτο veritas *adeo*, vt idem valeat, quod εἰς τοσοῦτο
 quae significatio, minus quidem *visitata*, genio tamen
 linguae non aduersatur. Atque ad hanc rationem
 Obrechtii interpretationem mutavi. Quod autem Ku-
 sterus censet, exgdisse μὴ, in eo neminem non habebit
 consentientem. Sed quum incertum sit, quo loco
 hoc μὴ sit ponendum, vncis id inclusum contextis inse-
 rendum curavi. *K j s s.*

pulchritudine sua et maiestate humani ingenii captum superat, ut vno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo beneuolum deorum ductum sequens ad eam aggrediatur. Quapropter et nos diis ducibus coepto aduocatis nosmetipsos pariter et stilum permitamus, quacunque iusserint, secuturi; neque scrupulum nobis iniiciet, quod iam diu neglecta iacuerit haec secta, peregrinis quippe disciplinis et arcanis quibusdam symbolis inuoluta, quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepiatur. Abunde enim nobis praesidii est in deorum voluntate, qua propitia multo his etiam ma-

6) ὑπερβαίνει] Cum edd. Arc. et Kust. Cd. Ciz., at Cd. Par. ὑπέρβαι. Μόνον Kust. e Cd. Par., μόνως Ciz. cum Arc., quae forma ut hic non admittenda, ita vocabulis modum, quo quid fit, significantibus, ut οὕτω μόνως, addenda est. *Kie ss.*

7) ἐξηγουμένων] Sic recte MS. Male antea ἐξηγουμένον. Refertur enim ad Θεῶν. Kust. Etiam Ciz. ἐξηγουμένου. *Kie ss.*

8) προσιών] Obrecht. vertit: si in ea progrediatur, quasi legerit προῖον· quod huic loco, qui requirit notionem accedendi ad philosophiam, ut particulae inde decerpantur, adversatur. Phrasis autem παρασπύσασθαι τι, auellere, demere aliquid, opponitur alteri, ἐξαίφνης αὐτὴν κατεῖν, in qua, ut in Platon. Soph. 16., κατεῖν significat penitus perspicere. *Kie ss.*

9) ἑαυτοῦς] De prima persona: vid. ad Protrept. p. 28. et Perizon. ad Aelian. V. H. lib. I. 21. Pro ἀπεξί-

μένειν. μετὰ δὲ θεοὺς ἡγεμόνα¹⁰⁾ ἑαυτῶν
προστησόμεθα τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς
θείας φιλοσοφίας, μικρόν γε ἄνωθεν προλα-
βόντες περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πα-
τρίδος.

(3)

Κ Ε Φ. Β.

3 - Λέγεται δὴ οὖν, Ἀγκαῖον, τὸν κατοική-
σαντα τὴν Σάμον τὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γε-
γεννησθαι¹⁾ μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δι' ἀρετὴν,
εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμῃ
αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου· φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ
τῶν ἄλλων Κεφαλλήνων²⁾ διαφέρειν. Τούτῳ
δὲ γενέσθαι χρησμον παρὰ τῆς Πυθίας³⁾, σν-
άραγεῖν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἐκ
τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας, καὶ προσ-
λαβεῖν ἐποίκους παρὰ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ
παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων⁴⁾ καὶ παρὰ τῶν Χαλκι-

νωμένοις quin ἐπεξηωμένοις legendum sit, vix dubium
esse potest. Qui enim ἀποξενούσθαι significare possit
peregre aduenire? *Kie ss.*

10) ἡγεμόνα] Arc. Kust., ἡγεμόνας Ciz. vitio librarii, qui
ipae syllabae as superscripsit α. At ex eodem Ciz. re-
posuimus προστησόμεθα pro προσθησόμεθα, quod in edd.
Arc. et Kust. legitur. Pro μικρόν γε, quod tuentur edd.
Arc. et Kust., in Ciz. est μικρόν τε, quo paene adducor,
vt scribendum censeam μικρόν τι, vt hic sensus existat:
postquam rem altius repetendo pauca quaedam de eius
stirpe et patria praemisimus. Nam vsus loquendi po-
tius postulat προλαμβάνειν τι περὶ τινος quam προλαμβάν-
ειν περὶ τινος. Ceterum μικρόν ἄνωθεν et apud alios
scriptores legitur, vt apud Sext. Empir. p. 500. ad
quem locum vid. Fabric., et apud ipsum Iamblich. cap.
26. sect. 415. *Kie ss.*

gis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum deos autem ipsum etiam diuinae huius philosophiae principem parentemque nobis ducem praeficiemus: de cuius maioribus atque patria paulo altius quaedam repetemus.

C A P. II.

Ancaeum igitur, Sami, quae in Cephallenia sita est, incolam, Ioue natum esse ferunt, siue virtute, siue animi magnitudine hanc sibi famam pepererit; prudentia vero nominisque gloria inter caeteros Cephallenaeos facile principem fuisse. Traditur autem, hunc a Pythia oraculo monitum, ut contractis e Cephallenia, Arcadia et Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro et Chalcide demigrationis sociis, coloniam

1) γεγενῆσθαι] Kust., γενῆσθαι Arc., γεγενῆσθαι Ciz. Idem Ciz. deinceps pro altero εἶτε habet ἤτε, quod vitium ibidem paulo inferius recurrit. Idem denique ἐπεγενκαμένον et φρόνησι. De re narrata conf. Tiedemannii Liber: *Griechenlands erste Philosophen*, p. 218. sq. qui vir doctus et ipse hunc omnem locum vindicat Apollonio Tyaneo. Kiess.

2) Κεφαλλήνων] Ita recte cum Arc. edit. Cd. Ciz., nisi quod hic per simplex λ, quemadmodum et infra κεφαλήναιαν de qua duplici nominis scribendi ratione vid. Cellar. Not. orb. ant. p. 1240. Add. Tzschucke ad Strab. lib. XIV. Tom. V. p. 522. Vitiose Kusteri edit. Κεφαλληνίων, quum incolae appellentur Κεφαλλῆνες. Kiess.

3) Πυθείας] Kust. et Arc., Πυθείας Ciz. Kiess.

4) καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδανυρίων] Haec verba, quae in edd. Arc. et Kust. leguntur, in Ciz. desunt. Kiess.

δέων, καὶ τούτων ἀπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι
 νῆσον τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς
 γῆς Μελάμφυλλον ⁵⁾ καλουμένην, προσαγορεύ-
 σαι τε τὴν πόλιν Σάμον ἀντὶ τῆς Σάμης ⁶⁾ τῆς
 4 ἐν Κεφαλληνίᾳ. Τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη
 γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἀγκαῦ ⁷⁾, εἰναλλαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
 Οἰκίξιν κίλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Τοῦ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τόπων τῶν προει-
 ρημένων συνελθεῖν σημειῶν ἐστὶν οὐ μόνον αἱ
 (4) τῶν θεῶν τιμαὶ καὶ θυσίαι, διότι μετηγμένα
 τυγχάνουσιν ἐκ τῶν τόπων, ὅθεν τὰ πλήρη
 τῶν ἀνδρῶν συνῆλθεν· ἀλλὰ καὶ ⁸⁾ τῶν συγ-

5) Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte Μελάμφυλον·
 quod etiam ante notauerat Luc. Holsten. ad Step-
 hanum Byzant. v. Σάμος. Kust. Etiam in Ciz. Με-
 λάμφυλλον. Kiess.

6) Σάμης] Scribe Σάμης (pro Σαμίης, quod post Arce-
 rium Kusterus in textu reliquerat. In Ciz. est Σάμης.
 Kiess.), ut recte in oraculo, quod statim subiungit-
 ur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos iu-
 dem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas. Kust.
 Pro προσαγορεύσαι, quod recte legitur apud Kust., in
 Ciz. est, ut in edit. Arc., προσαγορεύουσι. Deinceps Ciz.
 τὴν ἐν κεφαλληνίαν. Kiess.

7) Ἀγκαῦ] In Ciz. Ἀγκαῖε et οἰκίξει. Ad Φυλλὰς Rei-
 nesius notauit: Φυλλίς, Hes. Kiess.

8) τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἄλλ. συν.] Nihil praecessit, ad
 quod genitiui hi referri possint. Quare ne dubites
 scribere casu recto, αἱ συγγένειαι, καὶ αἱ μετ' ἄλλήλων
 σύνοδοι· quam lectionem doctus etiam Interpres in
 versione sua expressit. Kust. I. C. Schwarzius in
 emendationibus, quae insertae sunt supplementis Acto-
 rum Eruditor. tom. VIII. sect. VIII. p. 356 — 361.
 hunc locum sic emendatum dedit: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν
 συγγενῶν κ. τ. λ. quam scripturam ita interpretatur:

ad inhabitandam insulam deduceret, quae a soli terraeque bonitate Melamphyllos appellabatur, urbemque a se conditam pro Same Cephalleniae Samum nominaret. Oraculum ipsum huiusmodi fuit:

Linque Samen, Ancaee, Samum sed conde: profundo
Insula cincta mari est antiquo nomine Phyllas.

Coloniam autem ex dictis locis adunatam fuisse, non tantum deorum cultus et sacra ex iis regionibus vna cum demigrantibus translata, verum, etiam cognatae familiae, so-

Colonos autem ex iis, quae dixi, locis conuenisse, ostendunt honores et sacra non modo deorum (propterea quod vna cum ipsa hominum, qui confluerunt, multitudine importata sunt), sed etiam familiarum et nuptiarum, quas inter se celebrant. Scilicet sua quaeque gens sacra et deos in insulam Samum intulerat, et suos quaeque gens honores, quos primo in coloniae confluxu habuerat, itemque cognationis propagandae iura et sacra obtinebat. Haec colonorum Samiorum ratio ex Romanae ciuitatis rationibus intelligi poterit. Romam qui primis temporibus confluerant, ii, quia ex variis gentibus erant, etiam sacris discerni cum volebant tum solebant. Neque familiae patriciae cum plebeiis coniungi confundique cupiebant. Hinc primo varietas illa extitit curiarum, tum contentiones de communicandis coniugiis consecutae sunt, quum plebis inualuisset auctoritas et superbia. Eundem igitur in modum discriminari volebant et discriminabantur Samii, qui olim ex variis gentibus collecti fuerant et in ciuitatem vnā coaluerant. Haec Schwarzius, qui vellem citasset loca, vbi σύνοδοι sic simpliciter appellentur coniugia. Illos genitiuos τῶν συγγενειῶν et τῶν συνόδων etiam Ciz. tuetur. Nihilo tamen secius, parte emendationis Schwarzii retenta, locum sic scribendum censeo: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν συγγενειῶν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων σύνοδοι. quae verba intelligi possunt de

γενειῶν καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνόδων, ὡς
 ποιούμενοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. φασὶ τοί-
 νυν, 9) Μνήμαρχον καὶ Πυθαίδα, τοὺς Πυθα-
 γόραν γεννήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τῆς ¹⁰⁾ οὐ-
 κίας καὶ τῆς συγγενείας τῆς ἀπ' Ἀγκαίου γεγεν-
 5 νημένης, τοῦ ἀποικίαν στείλαντος. Ταύτης δὲ
 τῆς εὐγενείας λεγομένης παρὰ τοῖς πολίταις
 ποιητῆς τις τῶν παρὰ τοῖς Σαμίοις γεγενημέ-
 νων Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναι φησι, λέγων οὕτως·

Πυθαγόραν ἴ, ὃν τίετε Διὶ φίλῳ Ἀπόλλωνι
 Πυθαΐς, ἣ κάλλος πλεῖστον ἔχεν Σαμίῳν.

Ὅπόθεν δὲ ὁ λόγος οὗτος ἐπεκράτησεν, ἄξιον
 διελθεῖν. Μνημάρχω τούτῳ τῷ Σαμίῳ ¹¹⁾ κατ'
 ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γενομένῳ μετὰ τῆς γυναι-
 κὸς ἀδήλως ἔτι κυούσης προεῖπεν ἡ Πυθαία

familiarum ad vnam stirpem pertinentium solennibus
 conuentibus, quos ad communis originis memoriam
 identidem recolendam celebrarent. Quod pro συνόδων
 scripsi σύνοδοι, id feci hac quoque ratione ductus,
 quod librarii saepius in locis, ubi plura substantiua
 aliud alio casu efferenda erant, si alterius casum e
 structurae lege recte posuissent, etiam alterius vel
 plurium substantiuorum casum eundem perperam po-
 nerent; cuiusmodi negligentiae debetur ὁρμῆς initio
 huius libri. — Pro μετηγμέναι Ciz. μετιγμέναι. Kiess.

- 9) Μνήμαρχον] Paulo post hoc ipso capite pater Py-
 thagorae rectius dicitur Μνήσαρχος (utrobique Ciz.
 consentit. Kiess.), prout etiam vocatur a Porphyrio
 in Vit. Pyth., Laertio et aliis. Kust. De diuersis
 patris Pythagorae nominibus conf. Tiedemann. l. c.
 p. 215. sqq. Etiam alter Pythagorae filius apud
 Iamblichum sect. 265. secundum Arc. edit., cui Ciz.
 accedit, Μνήμαρχος (nam in Kust. edit. ibi quoque
 Μνήσαρχος legitur) vocatur: quam nominis scripturam

lenesque Samiorum festiuitates indicio sunt. Ex huius igitur Ancaei, qui coloniae conditor fuit, domo et cognatione Mnesarchum et Pythaida, Pythagorae parentes, descendisse aiunt. Hac autem inter populares iactata generis nobilitate, quidam poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

Pythais e Samiis peperit pulcherrima cunctis
Pythagoram Clario, qui Ioui amicus erat.

Vnde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est. Huic Mnesarcho Samio ad mercaturam Delphos cum vxore, nondum manifeste grauida, profecto prae-

non spernendam esse iudicat Bentl. in opusc. philol. p. 188. ed. Lips., quum *Festus* v. *Aemil.* narret, fuisse Pythagorae filium nomine *Mamercum*; quod formatum videri e Dorico *Μνάμαρχος*. — Mihi quidem verum patris Pythagorae nomen fuisse videtur doricum *Μνάμαρχος*, pro quo alii, qui dorica dialecto non vterentur, aut *Μνήμαρχος* aut *Μνήσαρχος* dicebant. Sunt enim haec non diuersa nomina, sed diuersae vnus nominis formae. Ceterum nominibus a Tiedemannio collectis adde *Μνησαρχίδης*, quo eum vocauit Philostratus de V. A. L. VIII. p. 333. Conf. Koen. ad Greg. Cor. p. 290. ed. Schaef. *Kiess*.

10) οἰκίας] In Ciz. οἰκείας, ibidem paulo post γεννημένης. Arc. γεγεννημένης. Tum Ciz. στήλαντος. Pro οἰκίας series orationis videtur postulare ἀποικίας et saepe a librariis vocabula capite sunt truncata. *Kiess*.

11) κατ' ἐμπορίαν] Polyb. III, 23. εἰς Σικελίαν — κατ' ἐμπορίαν πλεῖν Ῥωμαίοις ἔξισι. — Tum Ciz. γενομένων μετὰ τοῖς. *Kiess*.

χρωμένῳ περὶ τοῦ εἰς Συρίαν πλοῦ, τὸν μὲν
 θυμηρέστατον ἔσεσθαι καὶ ἐπικερδῇ, τὴν δὲ
 γυναῖκα κύειν τε ἤδη καὶ τέξεσθαι παῖδας
 12) τῶν πώποτε κάλλει καὶ σοφίᾳ διοίοντα καὶ
 (5) τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος εἰς σύμ-
 6 παντα τὸν βίαν ἐσόμενον. Ὁ δὲ Μνήμαρχος
 συλλογισάμενος, ὅτι οὐκ ἂν μὴ πυθομένα
 αὐτῷ ἔχρησέ τι 13) περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός, εἰ
 μὴ ἐξαίρετον πρότερον ἔμελλε περὶ αὐτὸν
 καὶ θεοδώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσεσθαι, τότε μὲν
 εὐθύς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαῖδα
 μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ γόνου καὶ τῆς προφήτι-
 7 δος· ἐν δὲ Σιδόνι τῆς Φοινίκης ἀποτεκούσης
 αὐτῆς, τὸν γενόμενον υἱὸν Πυθαγόραν προσ-
 ηγόρευσεν, ὅτι ἄρα ὑπὸ τοῦ Πυθίου προηγο-
 ρεύθη αὐτῷ. παραιτητέοι γὰρ 14) Ἐπιμενίδης

12) τῶν πώποτε] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendauerat. Ante enim male legebatur, τὸν πώποτε. Kust. Etiam Ciz. τῶν. Idem paulo post εἰς σύμπαντα, vbi Kust. cum Arc. habet εἰς σ. Kiess.

13) περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός] Kust., περὶ τέκνου ὁ θ.
 Arc., περὶ τέκνῳ θεός Ciz. Idem mox θεοδώρητον at-
 que πυθαῖδαν μετωνόμασεν. Kiess.

14) Ἐπιμενίδης] Epimenidem et Xenocratem Meinersius l. c. p. 188. in indice scriptorum ante Aristotelem, qui non nisi obiter de secta Pythagorica mentionem fecerunt, omisit. Eudoxum autem p. 293. auctoritatem Strabonis (p. 778. 827. 842. ed. Almelov.) secutus credulitatis et negligentiae accusat. Cui Wytttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 110. ita respondet: „Eudoxi auctoritatem ita leuibus ra-

dixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum lucrosamque fore, vxorem vero iam praegnantem filium parituram, qui omnium, quotquot vnquam vixerunt, pulcritudine et sapientia praestantissimus foret, et humano generi ad omnem vitae rationem quam maxime profuturus esset. Hinc Mnesarchus colligebat, se non interrogantem responsum de filio a deo non accepturum fuisse, nisi singularis illi praecellentia et dona animi plane diuina essent affutura. Et vxorem quidem statim mutato Parthenidis nomine a filio vateque Delphica Pythaidem, ipsumque infantem mox Sidone in Phoenicia natum Pythagoram appellauit, a Pythio scilicet eum sibi praedictum esse significans. Non enim audiendi sunt Epi-

„tiunculis repudiari, mirum nobis accidit. Nam
 „Strabo et aliis multis locis summam ei tribuit au-
 „ctoritatem, nec eum credulitatis et negligentiae ac-
 „cusat iis locis, quos Vir Cl. notauit: qui loci nil
 „habent, quod cum reliqua Strabonis de Eudoxo
 „existimatione conciliari nequeat. Porro apud Iam-
 „blichum V. P. 7. ponitur in iis, qui Pythagorae
 „patrem fecerunt Apollinem: apud Porphyrium 7.
 „prodidit, Pythagoram non solum abstinuisse anima-
 „lium esu, sed ne venatoribus quidem et coquis, id
 „est *laniis*, appropinquasse. Prioris loci, si certa
 „est fides, haec est sententia, vt hoc Eudoxus non
 „e suo iudicio, sed ex opinione vulgari referat.
 „Posterior nil habet absurdi. Sed solet fere V. Cl.
 „vna sententia condemnare scriptores, si quid prodidi-
 „derunt, quod ipse non probat.“ *Kiess.*

καὶ Εὐδοξος καὶ Ξενοκράτης, ὑπονοοῦντες, τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω ¹⁵⁾ καὶ κυούσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὔτως ἐχούσης καταστῆσαι τε καὶ προαγγεῖλαι διὰ τῆς προφήτιδος.

8 τοῦτο μὲν οὖν οὐδαμῶς ¹⁶⁾ δεῖ προσέεισθαι. Τὸ μέντοι τὴν Πυθαγόρου ψυχὴν ¹⁷⁾ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὐσαν εἴτε συνοπαδὸν εἴτε καὶ ἄλλως οἰκειότερον ἔτι πρὸς τὸν θεὸν τοῦτον συντεταγμένην καταπεπέμφθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσῃ τεκμαιρόμενος αὐτῇ τε τῇ γενέσει ταύτῃ καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τῇ παντοδαπῇ. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως

9 τοσαῦτα. Ἐπεὶ δὲ ¹⁸⁾ ἀνεκομίσθη εἰς τὴν Σάμον ἀπὸ τῆς Συρίας ὁ Μνήσαρχος μετὰ ¹⁹⁾ παμπόλλου κέρδους καὶ βαθείας περιουσίας, ἱερὸν ἐδείματο τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίῳ ἐπιγράψας, τὸν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύμασι καὶ ἀξιολογοτάτοις ἐνέτρεφε, νῦν μὲν ²⁰⁾ Κρεοφίλῳ, νῦν δὲ Φερεκύδῃ τῷ Συρίῳ, νῦν δὲ σχεδὸν ἅπασι

15) καὶ κυούσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὔτ.] Desid. Heraldus in *Animadvers.* in Iamblichum nostrum recte legendum monuit, καὶ κυούσῃν (voluit κυοῦσαν. Etiam in Ciz. est κυούσης. Kiess.) αὐτὴν etc. i. e. eamque gravidam ex non gravida fecisse. Arcerius quamvis et in Ms. suo ἐκ μὴ scriptum reperisset, tamen in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu omnino repugnante. Kust.

16) δεῖ προσέεισθαι] Hoc δεῖ, quod etiam Iac. Loganus in *Miscellaneous* observat. crit. nov. in Auctor. veteres et recentiores in annum c1010ccx1. Tom. I. p. 93. supplendum esse viderat, recepi e Cd. Ciz. Kiess.

17) ἀπὸ τῆς Ἀπόλλ. ἡγεμονίας οὐσ.] Formula dicendi ἀπὸ ἡγεμονίας τινὸς εἶναι, ab aliquo duci, in rarioribus

menides, Eudoxus et Xenocrates, qui suspi-
cantur, tum temporis Apollinem cum Par-
thenide congressum grauidam ex non gra-
vida fecisse et per Pythiam pronuntiasse. id
enim nullatenus admittendum est. Caete-
rum nemini, qui quidem ex ipsa viri nati-
vitate et multiplici animi sapientia coniectu-
ram fecerit, dubium erit, quin anima Py-
thagorae Apollinis subdita imperio, vel per-
petim eiusdem dei assecla, vel alio proxi-
miori commercio eidem coniuncta, ad ho-
mines delapsa sit. et haec hactenus dicta
sint de eius procreatione. Pater vero e
Syria cum magnis opibus, quas ex lucro
nauigationis illius cumulauerat, Samum re-
dux Apollini templum cum Pythii inscri-
ptione exstruxit, puerumque variis et opti-
mis disciplinis innutriendum Creophilo, Phe-
recydi Syrio, omnibusque fere sacrorum

est. — Paulo post καταπεπέρθαι Ciz., καταπέτομμεν
Par. *Kiess.*

18) ἀνεκομίσθη] Sic rectius Ms. (cum Ciz. *Kiess.*)
quam prior Editio, quae habebat ἀπεκομίσθη. *Kust.*

19) παμπόλλου] In Ciz. παμπόλου. Ibidem ἐδίματο recte
pro ἐδίματο, quod legitur in edd. Arc. et *Kust.* Paulo
post pro Πυθίου, quod cum Arc. et *Kust.* tuetur Ciz.,
e Par. reposui Πυθίω. *Kiess.*

20) Κρεοφίλω] Par. etiam hic Κρεοφίλω, ut paulo post
Ciz. cum ed. *Kust.* De Creophilo temere in Pytha-
gorae magistris numero cl. Tiedemann. l. c. p. 223.
Kiess.

τοῖς ²¹⁾ τῶν ἱερῶν προϊσταμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων, ²²⁾ ὥς ἂν καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδασχθεῖη. ὁ δὲ ἀνέ-
 τρέφετο εὐμορφότατός τε τῶν πώποτε ἱστορη-
 10 θέντων καὶ θεοπροπέστατος εὐτυχηθείς. ἀπο-
 θανόντος τε τοῦ πατρὸς σεμνότητος σωφρονέ-
 στατός τε ἠϋζάνετο, κομιδῇ τε νέος ἔτι ὑπάρ-
 χων ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἡξιούτο ²³⁾ ἥδη
 καὶ ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων, ὁφθεῖς τε καὶ
 φθελγζάμενος ²⁴⁾ ἐπέστρεφε πάντας, καὶ ὥτι-
 νιοῦν προσβλέψας θαυμαστὸς ἐφαίνετο, ὥστε
 ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰκότως βεβαιουῖσθαι, τὸ θεοῦ
 παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ ἐπιρρῶννύμενος καὶ ὑπὸ
 τῶν τοιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους
 παιδείας καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδείας, ἔτι
 (7) μᾶλλον ἑαυτὸν ²⁵⁾ κατέτασεν ἄξιον τῶν πα-

21) τῶν ἱερῶν προϊστ.] Ita recte ed. Kust. et Ciz. Antea male τὸ ἱερὸν προϊστ. Kiess.

22) ὥς ἂν καὶ τὰ θεῖα κ. τ. λ.] Ita insignem huius loci lacunam supplet Ciz. In Par. desunt verba κατὰ δύναμιν, et in Arc. ed. καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρ-
 κως ἐκδιδασχθεῖη. ὁ δὲ ἀνείρεφετο. Deinceps Ciz. εὐ-
 μορφώτατος, quemadmodum etiam in comparatino hu-
 ius adiectivi nonnunquam peccatum est. v. Schaef.
 Mel. crit. p. 9. sq. Kiess.

23) ἥδη καὶ] Male Kusterus post ἥδη interpunxerat commate, quod non melius post πρεσβυτάτων omi-
 serat: nam verba ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων coniungenda
 sunt cum ἡξιούτο. Obrechtus loci sententiam recte
 cepit. Kiess.

24) ἐπέστρεφε] Prior Editio ἐπέτρεφε (ita etiam Ciz.
 in quo Reinesius super φ scripsit π. Kiess.), et προ-
 βλέψας (etiam Ciz. Kiess.) et θαυμαστῶς quorum lo-

praefectis dedit commendauitque, vt in rebus diuinis etiam pro virili sua satis proficeret. Ille vero ita educatus est, vt nulli cuiuscunque aetatis aut memoriae forma secundus, deoque quam dignissimus feliciter euaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam grauitatem temperantiamque fecit reliquum, vt adolescentem natu admodum grandes honorifice reuerenterque colerent; imo visus modo auditusque in se cunctos conuertebat, et quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc euenit, vt multi eum dei filium esse merito asseuerarent. Tanta igitur gloria coniuncta cum studiis a puerili aetate cultis, diuina formae naturalis dignitate fretus magis magisque praesentibus bonis dignum se ostendit. Or-

κο ἐπέστηρε et προσβλέψας et θαυμαστός vel absque Mstorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet?
Kust.

- 25) κατέτασεν] Antea κατέστασεν corrupte. Hic repraesentauit quidem lectionem Codicis Paris. (quam etiam Ciz. exhibet. *Kiess.*), sed nec sic oratio recte procedit. Quare, sensu exigente, scribendum erit, ἔτι μᾶλλον ἐαυτὸν ἄξιον τ. παρ. προτερημάτων ἀπέφαινε. omissa voce κατέτασεν, quae quomodo locum hic habere possit, non video. Kust. Magis probanda est ratio a Koenio proposita ad Gregor. Cor. p. 34. ed. Schaeff.: „De ellipsi vocis ἡμέτερα omnia peruulgata sunt. Quod in Iamblichō de V. Pyth. p. 7. „coniectando assecutus fueram, ἔτι μᾶλλον ἐαυτὸν καθ' ἑκάστην ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, „pro κατέτασεν, vel κατέστασεν, monuit me Cl. Valckenarius margini Ms. Franequerani quoque adscri-

ρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ διεκόσμου θρησκείαις τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις, εὐσταθείᾳ τε ψυχῆς ²⁶⁾ καὶ καταστολῇ σώματος, ὧν τε ἐλάλει ἢ ἔπραττεν, εὐδία καὶ ἀμιμῆτῳ τινὲ γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ ποτὲ μήτε γέλῳτι μήτε ζήλῳ μήτε φιλονεικίᾳ μήτε ἄλλῃ ταραχῇ ἢ προπετεία ἀλισκόμενος, ²⁷⁾ ὥς δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.
 11 Διόπερ ²⁸⁾ ἔτι ἐρήβου αὐτοῦ ὄντος πολλὴ δόξα

„ptum esse.“ At vel sic aut cum Kustero legendum est ἀπέφαινε, aut post ἀποφαίνων delendum καὶ. *Kiess.*

26) καὶ καταστολῇ] Sic Ms. Antea vero tantum legebatur καταστολῇ, vocula καὶ male ommissa. *Kust.* Reinesius in margine ed. Arc., καὶ στολῇ, i. e. στάσει, κινήσει. — Post σώματος colon sustuli, et post ἔπραττεν comma inserui, vt in Ciz. Etiam εὐδία et γαλήνῃ pendunt ex διεκόσμου. *Kiess.*

27) ὥς δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς] Qui considerabit, Iamblichum non solum fuisse gentilem, sed etiam Ethnicae religionis antistitem suo tempore primarium, non mirabitur, eum de Pythagora tam magnifice sensisse et scripsisse. Nimirum Pythagoram Christo apponere voluit, quod videret, religionem nostram nulla alia ratione magis subruī posse, quam si hominibus persuaderet, extitisse etiam aliquos inter gentiles, qui Christum Dominum nostrum tam sanctitate vitae et doctrinae, quam miraculis non solum aequassent, sed etiam vicissent. Hoc autem Iamblichi fuisse propositum, clarius patet ex iis, quae leguntur infra Num. 30. Ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπαρόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας σωτήριον ἔναυσμα χαρίσθαι τῇ θνητῇ φύσει. i. e. Alii alium ex diis Olympicis (Pythagoram) ferebant, qui mortalem vitam emendaturus eiusque commodis consulturus isti seculo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitudinis et philosophiae salutare lumen donaret. Habes

nabant illum et religio et doctrina et peculiaris victus ratio, et animi firmitudo, corpusque ad modestiam compositum. In dictis factisque eius comparebat interna quies et inimitabilis tranquillitas: non irae, non risui, non aemulationi aut contentionis studio, aut alii perturbationi et proterviae unquam vel tantillum indulsit, adeoque tanquam bonus quidam daemon in Samiorum vrbe peregrinabatur. Quapropter eius ad-

hic *Deum humana forma indutum*: quod cum Christiani de Seruatore suo recte praedicarent, Iamblichus id impie ad Pythagoram transtulit. Confer Nostrum infra Num. 92. vbi idem legas. Vti autem Iamblichus Pythagoram, ita Philostratus impostorem Apollonium Tyaneum ob diuinam, qua eum praeditum fingeat, virtutem vltra reliquorum hominum sortem longe euexit: de quo etiam Eunapius religioni nostrae infensissimus tam magnifice sensit, vt dixerit, Philostratum non debuisse opus suum inscribere, *Ἀπολλωνίου βίος*, sed *Θεοῦ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημία*, i. e. *Dei ad homines aduentus*: ne scilicet Christo Deo nostro minor videretur. Locus ipse Eunapii exstat in Prooemio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilium philosophos, praecipue qui expirante iam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem impostores quosdam Seruatori nostro opponere conatos esse. *Kust.* De hac Kusteri opinione vid. Meiners. l. c. p. 258. sqq. Pro *ὧς δέ*, quodd antea legebatur, scripsi *ὧς δὴ*, re ipsa postulante. *Kiess.*

- 38) *ἐτι*] Haec vocula, quam habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Deinceps Kusterus in textu reliquit *πολλὴ δόξη*, pro quo in Ciz., vt in ed. Arc., est *πολλὴ δόξα*, quod non dubitavi mutare in *πολλὴ δόξα*, quum perquam incommode Pythagoras ipse diceretur multa fama *διακομισθεῖς* et *ἐκφοιτήσας*. Neque fauent

- (8) εἰς τε Μίλητον πρὸς Θαλήν, καὶ εἰς Πριήνην πρὸς Βίαντα διεκομίσθη τοὺς σοφούς, καὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις ἐξεφοίτησε· καὶ ²⁹⁾ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἥδη ἐν παροιμίᾳ πολλοὶ πολλαχού τὸν νεανίαν ἐπευφημοῦντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλλουν. ὑποφρομένης δὲ ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος περὶ ³⁰⁾ ὀκτωκαιδέκατον μάλιστα ἔτος γεγονώς, προσρῶμενός τε θῆ χωρήσει, καὶ ὥς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτοῦ προδέσει καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σπουδαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ³¹⁾ Κρεοφύλου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλου ἀπόγονος εἶναι, ³²⁾ Ὀμήρου ξένου τοῦ ποι-

latinis genitui ἐφήβου αὐτοῦ ὄντος, rationem autem a me praelatam commendant etiam ea, quae sect. 12. leguntur: ὅτι μείζων τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν προφορτήσαν ἥδη δόξαν. — Tum Ciz. Θαλήν. Kiess.

- 29) τὸν ἐν Σάμῳ κομ.] Auctor Vaticanæ Appendicis prouerbiū hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ κομήτας, tradit, falli eos, qui prouerbiū hoc de Pythagora philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controuersia intercessit inter duos viros longe clarissimos et doctissimos, Richardum nempe Bentleium et Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, p. 52. 53. (p. 179. ed. Lips. Kiess.) prouerbiū hoc de Pythagora philosopho eodemque pugile intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philosophi p. 153. et sqq. Pythagoram pugilem, ad quem prouerbiū illud spectet, a Pythagora Magno siue philosopho distinguit. Nos nobis non sumimus, vt controuersiam illam inter viros

huc ephebi insignis celebritas Miletum ad Thaletem, et Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, vrbes etiam circumiectas peragrabat: iamque multi de iuvene proverbium Samii comati passim diuulgauerant, eumque sparsis in vulgus laudibus deum fecerant. Postea iam duodeuicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, et inde aliquod impedimentum suo proposito discendique studio, cui vnice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, eius scilicet nepote, qui olim Homeri poetae hospes, amicus et in omni-

tam doctos agitatum decidamus. *Kust.* Conf. *Meiners.* p. 323. sqq. *Kiess.*

30) *ὀκτωκιδέκατον*] Conf. de hoc loco Bentr. in opusc. philol. p. 185. ed. Lips. et *Mahne* in diatribe de Aristoxeno p. 26. repetita Lipsiae in Thesaur. crit. nov. Tom. I. — In Ciz. vt in ed. Arc. *ὀκτώ και δέκατον*. Paulo post e Cd. Ciz. retinui, quod etiam Arc. exhibet, *τῇ αὐτοῦ* pro *τῇ αὐτοῦ*, quod *Kust.* dedit. Tum ante *ἀντι* etiam in Ciz., vt in ed. Arc., *τῇ*, quod *Kust.* habet, deest. — Adverbium *μάλιστα* recte intellexit Obrechtus: vid. Bastii ep. crit. p. 37. ed. Lips. *Kiess.*

31) *Κρεοφύλον*) Hunc alii rectius vocant *Κρεώφιλον*, per *ω* et *ι*. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2. *Kust.*

32) *Ὁμήρου ξένου*] Haec corrupta sunt, nec vllam prorsus habent *ἀκολουθίαν*; quae proinde rectius sic legeris: *δοτις Ὁμήρου τοῦ ποιητοῦ ξένος γενέσθαι λέγεται, και φίλος, και διδάσκαλος*, etc. *Ξένος* hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cuius significationis exempla

ητοῦ γενέσθαι φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν
 ἀπάντων, μετὰ τούτου πρὸς τὸν Φερεκύδην
 διεπόρθμευσε καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυ-
 12 σικόν καὶ πρὸς Θαλῆν εἰς Μίλητον. 33) καὶ
 παραγενόμενος πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ μέρος
 οὕτως ὠμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν,
 καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν καὶ ποιεῖσθαι
 τῶν λόγων κοινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς
 ἄσμενος αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν
 34) πρὸς ἄλλους νέους παραλλαγὴν, ὅτι μείζων
 τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν 35) προφοιτήσασαν
 ἥδη δόξαν, μεταδούς τε ὅσον ἡδύνατο μαθη-
 μάτων, τὸ γῆρας τε τὸ ἑαυτοῦ αἰτιασάμενος
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν 36) προετρέψατο εἰς

apud alios etiam scriptores occurrunt, quamvis rarius.
 Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum
 sumi pro ξενόδοκος, quem vide. Homerum autem a
 Creophilo hospitio quondam exceptum fuisse, prae-
 ter alios (v. Platon. Rep. X. p. 550. ed. Ast. Kiess.)
 aperte tradit Strabō lib. XIV. (Tom. V. p. 526. ed.
 Tzsch.) Kust. In deprauata huius loci scriptura Ciz.
 plane consentit cum edd. Arc. et Kust. — Schwarzius
 in Suppl. Act. Erud. locum sic emendat: νῆκτορ, λαθὼν
 πάντας, μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, Κρεοφίλου
 δὲ ἐπικαλουμένου, οὗ Κρεοφίλου ἀπόγονος ἦν, ὃς ἐλέγετο
 Ὅμηρου, τοῦ ποιητοῦ καὶ ξένου, γενέσθαι φίλος καὶ διδά-
 σκαλος· noctu clari omnibus cum Hermodamante (hoc
 erat homini nomen, cognomen autem Creophili, quod e
 Creophili posteris erat eius, qui Homeri, poetae et ho-
 spitis, dicebatur amicus fuisse et doctor omnium rerum)
 cum hoc, inquam, ad Pherecydem trāiecit. Scilicet
 multa sunt vocabula loco suo mota in Auctore nostro,
 ut infra certissimis argumentis demonstrabimus. Haec
 Schwarzius: in cuius tamen emendatione hoc offendit,
 quod infinitivus εἶναι prorsus neglectus est. Hinc lo-
 cum ita scribere malim: διὰ τὸ Κρεοφίλου ἀπόγονον

bus praeceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum physicum, et denique Miletum ad Thaletem traiecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, vt omnes eum amarent et ingenium eius suspicerent, suaeque participem philosophiae redderent. Inprimis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios iuuenes relinqueret, famamque de se proditam praesentia sua augetet; communicatisque, quantum potuit, disciplinis, et senectute corporisque imbecillitate excusata, vt in Aegyptum nauiga-

εἶναι, Ὅμηρον ξένον, ὃς ἐλέγετο τοῦ παιητοῦ γενέσθαι φίλος, κ. τ. λ. *Kiess.*

33) καὶ παραγενόμενος] Hoc καὶ deest in Ciz. Paulo post e Ciz. recepi ἄσμενος pro ἄσμένως, quod Kuster. auctoritate MS. reposuerat pro ἄσμενον, quod est in ed. Arc. Etiam Schvarzius l. c. praeferit ἄσμενος. Ita Iamblich. s. 14. οὔτε ἄσμενοι ἐδεξαντο αὐτόν. *Kiess.*

34) πρὸς ἄλλους νέους] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. est πρὸς ἄλλους τοὺς νέους. *Kiess.*

35) προφοιτήσασαν] Sic potius, quam προφοιτήσασαν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Reginus habet, προφητήσασαν, η pro oi posito, quod librariis solenne est. *Kust.* In Ciz. vero legitur προφοιτήσασαν. — Paulo post in Ciz. est μεταδούς τε ὅσον, in Arc. μεταδούς ὅσον, in Kust. μεταδούς ὅσων. Reposuimus ὅσον. *Kiess.*

36) προτρέψατο] In Ciz. προτρέψατο. Formam Μέμφει pro Μέμφει, quae est in edd. Arc. et Kust., reposui e Ciz., in quo tamen, vt in ed. Arc., non Διοσπόλει, sed solum Διὸς legitur. Videtur diuisim scribendum esse Διὸς πόλει. Rittershusius p. 11. coniecit etiam Διοσπολίταις. *Kiess.*

Αἴγυπτον διαπλεῦσαι, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Λιόσπυλῃ μάλιστα συμβαλεῖν ἱερεῦσαι· παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν 37) ἐφοδιάσθαι ταῦτα, 38) δι' ἃ σοφὸς παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται. οὐ μὴν τοβοῦτων γε προτερημάτων οὔτε φυνδικῶς οὔτε ὑπ' ἀσκήσεως 39) ἐπιτετυχηκέναι ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν (10) 40) καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσαι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔσεσθαι ἀνθρώπους.

K E Φ. γ'.

15 Ὡφεληθεὶς οὖν παρὰ 1) Θάλειω τά τε ἄλλα

37) ἐφοδιάσθαι] Sic recte Ciz., in edd. Arc. et Kust. extat ἐφοδιάσασθαι. Sensus est: *a quibus et se ipsum tanquam viatico instructum esse eo apparatu etc.* Conf. Protrept. p. 348. vbi ἐφοδιαζομένη minus recte interpretatus sum. Vid. de hoc verbo A. Gell. XVII. 12. Kiess.

38) δι' ἃ σοφός] MS. Regius habebat, δι' ἄσοφος· pro quo δι' ἃ σοφός (vti vere Ciz. Kiess.) rescribendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo vsus est, διὰ scriptum inuenisset, eius loco διὸ in sua Editione infelicitè reposuit. Kust.

39) ἐπιτετυχηκέναι] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. ἐπιτετυχέναι. Kiess.

40) καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus et constructio potius requirunt καθέωρα· quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat. Kust. Initium καθορᾶν optimi vsus esse, atque Romanos quoque huiusmodi constructionem Graecorum saepe imitando expressisse monuit Schwarzius, haec Ciceronis loca citans: ad Div. VI. 17. Nam sic habeto, beneficiorum magnitudine eos, qui temporibus valuerunt, aut

ret, et maxime sacerdotibus Memphiticis et Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse praesidia, quae opinionem singularis sapientiae sibi peperissent: nec tamen se iis a natura et exercitatione dotibus fuisse praeditum, quantis abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se hoc laetum iam praesagium denuntiare, quod sapientior reliquis mortalibus diuinioreque futurus esset, si cum istis sacerdotibus vitam ageret.

C A P. III.

Praeter alia igitur plurimum quoque

valent, coniunctiores tecum esse, quam me: necessitudine neminem. Pro Ligario c. 1. *Habes igitur, Tubero, confitentem reum, sed tamen ita confitentem, se in ea parte fuisse, qua te, Tubero, qua virum omni laude dignum, patrem tuum.* Haec loca Ciceroniana a Schwarzio allata non omnino similia sunt Iamblicheo, in quo tamen infinitivus retinendus est: nam solet sic infinitivus sequi relatiua in oratione indirecta. Vid. Siebelis. ad Hellen. p. 126. Ita Iamblich. sect. 58. *ὃν καὶ προσονομάζειν φιλόσοφον.* sect. 206. *ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὀρμαίν.* Huc etiam pertinent loca, ubi *ὅτι* siue *διότι* cum infinitiuo construitur, vt Diod. Sic. IV. 76. *διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαλμάτων ὁμοιότατα τοῖς ἐμψύχοις ὑπάρχειν.* Conf. Append. ad epist. Bast. ad Boiss. p. 36. etc. Iustin. XI. 5. sub fin. *quod vel ex eo manifestari.* XI. 5. *quibus longa iam satis et matura imperia contigisse, quorumque tempus esse vices excipere melius acturos.* — Pro *ὅσον*, quod Kusterus recte dedit, in Ciz. vt in edit. Arc. est *ὅσον.* *Kie ss.*

1) *Θάλεω*] Kust. In Ciz. vt in Arc. *Θάλεω*, vitiose. — *Οἰνοποσις ἀποταξάμενος*, qui vinum valere iussit, qui se

καὶ χρόνου μάλιστα φεῖδεσθαι, καὶ χάριν
 τούτου οἶνοποσία τε καὶ κρεωφαγία, καὶ ἔτι
 πρότερον πολυφαγία ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν
 λεπτῶν καὶ εὐαναδότην ἐδωδὴ συμμετρηθεὶς,
 καὶ τούτου ὀλιγοῦπνίαν καὶ ²⁾ ἐπαγρυπνίαν
 καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγίαν τε
 ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος,
 ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα, φύσει τε ³⁾ αὐτοῦ
 πατρίδα πεπεισμένος εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμε-
 νος, ἐκεῖθεν αὐτῷ ῥήματα τὴν εἰς Αἴγυπτον
¹⁴ ἴσεσθαι διάβασιν. Ἐνταῦθα δὲ συμβαλὼν
 (11) τοῖς τε ⁴⁾ Μώχου τοῦ φυσιολόγου προφήταις

vini usu abdicavit. Haec verbi ἀποτάσσεισθαι significa-
 tio non reperitur in scriptoribus classicis, at serioribus
 satis trita est. V. Steph. thes. T. 3. p. 1262. — Pro
 κρεωφαγία, vt recte in edd. Kust. et Arc., in Ciz. est
 κρεοφαγία. Deinceps Ciz. cum Kust. καὶ τούτου. Apud
 Arc. legitur καὶ τούτου, quod iam Scaliger correxit.
Kiess.

2) ἐπαγρυπνίαν] Ita recte Ciz. Verbum ἐπαγρυπνέω e
 Diod. Sic. 14, 68. Schneider in Lexico suo consigna-
 vit. In edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta ἐπαγρίαν,
 pro qua iam Arcer. et Scaliger ἀγρυπνίαν scribendum
 esse censuerunt. Tum pro ὑγίαν, quod habet Kust.,
 in Arc. et Ciz. est ὑγίαν. *Kiess.*

3) αὐτοῦ πατρίδα] Ita cum Arc. Ciz., αὐτοῦ Kust., qui
 tamen paulo post in loco, cuius eadem est, quae huius
 ratio, αὐτῷ ῥήματα non mutavit. *Kiess.*

4) Μώχου] Mochi reddit eruditus interpres. At Schef-
 ferus *Philos. Italic.* c. V. bene monuit, scribendum hic
 esse Μώσχου, et designari a Iamblichō antiquissimum
 illum philosophum Sidonium, cuius Strabo et Sextus
 Empir. mentionem faciunt. Verba Strabonis libro XVI.
 haec sunt: Εἰ δὲ δεῖ Προσίδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὸ περὶ

sibi profuturam temporis praecipue parsimoniam a Thalete edoctus, et propterea vini carnisque vsu omnique ingurgitatione abdicatis, intra tenues facilesque digestu cibos se continuit, et hinc somni modicus ac excitator, tum animae puritatem tum corporis exactissimam et inflexam sanitatem comparauit; atque ita Mileto Sidonem soluit, illam sibi natura patriam esse persuasus, et inde facile in Aegyptum transiturus. Ibi versatus cum prophetis, qui Mochi, naturae interpretis, posteri erant,

τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιόν ἐστιν, ἀνδρὸς Σιδονίου Μώσχου, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος· si vero Posidonio credendum est, antiquum de atomis dogma Moschi est, hominis Sidonii, qui ante Troiani belli tempus vixit. Sext. Empir. Δημόκριτος δὴ καὶ Ἐπίκουρος ἀτόμους ἔλεξαν στοιχεῖα· εἰ μὴ τι ἀρχαιοτέραν ταύτην θετέον τὴν δόξαν, καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ Στωϊκὸς Ποσειδώνιος, ἀπὸ Μώσχου τινὸς ἀνδρὸς Φοίνικος καταγομένην· Democritus et Epicurus atomos principia dixerunt: nisi haec opinio ponenda sit antiquior, et, ut Stoicus dicebat Posidonius, deducta a Moscho quodam Phoenice. Arcerius etiam quidem Μώσχου vel Μώσχου legendum esse coniecerat, sed nomine illo Mosen designari haud sane verisimiliter statuebat. Kust. Fabricius ad Sextum Empir. p. 621., pluribus veterum scriptorum de hoc philosopho Sidonio antiquissimo mentionem facientium locis allatis, affirmat, in horum omnium scriptorum emendationibus Codicibus constanter Μώσχου, non Μόσχου vel Μωσχου nomen huius philosophi legi, nec dubitat, Μωσχου vel Μόσχου, ut editi antea Sexti codices praeferebant, nomen ingestum ab iis, qui cum diuino scriptore Moyse eundem facere voluerunt. Add. Tzschucke ad Strab. Tom. VI. p. 340. et Posidonii Rhodii reliquiae doctrinae. Collegit Ian. Bake. p. 177. Kiess.

ἀπογόνοις καὶ 5) τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πάσας τελεσθεὶς τελετὰς ἐν τῇ Βύβλῳ καὶ Τύρῳ καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρίας μέρη 6) ἐξαίρετως ἱερουργουμένας, καὶ οὐχὶ 7) δεισιδαιμονίας ἕνεκα τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας, ὥς ἂν τις ἀπλῶς ὑπολάβοι· πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ 8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιομαθῆτων διαλάθῃ ἐν θεῶν ἀπορρήτοις ἢ τελεταῖς 9) φυλαττόμενα, προμαθῶν τε, ὅτι ἄποικα τρόπον τινὰ καὶ ἀπόγονα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν τὰ αὐτόθι ὑπάρχει, ἐκ τούτου τε ἐλπίσας καλλιόνων καὶ θειοτέρων καὶ ἀκραιφρῶν μεθέξειν 10) μνημά-

5) καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς] In Ciz. καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικοῖς, recte omisso altero καὶ post ἄλλοις, ubi ab Arc. et Kust. insertum sententiam turbat: hinc deleui. Pro Φοινικοῖς, quod cum Arc. et Kust. etiam Ciz. exhibet, malui cum Kustero Φοινικικοῖς scribere, quam aut cum Scalig. Φοινικίοις, aut cum margine Rigalt. Φοινίκῃς. Conf. Sturzii Hellanici fragm. p. 102. Kiess.

6) ἐξαίρετως ἱερουργουμένας] Ita verissime Kusterus in praefatione scripsit pro ἐξ αἰρέσεως ἱερουργούμενα, quod, ut in edd. Arc. et Kust., etiam in Ciz. extat. Kusteri interpretatio haec est: initia, quae praecipue et singulari quādam religione in multis Syriae partibus celebrabantur. Ἐξαίρετως et ἐξ αἰρέσεως eodem modo confusa sunt infra apud nostrum c. XXXVI. sect. 265. Kiess.

7) δεισιδαιμονίας] In Ciz. δυνσιδαιμονίας, ὑπομνείας, πολλοί. Ibidem deinceps ὀρέξει, quod e MS. Regio reuocavit Kust., cuius loco antea male legebatur ὀρίσει. Kiess.

8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι] Ita Ciz., quam lectionem etiam Obrechtus expressit. In ed. Arc. εὐλαβείας τοῦ μή τι, in Kust. εὐλαβείας ἵνα μή τι. Deinceps pro solo verbo ἀξιομαθῆτων, quod habent Kust. et Arc., in Cd. Ciz.

et cum ceteris Phoeniciae hierophantis, cunctisque initiis Bybli et Tyri, ac iis, quae in multis Syriae partibus singulari modo ecelebrantur, sacrorum cerimoniis initiatus est. Id quod non fecit superstitione inductus, ut quis simplicior suspicari possit, sed potius ex amore contemplationis, veritusque, ne quid ipsum praeteriret, quod in deorum arcanis sacris mysteriisque sciri dignum observaretur. Cum autem iam antea Phoenicum sacra ab Aegyptiis coloniae sobolisque instar propagata nosset, adeoque pulchriora magisque diuina et illibata in

haec leguntur: ἀξιοθρημάτων δι μαθημάτων. Pro διαλάθῃ in margine Rigalt. λαθοίη notatum est. Quum vocabulum ἀξιομάθητος admodum suspectum sit, omnem locum sic constituerim: εὐλαβεία τοῦ μὴ τινα αὐτὸν τῶν ἀξιοθριάτων διαλάθῃ — φυλαττόμενα. Ambiguam tamen huius loci correctionem facit ambigua vocabuli εὐλάβεια significatio. Nam si εὐλάβεια est reverentia deorum, tum cum genitivo εὐλαβείας Schwarzii ratio, quam proxima nota attuli, praefenda est. Kiess.

9) φυλαττόμενα] Imo φυλαττιομένων, ut constructio salva sit. Pendet enim a praecedenti ἀξιομαθήτων. Et mox ὑπάρχει rescipsi pro ὑπάρχοντα, non solum sensu hoc exigente, sed etiam auctoritate codicis MS. Kust. Schwarzius suspicatur φυλαττιόμενος, locumque ita vertit: neque superstitionis causa tale quiddam sustinens, sed potius amore et appetitione contemplationis et pietatis, cauens ne quid ipsum in arcanis deorum sacris aut mysteriis rerum scitu dignarum fugeret, iamque praesciens etc. Kiess.

10) μυημάτων] Ita scribendum est pro μνημάτων. Mendum hoc iam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius Castigationibus suis in Iamblichi Protrepticon subiecit. Kust. in Praef.

των ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ¹¹⁾ ἀναχθεῖς κατὰ τὰς
¹²⁾ Θάλεω τοῦ διδασκάλου ὑποθήκας διεπορ-
 θμεύθη ἀμελλητὶ ὑπὸ τινῶν Αἰγυπτίων πορ-
 θμέων καιριώτατα προσορμισάντων τοῖς ὑπὸ
 Κάρμηλον τὸ Φοινικικὸν ὄρος αἰγιαλοῖς· ἐν-
 θα ἐμόναζε τὰ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ
 ἱερόν· οὔπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν, τὴν τε
¹³⁾ ὥραν αὐτοῦ κερδῆσαι, καὶ εἰ ἀποδοῖντο,
¹⁵ τὴν πολυτιμίαν προειδόμενοι. ¹⁴⁾ Ἐπεὶ μέντοι,
 (12) κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς,
 ἀκολούθως τε τῇ συντροφῳ ἐπιτηδεύσει ¹⁵⁾ δια-
 τάττοντος, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες,

¹¹⁾ ἀναχθεῖς] Codex MS. ἀγασθεῖς pro voce nihili
 ἀγαθεῖς, quae in priore Edit. reperitur. At nec ἀγα-
 σθεῖς sensui loci huius conuenit: pro quo proinde ἀγαν-
 ῆσθεῖς lubens rescripserim. Sic enim sensus erit planus,
 Pythagoram nempe valde laetum secundum Thaletis
 magistri sui praeceptum in Aegyptum traiecisse. Kust.
 Schwarzius ita de hoc loco: „Vox nihili ἀγασθεῖς ex
 „ἀγασθεῖς vel ἀγανθεῖς corrupta esse videtur. Nam
 „quia paulo ante de mysteriis, quibus initiatus erat
 „Pythagoras, sermo fuerat, belle expiatus abiisse in
 „Aegyptum dicitur. Nam ἀγνέσθαι et similia verba
 „elegantia his in rebus fuisse cum aliunde tum ex
 „Pollione constat. Diis autem consecratum proficisci
 „laudis est et felicitatis haud exiguae. Atque hoc in
 „Pythagora auctor noster praedicat.“ Etiam in Ciz.,
 ut in ed. Arc., est ἀγαθεῖς· at in margine Rigalt. nota-
 tum est ἀγαχθεῖς, quod ad veram lectionem ἀναχθεῖς
 deducit, quam auctori reddidimus. Kiess.

¹²⁾ Θάλεω] In Ciz. Θαλέω. Tum pro ἀμελλητὶ in Ciz.
 ἀμελλητῇ, in Arc. ἀμελητῇ. Pro Φοινικὸν scripsi cum
 Kustero Φοινικικόν. Kiess.

¹³⁾ ὥραν] Post hoc vocabulum videtur excidisse ἄν.
 Pro αὐτοῦ, quod sequitur, in Ciz. est αὐτοῦ τε. Kiess.

Aegypto sibi initia promitteret: Thaletis praeceptoris sui monita secutus, soluit et confestim e Phoenicia eo traiecit portitorum quorundam Aegyptiorum ope, qui ad litus Carmelo Phoenicum monti subiectum opportune appulerant: vbi nimirum Pythagoras saepe in templo solus versabatur. Eum nautae lubentes receperunt, ob formositatem eius lucrum pretiumque ingens, si venundarent, sibi augurati. Veruntamen, cum inter nauigandum animaduernerent, quanta cum continentia grauitateque pro vitae, cui insueuerat, conditione ageret,

14) Ἐπεὶ μέντοι] Sequitur periodus vastae longitudinis, continuata vsque ad finem sectionis 16, in qua tamen praeter interpuncta, male a Kustero posita, pauca erant corrupta. Post ἐπεὶ μέντοι, quae verba sunt vertenda *veruntamen*, posui comma; pro ἀναμνησθέντες e Cd. Par. scripsi ἀναμνησθέντες τε, quo hoc participium cum antecedentibus διατεθέντες et ἐνιδόντες coniungatur, vt cap. V. sect. 21. in simili periodo λογισάμενός τε; verba ἐνέβη, ἐκάθισεν, διέμεινε et κατέδαρχε pendent ex coniunctione ὡς post ἀναμνησθέντες; denique post βραχὺ punctum sustuli, et post θεοῦ colon posui. *Kiess.*

15) διατάττοντος] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est ἑαυτὸν, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis διάχοτος: quam lectionem Obrechitis ob oculos habuisse videtur. *Kust.* Schwarzius l. l. p. 358 sq. locum sic emendat: ἐπεὶ μέντοι κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς ἀκολουθῶς τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ἐπιτηδεύσει, διηλλάττοντο, ἅμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες κ. τ. λ. *Veruntamen* quum in nauigando modeste ibi et decenter et consuetae virtuti conuenienter se gessisset, reconciliabantur ei et melius in eum erant animati. Verissimum

καὶ μείζον τι ἢ κατ' ἀνθρώπινην φύσιν ἐνιδόν-
τες τῇ τοῦ παιδὸς εὐκοσμία, ¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες
τε, ὡς προσορμίσασιν εὐθὺς αὐτοῖς ὥφθη κα-
τιὼν ¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου,
¹⁸⁾ (ἱερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρων ἠπίσταντο
αὐτὸ καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβατον) ὀχολαίως τε
καὶ ἀνεπιστρεπτὶ βαίνων, οὔτε κρημνάδους
τινος οὔτε ¹⁹⁾ δυσβάτου πέτρας ἐνισταμένης,

quidem est, quod addit Schwarzius, nimis saepe factum
esse, ut vocabulorum geminandorum excideret alterum
(cf. Schaefer. Mel. crit. p. 69. et Praef. ad Anacr. Carm.
p. XII. sq. Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. II. P. II. p. 65.),
eius tamen ratio ut nostro loco minime probari potest,
ita multo probabilius cum Kust. scribitur *διάγοντος*.
Kiess.

¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἀνακόλουθος, scriben-
dum est ἀνεμνήσθησαν. Nullum enim aliud deinceps
sequitur verbum, ad quod participia illa praecedentia,
διατεθέντες, et ἐνιδόντες, referri possint. *Kust.* Non
opus est hac correctione. Pro εὐκοσμίᾳ in Ciz. est
εὐκοσμίαν. *Kiess.*

¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου] Hoc loco Iambli-
chi Carmelitae quidam abutuntur ad persuadendum aliis,
Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Aiunt enim,
ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora utique an-
tiquior fuit, institutum, a monachis siue eremitis in
monte Carmelo degentibus continua successione per
plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste
sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad mon-
tem Carmelum accessisse, ut sacris eius initiaretur.
Sane, Philippus Tessiere Carmelita, annō 1612. Biteris
in prouincialis ordinis sui conuentu, coram vrbis eius-
dem Episcopo, non dubitauit inter alias *Historiae Car-
melitanae theologicæ propugnandas Theses* etiam hanc
proponere: *Valde esse probabile, Pythagoram Philoso-
phum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos in-
stituisse, ut victu, conuersatione, et vestitu discipulos*

iam aliter erga ipsum animati, et in pueri modestia aliquid homine maius notantes, memoriaque repetentes, vt ex insperato appellentibus apparuisset, cum a summo Carmeli vertice, quem prae aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum nouerant, lento gradu et nunquam respiciens descenderet, nullo praecipitio, vel etiam inuio saxo eum

Eliae omnino referrent. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo, Part. II. Artic. XVI. vbi prolixè de hoc argumento agitur. Kust.

- 18) *ἱερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρ. ἡπ.]* Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερῷ δὲ τῷ τῶν ἄλλων ὄρων ἀπίσταντο. αὐτὸ καὶ πολλοῖς ἄβατον.* Kust. Etiam in Ciz. ante πολλοῖς deest τοῖς. *Kiess.*
- 19) *δυσβάτου]* Pessime antea legebatur *εὐοράτου*: pro quo *δυσβάτου* auctoritate codicis MS. reposui. Kust. Consentit Ciz. in *δυσβάτου*. At Schwarzius l. l. monet, particulas οὐδὲ esse disiunctivas, nomina autem τοῦ κρημνώδους et τοῦ δυσβάτου seiungi non posse, quia, quum de montibus dicantur, vnum idemque signent, si rem spectes. Nam praecipitia loca montium impedita esse ad eundum, et loca montium difficilia itu esse ea, quae praecipitium aliquod obiciant. Ergo vt disiunctio locum habere possit, hic vir doctus legere mauult *εὐβάτου*, hoc quidem modo: οὐδὲ κρημνώδους τινός, οὐδὲ εὐβάτου πέτρας ἐνωταμένης, non obstante nec praecipiti petra vlla, nec leui ac facili. Vnde Schwarzius οὐδὲ adsciuerit, quum vbiuis legatur οὕτε, ignoro; sed eius κρίσιν inanem esse, in promptu est, quum omnia quidem κρημνώδη sint δύσβατα, at non contra omnia δύσβατα item κρημνώδη, neque πέτρα εὐβατος obstat eunti. Δύσβατος idem est quod τραχύς, quod cum κρημνώδης coniunxit Herodian. VI, 5. 5. τὰ τῆς χώρας ὄρη, τραχύτατά τε ὄντια καὶ κρημνωδέστατα. *Kiess.*

καὶ ἐπιστὰς τῷ σκάφει, μόνον τε ἐπιφθεγξά-
 (13) μενος, ²⁰) εἰς Αἴγυπτον ὁ ἀπόπλους; κατανευ-
 σάντων αὐτῶν, ἐνέβη καὶ σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔν-
 θα μάλιστα οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος ἔσε-
 16 σθαι ναυτιλλομένοις παρ' ὅλον τὸν πλοῦν, ἐφ'
 ἐνός τε καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος διέμεινε δύο
 νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας μήτε τροφῆς, μήτε
 ποτοῦ μετασχὼν, μήτε ὕπνου, ὅτι εἰ μὴ λα-
 θὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἐδραΐᾳ καὶ ἀσα-
 λεύτῳ ἐπιμονῇ κατέδαρθε βραχύ, ²¹) καὶ ταῦ-
 τα ²²) διηνεκοῦς καὶ σεσυρμένου παρὰ προσ-
 δοκίαν, εὐθυτενοῦς τε συμβάντος αὐτοῖς τοῦ
 πλοῦ, ὥσάν τινος παρουσίᾳ θεοῦ· πάντα συν-
 τιθέντες τὰ τοιαῦδε καὶ ἐπισυλλογιζόμενοι,
 δαίμονα θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπέισθησαν σὺν
 αὐτοῖς ἀπὸ Συρίας εἰς Αἴγυπτον μετιέναι, καὶ
 τόν τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλοῦν διεξί-
 νυσαν, καὶ σεμνοτέροις, ²³) ἥπερ εἰώθεσαν,
 ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε
 ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτὸν, μέχρι τῆς εὐτυχε-
 σιότητος συμβάσεως αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου

20) εἰς Αἴγυπτον] Gisb. Cuper. Observat. lib. III. c. III.
 p. 269. et Scaliger censent, legendum esse: εἰ εἰς Αἴ-
 γυπτον. At facile earemus particula interrogatiua, quum
 interrogatio, quae in his verbis inest, vocis modula-
 tione satis indicaretur. Kiess.

21) καὶ ταῦτα] Puto excidisse μετὰ, vt legendum sit,
 καὶ μετὰ ταῦτα. Sic enim sensus omnino erit planus.
 Kust. Nihil est addendum, neque audiendus Schwarz-
 zius, καὶ ταῦτα interpretans interea, nisi scribere vo-
 luerit praeterea. Kiess.

morante; utque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixisset, quam, *in Aegyptum cursus est?* et annuentibus ipsis nauem conscendisset, tacitusque toto nauigationis tempore consedisset, ubi ministeriis nautarum nihil impedimenti esset allaturus, permansissetque in eodem habitu duas noctes triduumque integrum, non cibum, non potum, non somnum capiens, nisi forte cunctis non aduertentibus, uti erat in sede sua constanter compositus immotusque, paulisper dormitauisset, quumque adeo praeter expectationem continuo nec interrupto tractu rectus ipsis cursus esset, quasi deus aliquis praesens interuenisset: haec omnia inter se nautae comparantes concluserunt, daemonem vere diuinum secum in Aegyptum e Syria transire: vnde male ominatis verbis abstinentes, quod reliquum fuit nauigationis, absoluerunt, et sermone factisque vsi sunt tum inter se, tum erga ipsum, honestioribus, quam solebant, donec feliciter per summam maris tranquillitatem ad

22) διηγεκοῦς] Ita Kust., in ed. Arc. et Ciz. διηγεκῶς. Pro εὐθυτενοῦς Heraldus coniecit κατὰ νοῦν, sine causa, recte censente Reinesio in margine Cod. Ciz. Paulo post Ciz. συντεθέντες. Kiess.

23) ἤπερ] In edd. Arc. et Kust. vitiose ἔπερ, in Ciz. ἤπερ. Notauit illud editionum vitium etiam Schwartzius. Kiess.

24) παρόδου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἥονα τοῦ σκά-
 17 φους προσοχῆς. Ἐνθα δὲ ἐκβαίνοντα 25) ὑπε-
 (14) ρείδαντες σεβαστικῶς ἅπαντες καὶ διαδεξά-
 μενοι 26) ἐκάθισαν ἐπὶ καθάρωτάτης ἄμμου,
 καὶ αὐτοσχέδιόν τινα βωμόν πρὸ αὐτοῦ πλά-
 σαντες, 27) ἐπικινήσαντές τε ὅσων εἶχον ἀκρο-
 δρύων, οἷον ἀπαρχάς τινας κατατιθέμενοι τοῦ
 φόρτου μεθώρμισαν τὸ σκάφος, ὅπουπερ καὶ
 προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλοῦς. ὁ δὲ διὰ τοσηνδε
 αἰτίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς
 28) τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν 29) τῶν ναυτῶν

24) παρόδου] Haec vox videtur loco suo mota esse et
 ponenda post συμβάσης αὐτοῖς· ut totus locus sic lega-
 tur: μέχρι τῆς εὐτυχεσιότητος συμβάσης αὐτοῖς παρόδου καὶ
 ἀκυμάντου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν, etc. Nisi enim sic statuas,
 vox παρόδου omnino erit superuacanea, nec locum hic
 habere poterit. Kust. Schwarzius locum sic emendat:
 ὀνόμασι τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, εὐτυχεσιότητος συμβάσης αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου
 παρόδου μέχρι τῆς εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἥονα τοῦ σκάφους
 προσοχῆς· et honestioribus quam consueuerant, et vocibus
 et negotiis uti coeperunt cum inter se tum ad ipsum,
 transitu eis prospero et tranquillo oblato, usque dum
 nauicula ad littus Aegypti esset appulsa. Codex Ciz.
 praebet πάροδον, quod disiungendum videtur in παρ'
 ὁδόν, et intelligi potest aut per cursum, dum nauigabant:
 aut praeter cursum, postquam cursum per mare perege-
 rant. Forsitan tamen huius loci vitium inest in προσοχῆς.
 Nam quanquam προσέχειν saepius dicitur de nauium ap-
 pulsione, substantiuum tamen προσοχή hac significatione
 praeter hunc locum vix occurrit. Hoc si recte ponitur,
 videri potest in προσοχῆς latere πρὸς ὄχθην, quibus ver-
 bis e margine in textum translatis et deprauatis libra-
 rius aliquis verba εἰς ἥονα explicuerit. Denique παρό-
 δου interpretamentum esse potest substantiui προσοχῆς
 rariori significatione h. l. usurpati. Quae ratio omnium
 maxime probabilis. Kiess.

littora Aegypti nauem applicuerunt. Ibi vero exscendentem alternis exceptum manibus honorifice naui extulerunt, et postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram conghesserunt, eaque fructibus arboreis pro praesenti copia cumulata, et mercis, quam vehebant, primitiis apposis, inde proVecti eum, quem antea destinauerant, portum petiuerunt. Ille vero tam longo ieiunio imbecillior nec cum e naui a nautis exponeretur et suble-

25) ὑπερείσαντες] Sic MS. (etiam Ciz. *Kiess.*), cuius loco antea minus recte legebatur ὑποείσαντες. Ὑπερείσαντες autem veram esse lectionem, vel ex iis patet, quae paulo post sequuntur, τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισαν, etc. *Kust.*

26) ἐκάθισαν] Ciz. ἐκάθησαν. *Kiess.*

27) ἐπιπνήσαντες] Est vox Lexicis ignota et mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπινῆσαντες, i. e. cum accumulassent, ab ἐπινέω vel ἐπινῆω, quae est vox nota et ab optimis quibusque scriptoribus tam in prosa quam ligata oratione usurpata. Vide Suidam v. ἐπινῆσαντες. *Kust.* Etiam Ciz. ἐπιπνήσαντες: at in margine Cod. Spanhem. notatum est ἐπινηκῆσαντες, unde coniicias, legendum esse ἐπινηκῆσαντες ab ἐπινῆναι. — Pro ὅσον Arc. habebat ὅσων, quod Scaliger correxit. — Ante οἶον in Ciz. ut in ed. Arc. deest καί. Deinceps Ciz. μεθώρησαν et ἀσπίδιαν. *Kiess.*

28) τὸν ἀποβιβασμὸν] Substantiuum ὁ ἀποβιβασμός, quo lexica Stephani et Schneideri carent, idem significat, quod verbum τὸ ἀποβιβάζειν. *Kiess.*

29) τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio τῶν αὐτῶν, nullo omnino sensu. *Kust.*

ὑπέρεισιν καὶ χειραγωγίαν ³⁰⁾ ἠναντιώθη τότε, οὔτε ἀπαλλαγέντων ἀπέσχετο ἐπιπολὺ τῶν πα-
ρακειμένων ἀκροδρῶν, ἀλλὰ ἐξαπατάμενος χρη-
σίμως αὐτῶν καὶ ὑποθρέψας τὴν δύναμιν, εἰς
τὰς ἐγγὺς ³¹⁾ διέσωσε συνοικίας, τὸ αὐτὸ ἦθος
ἐν παντὶ ἀτάραχον καὶ ἐπιεικὲς διαφυλάττων.

K E Φ. δ.

- 18 1) Ἐκεῖθ' ἐν τε εἰς πάντα ἐφοίτησεν ἱερα
(15) μετὰ πλείστης σπουδῆς καὶ ἀκριβοῦς ἐξετά-
σεως, θαυμαζόμενός τε καὶ στεργόμενος ὑπὸ
τῶν συγγενομένων ἱερέων καὶ προφητῶν, καὶ
ἐκδιδασκόμενος ἐπιμελέστατα περὶ ἐκάστου, οὐ
παραλείπων οὔτε ἀκούσασθαι τῶν καθ' ἑαν-
τὸν ἐπαινουμένων οὔτε ἄνδρα τῶν ἐπὶ συνέσει
γνωριζομένων ²⁾ οὔτε τελετὴν τῶν ὁπωςδῆποτε

30) ἠναντιώθη] Prior Editio male ἡ ναυτιώθη in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia[m] corpore esset infirmo et imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum ad exscensum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis leuatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miroꝝ eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναυτιώθη, quae procul omni dubio corrupta est, prae altera illa amplexum esse. Vertit enim *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est? *Kust.* Huic notae Kusterus in *Praefat.* alia addidit, mendum, inquit, huic contrarium occurrere apud Phrynichum in *Ecloga Dict. Attic.* p. 32. ubi sic legitur: *Μισοδάκτυλα ἠναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα*. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἠναντίασα illic vertit *repugnauit*, quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione

varetur atque manu duceretur, tum aduersatus est, nec post eorum discessum se diutius a fructibus abstinuit, quin sumeret, quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis peruenit, habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

C A P. IV.

Inde obiens omnia templa maximum studium examenque accuratum impendit, prophetas et sacerdotes, quibus vsus est, in sui amorem admirationemque excitauit, et singulis exacte perceptis non praetermisit, quin etiam cognosceret, quidquid sua aetate celebre foret, siue viri essent sapientia nobiles, siue initia quomodocunque culta:

rescribe, ἐναυτίλαα, a ναυτιῶν, *nauseare vel nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μεσοδάκτυλα a puriore Atticismo adeo abhorreere, vt *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σικχάλνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιῶν accepit elegantissimus et lepidissimus Lucianus in *Rhetor. praecept.* p. 322. Edit. Amstelod. vbi inquit, ὡς ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, vt *nausea omnes afficiantur a frigidis et ineptis vocibus*.

31) διέσωσε] Imo διεσώθη, i. e. incolumis peruenit. Vel subintelligendum est, ἐαυτόν. Kust.

1) Ἐκεῖθεν τε] Ita Kust. cum Arc., sed Ciz. ἐκεῖθεν δέ. Idem paulo post συγγινομένων pro συγγινομένων, quod habet Kust. cum Arc. Kiess.

2) οὔτε τελετήν τῶν ὅπωςδῆποτε] Ita Kust. et Arc. In Ciz. et Par. οὐ τελετήν ὅπου δῆ ποτε. Kiess.

τιμωμένων, οὔτε τόπον ἀθεώρητον, εἰς ὃν ἀφ-
 κόμενος ᾤηθη τι περιττότερον εὐρήσεν. ὅθεν
 πρὸς ἅπαντας τοὺς ἱερέας ἀπεδήμησεν, ᾠφε-
 λούμενος παρ' ἑκάστῳ, ὅσα ἦν σοφὸς ἕκαστος.
 19 3) Δύο δὲ καὶ εἴκοσιν ἔτη κατὰ τὴν Αἴγυπτον
 ἐν τοῖς ἀδύτοις διετέλεσεν ἀστρονομῶν καὶ γεω-
 μετρῶν καὶ μινούμενος οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς, οὐδ'
 ὥς ἔτυχε, πάσας θεῶν τελετάς, ἕως 4) ὑπὸ τῶν
 τοῦ Καμβύσου αἰχμαλωτισθεὶς εἰς Βαβυλῶνα
 ἀνήχθη, κακεῖ τοῖς Μάγοις 5) ἀσμένοις ἄσμε-
 νος συνδιατρίψας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ παρ'
 αὐτοῖς σεμνὰ καὶ θεῶν θρησκείαν ἐντελεσά-
 την ἐκμαθὼν, ἀριθμῶν τε καὶ μουσικῆς καὶ
 τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν παρ'
 αὐτοῖς, ἄλλα τε δώδεκα 6) συνδιατρίψας ἔτη,
 εἰς Σάμον ὑπέστρεψε περὶ ἕκτον πού καὶ πεν-
 τηκοστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

(16)

Κ Ε Φ. ε.

20 Ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τινῶν πρεσβυτέρων,
 καὶ οὐκ ἔλαττον ἢ πρόσθεν θαυμασθεὶς (καλ-
 λίων τε γὰρ καὶ σοφώτερος καὶ θεοπρεπέστερος

3) Δύο δὲ καὶ εἴκ.] Locum hunc ad examen reuocat, et
 cum chronologicis rationibus minus bene conuenire
 ostendit Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist.
 p. 69. (p. 189. ed. Lips.) quem ut Lector adeat suadeo.
 Kust.

4) ὑπὸ τῶν τοῦ Καμβύσου] Sic Kust. et Arc. In Ciz.
 et Par. ὑπὸ τῶν οὐν Καμβύση. Kiess.

5) ἀσμένοις ἄσμενος] Hanc lectionem recepi e Cd, Ciz.,

nec loca inuisere abnuebat, in quibus se inuenturum aliquid amplius putauerat. Quae de causa ad omnes profectus est sacerdotes, apud quemque horum cum fructu eruditus in ea, quam quisque tradebat, disciplina. Ita viginti duo anni in Aegypto absumti, dum in adytis templorum astronomiam, geometriam, et omnium deorum initia non pertransennam, aut perfunctorie addidicit, donec a Cambysis milite inter captivos Babylonem abduceretur, ubi cum Magis lubentibus ipse lubens versatus illorum studia religionemque perfecte imbibit, et numerorum musicaeque artis et aliarum disciplinarum fastigium assecutus post annos duodecim Samum rediit, iam circiter sexaginta annos natus.

CAP. V.

Ibi a quibusdam senioribus agnitus non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim a peregrinatione plus pulcritudinis et sapientiae, maioraque diuinitatis

eandemque expressit Obrechtus. Kusterus de hoc loco haec monet: „Malim ἄσμενος (pro ἀσμένους), i. e. libens. Vel dicendum est, post ἀσμένους excidisse ἄσμενος, ut legatur, τοῖς μάγοις ἀσμένους ἄσμενος συνδιατρίψας, etc.“ Cd. Par. pro ἀσμένους habet ἄσμενα. Kiess.

6) συνδιατρίψας] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. est προσδιατρίψας. Kiess.

αὐτοῖς ¹⁾ ἐφάνη), παρακαλούσης αὐτὸν δημο-
σία τῆς πατρίδος ὠφελεῖν ἅπαντας καὶ μετα-
διδόναι τῶν ἐνθυμίων, οὐκ ἀντιτείνων τὸν τῆς
διδασκαλίας τρόπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐπεχεί-
ρει, καὶ πάντη ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ διδά-
γμασι, καθ' ἃ ²⁾ ἐπαιδεύθη, εἰ καὶ μὴ σφόδρα
προσέεντο τὸν τοιοῦτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μηδὲ
ἁρμονίως, καὶ ὥς ἐχρῆν, προσεφύησαν αὐτῷ.
³⁾ Μηδενὸς οὖν αὐτῷ ³⁾ προστρέχοντος, μηδὲ
γνησίως ὀρεγομένου τῶν μαθημάτων, ⁴⁾ ἃ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζειν παντὶ τρόπῳ ἐπειράτο, μὴ
περιφρονῶν, μηδὲ ὀλιγωρῶν τῆς Σάμου, διὰ
τὸ πατρίδα εἶναι, γεῦσαί τε πάντως βουλόμε-
νος τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πα-
τριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ⁵⁾ ἀλλ' οὖν ἐπι-

1) αὐτοῖς] Hoc pronomen, quod habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Ibidem paulo post pro ἐνθυμίων, quae est lectio Arc. et Kust., legitur ἐνθυμίων, aequè bene. Ibidem denique διδασκαλείας et ἐπιχειρεῖ, vbi Arc. ἐπιχειρεῖ. Kiess.

2) καθ' ἃ ἐπαιδεύθη] Prior Edit. male, καθ' ἐπαιδεύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vit. Pyth. p. 60. et Schefferus de Philos. Ital. p. 25. emendant, καθ' ὧν· respicientes scilicet ad praecedens τρόπον. Sed nos repraesentauimus hic lectionem codicis MS. quae vtiq̃ue recte se habet. Kust. In margine Cod. Spanhem. notatum est καθά, quod etiam in Cd. Ciz. extat; idque et ipsum locum hic habere potest; nam διδάγματα sunt instituendi modi. Kiess.

3) προστρέχοντος] Antea minus recte (etiam in Ciz. Kiess.), προτρέχοντος. Desider. Heraldus Animaduers. in Iamblich. cap. III. legendum potius suadet, προσέχοντος· quod non displicet. Kust. Idem margini Cd. Ciz. adscripsit Reinesius. Kiess.

argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum inuitauit, vt omnibus participatione inuentorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi coepit eodem modo, quo ipse in Aegypto doctus erat, quamuis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis promte, vt par erat, eius lateri adhaerescerent. Vtut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Graecos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque eius abiicere sustinuit, quin ciuibus suis vel inuitis aliquem pulcerrimarum artium gustum daret.

4) ἂ τοῖς Ἑλλήσιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. (consistente Ciz. *Kiess*,) supplenuimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζειν· nullo omnino sensu. *Kust.*

5) ἀλλ' οὖν] Particula haec connexionis loco huic non quadrat, sed potius τοιγαροῦν, vel οὐκ οὖν. Deinde, quae sequuntur, commodius sic legerentur, ἐπινοίᾳ καὶ μεθόδῳ τοιαύτη ἐχρήσατο. παρατηρήσας. Vide, Lector, et attende. *Kust.* Longe a vero aberrauit Kusternus, non videns, non post ἐκόντας, sed demum post μεθόδῳ, vt in Ciz., interpungendum esse. Attigimus hunc locum ad Protrept. p. 19. Quemadmodum hic praecedente εἰ μὴ sequitur ἀλλ' οὖν, ita apud Isocratem in Archidam. sect. 27. ed. Lang. p. 196. et in Aesop. fab. I. extr. e cod. Aug. ἀλλ' οὖν γε. Schwarzius omnem locum sic constituit: γεῦσαι μὲν πάντως ἐβούλετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πατριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ἀλλ' οὖν ἐπινοίᾳ καὶ μεθόδῳ. Παρατηρήσας οὖν εὐ-

(17) νοία καὶ μεθύδῳ· παρατηρήσας εὐφυνῶς τινὰ καὶ εὐκινήτως ἐν τῇ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν φίλογυμναστούντων ⁶⁾ μὲν καὶ σωμασκοούντων, πενήτων δ' ἄλλως καὶ ἀπορωτέρων, ⁷⁾ λογιζάμενός τε, ὅτι εὐπειθῇ ἔξει, εἰ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεά τις αὐτῷ ἀμεριμνοῦντι παρέχοι, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ λουτρὸν τὸν νεανίαν, ἐπηγγείλατο αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑποτροφίην καὶ ἐπιμέλειαν διηνεκῶς παρέξειν, ⁸⁾ εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ καταβραχύν τε καὶ ἀπόνως ἐνδεδεχῶς τε, ὥστε μὴ ἀνθρώπος φορτισθῆναι, μαθήματά τινα, ἃ παρὰ βαρβάρων μὲν ἐξέμαθεν αὐτὸς νέος ὢν, ἀπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν
 22 τούτου ἀμνημοσύνην. Ἐπιοχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομειναντος, ⁹⁾ εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ

φυνῶς τινὰ etc. Particulam οὖν, quae ob ignorantiam librarii exciderit, post παρατηρήσας repetiit. Hoc sane necessarium esset, si ἐβούλετο, quod exhibet editio Kusteri, vera esset lectio. Sed pro illo imperfecto in ed. Arc. et Cd. Ciz. legitur βουλόμινος, et pro γεῦσαι μὲν, quod vnde Kusterus assumsit, non indicavit, in ed. Arc. γεῦσαι τε, in Ciz. γεύσεται. Quamobrem Arcerii lectionem, auctoritate Cd. Ciz. confirmatam, reuocaui. Obrechtus omnem locum liberius interpretatus est. — Ad εὐφυνῶς καὶ εὐκινήτως conferri potest hic locus Ciceron. de Orat. III, 52. Qui utuntur armis aut palaestra, non solum sibi vitandi aut ferendi rationem esse habendam putant, sed etiam ut cum venustate moveantur. Kiess.

6) μὲν] Cd. Ciz. μετά, quae confusio creberrima est in hoc codice. Kiess.

Quare technam huiusmodi methodumque commentus est. Vidit nempe iuuenem quendam palaestrae corporisque exercitiis deditum, sed pauperem et cum re angusta domi colluctantem, [in gymnasio apte facileque pila ludere. Hunc sibi dicto audientem fore reputabat, si ei de paupertate securo vitae necessaria abunde suppeditaret. Statim itaque a balneo ad se vocat hominem, eique promittit alimoniam ad corpus exercendum curandumque suffecturam se subministraturum, dummodo accipere voluerit a se paulatim labore facili et eatenus, ne obruatur, continuato quasdam disciplinas, quas se adhuc iuuenem a barbaris hausisse, iam vero sibi seni per obliuionem excidere aiebat. Cum iuuenis spe subsidiorum allectus operam promisisset et in se recepisset, ad arith-

7) λογισάμενός τε] Ita Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. deest τε. Deinceps Ciz. νεανίαν sine τόν. Kiess.

8) εἰ διαδέχαιτο] Sic MS. At editio Arcerii corrupte εὐδιαδέχαιτο. Deinde pro αὐτόν, quod itidem edit. Arcerii habet, rescripsi αὐτοῦ, sensu manifeste eam lectionem flagitante. Sic paulo post recte, διαδέχεσθαι σου τὰ μαθήματα. Kust. Etiam in Ciz. est αὐτόν. hinc rescripsi αὐτοῦ. Ibidem est καὶ ἀθρόως pro μὴ ἀθρ., et pro ἀπολείπει in Par. ἀπολείπειν. Scal. ἀπολείπειν. Pro ἤδη in Ciz. est εἶδη. Kiess.

9) εἰς τὴν — ἐνάγειν] Ἐνάγειν legitur in Ciz. Praepositionem εἰς, quae post ὑπομίναντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnis loci ratio exflagitat, et verbum ἐνάγειν etiam aliis locis cum εἰς

γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειράτο, ¹⁰⁾ ἐπ' ἄ-
 βακος τὰς ἐκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ
 (18) διδάσκων παντὸς σχήματος, ὃ ἔστι ¹¹⁾ διαγράμ-
 ματος, μισθὸν καὶ ¹²⁾ ἀντίπονον ¹³⁾ παρείχε τῷ
 νεανία τριώβολον· καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ
 χρόνου διετέλεσε ποιῶν, φιλοτιμότερα μὲν καὶ
 σπουδαίως, τάξει τε βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς
 τὴν θεωρίαν, καθ' ἐκάστου δὲ σχήματος πα-
 23 ράληψιν τριώβολον ἐπιδιδούς. Ἐπεὶ δὲ ὁ νεα-
 νίας ὁδῶ τινὲ ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας
 ἤδη ἀντελαμβάνετο καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς
 ἀκολουθίας τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι· ἀννιδῶν
¹⁴⁾ τὸ γενόμενον ὁ σοφός, καὶ ὅτι οὐκ ἂν
 ἐκὼν ἔτι ἀποσταίη, οὐδὲ ἀπόσχοιτο τῆς μα-

construitur, vt apud Herodian. V, 4. 2. ἐνῆγε δ' αὐτοῦς
 καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν. Verbum ὑπο-
 μένειν absolute positum significat aliquid in se recipere :
 quemadmodum vsurpatur sect. 36. τῶν ἀνδρῶν ὑπομει-
 νάντων, ὃ τι ἂν κελύσῃ, πράξειν. In edd. Arc. et Kust.
 locus sic legitur: τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμε-
 τρίας ἐνάγειν· de qua lectione Kusterus ita indicat:
 „Haec vtique sacra esse non possunt. Quis enim sic
 „Graece loquatur? Quare puto Iamblichum scripsisse:
 „εἰς τὴν δι' ἀριθμ. μάθησιν καὶ γεωμετρίαν εἰσάγειν αὐ-
 „τὸν ἐπειράτο.“ Kiess.

10) ἐπ' ἄβακος] Ita Ciz. et hic et paulo inferius. Simi-
 liter in Protrept. p. 372. ἐπὶ τοῖς ἄβαξι. In edd. Arc.
 et Kust. est ἄμβακος. Kiess.

11) διαγράμματος] Secutus sum Schwarzii sententiam
 censentis, Iamblichum nomen σχήματος explanare per
 vocabulum artis διαγράμματος, quod vt notius et arti
 vsitatius per ὃ ἔστι voluerit. Antea enim scriptum
 erat diuissim διὰ γραμματος, pro quo vir doctus ad
 marginem codicis Spauhemiani notauerat διὰ γραμμῶν,

mèticam et geometriam eum excitare studebat, demonstrationibus in abaco propositis: et pro singulis figuris, quas delineauerat, iuueni mercedem laboris tres obolos dedit. Idque per tempus satis longum continuatum est intenta cura studioque, nec non cum bono ordine et ad contemplandum manuductione, ita vt iuuenis tres obolos ferret, simul ac figuram geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens obseruaret, disciplinarum elegantiam et dulcedinem ac connexionem animo iuuenis concinno ordine viaque deducti iam se altius insinuasse, neque in curriculo discendi illum substiturum esse, aut manum de ta-

probante Kustero. Equidem tamen non repugnauerim, si quis existimet, verba ὅ ἐστι διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διαγράμμα v. Fischer. ad Platon. Phaedon. p. 306. — Pro ὅ ἐστι in Ciz. est οὐ ἐστι. Kiess.

12) ἀντίπορον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον. Kust.

13) παρῆχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Iamblichi respexit Eustathius ad Il. v. p. 951. Ed. Rom. vbi ait: Οἶδαμεν δὲ ἐκ τῶν Ἰαμβλίχου, καὶ ὅτι ἀπὸ Πυθαγόρου εἰληπται αὕτη, ὃς μαθητῇ δεξιῷ μὲν, ὀκνηρῷ δὲ εἰς μάθησιν, καθ' ἑκαστον μαθηματικὸν σχῆμα τριώβολον ἐδίδου, ἐξωνούμενος οὕτω τὴν τοῦ παιδευομένου μάθησιν. Kust.

14) τὸ γινόμενον] Ita Arc. et Kust., τὸ γινόμενον Cdd. Ciz. et Pag. Kiess.

θήσεως, ¹⁵⁾ οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πενίαν ὑπε-
 24 τιμήσατο καὶ ἀπορίαν τῶν τριωβόλων. Ἐκεί-
 νου δὲ εἰπόντος· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τούτων οἷός
 τ' εἰμὶ μανθάνειν καὶ διαδέχεσθαι σοι τὰ μα-
 θήματα· — ἐπήνεγκεν· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς τὰ
 πρὸς τροφήν ἐπιτήδεια ἔχω ἔτι οὐδ' εἰς ἐμει-
 (19) τόν· ¹⁶⁾ δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν
 κατ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου
 τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ¹⁷⁾ ἄβακι καὶ ἀνο-
 νήτοις ¹⁸⁾ ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερι-
 σπῆν. ὥστε τὸν νεανίαν, δυσανοσιώστως τοῦ
 συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰ-
 πεῖν· ἐγὼ σοι λοιπὸν ποριῶ καὶ ἀντιπελαρ-
 γήσω τρόπον τινά. κατὰ γὰρ ἕκαστον σχῆμα
 25 τριώβολον καὐτός σοι ἀντιπαρέξω. καὶ τὸ ἀπὸ
 τοῦδε οὕτως ἐάλω ὑπὸ τῶν μαθημάτων, ὥστε
 μόνος Σαμίων ¹⁹⁾ συναπῆρε Πυθαγόρα, ὁμῶ-

15) οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πεν.] Desiderius Heraldus
 in Animaduvers. in Iamblichum cap. 3. locum hunc,
 qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, et
 ab Arcerio interprete pessime acceptus erat, recte
 exposuit et distinxit. Nimirum Arcerius sic legen-
 dum et distinguendum censebat, οὐδ' εἰ πᾶσαν πάθοι
 πενίαν, ὑπετιμήσατο καὶ ἀπορ. quod vertit: etsi vel
 omnem paupertatem foret subiturus, honoravit indi-
 gentiam eius etiam triobolis. Poteratne quicquam
 dici a mente Iamblichi alienius? Sed talia sex-
 centa sunt in versione Arcerii. Ἐποτιμήσασθαι hic
 est προφασίζεσθαι (v. Heyne ad Apollod. p. 350.
 Kiess.), causari, praetextere: quod notandum, quia
 Lexica vulgata nullum eius significationis exemplum
 afferunt. Opportune Hesychius, Ἐποτιμήσεως, προφά-
 σεως quem locum adduxit etiam Heraldus. Kust.

bula retracturum, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito iuuenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi iam suppetere, vnde viueret: cum igitur de quotidie necessariis victuque diurno laborandum esset, intempestium videri, abaco incumbere animumque sterili et vano opere distrahere. Tum denique iuuenis aegre ferens, se a continuandis disciplinis auelli, Ego, inquit, in posterum alimenta tibi suppediabo, et ciconias imitatus te mutuo sustentabo; nam in singula schemata tres obolos vicissim tibi dabo. Tantoque exinde disciplinarum amore captus est, vt solus inter Samios cum Pythagora e patria discederet,

Pro οὐδ' εἰ in Ciz. est οὐ δὲ· tum πάθει. In margine Cod. Spanhem. e Cd. Par. notatum est παθολή; vt ibidem cap. III. sect. 14. not. 8. pro διαλάθῃ legitur λαθοίῃ. Atque nescio an haec optatiui forma in verbis barytonis vsitatio sit, quam Buttmanno (Gram. gr. p. 235. ed. 5.) videtur. *Kiess.*

16) δέον οὖν] Sic MS. At prior Edit. male, διό νοῦν· quod Arcerio fraudi fuit. *Kust.*

17) ἄβακι] Etiam hic, vt supra, e Ciz. hanc formam retinui. Edd. Arc. et Kust. ἄμβακι. *Kiess.*

18) ματαιοπονήμασιν] Antea male, ματαιονήμασιν. *Kust.*

19) συναπῆρε] Sic recte legendum monuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Pythag. aetate p. 145. Prior enim editio male habet, συνεπῆρε. *Kust.* Tum Ciz. δκῶννμος pro δμῶννμος. — Post δμῶννμος videtur exdisse particula μέν. *Kiess.*

νυμος ὦν αὐτῷ, Ἐρατοκλέους δὲ υἱός. τούτου
 δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικὰ συγγράμματα φέρεται,
 20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδων τοῖς τότε ἀθληταῖς
 κρεώδους τροφῆς διάταξις, οὐ καλῶς εἰς Πυ-
 θαγόραν 21) τὸν Μνησάρχου τούτων ἀναφερο-
 μένων. Λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον
 θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον, προσ-
 ελθόντα [αὐτὸν] πρὸς τὸν ἀναίμακτον λεγό-
 μενον 22) καὶ τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος βα-
 μόν, καὶ τοῦτον θεραπεύσαντα. Ὅθεν εἰς ἅ-
 (20) παντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ
 δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶν νόμων ἕνεκα διέτριψε.
 καὶ τούτων ἀπάντων ἀκροατὴς τε καὶ μαθη-
 τὴς γενόμενος, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν ὥρμησεν
 26 23) ἐπὶ τὴν τῶν παραλελειμμένων ζήτησιν. Καὶ
 πρῶτον μὲν διατριβὴν ἐν τῇ πόλει κατεσκευά-
 σατο, 24) Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν
 ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τῶν κοινῶν
 βουλευόνται, νομίζοντες περὶ τῶν καλῶν καὶ
 τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων ἐν τούτῳ
 τῷ τόπῳ ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, 25) ἐν ᾧ κα-

20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδ.] Vide Menagium ad Laertium
 in Pythag. Num. 12. qui loca auctorum huc spe-
 ctantia collegit. Kust. Adde Meiners. l. c. p. 323.
 sqq. Kiess.

21) τὸν Μνησάρχου] Μνησάρχου scribendum esse etiam
 supra monuimus. Kust. In Ciz. h. l. est Μνησάρχου,
 quod restituimus. Kiess.

22) καὶ τοῦ Γενέτορος] Καὶ τὸν τοῦ Γενέτορος rectius
 legas: ut monuit etiam Menag. ad Laert. VIII. 15.
 Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35. Kust. Pronomen αὐτὸν post προσελθόντα

ipsi cognominis, filius autem Eratoclis. Huius sunt libri de re athletica, idemque ordinavit, ut athletae pro caricis carnibus vescerentur: quae non recte Pythagorae Mnesarchi filio tribuuntur. Eodem tempore et Delus admirabatur Pythagoram, cum ille ad aram incruentam Apollinis Genitoris accederet, eamque coleret. Hinc profectus est ad omnia oracula. In Creta quoque et Lacedaemone legislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad praetermissa inuestiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagorae Hemicyclium dictam, in qua Samii de republica consilia ineunt, rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, vtilibusque agendum esse,

corruptum est, et delendum videtur: hinc vncis inclusi. Tum in Ciz. pro τοῦ est τοῦ τ, quod ortum videtur ex τὸν τοῦ. Ibidem et in Par. θεραπεύσαντες. *Kiess.*

23) ἐπὶ τὴν τῶν] Artic. τὴν, qui deest in edd. Arc. et Kust., restitui e cod. Ciz. *Kiess.*

24) Πυθαγόρου ἔτι καὶ νῦν καλούμενον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν ἡμικύκλιον. *Kust.*

25) ἐν ᾧ κατασκεύασεν] Si me audias, leges, ὃν κατασκεύασεν, i. e. quem (locum, nempe) struxerat, vel, condiderat. *Kust.* Rittershusio ad Porphyrium p. 12. videtur legendum: ἐν ᾧ κατασκήνωσεν. Schwarzius retinet κατασκεύασεν, quod interpretatur versatus est. Ad docendum erat, actuum quoque eandem, quam me-

τεσκεύασεν ὁ πάντων τούτων ποιησάμενος τὴν
 27 ἐπιμέλειαν. 26) Ἐξω τε τῆς πόλεως οἰκεῖον τῆς
 αὐτοῦ φιλοσοφίας ἄντρον ποιησάμενος, ἐν
 τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας
 διέτριβε, καὶ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο τῶν ἐν τοῖς
 μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν τρόπον Μίνω
 τῷ τοῦ Διὸς υἱῷ διανοηθεῖς. καὶ τοσοῦτον
 διήνεγκεν ὕστερον τῶν τοῖς ἐκείνου μαθήμασι
 χρησαμένων, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ σμικροῖς
 θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρας
 δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστή-
 μην, 27) καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις
 ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν.
 28 Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ 28) διὰ τῶν ὕστερον ἔπ' αὐ-
 (21) τοῦ πραχθέντων ἔτι μᾶλλον αὐτὸν θαυμα-
 στέον. ἤδη γὰρ μεγάλην ἐπίδοσιν τῆς φιλοσο-
 φίας ἐχούσης, καὶ Ἑλλάδος ἀπάσης θαυμάζειν
 αὐτὸν προαιρουμένης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ
 τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὴν Σάμον δι' ἐκεῖνον
 παραγεγονότων καὶ βουλομένων κοινωνεῖν τῆς

dium κατασκευάζεσθαι, habere vim. Locus potius sic
 est capiendus, ut ad κατασκευάσεν ex antecedentibus
 repetatur, ποιῆσθαι τὴν ζήτησιν, i. e. in quo Pythago-
 ras quaerere instituerat. Paulo ante post τῷ τόπῳ vi-
 detur excidisse δῆν. Deinceps post πάντων e Ciz. ad-
 didi τούτων, i. e. τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν
 συμφερόντων. Kiess.

26) Ἐξω τε] In Ciz. deest τε, et pro αὐτοῦ ibi est
 αὐτοῦ. Kiess.

27) καὶ ταῖς ἀποδείξ.] Corrupta hic quaedam et trans-
 posita, quae sic emendare et in ordinem redigere
 poteris, καὶ αὐτὴν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν ἀριθμητικαῖς,
 etc. id est, et totam eam (nempe, scientiam rerum

quem constituerat is, qui horum omnium curam gesserat. Praeterea extra urbem suae philosophiae antrum quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, et profutura in disciplinis meditatus Minoi Iouis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea eius dogmatibus vsi sunt, in tantum superavit, ut, quum illi contemplationibus exigui momenti se plurimum iactitarint, Pythagoras omnem rerum coelestium cognitionem absoluerit, orbemque huius scientiae demonstrationibus arithmetice et geometricis complexus sit. Nec minus admirationis merentur, quae deinceps perfecit. Quum enim iam tum ingens philosophiae accessio facta esset, tota Graecia in eius admirationem consensit, et philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, ut aliquid de eius eruditione in vsus suos

coelestium) *demonstrationibus arithmetice et geometricis emensus est.* Sic clara omnia. *Kust.* In Ciz. *δλας* omissum est. *Kiess.*

28) *διὰ τῶν*] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, *διὰ τὰ ὑστερον ὑπ' αὐτοῦ παραθέντα* vel, *τῶν ὑστερον ὑπ' αὐτοῦ παραθέντων*, omissio *διὰ*. Nam verbum *θαυμάζειν* cum genitio rei apud Graecos construi solere, subintellecto *ἐντα*, vel tyrones norunt. *Kust.* Recte Schwarzius: „Putem „verba *διὰ τῶν* etc. nihil labi habere. Nam *διὰ* cum „genitio saepe statum quendam significat. Verti „possunt igitur ita: *In rebus postmodum ab eo factis „magis etiam admirandus est Pythagoras.*“ *Kiess.*

παρ' ἐκείνου παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πολι-
τῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἐλκόμενος καὶ
μετέχειν ἀναγκαζόμενος τῶν αὐτῶν λειτουρ-
γιῶν, καὶ συνιδῶν, ²⁹⁾ ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος
νόμοις πειθομένην, χαλεπὸν αὐτοῦ μένοντος
φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον φι-
λοσοφῆσαντες ἐπὶ ξένης τὸν βίον διετέλεσαν
ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ διανοηθεὶς καὶ φεύ-
γων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἔνιοι λέ-
γουσι, τὴν περὶ παιδείας ὀλιγωρίαν τῶν τότε
τὴν Σάμον οἰκούντων παραιτούμενος, ἀπῆρ-
εν εἰς τὴν Ἰταλίαν πατρίδα ἡγησάμενος, ³⁰⁾ τὴν
πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν ³¹⁾ οἱ-
²⁹ στικῶς ἔχουσαν χώραν. Καὶ ἐν πρώτῃ Κρό-
⁽²²⁾ τῶν ἐπισημοτάτῃ πόλει προτρεψάμενος πολ-
λοὺς ἔσχε ζηλωτάς· ὥστε ἰστορεῖται ἑξακοσίους
αὐτὸν ἀνθρώπους ἐσχηκέναι, οὐ μόνον ὑπ'

29) ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος] Hic corrupta nonnulla et turbata, quae sic expedio, ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος νόμοις πειθόμενον, καὶ αὐτοῦ μένοντα, χαλεπὸν φιλοσ. Sic omnia clara. Hinc autem et ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Iamblichus a librariis acceptus sit. Kust. Mihi ab auctoris manu haec scriptura propius abesse videtur: πειθόμενῳ ἢ χαλεπὸν αὐτῷ μένοντι φιλ. — Tum Ciz. πρότεροι. Kiess.

30) τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo: τὴν πλείονας τῶν ἐνοικούντων τοῦ μανθάνειν ἐραστὰς ἔχουσιν· quae plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ εὖ ἐχόντων est ex MS. Sed prior Editio habet ἐνεχόντων, quod propius ad τὸ ἐνοικούντων accedit. Kust. Schwarzius loci lectionem sic constituit: τὴν πλείονων εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰκίως ἔχουσιν χώραν·

decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cogebant. Vnde facile deprehendit, legibus patriae obsequi, domique sedere et simul philosophari perdifficile esse, cunctosque, qui ante se philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegisse. Ista omnia animo voluens politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis socordiam aspernatus in Italiam profectus est, eam sibi patriam esse existimans regionem, quae plurimum discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in vrbe nobilissima Crotone hortatus est homines ad philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt, qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capessendam philoso-

eam regionem, quae compluribus beate viuentibus ad discendum propensa esset, patriam esse arbitratus. —

Πλείωνον cum Arc. ed. etiam Ciz. praebet. Quum in eiusmodi locis diuinare liceat, donec de vera lectione e codice aliquo constet, illis coniecturis haec accedat: *τὴν πλείονα τῶν ἐνοικοῦντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰκίους ἔχουσαν χώραν*. quae plures (quam Samos) incolarum discendi studiosos haberet. *Kiess.*

- 31) *οἰστικῶς*] Arcerius legendum censebat. *ἡθικῶς*. haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat, *οἰστικῶς*. Sed nec hoc placet. Nos, ut iam diximus, scribendum existimamus, *ἐραστὰς*. quae vox sensui convenientissima est. *Kust.* Loganus p. 94. legendum censet *οἰκητὰς*. *Kiess.*

αὐτοῦ κεκίνημένους εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἧς μετεδίδου, ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον ³²⁾ κοινοβίους, καθὼς προσέταξε, γενομένους.

K E Φ. ζ'.

- 30 *) Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν οἱ φιλόσοφοῦντες·
 1) οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, οὓς ἀκουσματικούς καλοῦσιν, 2) ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὥς φασιν, ἣν πρῶτιστήν καὶ πάνδημον μόνον ἐπιβάς τῆς Ἰταλίας ὁ ἄνθρωπος ἐποιήσατο, πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις 3) ἐνεσχέθησαν. 4) ἀλλὰ ὁμοῦ σὺν παισὶ καὶ γυναιξίν 5) ὁμακόειόν τι (23) παμμέγεθες ἰδρυσάμενοι καὶ 6) πολίσαντες αὐτοῖς τὴν πρὸς πάντων ἐπικληθεῖσαν μεγάλην

32) κοινοβίους] Non est audiendus Schefferus de Philos. Ital. p. 154. qui κοινόνβιον legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus. Kust.

*) Alterum fragmentum pertinet vsque ad sect. 37. neque dubium est, quin Nicomachum habeat auctorem, quum et argumentum et verba cum iis convenient, quae Porphyrius S. 20. sqq. e Nicomacho retulit. Meiners. p. 275.

1) οἱ δὲ πολλοὶ] Constructio huius loci non constat: nam deest verbum, quo nominatiuus οἱ πολλοὶ referatur. Quamobrem puto, Iamblichum omnem locum negligenter excerpisse, et post καλοῦσιν nonnulla omisisse. Kiess.

2) ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὥς φ.] Haec, et quae sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyr. de Vita Pyth. Num. 20. vnde ea Iamblichus mutuatus est. Kust. Verba, ἀκροάσει, ὥς φασιν, desunt in Ciz. In Par. secundum marginem Cod. Spanh. pro ἀκροάσει legitur ἀποκρίσει. Kiess.

phiam suam oratione mouerat, verum etiam, qui mandato eius inita bonorum vitaeque communione inter se victitabant, coenobitae inde nominati.

C A P. VI.

Et hi quidem genuini philosophiae studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui acusmatici dicebantur; qui, quum primum Italiam attigisset, vna solum publice habita oratione capti duorum millium numerum excedebant. Hi vna cum liberis et vxoribus in vnum commune auditorium, homacoion vocant, congregati, illam ab omnibus celebratam Magnam Graeciam condi-

3) ἐνεσχέθησαν] Sic recte Ciz. In Arc. est ἐνεσχέθησαν; in Kust. ἐνεσχέθησαν. *Kiess.*

4) ἀλλ' ὁμοῦ] Particula ἀλλὰ locum hic habere nequit: sed eius loco, vt sensus recte procedat, scribendum est, οἵπερ, vel οὔτοι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam ἀλλ' ὁμοῦ, sed praecedunt ista, ὡς μηκέτι οὐ καὶ ἀποστήναι, quae hic ommissa sunt. Quare vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis, vel sic, vt diximus, scribi oportebit. *Kust.* Post ὁμοῦ in Ciz., vt in ed. Arc., deest σύν, vt Xenoph. de re equestri, 7, 1. τὰς ἡνίας ὁμοῦ τῇ χαλτῇ. *Kiess.*

5) ὀμακόμειον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam, notum est. Vide quae notauit Luc. Holstenius ad Porphyr. de Vit. Pyth. Num. 20. *Kust.* ὀμακόμειον τι scripsimus auctoritate Cd. Ciz. In edd. Arc. et Kust. τι abest. *Kiess.*

6) πολίσαντες αὐτοῖς] Pronomen αὐτοῖς corruptum est. Videtur αὐτοῖ scribendum. — Paulo post pro ὡσανεῖς in Ciz. est ὡσαν. *Kiess.*

Ἑλλάδα, νόμους τε παρ' αὐτοῦ δεξάμενοι καὶ
 προστάγματα ὡσανεὶ θείας ὑποθήκας, ὧν ἐκτὸς
 οὐδὲν ἔπραττον, παρέμειναν ὁμονοοῦντες ὅλα
 τῷ τῶν 7) ὁμιλητῶν ἀθροίσματι, εὐφημούμε-
 νοι καὶ παρὰ τῶν πέριξ μακαριζόμενοι. τὰς
 τε οὐσίας κοινὰς ἔθεντο, ὡς προελέχθη, καὶ
 μετὰ τῶν θεῶν τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατη-
 ρίθμουν, ὡς ἀγαθὸν τινα δαίμονα καὶ φι-
 λανθρωπότατον· οἱ μὲν τὸν Πύθιον, οἱ δὲ
 τὸν ἐξ Ὑπερβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
 Παιῶνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούντων
 δαιμόνων ἓνα, 8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμ-
 πίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπα-
 νόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀν-
 θρωπίνῃ μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς
 εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυ-
 σμα χαρίσῃται τῇ θνητῇ φύσει· οὐ μείζον
 ἀγαθὸν οὔτε ἦλθεν οὔτε ἦξει ποτὲ δωρηθὲν
 ἐκ θεῶν διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου· διόπερ
 ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία 9) τὸν ἐκ Σάμου κο-
 31 μήτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει. Ἱστορεῖ
 δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς 10) περὶ τῆς Πυθα-
 γορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε
 ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀπορρήτοις δια-

7) ὁμιλητῶν] In Ciz. ὁμιλιτῶν. Paulo post pro πέριξ
 in Par. secundum marg. Spanh. est περί. Kiess.

8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τ.] Vide, quae de hoc loco obser-
 uauimus supra ad Num. 10. Kust. In Ciz. pro
 ἄλλον est ἄλλως. Kiess.

9) τὸν ἐκ Σάμου κομ.] Prouerbiū hoc occurrit etiam

derunt. Hique, acceptis legibus et mandatis, quasi coelo missis praeceptis, a quibus latum vnguem non discedebant, cum summa totius coetus concordia vna mansitabant, laudati vndiquaque a vicinis et inter beatos habit; opes etiam, vt iam ante dictum, in commune contulerant, ipsumque Pythagoram, vt bonum quendam daemonem hominibusque amicissimum, iam in Deorum referebant numerum. Quidam enim illum celebrabant Pythium, alii Hyperboreum Apollinem, nonnulli Paeonem; erant, qui censerent daemonem esse ex iis, qui lunam incolunt: alii alium ex Diis Olympicis ferebant, qui mortalem vitam emendaturus, eiusque commodis consulturus, isti seculo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitudinis et philosophiae salutare lumen donaret: quo munere nec venit nec veniet vllum aliud maius, quam quod dii per hunc ipsum Pythagoram dederunt. Quapropter hodieque prouerbium, Comatum Samium, tanquam grauissimum honestissimumque depraedicat. Tradit vero Aristoteles etiam in libris de Pythagorica philosophia, huiusmodi diuisionem a viris illis inter praecipua arca-

supra Num. 18. vbi vide, quae notauimus. *Kust.*

Ἐπὶ τῷ σεμνότητι, titulo amplissimo. Kiess.

10) παρὶ τῆς] Haec verba desunt in Ciz., vt in ed. Arc. Tum Ciz. φησὶν ἵνα. *Kiess.*

(24) φυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, ¹¹⁾ τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάνυ εὐλόγως τοιοῦτον αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' οὗ περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ ¹²⁾ δαιμόνων καὶ κόσμου, σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσθήσεων τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐκκεντρότητόν τε καὶ ἐπικύκλων, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν μεταξὺ ¹³⁾ φύσεων ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων ὀρθή τις καὶ οἰκνῖα τοῖς οὐσι παρειαῖσιν ἔννοια, μηδενὶ τῶν φαινομένων ἢ δι' ¹⁴⁾ ἐπινοίας λαμβανομένων μηδαμῶς ἀντιπαίουσα, μαθήματά τε καὶ θεωρία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ πάντα, ¹⁵⁾ ὅσα περ ὁμματοποιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς καὶ καθαρτικὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τοῦ νοῦ τυφλώσεως πρὸς τὸ κατιδεῖν δυνηθῆναι τὰς ὄντως τῶν ὄλων ἀρχὰς καὶ αἰτίας ἐνωκί-
 32 σθη τοῖς ¹⁶⁾ Ἑλλήσιν. Πολιτεία δὲ ἡ βελτίστη

11) τὸ δὲ οἷον Πυθαγ.] Huc spectat versus ille, apud Pythagoreos olim vsitatus, Ἄνθρωπος δίπους ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο· homo bipes est, et avis, et tertium quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrum infra cap. XXVIII. Kust. Add. Meiners. p. 449. Kiess.

12) δαιμόνων] De harum naturarum ordine vid. cap. VI. sect. 37. et Tiedemann. p. 401. De vocabulis ἐπιπροσθήσεως et ἐπιπροσθήω cf. Stephan. Thes. T. 3. p. 559. ὑπόλειψις, quod substantiarum frustra quæras in Schneideri lexico, h. l. idem est, quod ἐκλειψις. In eodem lexico deest ἐπικύκλος. Kiess.

13) φύσεων] In Ciz. φύσεως, οἰκνῖα, ἔννοια. Kiess.

na seriātam esse: animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tanti eum fecerunt, per quem de diis, de heroibus, de daemonibus, de mundo, de sphaerarum et astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus et inaequalitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, et de omnibus in vniuerso, coelo, terraque et intermediis naturis, siue apparentibus, siue occultis, recta quaedam ipsisque rebus conformis notio obuenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensae rei contraria: tum disciplinae et contemplationes aliaque scientifica omnia, quae mentis oculos maxime acuunt, et ab aliis studiis profectam caecitatem abstergunt, vt vera totius vniuersi principia et causas possit perspicere, inter Graecos locum inuenerunt. Ne dicam, per illum in lucem

14) ἐπινοίας] In Ciz. ἐπιπνοίας. Pro ἀντιπαίονσα Cuper. Obs. p. 270. legit ἀντιποιούσα, male. Post μαθήματα Ciz. omittit τε. Kiess.

15) ὅσαπερ ὀμματοποιῶ] Ita egregie correxit Reinesius lectionem ὅσα περιωματοποιῶ, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cd. Ciz. exhibet. Eodem vitio laborat in edit. Arc. locus sect. 191., vbi pro εἰ μὴ πεμφεύοντες, quae est lectio Arcerii, Cdd. Ciz. et Par. recte dant εἰ μὴπερ φεύοντες. Ceterum vocabulum ὀμματοποιῶς eiusdem est farinae, cuius ὀμματουργός, quod occurrit in Protrept. p. 328. Kiess.

16) Ἕλλησιν] Ciz. ἔλλησι. Kiess.

καὶ ὁμοδημία καὶ κοινὰ ¹⁷⁾ τὰ πῶν φίλων καὶ
 θρησκεία θεῶν καὶ ὁσιότης ¹⁸⁾ πρὸς τοὺς κα-
 τοιχομένους, νομοθεσία τε καὶ παιδεία καὶ
 (25) ἐχεμυθία καὶ φειδῶ τῶν ἄλλων ζώων καὶ
 ἐγκράτεια καὶ σωφροσύνη καὶ ἀγχίνοια καὶ
 θειότης καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὥς ἐνὶ ὀνόματι
 περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθοῦσιν
 ἀξιέραστα καὶ φιλοσπούδαστα δι' αὐτὸν ἐφά-
 νη. εἰκότως δὴ οὖν διὰ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ
 νῦν ἔλεγον, οὕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν
 Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. ζ'.

33 Δεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτο εἰπεῖν, πῶς ¹⁾ ἐπε-
 δήμησε, καὶ τίσι πρῶτοις τίνας τε λόγους ἐποι-
 ῆσατο, καὶ περὶ τίνων, καὶ πρὸς τίνας. οὕτω
 γὰρ ἂν γένοιτο εὐληπτα ἡμῖν τὰ τῆς διατρι-
 βῆς αὐτῷ τίνα ἦν καὶ ὅποῖα ἐν τῷ τότε βίῳ.
 λέγεται τοίνυν, ὥς ²⁾ ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ
 Σικελίᾳ, ἃς κατέλαβε πόλεις δεδουλωμένας
 ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλῶν ἐτῶν, τὰς δὲ
 νεωστί, ταύτας φρονήματος ἐλευθερίου ὑπο-
 πλῆσας διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκουστικῶν αὐτοῦ
 ἀνεργύσατο καὶ ἐλευθέρως ἐποίησε Κρότωνα

17) τὰ τῶν φίλων] In Ciz. τὰ φύλων, θρησκία. Kiess.

18) πρὸς τοὺς κατοικομένους] Sic emendavi, cum ante
 male legeretur, προσκατοικομένη. Κατοικομένους autem
 notare defunctos, notum est. Kust. In Ciz. est
 scriptum προ κατοικημένη· deinceps ἐγκρατεία et θειότη-
 η. Kiess.

1) ἐπεδήμησε] In Ciz. ἀπεδήμησε. Kiess.

exiisse optimam rerum publicarum formam, populū concordiam, bonorum inter amicos communionem, deorum cultum, religionem erga manes defunctorum, legum ferendarum rationem, eruditionem, silentium, ab continentiam ab animalibus, continentiam, temperantiam, mentis solertiam, diuinitatem, et alia, vt vno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, vt paulo ante dictum, iure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat vt persequamur, quo pacto inter peregrinos, et cum quibus primum versatus sit, tum quas, et quibus de rebūs, et ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines viuendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam et Siciliam aduentu, quas vrbes a se inuicem, vel iam olim, vel nuper in seruitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, et in pristinum statum per suos auditores illarum ciues asseruit, adeoque liberas fecit Croto-

2) ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ Σικ.] Haec, et quae sequuntur vsque ad verba illa, *δοῦν δὲ πάντων ἀμειρίαν*, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. vnde ea Iamblichus sumsit. *Kust.*

καὶ Σύβαριν καὶ Κατάνην καὶ Ῥήγιον καὶ
 Ἰμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ 3) Ταυρομενάς
 (26) καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ
 4) Χαράνδα τοῦ Καταναίου καὶ Ζαλεύκου τοῦ
 Λοκροῦ, δι' ὧν ἐννομώταται καὶ ἀξιοζήλωτοι
 ταῖς 5) περιοίκοις μέχρι πολλοῦ διετέλεσαν.
 34 Ἀνεῖλε δὲ ἀρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ
 ἀπλῶς ἑτεροφροσύνην οὐ μόνον ἀπὸ τῶν γνω-
 ρίμων καὶ τῶν 6) ἀπογόνων αὐτῶν μέχρι πολ-
 λῶν, ὡς ἱστορεῖται, γενεῶν· ἀλλὰ καὶ καθό-
 λου ἀπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ πόλεων
 πασῶν κατὰ τε ἑαυτὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας. πύ-
 κνὸν γὰρ ἦν 7) αὐτῷ πρὸς ἅπαντας πανταχῇ
 πολλοὺς καὶ ὀλίγους ἀπόφθεγμα, χρησμῶ θεοῦ
 συμβουλευτικῷ ὅμοιον, ἐπιτομή τις ὥσπερ
 καὶ ἀνακεφαλαίωσίς τις τῶν αὐτῷ δοκούντων,
 τὸ τοιούτον 8) [ἀπόφθεγμα]· Φυγαδευτέον
 πάσῃ μηχανῇ καὶ περικοπτέον πυρὶ καὶ σιδήρῳ
 καὶ μηχαναῖς παντοίαις ἀπὸ μὲν σώματος νό-
 σον, ἀπὸ δὲ ψυχῆς 9) ἀμάθειαν, κοιλίας δὲ
 πολυτέλειαν, πόλεως δὲ στάσιν, οἴκου δὲ διχο-

3) Ταυρομενάς] Sic MS. At prior Edit. corrupte, Ταταμενάς· pro quo Arcerius infelicitè Τερβητίαν rescibendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομένην. Alii vero scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομένιον appellant. Kust. Conf. Rittershus. in Porphyg. p. 26. et Bentleii opusc. philol. p. 250 sqq. Kiess.

4) διὰ Χαράνδα] In Ciz. διὰ Χαράνδα τε. De Charondæ et Zaleuci legibus conf. Bentl. l. c. p. 336 — 363. Kiess.

nem, Sybarim, Catanen, Rhegium, Himeram, Agrigentum, Tauromenas, et alias quasdam, quibus per Charondam Catanaeum et Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio et ipsae bene se habuerunt, et aliis vicinis exemplum; quod imitarentur, diutissime praeberunt. Sustulit autem funditus seditionem et discordiam et omne partium studium non tantum inter suos discipulos eorumque posteros vsque ad multas, vt aiunt, aetates, verum etiam ab omnibus Italiae Siciliaeque vrbibus domi forisque turbatis. Saepe enim illi et omni in loco ad quosuis siue multos siue paucos in ore erat apophthegma dei responsum dantis oraculo simile, et placitorum suorum velut epitome et summa quaedam, idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis et igne ferroque ac variis modis resecandum a corpore morbum, ab anima inscitiam, a ventre sumtus nimis magnos, ab vrbe seditionem, a domo dissi-

5) περιόικοις] Sic recte MS. At prior Edit. male, *ὑπεριόικους*. Kust. Scal. coniecit, *περιπεριόικοις*. Kiess.

6) ἀπογόρων] Ciz. cum Arc. male ἀπογόνων δέ. Tum idem Ciz. οὗς ἰστορεῖται. Kiess.

7) αὐτῶ] Ciz. αὐτό. Idem deinceps pro lectione Kusteri, *χρησμῶ θεοῦ συμβουλευτικῶ*, haec habet: *χρησιμοποιή θεοῦ συμβουλευτικοῦ*, vbi Arcerius, *χρησμῶ θεοῦ συμβουλευτικοῦ*. Conf. ad cap. II. not. 8. Kiess.

8) ἀπόφθεγμα] Alterum ἀπόφθεγμα delendum. Kiess.

9) ἐμάθειαν] In Ciz. vt. in Arc. ἐμαθίαν. Kiess.

φροσύνην, ὁμοῦ δὲ πάντων ¹⁰⁾ ἀμετρίαν· δι'
 ὧν φιλοστοργότατα ἀνεμίνησεν ἕκαστον τῶν
 35 ἀρίστων δογμάτων. Ὁ μὲν οὖν κοινὸς τύπος
 αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἔν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς
 πράξεσι τοιοῦτος ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ δὲ
 δεῖ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον ἀπομνημονεύσαι ὧν
 (27) ἔπραξε καὶ εἶπε, ῥητέον, ὥς ¹¹⁾ παρεγένετο
 μὲν εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν
 δευτέραν ἐπὶ ταῖς ἐξήκοντα, καθ' ἣν Ἐρυξίδας
 ὁ Χαλκιδεὺς στάδιον ἐνίκησεν. εὐθύς δὲ περι-
 βλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, καθάπερ καὶ
 πρότερον, ὅτε εἰς Δῆλον κατέπλευσεν. ἐκεῖ τε
 γὰρ πρὸς μόνον ¹²⁾ τὸν βωμὸν τοῦ Γενέ-
 τορος Ἀπόλλωνος προσευξάμενος, ὃς μόνος
 ἀναιμάκτος ἐστίν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν
 τῇ νήσῳ.

Κ Ε Φ. θ'.

36 Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος
 ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα ¹⁾ παρὰ τὸν αἰ-

10) ἀμετρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At
 prior Edit. vitiose ἀμερίαν, quod Arcerius interpre-
 tandum putabat de eo, qui nullo partium studio te-
 neretur. Kust. Reinesius in Editione Arcerii: an
 legendum ἀνομοιομερίαν? Kiess.

11) παρεγένετο μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich. Bentleium in
 praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 68. (p. 189.
 ed. Lips) Kust.

12) τὸν βωμὸν τοῦ Γενέτορος] Vide Nostrum su-
 pra, Num. 25. Kust. In Ciz. τὸν ante τοῦ deest,
 ut supra, ibidemque exciderunt haec verba: ὃς μόνος
 ἀναιμάκτος ἐστίν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ. Καὶ
 κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος. Kiess.

dia, et simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus cuius suorum placitorum refrebat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitae character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea, quae fecit dixitque, enarranda sunt, indicandum est, eum in Italiam venisse Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidensis. Et statim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus est hominum confluxus, ut et ante, quum Delum appulit. Nam insulae illius incolis admirationem sui iniecit, quum ad solam aram Apollinis Genitoris, quae vnica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

Eo tempore quum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus superuenit ad-

- 1) *παρὰ τὸν αἰγιαλὸν διῖτ.*] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. unde Iamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. *Sympos.* VIII. 8. *Βόλον ἰχθύων πρῖνσθαι ποτὲ φασὶ τὸν Πυθαγόραν, εἴτα ἀφεῖναι κελεύσαι τὴν σαγήνην.* Item Apuleius in docta sane Apologia, p. m. 294. *Pythagoram memoriae prodiderunt, cum animaduertisset proxime Metapontum in littore Italiae a quibusdam piscatoribus euerriculum trahi, fortunam iactus eius emisisset et pretio dato iussisse illico pisces eos, qui capti tenebantur, solui retibus et reddi profundo.* Kust. Conf. Tiedemann. l. c. p. 252. sq. Pro *παρὰ* in Ciz. est *πρὶ*, quae praepositiones innumeralibus locis confunduntur. *Kiess.*

γιαλὸν δικτυουλκοῖς ἐπέστη, ἔτι τῆς σαγῆνης
κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ²⁾ ἐπισυρομένης, ³⁾ ὅσον
τε πλήθος ἐπισπῶνται εἶπεν ἰχθύων ὀρίσας
ἀριθμῶ. καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπομεινάντων, ὅτι
ἂν κελεύσῃ, πράξειν, εἰ τοῦθ' οὕτως ἀποβαίη,
ζῶντας ἀφεῖναι πάλιν κελεύσαι τοὺς ἰχθύς,
πρότερόν γε ἀκριβῶς διαριθμήσαντας. καὶ τὸ
(28) θαυμασιώτερον· οὐδεὶς ἐν τοσοῦτῳ τῆς ἀρι-
θμήσεως τοῦ χρόνου τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ὕδα-
τος μεινάντων ἀπέπνευσεν, ⁴⁾ ἐστῶτός γε αὐ-
τοῦ. δοὺς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχθύων τιμὴν τοῖς
ἀλμειῦσιν, ἀπήει εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ πεπρα-
γμένον διήγγειλαν, καὶ τοῦνομα μαυθόντες
παρὰ τῶν παιδῶν εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ
δὲ ἀκούσαντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸν ξένον·
ὅπερ ἐν ἐτοίμῳ κατέστη. ⁵⁾ τὴν τε γὰρ ὄψιν,
οἷον ἐξεπλάγῃ τις ἂν ἰδὼν, καὶ ⁶⁾ ὑπενόει εἰ-

2) ἐπισυρομένης] In edd. Arcer. et Kust. est ἐστρωμένης,
in Cd. Ciz. autem ἐπιστρομένης, quod aperte corru-
ptum est e vera lectione ἐπισυρομένης, quam Porphy-
rius habet, cuius haec sunt verba etiam a Kustero
ad hunc locum citata: ἔτι τῆς σαγῆνης ἐκ βυθοῦ πολλὸν
φόρτον ἐπισυρομένης. Hinc eam Iamblichus reddidimus.
Vid. etiam Rittershus. ad Porphyrium p. 31. Prae-
terea Kusterus censet, pro ἐκ βυθοῦ Iamblichum re-
ctius habere, κατὰ βυθοῦ. Kiess.

3) ὅσον τε πλήθος ἐπισπ. εἶπ.] Corrige ex Porphyrio,
ὅσον τε πλήθος ἐπισπ. προεῖπεν, τῶν ἰχθύων ὀρίσας τὸν
ἀριθμόν. Kust. Non opus est hac correctione. Post
κελεύσῃ comma posui. In Ciz. vt in ed. Arcer. est
πᾶσι et διαριθμήσαντες pro πάλιν et διαριθμήσαντας.
Kiess.

huc in profundo maris sagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset, praedixit. Illis pollicentibus, se, quicquid imperaturus esset, facturos, si euentus praedictis respondisset, mandauit, ut omnes ad vnum pisces viuos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque inprimis admirandum, piscium ne vnus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille praesens adstitit. Postea piscatoribus pretium soluit et Crotonem contendit. Illi vero, quod acciderat, hinc inde diuulgarunt, nomenque eius, quod ex pueris audiuerant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incessit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum eius intuens quasi obstupescibat, et dein eum talem coniiciebat esse,

4) ἐσιώῳτος] Porphyrius rectius, ἐρεσιώῳτος. *Kust.* Plura hic e Porphyrio emendatum it Rittershusius, quem vide p. 31. *Kiess.*

5) τήν τε γὰρ ὄψιν ἦν, οἷον ἐξεπλ.] Lego, τήν τε γὰρ ὄψιν ἦν, ἣν ἐξεπλάγη, etc. Τὸ ἦν est ex MS., pro quo antea male legebatur οὖν. *Kust.* Nemo, opinor, Kustero obsequetur, locum integrum corrupti. *Kiess.*

6) ὑπενόει] In Arc. καθ' ὑπονόει, in Ciz. καθυπενόει. Videtur καθ ortum esse e praegresso καί. *Kiess.*

37 ναι τοιοῦτον, οἷος ὥς ἀληθῶς ἦν. *) Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περικυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, παραδέδοται λόγους τινὰς διαλεχθῆναι πρὸς αὐτοὺς, ἐξ ὧν εἰς τὴν σπουδὴν παρεκάλει τὴν περὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ἀποφαίνων, ἔν τε τῷ κόσμῳ καὶ τῷ βίῳ καὶ ταῖς πόλεσι καὶ τῇ φύσει 7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγούμενον ἢ τῷ χρόνῳ ἐπόμενον· οἷον τὴν ἀνατολὴν τῆς δύσεως, τὴν ἔω τῆς ἐσπέρας, τὴν ἀρχὴν τῆς τελευτῆς, τὴν γένεσιν τῆς φθορᾶς· παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς αὐτόχθονας τῶν 8) ἐπηλύδων· ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς οἰκιστὰς τῶν πόλεων· καὶ καθόλου τοὺς (29) μὲν θεοὺς τῶν δαιμόνων, ἐκείνους δὲ τῶν ἡμιθέων, τοὺς ἥρωας δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τούτων δὲ τοὺς αἰτίους τῆς γενέσεως 9) τοῖς νεω-
38 τέροις. 10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἔνεκα ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς

*) Locus a sectione 37. ad 57. sine vlla fere mutatione e Dicaeurchio sumtum esse, censet Meinersius p. 275. sq. Oratio enim, inquit, tam elegans est, et, quae hic tanquam a Pythagora et dicta et cogitata traduntur, tam sunt praeclara, tam vel huius philosophi vel illius aetatis ingenio conuenientia, vt vel mediocriter doctus sentiat, se hic antiquum et magnum auctorem audire, neque aliquem eorum, qui post Christum Pythagorae vitam exposuerunt, illa dicere aut cogitare potuisse. Nemo autem est de veteribus auctoribus, cui potius, quam Dicaeurchio, hoc fragmentum adscribendum videatur. Etenim e Porphyrio (S. 18. 19.) scimus, Dicaeurchi testimonio dici Pythagoram, vt primum aduenerit, eodem ordine,

qualis re ipsa erat. Paucis interiectis diebus gymnasium intrauit, et circumfusae statim iuuenum coronae orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: in mundo aequae ac vitae humanae, ut et in urbibus ipsaque natura, honore praeferrere id, quod tempore praecedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vesperae; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines aduenas: eodem modo inter aduenas duces coloniarum, urbiumque conditores; et uniuersae deos daemonibus; daemones semideis; semideos hominibus; et ex his antecellere, qui iunioribus auctores vitae extiterint. Haec autem dixit, ut inductione quadam iuuenibus persuaderet, ut parentes suos plu-

ad eandem aetatem, ordinum et sexus homines verba fecisse, quemadmodum haec omnia ab Iamblichio hic referuntur. *Kiess.*

7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγ.] Idem legas apud Laert. libr. VIII. Num. 22. 23. *Kust.* Quidni, τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ ἢ τὸ ἐπόμενον? *Kiess.*

8) ἐπηλύδων] Ciz. ἐπιδήλων. *Kiess.*

9) τοῖς νεωτέροις] Videtur legendum esse τῶν νεωτέρων. *Kiess.*

10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα] Desider. Heraldus Animadv. in Iambl. cap. III. versionem Arcerii recte hic reprehendit, simulque docet, ἐπαγωγήν Graecis esse id, quod Dialectici Latini inductionem vocant. Res est velitionibus notissima. *Kust.* De inductione Reinesius citauit Aristotel. anal. prior. lib. II. c. 23. *Kiess.*

ἑαυτῶν· οἷς ἔφη τηλικαύτην ¹¹⁾ ὀφείλειν αὐ-
 τοὺς χάριν, ἥλικην ἂν ὁ τετελευτηκὼς ἀποδοίῃ
 τῷ δυνηθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς ἀγα-
 γεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν εἶναι τοὺς πρώτους
 καὶ τοὺς τὰ μέγιστα εὐεργετηκότας ὑπὲρ ἅπαν-
 τας ἀγαπᾶν καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μόνους δὲ
 τοὺς γονεῖς προτέρους τῆς γενέσεως ταῖς εὐερ-
 γεσίαις, καὶ ¹²⁾ πάντων κατορθούντων ὑπὸ
 τῶν ἐγγόνων αἰτίους εἶναι τοὺς προγόνους,
¹³⁾ ἐν οἷς οὐδενὸς ἔλαττον ἑαυτοὺς εὐεργετεῖν
 ἀποδεικνύντες, εἰς οὓς οὐχ οἷόν τε εἶσθαι ἐξα-
 μαρτάνειν. ¹⁴⁾ καὶ γὰρ καὶ τοὺς θεοὺς εἰκός
 εἶσθαι συγγνώμην ἂν ἔχειν τοῖς μηδενὸς ἥτιον
 τιμῶσι τοὺς πατέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ'
 39 αὐτῶν μεμαθήκαμεν τιμᾶν. Ὅθεν καὶ τὸν
 Ὅμηρον τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ τὸν βασιλέα τῶν

11) ὀφείλειν] In Ciz. ὀφείλει, et deinceps τελευτικῶς.
 Kiess.

12) πάντων κατορθούντων] Scribe πάντων τῶν κατορ-
 θουμένων. Kust. Malim πάντων τῶν κατορθωθέντων.
 Kiess.

13) ἐν οἷς — ἀποδεικνύντες] Haec verba corrupta esse
 patet: non item patet, qua via sint sananda. Plura
 tentavi: nihil satisfecit. Pro ἀποδεικνύντες legendum
 esse ἀποδεικνύοντας, vix dubium esse potest. Tum si
 sumitur, ἐν οἷς ita fere cum participio coniunctum es-
 se, vt in hoc loco Herodiani V, 1. 4. καὶ ἐν οἷς ἀν-
 δρείως παραταξάμενοι, οὐδέν τι ἠτήμεθα, καὶ ἐν οἷς
 σπείσαντες — ἐποιήσαμεν, et si pro ἑαυτοὺς legas αὐτοὺς,
 hic sensus elici potest: dum factis declarent maiores, se
 nihilo minus eos beneficiis afficere, in quos delinquere
 nequeant. Commodus sensus etiam tum prodit, si
 ἑαυτοὺς intelligas de prima persona, et verba ἐν οἷς
 mutes in οἷόν τε εἶναι: dum ostendant, fieri posse, vt

rimi facerent. Tantam enim illis aiebat gratiam deberi, quantam mortuus deberet illi, qui ipsum ab orco in lucem faceret reducem. Deinde iustum esse, ut eos, qui primi maximis nos affecerunt beneficiis, ante omnes alios diligamus, nec unquam illis tristitiam conflemus; solos autem parentes bene meritis natiuitatem anteuertere, quaeque a posteris bene geruntur, ea ad maiores tanquam ad auctores referenda esse omnia, nihilo secius in iis beneficentiae suae documentum exhibentes, in quos delinquere non possunt. Nam et deos dubium non esse iis veniam dare, qui non minori honore parentes prosequuntur, quum etiam diuini numinis cultum a parentibus acceperimus. Vnde et Homerum eodem nomine

nosmet ipsi beneficiis afficiamus eos, in quos delinquere nequeamus. Quam sententiam Obrechtus expressit, ea in vulgata lectione non inest: nam εαυτοὺς εὐχόμενοι non aliter intelligi potest, nisi sic: semet ipsos, vel nosmet ipsos beneficiis afficere. Schaeferus hanc ingeniosam coniecturam mecum communicauit, quam viris eruditis inuidere non licet: ἐν οἷς — ἀποδεικνύοντας, εἰς θεοὺς (pro εἰς οὓς) οὐχ — ἐξαπατάνειν in quibus (καταπαύματα) si etiam declarent, parentes beneficia in se non minora, quam alium ullum (ne diis quidem exceptis), contulisse, fieri non posse, ut peccent in deos. Quae lectio iis quae sequuntur, insigniter commendatur. — Ceterum in Cd. Ciz. eadem est corrupta lectio, quae in edd. Arc. et Kust., eamque nouo vitio auget: nam habet ἀποδεικνύτες. Kiess.

14) καὶ γὰρ καὶ] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. alterum καὶ deest., Kiess.

θεῶν αὖξιν, ὀνομάζοντα πατέρα τῶν θεῶν
καὶ τῶν θνητῶν. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων
μυθοποιῶν παραδεδωκέναι τοὺς βασιλεύοντας
τῶν θεῶν τὴν μεριζομένην φιλοστοργίαν παρὰ
(30) τῶν τέκνων πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν δυζυγίαν
τῶν γονέων καθ' ἑαυτοὺς ποιήσασθαι πεφιλο-
τετιμημένους. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἅμα
τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λα-
βόντας, τὸν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὸν
Ἥφαιστον ¹⁵⁾ γεννῆσαι ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας
τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τοῦ καὶ τῆς πλείον ἀφροσύνης
40 φιλίας μετασχεῖν. Ἀπάντων δὲ τῶν ¹⁶⁾ ὄντων
τὴν τῶν ἀθανάτων κρίσιν ἰσχυροτάτην εἶναι
συγχωρησάντων, ἀποδείξειν τοῖς Κροτωνιάταις,
διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατρωμένοις οἰ-
κεῖον ὑπάρχειν, διότι δεῖν τὸ προσταττόμενον
ἐκουσίως τοῖς γονεῦσιν ὑπακοῦειν, παρειλη-
φότας αὐτὸν τὸν θεὸν ἑτέρῳ πρεσβυτέρῳ πει-
θόμενον διαυλῆσαι τοὺς πόρους καὶ τῷ πατρὶ
θεῖναι τῶν ¹⁷⁾ κατειργασμένων ἐπινίκιον τὸν
ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνεται δὲ καὶ ταῖς

¹⁵⁾ γεννῆσαι — τῇ ἰδίᾳ] Ita Kust. In Ciz. ἐναντίον
γεννῆσαι φύσιν ἔχοντας τῆς ἰδίας, tum φιλανθρωπίας pro
φιλίας. Adiectivum ἐναντίος etiam cum genitio con-
struitur. Paulo ante autem pro ὑπόθεσιν videtur potius
legendum esse ὑπόστασιν. Kiess.

¹⁶⁾ ὄντων] Legendum esse παρόντων, vir doctus ad
marginem codicis Spanhemiani notauerat: vti et ἀπέ-
δειξεν, pro ἀποδείξειν. Kust. In Ciz. est ἰσχυροτάτην,
et Κροτωνιαταῖς. Pro ἀποδείξειν autem potius cum

regem deorum insigniuisse, *Deorum hominumque Patrem* eum salutando. Insuper alios multos mythologos tradidisse, deorum principes amorem illum naturalem, quem liberi inter parentes coniugii vinculo colligatos partiuntur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causâ patris simul et matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, naturam suae contrariam habentes, progeniuit; eo tantum fine, ut amicitiae longius etiam distantis fierent participes. Quumque ab omnibus, qui aderant, obtinisset, ut concederent, immortalium iudicia esse quam solidissima, Crotoniatis demonstrasse, ipsos propterea, quod Hercules conditor coloniae Crotonem deductae fuerit, sponte parentibus debere esse dicto audientes, utpote quum traditione acceperint, illum ipsum deum alteri natu maiori obsecundantem tot labores exantlasse, suoque patri, rebus ex sententia gestis, victoriae nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter

Schwarzio legendum est ἀποδείξει. Cum eodem deinceps pro διότι δέϊ, quod habent edd. Arc. et Kust. cum Ciz., scripsi διότι δέϊν, flagitante oratione obliqua. Διότι h. l. est hacpropter. — In Ciz. ante Ἡρακλέα deest articul. τόν. Kiess.

17) κατειργασμένων] In Ciz. κατεργασμένων. Quod paulo post legitur ἐπιτυγχάνειν, idem est, quod ἐντυγχάνειν. Kiess.

πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους
 ἐπιτυγχάνειν, ὥς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις
 μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς
 ὥς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι· καὶ μελετᾶν ἐν
 μὲν τῇ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ¹⁸⁾ εὐκοσμίᾳ
 τὴν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαν, ἐν δὲ τῇ πρὸς
 ἄλλους φιλανθρωπίᾳ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς
 41 κοινωνίαν. Ἐφεξῆς δὲ ἔλεγε περὶ σωφροσύνης,
 (31) φάσκων, τὴν τῶν νεανίσκων ἡλικίαν ¹⁹⁾ πείραν
 τῆς φύσεως λαμβάνειν, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμα-
 ζούσας ἔχουσι τὰς ²⁰⁾ ἐπιθυμίας. εἴτα προσε-
 τρέπετο ²¹⁾ θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρε-
 τῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυ-
 ναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποι-
 εῖσθαι προσήκει, καὶ μάλιστα ²²⁾ τοὺς νεωτέ-
 ρους. ἔτι δὲ μόνην αὐτὴν ἀποφαινὼν περιει-
 ληφέναι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ καὶ τὰ
 τῆς ψυχῆς, διατηροῦσαν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν
 42 τῶν βελτίστων ἐπιτηδευμάτων ἐπιθυμίαν. Φα-
 νερὸν δὲ εἶναι καὶ διὰ τῆς ἀντικειμένης ἀντι-
 θέσεως. Τῶν γὰρ βαρβάρων καὶ τῶν Ἑλλή-
 νων περὶ τὴν ²³⁾ Τροίαν ἀντιταξαμένων, ἕκα-

18) εὐκοσμίᾳ] Ciz. εὐκοσμίαν. Kiess.

19) πείραν] Ciz. πειρᾶν. Antea post φάσκων videtur addenda praepositio κατὰ· sententia enim haec esse debet: in iuuenili aetate naturam esse explorandam. Kiess.

20) ἐπιθυμίας] Prior Edit. male, εὐθυμίας, pro quo ἐπιθυμίας auctoritate Codicis MS. reposui. Et sic legendum hic esse, iam pridem etiam monuit Desid. Herald. Animadv. in Iambl. c. IV. Kust.

se moribus agerent, quibus assequi possent, vt amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici euaderent, et per modestiam erga seniores beneuolum in parentes animum, atque ex humanitate alijs praestita fraternam coniunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia, dicens, iuuenilem aetatem naturae suae eo tempore experimentum sumere, quo cupiditatibus adhuc integris pollet vigetque: deinde hortabatur, vt animum aduerterent, contemplantes, solam in virtutibus temperantiam et puero, et virgini, et foeminae, et seniorum ordini congruere, inprimis vero iunioribus expetendam esse, vnamque illam tam animae, quam corporis bona complecti asseribat, dum sanitatem conseruat, rerumque optimarum studium alit fouetque, et hoc ipsum clarius ex opposito elucescere. Quum enim barbari et Graeci circa Troiam aduersis aciebus concurrerent, vtraque

21) *ῥωπεῖν ἄξιον*] Oratio et sensus rectius procederet, si *ἄξιον* deleatur. Est enim superuacaneum, nec ad locum hunc quicquam facit. *Kust.*

22) *τοὺς νεωτέρους*] Imo, *τοῖς νωτέροις*: vt respondeat datiuus praecedentibus. *Kust.* Accusatiuus defendi potest, quum verbum *προσῆκει* vtramque structuram admittat. Deinceps pro *ἀποφαίνων* in Ciz. est *ἀποφαίνειν*. Hinc proclive est scribere *ἀπέφαινε*, quum praecedant imperfecta *ἀπεφαίνετο*, *ἔλεγε*, *προετρέπειτο*. *Kiess.*

23) *Τροίαν*] In Ciz. *Τέταν*, quod Reinesius ex edit. Arc.

τέρους δι' ἑνὸς ἀκρασίαν ταῖς δεινοτάταις περιπεσεῖν συμφοραῖς, τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, τοὺς δὲ κατὰ τὸν ἀνάπλουν. καὶ μόνης τῆς ἀδικίας τὸν θεὸν δεκετῇ καὶ χιλιετῇ τάξαι τὴν τιμωρίαν, χρησμοδῆσαντα τὴν τε τῆς Τροίας ἄλωσιν καὶ ²⁴⁾ τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν παρὰ τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ἱερόν. παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ (52) πρὸς τὴν παιδείαν, ²⁵⁾ ἐνθυμεῖσθαι κελεύων, ὡς ἄτοπον ἂν εἴη πάντων μὲν σπουδαιότατον κρίνειν τὴν διάνοιαν καὶ ταύτῃ βουλευέσθαι περὶ τῶν ἄλλων, εἰς δὲ τὴν ἄσκησιν ²⁶⁾ τὴν ταύτην μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας τοῖς φαύλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης καὶ ταχέως ἀπολειπούσης, τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν τε-
 43 λευτὴν ἀνάνατον δόξαν περιποιούσης. Καὶ τοιαῦθ' ἕτερα τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογματῶν κατεσκεύασε, τὴν παιδείαν ἐπιδεικνύων κοινὴν οὖσαν εὐφυΐαν τῶν ἐν ἐκάστῳ τῷ γένει πεπρωτευκότων. τὰ γὰρ ἐκείνων

mutavit in Τρωϊάν. Idem Ciz. paulo inferius Τροίας, vbi iterum Argex. Τρωϊας. Ibi Ciz. ἄλλωσιν pro ἄλωσιν. Kiess.

24) τὴν τῶν παρθένων ἀποστ.] Tangitur hic historia celebris et notatu digna; de qua plura diximus ad Suidam, v. Ποινῇ. Kust. Prae ceteris consulenda sunt, quae Kusterus ad Suidam Tom. III. p. 229. citavit

pars ex vnius hominis incontinentia in gravissimas incidit calamitates, alii in ipso bello, alii in rēditu in patriam. et soli iniustitiae deum statuuisse poenam integro decennio et per mille annos duraturam, quum Troiam excisum iri et virgines a Locrensis in Mineruae cognomento Iliadis templum quotannis mitti oportere, oraculo moneret. Hortabatur etiam iuvenes, ut animos ad eruditionis culturam appellerent, absurdum esse docens, mentem studio prae omnibus dignissimam censere, eamque de caeteris rebus in consilium adhibere, et ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris insumere, quum tamen diligentia, quae in curando corpore adhibetur, malis amicis similis sit et cito senescat, eruditio vero instar boni honestique viri ad mortem usque perduret, et quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus partim ex historia partim e placitis philosophiae adstruxit, ostenditque, eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum praestantiam, quae quaque aetate primas tenuerint. Horum enim inuenta

Tzet. Scholia in Lycophron. v. 1141. 1159. Vol. II. p. 937. sqq. et p. 940. ed. Müller. *Kiess.*

25) ἐνδυμείσθαι] Antea male, εὐδυμείσθαι. *Kust.*

26) τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτης. scilicet, διαβολας. *Kust.*

εὐρήματα, ταῦτα τοῖς ἄλλοις γεγονέναι 27) παι-
 δειαν. Οὕτω δ' ἐστὶ τῇ φύσει σπουδαῖον τοῦ-
 το, ὥστε τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινουμένων
 τὰ μὲν οὐχ οἷόν τε εἶναι παρ' ἐτέρου μεταλα-
 βεῖν, οἷον τὴν ῥώμην, τὸ κάλλος, τὴν ὑγείαν,
 τὴν ἀνδρείαν· τὰ δὲ τὸν προέμενον οὐκ ἔχειν
 αὐτόν, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς ἀρχάς, 28) καὶ
 ἕτερα πολλὰ τῶν παραλειπομένων· τὴν δὲ δυ-
 νατὸν εἶναι καὶ παρ' ἐτέρου παραλαβεῖν, καὶ
 44 τὸν δόντα μηδὲν ἥττον αὐτὸν ἔχειν. Παρα-
 πλησίως δὲ τὰ μὲν οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶ-
 ναι κτήσασθαι, 29) παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχασθαι
 (33) κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν. εἰδ' οὕτως προς-
 ἰόντα φανῆναι πρὸς τὰς τῆς πατρίδος πράξεις,
 οὐκ ἐξ ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας. σχεδὸν
 γὰρ ταῖς ἀγωγαῖς διαφέρειν τοὺς μὲν ἀνθρώ-
 πους τῶν θηρίων, τοὺς δὲ Ἕλληνας τῶν βαρ-
 βάρων, τοὺς δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τοὺς
 δὲ φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως δὲ τηλικαύ-
 την ἔχοντας ὑπεροχὴν, ὥστε τοὺς μὲν θᾶττον
 κρέχοντας τῶν ἄλλων 30) ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς

27) παιδείαν] Ciz. παιδίαν. De pronomine ταῦτα post
 εὐρήματα abundante conf. Schaefer. Mel. crit. p. 84.
 Kiess.

28) καὶ ἕτερα] In Ciz. deest καί. Kiess.

29) παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχασθαι κατὰ] Haec desunt in
 Ciz. Kiess.

30) ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς ἐκείνων] Ita aperte Ciz., quem
 admodum iam Heraldus Animad. in Iambl. cap. IV. pro
 corruptis, ἐκ μιᾶς πότερον, legendum esse censuit. Ge-
 nuinam lectionem etiam Obrechtus expressit. Pulcre

aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura sua praeclarum est, vt, quum caetera laudabilia partim ita comparata sint, vt in alterum transfundi nequeant, vti robur, pulcritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea e manibus emiseris, non amplius habeas, vt diuitias, magistratus, et alia multa, quae praeterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, vt, qui eam alteri impertitus est, adhuc eius compos maneat. Similiter quaedam bona parare non esse in potestate nostra, doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus: et qui ita instructus ad res patriae administrandas accedat, illum non id facere per impudentiam, sed ex eruditionis suae conscientia. Nam institutione effici, vt homines bestiis, barbaris Graeci, liberi seruis, et philosophi plebeis praestent. Omnino vero in tantum excellere bene institutos, vt cursu velociores aliis ex vna illorum patria septem

huc facit locus Strabonis lib. VI. Tom. II. p. 242. edit. Tzschuok., quem primum citatum ab Heraldō repetiit Kusterus: *Δοκίῃ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur) τὰ τε πολέμια ἀσκήσαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀθλήσιν. Ἐν μὲν γούν Ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων προτερήσαντες τῷ σταδίῳ ἐπὶ τὰ ἄνδρες ἕπαντες ὑπῆξαν Κροτωνιάται. Crotoniatarum Olympionicarum nomina haec perscripsit Reine-sius: *Λυκίνος*, Ol. 48. *Ἐρατοσθένης*, Ol. 51. *Ἰππώστρατος*, Ol. 54. 55. *Λιδόγνητος*, Ol. 58. *Ἰσχόμαχος*, Ol. 68. 69. *Τισικράτης*, Ol. 71. 72. *Ἀσυλος*, Ol. 73. 74. 75. Kiess.*

ἐκείνων ἐπὶ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν εὐρεθῆναι, τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἐπὶ συναριθμηθῆναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν αὐτός, ἕνα φιλοσοφίᾳ προέχειν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀντὶ ³¹⁾ τοῦ Σοφοῦ ἑαυτὸν ἐπωνόμασε.

Κ Ε Φ. θ.

- 45 Ταῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς νέοις ¹⁾ διελέχθη. ἀπαγγελθέντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς τοὺς πατέρας τῶν εἰρημένων, ἐκάλεσαν οἱ Χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ²⁾ προεπαινέσαντες ἐπὶ τοῖς πρὸς τοὺς υἱοὺς ῥηθεῖσιν, ἐκέλευσαν, εἴ τι συμφέ-
(34) ρον ἔχει λέγειν τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφθίνασθαι τοῦτο πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας προκαθημένους. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνεβούλευεν ιδρύσασθαι Μουσῶν ³⁾ ἱερόν, ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπάρχουσαν ὁμόνοίαν. ταύτας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν, καὶ μετ' ἀλλήλων ⁴⁾ παραδίδοσθαι, καὶ ταῖς

31) τοῦ Σοφοῦ] Ciz. omittit τοῦ. Ceterum conferantur ea, quae contra Meinersii opinionem, non Pythagoram, sed Socratem fuisse auctorem nominis philosophi, disputavit Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 117 — 119. Kiess.

1) διελέχθη] Vsque ad hoc verbum in Ciz. continuatur cap. VIII. Kiess.

2) προεπαινέσαντες] Ita scripsi auctoritate Ciz. pro ἐπαινέσαντες, quod offerunt edd. Arc. et Kust. Idem Ciz. deinceps corrupte, ἐπὶ τοὺς πρὸς τοὺς, et pro συμ-

Olympiae inuenti sint, ex toto vero orbe in vnum collecti numerum etiam septem modo fuerint sapientia celebres. postea suo tempore vnum philosophia excelluisse: hoc enim sibi cognomen indidit, vt loco *Sapientis* diceretur *Philosophus*.

C A P. IX.

Haec ad iuuenes in Gymnasio disseruit Pythagoras: quae quum ab iis ad parentes delata essent, mille viri in curiam euocatum prius laudarunt propter ea, quae iuuentuti suggesserat; simulque si quid ipsis Crotoniatis vtile haberet, apud Reip. gubernatores expromere iusserunt. Tum ille primum auctor illis fuit, vt Musis fanum exstruerent, quo praesens concordia salua et incolumis inter eos maneret. Illas enim deas vno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, et communibus honoribus ma-

φέρων cum Arc. συμφέρον. Denique ex eodem codice post ἀποφηνασθαι addidi τοῦτο, quod editiones Arcerii et Kusteri omittunt. *Kiess.*

3) ἱερὸν] Vocem hanc ex MS. reuocavi, quae in prior Edit. deest. *Kust.* In margine Spanhemiano e Par. haec sunt notata: Μουσῶν ἱερῶν μουσεῖον ἱερὸν. *Reinseus* monuit, pro ὁμόνοιαν al. εὐνοια. *Kiess.*

4) παραδίδασθαι] Ita *Kust.* In Ciz. autem παραδεδοσθαι, quod accommodatius videtur, et ab Arcer. confirmatur, in cuius editione est παραδιδόσθαι. *Kiess.*

κοινὰς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ σύν-
 λον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν αἰὲλ χορὸν εἶναι τῶν
 Μουσῶν· ἔτι δὲ συμφωνίαν, ἁρμονίαν, ῥυ-
 θμὸν, ⁵⁾ καὶ ἅπαντα περιειληφέναι τὰ παρα-
 σκευάζοντα τὴν ὁμόνοιαν. ⁶⁾ ἐπιδείκνυσι δέ,
 αὐτῶν τὴν δύναμιν οὐ περὶ τὰ κάλλιστα θεω-
 ρήματα μόνον ἀνήκειν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν
 46 συμφωνίαν καὶ ἁρμονίαν τῶν ὄντων. Ἐπειτα
 ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ⁷⁾ ἔφη δεῖν, κοινήν πα-
 ρακαταθήκην ἔχειν τὴν πατρίδα παρὰ τοῦ
 πλήθους τῶν πολιτῶν. δεῖν οὖν ταύτην διο-
 κεῖν οὕτως, ὥς μέλλουσι τὴν πίστιν παραδόσι-
 μον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσιεσθαι δὲ τοῦτο
 βεβαίως, εἰν ἅπασιν ἴσοι τοῖς πολίταις ὄσι,
 καὶ μηδενὶ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ ⁸⁾ προέχουσι.
 τοὺς γὰρ ἀνθρώπους, εἰδότες, ὅτι τόπος ἅπας
 (35) προσδεῖται δικαιοσύνης, ⁹⁾ μυθοποιεῖν τὴν αὐ-
 τὴν τάξιν ἔχειν παρὰ τῷ Διὶ τὴν Θέμιν, καὶ
 παρὰ τῷ Πλούτῳ τὴν ¹⁰⁾ Δίκην, καὶ κατὰ
 τὰς πόλεις τὸν νόμον, ἵνα ὁ μὴ δικαίως

5) καὶ ἅπαντα] In Cd. Ciz., vt in edit. Arc., deest
 καί. Kiess.

6) ἐπιδείκνυσι] Antea male, ἐπιδείκνυσαν. Kust. In
 Ciz. ἐπιδείκνυσαν. Scalig. coniicit, ἐπιδεικνύς αὐτῶν.
 Ceterum vix graece dicitur ἀνήκειν περὶ τι. Hinc legere
 malim, πρὸς τὰ κάλλιστα κ. τ. λ. Kiess.

7) ἔφη δεῖν] In priore Edit. inepte, ἐφηδεῖν· quod Ar-
 cerius bona fide delectari verterat. Sed huius erroris
 Lectorem iam pridem etiam admonuit Desid. Herald.
 in Iambl. cap. V. Kust. Pro κοινήν, quod sequitur,

xime gaudere, atque omnino vnum Musarum chorum esse. Praeterea continere in se ipsis concentum, harmoniam, numerum, et omnia quae ad concordiam faciunt: insuper vero ostendit, vim earum non tantum circa pulcerrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis ait existimandum esse, se a multitudine ciuium patriam accepisse tanquam commune depositum. Quapropter ita illam gubernent, vt depositi fidem ad posterum quasi haereditariam transmittere possint: idque certo euenturum esse, si se omnibus exaequent ciuibus, et nulla re magis quam iustitia prae caeteris emineant. Vnde et homines, gnaros nullum non locum indigere iustitia, in fabulis finxisse, Ioui Themidem, Plutoni Dicen assidere, et in vrbibus legem regnare; vt, qui non bona

Ciz. cum Arcer. legit *κονῆ*, et deinceps *περί* pro *παρά*. *Kiess.*

8) *προέχουσι τοὺς γὰρ ἀνθρώπους εἰδ.*] Sic locum hunc auctoritate Codicis MS. emendavi et distinxi. Antea enim male legebatur, *προέχουσι τοὺς ἀνθρώπους, εἰδότες*, etc. *Kust.*

9) *μυθοποιεῖν*] Scalig. *μυθοποιοῖς*. *Kiess.*

10) *Δίκην*] Quare *Ditem* verterit eruditus interpres, ignoro. *Iustitiam* oportebat, vel *Dicam*. *Kust.* *Ditem* videtur merum esse vitium typographicum. Correxī *Dicen*. *Kiess.*

¹¹⁾ ἐφ' ᾧ τέτακται ποιωὺν ἅμα ¹²⁾ φαίνεται
 47 πάντα τὸν κόσμον συναδικῶν. Προσέκειν δὲ
 τοῖς συνεδρίοις, μηδενὶ καταχρησασθαι τῶν
 θεῶν εἰς ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζε-
 σθαι λόγους, ὥστε καὶ χωρὶς ὀρκῶν εἶναι πι-
 στούς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν οὕτως οἰκονομεῖν,
¹³⁾ ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τῆς προαιρέσεως
 εἰς ἐκείνην ἀνενεγκεῖν. ¹⁴⁾ πρὸς τε τοὺς ἐξ
 αὐτῶν γενομένους διακεῖσθαι γνησίως, ὥς καὶ
 τῶν ἄλλων ζώων μόνους ταύτης τῆς ἐννοίας
 αἰσθησιν εἰληφότες· καὶ πρὸς τὴν γυναικα
 τὴν τοῦ βίου μετέχουσαν ¹⁵⁾ ὁμιλοῦντας, ὥς
 τῶν μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους συνθηκῶν τιθεμέ-
 νων ἐν γραμματιδίοις καὶ στήλαις, τῶν δὲ πρὸς
 (36) τὰς γυναικάς ἐν τοῖς τέκνοις. καὶ πειρᾶσθαι
 παρὰ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι μὴ διὰ τὴν

11) ἐφ' ᾧ τέτ.] Rectius, ἐφ' ὧν. Kust. Non rectius.
 Accusatiuus etiam aliis placuit, ut Xenophonti Hell.
 3, 4, 20. ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς, et Polybio V, 63. 4.
 οἱ ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ταχθέντες, ad hoc negotium curan-
 dum constituti. Kiess.

12) φαίνεται] Corrupte antea, φαίγη ταν. Kust. Dein-
 cept bene Ciz. cum Arc. συναδικῶν, quod recepi pro
 ἀδικῶν, quod est in Kust. editione. Kiess.

13) ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τ.] Est locus paulo
 obscurior, quem interpretes non intellexerunt. Ar-
 cerius reddidit: domum cuique suam ita gubernandam
 esse, 'ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia aequae infelici-
 ter vertit. At nec doctissimi Obrechtii versionem hic
 probare possum. Quid enim sibi volunt illa: ut pro-
 ventum eius animi sui proposito tueri liceat? Tu verte:
 ut consilii sui rationem eo referre liceat. Id est, ut
 consilia nostra in administranda re aliena vel publica

fide munus, quod obeundum habet, accurauerit, in totum pariter mundum iniurius videatur. Insuper senatum eorum decere, ut in iureiurando nullius dei nomine abutantur, sed ita se gerant et loquantur, ut vel iniurati fidem mereantur: rem autem domesticam sic administrent, ut consilii rationem etiam illuc referri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amorem exhiberent, memores, hos ex aliis animalibus solos intelligere, quid hic affectus sibi velit. Cum vxore vitae socia ita agerent, ut reputent, alia quidem pacta tabulis columnisve, quod vero cum vxore initur foedus, liberis contineri. Efficerent etiam, ut prolis suae amorem in se deriuarent, non per naturam,

ad normam quasi administrationis domesticae referre nobis liceat: siue, ut exemplo administrationis domesticae tanquam argumento uti nobis liceat ad probandum aliis, nos non minori fide et prudentia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curauimus. Nam, ut recte ait Isocrates Orat. ad Demeonem, p. m. 16. *Ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, οὐδέποτε καλῶς βουλευέσεται περὶ τῶν ἄλλοτρίων*. qui rebus propriis male prospicit, nunquam bene consulet alienis. Confer etiam Nostrum infra, Num. 196. Kust. *τὴν ἀναφορὰν τῆς προαιρέσεως εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν*, idem est quod *τὴν προαίρεσιν εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν*. Sententiam Kusterus recte explicuit. Kiess.

14) πρὸς τε] Par. e marg. Spanh. πρὸς δέ. Deinceps post ὥς in Ciz. deest καί. — Pro ἐννοίας autem, quod sequitur, legendum videtur εὐνοίας. Kiess.

15) ὁμιλοῦντας] Propter ἀκολουθίαν orationis mallet, οὕτως ὁμιλεῖν. Kust. Potius ὁμιλεῖν οὕτως. Kiess.

φύσιν, ἥς οὐκ ¹⁶⁾ αἵτιοι γεγόνασιν, ἀλλὰ διὰ
 τὴν προαίρεσιν· ταύτην γὰρ εἶναι τὴν εὐεργε-
 48 σίαν ἐκουσίαν. Σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο,
 ὅπως αὐτοὶ τε μόνας ἐκείνας ¹⁷⁾ εἰδήσωσιν,
 αἱ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος ὀλιγα-
 ρία καὶ κακία τῶν συνοικούντων. ἔτι δὲ τὴν
 γυναῖκα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἐστίας εἰληφότας
 μετὰ σπονδῶν καθάπερ ἰκέτιν ἐναντίον τῶν
 θεῶν ¹⁸⁾ εἰσιλχθαι πρὸς αὐτήν· καὶ τῇ τάξει
 καὶ τῇ σωφροσύνῃ παράδειγμα γενέσθαι τοῖς
 τε κατὰ τὴν οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ τοῖς κατὰ
 τὴν πόλιν, καὶ προνοεῖν, τοῦ μηδένα μὴδ' ὀπι-
 οῦν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ, φοβούμενοι τὴν
 ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λανθάνω-
 σιν, ἀλλ' αἰσχυνόμενοι τὴν τοῦ τρόπου καλο-
 49 γαγανδίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην ὁρμῶσι. Δι-
 κελεύετο δὲ κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμαῖεν
 τὴν ¹⁹⁾ ἀργίαν. εἶναι γὰρ οὐχ' ἑτερόν τι ἀγα-
 θὸν ἢ τὸν ἐν ἐκάστη πράξει καιρόν. ὠρίζετο

16) αἵτιοι] Par. e marg. Spanh., vt edit. Arc., αἰτιον.
 Deinceps Ciz. cum Arc. ἐκούσιον. Kicsa.

17) εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro
 συνοισιάζειν· quo sensu et τὸ γινώσκειν apud scriptores,
 praecipue sacros, interdum sumitur. Exempla vide
 apud Henr. Steph. in Thesauro, et Desid. Heraldum
 ad hunc locum. Kust.

18) εἰσιλχθαι πρὸς αὐτήν] Sensus potius requirit, vt
 scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἰκίαν αὐτῶν, i. e. in domum
 suam introduxisse. Confer Nostrum infra num. 84.
 Kust. Nihil hoc loco mutandum, nisi forte τὴν αὐ-
 τήν pro αὐτήν, ad quod repetendum ἐστίαν, vt recte
 monuit Loganus p. 94. loci sensum sic constituens:

cuius ipsi non sint auctores, sed per animi propositum: hoc enim esse voluntarium beneficium. Et hoc inprimis curae haberent, tum vt ipsi non alias quam vxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum vxores stirpem adulterent; sibi-que ante oculos ponant, se inter libationes vxores a foco acceptas tanquam supplices ipsis diis inspectantibus domum duxisse; adeoque exemplum praeberent priuatim domesticis et publice ciuibus vitae bene compositae moderataeque. Prouiderent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, quo minus metu legum poenarumque delicta tegant, sed honestatis morumque bonorum reuerentia ad colendam iustitiam contendant. Iubebat insuper omnem a rebus gerendis ignauiam profligari: vnice enim praestabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud inui-

nempe vt uxor a lare ducitur, tanquam supplex etiam ad larem ducatur. In margine Cod. Spanhem. pro αὐτήν notatum est αὐτοῦς. Idem Loganus commodè citauit Aristotelis Oecon. lib. I. c. 4. *Πρῶτον μὲν οὖν νόμοι πρὸς γυναῖκα καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν. οὕτως γὰρ ἂν οὐδ' αὐτὸς ἀδικοῖτο. τοῦθ' ὑφηγεῖται δὲ καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἰκέτιν καὶ ἀφ' ἐστίας ἡγμένην, ὡς ἥκιστα [δεῖν] δοκεῖν ἀδικεῖν.* Kiess.

19) ἀργίαν] In Ciz. ἀργείαν. Sequentia videntur pro ἀργίαν requirere ἀκαιρίαν, nisi illud eo defendere velis, quod ignauia tempus ad agendum opportunum elabi patitur. Kiess.

δέ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας
καὶ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν. νομίζειν δέ,
(37).²⁰) κράτιστον μὲν εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν δυ-
νάμενον προῖδειν τὸ συμφέρον· δεύτερον δέ,
τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκότων κατα-
νοοῦντα τὸ λυσιτελοῦν· χερίστον δέ, τὸν ἀ-
ναμένοντα διὰ τοῦ κακῶς παιδεῖν αἰσθέσθαι
τὸ βέλτιστον. ἔφη δέ, καὶ τοὺς φιλοτιμιῶσαι
βουλομένους οὐκ ἂν διαμαρτάνειν μιμουμέ-
νους τοὺς ἐν τοῖς δρόμοις στεφανουμένους.
καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ τοὺς ἀνταγωνιστάς κα-
κῶς ποιεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς τῆς νίκης ἐπιθυμεῖν
τυχεῖν. καὶ τοῖς πολιτενομένοις ἀρμόττειν,
²¹) οὐ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρεστεῖν, ἀλλὰ τοὺς
ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλει δὲ τῆς ἀληθι-
νῆς ἀντεχόμενον εὐδοξίας ἕκαστον, εἶναι τοι-
οῦτον, οἷος ἂν βούλοιο φαίνεσθαι τοῖς ἄλ-
λοις. οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν
ἱερόν, ὥς τὸν ἔπαινον, ἐπειδὴ τῆς μὲν ἡ χρεία
πρὸς μόνους ἐστὶν τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ δέ
50 ²²) πολὺ μᾶλλον πρὸς τοὺς θεούς. Εἰθ' οὕτως
ἐπὶ πᾶσιν εἶπεν, ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν ²³) οἰκεῖ-

20) κράτιστον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumtum ex loco
illo Hesiodi ἐν Ἔργ. v. 293.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει·
Ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθεται.
Ὅς δέ κε μῆτ' αὐτὸς γρήῃ, μῆτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Kust. In Ciz. et Par. secundum marg. Cod. Spanh.
est κράτιστους. Tum ibidem δύναμιν· at παιδεῖν omis-
sum est, et pro βέλτιστον legitur βέλτιον. Kiess.

stius esse facinus asserebat, quam liberos et parentes a se inuicem diuellere. Illum habendum esse optimum, qui pro se, quid conducatur, praeuidere posset; secundum ab illo, qui ex aliis exemplum caperetur, sibi quod ex usu foret; pessimum vero, qui expectet, donec suo malo didicerit, quid sit optimum. Dixit quoque, non aberraturos esse, qui honores ambiunt, si imitandos sibi proponerent eos, qui in stadio coronantur; nam illos non laedere aduersarios, sed totos id agere, ut ipsi victoriam consequantur. Similiter conuenire iis, qui rem tractant publicam, ne contradicentibus succenseant, sed ut obedientibus prosint. Monebat etiam, ut quilibet verae gloriae cupidus talis reuera esset, qualis aliis videri vellet: laudem enim rem esse magis sacram, quam consilium: siquidem hoc inter homines tantum habet vsum, illa vero multo magis ad deos refertur. His omnibus subiecit, urbem ipsorum tum temporis

21) οὐ τοῖς] In Ciz. αὐτοῖς. *Kiess.*

22) πολλῶ] In Par. secund. marg. Spanhem. πάντ.
Kiess.

23) οἰκεῖσθαι] Ne dubites rescribere, ὠκεῖσθαι, i. e. conditam esse, ab οἰκίζω. Τὸ οἰκεῖσθαι enim est ab οἰκῶ, incolo, inhabito: quod hic locum non habet. Sic paulo post κατοικήσεσθαι rescripsi pro κατοικήσεσθαι. *Kust.* In Cd. Ciz. haec reperitur lectio: ὠκεῖσθαι συμβέβηκεν, ὡς λέγουσιν, Ἡρακλῆα. Reinesius adscripsit:

αἰσάται συμβέβηκεν ²⁴⁾ Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς
 (38) διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαινεν, ὑπὸ ²⁵⁾ Λακινίου
 μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς
 πυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥς ὄντα τῶν
 πόλεμιων, διαφθείραντος, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνῆμα συνώνυμον
²⁶⁾ ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν, ἅνπερ αὐτὸς
 μετάσχη τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὴν χάριν τῆς
 ἀποδόσεως ²⁷⁾ εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη
 δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες τό τε
 Μουσεῖον ἰδρύσαντο, καὶ τὰς παλλακίδας, ἃς
 ἔχειν ἐπιχώριον ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ δια-
 λεχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς
 τοὺς παῖδας, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ πρὸς
 τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

I. οἰκίσαι, vel potius οἰκίσεσθαι, ὡς λέγουσιν, ὑφ' Ἡρα-
 κλέους. *Kiess.*

24) Ἡρακλέα] Manifestum est, scribi debere, ὑπὸ Ἡρα-
 κλέους, tum propter sensum, tum etiam propter ge-
 nitivos sequentes, ἀδικηθέντος, et διαφθείραντος. *Kust.*
 Si legas οἰκίσαι, non est quod praeterea mutetur.
 Sunt enim Graeci in usu genitivorum absolutorum
 liberiores. *Kiess.*

25) Λακινίου] Holstenius ad Stephanum, v. Λακίνιον,
 legit Λακίνιον· quem vide. *Kust.* Λακίνιον est ἀκρω-
 τήριον Κρότωνος appellatum ἀπὸ τινος Λακίνου, ut recte
 Scholia in Theocritum Idyl. IV. 33., itemque recte
 scribitur apud Tzetzen ad Lycophron. v. 856. Λακί-
 νιον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Λακίνου Κροτωνιάτου. Monuit hoc
 Holstenius in Castigatt. ad Steph. Byz. *Kiess.*

26) ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι] In Ciz. ἐκείνο κατοικισθήσεται.
 Videtur igitur legendum esse κατοικισθήσεσθαι, hoc

ab Hercule conditam esse, quum boues per Italiam ageret, et a Lacino iniuria affectus, Crotonem sibi noctu opem laturum per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, quum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione aequum esse aiebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe iusteque dispensarent. Quibus auditis, et Musis templum erexerunt Crotoniatae, et quas habere consueuerant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis aede ad pueros, in Iunonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram roga-
verunt.

sensu: *promisit fore, ut ibi urbs conderetur.* Hercules enim immortalitate donatus non ipse eo potuit coloniam deducere. Lectionem *κατοικισθήσεσθαι* commendat etiam *κατοικήσεσθαι*, quod Kusterus expulit. Ceterum etiam futurum med. *κατοικίσεσθαι* passiva significatione accipi potest. *Kiess.*

27) *εὐεργεσίας*] Haud dubitem scribere, *ἀντὶ εὐεργεσίας.* Deinde pro *οἰκονομεῖν*, quod statim sequitur, Desid. Heraldus *οἰακονομεῖν* non absurde etiam legi posse censabat: sed cui caue assentiaris. *Kust.* Non opus est Kusteri emendatione: nam *χάρις τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας* idem est quod *ἀπόδοσις χάριτος ἀντὶ εὐεργεσίας.* In Ciz. desunt haec verba: *ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας.* Pro *δικαίως* ibidem legitur *δέ*, et pro *οἱ δέ*, *οὐ δέ.* Denique post *ἐπιχώριον* deest *ἦν.* *Kiess.*

Κ Ε Φ. ι.

- 51 Τὸν δὲ πεισθέντα λέγουσιν ἡγήσασθαι τοῖς παισὶ τοιαύδε· ὥστε μήτε ἄρχειν ¹⁾ λαιδορίας, μηδὲ ἀμύνεσθαι τοὺς λαιδορουμένους· καὶ περὶ τὴν παιδείαν τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων ἡλικίας κελεῦσαι σπουδάζειν. ἔτι δὲ ὑποθέσθαι, τῷ μὲν ἐπιεικεῖ παιδὶ ῥᾶδιον πεφυκέναι πάντα τὸν βίον τηρεῖν τὴν καλοκαγαθίαν.
- (39) ²⁾ τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι· μᾶλλον δὲ ἀδύνατον ἐκ φάυλης ἀφόρμῃς ἐπὶ τὸ τέλος ³⁾ εὖ δραμεῖν. πρὸς δὲ τούτοις θεοφιλεστάτους αὐτοὺς ὄντας ἀποφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο φῆσαι κατὰ τοὺς αὐχμοὺς ὑπὸ τῶν πόλεων ἀποστέλλεσθαι παρὰ τῶν θεῶν ὕδωρ αἰτησομένους, ὡς μάλιστα ⁴⁾ ἐκείνοις ὑπακούσαντος τοῦ δαιμονίου, καὶ ⁵⁾ μόνοις διὰ τέλους ἀγνεύουσιν ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν τοῖς ἱεροῖς διατρίβειν.
- 52 Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φιλανθρωποτάτους τῶν θεῶν, τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν

1) λαιδορίας] In Ciz. vt in Arc. λαιδορίαν. Kiess.

2) τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι] Sic fel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur (consentiente Cd. Ciz. Kiess.), ὅδε μὴ εὖ πεφυκότα. Kust.

3) εὖ δραμεῖν] Ita recte Ciz. secundum canonem Ios. Scaligeri, quem citavit Schaefer. in Mel. crit. p. 6. „Τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus.“ In edd. Arc. et Kust. legitur εὐδραμεῖν. Paulo post pro ἀποφῆναι Scaliger sine causa vult ἀπέφη. Kiess.

CAP. X.

Ille vero voluntati eorum obsecutus pueris haec, vt aiunt, praecepit: vt neminem conuiciis lacesserent, nec conuiciantibus responderent: quin potius operam darent paediae, id est, literarum doctrinae, quae ab aetate puerorum nomen habet. Deinde monuit, a puero ad modestiam factò perfacile in omni vita saluum illibatumque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id aetatis aliter affecto; vel potius ne fieri quidem posse, vt qui a malo principio profectus sit, inoffenso pede ad finem vsque decurrat. Adiecit, ipsos diis esse dilectissimos; ideoque siccitate inualecente pueros a ciuitatibus ad pluuiam a diis impetrandam mitti, quippe quum hi maxime a diis audiantur, et soli perfecte puri in templis versandi facultatem consequantur; ideoque et hominum amantissimos

4) ἐκείνοις ὑπακούσαντος] Apud Arc. et Kust. est ἐκείνους, pro quo e Ciz. reposui ἐκείνοις. Porro Kusterus absque cunctatione scribi iubet, ἐκείνων ὑπακούσαντος, vel ἐπακούσαντος. Futurum ὑπακούσαντος etiam in marg. Spanh. notatum est. Mihi totus locus sic scribendus videtur: ὡς μάλιστα ἂν ἐκείνοις ὑπακούσαντος. *Kiess.*

5) μόροις] Ita Ciz., vt Desid. Herald. Animad. in Iambl. cap. V. pro μόλις, quod exhibent edd. Arc. et Kust., legendum censuerat. Frustra est Kusterus affirmans, nulla hic correctione opus esse. *Kiess.*

Ἔρωτα, πάντας ζωγραφεῖν καὶ ποιεῖν τὴν τῶν
 παίδων ἔχοντας ἡλικίαν. συγκεχωρῆσθαι δὲ
 καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων ⁶⁾ τινὰς τεθῆναι
 διὰ παῖδας· τὸν μὲν Πυθικόν, κρατηθέντος
 τοῦ Πύθωνος ὑπὸ παιδός· ἐπὶ παιδί δὲ τὸν ἐν
 Νεμέᾳ, καὶ τὸν ἐν Ἰσθμῷ, τελευτήσαντος Ἀρ-
 χεμόρου καὶ Μελικέρτου. χωρὶς δὲ τῶν εἰρη-
 μένων ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὴν πόλιν τῶν
 Κροτωνιατῶν ἐπαγγεῖλασθαι τὸν Ἀπόλλω τῷ
 ἡγεμόνι τοῦ οἰκισμοῦ δώσειν γενεάν, εἰάν ἀγά-
 53 γῃ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν. Ἐξ ὧν ⁷⁾ δεῖν,
 ὑπολαβόντας, τῆς μὲν γενέσεως αὐτῶν πρόνοιαν
 πεποιῆσθαι τὸν Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἅπαν-
 τας τοὺς θεοὺς, ⁸⁾ ἀξίους εἶναι τῆς ἐκείνων
 φιλίας. καὶ μελετᾶν ἀκούειν, ἵνα δύνωνται
 (40) λέγειν. ἔτι δέ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βα-
 δίζειν, ταύτην εὐθύς ἐξορμῶντας ⁹⁾ τοῖς ἑλη-
 λυθόσιν ἐπακολουθεῖν καὶ τοῖς πρεσβυτέροις
 μηδὲν ἀντιλέγειν. οὕτω γὰρ εἰκότως ὕστερον
 ἀξιῶσιν, μηδὲ ¹⁰⁾ αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους ἀν-
 ταδικεῖν. διὰ δὲ τὰς παραινέσεις ὁμολογεῖται

6) τινὰς] Haec vocula male deest in Ciz. vt in edit.
 Arc. Paulo inferius pro τῷ ἡγεμόνι in Ciz. est τὸν
 ἡγεμόνα. De formula στεφανίτης ἀγών v. Ernest. ad
 Xen. Mem. III, 7. 1. et Siebelis. ad Hellen. not. p.
 156. Kiess.

7) δεῖν] Reposui lectionem notatam in margine Spanh.
 pro hac, ἐξ ὧν ὑπολαβόντας δεῖν. De qua Kusterus
 rectè iudicabat, voculam δεῖν supernacaneam esse, nec
 intelligi, quid ad huius loci sensum faceret. At ver-
 bis transpositis δεῖν coniungendum est cum ἀξίους εἶ-
 ναι. Kiess.

deos, Apollinem et Cupidinem, puerili specie pictos repraesentari. Propter pueros etiam ludos quosdam, in quibus victores coronantur, edi in confesso esse: Pythicos quidem propterea, quod Pythonem puer occidit; Nemeos vero et Isthmicos ob mortem Archemori et Melicertae. Praeterea quum vrbs Crotoniatarum in eo esset, vt conderetur, Apollinem duci coloniae sobolem promississe, si nouos in Italiam colonos deduceret: vnde reputantes, natiuitatis ipsorum Apollinem, aetatis autem omnes pariter deos curam gessisse, par esse, vt se dignos eorum amicitia praestent. Porro meditentur audire, vt possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi sequantur eos, qui eo perueniunt, nec vnquam senioribus obloquantur. Ita in posterum iure merito ipsos quoque exacturos, vt ne a iunioribus iniuria afficiantur. His praeceptis meruit, vt

8) ἀξίους εἶναι τῆς ἐκ.] Est oratio hiulca, quam sic supplere poteris: διὲν ἀξίους αὐτοὺς παρέχειν τῆς ἐκείνων φιλίας. Sic sensus erit planissimus. *Kust.* Locutus sanus est. *Kiess.*

9) τοῖς ἐλληλυθόσιν] Scilicet εἰς τὸ γῆρας. Male Obrechtus: qui praecesserunt. *Kiess.*

10) αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους] Male antea casu datiuo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις. *Kust.* In cod. Ciz. est, μηδὲ αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις ἀντιδικεῖν. Hoc ἀντιδικεῖν corruptum est ó genuina lectione ἀνταδικεῖν, quam restitui-mus. *Kiess.*

παρασκευάσαι, μηδένα τὴν ἐκείνου προσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

K E Φ. ια΄.

64 Ταῖς δὲ γυναιξὶν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφήνασθαι λέγεται, πρῶτον μὲν, καθάπερ, ἑτέρου μέλλοντος ὑπὲρ αὐτῶν ποιεῖσθαι τὰς εὐχάς, ¹⁾ βούλονται ἂν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν καγαθόν, ὡς τῶν θεῶν τούτοις προσεχόντων· οὕτως αὐτὰς περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τὴν ἐπιείκειαν, ²⁾ ἵν' ἐτοίμως ἔχωσιν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς ὑπακούσομένους. ἔπειτα, τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἃ μέλλουσι, ταῖς χερσὶν ³⁾ αὐτὰς ποιεῖν καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τοὺς βωμοὺς προσεγγεῖν, οἷον πόπανα καὶ ψαιστὰ καὶ κηρία καὶ λεβανωτόν· φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ ⁴⁾ τὸ δαιμόνιον μὴ τιμᾶν, μὴδ' ὡς οὐδέποτε πάλιν (41) προσιούσας ἐνὶ καιρῷ πολλὰ δαπανᾶν. περὶ δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ὁμιλίας κελεῦσαι κατανοεῖν, ὅτι συμβαίνει καὶ τοὺς πατέρας ⁵⁾ ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως παρακεχωρηκέναι μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τοὺς γεγαμηκότας ἢ τοὺς τεκνώσαντας αὐτούς. διὸ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν

1) βούλονται] In Ciz. βούλωντο, sine apostropho. Kiess.

2) ἵν' ἐτοίμως κ. τ. λ.] In Ciz. exciderunt hae quatuor syllabae, ἔχωσιν αὐ. Kiess.

3) αὐτὰς] In Ciz. αὐται, in edit. Arc. αὐταί. Kiess.

4) τὸ δαιμόνιον] Ita recte Ciz. et Par. secundum marg. Spanh. pro τῷ δαίμονι, quod habent edd. Arc. et

nemo illum suo nomine, sed *diuum* omnes appellarent.

C A P. XI.

Apud vxores vero de sacrificiis disse-
ruisse fertur, primum quidem, sicut alium,
qui pro ipsarum salute vota conciperet,
bonum honestumque esse velint, quia diis
tales acceptiores credunt; ita ipsas debere
plurimum facere animum aequitati mode-
stiaeque deditum, vt eo magis a diis exau-
direntur. Deinde diis offerrent, quae suis
ipsae manibus elaborassent, eaque sine mi-
nisterio seruorum aris admouerent, vt pla-
centas, liba, fauos et thura: caede vero et
sanguine deum ne colerent: nec tam multa
vno tempore offerrent, vt denuo nunquam
accessurae videantur. Quod autem attinet
earum cum maritis commercium, diligenter
considerare iussit, parentes illarum sexui
libenter concedere, vt plus diligant maritos,
quam illos ipsos, qui vitae iis auctores sint.
Ideoque recte facturas, si vel plane non

Kust. Reinesius verba τῷ δαίμονι τιμῶν explicabat
θύτων. Kiess.

- 5) ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως] Haec in margine Cod.
Ciz. his verbis explicantur: ἐπὶ τῶν θυγατέρων. Signi-
ficat φύσις h. l. *sexum*, vt apud Thucyd. II, 45. fin.
videturque apud Xenoph. de Rep. Lac. III, 5. vera
lectio esse: — ὅτι τὸ ἄρσεν φῦλον — ἰσχυρότερόν ἐστι
τῆς θηλείας φύσεως. Kiess.

ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἢ τότε νομί-
 55 ζειν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων 6) ἡττηθῶσιν. Ἐτι
 δὲ τὸ περιβόητον γενόμενον ἀποφθέγξασθαι
 κατὰ τὴν σύνοδον, 7) ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοι-
 κούντος ἀνδρὸς ὁσιόν ἐστιν ἀνθημερὸν προσ-
 ιέναι τοῖς ἱεροῖς, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ προσήκοντος,
 οὐδέποτε. παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν
 βίον αὐτάς τε εὐφημεῖν, 8) καὶ τοὺς ἄλλους
 ὁρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσι· καὶ
 τὴν δόξαν τὴν διαδεδομένην μὴ καταλύσῃ,
 (42) μηδὲ τοὺς μυθογράφους 9) ἐξελέγξῃ, οἱ,
 θεωροῦντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην ἐκ
 τοῦ 10) προσίεσθαι μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἱμα-

6) ἡττηθῶσιν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. vitiose ἡττήθωσιν. Paulo post in Ciz. ante περιβόητος deest τό. Kiess.

7) ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοικ.] Infra, Num. 132. Apophthegma hoc Theanoni Pythagoricae tribuitur: vbi vide quae notauimus. Kust.

8) καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν] Est locus obscurus, et, ut mihi videtur, corruptus, quem sic legendum puto: καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσι· et ut aliis ea faciant, quae ipsae pro se a diis expetiturae sint. Ὁρᾶν τινὰ ἀγαθόν vel κακόν, aliquem beneficio vel maleficio afficere, est phrasis apud Graecos notissima. Deinde τὸ ὁρᾶν et ὁρᾶν loca interdum apud scriptores commutant, ut apud Suidam in Ὁργεῖνας: vbi vide quae notauimus. Porro εὐφημεῖν, quod vulgo linguis fauere, vel bona verba dicere, significat, interdum etiam sumitur pro precari, vel precibus a diis aliquid expetere: quod tum potissimum, cum precamur, bona verba dicere soleamus. Certe εὐφημία pro precibus sumitur apud Platonem Alcib. II. (p. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo Ammonis, quod illic refertur: Βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίαν εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά. Malle se

refragentur maritis, vel iis si cedant, tum se vicisse existiment. In isto conventu fertur etiam pronuntiasse illud plurimorum sermonibus iactatum; nempe, vxorem a marito suo surgentem salua pietate ad sacra eadem die se conferre posse, ab alieno autem viro nunquam. Insuper praecepit feminis, per totam vitam bene ominatis verbis uti, et efficere, ut alii de ipsis bene loquantur: nec passim vulgatam gloriam aboleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, quum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes

Laoedaemonium εὐφημίαν, quam cuncta Graecorum templa. Addit ibidem Plato: τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεός, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Εὐφημίαν nihil aliud deus appellare videtur, quam vota illorum et preces. Haec afferre volui ad locum obscurum partim illustrandum, partim emendandum. Quod si quis his veriora et meliora promere potuerit, nemo me citius in eius sententiam concedet. Kust. Leniore medicina hic locus sanari posse videtur, ita quidem, ut scribatur: καὶ τοὺς ἄλλους δρῶν, ὅπως αὖ περὶ αὐτῶν (pro ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν) εὐφημήσουσι. praecepit feminis, ut omni vita bene ominatis verbis uterentur de aliis, atque viderent, ut et ceteri vicissim de ipsis eiusmodi verbis uterentur. Kiess.

9) ἐξελέγξωσιν] In marg. Spanhem. notatum est ἐξελέγξωσιν. Kiess.

10) προσέειπαι μὲν ἀμαρτύρων] Légo, προσέειπαι μὲν ἀμαρτύρων. Kust. Προέειπαι haud dubie verum, non item ἀμαρτύρων. — In Ciz. est μετὰ ἀμαρτύρων. Paulo post pro ἄλλῃ malim ἄλλῃ. nam feminae sibi inuicem vestes commodant. — Verba proxima in Ciz. inuerso ordine sunt posita, δέη χρῆσαι. Ibidem est δικαίως προδίδας, quod Reinesius correxit. Kiess.

τισμόν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινὶ ἄλλῳ δὲ
 χρῆσαι, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δίκα,
 μήδ' ἀντιλογίας, ¹¹⁾ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναι-
 κας ἐνὶ κοινῷ πάσας ὀφθαλμῷ χρωμένας διὰ
 τὴν εὐχερῇ κοινωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας
 μετατιθέν, ¹²⁾ ὡς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν εὐ-
 κόλως καὶ ἐτοίμως τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδούς,
 οὐδένα ἂν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ
 56 οἰκεῖον αὐτῶν τῇ φύσει. Ἐτι δὲ τὸν σοφώτα-
 τον τῶν ἀπάντων λεγόμενον καὶ συντάξαντα
 τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σύνολον
 εὐρετὴ καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεόν,
 εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῖόν τινα ἄνθρωπον, συν-
 δόντα, ¹³⁾ ὅτι τῆς εὐσεβείας οἰκειότατόν ἐστι
 τὸ γένος τῶν γυναικῶν, ἐκάστην τὴν ἡλικίαν
 αὐτῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῶ, καὶ κα-
 λέσαι τὴν μὲν ἄγαμον, Κόρην, τὴν δὲ πρὸς
 ἄνδρα δεδομένην, ¹⁴⁾ Νύμφην, τὴν δὲ τέχνα

11) ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de
 Phorcynis filiabus, cuius meminerunt Palaephatus de
 Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13.
 Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. et alii.
 Kust. Conf. Tzetz. Schol. in Lycophron. Vol. II.
 p. 824. sqq. Edit. Müll. Kiess.

12) ὡς ὁ προλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus et ἔπο-
 λος, ex quo me non satis expedio. Aliqua saltem in
 his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legeris:
 οὐδένα προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκεῖον αὐτὸ τῇ
 φύσει. Kust. Locus sanus est, modo ex Arcerii
 editione retineatur αὐτῶν, scil. ἄρρένων, pro αὐτῶν, quod
 eum Kustero praebebat Cd. Ciz. Sententia est: Quod ad
 mares translatum, quasi is, qui prior aliquid accepit,
 hoc ita reddat, ut de suis promte ac facile impertiat, hos

et ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites et iurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam vno communi oculo vsam esse, occasione sumta a facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum ad virilem sexum translatum, ac si qui commodato accepit, reddat et ipse lubenter, promteque res suas commodans, hoc si affirmaretur, neminem probaturum esse, vtpote a sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, et vt paucis complectar, nomina primus inuenit, siue deus ille, siue daemon, siue diuinus homo fuerit, animaduertisse foemineum genus pietati iunctissimum, id eoque quamlibet eius aetatem fecisse deo cognominem, dum innuptam nominauit *Coren*, i. e. Proserpinam; nuptam viro, *Nym-*

si diceretur, neminem probaturum esse, quippe non conueniens marium naturae. Λεγόμενον poterat omitti, quum praecessisset μετατεθέν· sed additum est propter verba interiecta. — Pro προσδέξασθαι in Ciz. est προδέξασθαι. Kiess.

13) *ὅτι*] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. *διδόν*, aequè recte. Paulo post in Ciz. est *ἐκάστη* pro *ἐκάστην*. Ceterum hic locus non conuenit cum aliis, vbi Pythagoras dixisse fertur, *ὅτι πάντων σοφώτατος ἐστὶν ὁ ἀνθρώπος*. Conf. Iamblich. in hoc libr. sect. 82. Aelian. V. H. IV: 17. ibique Perizon. Add. Meiners. p. 534. *Kiess.*

14) *Νύμφην*] Haec vox in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauimus. *Kust.* Cuper. p. 271. opinabatur, excidisse *γαμήτην*, sumta appellatione a Iunone, quae

(43) γεννησαμένην, Μητέρα, τὴν δὲ παῖδα ἐκ καί-
 δων ἐπιδουῶσαν κατὰ τὴν Λωρικὴν διάλεκτον,
 Μαῖαν· ᾧ σύμφωνον εἶναι τὸ καὶ τοὺς χρη-
 σμοὺς ἐν Λωδῶνῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦσθαι διὰ
 γυναικός. Διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐπαί-
 νων πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κατὰ τὸν ἱματι-
 σμὸν τηλικαύτην παραδέδοται κατασκευάσαι
 τὴν μεταβολήν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν ἱμα-
 τίων μηδεμίαν ἐκδύεσθαι τολμᾶν, ἀλλὰ θεῖναι
 πάσας εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πολλὰς μυριάδας
 57 ἱματίων. Λέγεται δὲ καὶ τοιοῦτόν τι διελθεῖν,
 ὅτι περὶ τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς
 μὲν ¹⁵) ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα διαβεβόηται,
 Ὀδυσσεὺς οὐ δεξαμένου παρὰ τῆς Καλυψοῦς
 ἀθανασίαν ἐπὶ τῇ τὴν Πενελόπην καταλιπεῖν.
¹⁶) ὑπολείποιτο δὲ ταῖς γυναῖξιν, εἰς τοὺς ἄν-
 δρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγαθίαν, ὅπως
 εἰς ἴσον ¹⁷) καταστήσῃσι τὴν εὐλογίαν. ἀπλῶς
 δὲ μνημονεύεται, διὰ τὰς εἰρημένας ἐντεύξεις
 περὶ Πυθαγόραν οὐ μετρίαν τιμὴν καὶ σπου-
 δὴν καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν
 γενέσθαι, καὶ διὰ τὴν πόλιν περὶ τὴν Ἰτα-
 λίαν.

cognominabatur Γαμηλία, vt patet ex Aristidis hymno
 in Iouem. Hinc dii Gamelii apud Augustin. in libris
 de Civ. dei. Kiess.

15) ἀρετὴ] In priorē Edit. est ἀρετὴν: at in MS.
 ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutandum esse quivis facile
 videt. Kust. Paulo post in Ciz. est ἐπὶ τό. Kiess.

pham; liberos enixam, *Matrem*; auiam Dorica dialecto, *Maiam*. Cui consonum esse, quod per mulierem Dodone et Delphis oracula edantur. His a pietate arcessitis laudibus effectam esse aiunt tantam immutationem, vt vilioribus vestimentis assumtis pretiosa non amplius auderent induere mulieres, sed omnes in templo Iunonis consecrarent aliquot pretiosarum vestium myriades. Fertur hoc quoque oratione sua executus, circa regionem Crotoniatarum celebratam esse fidem mariti erga vxorem, eo quod Vlysses non acceptauerit immortalitatem a Calypsone ea conditione oblatam, vt Penelopen desereret. Restare igitur, vt vxores maritis suam praestent virtutem, adeoque pari laude viris se exaequent. His alloquiis Pythagorae non parum honoris studiique Crotone, et per hanc vrbem in Italia partum esse asseueratur.

16) ὑπολείπειτο] Hic optatiuus eadem ratione est positus, qua in locis allatis a Schaefero in Melet. crit. p. 104. Insignis eiusdem generis locus reperitur apud Stobaeum Ecl. phys. P. I. p. 208. vbi pro βλάπτειν scribendum βλάσσειν cum Wyttenbachio in Nota addita Mahnii dissertationi de Aristoxeno, p. 87. ed. Lips. Kiess.

17) καταστήσωσι] In Ciz. καταλύσωσι. Ibidem paulo post deest καί, quod post σπουδὴν in edd. Arc. et Kust. legitur. Kiess.

Κ Ε Φ. ιβ.

58 *) Λέγεται ¹⁾ δὲ Πυθαγόρος πρῶτος φιλόσοφον· ἑαυτὸν προσαγορεύσαι, ²⁾ οὐ καινοῦ (44) μόνον ὀνόματος ὑπάρξας, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα οἰκεῖον προεκδιδάσκων χρησίμως. ³⁾ εἰοικέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων πάροδον τῷ ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι ὁμίλῳ. ὥς γὰρ ἐκεῖσε παντοδαποὶ φοιτῶντες ἄνθρωποι

*) Sectiones 58. et 59. neque cum antecedentibus, neque cum sequentibus cohaerent. Vtramque suspicari licet sumtam esse ex *Heraclide Pontico*, qui auctoribus *Cicerone* et *Diogene Laertio* statuit, hanc *Pythagoram* habuisse opportunitatem philosophum se appellandi, et philosophiae *Pythagoreae* vere fuisse eam indolem, quae ei hoc loco tribuitur. *Meiners.* p. 276.

1) Λέγεται] Ciz, cum *Arcer.* habet λέγει. *Kiess.*

2) οὐ καινοῦ] MS. habebat, οὐ κενοῦ (etiam Cd. Ciz. *Kiess.*): sed supra s adscripta erat diphthongus ai; ut scilicet sphalma librarii corrigeretur. *Arcerius* (qui in textu dedit οὐκ ἐνοῦ, *Kiess.*) οὐ κενοῦ scribendum putabat: sed in quo mire fallitur. *Kust.*

3) εἰοικέναι γὰρ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab *Heraclide Pontico* *Iamblichum* sumsisse, discimus ex *Cicerone* *Tusc. Quaest. lib. V. 3.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba *Ciceronis*, quoniam apprimè huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem (Pythagoram), ut scribit auditor Platonis, Ponticus Heraclides, Phliuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phliasiorum docte et copiose disseruisse quaedam: cuius ingenium et eloquentiam cum admiratus esset Leon, quaesivisse ex eo, qua maxime arte confideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem, quaesisse, Quinam essent Philosophi, et quid inter eos et reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum et mercatum eum, qui*

CAP. XII.

Fertur autem Pythagoras primus se appellasse philosophum, ita quidem, ut non tantum nouum nomen introduceret, sed etiam rem nomini conuenientem ante utiliter edoceret. Nam hominum in hanc vitam ingressum similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii generis illuc confluunt vndique homi-

haberetur maximo ludorum apparatu, totius Graeciae celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatis gloriam et nobilitatem coronae peterent, alii emendi aut vendendi quaestu ducerentur; esset autem quoddam genus eorum idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum nec lucrum quaererent, sed visendi causa venirent, studioseque perspicerent, quid ageretur, et quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex vrbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita et natura profectos, alios gloriae seruire, alios pecuniae; raros esse quosdam, qui caeteris omnibus posthabitis rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare sapientiae studiosos: id est enim Philosophos: et ut illis liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum cognitionemque praestare. Vide etiam Laertium in Pyth. Num. 8. Kust. Add. Garve in not. ad interpretat. german. Aristotel. Ethic. Vol. I. p. 435. sq. et Meiners. libr. saepius cit. p. 513. 344. quorum hic censet, Heraclidem illam similitudinem sumsisse de poeta Alexide, cuius hi versus seruati sunt apud Athenaeum XI. 9. p. 463.

*ἔγνωνκα γοῦν οὕτως ἐπισκοποῦμενος,
εἶναι μανιώδη πάντα τῶν θρόνων ὅλως·
ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεὶ,
τοὺς ζῶντας ὥσπερ εἰς πανήγυρσιν τινα
ἐπιγυμένους κ. τ. λ.*

Kiess.

ἄλλος κατ' ἄλλου χρείαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν
 χρηματισμοῦ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολῇ-
 σαι τὸν φόρτον ἐπειγόμενος, ὁ δὲ δόξης ἕνεκα
 ἐπιδειζόμενος ἥκει τὴν ρώμην τοῦ σώματος·
 ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τό γε ἐλευθεριώ-
 τaton, 4) συναλιζόμενον τόπων θέας ἕνεκα
 (45) καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργων
 καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν ταῖς
 πανηγύρεσι γίνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τῷ βίῳ
 παντοδαποὺς ἀνθρώπους ταῖς σπουδαῖς εἰς ταύ-
 τὸ συναθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων
 καὶ τρυφῆς αἰρεῖ πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ
 ἡγεμονίας ἵμερος, φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς
 κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον
 ἀνθρώπου τρόπον, τὸν 5) ἀποδεξάμενον τὴν
 τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὃν καὶ προσονομά-
 59 ζειν φιλόσοφον. Καλὴν μὲν οὖν εἶναι τὴν τοῦ
 σύμπαντος οὐρανοῦ θέαν, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ
 φορουμένων ἀστέρων, εἴ τις καθορώῃ τὴν τά-
 ξιν· κατὰ μετουσίαν μέντοι τοῦ πρώτου καὶ
 τοῦ νοητοῦ εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον

4) συναλιζόμενον] Sic recte Codex MS. pro συναλισί-
 μενον: quod prior Edit. habet. Obseruani autem, ut
 obiter hoc moneam, vocem ἀλίσσθαι apud alios etiam
 scriptores non raro ab imperitis librariis in ἀύλίσσθαι
 mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, et inuita
 quidem literarum serie, antea legebatur, Συναλισθεί-
 σης, pro Συναλισθείσης: itemque Συναλίσζοντο, pro
 Συναλίζοντο: quibus in locis nos veram lectionem Gram-
 matico illi restituimus. Apud Scholiasten Homeri quo-
 que ad Il. β. v. 303. ubi de Aulide agit, αὐλισθῆναι

nes, aliusque alium sibi finem propositum habet; hic pecuniae lucrique causa merces diuenditurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus venit; estque etiam tertium eo conuenientium genus, homines ingenui et conditionis liberalioris, naturam locorum, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinaeque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita contemplaturi: ita etiam in vita humana diuersorum studiorum in vnum fieri conspirationem. alios enim pecuniae et luxus capi desiderio; alios magistratus locumque principem appetere, quos insederit insana de gloria contentio: sincerissimam vero hominum nationem esse, quae rerum pulcherri-
marum contemplatione occupatur, et venit *philosophi* nomine. Itaque pulchrum quidem esse, vniuersum coelum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat; hancque pulcritudinem prouenire a participatione essentiae primi illius entis, quod mente tantum compre-

habes pro ἀλυσθῆναι. vt ad Suidam etiam monuimus. *Kust.* Conf. Schaeff. ad Gregor. Corinth. p. 915. In Cd. Ciz. est συναλιζομένων. Ibidemque paulo post φιλονικίαν τε. *Kiess.*

5) ἀποδεξάμενον] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδειξάμενον. *Kust.* Ὅν, quod sequitur, non ad ἄνθρωπον, sed ad τρόπον est referendum: nam φιλόσοφος hic adiectiue capiendum. *Kiess.*

ἤν ⁶⁾ ἐκείνῳ, ἡ τῶν ἀριθμῶν τε καὶ λόγων φύσις δι' ἀπάντων διαθέουσα, καθ' οὓς τα πάντα ταῦτα συντέτακται τε ἐμμελῶς, καὶ κεκόσμηται πρεπόντως· καὶ σοφία μὲν, ἡ τῷ ὄντι ἐπιστήμη τις ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα καὶ ἀκήρατα, καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὁσαύτως ἔχοντα ⁷⁾ ἀσχολουμένη, ὧν με-
 (46) τοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλὰ· φιλοσοφία δὲ, ἡ ζήλωσις τῆς τοιαύτης θεωρίας. καλὴ μὲν οὖν καὶ ⁸⁾ αὕτη παιδείας ἦν ἐπιμέλεια, ἡ συντείνουσα αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. ιγ.

60 ⁹⁾ Εἰ δὲ καὶ πιστευτέον τοσοῦτοις ¹⁾ ἰστορήσασιν περὶ αὐτοῦ, παλαιοῖς τε ἅμα οὔσι καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶν ἀλόγων ζώων ²⁾ ἀναλυτικόν τι καὶ νοουθετικὸν ἐκέκτητο Πυθαγόρας

6) ἐκείνῳ] Id est, Pythagorae. Sic scripsi pro ἐκεῖνο, quod antea incommode legebatur. — Paulo post pro δι' ἀπάντων, quod dederunt Arc. et Kust., in Ciz. est διὰ πάντων. Kiess.

7) ἀσχολουμένη· ὧν μετ.] Antea corruptissime, ἀσχολουμένην· ὧν μετοχή καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλεῖ. Menda haec clarissima iam ante etiam correxerant Arcerius et Desid. Heraldus. Caeterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. XXIX. num. 159. ubi doctrina haec Pythagoreorum pluribus exponitur. Kust. In antecedentibus Ciz. bene τὰ πρῶτα. At idem deinceps male κατὰ αὐτὰ, et φιλοσοφίαν. Kiess.

8) αὕτη] Ita recte Ciz. pro αὐτῇ, quod habent edd. Arc. et Kust. Kiess.

9) Paragraphi 60 — 63. quibus eadem continentur, quae

henditur. Primum vero illi erat natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc vniuersa eleganter ordinata, et prout decebat, ornata sunt: et sapientia quidem, vera scientia quaedam, quae versatur circa pulchra, eaque prima, diuina et incorruptibilia, quae eodem semper modo se habent, et ob quorum communionem etiam caetera pulchra quis dixerit: philosophia vero, huius contemplationis affectatio. Vnde et hæc ipsa institutionis cura pulchra erat, quae a Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

Si porro fides habenda est tot antiquis simul et egregiis viris, qui de eo scripserunt, habuit Pythagorae oratio aliquid, quod vsque ad animalium ratione destitutorum informationem et admonitionem se

Porphyrius (S. 23. sqq.) e Nicomacho refert, a Iamblico aut e Porphyrio aut e Nicomacho exscriptae sunt. Meiners. p. 276.

- 1) *ἱστορήσασαι*] Ciz. vt Arc. *ἱστορήσαι*. Kiess.
- 2) *ἀναλυτικόν*] Pro hoc vocabulo, quod et ipsum est corruptum, in Ciz. est *ἀναλτικόν*. Rittershus. ad Porphyr. p. 31. rectius legi putat *παρὰ κλητικόν*, quod Kuistero in Praefat. non displicet. Ego vero nullus dubito, quin vera lectio sit *ἀνακλητικόν*, reuocandi vim habens. — Formam *νοῦθεικός* Schneiderus in lexico suo reicit prae altera *νοῦθειτικός*, idque recte, vt mihi videtur; nam illud foret a *νοῦθεῖν*, quale verbum graeca lingua ignorat. Kiess.

ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τούτου συμβιβάζων, 3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγίγνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου καὶ τοῖς ἀνημέροις τε καὶ ἀμοιρεῖν λόγου νομιζομένοις. 4) τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλεπώτατα λυμαινομένην τοὺς ἐνόικους, κατασχών, ὡς φασί, καὶ ἐπαφησάμενος χρόνον συχνὸν 5) ψωμίδας τε μᾶζην καὶ ἀκροδρύοις, καὶ ὀρκώδας μηκέτι ἐμψύχου κατὰπτεσθαι, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθύς εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμοὺς 6) ἀπαλλαγεῖσα οὐκέτ' ἔκτοτε ὤφθη τοπαράπαν ἐπιούσα οὐδὲ ἀλόγῳ ζῶν. 61 Βοῦν. δὲ ἐν 7) Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγεῖ νομῇ (47)

3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγ.] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam διδασκαλία tam casu recto, quam dativo hic accipi posse videtur. Si casu dativo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente praeditis, siue, per doctrinam omnia consequi mente praeditos: sin casu recto, scribendum erit, πάντων περιγίνεται ἐν τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου γε καὶ ἐν τοῖς ἀνημέροις, etc. Doctrina omnia superat, vel domat, in iis, qui mente praediti sunt; imo etiam in feris animalibus, etc. Posterius placet. Id tantum adhuc moneo, me vocem πάντα, quae in priore Edit. deest, ex MS. addidisse. Kust. Neque Obrechtii neque Kusteri opera in expediendo hoc loco satis feliciter versata esse videtur. Ille in eo erravit, quod λόγον vertit philosophiam, et verba διὰ τούτου συμβιβάζων, quo ipso confirmavit. Λόγος enim hic non nisi orationem significare potest, et συμβιβάζω est demonstro, doceo, qua vi hoc verbum apud scriptores seriores saepius usurpatur. Lectio πάντων notata est in marg. Spanhem., in Ciz. autem est διδασκαλία πάντα. Quamobrem si legitur, διὰ τούτου συμβιβάζων, ὡς διδασκαλία πάντων — ὅπου γε, κ. τ. λ. sensus est: habebat in oratione Pythagoras vim, vel feras a laedendo revocandi et admonendi, hac re demonstrans, institutionem

extenderet: qui propterea confirmauit, doctrina in hominibus mente praeditis cuncta domari, quandoquidem in feris quoque animalibus et quae rationis expertia putantur. Nam Dauniam vrsam, grauissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, vt aiunt, et satis diu manu demulsit, ossaque et fructibus arboreis refocillatam, et iureiurando adactam, ne viuentia amplius attingeret, dimisit. Illa vero statim in montes et sylvas se abdidit, et in posterum non est visa in vllum pecus feramque irruere. Quum vero bouem Tarenti inter pascendum viri-

omnia vincere in hominibus mente praeditis, quum idem iam in feris valeat. Sin legitur διδασκαλίᾳ πάντα, sententiā aliquantum mutatur, nec tamen adeo, vt non et ipsa huic loco bene conueniat. Quemadmodum autem non necesse est, eum Kustero post περιγίνεται et καὶ inseratur ἐν, ita idem vir doctus rectissime scribit θρον γε. Kiess.

4) τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ὕρκιον, χαλ.] Haec et quae sequuntur vsque ad finem fere capitis, leguntur etiam apud Porphyrium Num. 23. 24. etc. vnde Iamblichus ea mutuatus est. Kust. In Ciz. δαύνιαν. Kiess.

5) ψωρίσας] In Ciz. ψωρίας. Ibidem ante δρκώσας, vt in Arci: editione, deest καὶ. Kiess.

6) ἀπαλλαγείσα] Ciz. ἀπαλλαγῆσα. Idem deinceps pro ἐκ τούτου, quam lectionem primus Arcerius ex ingenio intulit, habet ἐκτοτε: quod a me est restitutum. Kiess.

7) Τάραντι] In Ciz. et hic et infra Ταράντι. De vocab. παμμυγῆς conf. Stephan. Thes. in Ind. p. 1578. Sensus est: quum bouem in pascuo, quod herbas ex omni genere mistas praebebat, etiam virides fabas comédentem videret. Kiess.

καὶ κυάμων χλωρῶν παραπτομένην, τῷ βου-
κόλῳ παραστὰς συνεβούλευσεν εἰπεῖν τῷ βοῖ
τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι. προσπαίξαντος δὲ αὐ-
τῷ τοῦ βουκόλου καὶ οὐ φήσαντος εἰδέναι
βοῖστί 8) εἰπεῖν, 9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσῶς
καὶ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν.
προσελθὼν αὐτὸς 10) καὶ εἰς τὸ οὖς πολλὴν
ῥωαν προσψιθυρίδας τῷ ταύρῳ, οὐ μόνον τότε
αὐτὸν ἀμελλητὶ ἐκόντα ἀπέστησε τοῦ κυαμῶ-
νος, ἀλλὰ καὶ εἰσαυθις λέγουσι μηκέτι γεγεῦ-
σθαι κυάμων τοπαράπαν τον βοῦν ἐκεῖνον.
μακροχρονιώτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κατὰ τὸ
τῆς Ἥρας ἱερὸν γηρῶντα διαμεμενηκέναι, τὸν
ἱερὸν 11) ἀνακαλούμενον Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ
πάντων ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτούμενον, ὃς
62. οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσώρεγον. 12) Ἀετὸν τε
ὑπεριπτάμενον Ὀλυμπιάσι, προσομιλοῦντος αὐ-
τοῦ τοῖς γνωρίμοις ἀπὸ τύχης περὶ τε οἰωνῶν
καὶ συμβόλων καὶ 13) διοσημείων, ὅτι παρὰ

8) εἰπεῖν] Porphyrius rectius, λαλεῖν. *Kust.*

9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περισσ.] *Lego et distinguo: εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσὸν τὸ ἄλλῃ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν. Sic sensus clarus. Kust. In Cis. pro οἶδε est εἶδε. Forsitan auctor scripsit εἰδεῖν. Praeterea nihil in vulgata lectione mutandum est. Quum enim ad συμβουλεύειν intelligendum sit αὐτόν, i. e. ipsum Pythagoram: περισσῶς recte est positum. Kiess.*

10) καὶ εἰς τὸ οὖς] Pro his quatuor voculis in *Cis.* tantum legitur οὖς. *Kiess.*

11) ἀνακαλούμενον — σιτούμενον] Hic locus sic interpretungendus et scribendus videtur: ἀνακαλούμενον

des fabas promiscue edentem vidisset, bubulcum hortatus est, vt bouem fabis abstinere iuberet. At bubulcus irrisit eum, et se bouatim loqui posse negauit: si vero ipse eius rei facultatem haberet, superfluum esse, quod se hortetur; quin ipse potius bouem officii admoneret. Accessit igitur ad aurem bouis, multisque diu insusurratis non solum effecit, vt bos ille sua sponte statim fabis abstineret, verum etiam posthac nunquam fabas degustaret. Dein longo tempore Tarenti vixit prope Iunonis templum iam vetulus, *Pythagorae bos* dictus, et ab obuiis omnibus cibis humano victui aptis alebatur. Ad haec Olympiae, quum forte discipulis exponeret, aues, omina, fulminumque ostenta a diis mitti verae pietatis amantibus, vt

Πυθαγόρου βοὴν ὑπὸ πάντων, καὶ ἀνθρωπίνας τροφὰς σιτοῦμενον. Etiam in Porphyrio est *τροφὰς σιτοῦμενον*, ex quo iam Scaliger nostro loco scripsit *ἀνθρωπίνας τροφὰς*. Atque dubito an nusquam occurrat *σιτῆσθαι τινα* pro *σιτῆσθαι τι*. Vix enim pro datiuo afferri possunt loci, qualis hic est Xenoph. Cyrop. 8, 2, 3. — *συνείαζεν, ὅπως, οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σιτοῖς, τοῖτοις ὅμοια αὐτὸ παρατίθουτο αὐτῷ*; vbi datiuus positus est per vsitatum Graecis attractionem. *Kiess.*

12) *Ἀετόν τε*] Historiae huius meminit etiam Plutarchus in *Numa*, p. m. 65. et Aelian. *Var. Hist.* libr. IV. cap. XVII. *Kust.* In *Ciz.* male *Ὀλυμπίᾳ* et *αὐτῷ*. *Kiess.*

13) *διασημέων*] Male antea, *διὰ σημεῶν*; quod mendum etiam viderat Arcerius. *Kust.* In *Ciz.* *διασημέων*. *Kiess.*

θεῶν εἰδὼν ἀγγελίαι τινὲς ¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ τοῖς
ὡς ἀληθῶς θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, κατα-
(48) γαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσαντα πάλιν ἀφεί-
ναι. διὰ τούτων δὴ καὶ τῶν παραπλησίων
τούτοις δέδεικται τὴν Ὀρφείως ἔχων ἐν τοῖς
θηρίοις ἡγεμονίαν καὶ ¹⁵⁾ κηλῶν αὐτὰ καὶ κα-
τέχων τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φωνῆς προϊ-
ούσῃ δυνάμει.

K E Φ. ιδ.

63 Ἀλλὰ μὴν ¹⁾ τῆς τε τῶν ἀνθρώπων ἐπιμε-
λείας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν ἀρίστην, ἥνπερ ἔδει
προειληφέναι τοὺς μέλλοντας καὶ περὶ τῶν
ἄλλων τὰ ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐνταργέστατα
γὰρ καὶ σαφῶς ²⁾ ἀνεμίμνησκε τῶν ἐντυγχα-
νόντων πολλοὺς τοῦ προτέρου βίου, ὃν αὐτῶν
ἡ ψυχὴ πρὸ τοῦ τῷδε τῷ σώματι ἐκδεθῆναι
πάσαι ποτὲ ἐβίωσε. ³⁾ καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφι-
λέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαινε Εὐφορβον γε-
γονέναι, Πάνθου υἱόν, τὸν Πατρόκλου κατα-
γωνιστήν· καὶ τῶν Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα

¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ] Sic etiam Porphyrius. At voces has videntur esse superuacaneae: nisi quis forte καὶ αἰτοὶ legendum censeat, secundum opinionem viri docti, qui sic ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat. Kust. In Porphyrio est αἱ αὐταί. Emendationem καὶ αἰτοὶ probarem, si legeretur ἄγγελοι. Hinc pro καὶ αὐτοὶ legere malim καὶ ταῦτα, et quidem. In iis quae proxime sequuntur, scripsi καταγαγεῖν, quod cum Porphyrio Cd. Ciz. praebet. In edd. Arc. et Kust. est μεταγαγεῖν. Kiess.

¹⁵⁾ κηλῶν] Ita manifeste Ciz., quemadmodum vir do-

interpretes et quosdam velut internuntios, aquilam superuolitantem e sublimi deduxisse, manumque palpatam iterum dimisisse ferunt. His et aliis similibus demonstravit, se aequae ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, et vocis ore prolatae virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enim vero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quae praepararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui eius utebantur familiaritate, perspicue clarisque indicibus admonebat prioris vitae, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, iam olim peregerat: seque ipsum ex certis et indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum deuicit: atque inter Homeri versus

eius ad marginem codicis Spanhem. emendauerat, vitiosum *πυλῶν*, quod exstat in edd. Arc. et Kust. *Kiess.*

1) *τῆς τε*] Imo *τῆς γε*. quanquam *γε* in nullo codice reperitur. *Kiess.*

2) *ἀνεμίμνησκε* — *πολλοὺς τοῦ προ.*] Ex Porphyrio haec sumsit Iamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27. *Kust.* Deinceps Ciz. *αὐτὸν ἢ ψυχῇ.* *Kiests.*

3) *καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτ. τεκμ.*] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, *ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτως, τεκμηρίον ἐπέφαινειν*, etc. *Kust.* De ipsa re conf. Tiedemann. p. 259. *Kiess.*

ἐκείνους ἐξύμνει, καὶ μετὰ λύρας ἐμμελέστατα
ἀνέμελπε, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνει τοὺς ἐπιτα-
φίους ἑαυτοῦ,

(49)

4) Αἵματι οἱ δύνοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσθήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χῶρ' ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλόν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοαὶ δονίουσι
Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθ' αὐτῆς λευκῶ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
Βόθρου ἵ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξέταυσ' ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου νίδν' εὐμμελίην Εὐφορβον
Αἰτρείδης Μενέλαος, ἔπει κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορούμενα περὶ τῆς 5) ἐν Μυκῆναις
[ἀνακειμένης] σὺν Τρωϊκοῖς λαφύρας τῇ Ἀρ-
γείᾳ Ἡρᾷ Εὐφρόρβου τοῦ Φρυγὸς τούτου ἀσπί-
δος 6) παρίεμεν ὥς πάνυ δημῶδη. πλὴν ὅγε
διὰ πάντων τούτων 7) ἐβουλόμην δεικνύναι
ἐκεῖνο ἔστιν ὅτι αὐτός τε ἐγίνωσκε τοὺς προ-
τέρους ἑαυτοῦ βίους, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐμ-
μελείας ἐντεῦθεν ἐνήρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐ-
τοὺς ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

4) Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum
Il. p. 51 — 60. In Ciz. πλοχμοὶ τε, tum pro ἐσθή-
κωντο ibidem haec leguntur: ἐνοίω πολλῶ εὖ ἥσαντο
(in marg. Cd. Spanhem. εὖ ἥσκωντο). Denique ἐλέησε
pro ἐλαίης, et ἐξετάνυσε γαίης. Kiess.

5) ἐν Μυκῆναις] Adde ex Porphyrio, ἀνακειμένης.
Kust. Propter verba τῇ Ἀργείᾳ Ἡρᾷ necessario ad-
dendum est ἀνακειμένης, quod in nullo Iamblichi co-
dice reperitur. Kiess.

inprimis laudabat, et ad lyram scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulcrales:

*Ast olli maduit fuso coma pulcra cruore,
Comtaque caesaries auro, argentoque reuincta.
Quale per aestatem viridantis germen olivae—
Sedulus agricola in campo producit amoeno;
Quam rigat allapsu vicinae rivulus undae:
Et blandae mulcent animae clementibus auris,
Laetaque candenti vestit sese undique flore.
At si forte ruat vehementi turbine ventus;
Sternit humi affligitque ima de stirpe reuulsam:
Talem Panthoidem deiectum vulnere acerbo,
Atrides vita exutum spoliabat et armis.*

Quae vero traduntur de Phrygis huius Euphorbi scuto inter alia Troiana spolia Mycenis Iunoni Argiuae dedicato, vt vulgaria praetermittimus. At enim quod per omnia isthaec indigitare volui, hoc est: et ipsum vitam suam anteactam cognouisse, et hominum informationem inde auspdatum esse, quod illis vitae prioris memoriam refricaret.

6) παρίεμεν] In Ed. Arc. erat παρίεμον, pro quo Ciz. cum Kustero legit παρίεμεν. In margine Spanhem. notatum est παρήσομεν, in quod etiam Loganus p. 94. incidereat. Kiess.

7) ἐβουλόμην] Sic scripsi cum Scaligero pro βουλόμενον, quod exstat in edd. Arc. et Kust. nec non in

Ciz. in quo est βουλομένων δεικνύναι. Kusterus malebat ἐβούλετο, minus commode. Denique Ciz. pro ἐνήχετο offert ἤχετο, quod verum esse existimo, quum ex vocabulo ἐντεῦθεν syllaba ἐν facile repetita lectionem ἐνήχετο procreasse videatur. Kiess.

Κ Ε Φ. ιε.

64 *) Ἡγούμενος δὲ πρώτην εἶναι τοῖς ἀν-
 (50)θρώποις τὴν δι' αἰσθήσεως ¹⁾ προσφερομένην
 ἐπιμέλειαν, εἴ τις καλὰ μὲν ὁρώη καὶ σχή-
 ματα καὶ εἶδη, καλῶν δὲ ἀκούει ῥυθμῶν καὶ
 μελῶν, τὴν διὰ μουσικῆς παιδευσιν πρώτην
 κατεστήσατο δια τε μελῶν τινῶν καὶ ῥυθμῶν,
 ἀφ' ὧν τρόπων τε καὶ παιδῶν ἀνθρωπίνων ἰά-
 σεις ²⁾ ἐγίνοντο, ἁρμονίαι τε τῶν τῆς ψυχῆς
 δυνάμεων, ὥςπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, συνήγοντο,
 σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατα-
 στολαὶ καὶ ³⁾ ἀφυγισμοὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπενο-
 οῦντο. καὶ νῆ Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λό-
 γου ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγο-
 μένας ⁴⁾ ἐξαρτύσεις τε καὶ ⁵⁾ ἐπαφὰς συνέτατ-

*) Quod sequitur fragmentum, complectitur sectiones 1
 64. ad 87. estque haud dubie sumtum e Diogene.
 Quaecunque enim hic de Pythagoreorum musica, ex-
 plorationibus, vitae genere et classibus narrantur, ea
 et re et saepe etiam verbis conueniunt cum iis, quae
 Porphyrius sect. 13. 32 — 48. e Diogene repetiit.
Meiners. p. 276. sq.

1) προσφερομένην] Ita scripsi pro προσφερομένην, mo-
 nente etiam Kustero. Ciz. deinceps ἐπιμέλειαν. Cura
 autem, quae adhibetur per sensus, ea est, quae sen-
 suum auxilio utitur. Minus accurate interpretatus
 est Obrechtus. *Kiess.*

2) ἐγίνοντο] Ciz. ἐγίγνοντο. *Kiess.*

3) ἀφυγισμοὶ] ῥυιάζω est sanum reddo: unde ἀφυγιάζω et
 ἀφυγισμός: quamuis (fateor) sit vox insolens et Lexi-
 cis ignota. Hinc Arcerius et vir doctus ad marginem
 codicis Spanhemiani ἀφαγισμοὶ scribendum existima-
 bant, ab ἀφαγιάζω. Sed Desid. Heraldus Animadv. in
 Iambl. c. VI. τὸ ἀφυγισμοὶ recte retinendum censet.

C A P. XV.

Quum vero existimaret, primo hominibus adhibendam esse doctrinam, quae sensu vtatur; qualis est, quum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rhythmos et carmina elegantiora auribus haurit; proinde a Musica docendi fecit initium, modulationibus quibusdam et rhythmis, quibus mores atque affectus sanarentur, animi facultatum conuenientia primigena restitueretur, corporisque et animi morborum fuga medelaque ab eo excogitabatur: et sane commemoratione ante alia dignum est, eum discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos et attactus praescripsisse et

Nam et infra cap. XXV. Iamblichus noster voce *ἀφνυλάζον* vitur: vt idem Heraldus opportune monuit. *Kust.* Nihil est in composito *ἀφνυλάζω*, quo quis iure offendi possit. Praepositio *ἀπό* significat perfectionem, vt in *ἀπεργάζεσθαι*, perficere. De formula *τῇ Δία*, quae deinceps legitur, vid. Schaefer. Melet. crit. p. 62. Recurrit ea apud nostrum cap. XVII. sect. 74. cap. XXVI. s. 115. cap. XXIX. sect. 162. Adde *μὰ Δία*, cap. XVI. sect. 70. *Kiess.*

4) *ἐξαγεύσεις*] Idem quod *κατάγευσις*: qua voce Noster vitur infra, initio capituli XVI. Quid autem Pythagorei appellauerint *κατάγευσις*, docet Noster infra cap. XX. num. 95. *Kust.*

5) *ἐπαφή*] Ad illustrandum vsum vocabuli *ἐπαφή*, quo est *contrectatio rei motae motus inhibendi causa*, conf. locus Protrept. p. 336. *χρὴ οὖν ἐν νηπιείᾳ καθιστάνας τὴν ψυχὴν, ἀποστρέφοντα τὴν ψυχὴν τοῦ θυμοῦ, ἐπιλαμβάνόμενον ἑαυτοῦ πολλὰκις, ὥσπερ ἡχοῦντα χαλκὸν ἀφ᾽ ἡ.* *Kiess.*

τε καὶ συνηρμόζετο, δαιμονίως μηχανώμενος
 κεράσματα ⁶⁾ τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ
 χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως
 εἰς τὰ ἐναντία ⁷⁾ περιέτρεπον καὶ περιῆγον τὰ
 τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συν-
 στάμενα καὶ ὑποφύμενα, λύπας καὶ ὀργὰς
 καὶ ἐλέους καὶ ζήλους ἀτόπους καὶ φόβους,
 (51) ἐπιθυμίας τε παντοίας καὶ θυμούς καὶ ὀρέ-
 ξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ⁸⁾ ὑπτιότηας καὶ σφο-
 δρότητας ἐπανορθούμενος πρὸς ἀρετὴν τούτων
 ἕκαστον διὰ τῶν προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ
 τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φαρμάκων.
 65 Ἐπὶ τε ὕπνον ἐσπέρας τρεπομένων τῶν ⁹⁾ ὁμι-
 λητῶν, ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν
 ταραχῶν καὶ ¹⁰⁾ ἐνήχημάτων, διεκάθαιρέ τε
¹¹⁾ συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσυχούς
 τε καὶ εὐονείρους, ἔτι δὲ μαντικούς τοὺς ὕπνους

6) τινῶν] Prior Edit. male τονῶν: quod Arcerius tonorum verterat. Kust. Pro ἐναρμονίων in Ciz., vt in Arc. edit., est ἐναρμοσιῶν. Kiess.

7) περιέτρεπον καὶ περιῆγον] Potius numero singulari, περιέτρεπε καὶ περιῆγε. Refertur enim ad Pythagoram. Kust. Non certa est haec mutatio; nam verba referri possunt ad familiares, qui modulationibus istis vterentur. Atque sic Obrechtus locum cepit. Kiess.

8) ὑπτιότηας] Ciz. ὑπτιώτητας. Idem deinceps διὰ τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φ. Kiess.

9) ὁμιλητῶν] Ita pro ὁμιλητικῶν dedi e Ciz., quem admodum scribendum esse iam Arcerius monuerat. Kiess.

10) ἐνήχημάτων] Arcerius corrigere tentabat, ἐννοημάτων, vel ἐνθυμημάτων: sed male. Nam vox ἐνήχηματα recte se habet, et significat sonos, quibus aures nostrae per-

concinnaſſe, diuina quadam ſolertia modulationes diatonicas, chromaticas et enharmonicas temperantem, quibus facile in contrariam partem flecterent et circumagerent vehementiores animae affectus, qui recens contra rationem in illis ſuborti erant; trititiam, iram, miſericordiam, aemulationes abſurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam et appetitus, animique inflationem et remiſſionem atque vehementiam: ad rectam virtutis normam reuocantem horum ſingula conuenienti modulatione, velut medicamenti ſalubribus temperata. Et veſperi cubitum ituros diſcipulos a diurnis perturbationibus, et rerum actarum reſiduo tumultu liberabat, et mentem inſtar fluctus commotam repurgabat, quietosque et bonis inſomniis vaticiniisque concipiendis

ſonant, vel recens perſonauerunt: veluti ſermones et dicta ab aliis prolata ſiue bona ſiue mala. Si igitur diſcipuli Pythagorae interdum quaedam audiuiſſent obſcoena, vel male ominata, et quae mentem illorum turbarent, eorum obliuionem Philoſophus illis inducere conabatur, vt hac ratione animus ab impariſ cogitationibus prorsus liberaretur. Quae autem hoc loco ἐνηγήματα, ea infra Num. 114. περιγήματα vocat: quem locum confer. Kuſt. Ex hoc poſteriore loco Cuperus Obſeruatt. p. 272. etiam hic περιγημάτων legi iubebat, ſine iuſta cauſa. Kiess.

11) *συγκελυδαſμένον*] Et hanc vocem male ſollicitat Arcerius. Vtrumque enim dicitur, et κλυδάζεſθαι, et κλυδωνίζεſθαι. Kuſt. Deinceps Ciz. τὸν νοητικόν, et paulo poſt, αὐτοῖς pro αὐτοῖς. Kiess.

αὐτοῖς ἀπειργάζετο. ¹²⁾ ἀπὸ δὲ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνισταμένων, τοῦ νυκτερινοῦ κάρου καὶ τῆς ἐκλύσεως καὶ τῆς νωχελίας αὐτοὺς ἀπήλλαξε διὰ πινῶν ἰδιοτρόπων ἡσμάτων καὶ μελισμάτων ψιλῇ τῇ ¹³⁾ κράσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων. ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἔθ' ὁμοίως δι' ὀργάνων ἢ καὶ ἀρτηρίας το τοιοῦτον ὁ ἀνὴρ συνέταττε καὶ ἐπόριζεν· ἀλλὰ ἀρρήτῳ τινὶ καὶ δυσεπινοήτῳ θεϊότητι χρώμενος ἐνητένιζε τὰς (52) ἀκοάς, καὶ τὸν νοῦν ¹⁴⁾ ἐνήρειδε ταῖς μεταρσίαις τοῦ κόσμου συμφωνίαις, ἐνακούων, ὡς ἐνέφαινε, ¹⁵⁾ μόνος αὐτὸς καὶ συνιὲς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς κινουμένων ἀστέρων ἀρμονίας τε καὶ συνωδίας, πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν καὶ ¹⁶⁾ κατακορέ-

12) ἀπὸ δὲ] In Ciz. ἀπὸ τε. Tum νυκτερίου. Kiess.

13) κράσει] Potius κρούσει, ut interpretem etiam legisse ex versione eius patet. Kust. At quis unquam dixit κρούσις διὰ λύρας, et quid fiet vocabulo φωνῆς? Forsitan auctor scripsit: ἤτοι ψιλῇ κρούσει λύρας, ἢ καὶ διὰ φωνῆς συντελ. In sect. 114. nihil inest, quod huic loco lucem affundat. — Paulo post ἀρτηρία significat vocem. Kiess.

14) ἐνήρειδε] In MS. male, ἐνήρει δέ. Editio Arcerii habet, ἐνείρηδε: itidem corrupte. Nos veram lectionem Iamblicho restituimus; quam etiam interpretes in versione sua expressit. Kust. In Ciz. perspicue exaratum est ἐνήρειδε. Kiess.

15) μόνος αὐτὸς] Ita scripsi iubentibus usu loquendi et codice Ciz., pro μόνον αὐτός, quod exhibent editiones Arc. et Kust. Kiess.

16) κατακορέστερον μέλος] Prior Edit. habet κατακορέ-

habiles somnos conciliabat. A lecto autem resurgentibus excutiebat nocturnum languorem, remissionem et torporem per quosdam peculiari modo compositos cantus et modulationes, quæ vel solo lyrae pulsu, vel etiam voce peragebantur. Sibi vero ipsi vir ille non æque per instrumenta vocemque tale quid comparabat, sed ineffabili quadam et intellectu difficili diuinitate intendebat aures, mentemque sublimioribus mundi concentibus inflegebat, atque ipse solus, vt apparebat, auditu et intellectu percipiebat vniuersalem sphaerarum et astrorum per eas motorum harmoniam et consonantiam, quæ carmen aliquanto perfectius et intensius,

σόν: pro'quo Arcerius ἀκατακορεστόν (i. e. ipso vertente, quo nullus satiari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, vt versio eius fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic repræsentauimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Vti enim κατακορῆς οἶνος dicitur vinum forte, vel merum, et κατακορῆς χρώμα, color saturus, vel intensus: sic κατακορεστέρον μέλος recte et eleganter vocabitur id, quod diximus. Caeterum, vt Iamblichus hoc loco κατακορεστέρον μέλος, ita idem in Nicomachi Arithm. p. 169. κατακορεστέραν συμφωνίαν dixit: et Nicomachus in Enchirid. Harmon. p. 9. Edit. Meibom. κατακορεσιτάτην συμφωνίαν. Kust. His locis Kusterus in Praefat. ad Iambl. addit alium Nicomachi in Enchirid. Harmon. lib. I. p. 7. Edit. Meibom. Δι' ὅς αἰτίας οὐκ ἐπακοβομεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορῆς τι καὶ παναρμόδιον φθεγγομένης. Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suauis quid et omnino modulatum resonantem.

ὅτερον μέλος φθεγγομένης διὰ τὴν ἐξ ἀνο-
 μοίων μὲν καὶ ποικίλως διαφερόντων ῥοιζή-
 μάτων, ταχῶν τε καὶ μεγεθῶν καὶ ¹⁷⁾ ἐποχή-
 (53) σεων, ἐν λόγῳ δέ τινι πρὸς ἄλληλα μουσικῶ-
 τάτῳ διατεταγμένων, κίνησιν καὶ περιπόλησιν
 εὐμενεστάτην ἅμα καὶ ποικίλως περικαλλεστά-
 66 τὴν ἀποτελουμένην. Ἀφ' ἧς ἀρδόμενος ὥσπερ
 καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος, ¹⁸⁾ καί,
 ὡς εἶπεῖν, σωμασκοῦμενος εἰκόνας τινὰς τού-
 των ἐπενόει παρέχειν τοῖς ὁμιληταῖς, ὡς δύνα-
 τὸν μάλιστα, διὰ τε ὀργάνων καὶ διὰ ψιλῆς
 τῆς ἀρτηρίας ἐκμιμούμενος. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ
 τῶν ἐπὶ γῆς ἀπάντων συνετὰ καὶ ἐπήκοα τὰ
 κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτῆς τῆς

17) ἐποχήσεων] *Interpretes, vectionibus. Sed non video,*
quo modo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt
quidem stellae vel planetae dici ἐποχῆσθαι τῷ αἰθέρι,
i. e. aethere vehi, vel per aetherem inuehi: sed tunc
ἐπόχησις non differet a κίνησις, quod statim sequitur:
et hoc sensu ταυτολογία foret dicere, ἐξ ἐποχήσεων κίνη-
σιν. Quare puto Iamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχή
vero in Astronomicis notat interuallum, siue definitum
spatium circularum coelestium, in quibus planetae ferun-
tur; quae quidem significatio loco huic optime con-
uenit. Vult enim Iamblichus dicere, Musicam mun-
danam siue coelestem confici ex motu planetarum, qui
pro diuersis magnitudinibus, celeritatibus, et inter-
vallis locorum, siue circularum, diuersos etiam edant
sonos, et suauissimam quandam harmoniam efficiant.
Nicomachus in Enchirid. Harmonic. p. 6. Edit. Meibom.
de eodem argumento agens, voce ἐποχαι eo, quo dixi,
sensu vsus est: quod emendationem nostram non pa-
rum confirmat. Ait enim: πάντα γὰρ τὰ ῥοιζούμενα
φασὶ σώματα ψόφους ἀναγκαίως ποιεῖν, μεγέθει, καὶ τάξει
φωνῆς, καὶ τόπῳ παρελλαγμένους ἀλλήλων, ἥτοι παρὰ

quam quod apud mortales fieri solet, res-
nabant, et per dissimiles varieque diuersos
stridores, celeritatibus, magnitudinibus et
vectionibus certa quadam musices ratione
compositis, conuersionem et circumactio-
nem gratissimam simul et variis modis pul-
cherrimam efficiebant: a qua velut irrigatus,
et quoad mentis rationem bene compositus
et quasi saginatus, ipse imagines quasdam
horum cogitabat exhibere discipulis, eaque,
in quantum fieri poterat, inprimis per in-
strumenta et solam etiam vocem imitari.
Sibi enim soli inter omnes, qui terram inco-
lunt, datum existimabat, vt intelligeret ex-
audiretque sonos vocis a mundo editae, id-

τοὺς ἐαυτῶν φθόγγους, ἢ παρὰ τὰς ἰδίας ταχύτητας, ἢ
παρὰ τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἐκάστου ὅδμῃ συνιελίται.
*Dicunt enim omnia corpora, quae celeriter feruntur, ne-
cessario edere strepitus, magnitudine, et celeritate vocis,
et loco inter se diuersos; vel propter sonos sibi peculiare,
vel proprias celeritates, vel orbes, in quibus unumquod-
que cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas,
quare diuersi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος,
τάχος, et ἐποχήν: quae ipsissimae causae et a Iamblichio
hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco ad-
ducto ἐποχήν, id paulo post τόπον vocat. Addit enim:
αἱ δὲ τρεῖς αὐταὶ διαφοραὶ τρανῶς δρῶνται περὶ τοὺς πλε-
νήτας, μέγεθός τε καὶ τάχους, καὶ τόπος διεστώτας ἀλλήλων.
Vt proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic definitum
spatium, vel locum, vel circulum significet, in quo
corpus aliquod mouetur. Eodem modo, quo in Chro-
nologicis ἐποχή dicitur periodus annorum, cuius ini-
tium a memorabili aliquo cuento-ducitur. Kust. In
Ciz. antea est ταχὼν δέ. Kiess.*

18) καὶ, ὡς εἶπεν.] Kai in Ciz. vt apud Arc. deest. Kiess.

φυσικῆς πηγῆς τε καὶ ῥίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν
 ἡγεῖτο διδάσκεισθαι τι καὶ ἐκμανθάνειν, καὶ
 ἐξομοιοῦσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ ἀπομίμησιν τοῖς
 οὐρανίοις, ὡς ἂν οὕτως ¹⁹⁾ ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦ
 φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου ²⁰⁾ μόνον διοργαν-
 ωμένον· ἀγαπητὸν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις
 ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὸν ἀφορᾶσι καὶ τὰ παρ'
 αὐτοῦ χαριστήρια, δι' εἰκόνων τε καὶ ὑποδει-
 γμάτων ὠφελειῶσαι καὶ διορθοῦσθαι, μὴ δυ-
 ναμένοις τῶν ²¹⁾ πρώτων καὶ εἰλικρινῶν ἀρχε-
 67 τύπων ὡς ἀληθῶς ἀντιλαμβάνεσθαι· ²²⁾ καθά-
 περ ἀμέλει καὶ τοῖς οὐχ οἷοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν
 (54) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν ἐν
 βαθείᾳ συστάσει ὕδατος ἢ καὶ ²³⁾ διὰ τετηκνίας
 πίσεως ἢ κατόπρου τινὸς μελαναυγοῦς δεικνύ-
 εις ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς
 τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπὸν
 τινα ²⁴⁾ κατάλαμψιν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον ἀγα-

19) ἐπιτυχῶς] Hanc vocem, quam edd. Arc. et Kust. non habent, neque Obrechtus expressit, addidi e Ciz. Tum in Obrechtii interpretatione haec verba legebantur: *a daemone ipsum afflante*; quae siue ex errore siue ex alia lectione, *φυσήσαντος*, nata mutavi. In Ciz. est πρὸ τοῦ φύσαντος — μόνον διοργανωμένον. *Kiess.*

20) μόνον] Vox haec exciderat ex priorē Edit. quam ex MS. reuocauimus. *Kust.*

21) πρώτων] Sic recte MS. At prior Edit. male, *πραγμάτων*. *Kust.* Post πρώτων addidi καὶ e Ciz. quod apud Kust. et Arc. non exstat: ex eodemque cod. scripsi ὡς ἀληθῶς: nam in edd. Arc. et Kust. tantum ἀληθῶς legitur. *Kiess.*

22) καθάπερ] Ante hoc vocabulum in Kust. editione oratio distincta est puncto, quod sustuli. Deinceps

que ab ipso naturae fonte et radice, adeoque dignum se esse censebat, qui doceretur aliquid et disceret, quique coelestibus nitendo imitandoque assimilaretur; vtpote qui solus a daemone, qui ipsum progenuerit, tam bene conformatus esset: caeteris vero hominibus sufficere putabat, ipsum et ipsius dona intueri, et ex imaginibus exemplisque proficere ac emendari, quum prima et sincera rerum archetypa vere apprehendere non possent: quemadmodum scilicet iis, qui ipsum solem propter splendoris eminentiam irretorta acie contemplari nequeunt, in aquae consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, solis defectus ostendere solemus, oculorum imbecillitati parcentes, et sensum rei

pro ἐνορᾶν ἐν τῷ ἡλίῳ scripsi ἐνορᾶν τῷ ἡλίῳ, iubente usu loquendi et duce Cd. Ciz. in quo est ἀνορᾶν τῷ ἡλίῳ. Praepositio ἐν orta erat ex ultimis infinitiui ἐνορᾶν literis; ἀνορᾶν autem non vsitatum fuit. — Tum Ciz. ὑπερφυγῆσαν. Kiess.

25) διὰ τετηκυίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, διὰ τεταμίας: pro quo Arcerius διὰ τετρημένης, vel διατεταμμένης, a τάζω, infelicitè rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS. Kust. In Ciz. vt apud Arcer. πίσης. In margine codic. Spanhem. notata sunt, καὶ κατόπτρον, et ἠλλεψεις. Kiess.

24) κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατάληψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπος κατάλαμψις imago rei splendentia re-

πῶσιν, εἰ καὶ ἀνείμενωτέραν, μηχανώμενοι. Τοῦτο φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ αἰνῶντεςθαι, καὶ τῆς ἐξαιρέτου καὶ θεοδωρήτου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως, ²⁵⁾ ἐν οἷς φησὶν·

²⁵⁾ Ἦν δέ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περιώσια εἰδώς,
Ὅς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτῆσατο πλοῦτον,
Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων.
Ὅπποτε γὰρ πάσαισιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσιν,
Ῥεῖά γε τῶν ὄντων πάντων λεύσεσκεν ἕκαστον,
Καὶ τε δέκ' ἀνθρώπων καὶ τ' ἕκκοσιν αἰώνεσσιν.

(55) Τὸ γὰρ περιώσια καὶ τῶν ὄντων πάντων λεύσεσκεν ἕκαστον, καὶ πραπίδων πλοῦτον, καὶ τὰ εἰκότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστεράς παρὰ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως ἦν ἐν τε τῷ ὀρᾷ καὶ τῷ ἀκούειν καὶ τῷ νοεῖν.

percutsa et archetypo pene par: vnde locus hic ita latine reddendus est: *Splendorem repperctsum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur illis, qui tali re delectantur.* Obrechtus vertit, *sensum rei aliquo modo vicinum*: vnde κατάληψιν eum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. vsus fuerit. *Kust.* Nondum mihi persuasit Kusterus, suam rationem vnice probandam esse: cui iam hoc obest, quod substantiuum κατάληψις aliis locis non reperitur; deinde quod ἀντίληψις potius hanc vim habet, quam Kusterus suo vocabulo tribuit; ἀντιῶπος autem non est pene par, sed paris ponderis, ergo par; tum εἰ καὶ non significat vel etiam; denique splendor archetypo pene par, et splendor remissior int hac quidem orationis serie parum vel nihil differunt. Quae quum ita sint, lectionem κατάληψιν, quam etiam Cod. Ciz. tnetur,

aliquo modo vicinum, quamvis remissiore, machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso eiusque singulari et supra alios homines illi concessa habitudine ita per aenigma cecinit Empedocles:

*Vir erat inter eos quidam praestantia doctus
Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:
Cunctaque vestigans sapientum docta reperta.
Nam quoties animi vires intenderat omnes,
Perspexit facile is cunctarum singula rerum
Vsque decem vel viginti ad mortalia secla.*

Nam verba illa, *praestantia*, et *entium omnium perspexit singula*, ac *sapientiae opes*, et similia, maxime designabant eius peculiarem, et prae caeteris accuratam habitudinem in videndo, audiendo, et intelligendo.

restituendam esse censeo, eademque hunc commodum sensum praebet: iis qui tale quid amant, *paramus perceptionem siue comprehensionem (eine Anschauung)*, quae ipsius solis adspectum compenset, licet hoc adspectu paulo sit remissior. *Kiess.*

25) ἐν οἷς φησὶν] Haec desunt in Ciz. *Kiess.*

26) Ἦν δὲ τις κ. τ. λ.] Fragmentum hoc Empedoclis et reliqua, quae sequuntur ad finem vsque capitis huius, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Caeterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quae in priorem Edit. irrepserant, partim auctoritate codicis MS. et partim Porphyrii, sustulimus. *Kust.* Vers. 4. in Ciz. est πάσῃσιν, vt in Sturzii edit. Empedoclis p. 533. Eodem versu Ciz. ὁπότε. Vers. 5. in edit. Sturz. ἕκαστα. Vers. 6. Ciz. αἰώνισι. Conf. de his versibus Sturz. adnot. p. 670. sqq. — In vltimis Ciz. vitiose τὸ ὄρῃν, τὸ ἀκούειν, τὸ νοεῖν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ις'.

68 Ἀὕτη μὲν οὖν ἦδη ¹⁾ διὰ μουσικῆς ἐπιτηδεύετο αὐτῷ ²⁾ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. ἄλλη δὲ κάθαρσις τῆς διανοίας ἅμα καὶ τῆς ὅλης ψυχῆς διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως ἡσκεῖτο παρ' αὐτῷ. τὸ γενικὸν τῶν περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα πόνων ὥετο δεῖν ³⁾ ὑπάρχειν, καὶ τὰς τοῦ ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βαδάνους τε ποικιλοτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ [κατ' αὐτὴν] συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι τοῖς χρωμένοις, ἃς οὔτε καρτερεῖν οὔτε ὑπομένειν δύναται τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τούτοις ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων καὶ ἐν βρωμάτων τινῶν ταῖς ⁴⁾ ἐπειρίαις τοῦ λογι-

1) διὰ μουσικῆς] In priore Edit. (etiam in cod. Ciz. Kiess.) particula διὰ deest: quae tamen saluo sensu abesse non potest. Kust.

2) κατάρτυσις] Ex MS. pro κατάρτησις, quod prior Edit. habet. Kust.

3) ὑπάρχειν] Hoc verbum, quod cum τοῖς χρωμένοις coniungendum est, Obrechtus non expressit. Est autem, ut constat, ὑπάρχειν τινός τινι, ut cap. XII. init. alicui esse auctorem alicuius rei. — Ἐμφύτου deest in Ciz. Ibidem est ποικιλοτάτας τε, et κατ' αὐτὴν συντελουμένας. Verba κατ' αὐτὴν neque in Arg. neque in Kust. leguntur; eadem tamen etiam in margine cod. Spanhem. notata sunt. Videntur corrupta esse ex παραστά, de quo vid. Wolf. in Praef. ad Herodian. p. XVI. Kiess.

4) ἐπειρίαις] Est vox corrupta, pro qua Arcerius ἐπιγρίαις, vel ἐμπειρίαις legendum censebat: sed male. Codex MS. habet ἐπιγρίαις. quod itidem vitiosum est. Nos legendum censemus ἐπαρρησιαίς, vel ἀγρυ-

CAP. XVI.

Atque haec per Musicam excolebatur ab ipso animorum adaptatio; alia autem mentis totiusque animae repurgatio per varia studia hunc in modum instituebatur. Generatim existimabat, suum esse, vt familiaribus auctor existeret congruentes circa disciplinas et studia labores exantlandi, vtque innatae omnibus intemperantiae plusque habendi libidini diuersissima experimenta et castigationes ac igne ferroque peragenda sufflamina iis praeciperet, quae homines ignaui sustinere aut pati non possent. Praeterea abstinentiam omnium animalium, vt et ciborum, qui rationis huma-

πνίαις: cuius emendationis inter alia et hanc habemus rationem, quod supra Num. 13. itidem corrupte legitur *ἐπαργίαν*, pro quo *ἀργυπνίαν* legendum esse manifestum est. Coniunguntur enim illic, *ὀλιγοῦπνίαν* et *ἐπαργίαν*. Porro, Pythagorici vigilantiam maximi faciebant; torporem vero et segnitiam auersabantur: eamque ob causam sedulo cauebant, ne cibos ederent, quos *ὑπνώδη κατάστασιν* inducere posse crederent. Vnde apparet, sensum emendationi nostrae non parum fauere: dummodo, transposita vocula καί, τὸ λογισμοῦ ad *εἰλικρινεῖαις* tantum referas, non vero etiam ad *ἀργυπνίαις*, hoc modo et ordine: *ταῖς ἀργυπνίαις, καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινεῖαις*, etc. Sic sane omnia erunt clara. Caeterum erat etiam, cum pro *ἐπεργίαις* legendum censerem *ἐνεργείας*: sed prius magis placet. Confer etiam Nostrum infra cap. XXXI. vbi totus hic locus repetitur. Kust. In Cd. Ciz. aequae atque in margine cod. Spanhem. est *ἐπεργίαις*, ad cuius corrupti vocabuli similitudinem propius quam id, quod

- (56) σμοῦ καὶ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων κατέδει-
 ξεν ⁵⁾ τοῖς ἐταίροις, ἐχεμυθίαν τε καὶ παντε-
 λῇ σιωπῇν πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦ-
 σαν, ἐπὶ ἔτη πολλά, σύντονόν τε καὶ ἀδιάπνευ-
 στον περὶ τὰ διςληπτότατα τῶν θεωρημάτων
 69 ἐξέτασίν τε καὶ ἀνάληψιν· διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 αἰοινίαν καὶ ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δό-
 ξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτή-
 δευτον ⁶⁾ καταφρόνησίν τε καὶ κατεξανάστασιν,
 καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς τοὺς προσή-
 κοντας, πρὸς δὲ τοὺς ⁷⁾ ὁμήλικας ἄπλαστον
 ὁμοιότητα καὶ φιλοφροσύνην, ⁸⁾ συνεπίτασίν
 τε καὶ παρόρμησιν πρὸς τοὺς νεωτέρους φθό-
 νου χωρίς· ⁹⁾ φιλίαν δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας,
 εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ
 ἐπιστημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογμάτων πρὸς
 ἄλληλα καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λο-
 γικοῦ τε πρὸς τὰ τοῦ ἀλόγου διὰ φιλοσοφίας

Kusterus suasit, accedit ἐπεργίαις· quod tamen dubiae
 est auctoritatis. At si conferas cap. XVII. sect. 74.,
 ubi ψυχῆς εὐαργεῖαι memorantur, potius εὐαργεῖαι legē-
 dum esse videbitur. Kiess.

- 5) τοῖς ἐταίροις] In Ciz., vt in edit. Arc., ἐν τοῖς ἑτέροις.
 Deinceps in Ciz. corrupte, εὐδιαπλίευστον. — Post
 σιωπῇν comma deleui. Parum accurate Obrechtus ver-
 terat: manu eos ducens ad linguam refraenandam. Nam
 συνασκοῦσαν h. l. idem est quod συναρμότιουσαν. — Pro
 αἰοινίαν, quod sequitur, in Ciz. vt in margine cod.
 Spanhem. est ἀνοινίαν, et pro δόξης τε in Ciz. δόξης δέ.
 Kiess.

- 6) καταφρόνησίν] Antea male, φρόνησιν. Kust. Etiam
 in Ciz. est φρόνησιν. Kiess.

nae promptitudinem - puritatemque impedi-
rent, commendauit discipulis, orisque con-
tinentiam et omnimodum ad linguam refre-
nandam aptum silentium, et intentum at-
que indefessum examen difficiliorum specu-
lationum, earumque ruminacionem. Pro-
pterea praescripsit eis vini abstinentiam et
cibi somnique vsum moderatum; gloriae
vero et opum atque his similium contem-
tum inaffectedatum, animumque illis debel-
landis paratum: erga propinquos sinceram
reuerentiam; erga pares non fictam aequa-
bilitatem; erga iuuenes humanitatem, pro-
fectuum adiumenta et admonitiones inuidia
vacuas. Amicitiam porro omnium erga
omnes, siue deorum erga homines, benefi-
cio pietatis et scientiae contemplatiuae, siue
dogmatum inter se, et in vniuersum animae
et corporis, partisque rationalis cum irra-
tionali per philosophiam eiusque specula-

7) *ὁμήλικας*] Sic MS. At prior Edit. corrupte, *ὁμιληκός*.
Kust. Etiam Ciz. *ὁμιληκας*. Scaliger emendabat
ὁμιλητής, quemadmodum etiam Arcerius, quod iure
repudiavit Cuperus in Obs. p. 273. monens, Pytha-
goram hic non docere, quomodo ille erga suos disci-
pulos se gerere debeat, sed quomodo aequalibus inter
se agendum sit. Etiam Reinesius corrigit *ὁμήλικας*. *Kiess.*

8) *συνεπίτασις*] Infra Num. 188. est *συνεπιτάσις*. *Kiess.*

9) *φιλίαν δὲ πάντων πρ.*] Totus hic locus repetitur infra,
cap. XXXIII. vbi quaedam rectius leguntur. *Kust.*
Cd. Ciz. vt Arc. edit. *φιλίας*. Idem Ciz. *θιδόν* pro *θιδών*,
et paulo inferius *ἄνθρωπον* pro *ἀνθρώπων*. *Kiess.*

καὶ τῆς κατὰ ταύτην θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων
 πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν ¹⁰⁾ διὰ νομιμό-
 (57) τητος [μὲν] ὑγιοῦς, ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυ-
 σιολογίας ὁρθῆς, ἀνδρὸς δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ
 ἀδελφούς καὶ οἰκείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρό-
 φου, εἴτε συλλήβδην ¹¹⁾ πάντων πρὸς ἅπαντας
 καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζώων τινὰ διὰ δι-
 καιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότη-
 τος, εἴτε καὶ σώματος καθ' ἑαυτὸ θνητοῦ
 καὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων ¹²⁾ αὐτῷ ἐναντίων δυ-
 νάμεων εἰρῇνευσιν καὶ συμβιβασμὸν δι' ὑγί-
 ας καὶ εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφροσύνης
 κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις
 70 εὐετηρίας. ¹³⁾ ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ
 αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν καὶ συγκεφαλαίωσιν
 ὀνόματος τοῦ τῆς φιλίας εὐρετῆς καὶ νομοθε-

¹⁰⁾ διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, auctore ipso Iam-
 blichio, cap. XXXIII. vbi, vt dixi, haec ipsa repe-
 tuntur. Codex MS. habet διανομιμότατα. At prior
 Edit. corruptissime διανομίμτο: pro quo Arcerius
 ἀστόχως rescribendum putabat, διανενόμετο. Erit autem
 νομιμότης proprie, vita legitima, siue obedientia erga
 leges: quae vox insolens quidem est et Lexicis igno-
 ra: sed quales non paucae aliae apud Nostrum repe-
 riuntur. Kust. In Cd. Ciz. scriptum est διανομιμο¹¹,
 quae est ipsa genuina lectio διὰ νομιμότητος: conf.
 Bastii Comment. Palaeogr. adiecta Schaeferi editioni
 Gregor. Corinth. p. 790. collata tab. V. num. 15.
 eademque est lectio Arcerii codicis, delati in biblio-
 thecam Franequeranam; quod monuit Valckenar. Epist.
 ad Röuerum p. 317. in Berolin. edit. Theocriti. —
 Cuperus in Obs. p. 273. corrigebat διὰ νομίμου ὑγιοῦς,
 propter verba Gellii II, 7. ὑγίης νόμιμον διεξενγμένον.

tiones, siue hominum inter se, ciuium, puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in vxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, siue, vt summatim dicam, erga omnes omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali et contrariarum facultatum pacificationem, et arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus et temperantiae, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, absque

Denique Ciz. vt Arcer. *μὲν* ante *ὕγιός* omittit: quod vtique rectius abest; hinc certe vncis inclusi. *Kiess.*

21) *πάντων πρὸς ἅπαντας*] Locum hunc, ante mutilum, ex Codice MS. supplui. In priore enim Edit. desunt verba haec: *ἅπαντας, καὶ προσέει τῶν ἀλόγων ζώων ἡνᾶ, διὰ δικαιοσύνης.* *Kust.* Verbum *ἐπιλοκῆς*, quod sequitur, deest in Ciz., item *καὶ* post *θνητοῦ.* *Kiess.*

22) *αὐτῷ*] In Arc. edit. *ἑαυτῷ*, in Ciz. *ἑαυτὸν.* Idem Ciz. *καὶ τῆς εἰς ταύτην*, et post *μίμησιν* habet *τοῖς* pro *τῆς.* *Kiess.*

23) *ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἑνός*] Sic hunc locum mutauī e sectione 230. Ante enim nullo sensu legebatur, *πάντων τούτων ἐν ἑνός.* — Pro *κατὰ σύλληψιν* Ciz. habet *κατάλληψιν.* Ibidem, vt in edit. Arc., deest *ἐγένετο.* Deinceps Arcer. *πρὸς Θεούς*, cum quo consentit Ciz., in quo est *πρὸς τοὺς Θεούς.* *Kiess.*

της ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ
 διόλου τῆς ἐπιτηδαιοτάτης πρὸς τοὺς θεοὺς
 ὁμιλίας ¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους
 αἰτιώτατος τοῖς περὶ αὐτόν· ὅπερ οὔτε ὑπὸ
 ὀργῆς τεθολωμένη περιγίνεται ποτε ψυχῇ, οὔτε
 ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπὸ ἡδονῆς, οὔτε τινὸς ἄλλης
 (58) αἰσχροῦς ¹⁵⁾ ἐπιθυμίας παρηλλαγμένη, μὰ Δία,
 οὐδὲ τῆς τούτων ἀπασῶν ἀνοσιωτάτης τε καὶ
 χαλεπωτάτης ἀμαθίας. ἀπὸ δὲ τούτων ἁπάν-
 των δαιμονίως ἰάτο καὶ ἀπεκάρθαιρε τὴν ψυ-
 χὴν, καὶ ¹⁶⁾ ἀνεξωπύρει τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ καὶ
 ἀπέσωζε, καὶ περιῆγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον
 ὄμμα, κρεῖττον ὃν σωθῆναι. ¹⁷⁾ κατὰ τὸν
 Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὁμμάτων. μόνῃ
 γὰρ αὐτῷ διαβλέψαντι, καὶ οἷς προσῆκε βοη-
 θήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι, ἡ περὶ
 τῶν ὄντων ἁπάντων ἀλήθεια διοραταί. πρὸς
 δὲ τοῦτο ἀναφέρων ἐποιεῖτο τὴν τῆς διανοίας
 κάθαρσιν. καὶ ἦν αὐτῷ τῆς παιδεύσεως ὁ τύπος
 τοιοῦτος καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους] In MS. vitiose
 exaratum erat, ὑπέρ τε καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ni-
 mirum τὸ ὕπνους error librarii mutauerat in ἄνους;
 quod, si plene scribas, est ἀνθρώπους. Kust. In Ciz.
 perspicue ita scriptum est, vt correxit Kusterus.
 Kiess.

¹⁵⁾ ἐπιθυμίας] Sic pro ἐπιθυμίας, quod prior Edit.
 (etiam cod. Ciz. Kiess.) habet, legendum esse, recte
 monuit Desid. Heraldus Animaduvers. in Iambl. cap.
 VI. Kust. Deinceps Ciz. παρηλλαγμένους. Verba pro-
 xima, μὰ Δία, οὐδέ, videntur ita transponenda esse:
 οὐδέ, μὰ Δία. Formulae enim καὶ Δία, et μὰ Δία,
 praemittuntur ei enunciationi, cui plus, quam ceteris,

dubio inuenit et sanciuit Pythagoras, fuitque, vt summam dicam, suis discipulis vnicus auctor, vt vigilantes aequae ac dormientes cum diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in vllam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate conturbatam, et e tranquillitatis statu deturbatam, vel, quod turpius his omnibus difficiliusque foret, ignorantia inquinatam. Quibus omnibus animam diuinis modis repurgatam sanabat et coelestem eius particulam refocillabat, saluamque ad consequendum intellectum diuinum oculum, infinitis oculis corporis, vt Plato ait, nobiliorem, reducebat. Huius enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si eius acies adiumentis conuenientibus exacuatur et corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, et hic ei scopus propositus erat.

ponderis additur. Vide loca citata ad cap. XV. not. 3. *Kiess.*

16) ἀνεξωπύρει] Ciz. vt Arcer. ἀνεξωπύρει. Idem deinceps ἐν ταύτῃ pro ἐν αὐτῇ. *Kiess.*

17) κατὰ τὸν Πλάτωνα] Locus Platonis, ad quem Iamblichus respicit, exstat lib. VII. de Republ. p. 485. Edit. Lugdun. (Vol. VII. p. 154. Bip.). Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5. *Kust.* In Ciz. desunt verba, καὶ διαρθρωθῆναι. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ιζ.

71. 1) Παρεσκευασμένῳ δὲ αὐτῷ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν προσιόντων τῶν ἐταίρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν, οὐκ εὐθὺς συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσῃται· πρῶτον μὲν πυνθανόμενος, πῶς τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς εἰδὼν ὁμιληκότες· ἔπειτα (59) θεωρῶν αὐτῶν τοὺς τε γέλωτας τοὺς ἀκαίρους, καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ τὴν λαλιὰν παρὰ τὸ δεόν, ἔτι δὲ τὰς ἐπιθυμίας, τίνες εἰδὼν, καὶ τοὺς γνωρίμους, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὴν πρὸς τούτους ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τίνι μάλιστα τὴν ἡμέραν σχολάζουσι, καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην ἐπὶ τίσιν τυγχάνουσιν ποιοῦμενοι. προσεθεώρει δὲ καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὴν πορείαν, καὶ τὴν ὅλην τοῦ σώματος κίνησιν· τοῖς τε τῆς φύσεως γνωρίσμασι φυσιογνωμονῶν αὐτοὺς σημεία τὰ φανερὰ ἐποιεῖτο τῶν ἀφανῶν ἡθῶν ἐν τῇ ψυχῇ.
- 72 Καὶ ὄντινα δοκιμάσειεν οὕτως, ἐφίει τριῶν ἐτῶν ὑπερορᾶσθαι, 2) δοκιμάζων πῶς ἔχει βε-

2) Παρεσκευασμένῳ κ. τ. λ.] Parum accurate Obrechtus hunc locum interpretatus est, qui sic intelligi debet: Quum sic se comparasset ad discipulorum institutionem, h. e. quum in discipulis instituendis hanc rationem sequeretur. Verum pro τῶν ἐταίρων videtur legendum esse τινῶν ἐτέρων. Nam qui ad Pythagorae cohortem accedere cupiebant, ii nondum erant ἐταῖροι; atque vocabula ἐταῖρος et ἑτερος innumeris locis confundi constat. — Post λοιποῖς pro εἰδὼν, quod Kust. dedit, in Arc. est πάρεσιν, in Ciz. πάρεσιν. In eodem Ciz. paulo post τίνες εἰδὼν, et pro ἐπὶ τίσιν, ἐπὶ τοῖς:

C A P. XVII.

Praeparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, donec ipsorum explorationem diiudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quoue affectu parentes aliosque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum intempestiuos, silentium, sermonisque abusum: tum quo cupiditatibus modo indulgerent; quos haberent sibi familiares, et quo pacto cum illis viuerent; denique quibus potissimum rebus interdium vacarent; quibus item gauderent dolerentue. Inspiciebat et vultum et incessum et totius corporis motus: atque ex natiuis faciei lineamentis ipsos ita noscitabat, vt manifesta indicia obscuris animorum inclinationibus indagandis adhiberet. Quem autem ita probasset, eum triennio contemtim haberi iubebat, explorans eius constantiam verum-

denique pro *γνωσθῆναι γνωσθῆναι*, quod Reinesius correxit. *Kiess.*

- 2) *δοκιμάζων*] Neque hic probandus Obrechtus, interpretans, nec tamen intermittat — *observare*. Scriptoria enim mens est, per ipsum illum triennii contemtum Pythagoram explorauisse, quam essent constantes, quamque vero discendi studio agerentur ii, qui ad suum sodalitium admitti cuperent. — Pro *πενταετη* *Ciz.* corrupte *πάντα ἐτι*. *Kiess.*

βαιότητος καὶ ἀληθινῆς φιλομαθίας, καὶ εἰ
 πρὸς δόξαν ἱκανῶς παρεσκεύασται, ὥστε κατα-
 φρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιοῦσι
 προσέταττε σιωπὴν πενταετῇ, ἀποπειρώμενος,
 πῶς 3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώτερον τῶν
 ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ γλώσσης κρα-
 τεῖν· καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθε-
 τησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. 4) ἐν δὲ τῷ χρόνῳ
 τούτῳ τὰ μὲν ἐκάστου ὑπάρχοντα, τουτέστιν
 αἱ οὐσίαι, ἐκοινοῦντο, διδόμενα τοῖς ἀποδε-
 δειγμένοις εἰς τοῦτο γνωρίμοις, οἵπερ ἐκα-
 λοῦντο πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ τινες καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ 5) εἰ μὲν ἄξιοι
 (60) ἐφαίνοντο τοῦ μετέχειν δογμάτων, ἔκ τε βίου
 καὶ τῆς ἄλλης ἐπιεικειᾶς κριθέντες, μετὰ τὴν
 6) πενταετῇ σιωπὴν 7) ἐσωτερικοὶ λοιπὸν ἐγί-
 νοντο, καὶ ἐντὸς 8) σινδόνος ἐπήκουον τοῦ
 Πυθαγόρου μετὰ τοῦ καὶ βλέπειν αὐτόν· πρὸ
 τούτου δὲ ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μηδέποτε αὐτῷ
 ἐνορῶντες μετεῖχον τῶν λόγων διὰ ψιλῆς ἀκοῆς
 ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βάσανον τῶν οἰκείων
 73 ἡθῶν· 9) εἰ δ' ἀποδοκιμασθεῖσαν, τὴν μὲν

3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν] Sic ex codice MS. locum hunc
 emendavi et distinxi. Ante enim male legebatur,
 ἔγκ. ἔχουσιν πρὸς χαλεπ. Kust.

4) ἐν δὲ] In Ciz. ἐν δέ. Idem cum marg. Cod. Spanh.
 pro ἐκάστου praebet ἕκαστα. Item Ciz. ἐκοινοῦντο. Tum
 idem ante τοῦτο omittit eis. Kiess.

5) εἰ μὲν] Ita scripsi propter oppositum εἰ δὲ pro
 οἱ μὲν, quod Kust. habet. In Ciz. et marg. Spanh.
 est οἱ μὲν, ibidemque μετασχεῖν pro μετέχειν. Kiess.

que discendi studium, et an aduersus gloriam satis firmus honorisque contemtor esset. Post haec imperabat suis quinquennale silentium, vt sciret, quantum possent in continentia, quippe quum linguam continere ceteris continentiae experimentis sit difficilius, vti significatum est ab iis, qui mysteria instituerunt. Interea temporis quicquid facultatum opumque quisque possidebat, in medium conferebatur, et aliis ad hoc ipsum destinatis, qui politici et oeconomici et legislatores nominabantur, dispensandum committebatur. Ipsi vero, si post quinquennale silentium ex vitae ceteraque ingenii modestia digni habebantur, quibuscum dogmata communicarentur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, et intra velum audiebant iuxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra praeceptoris adspectum ab ore eius pendebant, diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Sin vero reiicieban-

6) πενταετη] Ciz. πενταετην. Comma post σιωπήν sublatum transtuli post participium κριθέντες. Poterant autem verba, μετὰ πενταετη σιωπήν, hoc quidem loco prorsus omitti.

7) ἐσωτερικοὶ λουπ. ἐγ.] Vide Schefferum *de Philosophia Ital.* cap. XI. p. 105. Kust. Adde Meinersium l. c. p. 461. sqq. et Tiedemann. p. 297. sqq. Kiess.

8) συνδόνος] In Ciz. συνδόνος. Ibidem paulo post πρὸς τοῦτου, et τὸν λόγον. Kiess.

9) εἰ δ'] Post ἡθῶν Kusterus pleno interpunxerat. Kiess.

οὐσίαν ἐλάμβανον διπλῆν, ¹⁰⁾ μνήμα δὲ αὐ-
 τοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώννυτο ὑπὸ τῶν ὀμακόων·
 οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα
 συντυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς οὕτω συνετύγγανον,
 ὡς ἄλλοις τισὶν· ἐκείνους δὲ ἔφασαν τεθνάναι,
 οὓς αὐτοὶ ἀνεπλάσαντο, καλοὺς καγαθοὺς
 προσδοκῶντες ἔσεσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων·
¹¹⁾ ἀδιοργανώτους τε, καί, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς
 τε καὶ στεριώδεις ὄντο ¹²⁾ τοὺς δυσμαθεστέ-
 74 ρους. ¹³⁾ Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ
 βαδίσματος καὶ τῆς ἄλλης κινήσεώς τε καὶ
 καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι
 καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, με-
 τὰ πενταετῇ βιωπῇ, ¹⁴⁾ καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν
 τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμοὺς καὶ μνήσεις,
 (61) ψυχῆς τε ἀπορρῶνσεις καὶ καθαρμοὺς τοσοῦ-
 τος τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὐ-
 τω θεωρημάτων ¹⁵⁾ προσοδεύσαντες, δι' οὓς

10) μνήμα δὲ αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Scheffe-
 rum in dicto opere, sub finem cap. XII. Kust. Ad-
 de Meiners. p. 460. sq. — Pro τεθνάναι Ciz. cum
 Arc. τεθνᾶναι. Kiess.

11) ἀδιοργανώτους] Id est, malis organis a natura in-
 structos. Sic supra Num. 66. Noster vsus est voce
 διοργανωμένος: et alibi voce διοργάνωσις. Kust. His
 verbis synonyma sunt ἀφυής, et εὐφυής, de quibus
 vid. Holstenium ad Porphyrr. p. 4. et Rittershus. ad
 eundem, p. 8. Kiess.

12) τοὺς δυσμαθεστέρους] Sic MS. At prior Edit. mi-
 nus recte, τοὺς ὀμαθεστέρους. Kust.

13) Εἰ δὲ] Ciz. et Arc. εἴ γε, Par. e marg. Spanhem.
 εἴ γε. Paulo post pro ὑπ' αὐτοῦ in Ciz. ut in edit.

tur, opum, quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum exstruebatur ab homacois (sic enim omnes huius viri discipuli vocabantur): qui si quando illis obuii facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dictitabant mortuos, quos hac spe reformauerant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros euaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, et, ut ita dicam, imperfectos sterilesque iudicabant. Sin post peractam explorationem ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum orgia et initiationes, post animae purgationes et emundationes, post peragratata tot, tanta et tam varia theoremata, ex

Αρε. est ὑπ' αὐτῶν. Ibidem περί αὐτοῦ pro περί αὐτῶν. *Kiess.*

14) καὶ μετὰ τοὺς] In Ciz. καίτοι μετὰ τοὺς. Ibidem deinceps ἐκ τῶν τόσων δέ, ubi Scaliger τῶν delet. *Kiess.*

15) προσοδεύσαντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat: siquidem accusatiui illi, καθαρμούς, etc. pendent a praecedenti μετὰ, nec vlllo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro δι' οὗς, quod statim sequitur, lego δι' ὧν. *Kust.* Schneidero in Lexico suo προσοδεύειν h. l. significare videtur, instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Cd. Ciz. est προσοδεύσαντες. Pro quo si legas προσοδεύσαντας, idque referas ad καθαρμούς, ut

ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγεια πᾶσιν ἐκ παν-
 τὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτε τις καὶ δυσπα-
 ρακολούθητος εὐρίσκετο. ¹⁶⁾ στήλην δὴ τινα
 τῷ τοιούτῳ καὶ μνημεῖον ἐν τῇ διατριβῇ χῶ-
 σαντες (καθὰ καὶ ¹⁷⁾ Περιάλω τῷ Θουρίῳ λέ-
 γεται καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπο-
 γνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν), ἐξήλαντον ἐκ τοῦ ὁμα-
 κοῖου, φορτίσαντες χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου
 πλῆθος. κοινὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέκειτο
 ὑπὸ τινῶν εἰς τοῦτο ἐπιτηδείων, ¹⁸⁾ νῆ Δί,
 οἰκονομούμενα, οὓς προσηγόρευον οἰκονομι-
 κοὺς ἀπὸ τοῦ τέλους, καὶ εἴ ποτε συντίχοιεν

intelligentur purgationes quae ex theorematibus prodeant
 siue redundant, loco quodammodo consulueris. —
 Idem Ciz. deinceps ἀγχίνοιαί τε, ἀνεφύοντο, ἡυρήκετο.
 Kiess.

¹⁶⁾ στήλην δὴ τινα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημ.] Manifesta
 tautologia. Hoc ipsum enim iam paulo superius
 Iamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum
 hunc Iamblichi interpolatorum manus passum esse;
 praesertim cum et alia non pauca bis in eo dicta
 obseruauerim. Vel saltem dicendum est, Iamblichum
 eadem ex diuersis auctoribus aliquando retulisse.
 Confer Nostrum infra sub finem capitis XXXIV. ubi
 morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus in-
 culcat. Kust. Vid. de huius libelli indole et natura
 Meiners. p. 271. Kiess.

¹⁷⁾ Περιάλω τῷ Θ. — καὶ Κύλων] Addi his poterat
 Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. V. Strom.
 p. 575. Φασὶ γοῦν Ἰππάρχον τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίαν
 ἔχοντα γράφασθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου σαφῶς, ἐξελαθῆναι
 τῆς διατριβῆς, καὶ στήλην ἐπ' αὐτῷ γενέσθαι, οἷα νεκρῶ.
 Aiunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scri-
 pto prodidisset decreta Pythagorae, a schola expulsum

quibus solertia mentis animaeque sanctitas modis omnibus in vnoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiēbatur, tali homini in schola cippum aliquem et monumentum sepulcrale erigebant (vti contigisse fertur Perialo Thurio et Cyloni, Sybaritarum principi, ab iisdem improbatis); dein auro argentoque onustum auditorio exigebant. nam et eum in finem reposita pecunia publica administrabatur a quibusdam, qui a sumtuum dispensatione oeconomici dicebantur. Quodsi aliquando sic electo forte facti essent obuii,

fuisse, et ipsi tanquam mortuo cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lysidis, quae statim subiungitur, scripta est. Cacterum de Cylone eiusque reprobatione plura vide sis apud Nostrum infra cap. XXXV. *Kust.* In Ciz. corrupte, *περι ἄλλω.* Post verba *ἐν αὐτῶν* Scal. supplet *συμβῆναι*, male; et ante *ἐξήλαντον* addit *οὗς*, in quo et ipso errauit. Tum in Ciz. vt in Arc. pro *ἐκ τοῦ* est *ἀν τοῦ*. Denique in Ciz. *χρῆσον* et *πλήθει.* *Kiess.*

- 18) *τῇ Δ'* } Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. *καὶ τῇ δ'.* Loganus p. 94. legit, *κατ' ἐνδεές* (vt iam antea Scaliger) *οἰκονομούμενα.* Nam, inquit, istud *τῇ Δ'* omnino superuacaneum, et *καὶ* absurdum: aliquid autem sensui deesse videbatur, quod ita suppleri posse censebam. — Kusterus omisit *καὶ*: an auctoritate codicis sui, non dixit. Lectionem *τῇ Δ'*, quamquam soriores Graeci hanc formulam frequentant, vid. ad cap. XV. not. 3., hoc loco incommodam esse patet; *κατ' ἐνδεές* autem probandum esset, si idem significaret, quod *εἰς ἔνδειαν*. Quod secus est. Hinc legere malim: *εἰς τοῦτο ἐπιτηδεῖων δὴ διοικονομούμενα.* *Kiess.*

ἄλλως αὐτῷ, πάντα ὄντινόν μᾶλλον, ἢ ἐκί-
νον ἡγοῦντο εἶναι, τὸν κατ' αὐτοὺς τεθνηκότα.

75 Διόπερ καὶ 19) Λύσις Ἰππάρχῳ τινὲ ἐπιπλήττων,
(62) μεταδιδόντι 20) τῶν λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ
ἄνευ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιφρυομένοις
φησί· 21) „Φαντὶ δέ σε καὶ δαμοσίᾳ 22) φιλο-
σοφὲν τοῖς ἐντυγχάνουσι, τόπερ ἀπαξίασε
ἢ Πυθαγόρας· ὥς ἔμαθες μὲν, Ἰππαρχε, μετα

19) Λύσις] Epistola haec Lysidis exstat etiam in Col-
lect. Epistolarum Graecarum Aldina et Genevensi, et
ad calcem Diog. Laertii, qui ex officina Henrici Ste-
phani prodit: itemque inter opuscula Mythologica,
Physica, et Ethica, quae prodierunt apud Henr. Wet-
stenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo.
Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. *Var. Lect.*
lib. I. cap. XII. Meminit etiam eius Synesius Epist.
CXLIII. et Eustathius ad Il. B. p. 360. Edit. Rom.
Kust. Meiners. p. 487. opinatur, epistolam non a
Lyside scriptam esse, sed fictam. Aliter statuit Tiede-
mann. p. 289. sqq. *Kiess.*

20) τῶν λόγων] Ita scripsi pro τὸν λόγον, iubente Ku-
stero. In Ciz. μεταδιδόντα τὸν λόγον. De constructione
verbi μεταδιδόναι vid. Schaefer. Melet. crit. p. 20. sq.
Sed accusatiuus hoc loco admitti non potest, nisi τὸν
λόγον intelligamus librum illum Pythagorae adscriptum,
cui titulus Ἰσὸς λόγος, vid. sect. 146. At ille liber
non simpliciter ὁ λόγος appellatur. *Kiess.*

21) Φαντὶ δέ] In Diogene Laertio p. 875. sqq. ed.
Henr. Steph. haec epistola ita comparata est: Μετὰ τὸ
Πυθαγόραν ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, οὐδέ ποτε διασκεδα-
σθήσεσθαι τὸ αἰσθητὸν τῶν ὁμιλητῶν εἰς τὸν ἐμῶν τοῦ θυ-
μὸν ἐβαλόμην· ἐπεὶ δὲ παρ' ἐλπίδας, ὥς περ ἀπὸ τοῦ
μεγάλου φορέως ἐν ἐρήμῳ πελάγει λυθείσας, ἄλλος ἄλλοι
φορεῦμενοι διεσπάρημεν, οἷον καὶ μῦθος τῶν τήν
θεῶν καὶ σεμνῶν παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι
τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς μηδ' ὄναρ τὰς ψυχὰς κεκαθαμένους.
οὐ γὰρ θέμις κ. τ. λ. Ab his verbis usque ad illa,

„σπουδᾶς, οὐκ ἐφύλαξας δέ, γευσάμενος, ὦ
 „γενναῖε, οικελικῶς πολυτελείας, ²³⁾ ἄς οὐκ
 „ἐχοῖν τυ γενέσθαι δεύτερον. εἰ μὲν ὦν με-
 „ταβάλοιτο, ²⁴⁾ χαρήσομαι· εἰ δὲ μήγε, τέθνα-
 „κας. ²⁵⁾ διαμεμνῶσθαι γὰρ φασὶν ὅσιον εἶη
 „κατὰ τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων
 „παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ²⁶⁾ ποιῆσθαι τὰ
 „σοφίας ἀγαθὰ τοῖς οὐδ' ὄναι τὰν ψυχὰν
 „κεκαυαρμένοις. οὐ γὰρ θέμις ²⁷⁾ ὀρέγεν τοῖς
 „ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσούτων ἀγώνων. [σπουδᾶ]
 (63) „ποριχθέντα, οὐδὲ μὲν βεβάλοις τὰ ταῖν
 „Ἐλευσινίαιν θεαῖν μυστήρια ²⁸⁾ διαγεῖσθαι.

23) ἄς οὐκ ἐχοῖν τυ γενέσθαι δεύτερον] Kusterus sensu, ut ipsi videbatur, exigente scripserat, ἄς — γεύεσθαι. Quod dedit ἄς pro ἄς, quae est lectio Ciz. et Arcerii, recte fecit: sed γενέσθαι, quod cum Arc. etiam Ciz. tnetur, non est mutandum, etiam Toupio censente in Addend. in Theocrit. Vol. II. p. 399. Ed. Berol. Idem Toupius ad illustrandam formulam γενέσθαι δευτέρου τινος attulit hunc locum Aphthonii Sophist. Progymn. Cap. V. Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος θνητῆς ἐγένετο δεύτερος. Eundem Toupium sequutus sum in eo quod acripsi τυ pro τοι· nam dativus hic locum non habet, et enclit. accus. doric. est τυ. Frequentissime autem τοι pro τυ scriptum est. Vid. Bekker ad Apollon. Dysc. de Pron. p. 439. — Obrechtus locum sic interpretatus erat: ad quas — non debebas reuerti. Kiess.

24) χαρήσομαι] Ita Kusterus edidit; num e Cd. Paris., non significavit. In edit. Arc. est χάρησον μὲν, in marg. cod. Spanhem. χαρέσσουμε, in Cd. Ciz. χαρήσσουμε, vnde, referente Koenio ad Gregor. Corinth. p. 262. ed. Schaeff., praeclare magnus Hemsterhusius χαρήσσομαι elicuit. Mihi tamen adhuc residet dubitatio, an non χαρήσσομαι, sed aut χαρήσομαι aut χαρέσσομαι sit scribendum. Kiess.

cum cura didicisti; sed non seruasti, o bone, gustatis deliciis Siculis, a quibus te superari, non oportebat. Si igitur mentem mutaueris, laetabor; sin minus, mortuus es mihi. Par enim erat, aiunt, diuinorum eius humanorumque praeceptorum semper meminisse, neque bona sapientiae communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animae subierunt. Nefas enim est obuiio vulgo porrigere ea, quae tantis laboribus comparata sunt, aut profanis Dearum Eleusiniarum mysteria

25) διαμεμνῶσθαι γάρ φασι ὅσιον εἶη κατὰ τῶν τήνων] Scribe, διαμεμνῶσθαι γάρ ὅσιον ἦν τῶν τήνου θείων τε καὶ ἀνθρ. Kust. In Ciz. est, διαμεμνῶσθαι γάρ φησιν (etiam Arc. habet φησιν) ὅσιον εἶη κατὰ. Quae sequuntur, τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι τὰ, in Ciz. desunt. Scripsi τήνω pro τήνου, vt infra. Forsitan locus sic restituendus est: διαμεμνῶσθαι γάρ, παντί, ὅσιον εἶη καὶ σὲ τῶν etc. Sed omnia hic esse incertissima, facile intelligitur, si initium huius epistolae, vt in Diogene legitur, comparatur. Kiess.

26) ποιῆσθαι] Caue mutes. Est enim Doricum pro ποιῆσθαι. Kust.

27) ὀρέγην τοῖς ἀπαντ.] Sic recte MS. In priore vero Edit. male legitur, ὀρεγὲν τῶν ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσοῦτων ἀγώνων σπονδὰ περιχυθέντα. Quae monstra? Ποριχθέντα autem Doricum est pro πορισθέντα. Kust. In Ciz. ὀρέγην τῶν ἀπαντῶσι, σπονδὰ, ποριχθέντα, βεβάλοις τε ταῖν ἑλενσιων. Vocabulum σπονδῇ prorsus superfluum est, nec legitur in aliis huius epistolae editionibus; hinc vncinis inclusi. Kiess.

28) διαγεῖσθαι κατ' ἰσότητα] Antea corruptissime hic legebatur, διαγεῖσθαι, καὶ τί σὸ τατα. Διαγεῖσθαι autem Doricum est pro διηγῖσθαι. Kust. Etiam in Ciz. est, διαγεῖσθαι καὶ τε σότατα. Quod in textu

76 „καὶ ἰδιότατα δὲ ἄδικοι καὶ ἀσεβέες οἱ τοιαῦ-
 „τα πράξαντες. Διαλογίζεσθαι 29) δὲ καλόν,
 „ὅσον χρόνου μάκος ἐκμεμετρήκαμεν ἀπορ-
 „ρῦνπτόμενοι 30) σπύλως, τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν
 „ἁμῶν ἐγκεκολασμένως, ἕως πόκα διελθόντων
 „ἐτέων ἐγενόμεθα 31) δεκτικοὶ τῶν τήνω λό-
 „γων. 32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραν-
 „τες ἔστυναν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως
 „33) ἀνέκπλυτον τὰν βαφὴν ἀναπίωντι, καὶ

Kust. legitur, καὶ ἰδιότατα, merum est vitium typo-
 graphicum, correctum iam a Schaefero ad Grog. p.
 239. Idem pro οἱ τοιαῦτα πράξαντες scribit τοὶ τοιαῦτι.
 Koenius volebat τοὶ ταῦτα. — Paulo ante pro οὐδὲ
 μὲν in altera epistolae editione est οὐδὲ γάρ. Ibidem
 paulo inferius, ἀμφοτέρω οἱ ταῦτα πράξαντες. — Kiess.

29) δὲ] Haec particula etiam in Ciz. ut in Arc. edit.
 deest. — Proxima in altera epistolae editione sic
 leguntur: καλόν δὲ ἀναλογίζεσθαι ὅσον χρόνον μάκος δια-
 γάγομεν ἐκμετρήσαντες. Kiess.

30) σπύλως] Haec vox abest a priori Editione, quae
 in aliis Epistolae huius Editionibus legitur. Kust.
 Abest item a Ciz. Scripsimus autem σπύλως pro σπύ-
 λους. Deinceps pro τὼς habet Ciz. cum margine cod.
 Spanh. τῶς, Arc. edit. τὰς. Item Ciz. στάθεσιν, et
 cum Arc. ἐγκεκολασμένως. Porro ἐγενόμεθα δέ. — Pro
 ἕως πόκα videtur ex altera epistolae edit. reponendum,
 ἕως πέντε. Kiess.

31) δεκτικοὶ τῶν τήνω λόγων] In Ciz. δεκτικός τῶν τήν
 τοῦ λόγου. — Kust. et Arc. τήνου. Kiess.

32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυναν τὰ β.]
 Eodem plane simili vititur Plato lib. IV. de Republ.
 p. 449. Edit. Lugdun. (Vol. VI. p. 346. Bip.) Οὐκ-
 οὖν οἶσθα, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὴν βουληθῶσι βάψαι ἑαυ-
 τὰς εἶναι ἀλουργὰ, πρῶτον μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρω-

euulgare: pariter enim iniusti et impii sunt, qui alterutrum horum fecerint. Decebat autem ad animum reuocare, quantum temporis spatium consumserimus in eluendis maculis, quae pectora nostra altius insederant, donec tandem, peracto quinquennio, ad percipiendam Illius doctrinam capaces euasimus. Sicut tinctorum vestimenta, quae coloribus imbuere volunt, prius purgata, medicamentis inficiunt, ut tincturam nec facile

μάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν· ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ ὀλίγη παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δεξωνται διὰ μάλιστα τὸ ἄνθος, etc. Item Theo Smyrnaeus in *Mathematicis*, p. 17. qui ad hunc ipsum locum Platonis respiciens ait: Παιδεύομεν γὰρ τοὺς παῖδας ἐν Μουσικῇ, etc. οὐδὲν ἄλλο μηχανώμενοι, ἢ ὅπως ἡμεῖς προεκαθάραντες καὶ προθεραπεύσαντες, ὥσπερ τισὶ στυπτικοῖς τοῖς μυθήμασι τούτοις, τοὺς περὶ ἀπάσης ἀρετῆς, ἣν ἐμμανθάνωσι, ὕστερον λόγους ἐνδέξονται, ὥσπερ βαφὴν. Caeterum τὸ ἔστυψαν hic apud Iamblichum et στυπτικοῖς apud Theonem referendum est ad alumen, quo tinctorum in lanis repurgandis et colore inficiendis uti solent. Id enim est στυπτικόν, siue adstringendi vi praeditum; ut ex usu et experientia constat. Plin. lib. XXXV. cap. XV. *Vis liquidi aluminis adstringere, indurare, rodere.* Paulo ante dixerat: *Inficendis claro colore lanis candidum liquidumque (alumen) utilissimum est.* Küss. In Ciz. pro καθάπερ est καθάπερ γε, et in altera epist. edit. καθάπερ γάρ. Kiess.

33) ἀνέκπλυτον] In Ciz. ἂν ἐκ πλυτον τά. Ibidem deinceps, ut in edit. Arc., ἀπλώντι. Tum γενησομένων: quam huius codicis lectionem etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 262. ed. Schaef. memorauit. Idem Cd. denique ἐν ἐξίταλον. Hoc ἐν Reinesius in ἂν mutauit. — Pro μηδέποτε, quod ante legitur, in altera huius epistolae edit. est μηδέποκα. Kiess.

„μηδέποτε γενησομένην ἐξίταλον· 34) τὸν αὐ-
 „τὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρε-
 „σκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τᾶς φιλοσοφίας ἐρα-
 „σθέντων, ὥπως μὴ διαψευσθῇ περὶ τινὰ τῶν
 „ἐλπισθέντων ἐσεῖσθαι καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν. οὐ
 (64) „γὰρ κινδύλως ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας,
 „ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν 35) σοφιστῶν τὼς νέως ἐμ-
 „πλέκοντι, ποτ' οὐδὲν κράγνον σχολάζοντες·
 „ἀλλὰ 36) θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμά-
 „των ἧς ἐπιστάμων. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιη-
 „σάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν, πολλὰ καὶ
 „37) δεινὰ δρῶντι, σαγηνεύοντες οὐ κατὰ κό-
 77 „σμον, οὐδ' ὥς ἔτυχε, τὼς νέως. Τοιγαροῦν
 „χαλεπῶς τε καὶ 38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται

34) τὸν αὐτὸν] In Ciz. deest αὐτόν: item paulo post ante φιλοσοφίας articulus abest, vt in edit. Arc. Pro τῆς, vt scripsit Kuster., dedi τᾶς. Tum Ciz. περιψευσθῇ pro διαψευσθῇ. Obrechtus, τινὰ pro neutro habens, locum sic interpretatus erat: *ne bonia vlla et honesta, quae sibi promittebant, eos subterfugerent.* Altera epistolae edit. hunc locum sic exhibet: — ἀνὴρ παρυσκεύαζε τοὺς φιλοσοφίας ἐρασθέντας, ὅπως — τῶν ἐλπιζομένων ἐσεῖσθαι καλῶν καὶ ἀγαθῶν. *Kie ss.*

35) σοφιστῶν] Ita recte Ciz. pro σοφιστῶν, quam formam habent Arcerius et Kusterus. Hic tamen bene in nota: „Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura „alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in commu- „nem a librariis temere mutata sunt: vt Lector facile „obseruabit.“ Ex eodem Ciz. deinceps restitui κράγνον pro κρήγνον. Consentit Par. nam in marg. cod. Spanhem. notatum est κράγειον. — Altera epist. editio pro οἱ πολλοὶ tantum πολλοὶ legit. *Kie ss.*

36) θείων τε] In Ciz. vt in Arc. deest τε. Deinceps Ciz. cum marg. cod. Spanhem. bene ἧς pro ἣν, cuius

eludendam, nec unquam euanituram sorbeant: eodem modo diuinus ille vir philosophiae deditos ante praeparabat, ne in quoquam eorum, quos bonos honestosque futuros esse spes facta erat, falleretur. Neque enim ille doctrinam adulteriam venditabat, neque pedicas, quibus plerique sophistarum, inutiliter otium collocantes, iuuentutem irretiunt: sed rerum diuinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero eius disciplinam mentiti, sub hoc praetextu multa grauia peperant, iuuenes praeter decorem et temerario ausu quasi sagena capientes. Vnde fit, ut auditores suos feroces et procaces reddant, dum moribus

lectionis etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 258. mentionem fecit. Idem codex paulo post suppeditaui τῆνω pro τήνω. *Kiess.*

37) δεινὰ] Ciz. δεινα et σαγινεύοντες. — Πολλὰ καὶ δεινὰ, e more Graecorum, vocem πολλοὶ aliis adiectiuis fere ita iungentium, ut vocula καὶ intercedat. Vid. Buttmann. ad Menon. Plat. p. 54. — Quae sequuntur verba, οὐδ' ὡς ἔτυχι, in quibus altera epist. editio nihil variat, corrupta videntur. Nam contrarium requiritur, aut, ἀλλ' ὡς ἔτυχι, aut, οὐδ' ὡς ἔοικε. *Kiess.*

38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται τῷς] In Ciz. προάλλης προάλλεις ἀπεργάζονται τας. Deinceps ibidem ἐνκρίναι et λόγος. In altera epist. editione ita: — τοὺς ἀκούοντας ἐγκρινᾶντι —. Ab ἐγκρίνῃ est ἐγκρίναντι, ab ἐγκρινᾶω, ἐγκρινᾶντι. Pro θείως altera epist. edit. habet ἐλευθέρους. Tum post καθάπερ ex altera edit. addidi γάρ, quod male positum ante βόρβορον ibi sustuli. Denique pro ἐγγεῖο malim ἐγγεῖαι, ut legitur in altera epist. editione. Nam h. l. cogitandum de vna eaque celeriter praeterlabente actione. *Kiess.*

„τὼς ἀκουστάς. ἐγκίρναντι γὰρ ἦνθεσι τέταρα-
 „γμένοις τε καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λό-
 „γως θειῶς. καθάπερ γάρ, εἴ τις εἰς φρέαρ
 „βαθὺ βορβόρου πλήρες ἐγχείοι καθαρὸν καὶ
 „διειδὲς ὕδωρ, τὸν τε βορβορον ἀνετάραιε
 „καὶ τὸ ὕδωρ ³⁹⁾ ἐπαφάνιζεν· ὁ αὐτὸς δὴ τρώ-
 „πος τῶν οὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκο-
 „μένων. ⁴⁰⁾ πυκινὰ γὰρ καὶ λάσσαι λόχμαι
 „περὶ τὰς φρένας καὶ τὰν καρδίαν πεφύκанти
 „τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέν-
 „των, πᾶν τὸ ἄμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστι-
 „κὸν τὰς ψυχὰς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι
 „προφανῶς μὲν ⁴¹⁾ αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι
 (65) „τὸ νοητικόν. Ὀνομάξαιμι δὲ καὶ πρᾶτον
 „⁴²⁾ ἐπελθὼν αὐτῶν τὰς ματέρας, ἀκρασίαν τε

³⁹⁾ ἐπαφάνιζεν] Ita recte Ciz. consentiente Par. nam
 in marg. cod. Spanh. notatum est ἐπαφάνηζεν. In edd.
 Arc. et Kust. est ἡμίανισεν, vt in altera epistolae edi-
 tione. In Ciz. paulo post οὕτω δὴ pro οὕτω. Kiess.

⁴⁰⁾ πυκινὰ γὰρ καὶ λάσσαι λόχμαι π.] Locum hunc
 citat Eustathius ad Il. β. p. 360. Edit. Rom. Ὁ δὲ παρὰ
 Ἰαμβλίχην Πυθαγορικὸς Λίσις ἐκστρέψας εἰς ψόγον, ὡς ἀπὸ
 γῆς ὀρεινῆς παρείλκυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσση Δωρικῇ
 νοῦν τοιοῦτον, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσσαι λόχμαι περὶ τὰς φρέ-
 νας καὶ τὰς καρδίας πεφύκασιν τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθή-
 μασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ ἡμερον καὶ πρᾶον καὶ λογ-
 στικὸν τῆς ψυχῆς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῶς
 αὐξηθῆναι καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. Kust. Pro λάσσαι
 in altera epist. editione est βαθεῖαι, et pro πεφύκанти,
 ἐμπεφύκанти. Ibidem desunt verba τοῖς μαθήμασιν.
 Kiess.

⁴¹⁾ αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητ.] In Editione
 Atcerii mendose admōdum legitur, αὐξηθέν. καὶ προ-
 κύψαι τὸν αἰτιατικὸν ὀνόμαζε μῆδε. Nos τὸ αὐξηθῆμεν

incompositis turbulentisque scientiam et doctrinam diuinam instillant. Vt enim, si quis in puteum profundum et alto luto repletum puram liquidamque aquam infuderit, et lutum commouerit, et aquam insuper turbauerit: eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce et discipulis. Ipsum enim pectus et cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam et densa dumeta obsident, quae quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis et rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere et proserpere intelligendi facultatem. Conuenit autem et matres illorum dumetorum nominare

(quod Dorice dictum est pro αὐξηθῆναι) reuocauimus ex MS., τὸ νοητικόν ex Eustathio, et ὀνομάζομαι (quod itidem Doricum est pro ὀνομάσαιμι) ex aliis Epistolae huius Editionibus. Kust. In altera epistolae editione hic locus multo plenius ita legitur: — λογιστικόν ἐπισκιάζουσαι προφανῆμεν αὐξηθῆν. ἐγκαταδεδύκασι δὲ τῷ δάσει τοῦτω παντοῖαι κακότητες ἐκβοσκόμεναι, καὶ καλλύνουσαι καὶ μηδαμῶς εἶδσαι προκύψαι τὸν λόγον. ὀνομάζομαι, κ. τ. λ. — Pro νοητικόν in Ciz. est νοτιακόν: quamobrem, quum etiam pro νόημα dicatur νόημα, vera scriptura esse videtur νοατικόν. Eodem ducit αἰτιατικόν, quod Arc. habet, et νοτιακόν, quod etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Denique pro ὀνομάζομαι δὲ in Ciz. est, ὀνόμαξε. μὴ δὲ, quae sunt e vera lectione deprauata. Kiess.

42) ἐπελθὼν] Ciz. ἐπελθόν, in marg. Spanh. ἐπανελθὼν, Scalig. ἐπελθεῖν. Locutio πρῶτον (ita dedimus pro πρῶτον) ἐπελθὼν idem valet quod ἐκ τοῦ ἐπελθόντος, illico. Tum pro ἀκρασίην et πλεονεξίην, quae formae etiam in altera epistolae editione reperiuntur, e cod. Ciz. restituimus ἀκρασίαν et πλεονεξίαν. Idem Ciz. habet πολύγωνι. Kiess.

78 „καὶ πλεονεξίαν· ἄμφω δὲ πολύγονοι πεφύ-
 „κанти. 43) τὰς μὲν ὧν ἀκρασίας ἐκβεβλαστή-
 „κанти ἄθεσμοι γάμοι, καὶ φθοραί, καὶ μέ-
 „θαι, καὶ παρὰ φύσιν ἄδοναί, καὶ σφοδραί
 „τινες ἐπιθυμίαι μέχρι βαρὰθρων καὶ κρημνῶν
 „διώκουσαι. ἥδη γάρ τινες 44) ἀνάγκαξαν
 „ἐπιθυμίαι μήτε ματέρων - μήτε θυγατέρων
 „ἀποσχέσθαι· καὶ δὴ παρεωσάμεναι πόλιν καὶ
 „νόμῳ, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι
 „τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν
 „ἔσχατον ὀλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέ-
 „στασαν. τὰς δὲ πλεονεξίας ἐκπεφύκанти ἄρ-
 „παγαί τε καὶ λαοτεΐαι, πατροκτονίαι, ἱερο-
 „συλῖαι, φαρμακεΐαι, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά.
 „45) δεῖ ὧν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς ἐνδαι-

43) τὰς μὲν ὧν] In Arc. est, τὰς μὲν οὖν, in Ciz. τὰς
 μὲν οὖν, in Kust. τὰς μὲν οὖν. Pro οὖν scripsimus ὧν,
 dialecto iubente. Deinceps pro ἐξεβλάστησαν, quod ex-
 stat in edd. Arc. Kust. et in altera epistolae editione,
 in Ciz. legitur ἐκβεβλαστήκοντι, et in margine cod.
 Spanhem. ἐκβεβλαστήκοντι. Valckenarius in epistola ad
 Röverum, p. 317. Ed. Theocrit. Berol. defendit ἐκβε-
 βλαστήκοντι. At vero, quae in eadem Lysidis epistola
 leguntur, πεφύκанти (quod defenditur loco Eustathii, in
 quo est πεφύκασι) et ἐκπιφύκοντι, fauent lectioni ἐκβε-
 βλαστήκοντι, quam in textum recepimus. — Vocabu-
 lum ἐπιθυμίαι, quod post γάμοι habent Arc. et Kust.,
 recte omittit Ciz., quem secuti sumus. Γάμοι deest in
 altera epistolae editione, in qua paulo post pro verbis,
 ἐπιθυμίαι μέχρι βαρὰθρων haec reperiuntur: ὁρμαὶ μέχρι
 θανάτων. Kiess.

44) ἀνάγκαξαν] Sic MS. pro ἠνάγκασαν, quod Arcerii
 Edit. habet. Prius autem est Doricum, posterius
 κοινόν. Kust. Pro νόμῳ in edit. Arc. et cod. Ciz.

intemperantiam et auaritiam; quarum utraque valde foecunda est. Nam ex intemperantia nascuntur nefariae nuptiae, et stupra, et ebrietas, et quae praeter naturam sunt voluptates, et cupiditates quaedam vehementiores, in barathrum et praecipitia propellentes. Iam enim quidam cupiditatibus abrepti nec matrum nec filiarum incestu abstinuerunt, adeoque contempta ciuitate et legibus, sicut tyrannus, manibus a tergo reuinctis, eam velut captiuam in extremam perniciem violenter detruserunt. Ex auaritia proueniunt rapinae atque latrocinia, parricidia, sacrilegia, veneficia, et si quae sunt alia hisce germana. Primum igitur siluas illas, in quibus hi

exstat νόμους. Ad ἀγκῶνας Reinesius adscripsit: I. ἄξονας, quibus scil. conscriptae seu consignatae erant leges apud Athenienses. v. Suidam et Harp. At ἀγκῶνας non esse mutandum, docet omnis ratio loci, cuius haec est sententia: Homines cupiditatum vehementia abrepti saepe adeo ciuitatem et leges pessundant more tyrannorum. Ciuitatem enim pro captiuo tractant, eamque quasi manibus a tergo reuinctis in summam secum perniciem abripiunt. — Pro κατέστασαν in marg. Spanh. notatum est κατέσταξαν. Deinceps Ciz. cum Arc. τὰς δέ. Item Ciz. post ἀφαιγεῖν recte omittit τε καί. — In altera epist. editione locus ita legitur: καὶ δὴ παρωσάμεναι νόμον, καὶ πατέρα, καὶ πόλιν, καὶ τύραννον, ἐκπεριπαγοῦσαι τοὺς ἀγκῶνας κ. τ. λ. Kiess.

- 45) δὲ ὧν πρῶτον] Sic scripsi pro δὲ ὧν πρῶτον, quod Kusterus dedit. In Ciz. est δι' ὧν πρῶτον, et in margine πρῶτον. In altera epistolae editione est δὲ ὧν τό γε πρῶτον. — Tum pro ταῖς in Ciz. vt in Arc. est αἷς. Ibidem σιδήρεω. Denique post πάσαις in altera epistolae editione deest μαθημάτων. Kiess.

„τῆται ταῦτα τὰ πάνθη, πυρὶ καὶ σιδάρω καὶ
 „πίσαις μαθημάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραντα
 „⁴⁶⁾ καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν
 „τοσοῦτων κακῶν, τοτηνικάδε ἐμφυτεύεν τι
 79 „χρήσιμον αὐτῷ ⁴⁷⁾ καὶ παραδιδόμεν.“ Τοσαύ-
 (66) τηκ ἐπιμέλειαν καὶ οὕτως ἀναγκαιοτάτην
 48) ὦτο δεῖν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας
 ποιῆσθαι Π. θαγόρας, τιμὴν τε ἐξαίρετον ἐτί-
 θετο καὶ ἐξέτασιν ἀκριβεστάτην περὶ τὴν δι-
 δασκαλίαν καὶ μετὰδοσιν τῶν αὐτῷ δεδογμέ-
 νων, βασανίζων τε καὶ διακρίνων τὰς τῶν
 ἐντυγχανόντων ἐννοίας, διδάγμασί τε ποικίλοις
 καὶ θεωρίας ἐπιστημονικῆς μυρίοις εἶδεσι.

Κ Ε Φ. ιή.

80 Μετα δὴ τοῦτο λέγωμεν, ὅπως τοὺς ἐγκρι-
 θέντας ὑφ' ἑαυτοῦ διήρηκε χωρὶς κατὰ τὴν
 ἀξίαν ¹⁾ ἐκάστους. οὔτε γὰρ τῶν αὐτῶν με-

46) καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμ.] Locus non solum cor-
 ruptus videtur, sed etiam mancus, quem sic rescri-
 pserim: καὶ ῥυσάμενον τὸν λογισμὸν, καὶ ἐλεύθερον τῶν
 τοσοῦτων κακῶν καταστάσαντα, τοτηνικάδε, etc. Sic
 omnia sunt clara. Τὸ ῥυσάμενον certe in aliis Episto-
 lae huius Editionibus recte legitur. Kust. In Ciz.
 est ἐκκαθαίροντας καὶ εὐρόμενον: e qua scriptura certe
 pluralis adsciscendus videtur, ita vt legatur ἐκκαθά-
 ραντας καὶ εὐρόμενους. Verbum autem εὐρέσθαι, quum
 additum sit ἐλεύθερον, hoc loco non continuo spre-
 verim prae altero ῥύεσθαι. Deinceps e Ciz. restitui
 formam doricam ἐμφυτεύειν, ex eodemque recepi dati-
 vum αὐτῷ pro genitivo αὐτῷ, quem praebent Kuste-
 rus et margo Spanhem. In altera epistolae edit. locus

*affectus stabulantur, igne ferroque et omnibus disciplinarum machinis purgare oportet, et rectam rationem a tantis malis in libertatem asserere: ac tūm demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inserendum est. Tantam tam-
que necessariam curam disciplinarum et tam accuratum in docendo examen philosophiae praemittendum censebat Pythagoras, eoque efficiebat, vt et ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumen-
tum haberetur: vtpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis et mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret diiudicaretque.*

C A P. XVIII.

Posthaec dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit. Quum enim indole dissimiles es-

sic scriptus est: — καὶ θυσάμενον τὸν λογισμόν ἐλεύθε-
ρον τῶν τοσούτων παθῶν, τοιγάρνα φυτεύοντά τι χρηστὸν
αὐτῷ παραδιδόμεν. Kiess.

47) καὶ παραδιδόμεν] Arcerius haec verba male cum
sequentibus coniunxit. Recte Kusterus, cum quo
facit Cd. Ciz. Kiess.

48) ὥς το δεῖν] Sic aperte Ciz. pro ὥς τὸ δεῖν, quod
habent edd. Arc. et Kusteri. At iam Arcerius verum
viderat. Οὕτως cum superlatiuo coniunctum, vt ante
legitur, raro occurrit. Vid. Stephan. Thes. T. 2. p.
1558. — Pro μυρίους Ciz. μυρίαν. Kiess.

1) ἐκάστους] In Ciz. ἐκάστον. Kiess.

τέχειν ἐπίσης πάντας ἢν ἄξιον, μὴ τῆς ὁμοίας ὄντας φύσεως· οὔτε ἄξιον ἢν τοὺς μὲν πάντων τῶν τιμιωτάτων ἀκροαμάτων μετέχειν, τοὺς δὲ μηδενός, ἢ ²⁾ μὴδ' ὅλων μετέχειν. καὶ γὰρ τοῦτο ἢν ἀκοινώνητον καὶ ἄνισον. τῷ μέντοι μεταδοῦναι τῶν ἐπιβαλλόντων λόγων ἐκάστοις τὴν προσήκουσαν μοῖραν, τὴν τε ὠφέλειαν ἀπένεμεν ἅπασι κατὰ τὸ δυνατόν, καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐκάστοις ἀποδιδούς ἀκρόασιν. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ³⁾ τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγο-

(67) ριστάς· ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἑτέρους δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτάς τούτων δηλοῦσθαι ἐνο-

81) μοθέτησε. Τῶν μὲν οὖν Πυθαγορείων κοινὴν εἶναι τὴν οὐσίαν διέταξε, καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διατελεῖν· τοὺς δὲ ἑτέρους ἰδίας μὲν κτήσεις ἔχειν ἐκέλευσε, συνιόντας δὲ εἰς ταμιὸν συσχολάζειν ἀλλήλοις. καὶ οὕτω τὴν διαδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους συστήναι.

2) μὴδ' ὅλων] Scripsi ὅλων pro ὅλως, quod ante legabatur. Necessaria est haec mutatio, ne eadem res bis dicatur. Item paulo post pro τὸ μέντοι dedi τῷ μέντοι. In utroque vitio omnes consentiunt. — Verbum ἐπιβάλλειν eodem, quo hic modo, legitur cap. 19. sect. 90. τὴν ἐπιβάλλουσαν μοῖραν. Tum in Ciz. ἀπένεμεν: ibidemque post ἀκρόασιν deest καί. Kiess.

sent, par non erat, vt omnibus ex aequo eadem largiretur: indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quaeque audienda proponere, aliis nihil indulgere, aut non vniuersa: quod quidem communicationis et aequalitatis legibus aduersum erat futurum. Eo tamen, quod quibusuis iustam conuenientis doctrinae portionem tribuebat, vtilitatem inter omnes partiebatur pro virili, et iustitiae distributivae munia implebat, congruentem vnicuique instructionem largiens. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellauit, alios vero *Pythagoristas*: plane vti quosdam Atticos, nonnullos autem Atticistas dicimus. Ita nominibus apte distinctis quosdam genuinos esse statuit, caeteris vero praescripsit, vt se horum imitatores praestarent. Pythagoreis igitur bonorum omnium communionem indixit, eosque per omnem vitam vna degere voluit: caeteris autem praecepit, vt suas quisque opes seorsim possiderent, sed studiorum communium gratia in vnum locum conuenerent. hicque philosophandi modus a Pythagora vterque ad successores translatus

3) τοὺς μὲν Πυθαγορείους καὶ.] Vide Schefferum de *Philos. Ital.* cap. XI. p. 100, 101. *Kust.* Add. Tiedemann. p. 273. sq. Meiners. p. 463. — In *Ciz. Πυθαγορείους.* Citauit hunc Iamblichi locum Koenius ad Gregor. Cor. p. 67. ed. Schaef. *Kiess.*

Κατ' ἄλλον δὲ αὖ τρόπον δύο ἦν εἶδη τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γένη καὶ τῶν μεταχειριζομένων αὐτήν; οἱ μὲν 4) Ἀκουσματικοί, οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοὶ ὁμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι ὑπὸ τῶν ἐτέρων· τοὺς δὲ Ἀκουσματικούς οὗτοι οὐχ ὁμολόγουν, οὔτε τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἰππασου. τὸν δὲ Ἰππασον οἱ μὲν Κροτωνιάτην φασίν, οἱ δὲ Μεταποντί-
 82 νον. 5) Ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν Ἀκουσματικῶν φιλοσοφία ἀκούσματα 6) ἀναπόδεικτα καὶ ἄνευ λόγων, ὅτι οὕτω πρακτέον· καὶ τᾶλλα, ὅσα παρ' ἐκείνου ἐρρέθη, ταῦτα πειρῶνται διαφυλάττειν ὥς θεῖα δόγματα. 7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγειν προσποιῶνται, οὔτε λεκτέον
 (68) εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι τοῦτους ἔχειν βέλτιστα πρὸς φρόνησιν, οἵτινες πλεῖστα ἀκούσματα ἔσχον. πάντα δὲ 8) τοιαῦτα ἀκούσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστι, σημαίνει· τὰ δέ, τί μάλιστα· τὰ δέ, τί δεῖ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν οὖν, τί ἐστι, τοιαῦτα· οἷον, τί

4) Ἀκουσματικοί] In Ciz. ἀκουσματικός. Ibidem desunt haec verba: οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοί. Deinceps idem Ciz. pro Ἰππασου habet Ἰππάδου, postea tamen Ἰππασον. Memoratur hic Hiprasus cap. XXIII. s. 104. Kiess.

5) Ἔστι] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἐστὶ. Kiess.

6) ἀναπόδεικτα] Antea male, ἐναπόδεικτα. Kust. Deinceps Ciz. καὶ τί ἄλλα, atque ἐκείνους pro ἐκείνου. Kiess.

duravit. Iuxta aliam autem philosophandi formam sectatores Pythagorae diuidebantur in *acusmaticos* et *mathematicos*: quorum hosce reliqui Pythagoreos confitebantur; sed mathematici negabant acusmaticos tales esse: vtpote qui non a Pythagora, sed ab Hip-paso, quem Crotoniatam quidam, alii vero Metapontinum faciunt, disciplinam suam haberent. Versatur autem acusmaticorum philosophia circa auditiones demonstratione et rationibus destitutas: nimirum ita esse agendum; aliaque quae ab Illo acceperunt praecepta, vt diuina dogmata custodire an-nituntur; ipsi vero a se neque dicere quicquam sibi assumunt, neque dicendum esse affirmant: sed vel de ipsis existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima eius dicta teneant. Haec vero in tres classes diuisa sunt: quaedam enim in-dicant, quid res sit: nonnulla, quid sit ma-xime: aliqua, quid faciendum sit, quid non. Ea quae versantur circa quaestionem, quid

7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγ.]. Locum hunc antea mutilum ex codice MS. suppleni. In priore enim Edit. desunt verba haec: οὔτε λέγειν προσποιῶνται, οὔτε λεγέον εἶναι· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem absque dubitatione rescribendum est, περὶ αὐτῶν, sen-su sic exigente. *Kust.* Equidem malim αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν, ipsi sua sponte. Paulo post Ciz. προσφάνησιν pro πρὸς φρόνησιν. *Kiess.*

8) τοιαῦτα] Ciz. τὰ οὕτως. Idem deinceps διείρηται, et pro τί ἐστι tantum τί habet. *Kiess.*

ἐστὶν αἱ μακάρων νῆσοι, ἥλιος, σελήνη; τί ἐστὶ
τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τετρακτύς; 9) ὅπερ
ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἐν ἣ αἱ Σειρήνες. τὰ δέ, τί
μάλιστα, οἶον, τί τὸ δικαιοτάτον; θύειν. τί
τὸ σοφώτατον; ἀριθμός. δεύτερον δέ, τὸ τοῖς
πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον. τί σοφώ-
τατον τῶν παρ' ἡμῖν; ἱατρική. τί κάλλιστον;
ἁρμονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί ἄριστον;
εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέστατον λέγεται; ὅτι
πονηροὶ οἱ ἄνθρωποι. διὸ καὶ ποιητὴν Ἰππο-
δάμαντά φασιν ἐπαινέσαι αὐτὸν, 10) τὸν Σα-
λαμίνιον, ὃς ἐποίησεν·

ὦ θεῶι, πόθεν ἐστέ, πόθεν τοιοῦδ' ἐγένεσθε;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστέ, πόθεν κακοὶ ὦδ' 11) ἐγένεσθε;

85 Ταῦτα καὶ 12) τοιαῦτα ἐστὶ τὰ τούτου τοῦ
(69)

9) ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία] Locus est obscurus, ex quo
ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum
puto, τί ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἣ ἦδον αἱ Σειρήνες. Sed, ut
verum fatear, mihi ipse non satisfacio. Kust. Ver-
rissima mihi videtur sententia Logani in Miscell.
Obs. p. 95. proposita, qui intelligit Sirenes deas
illas orbium coelestium modulatrices, de quibus lo-
quitur Plato de Rep. lib. X. p. 329. Bip. unde earum
meminit Macrobius Saturn. lib. II. c. 3. Hanc enim
sententiam a Pythagora fluxisse, non est dubitandum.
Idem Loganus merito reprehendit Obrechtii interpre-
tationem: quænam sit harmonia, qua Sirenes canebant?
locumque ipsum sic constituit: Pythagoras interroga-
tus: quid esset mens diuina omnium præscia? respon-
dit: τετρακτύς: quæ etiam est ea harmonia, qua omnia
constare vos docui, etiamque illa diuina et coelestia.
Videtur igitur Logano hæc loci interpunctio placuisse:
τί ἐστι — μαντεῖον; τετρακτύς· ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία κ. τ. λ.
Nondum omnes tenebrae loci huius obscurissimi discus-
sæ sunt. De vocabulo τετρακτύς conf. Sturkii V. C.

res sit, huiusmodi sunt: quid sint beatorum insulae, sol, luna? quid sit oraculum Delphicum, tetractys? quae est harmonia Sirenum. Ea autem quibus quaeritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit iustissimum? sacra facere. quid sapientissimum? numerus; ac deinceps, quod rebus nomina imposuit. quid in rebus humanis sapientissimum? medicina. quid pulcherrimum? harmonia. quid robustissimum? mens. quid optimum? beatitudo. quid verissime dictum? quod homines mali sint: vnde et poetam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum aiunt, qui cecinerat,

O Di! quo genere estis? quane ab origine tales?
Vnde, homines, vobis tam pravi est seminis ortus?

Hae atque huiusmodi sunt huius generis

notam ad Empedoclem p. 672 — 677. — In Ciz. est *σειρήνας*. — Vti hic: *τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμός*. ita Aelian. V. H. Tom. I. p. 281. ed. Kühn. *ἔλεγεν, ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός*. *δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος*. *Kiess.*

10) τὸν Σαλαμίνιον] Non recte hunc locum cepit Reinesius, qui Salaminium intellexit Solonem. Imo scriptoris mens est: Pythagoras laudavit poetam Hippodamanta Salaminium, qui cecinit. *Kiess.*

11) ἐγένεσθε] Ita scripsi duce cod. Ciz. in quo est *ᾧδ' ἐγένεσθαι*. Apud Arc. et Kust. legitur *ᾧδε γένεσθε*. *Kiess.*

12) τοιαῦτα ἐστὶ] Ciz. recte *ἔστι*. Kust. *ἐστί*. In iis quae sequuntur, oratio manca est, et videtur post *τοιούτων* excidisse *δηλοῖ*, vel simile quid. — Deinceps iterum recte Ciz. *ἔστι* δὲ pro *ἐστί* δέ, quod Kusterus intactum reliquit. *Kiess.*

γένους ἀκούσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν τοιούτων, μάλιστα τί ἐστίν. ἔστι δὲ αὕτη ἢ αὐτὴ τῇ τῶν ἐπὶ σοφιστῶν λεγομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐζήτουν, οὐ τί ἐστὶ τὰγαθόν, ἀλλὰ τί μάλιστα; οὐδέ, τί τὸ χαλεπόν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινῶναι ¹³⁾ ἐστίν. οὐδέ, τί τὸ ῥάδιον· ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶστον; ὅτι ¹⁴⁾ τῷ ἔθει χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφίᾳ μετηκολουθηκέναι ἔοικε τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα. ¹⁵⁾ πρότερον γὰρ οὗτοι Πυθαγόρου ἐγένοντο. τὰ δέ, τί πρακτέον, ἢ οὐ πρακτέον, τῶν ἀκουσμάτων τοιαῦτά ἐστίν· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι. ¹⁶⁾ δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπεύοντας τὸν θεόν. ἢ ¹⁷⁾ ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον· ἢ ὅτι οὐ δεῖ τὰς λεωφόρους βαδίζειν ὁδοὺς, οὐδὲ εἰς περιῤῥαντήριον ἐμβάπτειν, οὐδὲ ἐν βαλανείῳ λούεσθαι. ¹⁸⁾ ἄδηλον γὰρ

13) ἐστίν] Hoc verbum, quod prorsus incommodum est, deleam. Ita nec deinceps post χρῆσθαι quicquam additur. Neque vero probandum ὅτι, quemadmodum ante τὸ αὐτὸν in Ciz. scribitur. *Kiess.*

14) τῷ ἔθει] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἔθνη χρῆσθαι: cui loco vt desperato Arcerius asteriscum apposuerat. *Kust.* Videtur scribendum: τὸ ἔθει χρῆσθαι. Tum Ciz. rursus ὅτι. *Kiess.*

15) πρότερον] In marg. Spanh. πρότεροι. Vtrumque bonum. *Kiess.*

16) δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπ.] Eandem procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. VI. de Legib. p. 622. Χρὴ τῆς ἀειγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι τῷ παιδὸς παίδων καταλείπειν, αἰεὶ τῷ θεῷ ὑπηρετίας ἀνδ' αὐτοῦ παραδιδόντα. Sic enim locum hunc corrigo. *Kust.* Vulgata in Platone (Vol. VIII. p. 296. Bip.)

auditiones. singulae enim harum ostendunt, quid sit maxime. Est autem haec eadem cum illa septem Sophorum sapientia. nam et illi quaerebant, non quid simpliciter bonum esset, sed quid maxime tale? nec quid difficile, sed quid difficillimum? nempe, se ipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum? scilicet, facere quod adsueueris. huius enim ipsius sapientiae imitatione dicta ista videntur prodita esse: vtpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro praecepta de iis quae facienda, quaeve omittenda sint, attinet, ea talia erant: Liberos esse suscipiendos. oportet enim vicissim relinquere numinis cultores. Dextro pedi calceum prius esse induendum; neque via publica ingrediendum; neque in aquimali intingendum; neque in balneo lavandum; nam circa omnia ista incertum

lectio est, καταλείποντι ἀεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀνδ' αὐτοῦ παραδίδόναι: in qua praeter vnam literulam nihil corruptum est. Nam pro καταλείποντι scribendum est καταλείποντα. Datius καταλείποντι debetur librario, qui hoc participium cum articulo τῷ, non articulum τῷ, ut debebat, cum infinitiuo παραδίδόναι coniungeret. *Kiess.*

- 17) ὅτι δὲ τὸν δεξιὸν ὑποδ.] De hoc aliisque symbolis Pythagoricis vide etiam Nostrum in *Protreptico* sub finem, et Interpretes ad Laertium in *Pythagora*. *Kust.*
 18) ἁδῆλον γὰρ ἐν πᾶσι τούτοις, εἰ καθ'αυτ. Sic locum hunc ex MS. emendaui. Antea enim pessime legebatur, ἁ δῆλον γὰρ ἐν πᾶσι τούτοις οἱ καθεύδουσιν οἱ ποιν. *Kust.*
Reines. in *Ciz.* adscripsit, εἰ κατευδοκοῦσιν. *Kiess.*

ἐν πᾶσι τούτοις, εἰ καθαρεύουσιν οἱ κοινω-
 84 νοῦντες. Καὶ ἄλλα τάδε· φορτίον μὴ συγκα-
 θαιρεῖν· οὐ γὰρ δεῖ αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ
 (70) πονεῖν· συνανατιθέναι δέ. Χρυσὸν ἐχούσῃ μὴ
 πλησιάζειν ἐπὶ τεκνοποιῖα. Μὴ λέγειν ἄνευ
 φωτός. Σπένδειν τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὗς τῆς
 κύλικος, οἶωνοῦ ἕνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ πίνηται. Ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν ση-
 μεῖον θεοῦ εἰκόνα, ¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαινῆται.
 ἄγαλμα γάρ, ὅπερ δεῖ φυτεῦσθαι ἐν τῷ οἴκῳ.
 Ἰνναῖκα οὐ δεῖ διώκειν τὴν αὐτοῦ· ἰκέτις γάρ.
 διὸ καὶ ²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ λῆψις
 διὰ δεξιᾶς. μηδὲ ²¹⁾ ἀλεκτρούνα λευκὸν θύειν.

¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαινῆται] In priore Edit. particula μὴ male exciderat. Kust. Eadem deest in Ciz. Kiess.

²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48. Kust. Peruersissima est ratio Cuperi in Obs. p. 273. proposita, qui legit, καὶ μὴ λῆψις διὰ δεξιᾶς: vt subaudiatur γένοιτο vel εἴη. Idem enim est, inquit Cuper, quod ait lib. 2. symb. 28. δεξιὰν μὴ παντὶ ῥαδίως ἔμβαλε. In quo fallitur vir doctus. Locus enim ita capiendus est, vt dicatur vxor tum, quum ab ara ducitur, dextra prehendi. Hoc vero amplum fuit vxorique honorificum; nam Pythagorei vetabant, ne sui obuiio cuius dextram iniicerent. De honore dextrae habito conferri potest locus Protrept. p. 351. οἱ τὴν δεξιὰν τῶν χειρῶν ἐντιμωτέραν ἀνόμασαν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκτὴν ὑπάρχειν ἐν τῷ μεταδιδόναι. Kiess.

²¹⁾ ἀλεκτρούνα λευκὸν θύειν] In priore Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi auctoritate ipsius Iamblichii in Protreptico p. 146. (p. 314.), vbi ait, ἀλεκτρούνα τρέφε μὲν, μὴ θύε δέ. Kust. Loganus p. 95. pro ἰκέτις, quod hic ei otiosum et e praecedente ἰκέτις huc illatum videbatur, scribit κτείνειν, Kustcrum

esse, an, qui iis vna vtuntur, puri sint. Atque alia huius generis sunt: non ad onus subleuandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem praestari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem habendam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, et ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse, quod domi statuendum sit. Vxorem non esse male tractandam, supplicem quippe; vnde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laedendum,

improbans, quod e Protreptico hic addiderit *θύειν*: hic enim non *θύειν*, sed *κτείνειν* prohiberi. *Μηνός* idem vir doctus intelligi posse putat *Apollinis*. Vt enim Luna siue Diana *Μήνη* dicitur, ita Solem siue Apollinem *Μῆνα* (*Μῆν*) dici potuisse. Sacrum autem fuisse gallum Soli seu Apollini, ex Pausania lib. I. *Eliac.* p. 338. et aliis constare. Quae Logani ratio, exceptis iis, quae de vocabulo *Μῆν* dixit, probabilior est, quam Cuperi, conicientis, legendum esse, *ἰκέτης γὰρ ἱερός τῆς Μήνης*. Suidas haec habet: *μητε λευκὸν ἀλεκτρονῶνα ἐσθίειν, ὥς ἱερὸν τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ὥρας μηνύοντα*. Diogenes Laert. haec: *ἀλεκτρονῶνος μὴ ἀπεισθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερός τοῦ Μηνός καὶ ἰκέτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας*. Locus Iamblichi plus vna ratione probabiliter constitui potest. Certa ratio a libris Mss. exspectanda est. Legi igitur sic potest: *μηδὲ ἀλεκτρονῶνα λευκὸν κτείνειν· ἱερός γὰρ τοῦ μηνός*. Dubitari tamen licet, vtrum *θύειν*, quod symbolo illo a Kustero citato defenditur, neque adeo a *κτείνειν* differt, an *κτείνειν*, quod ad literarum

ἰκέτης γάρ, ἱερὸς τοῦ μηνός· διὸ καὶ σημαί-
 85 νοῦσιν ὥραν. Καὶ συμβουλευεῖν μηδὲν παρὰ
 τὸ βέλτιστον τῷ συμβουλευομένῳ· ἱερὸν γάρ
 22) συμβουλή. Ἀγαθόν, οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδο-
 ναὶ ἐκ παντὸς τρόπου κακόν. 23) ἐπὶ κολά-
 σεως γάρ ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. Θύειν
 χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τα ἱερὰ προσιέναι.
 24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γάρ πά-
 ρεργον δεῖ ποιῆσθαι 25) τὸ θείον. Ἐπομένον-
 τα καὶ ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἔμπροσθεν
 τελευτῆσαι, ἀγαθόν· ἐναντίως δέ, ἐναντίον.
 (71) 26) εἰς μόνα τῶν ζώων οὐκ εἰσέρχεται ἀνθρώ-
 που ψυχὴ, ἃ θέμις ἐστὶ τυθῆναι. διὰ τοῦτο
 τῶν θυσίμων χρὴ ἐσθίειν μόνον, οἷς ἂν τὸ

vocabuli ἰκέτης similitudinem propius accedit, sit prae-
 ferendum. Verum quum gallus in hominum tectis
 degens hominum etiam fidem implorare videatur:
 commodissime hominum ἰκέτης appellatur. Hinc viti-
 ma e Diogene ita legi possunt: ἱερὸς γάρ τοῦ μηνός
 καὶ ἰκέτης. Particula καὶ saepe excidit. Kiess.

22) συμβουλή. Ἀγαθόν οἱ π.] Antea absque distin-
 ctione legebatur, συμβουλή ἀγαθόν οἱ π. quam confu-
 sionem non animaduertens Arcerius, συμβουλῆς ἀγαθόν
 οἱ πόνοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim
 consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu
 alienius dici potuit? Kust. Cap. IX. sect. 49. haec
 sententia occurrit: οὐ γάρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν
 ἱερὸν, ὥς τὸν ἔπαινον. Kiess.

23) ἐπὶ κολάσεως] Loganus, recte censens, sententiam
 ab Obrechtio extusam auctoris sensui vix respondere,
 ita scribit: ἐπ' ἀκολασίας γοῦν ἐλθ. Neque tamen eidem
 usquequaque placet ἔρχεσθαι ἐπ' ἀκολασίας, quod lin-
 guae Graecae genius pati non videatur. Verbum
 κολασθῆναι interpretatur cohiberi, non puniri. — Si

quia et hic supplex et lunae sacer est; unde et horas denuntiat. Consilium poscenti nullum aliud quam optimum dandum esse; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Quum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum et templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse e via diuertendum; non enim obiter aut in secundis curis deum habendum esse. Bonum esse vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere; malum vero, contrarium. Animam humanam in ea sola animalia non ingredi, quae mactare fas est; ideoque ex immolabilibus illa sola comedenda, quae pro victi-

contuleris et ea quae praecedunt et hunc locum Protreptici cap. VIII. p. 134. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαιότεροι λέγουσι, τὸ φάναι διδόναι τὴν ψυχὴν τιμωρίαν καὶ εἶν ἡμᾶς ἐπὶ κολάσει μεγάλῃ τινῶν ἁμαρτημάτων. hanc expectabis sententiam: quum enim castigationis causa hanc vitam ingressi simus, oportet nos castigari: quae subiecta erit huic loco, si legeris: ἐπὶ κολάσει γὰρ ἡμᾶς ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. *Kie ss.*

24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ π.] Porphyrius de Vita Pyth. praeceptum hoc Pythagoricum sic effert: Προσκυνεῖν δὲ μὴ ἐκ παρόργου τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ὅμοθεν ἐπὶ τοῦτο ὡρμημένους. *Kust.*

25) τὸ θεῖον] Ita scripsi monentibus Arcerio et Kuatero, pro τὸν θεόν, quod antea legebatur. *Kie ss.*

26) εἰς μόνα] Μόνα pro μόνον, quod habent edd. Arc. et Kust., item ed. Ciz., scribendum esse, vir doctus ad marginem codicis Spanhem. recte monuit. Tum in Ciz. pro ἃ exaratum est οἷς. *Kie ss.*

ἐσθίειν καθήκη· ἄλλου δὲ μηδενὸς ζώου. τὰ
 μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν ἀκουσμάτων ἐστί· τὰ δὲ
 πλεῖστον ἔχοντα μῆκος, περί τε θυσίας, καθ'
 ἐκάστους τοὺς καιροὺς πῶς χρὴ ποιεῖσθαι, τὰς
 τε ἄλλας, καὶ περὶ μετοικήσεως τῆς ἐντεῦθεν,
 καὶ περὶ τὰς ταφάς, 27) πῶς δεῖ καταθάπτει-
 86 σθαι. 28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ
 τί δεῖ· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι ἕνεκα τοῦ
 καταλιπεῖν ἕτερον ἄνθ' ἑαυτοῦ θεῶν θεραπευ-
 τήν· τοῖς δὲ οὐδεὶς λόγος πρός ἐστι. καὶ ἕνα
 μὲν τῶν ἐπιλεγομένων δόξει προσπεφυκέναι,
 ἅπερ ἂν ᾗ· ἕνια δὲ πόρρω· οἷον περὶ τοῦ τὸν
 ἄρτον μὴ καταγνύναι, ὅτι πρὸς τὴν ἐν ἡδονῇ
 κρίσιν 29) συμφέρει. αἱ δὲ προστιθέμεναι
 30) εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσι
 Πυθαγορικαί, ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφίζο-
 μένων καὶ πειρωμένων προσάπτειν εἰκότα λό-
 γον· οἷον καὶ περὶ τοῦ νῦν λεχθέντος, διὰ τί

27) πῶς δεῖ] Ciz. πῶς δή. Kiess.

28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ τί δεῖ] Ita hunc
 locum restitui duce cod. Ciz. in quo est: ἐπενίων —
 ἐπιλέγεται τι διῖ. Antea legebatur: ἐπὶ ἐνίων — ἐπιλέγε-
 σθαι δεῖ. Exempla, quae deinceps ab auctore afferun-
 tur, certam loci restituendi rationem monstrabant.
 Ἐπιλέγειν simpliciter est insuper dicere, addere. Kiess.

29) συμφέρει] MS. noster cum negatione habet, οὐ
 συμφέρει: quod considerandum est. Kust. Etiam Ciz.
 et margo cod. Spanh. habent οὐ συμφ. Locus est ob-
 scurus, cui obscuritate similis est hic Diogenis:
 ἄρτον μὴ καταγνύνειν, ὅτι ἐπὶ ἕνα οἱ πάλοι τῶν φίλων ἐφοί-
 ταν, καθάπερ καὶ νῦν οἱ βάρβαροι· μηδὲ διαιρεῖν, ὅς
 συνάγει αὐτοῦς. οἱ δὲ πρὸς τὴν ἐν ἡδονῇ κρίσιν. Arcerius
 opinatur, forsitan ritum fidelium Christianorum taxari.

mis caedere licet; a caeteris omnibus abstinendum. Atque aliae quidem auditionum huiusmodi sunt: aliae vero prolixissimae, de sacrificiis, quomodo tum stato quouis tempore, tum caetera peragenda sint, et de discessu ex hac vita: item de sepultura, quomodo sit instituenda. Et quibusdam quidem ratio adiicitur, ob quid oporteat: vt, suscipiendos esse liberos, vt post te alium succedaneum deorum cultorem relinquant. Aliis vero subiecta ratio non est. Quaedam porro rationes e propinquo assumtae; nonnullae vero longius petitae sunt: vt, quod panis frangendus non sit, quoniam ad iudicium apud inferos conducit. Sed hae idoneae rationes additae non sunt Pythagoricae, sed quorundam extraneorum, qui eas comminiscuntur et idoneam rationem dictis conantur annectere: vt vel de eo,

Erasmus in Adag. p. m. 736. „Admonet non esse „dirimendam amicitiam: propterea quod antiquitus „amicitia pane conciliabatur. Vnde et Christus princeps noster distributo pane perpetuam inter suos amicitiam consecrabat. Proinde non conuenire frangi „id, per quod amici conglutinentur.“ *Kiess.*

50) εἰκοτολογία] Occurrit hoc vocabulum etiam in loco Archytae apud Stobaeum p. 724. vbi Heeren. explicat coniectationes de probabili rerum euentu. Nostro loco intelliguntur iustae s. idoneae rationes, quoniam aliquid sit agendum. — Paulo post pro εἰκότα λόγον, quod habent Kusterus et margo cod. Spanh., Ciz. exhibet εἰκαταλόγον, de quo Reinesius ex Arcer. ediz. fecit εἰκοτολόγον. *Kiess.*

οὐ δεῖ καταγνύναι τὸν ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
 φασιν, ὅτι οὐ δεῖ τὸν συνάγοντα διαλύειν.
 (72) ³¹⁾ τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἕνα
 ἄρτον συνίεσαν οἱ φίλοι· οἱ δ', ὅτι οὐ δεῖ οἰω-
 νὸν ποιεῖσθαι τοιοῦτον ἀρχόμενον, καταγνύν-
 τα καὶ συντρίβοντα. ³²⁾ ἅπαντα μέντοι, ὅσα
 περὶ τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν,
 ἐστόχασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμιλίας, ³³⁾ καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ, καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται
 πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ· καὶ ὁ λόγος αὖ-
 87 τός· ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας. Γελοῖον γὰρ
 ποιοῦσιν ἄνθρωποι ἄλλοθεν ποθεν ζητοῦντες
 τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον ὥσπερ
 ἂν εἴ τις ἐν βασιλευομένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν
 τινὰ ³⁴⁾ ὑπαρχον θεραπεύοι, ἀμελήσας αὐτοῦ
 τοῦ πάντων ἄρχοντος· τοιοῦτον γὰρ οἶονται
 ποιεῖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τε
 θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος, δεῖν ὁμολο-
 γεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν.

31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβ.] Vide Menagium ad Laert.
 lib. VIII. Num. 35. Kust. In Arc. et Ciz. est τὸ δέ,
 et paulo inferius in eodem Ciz. καταγνύναι καὶ συντρί-
 βοντα. Kiess.

32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — ἐναντίας
 ἔχουσι, τὰ ἐναντία] Totus hic locus repetitur infra,
 Num. 137. quod et de aliis locis miror. Quid enim
 crebra illa ταυτολογία opus est? Kust.

33) καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ] Locus hic turbatus est et cor-
 ruptus, quem sic in ordinem redigo: ἐστόχασται πρὸς
 τὸ θεῖον, καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν
 τῷ θεῷ· καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ λόγος οὗτος τῆς φιλοσο-

quod modo dictum est, quare panis frangendus non sit, alii quidem aiunt propterea, quod non oporteat congregationis causa factum dissoluere; cum antiquis moribus barbarorum omnes amici ad vnum panem conuenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuendoque huiusmodi omen praebere. Ac omnia quidem praecepta, quibus, quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad diuinum numen tendunt, estque hoc principium et eo omnis vita ordinatur, ut deum sequamur; atque haec est huius philosophiae ratio. Ridicule enim agunt homines, qui, quod bonum est, aliunde quam a diis petunt: perinde ac si quis in prouincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet, in confesso est, bonum a domino petendum esse. omnes

φίας. Sic expedita sunt omnia. Vide Nos etiam infra ad Num. 137. *Kust.* Post θεῶν Reinesius adscripsit *δημολογίας*, e sect. 137. Sed genuinum vocabulum est *δημίας*, quod ibi a viro docto in marg. cod. Spanheft. adnotatum; et a nobis utroque loco auctori redditum est. Ultima in hunc modum scribenda videntur: καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ ὁ λόγος οὗτος ταύτης τῆς φιλοσοφίας. *Kiess.*

34) ὑπαρχον] Cd. Ciz. cum Arc. ὑπάρχον. *Kiess.*

πάντες γάρ, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι, καὶ οἷς ἂν
χαίρωσι, τοιούτοις διδόναι τὰ γαυρά· πρὸς οὓς
δὲ ἐναντίως ἔχουσι, τὰ ἐναντία. τούτων μὲν
(73) αὕτη καὶ τοιαύτη σοφία· ἣν δὲ τις Ἴππομέδων
35) ἄγριος Αἰνεὺς Πυθαγόρειος τῶν Ἀκουσμα-
τικῶν, ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τούτων 36) ἐκεί-
νος λόγους καὶ ἀποδείξεις εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ
37) παραδίδοσθαι διὰ πολλῶν 38) καὶ αἰεὶ ἄρ-
γοτέρων, 39) τὸν μὲν λόγον περιηρῆσθαι· λελει-
φθαι δὲ αὐτὰ τὰ προβλήματα. 40) οἱ δὲ περὶ
τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων τούτους τε
ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγόρου, καὶ αὐτοὶ φα-
σιν ἔτι μᾶλλον, καὶ ἃ λέγουσιν αὐτοί, ἀληθῆ
εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος τοιαύ-
88 την γενέσθαι φασίν. *) Ἀφικέσθαι τὸν Πυθα-

35) ἄγριος Αἰνεὺς] Arcerius vertit, *rusticus Aeneus*.
Sed quid hoc? Vir doctus ad marginem codicis Span-
hemiani notauerat, *Ἀγριανεύς*. At nos, deletō ἄγριος,
legendum censemus, *Αἰγεῖος*. Nam infra, cap. vlt.
inter Aegeos recensetur *Hippomedon*. Kust. Etiam
in Ciz. ἄγριος Αἰνεὺς. Stanleius quoque Hist. Philos.
p. 519. *Ἀγριανεύς*. Kiess.

36) ἐκεῖνος] Ita recte Ciz., quemadmodum pro ἐκείνους,
quod in edd. Arc. et Kust. exstat, scribendum esse
monuit Scaliger. Sic Pythagoram κατ' ἐξοχὴν a secta-
toribus suis appellatum fuisse, tum alios testari, tum
Iamblichum Num. 39., adnotavit Kusterus ad hunc
locum. Kiess.

37) παραδίδοσθαι] Ita Kust. In Arc. παραδιδόναι,
in Ciz. παραδεδόναι. Quod adeo recipiendum vide-
tur. Kiess.

38) καὶ αἰεὶ ἀργοτέρων] Arterius scribendum putabat,
καὶ ἐναργυτέρων: male omnino. Est enim locus sanus et
mendi expers: quem Obrechtus recte vertit. Kiess.

enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Aegaeus, Pythagoreus, e numero acusmaticorum, qui dicebat, Illum omnibus hisce rationes demonstrationesque subiecisse; quia vero vulgo a pluribus, iisque semper segnioribus tradebantur, inde factum esse, ut rationibus detractis sola problemata reliqua manserint. Qui vero de Pythagoreis mathematici dicuntur, illi fatentur et istas rationes esse Pythagorae, et ipsi plura insuper tradunt, quaeque dicunt, ea contendunt vera esse: sed causam dissimilitudinis hancce fuisse aiunt: venisse Pythagoram ex Ionia

39) τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. Antea vero male, τὸν μὲν λόγον. *Kust.*

40) οἱ δὲ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ δὲ Μαθηματικοὶ τῶν Πυθαγορείων: ut Obrechtus recte. Deinde pro τοιούτους δέ, sensu exigente, rescripsi, τούτους τε. *Kust.*

*) Paragraphus 88. cum praecedente non magis coit, quam duorum diuersorum librorum inter se finis et initium, aut paragraphus 89. cum 90. cohaeret. Horum igitur duorum segmentorum auctorem nominare non possumus. Eum a Diogene diuersum esse, ex iis intelligitur, quae in paragrapho 89. aliter, atque in paragraphis 81. et 82. traduntur. Quanta vero est imperitia et credulitas huius scriptoris, qui Hippasum narrat propterea misera morte periisse, quod geometrica quaedam problemata a Pythagoreis adhuc

γόραν ἐξ Ἰωνίας καὶ Σάμου κατὰ τὴν Πολυ-
 κράτους τυραννίδα, ἀκμαζούσης τῆς Ἰταλίας,
 καὶ γενέσθαι συνήθεις αὐτῷ τοὺς πρώτους ἐν
 ταῖς πόλεσι. τούτων δὲ τοῖς μὲν πρεσβυτέροις
 καὶ ἀσχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικοῖς πράγμασι
 κατέχεσθαι, ⁴¹⁾ ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθη-
 μάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν, ψιλῶς δια-
 λεχθῆναι, ἡγούμενον, οὐδὲν ἥττον ὠφελεῖσθαι
 (74) καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, εἰδóτας, τί δεῖ πρᾶττειν·
 ὥσπερ καὶ οἱ ἰατρευόμενοι, οὐ προσακούοντες
 διὰ τί αὐτοῖς ἕκαστον πρακτέον, οὐδὲν ἥττον
 τυγχάνουσι τῆς ὑγείας· ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐνε-
 τύγχανε, καὶ δυναμένοις ⁴²⁾ πονεῖν καὶ μαν-
 θάνειν, τοῖς τοιούτοις δι' ἀποδείξεως καὶ μα-
 θημάτων ἐνετύγχανεν. ⁴³⁾ αὐτοὺς μὲν οὖν
 εἶναι ἀπὸ τούτων· ἐκείνους δὲ ἀπὸ τῶν ἑτέρων.
 περὶ δ' ⁴⁴⁾ Ἰππάρχου μάλιστα, ὡς ἦν μὲν Πυ-

celata euulgauerit! Ita Meiners. p. 277. (At sectiones 87. et 88. inter se connexas esse, facile intelliget, qui utramque attentius legerit. Kiess.)

⁴¹⁾ ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθ.] Propter ἀκολουθίαν orationis scribo, ὥστε χαλεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. «Addo αὐτοῖς, quia datiui praecedentes πρεσβυτέροις et ἀσχόλοις non reguntur a verbo ἐντυγχάνειν, sed διαλεχθῆναι. Deinde, διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est, disciplinis et demonstrationibus vacare, vt eruditus Obrechtus vertit, sed de disciplinis et demonstrationibus cum aliquo colloqui vel sermonem conferre. Kust. Parum feliciter Kustero cessit emendatio huius loci; nec potuit, nam locus integer est et sic intelligendus: Quum res difficilis esset, iis utpote occupatis negotiis civilibus et astate prouectis disciplinas et demonstratio-

et Samo, Polycrate tyrannide potiente, et florente tum temporis Italia, principesque urbium familiares ipsi factos. Horum senioribus et occupatis, propterea quod civilibus negotiis tenebantur, quum difficile esset, disciplinas et demonstrationes adhibere, simpliciter ad eos disseruit, ratus, eos nihilo minus etiam sine rationibus fructum inde percepturos esse, si scirent, quid agendum foret: perinde vt ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur, ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicumque vero inter iuvenes facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis et demonstrationibus exposciebat: et se quidem istorum, acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, eum fuisse quidem e

nes adhibere. Quod sequitur *ψιλῶς*, idem est quod *ἀνευ μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων*. Ciz. vitiose *διὰ τὸν μαθητῶν*. *Kiess.*

42) *πονεῖν*] Quae antea leguntur, *ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν*, atque adeo res ipsa dubitare non sinunt, quin pro *ποιεῖν*, quod antea legebatur, recte scripserim *πονεῖν*. Quorum verborum confusione nihil est facilius. Vid. ad Protreptic. p. 111. *Kiess.*

43) *αὐτοῦς*] Ciz. *αὐτοί*. *Kiess.*

44) *Ἰππασίου*] Huius Hippasi etiam mentio facta fuit supra Num. 81. *Kust.* Deinceps pro *ὅς ἦν*, quae lectio Arcerium auctorem habet, Ciz. cum codice quo vsus est Arcerius, *ὡς ἦν*: idemque Ciz. *διὰ δὲ τὸ (pro τοῦ) ἐξεργεῖν*. Vtrumque recepinus. *Kiess.*

θαγορείων· διὰ δὲ τὸ ἐξενεγκεῖν καὶ γράψασθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο κατὰ θάλατταν, ὥς ἀσεβήσας· δόξαν δὲ 45) ἔλαβεν, ὥς εὐρών· εἶναι δὲ πάντα ἐκείνου [τοῦ ἀνδρός]· προσγορεύουσι γὰρ οὕτω τὸν Πυθαγόραν, καὶ οὐ
 89 καλοῦσιν ὀνόματι. Λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγόρειοι, ἐξηγητέχθαι γεωμετρίαν οὕτως. ἀποβαλεῖν τινὰ τὴν οὐσίαν τῶν Πυθαγορείων. ὥς δὲ 46) τοῦτο ἡτύχησε, δοθῆναι ἀνθρώπῳ χρηματίζασθαι ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρου 47) ἱστορία. περὶ μὲν οὖν τῆς διαφορᾶς ἐκατέρας τῆς πραγματείας, καὶ ἐκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκροωμένων Πυθαγόρου ταῦτα παρειλήφαμεν. τοὺς γὰρ εἶσω 48) σινδόνοσ καὶ ἔξω ἀκροωμένους τοῦ
 (75) Πυθαγόρου καὶ τοὺς 49) μετὰ τοῦ ὄρᾶν ἀκούοντας, ἢ ἄνευ τοῦ ὄρᾶν, καὶ τοὺς εἶσω καὶ ἔξω διωρισμένους, οὐκ ἄλλους, ἢ τοὺς εἰρημένους ὑπολαμβάνειν προσήκει. καὶ τοὺς πολιτικούς δέ, καὶ οἰκονομικούς, καὶ νομοθετικούς ὄντας αὐτοῖς 50) ὑποτίθεσθαι χρή.

45) ἔλαβεν] Ita Kust. In Ciz. vt in edit. Arc. λάβοι, quod illo non est deterius. Quae deinceps sequuntur verba, τοῦ ἀνδρός, ea non sine ratione Scaliger delet. Kießs.

46) τοῦτο ἡτύχησε] Ita recte Ciz., quum hanc calamitatem expertus esset. Antea legebatur τοῦτο ἐτύχησε, quod Kusterus mutabat in οὕτως ἡτύχησε. — Pro ἀνθρώπῳ, quod sequitur, in Ciz. et Par. secundum marg. cod. Spanh. est αὐτῷ. Kießs.

numero Pythagoreorum; quum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, vt impium; sed inuentionis nihilominus gloriam ipsi mansisse, quum tamen omnia fuerint Illius viri:— sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Quum quidam Pythagoreus opum suarum iacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, vt e Geometria quaestum faceret. Vocabatur autem Geometria a Pythagora *historia*. Et haec sunt, quae de discrimine vtriusque modi philosophandi, et de vtraque classe auditorum Pythagorae accepimus. hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est vel intra vel extra velum, et vel videntes vel non videntes Pythagoram audiuisse, atque in interiores et exteriores diuisos esse: hisque et politicos et oeconomicos et nomotheticos subiicere debemus.

47) *ἱστορία*] Vide, quae de hoc vocabulo dixit Wyttenbach. ad Platon. Phaeton. p. 253. sq. *Kiess*.

48) *συνδόνος*] Ciz. *συνδώνος*. *Kiess*.

49) *μετὰ τοῦ ὄργῳν*] Sic, non *μετὰ τὸ ὄργῳν*, quod extat in edd. Arc. Kust. et cd. Ciz. scribendum esse, res ipsa loquitur, et monuit iam Arcerius. *Kiess*.

50) *ὑποτίθεσθαι*] Meiners. p. 277. hunc locum sic intelligit, quasi auctor promittat, se iam de Pythagoreis diuisis in politicos, oeconomicos et nomotheticos di-

Κ Ε Φ. ιθ'.

- 90 *) Καθόλου δὲ εἰδέναι ἄξιον, ὥς πολλὰς
 ὁδοὺς Πυθαγόρειαι παιδείας ἀνεῦρε, καὶ κατὰ
 τὴν οἰκείαν φύσιν ἐκάστου καὶ δύναμιν παρε-
 δίδου τῆς σοφίας τὴν ἐπιβάλλουσαν ¹⁾ μοῖραν.
 τεκμήριον δὲ μέγιστον· ὅτε γὰρ Ἀβαρις ὁ
 Σκύθης ἐξ Ἑπερβορέων, ἄπειρος τῆς Ἑλληνι-
 κῆς παιδείας ὢν καὶ ἀμύητος καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 προβεβηκώς, ἦλθε, τότε οὐ διὰ ποικίλων αὐ-
 τὸν εἰσέγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ τῆς σιω-
 πῆς καὶ τῆς ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ ἀκροάσεως καὶ
 τῶν ἄλλων βασάνων, ἀδρόως αὐτὸν ἐπιτίθειον
²⁾ ἀπειργάσατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῷ

cturum esse, de qua re capite proximo ne γὰρ qui-
 dem. Hinc patere, quam incogitanter Iamblichus
 alium auctorem exscripserit, quippe qui, quum in
 sect. 89. orationis filum abrumperet, finem tamen
 huius sectionis non mutauerit. Enimvero hic quidem
 Iamblichus, quem Meinersius prava verbi ὑποτίθεσθαι
 interpretatione inductus promittere iubet, quae non
 promisit, omni crimine absolendus est. Sensus enim
 loci hic est: illis classibus, quas modo commemora-
 vi, tanquam formae generibus suis (vt dialectici lo-
 quuntur) subiiciendi sunt politici, oeconomici et no-
 mothetici. Recte intellexit Tiedemann, qui p. 301.
 vertit: Hierunter gehören auch —. Eodemque modo
 si eum Meinersius intellexisset, neque vt Obrechtus,
 qui ὑποτίθεσθαι verterat subnectere, eo vsurus erat ad
 confirmanda ea, quae p. 462. dixit: Auch ist es nicht
 ungläublich, dass die letztern (die Esoteriker oder Ma-
 thematiker) nach ihren verschiedenen Fähigkeiten ent-
 weder für die Erforschung und den Vortrag von Wis-
 senschaften, oder auch für öffentliche Geschäfte entweder
 die Namen von Theoretikern oder Physikern, oder auch
 von Politikern und Nomothetikern trugen. Copious-

C A P. XIX.

In genere vero sciendum est, Pythagoram multas docendi vias reperisse, et cuilibet ratam sapientiae portionem pro naturali facultate proque ingenii captu tradidisse. Cuius rei certissimum argumentum est, quod, quum Abaris Scythia ex Hyperboreis, rudis et disciplinis Graecorum non initiatus, aetate etiam prouectior aduenisset, eum nequaquam per varias contemplationes circumduxit; sed omisso silentio et tam diuturna auscultatione, aliisque tentaminibus, statim in familiaritatem et ad do-

sime hoc omne argumentum explicuit Tiedemann. p. 269. sqq. *Kiess.*

*) De auctore huius capituli, in quo Abaridis miracula narrantur, non constat. Neque e sectione 141., ubi horum miraculorum pars repetitur, de auctore quicquam dici potest. At ne multum quidem refert, quod horum fragmentorum auctores ignoramus, quum hoc ipsum argumentum ad philosophiam Pythagoricam cognoscendam nihil admodum conferat. Meiners. p. 277. sq.

1) *μοῖραν*] Ciz. cum Arc. *μοῖραν*. Idem Ciz. paulo post *ποικίλλαν* pro *ποικίλαν*. *Kiess.*

2) *ἀπειρογάσαστο*] Hanc lectionem, a qua prope abfuit Scaliger, *εἰργάσαστο* scribendum esse coniiciens, auctori reddidi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. est. *ἀχροάσαστο*, pro quo Arcer. coniiciebat *ἡγήσαστο*. — *Ἀθροάς* est *via contracta, compendiaria, συνηγμένης*. Sect. 93. *Θεολογίαν ἐπιτετιμμένην παρίδωκε*. *Kiess.*

δογματιζομένων, καὶ τὸ 3) περὶ φύσεως σύγ-
 γραμμα καὶ ἄλλο τὸ περὶ θεῶν ὡς ἐν βραχυ-
 91 τάτοις αὐτὸν ἀνεδίδαξεν. Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβα-
 ρις ἀπὸ Περβορέων, 4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλ-
 λωνος πρεσβύτου καθήκων καὶ τὰ ἱερατικά
 (76) σοφώτατα, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος 5) ὑποστρέφων εἰς
 τὰ ἴδια, ἵνα τὸν 6) ἀγερωθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ
 ἀποθῇται εἰς τὸ ἐν Περβορέοις ἱερόν. γενό-
 μενος δὲ ἐν παρόδῳ κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ
 τὸν Πυθαγόραν 7) ἰδὼν, καὶ μάλιστα εἰκάσας
 τῷ θεῷ, οὐπερ ἦν ἱερεὺς, καὶ πιστεύσας μὴ
 ἄλλον, μηδὲ ἄνθρωπον 8) ὅμοιον ἐκείνῳ, ἀλλ'
 αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τε ὧν ἑώρα περὶ

3) περὶ φύσεως] In Ciz. vt in Arc. edit. παρὰ φ., sol-
 lenni harum praepositionum confusione. Ciz. dein-
 ceptis ἐνεδίδαξεν. Ceterum hunc locum sic scribere
 malim: καὶ κατὰ τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα καὶ ἄλλο ἢ
 περὶ θεῶν, etc. Kiess.

4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος πρεσβύτου καθήκων κ.
 τ. λ.] Est locus admodum corruptus, quem sic ex-
 pedio: ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης ἥδη ὢν, καὶ
 τὰ ἱερατικά σοφώτατος· ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀναστρέφων
 εἰς τὰ ἴδια, etc. Pro πρεσβύτου rescipimus πρεσβύτης.
 Erat enim Abaris iam senior, et, vt ipse Iamblichus
 paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκώς, cum in Grae-
 ciam veniret. Deinde pro καθήκων Desid. Herald.
 Animaduers. in Iambl. cap. VII. legendum censet
 καθέλκων: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τὰ ἱ-
 ερατικά σοφώτατα ex Graecia in patriam suam deduxisse,
 vel intulisse. Sed non observauit vtr ille doctus,
 pro σοφώτατα legendum esse σοφώτατος: vnde conie-
 ctura eius sponte corrui. Nos igitur rectius, vt pu-
 tamus, rescribendum censuimus, ἥδη ὢν: prout etiam
 Obrechtum legisse ex versione eius patet. Porro,
 pro σοφώτατα scribendum esse σοφώτατος, monuerat

gmata sua audienda admisit, commentariumque *de natura*, et alium *de diis* compendiarie via illum edocuit. Venerat enim Abaris ab Hyperboreis, Apollinis, qui in ea regione colitur, sacerdos, iam senio propior et rerum sacrarum scientissimus; e Graecia domum remeans, ut aurum, quod corrogauerat deo, in eius apud Hyperboreos templo consecraret. Transiens autem per Italiam visum sibi Pythagoram deo maxime, cuius ipse erat sacerdos, assimilauit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse, tum propter illa, quae in Pythagora

etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

Kust. Propius auctoris manum attingere mihi videor, quam scribo: πρεσβύτατος ἤδη ὢν καὶ — σοφώτατος.

Solent enim Graeci superlativos sic componere. *Kiess.*

- 5) ὑποστρέφων] Sic recte Ciz. pro ἀποστρέφων, quod habent edd. Arc. et *Kust.* Locutio ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια, quae Act. XXI. 6. occurrit, est senioris Graecitatis. *Kiess.*

- 6) ἀγροθέντα] Sic noster MS. ab ἀγείρω, congreco, colligo. Antea vero male, ἀγροθέντα: quod Arcerius suo more ἀσίδως in ἀργαθέντα mutandum censebat. Vide etiam Desid. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀγροθέντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit. *Kust.* In Ciz. est ἐγροθέντα. Formulam ἀγείρειν τῷ θεῷ illustrat Cuperus in Obs. p. 274. sqq. *Kiess.*

- 7) ἰδὼν, καὶ] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et *Kust.* deest καὶ. *Kiess.*

- 8) ὅμοιον] Ita Ciz. Sed Arc. et *Kust.* ὁμοιον. Vide de huius adiectivi accentu viros doctos ad Gregor. Cor. plur. locis. *Kiess.*

αὐτὸν σεμνοτάτων καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν
 ὁ ἱερεὺς γνωρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν
 9) οἰστόν, ὃν ἔχων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐξῆλθε,
 χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπίπτοντα
 δυσμήχανα, κατὰ τὴν τοσαύτην ἄλην. ¹⁰⁾ ἐπο-
 χούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβαινε,
 οἶον ποταμούς καὶ λίμνας καὶ τέλματα καὶ
 ὄρη καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ προςβαλὼν, ὡς λό-
 (77) γος, καθαρμούς τε ¹¹⁾ ἐπετέλει, καὶ λοιμούς
 ἀπεδίωκε καὶ ἀνέμους ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο ἄξι-
 92) οὐσῶν πόλεων βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι. Λα-
 κεδαίμονα γοῦν παρειλήφμεν μετὰ τὸν, ὑπ'
 ἐκείνου γενόμενον ἐν αὐτῇ ¹²⁾ καθαρμὸν μηκ-
 ἐτι λοιμῶσαι, πολλάκις πρότερον τούτῳ τῷ
 παθήματι περιπεσοῦσαν διὰ τὴν ¹³⁾ δυστραπε-
 λίαν τοῦ τόπου, καθ' ὃν ὥκισται, τῶν Ταῦ-
 γέτων ὁρῶν πνῆγος ἀξιόλογον αὐτῇ παρεχόν-
 των, ¹⁴⁾ διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι καὶ Κρήτης

9) οἰστόν] - Confer Nostrum infra Num. 136. 140. et 141. Kust. Pro ἄλην est in Ciz. ἄλλην, quod Reinesius mutavit in ἄλην, et explicat πλάνην, peregrinationem. Scaliger, ἄλην. Kiess.

10) ἐποχούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβ.] Antea legebatur, κατὰ τὰ ἄβατα διαβαίνων, pro quo Kusterus volebat, vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβατα διαβ., vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄβατα διέβαινε. In Ciz. est κατὰ ἄβατα διέβαινε. Imperfectum etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Ergo hinc et ex loci ipsius ratione intelligitur, eum sic scribendum esse, ut a me scriptus est. Participium προςβαλὼν, quod Obrechtus vertit praeterea, potius significare videtur, ubi aliquo appulerat, peruenerat. Kiess.

11) ἐπετέλει] Ciz. ἐτέλει. Verba βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι temere Scaliger delet. Kiess.

maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti iam antea explorata. hinc telum Pythagorae reddidit, quod iter ingressurus e templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates vteretur. Vehabatur enim illo per invia quaeque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes et alia id genus: ac praeterea eodem, ut aiunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque depellebat, atque arcebat ventos ab urbibus, quae opem eius implorauerant. Lacedaemonem certe accepimus ab eo lustratam nunquam deinceps peste laborasse, quum antea saepius id malum incubuisset propter incommodum situm loci, in quo urbs erat condita, montibus quippe Taygeti, qui ei imminet, vehementem aestum immittentibus: item Cnossum

12) καθαρόν] Sic recto MS. pro corrupto καθαρένῃ, quod prior Edit. habet. Et paulo post, καθ' ὃν ὥκισται, iidem auctoritate MS. rescripsi, pro καθ' ὧν ὥκισται. *Kust.* Antea Ciz. cum Arc. αὐτῇ sine ἐν. *Kiess.*

13) δυστραπείαν] Ciz. δυστραπείαν. *Kiess.*

14) διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι καὶ Κρήτης Κνωσσόν.] Est locus obscurus: quem Obrechtus, ut ex versione eius patet, sic legit et distinxit, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι καὶ περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσοῦ. Sed nos verba illa, διὰ τὴν δυστραπείαν τοῦ τόπου, καθ' ὃν ὥκισται, τῶν Ταυγέτων ὄρων πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παρεχόντων, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthesi includenda censemus; et deinde ea, quae sequuntur, sic scribimus, ὥς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν. Sic sensus erit clarus: Lacedaemonem nem-

Κνωσσόν. καὶ ἄλλα τοιαῦτα ¹⁵⁾ τέχνη ἱστορεῖται τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. δεξάμενος δὲ Πυθαγόρας τὸν οἰστόν, καὶ μὴ ξενισθεὶς ¹⁶⁾ πρὸς τοῦτο, μηδὲ τὴν αἰτίαν ἐπερώτησας, δι' ἣν ἐπέδωκεν, ¹⁷⁾ ἀλλ' ὥς ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὦν, ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀποσπάσας τὸν Ἀβαριν τὸν τε μηρὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρύσειον, γνῶρισμα παρέχων τοῦ μὴ διεψεῦσθαι· καὶ τὰ καθ' ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησάμενος αὐτῷ, καὶ πίστιν ἱκανήν. παρα-
(78)σχών, ὥς οὐκ εἴη κακῶς εἰκάσας· προσθεῖς τε, ὅτι ἐπὶ θεραπείᾳ καὶ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἦκοι, καὶ ¹⁸⁾ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος, ἵνα μὴ ξενιζόμενοι ¹⁹⁾ πρὸς τὸ ὑπερέχον ταράσ-

pe, postquam ab Abaride lustrata fuerit, a pestilentia liberatam fuisse; vti et Cnossum, urbem Cretae. Confer cum hoc loco Nostrum infra num. 141. Kust. Cd. Ciz. recte post ὑπερεῖσθαι interpungit. Neque vero est, quod cum Kustero scribas ὥς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν: nam Κρήτης Κνωσσόν idem prorsus valet. Quemadmodum autem Obrechtus, cuius interpretationem mutauimus, haec male cum sequentibus coniunxerat: ita Kusterus locum recte intellexit. De Spartae situ Strabo lib. VIII. Tom. III. p. 178. ed. Tzsch. ὑποπέπτως δὲ τῷ Ταῦγέτῳ ἢ Σπάρτῃ ἐν μεσογαίᾳ. De Taygeti altitudine vid. Siebelis. ad Hellen. ab ipso edit. p. 291. Kiess.

15) τέχνη] Est vox corrupta: pro qua Arcerius legendum censuit τεχνήματα, Obrechtus ἔχνη: at Nos potius συχνὰ, i. e. multa; amicissimo et pererudito Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore, eam Nobis coniecturam suggerente. Deinde scribimus, ἱστορεῖται περὶ τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. Kust. Reinesius adscripsit: τεχνήματα vel τεκμήρια. Posterius praeplacet.

Cretae urbem. Etiam alia similia potentiae Abaridis vestigia memorantur. Pythagoras autem, accepto telo, minime rei insolentia commotus, nec causam, ob quam sibi daretur, percontatus est, sed tanquam qui revera deus ille foret, Abaridi seorsum ab arbitris abducto aureum suum femur ostendit, ut argumento esset, neutiquam illum animi falsum fuisse: quin et enumeratis singulatim quae in templo reposita erant, fidem illi fecit, quod non male Apollini ipsum assimilasset. Adiecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales aduenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti maiestate velut re noua

Quo admissio, ne *περὶ* quidem post *ιστορεῖται* addendum est. *Τέχνη* etiam Ciz. Kiess.

16) *πρὸς τοῦτο*] Ciz. *πρὸ τοῦτο*. Polybius dicit *ξενίζεσθαι τινι, τί, διὰ τι, ἐπὶ τινι, κατὰ τι*. Hoc loco et paulo post est *ξενίζεσθαι πρὸς τι*, ut latine stupere ad rem. Kiess.

17) *ἀλλ' ὥς*] Sic recte Ciz. pro *ἄλλως*: de quo Kusterus: *diuide et scribe, ἀλλ' ὥς*. Kiess.

18) *καὶ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμεορος*] Vide quae notavimus supra Num. 10. ad verba illa, *ὥς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ*. Kust.

19) *πρὸς τὸ ὑπερέχον ταράσσονται*] In prior Edit. pessime legitur, *πρὸς τὸν ὑπερέχοντα ῥάσσονται*. Nos hic sequuti sumus auctoritatem codicis nostri MS. Kust. Pro *παρ' αὐτοῦ*, quod sequitur, Ciz. cum Arc. *παρ' αὐτῷ*, quod non aspernandum. Kiess.

σονται, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ μάθησιν ἀποφεύ-
 γωσιν· ἐκέλευσέ τε μένειν αὐτοῦ καὶ ²⁰⁾ συν-
 διορθοῦν τοὺς ἐντυγχάνοντας· τὸν δὲ χρυσόν,
 ὃν συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ἐπιτηδείοις, ὅσοι-
 περ ἐτύγγανον οὕτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγμένοι,
 ὥστε ²¹⁾ βεβαιῶσαι τὸ δόγμα τὸ λέγον, κοινὰ
 93 τὰ φίλων, δι' ἔργου. Οὕτω δὲ καταμείναντι
 αὐτῷ, ²²⁾ ὃ νῦν δὲ ἐλέγομεν, φυσιολογίαν τε
 καὶ θεολογίαν ἐπιτετμημένην παρέδωκε· καὶ
 ἀντὶ τῆς ²³⁾ διὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τὴν διὰ
 τῶν ἀριθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡγούμενος
 ταύτην ²⁴⁾ καθαρωτέραν εἶναι καὶ θειοτέραν
 καὶ τοῖς οὐρανίοις τῶν θεῶν ἀριθμοῖς οἰκει-
 οτέραν. ἄλλα τε τὰ ἀρμόζοντα τῷ Ἀβάριδι
 παρέδωκεν ἐπιτηδεύματα. ²⁵⁾ ἀλλ' οὐ δὴ ἕνεκα
 (79) ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκεῖνο πάλιν ἐπανέλθωμεν,
 ὥς ἄρα ἄλλους ἄλλως, ὥς ἔχει ἕκαστος φύ-
 σεως καὶ δυνάμεως, ἐπανορθοῦν ἐπειράτο.
 πάντα μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα οὔτε παρεδόθη
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ μνημονευόμενα
 ῥάδιον διελθεῖν.

20) συνδιορθοῦν τοὺς] Ciz. συνδιορθοῦντας. Paulo post
 pro ὑπὸ τοῦ λόγου Scalig. ὑπ' αὐτοῦ λόγου. Kiess.

21) βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαίους. Kust. In Ciz.
 βεβαίως. Kiess.

22) ὃ νῦν δὲ ἐλέγομεν] Ita Ciz., quemadmodum pro
 corrupto ὃ νῦν διελέγομεν scribendum esse iam Kust.
 monuit. Kiess.

23) διὰ θυσιῶν] Ita Arc. et Kust. In Ciz. διὰ τῶν
 θυσιῶν, quod propter sequens τῶν ἀριθμῶν praeferen-
 dum videtur. Kiess.

turbati disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, vt illic loci maneret, et emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam praestaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, vt dogma illud, *amicorum omnia communia*, ipsa re confirmarent. Quum itaque apud ipsum maneret, vt modo dictum est, physicam et theologiam in compendium redactas illi tradidit, et loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, diuinationem per numeros docuit, puriorem hanc et diuiniorem et coelestibus deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed et alia studia Abaridi conuenientia cum eo communicauit. Verum vt ad id, cuius gratia hic sermo institutus est, redeamus, quemadmodum alios aliter, pro cuiusque indole et viribus, informare conatus sit, cuncta quidem, quae huc pertinent, neque ad hominum notitiam peruenerunt, neque quae memorantur, facile percenseri possunt.

24) καθαρωτέραν] Sic rescripsi auctoritate codicis MS. pro καθιερωτέραν: quae est vox nihili. Kust. Scaliger, ὑπωτέραν vel ἡρωτέραν. Deinceps Ciz. Ἀβαρίδι. Kiess.

25) ἀλλ' οὐ δὴ ἕνεκα ὃ παρ.] Sic recte MS. pro ἀλλ' οὐ δὲ ἕνεκα παρὸν λόγος: quem locum vt desperatum et mutilum asterisco notauerat Arcerius. Desider. Heraldus quoque *Animaduers.* in Iamblich. cap. VII.

Κ Ε Φ. κ'.

- 94 *) Ὀλίγα δὲ καὶ ὁ τὰ γνωριμώτατα διέλ-
θωμεν δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς,
καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνδρά-
σιν ἐκείνοις ἐπιτηδευμάτων. Πρῶτον μὲν οὖν
ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ὁ ἐσκόπει, εἰ
δύνανται ἐχεμυθεῖν (τούτῳ γὰρ δὴ καὶ ἐχρήτο
τῷ ὀνόματι), καὶ καθεώρα, εἰ μανθάνοντες,
ὅσα ἂν ἀκούσωσιν, οἷοί τε εἰσὶ σιωπᾶν καὶ δια-
φυλάττειν· ἔπειτα, εἰ εἰσιν αἰδήμονες. ἐποι-

loco huic quaedam deesse existimans, cum sic sup-
plere tentauit, ἀλλ' ἐπεὶ οὐ τούτων ἕνεκα ὁ παρὼν λόγος.
Sed merito praeferenda sunt ea, quae ex codice MS.
substituimus. Kust. Pro ἄλλως in Ciz. est ἄλλον.
Kiess.

- *) In grauissimis omnium, quotquot in Iamblichō ex-
stant, locis numerandus est is, qui capp. XX. XXI.
XXII. continetur: quem vnius esse auctoris et scri-
bendi genus et argumenti cohaerentia arguunt. Inest
in oratione ingenua simplicitas, absunt vocabula mon-
strosa, quibus recentiores Platonici et Pythagorei fa-
cile se indicant; res ipsae, quas scriptores, qui post
Christum vixerunt, ad vnum omnes longe vltra ve-
rum augent et exornant, ad fidem hic nullisque fa-
bulis admixtis traduntur. Quae momenta neminem,
qui graece sit doctus et in auctoribus, qui res Py-
thagoreorum narrarunt, aliquantum versatus, dubitare
sinunt, quin memorabile hoc fragmentum auctorem
habeat, qui ea aetate vixerit, qua graeca lingua non-
dum esset corrupta, et maxima pars eorum, quae
postera aetas de Pythagora eiusque discipulis com-
menta est, nondum ficta aut diuulgata. Omnis ora-
tionis examen diligentius institutum et comparatio
rerum hic enarratarum cum iis, quas qui primi re-
tulerint, ex aliis scriptoribus constat, Aristoxenum
esse auctorem demonstrant.

CAP. XX.

Sed pauca tamen quaedam eaque celeberrima institutionis Pythagoricae specimina, studiorumque, quae viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent *echemythiae*: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea, quae audiverant, quaeque didicerant, possent apud se custodire et silentio premere: deinde, an

Aristoxenum, Aristotele magistro discipulum dignum, dicunt cum Aristotele et contra Heraclidem aliosque vanos auctores affirmasse, antiquissimos Pythagoreos non ab omnibus se carnibus abstinuisse, sed tum ipsos carnes comedisse, tum diis animalia immolasse. Atqui haec sententia, propria illa Aristotelis et Aristoxeni, in hoc fragmento sect. 98. repetitur; quod, quum oratio, puritate quidem et generositate conspicua, ab Aristotelea tamen recedat, Aristoxeno potius, quam Aristotelitribuendum est. Ita Meiners. p. 278. sq. [Idem vir doctus hoc fragmento, quod rerum narratarum probabilitate orationisque praestantia similibus in Iamblichio et Porphyrio locis excellere appareat, in sua de philosophia Pythagorica commentatione ita vsus est, ut ei tanquam fundamento omnia, quae de ratione sodaliti Pythagorici disputavit, superstrueret. Kiess.]

1) τὰ γνωριμώτατα] In Ciz. deest artic. τὰ: item deest paulo post ἀγωγῆς. Kiess.

2) ἐσκόπει] In marg. Cod. Spanh. notatur ἀνεσκόπει, i. e. diligenter observabat: quam lectionem, quum syllaba ἀν syllaba praecedenti absorberi potuerit, praeferebam, nisi inferius iterum ἐσκόπει legeretur, atque genus corruptionis contrarium, quo per negligentiam eadem syllaba male repetita est, aequae saepe occurreret. Kiess.

εἰτό τε πλείονα σπουδὴν τοῦ σιωπᾶν, ἥπερ τοῦ
 λαλεῖν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ
 ἄρα περὶ πάθος ἢ ἐπιθυμίαν ³⁾ ἀκρατήσεως
 ἐπτόηνται, οὐ παρέργως τὰ τοιαῦτα ἀεὶ ἐπι-
 βλέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς
 ἐπιθυμίαν, ἢ εἰ φιλόνηκοί εἰσιν, ἢ φιλότιμοι,
 ἢ πῶς πρὸς φιλόνηκίαν ἔχουσιν ἢ πρὸς φιλίαν.
 (80) εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῷ ⁴⁾ ἐπιβλέποντι
 ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἡθελ-
 τότε περὶ εὐμαθίας καὶ μνήμης ἐσκόπει· πρῶ-
 τον μὲν, εἰ δύνανται ταχέως καὶ σαφῶς παρα-
 κολουθεῖν τοῖς λεγομένοις· ἔπειτα, εἰ παρί-
 πεταί τις ⁵⁾ αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη
 95 πρὸς τὰ διδασκόμενα. ἐπεσκόπει γάρ, πῶς
 ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλει δὲ τοῦτο
⁶⁾ κατάρτυσιν. πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριώ-
 τητα πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν· ἀκολουθεῖν γάρ
⁷⁾ ἀγριότητι ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολα-

3) ἀκρατήσεως] Legendum potius, ἀκράτητον. Nam ἐπιθυμία ἀκράτητος apud Graecos dicitur cupiditas nimia vel immoderata. Kust. Equidem malim ἀκρατήτως, vt eodem modo a librariis hic peccatum esse putetur, quo sect. 14. et 265. vbi ἐξαιρέτως depravatū fuit in ἐξ αἰρέσεως. — In Ciz. est κρατήσεως. — De vocabulo πιοῦσθαι vid. Fischeri notam ad Platon. Phaedon. p. 284. repetitam ab Heindorfio p. 56. et Schaeferi ad Dionysium Hal. de Comp. verb. p. 10. Kiess.

4) ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο] Sic rescripsi pro ἐπιβλέποντις ἐξηρτημένοι: quod prior Edit. nullo sensu habet. Ἐξηρτυμένοι autem est praediti, adornati, instructi: vnde ἐξάρτυσις; qua voce Noster utitur supra, Num. 64. Kust. In Ciz. est ἐπιβλέποντος; ἐξηρτημένοι. Kiess.

essent modesti; maiorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quaeuis alia: num scilicet affectui vehementiori et cupiditati succumberent: neque obiter trans mittebat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent, an contentiosi, an ambitiosi essent; vtrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si iam ipsi omnia perscrutanti satis instructi a bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem et memoriam inquirebat: initio quidem, an promte et perspicue assequerentur, quae dicta erant: deinde, quo amore, quae moderatione tradita complecterentur. aduertebat enim, an natura tractabiles essent: et hanc tractabilitatem *catartysin*, id est, morum concinnitatem appellabat. Inimicam vero huiusmodi suae institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, inuercundiam, impudentiam, proteruiam, igna-

5) αὐτοῖς] Deest in Ciz. *Kiess.*

6) κατάρτυσιν] In Ciz. *κατάρτησιν*. Ibidem deinceps verba, *πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν. ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγχιότητι*, omissa sunt. *Kiess.*

7) ἀγχιότητι] Antea male, *ἀγχιότητα*. Vult enim Iamblichus dicere, feritatis consequens esse inuercundiam, etc. Sic paulo post *πρῶότητι* et *ἡμερότητι* itidem sensu exigente rescripsi pro *πρῶότητα* et *ἡμερότητα*. *Küst.* Hos accusatiuos cunctos etiam Ciz. habet. *Kiess.*

σίαν, ⁸⁾ ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν καὶ τὰ ἀκόλουθα· προότιητι δὲ καὶ ἡμερότιητι τὰ ἐναντία. ἐν μὲν οὖν τῇ διαπείρᾳ τοιαῦτα ⁹⁾ ἐπεσκόπει, καὶ πρὸς ταῦτα ἤσκει τοὺς μανθάνοντας· τοὺς τε ἀρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς παρ' ἐαυτῷ σοφίας ἐνέκρινε, καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάγειν ἐπειράτο. εἰ δὲ ἀνάρμοστον κατίδοι τινά, ὥσπερ ἀλλόφυλόν τινα καὶ ὀθνεῖον ἀπήλανε.

Κ Ε Φ. κα΄.

¹⁾ Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας ²⁾ τοῖς ἐταίροις, μετὰ (81) τοῦτο φράσω. κατὰ γὰρ τὴν ὑφήγησιν αὐτοῦ 96 ὧδε ἔπρασσον οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγούμενοι. Τοὺς μὲν ἐωθινοὺς περιπάτους ἐποιοῦντο οἱ ἄνδρες οὗτοι καταμόνας τε καὶ εἰς τοιοῦτους τόπους, ἐν οἷς συνέβαινεν ἡρεμίαν τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι σύμμετρον, ὅπου τε ἱερά, καὶ ἄλση, καὶ ἄλλη τις θυμηδία. ὥντο γὰρ δεῖν μὴ πρότερόν τι συντυγχάνειν, πρὶν ἢ τὴν ἰδίαν ψυχὴν καταστήσουσι καὶ συναρμόδονται τὴν διάνοιαν. ³⁾ ἀρμόδιον δὲ εἶναι τῇ καταστάσει

8) ἀκυρίαν] Quid hoc? Forte Iamblichus scripserat, ἀκράτειαν. Obrechtus vertit ignaviam; qui proinde ἀρχίαν legisse videtur. Kust. Mihi dubium non est, quin scribendum sit ἀκαιρίαν. Quantum enim τῷ καιρῷ Pythagorei tribuerint, et aliunde constat, et docet sect. 181. Kiess.

9) ἐπεσκόπει] Ciz. ἐπεσκόπου. Kiess.

1) Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων] Hic in cod. Ciz. novi capitis est initium, idque recte; nam auctor novum

viam, discendi fugam, imperii detrectationem, famae neglectum, et similia: placidos vero mores et tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque haec in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiae suae thesauros, eosque ad scientias prouehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, vt alienum et extraneum procul arcebat.

C A P. XXI.

Hisce ita praemissis, de studiis agere lubet, quae toto die a familiaribus suis tractari voluit. Plane enim iuxta praescriptum eius viuebant, qui illum ducem sequerentur. Et matutinas quidem ambulationes isti viri peragebant soli in huiusmodi locis, vbi quies et congruum silentium, vbi templa, luci, et alia animis remittendis apta erant. Non enim cum quoquam conuersandum existimabant, antequam ipsi animum suum bene constitutum recteque compositum haberent: eo autem inprimis conducere soli-

argumentum aggreditur. In edd. Arc. et Kust. cap.

XX. continuatur vsque ad sect. 97. *Kiess.*

2) τοῖς ἑταίροις] Ciz. τοῖς ἑτέροις. Idem deinceps ἑπαγαγον. *Kiess.*

3) ἀρμόδιον] Ciz. ἀρμόδιον, et paulo post ὑπελήφισαν. *Kiess.*

τῆς διανοίας τὴν τοιαύτην ἰσυχίαν. τὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς τοὺς ὄχλους ᾠθεῖσθαι,
 θορυβῶδες ὑπελίφεισαν. διὸ δὴ πάντες οἱ
 Πυθαγόρειοι τοὺς ἱεροπρεπεστάτους τόπους αἱ
 ἐξελέγοντο. μετὰ δὲ τὸν ἐωθινὸν περιπατοῦν
 τότε πρὸς ἀλλήλους ἐτύγγανον, μάλιστα μὲν
 ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μή γε, ἐν ὁμοίοις τόποις.
 ἐχρῶντο δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ πρὸς τε διδασκα-
 λίας καὶ μαθήσεις καὶ πρὸς τὴν τῶν ἡδῶν
 97 ἐπανόρθωσιν. Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην διατρι-
 βὴν ἐπὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐτρέποντο θεραπείαν.
 ἐχρῶντο δὲ 4) ἀλείμμασί τε καὶ δρόμοις οἱ
 πλείστοι· ἐλάττονες καὶ πάλαις ἐν τε κήποις
 (82) καὶ ἐν ἄλσεσι· οἱ δὲ καὶ 5) ἀρτηροβολία, ἡ
 χειρονομία, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχύς τὰ
 εὐθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια.
 6) ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρτῳ καὶ μέλιτι ἢ κη-
 ρίῳ· οἶνον δὲ μεθ' ἡμέραν οὐ μετεῖχον. τὸν δὲ
 μετὰ τὸ ἀρίστον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς
 οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τε τὰς ἐξωτικὰς
 καὶ τὰς ξενικὰς διὰ τὴν τῶν νόμων πρόστα-
 ξιν. πάντα γὰρ ἐν ταῖς μετ' ἀρίστον ὥραις
 ἐβούλοντο διοικεῖν. δειλῆς δὲ 7) γενομένης εἰς
 τοὺς περιπάτους πάλιν ὁρμᾶν· 8) οὐχ ὁμοίως

4) ἀλείμμασί] Ciz. ἀλείμασι. Kiess.

5) ἀρτηροβολία] Arcerius et Obrechtus hand male le-
 gendum censent, ἀλτηροβολία, i. e. halterum iactu.
 Quid autem sint halteres, docent lexica vulgata.
 Quidam tamen ἀλτήρες etiam ἀρτήρες dictos fuisse pu-
 tant: idque si sequamur, nihil mutandum erit. Kust.

tudinem: nam statim a lecto surgentes in turbam prorumpere, turbulentum esse censebant. Quapropter omnes Pythagorei sibi loca sacris rebus quam maxime opportuna seligebant. A matutina deambulatione congressus inter se instituebant, inprimis in templis, vel, si id non daretur, in locis similibus: tempus autem istud docendo, discendo, moribusque excolendis consumebant. Ab huiusmodi scholis deinde ad corpora curanda se conuertebant. Plerique vnctione et cursu utebantur; pauciores lucta in hortis et nemoribus: quidam etiam halterum iactu aut saltatione cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, et mel aut fauus; vinum vero interdum non gustabant: a prandio ciuilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia, eo quod leges ita fieri iuberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen sin-

Vid. Stephan. thes. in Indice. — In Ciz. ἀρτηροβόλοι.
Kiess.

6) ἀρίστῳ] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphy. Num. 34. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 19. Kust.

7) γενομένης] In cd. Ciz. vt in edit. Arc. *γινομένης*.
Kiess.

8) οὐχ ὁμοίως] Οὐχ ὅμως, lege. Kust. Non opus est

κατ' ἰδίαν, ὥσπερ ἐν τῷ ἐωθινῷ περιπάτῳ, ἀλλὰ σύνδυο καὶ σύντρεῖς ποιεῖσθαι τὸν περίπατον, 9) ἀναμιμνησκομένους τὰ μαθήματα καὶ ἐγγυμναζομένους τοῖς καλοῖς ἐπιτηδεύμασι.

98 Μετὰ δὲ τὸν περίπατον λουτρῷ χρῆσθαι, λουσαμένους τε ἐπὶ τὰ ¹⁰⁾ συσσίτια ἀπαντᾶν. ταῦτα δὲ εἶναι μὴ πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχεῖσθαι. ἀθροισθέντων δὲ τῶν συσσιτούντων γίνεσθαι σπονδάς τε καὶ ¹¹⁾ θυσίας θυημάτων τε καὶ λιβανωτοῦ. ἔπειτα ἐπὶ τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὥς πρὸ ἡλίου δύσεως ἀποδεδειπνηκέναι. χρῆσθαι δὲ ¹²⁾ καὶ οἴνῳ καὶ μάζῃ καὶ ἄρτῳ καὶ ὄψῳ καὶ λαχάνοις ἐφθοῖς τε καὶ ὠμοῖς. παρατίθεσθαι δὲ ¹³⁾ κρέα ζώων θυσίμων

hac mutatione. Deinceps Ciz. συνδυο καὶ συντρεῖς. Kiess.

9) ἀναμιμνησκομένους] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμιμνησκομένοι et ἐγγυμναζόμενοι. Refertur enim ad praecedens ἐβούλοιο. Kust. Malim statuere, Iamblichum vel Aristoxenum negligentius orationem ita continuare, quasi praecesserit φασί, vel simile verbum, unde etiam infinitivus δρᾶν pendet. Si cum Kustero accusativos hic reposueris, etiam deinceps λουσαμένους mutandum erit. Kiess.

10) συσσίτια] Ex MS. pro σιτία, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, ταῦτα δὲ ἔχειν μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχόμενους: auctoritate Eustathii, qui locum hunc Iamblichi sic citat ad Il. β. p. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰστορεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφίστατος Ἰάμβλιχος, τὰ Πυθαγορικὰ συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχόμενους. Kust. Violentior est Kusteri mutatio, cui non satis praesidii paraueris ex Eustathio, loci Iamblichei sententiam, non verba referente. Vna litera addita locus sic restituendus vi-

guli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini terniue, in memoriam sibi mutuo reuocantes, quae didicerant, et in praeclaris se studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant conuiuia, quae intra decem conuiuias terminabantur. Hisce congregatis libatio et sacrificia suffimentis et thure celebrabantur: hinc ad coenam ibant: cui ante solis occasum finis imponebatur. Sumebant vero et vinum, et mazam, et panem, et opsonium, et cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus, quae immolare

detur: ταῦτα δ' ἐξεῖναι μὴ πλείον, κ. τ. λ. in his συσσιτίοις non amplius decem homines licere una conuiuari. — In Ciz. συσσιτία. De συσσιτίοις Reines. citat Coel. Rhod. lib. 28. c. 8. Kiess.

11) *Θυσίας Θνημάτων*] Malim *Θυσίας διὰ Θνημάτων*. Confer Porphy. Num. 36. Kust. Ciz. cum Arcerio *λιβανοτῶν*. Kiess.

12) *καὶ οἶνον*] Paulo superius dixit Iamblichus, *οἶνον δὲ μεθ' ἡμέραν οὐ μετεῖχον*: qui locus limitat ea, quae generalius a Iamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse, *μῆτε οἶνου*, inquit, *ὅλως πίνειν*. Sed loquitur ibi Iamblichus de Pythagoreis rigidioribus et perfectioribus; ad quos praeceptum hoc tantum pertinebat. Kust.

13) *κρέα ζῶων θυσίμων ἱερείων*] Vel vox *ζῶων* est delenda, vel scribendum, *κρέας ζῶων θυσίμων ἢ ἱερείων*. Nam *ἱερείων* idem est, quod *ζῶων θύσιμον*, i. e. *hostia* vel *victima*. Interdum tamen vox *ἱερείων* latiori significatione sumitur pro quavis pecude vel animali, cuius carnibus vescimur: ut suo more erudite ostendit Ca-

ιερείων· ¹⁴⁾ τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως
 χρῆσθαι. εἶναι γάρ τινα αὐτῶν δι' αἰτίας τινὰς
 οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ
¹⁵⁾ ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῷ ἀνθρώ-
 πῳ γένει, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν.

99 Μετὰ δὲ τόδε τὸ δεῖπνον ἐγίνοντο σπονδαί,
 ἔπειτα ¹⁶⁾ ἀναγνώσεις. ἔθος δὲ ἦν, τὸν μὲν
 νεώτατον ἀναγινώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον
 ἐπιστατεῖν, ὃ δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ πῶς δεῖ.
 ἐπεὶ δὲ ¹⁷⁾ μέλλοιεν ἀπιέναι, σπονδὴν αὐτοῖς
 (84) ἐνέχει ὁ οἰνοχόος· σπεισάντων δέ, ὁ πρεσβύ-
 τατος παρήγγελλε τάδε· ¹⁸⁾ ἡμέρον φυτὸν καὶ
 100 ἔγκαρπον μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. Ἐπὶ
 πρὸς τούτοις περὶ τε τοῦ θείου καὶ περὶ τοῦ
 δαιμονίου καὶ περὶ ἡρώϊκου γένους εὐφημόν

saubonus *Animaduvers.* in Athen. lib. I. cap. XI. Hoc
 sensu certe capitur apud Porphyř. Num. 34. vbi de
 victu Pythagoreorum agens inquit, σπανίως δὲ κρέας
 ἱερείων θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic ca-
 pias, τὸ θυσίμων erit prorsus superuacaneum. Hinc
 autem apparet, et apud Iamblichum hoc loco recte
 legi posse θυσίμων ἱερείων, dum modo, vt diximus,
 vox ζῶων deleatur. Caeterum, quare Pythagorei solis
 animalibus θυσίμοις vescendum esse praeciperent, ratio
 haec erat, quod in ea sola animam hominis non in-
 gredi statuerent: vt Noster docet supra, Num. 85.
Kust. In Ciz. est θυσίων. *Kies's.*

14) τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπ. χρ.] Si τὸ χρῆσθαι
 deleas, ferri possunt hi genitini, vtpote qui regantur
 a praecedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio
 rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίοις ὄποις σπανίως χρ.
 Caeterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus
 est Menagius ad Laert. lib. VIII. Num. 34. *Kust.*
Koenius ad Gregor. Cor. p. 266. ed. Schaeff. mutato

fas erat: raro autem vescebantur opsonio a mari petito: quod id genus cibi propter certas causas vsui illis ad victum non esset. Similiter et animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse laedendum nec perdendum censebant. Post coenam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, vt natu minimus legeret, natu vero maximus praesideret, quidque, aut quomodo legendum esset, praeciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione senior haec edebat mandata: Plantam satiuam frugiferamque neque laedendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus, quod humano generi noxium non esset: praeterea de deo, de daemonibus et

ὄψων in ὄψῳ, vniusque voculae transpositione locum ita sanandum censet: π. δὲ κρέα θνoύσιμων ἱερείων· τῶν δὲ θαλασσιῶν ζῶων ὄψῳ σπανίως χρῆσθαι. Mihi videtur ζῶων glossema et delendum; deinceps pro τῶν δὲ θαλασσιῶν ὄψων legerim τῷ δὲ θαλασσίῳ ὄψῳ. Ita τὸ θαλάττιον ὄψων dixit Polyb. XXXIV, 8. 6. *Kiess.*

15) ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῷ ἄνθρωπῳ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laertium in Pythagora, Num. 23. *Kust.*

16) ἀναγνώσεις] Ita Arc. et Kust. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἀνάγνωσις, quod adeo praeferendum. Item Ciz. deinceps ὡς δεῖ pro πῶς δεῖ. *Kiess.*

17) μέλλοιεν ἀπιέναι] Arc. μέλλοι ἀπ., Ciz. μέλλει ἀπιέναι. Idem παρήγγειλε pro παρήγγελλε. *Kiess.*

18) ἡμέρον φυτὸν καὶ ἔγκ.] Idem praeceptum tradunt etiam Porphyrius et Laertius. *Kust.* Ciz. καρπὸν pro ἔγκαρπον. *Kiess.*

τε καὶ ἀγαθὴν ἔχειν διάνοιαν. ὥσαύτως δὲ καὶ
 19) ἐπὶ γονέων τε καὶ εὐεργετῶν διανοεῖσθαι·
 νόμῳ τε βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολεμεῖν. τού-
 των δὲ ῥηθέντων ἀπιέναι ἕκαστον εἰς οἶκον.
 20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ καὶ καθαρᾷ·
 ὥσαύτως δὲ καὶ στρώμασι λευκοῖς τε καὶ κα-
 θαροῖς. εἶναι δὲ τὰ στρώματα 21) ἱμάτια λινᾷ·
 κωδίοις γὰρ οὐ χρῆσθαι. περὶ δὲ θήραν οὐ
 δοκιμάζειν καταγίνεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι τοι-
 ούτῳ γυμνασίῳ. τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη
 τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἰς τε
 τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγὴν τοιαῦ-
 τα ἦν.

101

Κ Ε Φ. κβ.

Παραδίδονται δὲ καὶ ἄλλος τρόπος παιδεί-
 σεως διὰ τῶν Πυθαγορικῶν 1) ἀποφάσεων, τῶν
 εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις
 διατεινουσῶν· 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας ἐκ πολλῶν πα-

19) ἐπὶ γονέων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. περὶ γονέων.
 Kiess.

20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ] Vide Menag. ad Lact-
 tium lib. VIII. Num. 19. et Schefferum de Philos. Ital.
 cap. XIV. pag. 150. itemque Nostrum infra, Num.
 149. ubi locus hic repetitur. Kust. Adde Meiners.
 p. 405. Kiess.

21) ἱμάτια λινᾷ] Ex MS. pro ἱματιλινά: quod prior
 Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantum
 λινᾷ absque ἱμάτια. Kust. In Ciz. λινᾷ pro λινᾷ, et
 θύραν pro θήραν. Kiess.

1) ἀποφάσεων, τῶν] Sic scripsi auctoritate cod. Ciz.
 Nam Kusterus et Arcerius ante τῶν addunt καί, quod
 locum hic habere non potest. Mahnius in libello

de heroibus religiose et bene sentiendum; eodemque modo erga parentes et bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi aduersatur, debellandum esse. Ita moniti domum quisque suam discedebant. Caeterum vestem gestabant puram et candidam, similiaque stragula ex lino facta substerniebant; stragulis vero laneis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Haecque sunt, quantum ad victum vitaeque modum attinet, quae quotidie virorum istorum coetui inculcabantur.

C A P. XXII.

Traditus est et alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionisque hominum penitus pertinentes: quarum paucas ex multis apponere iuuabit.

saepius citato pag. 75. existimat, Iamblichum hic respicere opus Aristoxeni, cuius inscriptio vulgo sic exhibetur: *Τὰ Πυθαγορικὰ Ἀποφθέγματα*. Vetustiores tamen Stobaei editiones et libri quidam scripti huiusmodi prae se ferunt inscriptionem: *Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων*. Vocabulum *ἀπόφασις* notat enunciationem siue sententiam. *Kiess.*

- 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας] Sic pro *ὀλίγα*, quod exstat in edd. Arc. et Kust., recte Cd. Ciz. refertur enim ad *ἀποφάσεις*. Praepositio *ἀπό* et hoc loco et in sect. 123. *ἀπό δὲ τῶν* etc. denotat *partem*, qui est vsus recentioris graecitatis, quem etiam in aliquot locis N. T. animaduertas. — Ciz. deinceps *παραθήσονται*. *Kiess.*

(85) ραιθήσομαι. 3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς 4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐμπεσούσης ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου πάθους, οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. ἔφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τε καὶ ἐλκῶσεις 5) ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι· τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν ἐπίστωνται εἶκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέρω μὲν, μᾶλλον δὲ ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδῆποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, 6) ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας 7) ὥοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. οὕτω γὰρ εὐσχή-

3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγ.] Haec, et omnia, quae sequuntur usque ad finem fere capitis, αὐτολεξεῖ leguntur etiam infra, cap. XXXII. Kust. Ante δυνατόν in Ciz. deest εἰ. Kiess.

4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς] Haec desunt in cod. Ciz. Kiess.

5) ἐν ταῖς φιλ.] In Ciz. deest ἐν. Ibidem deinceps etiam haec exciderunt: τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν. At in eodem codice recte ἐπίστωνται pro ἐπιστῶνται, quod exstat in edd. Arc. et Kust. Kiess.

6) ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν] Noster infra, cap. XXXI. ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν, παιδαριῶν. Kust. Lo-

Praecipiebant enim certamen et contentionis studium remouendum esse ab omni in vniuersum amicitia, si fieri id possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus et in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta illorum monitum quam minimum cicatricum et exulcerationum esse debet. Hoc autem aiunt fieri posse, si vterque amicorum invicem cedere iramque comprimere sciuerit, imprimis iunior, et qui aliquo ex ante dictis loco vel ordine positus est. Emendationes et castigationes, quas *paedartases* nominabant, multa cum verborum clementia cautioneque a senioribus erga iuniores fieri debere existimabant, plurimumque solitudinis affectusque ex parte corripientium prominare: ita enim castigationem decoram

ganus p. 96. sq. pro παιδαρτάσεις scribit παιδαρτύσεις, item παιδαρτήν cap. XXXI. mendosum habet. Frustra. Non enim debebat Loganus hoc verbum deriuare ab ἀρτάω, quod est *appendo*, sed ab ἀρτέω siue ἀρτέω, *aptum redilo*. Παιδαρτήν igitur proprie est *pueros componere*, *componere*. *Kiess.* [Nisi hic quoque latet toties in *παιδα* corruptum *πεδα*. Quod alii habent, *πελαρτήν*, item vitiatum, primam tamen syllabam videtur integrius. Ceterum *παιδαρτήν* i. q. *μεθαρμοῦζειν*. *Schaefer.*]

7) ὥντο δὲ γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. suppleui. In priore enim Edit.

μόνα, τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτη-
 102 σιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν, μήτε
 (86) παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας. οὐ γὰρ ἔτι
 ῥάδιον εἶναι διϋγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν,
 ὅταν ἅπαξ παρεμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ τῶν
 φασκόντων φίλων εἶναι ἥθη. φιλίαν μὴ ἀπο-
 γινώσκειν ἀτυχίας ἔνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυ-
 ναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπιπτουσῶν, ἀλλὰ
 μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε καὶ
 φιλίας, τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην τε
 καὶ 8) ἀνεπανόρθωτον. τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ
 τύπος ἦν τῆς διὰ τῶν ἀποφάσεων παρ' αὐτοῖς
 γινομένης ἐπανορθώσεως εἰς τε πάσας τὰς ἀρε-
 τὰς καὶ ὅλον τὸν βίον διατείνων.

K E Φ. κγ'.

105 *) Ἀναγκαιότατος δὲ παρ' αὐτῷ τρόπος
 διδασκαλίας ὑπῆρχε καὶ ὁ διὰ τῶν συμβόλων.

desunt verba haec: παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις·
 καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι. Kust. Infinitivus ἐμφαίνεσθαι
 pendet ex ὄντο δεῖν: hinc post νεωτέροις non colo, sed
 commate distinxi. Kiess.

8) ἀνεπανόρθωτον] Prior Edit. male, ἐπανόρθωτον:
 quod mendum iam pridem etiam notavit Desid.
 Heraldus Animadv. in Iamblichum, cap. VIII. Kust.
 Deinceps in Ciz. pro μὲν οὖν tantum μὲν legitur.
 Kiess.

*) Quae a sectione 103. ad 140. narrantur, inter se
 sunt cohaerentia et continuata, atque oratio fere ubi-
 que sibi constat. Iam hoc fragmentum habere aucto-
 rem, qui esset eorum, qui de Pythagora exposuerunt,
 in recentissimis, maxime credulis et imperitis, cogno-
 scitur ex indice Pythagoreorum (sect. 104.), in qui-
 bus numerantur Philolaus, Zamolxis, Leucippus et
 Empedocles, item e narratione rerum Abaridis et

vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem, neque per iocum, neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse improbandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis intervenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quae se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quae symbolis constabat, maxime necessariam duce-

miraculorum Pythagorae. Cuinam sit tribuendum, non continuo patet. Loci examen iterum iterumque institutum in eam me opinionem deduxit, eum esse descriptum e *Diogene*. Quae enim narrantur de vita Pythagoreorum (sect. 106.), de musica, et de ratione, qua Homeri et Hesiodi carminibus Pythagoras vsus sit (s. 111.), cum iis, quae Porphyrius (s. 11. 32. etc.) ex illo auctore retulit, conueniunt. Huc accedit, quod (sect. 138.) Pythagorei credulitatis et studii Pythagorae famam fictis miraculis augendi insimulantur: quae reprehensio a viro Pythagoreo nullo modo perfecta esse potest. Verum sicuti verisimile est, Diogenem esse auctorem, ita etiam constat, eum maiorem fragmenti partem e Nicomacho sumsisse et post hunc vixisse. Nicomacho enim debetur index discipulorum Pythagorae, in quibus sunt Charondas et Zaleucus (sect. 104. 130.), iudicium de symbolis Pythagoricis,

ὁ γὰρ χαρακτήρ οὗτος καὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν σχεδὸν ἄπασι, ἅτε παλαιότροπος ὢν, ἐδοξυδάζετο· ἐξαιρέτως δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ¹⁾ ποικιλώτατα ἐπρεσβεύετο. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ παρὰ Πυθαγόρα μεγάλης σπουδῆς ἐτύγχανεν, εἰ τις διαρρηθῶσει σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐννοίας, ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχουσιν ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους (87) ἐλευθερωθεῖσαι τύπου, προσοικειωθεῖσαι δὲ ²⁾ καθ' ἀπλὴν καὶ ἀποίκιλον παράδοσιν ταῖς τῶν φιλοσόφων τούτων μεγαλοφρονήσεσιν, καὶ ὑπὲρ 104 ἀνθρωπίνην ἐπίνοιαν θεωρεῖσαι. Καὶ γὰρ οἱ ἐκ τοῦ διδασκαλείου τούτου, μάλιστα δὲ οἱ παλαιότατοι καὶ αὐτῷ συγχρονίδαντες καὶ μαθητεύσαντες τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτη νεοί, ³⁾ Φι-

totum caput XXVI., ea denique, quae Abaridis et Pythagorae miracula (sect. 135.) spectant. At si vel minus certum sit, quod de huius fragmenti auctore suspicatus sum: hoc tamen confitendum est, auctori, qui eiusmodi res, quales hic leguntur, narraret, omnem fidem denegandam esse, simulatque alius spectatae fidei auctor ei aduersetur. Meiners. p. 280 — 282. [Hanc Meinersii suspensionem, Diogenem apud Iamblichum multa e Moderato et Nicomacho sumsisse, Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 123. adeo leuem esse iudicat, ut eius ratio haberi nulla possit. De sectione 103. eiusdem Meinersii dura sane et iniqua sententia p. 280. recitatur, refertam eam esse verbis pomposis, magicam granditatem referentibus, sed iisdem inanibus et sine mente volitantibus. Kiess.]

1) ποικιλώτατα]. Obrechtus hoc vocabulum perperam pro aduerbio habuit. Imo est adiectivum et significat

bat. Hic enim character apud Graecos fere omnes, vt antiquissimus, excolebatur: imprimis vero Aegyptii multiplici eum honore studioque complexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo plurimum diligentiae posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum significationes et arcanos sensus accurate rimetur, adeoque detegat, quantum recti verique contineant, quum a forma aenigmatica liberantur, et ad sublimia horum philosophorum ingenia simplici atque vniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad diuinitatem quandam euehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, imprimis antiquissimi illi, qui Pythagorae aequales eiusque senis iuuenes discipuli fuerunt, Philolaus et Eurytus, et

dicta quae multis ambagibus implicata difficilem explicatum habent. — In Ciz. deinceps παρὰ ante Πυθαγόρα deest. Kiess.

2) καὶ ἀπλήν] Ciz. vt Arc. κατὰ ἀπλήν. Iidem θεωθεῖται. Kiess.

3) Φιλόλαός] Miror, Iamblichum hic dicere, Philolaum Pythagorae fuisse σύγχρονον, cum infra Num. 199. plures aetates inter eundem et Pythagoram intercessisse diserte doceat. Hanc ἀσυστασίαν recte etiam obseruauit ingens literarum decus, Richardus Bentleius, in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 87. (p. 201. ed. Lips.). Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diuersum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint. Kust. Wyttenbachius in Platonis Phaedon. p. 130. ita de hac re disputat: „Hic locus (Phaedonis) „vel solus testatur, Philolai aetatem minimum ad

λόλαός τε, καὶ 4) Εὐρυτος, καὶ 5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος, καὶ 6) Βρύσσων, Ἀρχύτας τε ὁ πρεσβύτερος, καὶ Ἀρίσταιος, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ 7) Ἐπιμενίδης, καὶ 8) Μίλων, 9) Δεύκιπός τε, καὶ 10) Ἀλκμαίων, καὶ 11) Ἴππασος, καὶ 12) Θυμαρίδας, καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς ἅπαντες, πλήθος 13) ἑλλογίμων καὶ ὑπερφυῶν ἀνδρῶν, τὰς τε διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, καὶ τοὺς ὑπο-

„Olymp. XC. pertinuisse, ut eum Thebis Simmias et „Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. XCV. 1. „Socrati morienti praesto fuerunt. Vnde consequitur, „Philolaum non potuisse Pythagorae viuo operam dedisse, quippe mortuo, ut serissime, Olymp. LXXII: „nisi illum supra centum annos vixisse statuamus. Iamblichus, qui eum Pythagorae auditorem prodit §. „104., alio loco §. 199. alium auctorem, ut videtur, „secutus narrat, Philolaum multis generationibus post „Pythagoram fuisse: quem discessum non praetermisit „Bentleius Dissert. de Aetate Pythag. p. 49.“ Adde Ideler über das Verhältniss des Copernicus zum Alterthum, in libro: Museum der Alterthumswissenschaft. 2 Bd. p. 405. sq. *Kiess.*

4) Εὐρυτος] Sect. 139. μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. Sect. 148. Εὐρυτος ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής. Sect. 266. ἐν Μεταποντίῳ δὲ Θεωρίδην καὶ Εὐρυτον. Sect. 267. Ταραντῖνοι, Φιλόλαος, Εὐρυτος. *Kiess.*

5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος] Confer Nostrum infra, Num. 130. et 172. *Kust.* Vid. Bentleium, p. 337. sqq. *Kiess.*

6) Βρύσσων] Meminit eius Laertius in Prooemio; sed ubi Βρύσσων vocatur. *Kust.* Conf. Athen. XI. p. 508. *Kiess.*

7) Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum Richard. Bentleium in praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 58. (p. 182. ed. Lips.) *Kust.*

Charondas, et Zaleucus, et Brysson, Archytas item senior, et Aristaeus, et Lysis, et Empedocles, et Zamolxis, et Epimenides, et Milo, et Leucippus, et Alcmaeon, et Hippasus, et Thymaridas, et quotquot ea aetate fuerunt magno numero docti et excellentes viri, dissertationes suas, collo-

8) *Μίλων*] Ita Par. e marg. Spanh. et Ciz., quod recepi, quum Milonis nomen in Pythagoreis sit celebratum et infra sect. 267. in Crotoniatis item memoretur *Μίλων*. In edd. Arc. et Kust. est *Μόλων*. *Kiess.*

9) *Λεύκιππος*] Hunc Leutippum oportet diuersum esse ab eo, de quo Laert. in Prooemio, et lib. IX. Is enim Zenonis discipulus fuit, et quinque saltem aetatibus post Pythagoram vixit. *Kust.*

10) *Ἀλκμαίων*] De hoc vide Laertium lib. VIII. Num. 83. *Kust.* Reinesius adscripsit locum Aristotelis Metaphysic. lib. I. c. 5. Tom. II. p. 488. Edit. Lugd. καὶ γὰρ ἐγένετο τὴν ἡλικίαν Ἀλκμαίων ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρᾳ. Numeratur Alcmaeon in Crotoniatis apud Iamblich. sect. 267. Ab Aristotele quoque loco citato vocatur *Κροτωνιάτης*. *Kiess.*

11) *Ἰππασος*] Confer Nostrum supra Num. 81. et Num. 88. Laert. lib. VIII. Num. 84. et Clariss. Ioh. Alb. Fabricium, literatae Germaniae decus eximium, Biblioth. Graec. lib. II. p. 492. (Tom. I. p. 848. ed. Harles.). *Kust.*

12) *Θυμαρίδας*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. In edd. Kust. et Arc. *Θυμαρίδης*. Vid. infra, Num. 145. In sect. 267. in Pariis memoratur *Ἐυμαριδίας*, pro quo nomine in Ciz. ibi legitur *Ἐυμερίδας*. Verum nomen ibi quoque *Θυμαρίδας* videtur esse. Literae ε et ϑ non raro permutantur. *Kiess.*

13) *ἐλλογίμων*] Ciz. *ἐλλογιμένων*. *Kiess.*

μνηματισμούς τε καὶ ¹⁴⁾ ὑποσημειώσεις, καὶ
 αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα καὶ ἐκδόσεις πά-
 σας, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων
 (88) χρόνων διασώζεται, ¹⁵⁾ οὐ τῇ κοινῇ καὶ δη-
 μῳδει, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εἰωθυῖα
 λέξει συνετὰ ἐποιοῦντο ¹⁶⁾ τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς
 ἀκούουσι, πειρώμενοι ¹⁷⁾ εὐπαρακολούθητα τὰ
 φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν τίθεσθαι· ἀλλὰ κατὰ
 τὴν νενομοθετημένην αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου
 ἐχεμυθίαν θείων μυστηρίων καὶ πρὸς τοὺς
 ἀτελέστους ἀπορρήτων τρόπων ἥπτοντο, καὶ
 διὰ συμβόλων ¹⁸⁾ ἐπέσκεπον τὰς πρὸς ἀλλήλους
 105 διαλέξεις ἢ ¹⁹⁾ καὶ συγγραφάς. Καὶ εἰ μὴ τις
 αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας διαπτύξειε, καὶ
²⁰⁾ ἀμώμῳ ἐξηγήσει περιλάβοι, ²¹⁾ γελοῖα ἂν
 καὶ γραῶδη ²²⁾ δόξειε τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ

¹⁴⁾ ὑποσημειώσεις] Hoc vocabulum interpretatur Cu-
 perus (Obs. lib. I. p. 109.) praecepta, quae per no-
 tas ex ore docentis Pythagorae excepta scripserunt:
 talesque multos libros fuisse narrat idem Iamblichus
 cap. XXIX. quibus Pythagorei non suum, sed ipsius
 Pythagorae nomen praefigebant. *Kiess.*

¹⁵⁾ οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημῳδει — ἀδολεσχίας] Haec
 αὐτολεξεῖ leguntur etiam in *Protreptico* Iamblichi, cap.
 XXI. p. 130. 131. (p. 308. sq. ed. Lips.) *Kust.*

¹⁶⁾ τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς ἀκ.] In *Protreptico* plenius,
 τοῖς ἀπλῶς ἀκούουσιν, ἐξ ἐπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.
Kust.

¹⁷⁾ εὐπαρακολούθητα] Ita, iubente etiam Kustero,
 scripsi pro ἀπαρακολούθητα, quod hic codices male
 tuentur. Sensus enim ἀκολουθία, ut Kusteri verbis
 utar, haec est: Pythagorici in colloquiis et scriptis suis
 non utebantur dictione communi et vulgari, ut doctri-
 nam suam auditoribus intellectu facilem redderent; sed

quia, commentarios, scripta denique et libros editos, quorum pleraque ad nostram vsque aetatem conseruata sunt, non comuni aut populari vulgoque vsitata dictione composuerunt, vt primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus ad assequenda, quae tradebantur, viam sternere allaborarunt: sed potius iuxta *echemythiam* legemque silentii a Pythagora sanctam secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque diuinis mysteriis seruari solet. Colloquia enim sua et scripta symbolis obsepiebant: quae nisi quis exposita aperuerit, seriaque enarratione vestiuerit, ridicula et anilia, nugisque et gerris plena, quae dicuntur,

etc. Hinc etiam apparet, eodem Kustero recte monente, particulam *ἀλλά*, si *ἀπαρakoλoύθητα* scribas, a loco hoc alienam fore. *Kiess.*

18) *ἐπέσκεπον*] Ita hic scripsi e Protreptico. Rittershusius et Reinesius *ἐπεσκόπων*, quod antea legebatur et in Ciz. quoque exstat, in *ἐπεσκότουν*, *obumbrabant*, mutare malebant. *Kiess.*

19) *καὶ συγγραφάς*] In Ciz. deest *καὶ*, et, vt in Protreptico, deesse potest. *Kiess.*

20) *ἀμώμῳ ἐξηγήσει*] Pro *ἀμώμῳ* et hic et in Protreptico constanter Cdd. offerunt corruptum *ἀμώκῳ*, quod Kusterus in textu reliquit. Idem vir doctus recte hic desiderat vocem *περιλάβοι*, quam ab omnibus, vt videtur, codicibus exulantem, e Protreptico reuocaui. *Kiess.*

21) *γελοῖα ἂν καὶ γρ.*] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227. *Kust.*

22) *δοῦξετε*] In Ciz. vt in Arc. *δοῦξη*. Ibidem post *λήρον* deest *τι*. *Kiess.*

λεγόμενα, λήρου τε μετὰ καὶ ἀδολεσχίας. ἐπειδὴν μέντοι κατὰ τὸν τῶν συμβόλων τούτων τρόπον διαπτυχθῇ, καὶ ²³⁾ φανερὰ καὶ ²⁴⁾ εὐαγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γένηται, ²⁵⁾ θεοπροπία καὶ χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου (89) ²⁶⁾ ἀναλύει, καὶ θαυμαστικὴν ἐκφαίνει διάνοιαν, δαιμονίαν τε ἐπίπνοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νενοηκόσι τῶν φιλολόγων. ²⁷⁾ οὐ χεῖρον δὲ ὀλίγων μνημονεῦσαι, ἔνεκα τοῦ σαφέστερον γενέσθαι τὸν τύπον τῆς διδασκαλίας. Ὅδοῦ πάρεργον οὔτε εἰσιτέον εἰς ἱερὸν, οὔτε προσκυνητέον τὸ παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριῶν γένοιο. Ἀνυπόδητος ²⁸⁾ θῦε καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ²⁹⁾ ἐκκλίνων διὰ τῶν ἀτραπῶν βάδιζε. Περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ λάλει. ³⁰⁾ Τοιοῦτος, ὥς ἐν τύποις εἶπεῖν, ὁ τρόπος ἦν αὐτοῦ τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

²³⁾ φανερὰ] Sic recte MS. pro φανὰ, quod prior Edit. habet. *Kust.* Etiam in Ciz. est φανά. *Kiess.*

²⁴⁾ εὐαγῇ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἐναυγῇ: quod non displicet. *Kust.* Reinesius: lege, ἐναργῇ. *Kiess.* [Miror, non incidisse illos in verum, εὐαυγῇ: nisi forte hoc ipsum scriptum fuit in marg. libri Spanhemiani. *Schaefer.*]

²⁵⁾ θεοπροπία] In Ciz. θεοπροπείαν, in Par. θεοπροπίαν. *Kiess.*

²⁶⁾ ἀναλύει] Scribe, ἀναλογεῖ: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte monuit. Caeterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, Num. 161. *Kust.* Loganus p. 97. loco ita succurrit: χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου ἀναλυθεῖσι εἴκελα θαυμαστικῇ

videri poterunt: si quis vero ea iuxta modum hisce symbolis congruentem euoluerit, ita vt pro obscuris lucida fiant, et vulgo etiam sincere apprehendenda patescant; cum diuinis vaticiniis et oraculis Apollinis Pythii paria faciunt, admirabilemque praeferunt sensum, et iis qui intellectu et eruditione pollent, diuini aliquid inspirant. Nec absonum fuerit pauca quaedam eorundem commemorare, vt iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum diuertas, aut omnino adores; etiamsi ad ipsas templi fores transire te contingat: sacrificia et adora exerceas: declina a via regia et incede per semitam. De Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat eius, vt rudi Minerva dictum est, modus docendi per symbola.

ἐκφαίνει διάνοιαν. Nemo dubitabit, prae Logano cum Kustero Scaligerum sequi. *οἱ νενοηκότες* sunt, qui sapiunt. *Kiess.*

27) οὐ χεῖρον] I. e. non abs re fuerit. Eadem locutio occurrit cap. 26. sect. 115. cap. 30. sect. 174. et 176. *Kiess.*

28) θῦε] In Ciz. et Arc. *θύε*, male; nam *υ* produci-
tur. *Kiess.*

29) ἐκκλίνων] In Ciz. *ἐκκλείων.* *Kiess.*

30) Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν] Ita Arc. et Kust.
In Ciz. *τοιοῦτος ὢν καὶ τύποις εἰπεῖν.* *Kiess.*

Κ Ε Φ. κδ.

106 1) Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τροφή μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς καὶ τεταγμένως γίνηται, σκεψόμεθα, τίνα καὶ περὶ ταύτην ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, 2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἷτια, 3) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καθίστησιν τε καὶ συστέλλει. Ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι καὶ τὴν κέγχρον (90) ἐπιτήδειον εἰς τροφήν. 4) καθ' ὅλου δὲ ἀπεδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπάγοντα ἡμᾶς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσεως. κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχεσθαι 5) παρήγγελλεν, ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀνθρωπίνης χρήσεως, καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ 6) ἀγνείαν, ἢ πρὸς σωφροσύνης 107 ἢ ἀρετῆς ἕξιν, παρήνει φυλάττεσθαι. Καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τὰς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρη-

1) Ἐπεὶ δὲ] In Ciz. ἐπειδὴ δέ. Idem deinceps σκεψόμεθα. Kiess.

2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταρ.] Pro tali cibo habebantur fabae: unde iis abstinendum esse Pythagoras praecepit. Vide Suidam v. Πυθαγόρας, et Geopon. lib. II. cap. XXXV. Kust. Ταραχαὶ τῆς κοιλίας de alni statu Hippocrat. Aphorism. I. 2. Kiess.

C A P. XXIV.

Quoniam vero et alimenta, si rite atque ordine adhibeantur, ad optimam institutionem plurimum conferunt, age consideremus etiam, quasnam illis leges dixerit. Ac in genere quidem omnes cibos improbabat, qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent: alios vero his dissimiles commendabat; qui quidem habitum corporis confirmant adstringuntque: unde et milium nutritioni aptum iudicavit. Omnino autem eos cibos reiiciebat, qui diis ingrati essent, quia nos a dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere iubebat a comedendis quae sacra censebantur; quia honore reuerentiaque maiori digna essent, quam vt communi hominum vsu absumerentur. Monebat etiam cauere ab iis, quae facultatem diuinandi, puritatem animae, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati aduersa, et tum caeteram animae puritatem, tum oblatas in

3) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζε τε] Sic recte MS. pro, τὰδ' ἐναντι ἐδοκίμαζεται, quod prior Edit. habet. *Kust.*
In Ciz. deest τε, et deinde ἐκίλευσι. *Kiess.*

4) καθ' ὅλου] Ciz. καθόλου. *Kiess.*

5) παρήγγελλεν] Ciz. παρήγγειλεν. *Kiess.*

6) ἀγνείαν] Ciz. ἄγνοϊαν. Idem cum Par. e marg. Spanh. pro ἡ ἀρετῆς habet καὶ ἀρετῆς. *Kiess.* [Mox malim εὐαγνείαν. *Schaefer.*]

τεῖτο. κοινῶς μὲν οὖν 7) ταῦτα ἐνομοθέτησε
περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις
τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις
καθάριας περιήρει τὰ περιττὰ καὶ ἄδικα τῶν
ἐδυσμάτων, μήτε ἔμψυχον μηδὲν μηδέποτε
ἐσθίειν εἰσηγούμενος, μήτε οἶνον ὅλως πίνειν,
μήτε θύειν ζῶα θεοῖς, μήτε καταβλάπτειν
μηδ' ὅτιοῦν 8) αὐτά, διασώζειν δὲ καὶ τὴν πρὸς
108 αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμελέστατα. Καὶ αὐτὸς
οὕτως ἔζησεν ἀπεχόμενος τῆς ἀπὸ τῶν ζώων
τροφῆς, καὶ τοὺς 9) ἀναιμάκτους βωμοὺς προσ-
κυνῶν· καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναιρήσωσι τὰ
(9¹) ὁμοφυῇ πρὸς ἡμᾶς ζῶα 10) προμηθεύμενος, τὰ
τε ἄγρια ζῶα σωφρονίζων μᾶλλον καὶ παι-
δεύων διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἀλλ' οὐχὶ διὰ
κολάσεως καταβλάπτων. ἤδη δὲ καὶ τῶν πο-
λιτικῶν τοῖς νομοθέταις προσέταξεν ἀπέχεσθαι
τῶν ἐμψύχων· ἅτε γὰρ βουλομένους ἄκρως
δικαιοπραγεῖν ἔδει 11) δήπου μηδὲν ἀδικεῖν τῶν

7) ταῦτα] Ciz. ταύτην. Kiess.

8) αὐτά] Imo αὐτῶν, propter praecedens ὅτιοῦν. Kust.
Non opus hac mutatione, si μηδ' ὅτιοῦν intelligas ne
minimum quidem. Antea Ciz. καβλάπτειν. Kiess.

9) ἀναιμάκτους βωμοὺς] Confer Nostrum supra, Num.
25. et 35. Kust. Add. Meiners. p. 428. Cic. N. D.
3, 88. Quamquam Pythagoras, quum in Geometria novi
quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Sed
id quidem non credo, quoniam ille ne Apollini quidem
Delio hostiam immolare voluit, ne aram sanguine ad-
spargeret. Kiess.

10) προμηθεύμενος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. προθυ-
μούμενος, quod et ipsum huic loco bene conuenit: et

somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariae generales: singillatim vero iis, qui inter philosophos contemplationi addictiores forent, quique maxime seuera lege agitaturi essent, omnia superflua vetitaque ciborum genera semel submouebat; ac ne vnquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel diis hostias immolarent, vel villo denique modo animalia laederent, quin iis potius debita iura studiosissime seruarent, auctor extitit. Sed et ipse ita vixit, vt a carne animalium abstineret et ad aras adorarere sanguine nunquam adpersas: prouidebat insuper, ne et alii animalia, vtpote eandem nobiscum naturam sortita, caederent; ipse feras corripuens potius, et re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Praeterea iis quoque inter politicos, qui legislatores erant, praecepit, vt ipsi quoque ab animalibus abstinerent. Quum enim exactissimum iustitiae cultum profiteantur, oportere vtique eos in nullum e cognatis

ipse abstinebat a carne animalium, et vt alii quoque idem obseruarent, efficere studebat. Ita apud Nostrum sect. 165. προθυμούμενος ἀναμνησκέσθαι. De horum verborum confusione vid. Dornill. ad Charit. p. 471. Kiess.

- 11) δῆπου] Sic rescripsi pro δὴ τοῦ, quod prior Edit. nullo sensu habet. *Kust.* Δῆπου iam Heraldus restituit. Antea Rittershusius ad Porphyg. p. 50. pro πολιτικῶν mauult πολιτειῶν. In Ciz. quoque δὴ τοῦ pro δῆπου. *Kiess.*

συγγενῶν ζώων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔπεισαν δίκαια
 πράττειν τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ἀλισχόμενοι ἐν
 πλεονεξίᾳ ¹²⁾ συγγενικῇ τῇ τῶν ζώων μετοχῇ,
 ἅπερ διὰ τὴν τῆς ζωῆς καὶ τῶν στοιχείων τῶν
 αὐτῶν κοινωνίαν καὶ τῆς ἀπὸ τούτων συνιστα-
 μένης συγκράσεως ὥσανεὶ ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς
 109 συνέζευκται. Τοῖς μέντοι ἄλλοις ἐπέτρεπε τι-
 νῶν ζώων ἄπτεσθαι, ὅσοις ὁ βίος μὴ πάνν ἦν
 ἐκκαθαρμένος καὶ ἱερὸς καὶ φιλόσοφος. καὶ
 τούτοις χρόνον τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς ὥρισμέ-
 νον. ἐνομοθέτησε δὲ τοῖς αὐτοῖς, καρδίαν μὴ
 τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν, καὶ τούτων
 εἴργεσθαι ¹³⁾ πάντως τοὺς Πυθαγορικούς. ¹⁴⁾ ἡ-
 γεμονίαι γάρ εἰσι καὶ ὥσανεὶ ἐπιβάθραι καὶ
 ἔδραι τινὲς τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ ζῆν. ¹⁵⁾ ἀφω-
 σιοῦτο δὲ αὐτὰ διὰ τὴν τοῦ θείου λόγου φύ-
 σιν. οὕτως καὶ ¹⁶⁾ μαλάχης εἴργεσθαι ἐκέλευεν,

12) συγγενικῇ] In Ciz. συγγενῇ. — Πλεονεξία συγγενικῇ
 est insolentia, qua cognati tractantur; et verba τῇ τῶν
 ζώων μετοχῇ sic sunt capienda: propter ea, quae anima-
 lia nobiscum habent communia. — Tum Ciz. ἀδελφ-
 τητα. Kiess.

13) πάντως] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. πάντας, ut
 Scaliger coniecit. Male; nam οἱ Πυθαγορικοὶ fuerunt
 in Esotericis, qui in omni vita severiorem rationem
 sequebantur. Kiess.

14) ἡγεμονίαι] In explicatione symboli XXXI. in Pro-
 treptic. p. 368. cerebrum vocatur ἡγεμονικὸν τοῦ φρονεῖν
 ὄργανον. Kiess.

15) ἀφωσιοῦτο δὲ αὐτὰ] Locutionem ἀφωσιοῦσθαι ut
 Kusterus in Vita Fabricii p. 290. (quem locum repe-
 tit Wytttenbachius ad Platon. Phaedon. p. 127. aliis
 aliorum scriptorum locis additis) interpretatur ita: re-

animalibus iniurios esse. quomodo enim persuadere ceteris possent, vt iuste agerent, si ipsi deprehenderentur violare cognationem per ea, quae animalia participant: vt-pote quae per vitae eorundemque elementorum communionem et inde ortam contemperationem veluti per fraternitatem quandam nobiscum coniuncta sunt. Caeteris tamen, qui vitam non adeo ad vnguem expurgatam, sacramque et philosophicam agebant, potestatem dedit certa quaedam animalia attingendi; iisque abstinentioniam imperauit definito tempore circumscriptam. Hisce praecepit, cor ne roderent: cerebrum ne comederent: nam ab istis omnino Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, et veluti scalae quaedam, ac sedes sapienti viuendique consisterent. Sunt vero et alia quae propter diuinae rationis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva absti-

ligione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione soluendi causa. Iamblichi igitur locus sic intelligendus: instituebat haec facere religionis causa propter diuinae rationis naturam. Obrechtus locum ita vertit, quasi pro αὐτὰ legerit καὶ ἄλλα. *Kiess.*

- 16) *μαλάχης*] Editio Arcerii nullo sensu habet μάχης (ita etiam Ciz. *Kiess.*): pro quo *μαλάχης* nos recte reposuisse nemo dubitabit, qui legerit Iamblichum Nostrum in *Protreptico* symb. XXXVIII. Ibi enim non solum malua secundum Pythagorae praeceptum abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare

(92) ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάντρια συμπαθειῶν οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια. καὶ ¹⁷⁾ μελανούρου δὲ ἀπέχεσθαι παρήγγελλε· χθονίων γάρ ἐστι θεῶν· καὶ ¹⁸⁾ ἐρυθρίνον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἑτέρα τοιαῦτα αἰτία. καὶ πυάμων ἀπέχεσθαι· διὰ πολλὰς ἱεράς τε καὶ φυσικὰς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκούσας αἰτίας. καὶ ἄλλα τοιαῦτα διεθεσμοθέτησε τοῖτοις ¹⁹⁾ ὅμοια, διὰ τῆς τροφῆς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

K E Φ. κέ.

110 Τπελάμβανε δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλην συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ ¹⁾ χρῆται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. Εἰώθει γὰρ οὐ παρέργως τῇ τοιαύτῃ χρῆσθαι καθάρσει. ²⁾ τοῦτο γὰρ δὴ καὶ προσηγόρευε τὴν διὰ τῆς μουσικῆς ἰατρείαν. ἤπτετο δὲ περὶ τὴν ³⁾ ἐαρινὴν ὥραν τῆς τοιαύτης μελωδίας. ἐκά-

herba illa sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index habeatur: nimirum διὸ συντρέπεται τῇ ἡλίῳ, quia soli sese obuertit. Vide etiam Schefferum de Philos. Ital. p. 143. et imprimis Clariss. Iacobum Perizon. ad Aelian. Var. Hist. lib. IV. cap. XVII. ubi de Symbolo illo Pythagoreorum, Μολόχην μεταφύττει μὲν, μὴ ἔσθιε δέ, pluribus agit. Kust.

¹⁷⁾ μελανούρου δὲ ἀπ.] Vide Nostrum in *Protreptico*, Symb. V. et Menag. ad Laert. VIII. 19. Kust. Ciz. παρήγγειλε. Kiess.

¹⁸⁾ ἐρυθρίνον] Alii ἐρυθρίνον vocant: ut et ipse Iamblichus in *Protreptico*, Symb. XXXIII. Kust. Vid. quos citat Passonius in libello scholastico: Ueber

nere voluit; quoniam praecipua naturalis illius sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, nuntia est et index. Similem abstinentiam a melanuro praescripuit, quia diis infernalibus sacer est; item ab erythrina, ob alias huius generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit propter multas sacras naturalesque rationes; atque alia his similia constituit, per alimenta homines ad virtutem ducere exorsus.

C A P. XXV.

Arbitrabatur vero et Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hanc *catharsin*, siue repurgationem; quo nomine medicinam, quae ope musicae fit, notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem huiusmodi. Quendam

Zweck, „Anlage und Ergänzung griechischer Wörterbücher, p. 88. — Ciz. *προλαμβάνειν*. Kiess.

19) ὁμοία] Ciz. cum Argerio ὁμοία καί. Kiess.

1) *χοῦται*] Ciz. *χοῦσθαι*. Idem deinceps *παρέργω* pro *παρέργως*. Kiess.

2) τοῦτο γὰρ δὴ] In Ciz. τοῦτο δεῖ. — *Προσαγορεύειν* *τινά τι*, vt *καλεῖν τινά τι*. Kiess.

3) *ἐαρινήν*] Cur *περὶ τὴν ἐαρινήν*, neque *ἐωθινήν ὥραν*? Vide cap. XV. — Deinde Ciz. *ἐκαθέζοντο*, et pro *μιλοῦσιν*, *μιλωδοί*. Kiess.

διζε γὰρ ἐν μέσῳ τινὰ λύρας ἐφαπτόμενον,
 καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδεῖν δυνατοί.
 καὶ οὕτως ἐκείνου κρούοντος συνῆδον ⁴⁾ παιῶ-
 (93) νάς τινας, δι' ὧν εὐφραίνεισθαι καὶ ἐμμελεῖς
 καὶ εὐρυθμοὶ γίνεσθαι ἐδόκουν. χρῆσθαι δ'
 αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ μουσι-
 111 κῇ ἐν ἰατρείας τάξει. Καὶ εἶναι τινὰ ⁵⁾ μέλη
 πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς πεποιημένα πάθη, πρὸς
 τε ἀθυμίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτα-
 τα ἐπενενόητο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρὸς τε
 τὰς ὀργάς, καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, καὶ πρὸς
 πᾶσαν παραλλαγὴν τῆς ψυχῆς. εἶναι δὲ καὶ
 πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἄλλο ⁶⁾ γένος μελοποιίας
 ἐξευρημένον. χρῆσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσιν. ὀρ-
 γάνῳ δὲ χρῆσθαι λύρα. τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑπε-
 λάμβανεν ὑβριστικόν τε καὶ πανηγυρικόν καὶ
 οὐδαμῶς ἐλευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν. ⁷⁾ χρῆ-
 σθαι δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξει-
 112 λεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. Λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ⁸⁾ Πυθαγόρας μὲν σπον-

4) παιῶνάς τινας] Confer Porphyrt. Num. 32. et 33.
 Kust. Vocabulum ipsum explicat et illustrat Gisb.
 Cuper. in Obs. lib. I. p. 4. sqq. — In Ciz. ut in
 ed. Arc. παῖωνας. Kiess.

5) μέλη πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς — πάθη] Vide Plutarchum
 de Virtute Morali, pag. mihī 441. Kust. Pro τῆς
 ψυχῆς in Ciz. exaratum est τοιαύτης ψυχῆς. Kiess.

6) γένος] Ciz. μέλος. Ibidem pro ἐξευρημένον est ἐξεβρη-
 μένον, et pro χρῆσθαι δὲ, χρῆσθαι ἔχει δὲ. Kiess.

7) χρῆσθαι δὲ καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθ. ψυχῆς] Haec
 repetuntur infra, Num. 164. Kust. Pro λέξεσιν ἐξει-
 λεγμέναις Ciz. habet λέξιν ἐξιλεγμένως. Kiess.

lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumsidebant cantandi periti, et prout ille lyram pulsabat, ita circumsidentes concinebant paeanas quosdam, quibus animi oblectari, fierique concinni et bene compositi videbantur. Adhibebant vero etiam alio tempore Musicam medicinae loco: erant enim cantus quidam ad sanandos animi affectus facti, et contra tristitiam pectorisque morsus, velut praesentissima remedia, excogitati; rursusque alii contra iram et animositatem et contra alias huiusmodi animae perturbationes: suppetebat etiam aliud quodpiam aduersus cupiditates modulationis inventum. Interdum et saltationes instituebant: pro instrumento vero lyra utebantur, tibias aliquid molle et pompae accommodatum liberisque hominibus indignum resonare putantes. In usu quoque illis erant Homeri et Hesiodi selecti versus, quibus animos emendabant. Fertur autem etiam inter acta Pythagorae, aliquando eum spon-

- 8) *Πυθαγόρας μὲν σπονδειακῶς ποτὲ μ.*] Historiam hanc ex Iamblichō Nostro repetit Sopater in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. ubi ait: *Καὶ Πυθαγόρας δὲ, ὡς Ἰάμβλιχος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰδέσεως, μέσῳ νυκτῶν ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινὰ σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος τὸν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι σπένδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας, παρακλευσάμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ὄνθυμὸν ἐπὶ τι καταστηματοκώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον, (malim, σπονδειακόν, vt hic apud Iambli-*

δειακῶ ποτὲ μέλει διὰ τοῦ αὐλήτοῦ κατασβέ-
 (94)σαι τοῦ Ταυρομενίτου μεираκίου μεθύοντος
 τὴν λύσσαν, νύκτωρ ἐπικωμάζοντος τῇ ἐρω-
 μένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ τὸν πυλῶνα
 ἐμπιπρᾶναι μέλλοντος. ἐξήπιετο γὰρ καὶ ἀν-
 ζωπυρεῖτο ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλήματος· ὃ δὲ
 κατέπαυσε τάχιστα ὁ Πυθαγόρας· ἐτύγγανε δὲ
 αὐτὸς ἀστρονομούμενος 9) ἀωρί· καὶ τὴν εἰς
 τὸ σπονδειακὸν μεταβολὴν ὑπέθετο τῷ αὐλή-
 τῇ, δι' ἧς ἀμελλητὶ κατασταλὲν κοσμίως οἰ-
 καδὲ ἀπηλλάγη τὸ μεираκίον, πρὸ βραχέως
 μηδ' ἐφ' ὅσον οὖν 10) ἀνασχόμενον, μηδ' ἀπλῶς
 ὑπομεῖναν νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτοῦ,
 πρὸς δὲ καὶ 11) ἐμπλήκτως ἀποσκοράκισαν τὴν
 113 τοῦ Πυθαγόρου συντυχίαν. Ἐμπεδοκλῆς δέ,

chum.) Eandem historiam tangit etiam Quintilianus
 Instit. Orator. lib. I. cap. 10. p. m. 52. Nam et Py-
 thagoram accepimus, concitatos ad vim pudicæ domui
 asserendam iuvenes, iussa mutare in spondeum modos
 tibicina, composuisse. Alii historiam hanc ad Damo-
 nem Musicum referunt, ut Galenus lib. IX. περὶ τῶν
 κατ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων, cap. 5. et Mar-
 tianus Capella de Nuptiis Philol. lib. IX. Kust. Pro
 σπονδειακῶ Ciz. legit σπονδιακῶ, et paulo post σπο-
 διακόν. Tum pro καὶ τὸν πυλῶνα ἐμπιπρᾶναι, ita:
 πυλῶνι ἐπιπρᾶναι, sine καί, ut editio Arcerii. Videtur
 autem omnis locus sic constituendus esse: νύκτωρ ἐπι-
 κωμάζοντος τῇ ἐρωμένῃ, καὶ περὶ τοῦ ἀντεραστοῦ τὸν πυ-
 λῶνα etc. pro: — τῇ ἐρωμένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ
 τὸν πυλῶνα, etc. Neque enim apparet, si verba παρὰ
 τοῦ ἀντεραστοῦ cum Kustero explicantur a domo rivalis
 veniens, quo modo hanc omnem rem gestam esse su-
 spicemur. At omnia bene cohaerent, si locus illo
 modo, quem indicaui, constituitur. Nimirum iuuenis
 cum tibicine noctu ad puellæ amatae aedes accedit

daico tibicinis cantu rabiem extinxisse Tauromenitae adolescentis ebrii, qui noctu commissabundus ad amicam irruere, vestibuloque aedium propter corriualem, qui intus erat, iam parabat ignem subiicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur et quasi flabello quodam magis magisque inardescebat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiae vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, ut spondaicum inflaret: quo adolescens sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: quum paulo ante ne tantillum quidem se contineret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, et Pythagoram insuper sibi occurrentem in malam rem stolide amandaret. Empedocles

comissabundus; sed propter riualem in domo deprehensum et exclusus, opinor, vestibulo ignem subiicere parabat. — Ad locum Quintiliani a Kustero citatum vid. Spalding. Tom. I. p. 227. Formula ἐπιχωμάζειν τιγί, occurrit in Alciphron. I, 39. Kiess.

- 9) ἀωρί] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ἀωρία, quod et ipsum bonum. Alciphron III. ep. 46. T. II. p. 147. ed. Wagn. ἦν γὰρ ἀωρία νυκτὸς μεσονύκτου. Latini dicunt *intempesta nox*, ut Virg. Georg. I, 247. — Paulo post Ciz. ἀμελήτι κατασταλάς, ἀπηλόγη, προβραχέως. Kiess.
- 10) ἀνασχόμενον] Keuocauī ex MS. pro δ καὶ κρείττον, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust. Antea Ciz. μὴ ἐφοδοῦν. Kiess.
- 11) ἐμπλήκτως ἀποσκορακίσαν] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπληκίου ἐπισκοράκισαν. Kust. De verbo ἀποσκορακίζειν, ad *cornus amandare*, vidē Bergler. et Wagner. ad Alciphron. Tom. I. p. 233. sq. Kiess.

σπασαμένου τὸ ξίφος ἤδη νεανίου τινὸς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ξενοδόχον ¹²⁾ Ἄγχιτον, ἐπεὶ δικάσας δημοβία τὸν τοῦ νεανίου πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ αἰζαντος, ὥς εἶχε συγχύσεως καὶ θυμοῦ, ξιφήρους παῖσαι τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστήν, ὥσανεὶ φονέα, Ἄγχιτον, ¹³⁾ μεθαρμοσάμενος εὐθὺς ἀνεκρούσατο τὸ

¹⁴⁾ Νηπενθέες τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον
πάντων,

(95) κατὰ τὸν ποιητήν· καὶ τὸν τε ἑαυτοῦ ξενοδόχον Ἄγχιτον θανάτου ἐρρύσατο καὶ τὸν νεανίαν ἀνδροφονίας. ἱστορεῖται δ' οὗτος τῶν Ἐμπεδοκλέους γνωρίμων ὁ δοκιμώτατος ¹⁵⁾ ἔκτοτε γενέσθαι. Ἐτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον ¹⁶⁾ τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλει τιςιν ἐπιτηδείοις εἰς τὰ ἐναντία πάντα περιέγον χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ¹⁷⁾ ἐπὶ τε γὰρ εὐνάς τρεπόμενοι τῶν μεθ' ἡμέραν

¹²⁾ Ἄγχιτον] Ciz. ἄγχιτον, idem tamen paulo post ἄγχιτον. Pro ἐπεὶ δικάσας, ἐπιδικάσας, et pro παῖσαι, παῖσι. Kiess.

¹³⁾ μεθαρμοσάμενος] Hic locus longe plenius in Ciz. ita legitur: μεθαρμοσάμενος, ὥς εἶχε, τὴν λύραν, καὶ πιριπαντικόν τι. (Reinesius in margine: καταπανστικόν τι. Κατασιτηματικόν appellat Hermogenes περὶ ἰδίων.) καὶ πατασιατικόν μεταχειρισάμενος, εὐθὺς ἀνεκρούσατο τὸ. Kiess.

¹⁴⁾ Νηπενθέες τ', ἄχολόν] Est versus notissimus Homeri, Odyss. δ, 221. Kust. In Ciz. ἐπίληθες. Kiess.

¹⁵⁾ ἔκτοτε] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. ἐκ τότε. Kiess.

vero, quum iuuenis quidam iam stricto gladio in hospitem suum Anchitum, qui iudex publice lectus patrem eius ad mortem condemnauerat, irrueret, et ira doloreque perturbatus condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud poetae:

Nepenthes, sine felle, malis medicinaque cunctis.

Atque ita hospitem suum Anchitum, ne necaretur, et iuuenem, ne caedem admitteret, praeseruauit: qui exinde inter genuinos Empedoclis discipulos, atque is quidem omnium clarissimus fuisse traditur. Praeterea tota Pythagorae schola illam quam vocabant *exartysin*, i. e. adaptationem, et *synarmogan*, i. e. concinnitatem, et *epaphan*, i. e. attactum, idoneis quibusdam carminibus efficiebat, animique habitudinem in contrarios affectus vtiliter traducebat. Nam cubitum ituri per odas quasdam et peculiâres cantus mentes

16) τὴν λεγομένην ἑξάρτησιν καὶ συναρμ.] Eadem traduntur supra, Num. 64. et 65. Kust. Ciz. ἑξάρτησιν. Kiess.

17) ἐπὶ τε γὰρ εὐνὰς τρεπ.] Idem testatur Quintil. lib. IX. cap. 4. p. m. 430. (Tom. III. p. 529. ed. Spalding.) Pythagoricis moris fuit, cum somnum peterent, ad lyram prius lenire mentes, ut, si quid fuisset turbidiorum cogitationum, componerent. Et Boëthius lib. 1. de Musica, cap. 1. Pythagorici, cum diurnas in somno resolverent curas, quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis et quietus sopor obreperet. Kust.

18) *ταραχῶν καὶ περιηχημάτων ἐξεκάθαιρον τὰς διανοίας ὥδαῖς τισὶ καὶ μελῶν ιδιώμασι, καὶ ἡδύχους παρεσκεύαζον ἑαυτοῖς ἐκ τούτου καὶ ὀλιγονεῖρους τε καὶ εὐονεῖρους τοὺς ὕπνους· ἐξανιστάμενοί τε τῆς* 19) *κοιτνωχελίας* *πάλιν* (96) *καὶ κάρου δι' ἄλλοτρόπων ἀπηλλάσσοντο ἁσμάτων.* 20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα τινὰ* 21) *ἀφνγίαζον, ὡς φασιν, ἐπάρδοντες ὡς ἀληθῶς. καὶ εἰκὸς ἐντεῦθεν* 22) *ποθεν τοῦνομα τοῦτο εἰς μέσον παρεληλυθῆναι τὸ τῆς Ἐπωδῆς.*

18) *ταραχῶν]* Id est, secundum Quintilianum loco laudato, turbidiorum cogitationum. Pro *περιηχημάτων* autem Noster supra, Num. 65. habet, *ἐνηχημάτων*: vbi vide, quae notauimus. *Kust.* Pro *ἐξεκάθαιρον* Ciz. cum Arc. *ἐξεκάθαιρον.* *Kiess.*

19) *κοιτνωχελίας]* Ex MS. reposui, pro *κοινωφελίας*, quod in Edit. Arcerii legitur. Est autem *κοιτνωχελία*, torpor, quem lectus siue somnus hominibus affert. Caeterum totum hunc locum ad verum sensum reformavi et distinxi, qui in priore Edit. sic legitur: *ἐξανιστάμενοί τε ἐκ τῆς κοινωφελίας πάλιν, καὶ κάρους δι' ἄλλοτρόπων ἀπηλλάσσον ἁσμάτων*: quae vitiosa huius loci lectio decepit eruditissimum Schefferum *de Philos. Ital.* cap. XIV. p. 159. Vertit enim cum Arcerio: *Mane surgentes ex somno communem utilitatem afferente*, etc. Videndum autem, annon pro *κοιτνωχελίας*, quae est vox insolens, et mihi, vt verum fatear, suspecta, scribendum forte sit, *καὶ τῆς νοχελίας*, vt legitur supra, Num. 65. *Kust.* Vnice vera est lectio codicis Ciz., *κοίτης νοχελίας*. Idem tamen cum Arc. *κάρους*, quod Reinesius correxit, et deinceps *ἀπηλλάσσον.* *Kiess.*

20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τ.]* In hoc loco quaedam mihi minime placent. Quid

repurgabant a diurnis perturbationibus et illo, qui adhuc in auribus tinniebat, strepitu; sicque tranquillam, et vel paucis vel bonis somniis comitatam quietem sibi conciliabant: surgentes autem alterius moduli cantibus a lecti torpore soporisque grauedine sese liberabant. Est vero, vbi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus et morbos persanauerint, vere, vt aiebant, incantantes: indeque et probabile est, *epodes*, i. e. incantationis, nomen vsu venisse.

enim est illud, *ἄνευ λέξεως μελισμάτων*? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Iamblichus, omissa voce *λέξεως*, absque vilo sensus dispendio dicere, *ἄνευ μελισμάτων*. Deinde, quid sibi vult illud, *ἔπον τε*; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt *ἐπῳδαί*, si nullo omnino carmine vel cantico vsi fuerunt; aut quomodo inde nomen *ἐπῳδῆς* originem suam traxisse potuit? Haec sane non cohaerent. *Kust.* Koenius ad Gregor. p. 255. ed. Schaef. legendum censet: *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων πόνους τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα τινα ἀφυγιάζον*. Parum commode Koenius intulit *πόνους*, quum iam commemorata sint *πάθη*. Eundem etiam miror non offensum fuisse verbis *ἄνευ λέξεως μελισμάτων*. Ceterum e sect. 65. nihil hauriri potest, quod ad huius loci lectionem constituendam magnopere valeat. Res autem ipsa docet, sic fere legendum esse: *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ μελισμάτων ψιλλῇ λέξει*, vel, *διὰ ψιλλῆς λέξεως*, κ. τ. λ. *Kiess.*

21) *ἀφυγιάζον*] Est compositum ex *ἀπό* et *ὕγιαζο*, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, caue tamen vt corruptam damnes. Nam et supra Num. 64. Noster vititur voce *ἀφυγιασμός*. *Kiess.*

22) *πόθεν* — *μέσον*] *Ciz. πόθεν τοῦτομα τοῦ εἰς τὸ μέσον*. *Kiess.*

οὕτω μὲν οὖν πολὺωφελεστάτην κατεδότηδατο
Πυθαγόρας τὴν διὰ τῆς μουσικῆς τῶν ἀνθρω-
πίνων ἡθῶν τε καὶ βίων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. κς'.

115 Ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα γεγόναμεν ἀφηγοῦμενοι
τὴν Πυθαγόρου παιδευτικὴν σοφίαν, οὐ χεῖ-
ρον καὶ τὸ τούτου παρακείμενον ἐφεξῆς εἰπεῖν,
ὅπως ἐξεῦρε τὴν ἀρμονικὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς
ἀρμονικοὺς λόγους. ἀρξώμεθα δὲ μικρὸν ἀνω-
θεν. ¹⁾ Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συν-
τεταμένῳ ὑπάρχων, εἰ ἄρα δύναιτο τῇ ἀκοῇ
βοήθειάν τινα ὀργανικὴν ἐπινοῆσαι παγίαν
(97) καὶ ἀπαραλόγιστον, ²⁾ οἷαν ἢ μὲν ὄψις διὰ
τοῦ διαβήτου καὶ διὰ τοῦ κανόνος, ἢ νῆ Δία
διὰ διόπτρας ἔχει, ἢ δ' ἄφῃ διὰ τοῦ ζυγοῦ,
ἢ διὰ τῆς τῶν μέτρων ἐπινοίας· ³⁾ παρὰ τι χαλ-
κοτυπεῖον περιπατῶν, ἔκ τινος δαιμονίου συν-
τυχίας ἐπήκουσε ῥαισθήρων σίδηρον ἐπ' ἄκμονι

1) Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συντ.] Totus hic locus vsque ad finem capitis αὐτολεῖσι etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. et seqq. Edit. Meibom. vnde eum Iamblichus descripsit. Kust.

2) οἷαν] In Ciz. οἷον. Deinceps νῆ Δία, ἔχειν, ἄφῃ. Kiess.

3) παρὰ τι χαλκοτυπεῖον περιπ.] Eandem de Pythagoræ historiam refert Iamblichus noster in *Nicomachi Arithmet. Introd.* p. 171. 172. itemque Gaudentius ἐν *Εἰσαγωγῇ Ἀρμον.* p. 13. et seq. Edit. Meibom. Macrobian. lib. II. cap. 1. in *somn. Scip.* et Boëthius lib. I. de *Musica*, cap. 10. et 11. cuius verba hæc sunt: Cum

Atque hoc modo Pythagoras vtilissimam humanae vitae morumque emendationem musicae beneficio effecit.

C A P. XXVI.

Quoniam vero hactenus progressi sumus in enarranda sapientia, qua Pythagoras in aliis docendis vsus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo pacto scientiam harmonicam eiusque rationes inuenerit: idque repetemus paullo altius. Meditabatur aliquando et intentiore cogitatione voluebat, annon auditui firmitum et falli nescium adiumentum instrumento quopiam afferre posset; sicut visum circinus iuuat, et regula, vel certe perspicillum; tactum trutina et mensurarum inuentio: atque prope fabri ferrarii officinam ambulans casu quodam diuino audiuit malleos super incude ferrum emollientes,

interea diuino quodam motu (Pythagoras) praeteriens fabrorum officinas pulsos malleos exaudiuit ex diuersis sonis vnam quodammodo concinentiam personare. Ita igitur ad id, quod diu inquirebat, attonitus accessit ad opus: diuque considerans arbitratus est diuersitatem sonorum ferientium vires efficere. Atque vt id apertius colliqueret, mutari inter se malleos imperauit: et quae sequuntur. Nam totum locum adducere, superuacaneum putamus. Kust. In Arc. edit. est χαλκοτύπειον, in cod. Ciz. χαλκοτύπιον. Idem deinceps cum Par. e marg. Spanh. σιδήρων. Kiess.

ῥαίωντων, καὶ 4) τοὺς ἤχους παραμιῖς πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν μιᾶς συζύγιας. ἐπεγίνωσκε δ' ἐν αὐτοῖς τὴν τε διὰ πασῶν, τὴν τε διὰ πέντε, καὶ τὴν διὰ τεσσάρων συνοδίαν. 5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύμφωνον μὲν ἑώρα αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς ἐν αὐ-
 116 τοῖς μειζονότητος. Ἀόμενος δὴ, ὥς 6) κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, εἰσέδρα-
 μεν εἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ ποικίλαις πείραις 7) παρὰ τῶν ἐν τοῖς ῥαισθηρσιν ὄγκων εὐρῶν τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου, ἀλλ' οὐ παρὰ τὴν τῶν ῥαίων-
 των βίαν, οὔτε παρὰ τὰ σχήματα τῶν σφυρῶν, οὐδὲ παρὰ τὴν τοῦ ἐλαυνομένου σιδήρου μετά-
 (98) θεσιν σηκώματα ἀκριβῶς ἐκλαβὼν καὶ ῥοπὰς ἰσαιτάτας τῶν ῥαισθηρῶν, πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλλά-
 γη, καὶ ἀπὸ τινος ἐνὸς πασδάλου 8) διαγωνίου ἐμπεπηγότες τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ κακ τοῦτου

4) τοὺς ἤχους κ. τ. λ.] Verba, τοὺς ἤχους παραμιῖς πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόναι, hanc vim habent: sonos edere, qui congruam quandam inter se rationem habent. Συζύγια autem non significat, vt vertit Obrechtus, sed par malleorum, qui vna impulsī sonos edunt. Stephanus in Thesaurō I. p. 1397. explicat: coniunctio et copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur: i. q. σύζευξις et συνδυασμός. Boëthius l. c. dicit, quinque fuisse malleos; quintum vero esse reiectum, qui cunctis esset inconsonans. Cum quocunque igitur reliquorum malleorum malleus quintus vna impelleretur, incongruum sonum edebat. — Adverbiū παραμιῖς Lexicis est addendum. In Ciz. συνοδίαν. Kiess.

5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplēui. In priore enim Edit.

sonosque congruos inter se reddentes, vna tantum copulatione excepta. Agnoscebat enim in illis concentum dia pason, itemque illum dia pente, et dia tessaron: illum vero qui inter dia tessaron et dia pente medius est, vidit inter se quidem symphoniae expertem esse, supplere autem, quod in illis exuberat. Laetus itaque, quod propositum sibi non sine diuina ope succederet, in officinam se coniecit, et variis experimentis cognoscit, soni diuersitatem nasci ex malleorum magnitudine, non vero e eudentium viribus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod eudebatur conuersione. Postquam igitur libramentum et malleorum pondera maxime aequalia accurate explorasset, domum rediit, vnicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si

desunt verba haec, τῆς τε διὰ τεσσάρων, καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύνφωνον μὲν ἑώρα αὐτήν. Caeterum pro μείζονότητος apud Nicomachum rectius legitur μείζονος. Subintelligitur enim ex praecedentibus συναφίας. Kust.

6) κατὰ θεὸν] Ciz. κατὰ τεῶν. Kiess.

7) παρὰ τῶν — ὄγκων] Quum παρὰ in sequentibus cum accusatiuo coniungatur, quae ratio Grammaticia in etymis indicandis vsitata est, etiam hic malim, παρὰ τὸν — ὄγκον. — Paulo post Ciz. cum Arc. ἰσοιότηας, idque reposui pro ἰσοιότηας, quod Kust. habet, quanquam idem paulo inferius ἰσοιότητα. Kiess.

8) διαγωνίου] Sic et paulo inferius, Num. 118. In priore vero Edit. male legebatur διαγωνίας. Kust. Etiam Ciz. διαγωνίας. Kiess.

διαφορά τις ὑποφαίνεται, ἢ ὅλως ⁹⁾ ὑπονοῖται πασάων ἰδιαζόντων παραλλαγῇ, ¹⁰⁾ ἀπαρτήσας τέσσαρας χορδὰς ¹¹⁾ ὁμοῦλους, καὶ ¹²⁾ ἰσοκώλους, ¹³⁾ ἰσοπαχεῖς τε καὶ ἰσοστροφούς, ἐκάστην ¹⁴⁾ ἐφ' ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὁλκὴν προσδήσας ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους· τὰ δὲ μήκη τῶν χορδῶν μηχανησόμενος ἐκ παντὸς ἰσαίτατα.

117 Εἴτα κρούων ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ¹⁵⁾ ἐναλλ' ἔξ, συμφωνίας εὗρισκε τὰς προλεχθείσας, ἄλλην ἐν ἄλλῃ ¹⁶⁾ συζυγίᾳ. τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐξαρτήματος τεινομένην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ μικροτάτου, διὰ πασῶν φθεγγομένην κατελάμβανεν. ἦν δὲ ἡ μὲν δώδεκα τινῶν ὁλκῶν, ἡ δὲ ἔξ ¹⁷⁾ ἐν διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπέφαινε τὴν διὰ πασῶν· ὅπερ καὶ αὐτὰ τὰ βάρη ὑπέ-
(99) φαινε. τὴν δ' αὖ μεγίστην πρὸς τὴν παρὰ τὴν ¹⁸⁾ μικροτάτην, οὖσαν ὀκτὼ ὁλκῶν, διὰ πέντε

9) ὑπονοῖται] Ciz. ὑπονοῆσαι. Idem mox cum Arc. παραλλαγῇ. Kiess.

10) ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπάσσι: at MS. ἀπαρτίσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπαρτήσας, i. e. appendens. Kust.

11) ὁμοῦλους] Prior Edit. ὁμόλους: at codex MS. ὁμο-
λους (Ciz. ὁμοῦλους. Kiess.): pro quo per diaeresin ὁμοῦλους (vt recte est apud Nicomachum) scribendum esse quis non videt? Kust.

12) ἰσοκώλους] Ciz. ἰσοκόλους. Kiess.

13) ἰσοπαχεῖς] Sic legendum esse, recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλαγεῖς: at in Edit. Arc. ἰσοπαλεῖς: utrumque vitiose. Kust. Etiam in Ciz. est ἰσοπαλεῖς. Scaliger primus correxit ἰσοπαχεῖς. Literae λ et χ saepius permutatae sunt. Kiess.

plures essent, aliqua se inde exsereret diversitas, aut paxillorum, qui propriam quisque naturam haberent, varietas suspecta fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas eiusdem materiae, et magnitudinis crassitieique, et aequaliter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligauit, fidiumque longitudinem omnimodo exaequauit. Tum binas simul chordas alternatim pulsans dictam consonantiam inuenit, aliam in alia coniunctione. Nam illam, quae maximo pondere tendebatur, cum ea, quae minimum habebat pondus, simul pulsam dia pason resonareprehendit. Erat autem altera harum ponderum duodecim, altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, vt vel ipsa pondera indicabant. Porro maximam illam ad minimae proximam, octo pondera habentem, dia pente

14) ἐφ' ἐκάστης] Ciz. vt Arc. ἀφ' ἐκάστης. Idem Ciz. paulo post αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ. *Kiess.*

15) ἐναλλάξ] Ita Kust. et Arc. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐπαλλάξ, quod idem est. *Kiess.*

16) συζυγία] Ita aperte Ciz., quod et Nicomachus habet, et pro συντυχία, quae est lectio editionum Arc. et Kust., reponendum esse viderat Kusterus. Idem Ciz. ἐν ἄλλοις pro ἐν ἄλλῃ. *Kiess.*

17) ἐν διπλασίῳ δὲ] In Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐν διπλασίῳ δῆ. *Kiess.*

18) μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit. μακροτάτην: quod sensus repudiat. Μικροτάτην enim Iamblichus

συμφωνοῦσαν· 19) ἔνθεν ταύτην ἀπέφαινε 20) ἐν
 ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧπερ καὶ αἱ ὀκταὶ ὑπῆρχον
 πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ τὴν 21) μετ' αὐτὴν μὲν
 τῷ βάρει, τῶν δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐννέα στα-
 θμῶν ὑπάρχουσιν, τὴν διὰ τεσσάρων, ἀναλό-
 γως τοῖς βρίθεσι· καὶ 22) ταύτην δὴ ἐπίτριτον
 ἀντικρυς κατελαμβάνειτο, ἡμιολίαν τὴν αὐτὴν
 118 φύσει ὑπάρχουσιν τῆς μικροτάτης. Τὸ γὰρ
 ἐννέα πρὸς τὰ ἕξ 23) οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον
 ἢ παρὰ τὴν μικρὰν ἢ ὀκτώ· πρὸς μὲν τὴν τὰ

hic appellat chordam eam, cui minimum pondus ap-
 pensum erat: uti contra μεγίστην eam, cui maximum.
 Vide omnino Macrobius et Boethius locis ante lau-
 datis, qui ad totum hunc locum clarius intelligendum
 multum conferunt. *Kust. Ciz.* πρὸς τὰ παρὰ τ. Ratio
 haec est, $12 : 6 = 2 =$ ἐν διπλασίῳ λόγῳ. *Kiess.*

19) ἔνθεν] Ita *Kust.* In *Ciz.* et *Arc.* ἔνθα. *Kiess.*

20) ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea proportionem, quam
 habent e. g. duodecim ad octo. *Kust.* Ratio haec est,
 $12 : 8 = 1\frac{1}{2} =$ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. — Pro ἀλλήλας *Ciz.*
 ἀλλήλους. *Kiess.*

21) μετ' αὐτὴν] *Ciz.* ut *Arc.* μετ' αὐτὴν. Idem *Ciz.*
 pro μὲν τῷ βάρει habet μετὰ τῷ βάρει, et deinceps
 βρύθεσι. *Kiess.*

22) ταύτην δὴ ἐπίτριτον] Dicere Iamblichus voluit,
 vel debuit, ἐν ἐπικρίτῳ λόγῳ. Nam falsum est, novem
 esse ἐπίτριτον τῶν δώδεκα: quum contra plane se res
 habeat. Recte autem dixeris, novem ad duodecim
 esse ἐν λόγῳ ἐπίτριτον, siue proportionem sesquitercia:
 quoniam duodecim continet novem, et praeterea tertiam
 eius numeri partem. Totius ergo loci huius sensus
 hic est: chordam novem ponderum habuisse λόγον
 ἐπίτριτον, siue proportionem sesquiterciam ad chor-
 dam duodecim ponderum; ad chordam vero minimam
 siue sex ponderum λόγον ἡμιόλιον, siue sesquialteram.

consonare obseruauit; adeoque iudicauit, eas habere hemiolii inter se rationem, in qua et pondera illa erant erga se inuicem: ad eam autem, quae pondere proxima, reliquisque maior, nouem habebat libras appensas, ex proportionem ponderum dia tessaron efficere: hanc autem epitriton manifeste videbat esse ad minimam; cum qua in proportionem hemiolii natura sua consistebat. Nam nouem ad sex ita se habent, quemadmodum minimae proxima octo ponderum se habet

Hoc lectorem monere volui, quia Illustrem Obrechtum a vero loci huius sensu aberrasse videbam. *Kust.* Breuius locutus est Iamblichus, ita vt, quum dicere deberet, *chorda duodecim ponderum ad chordam nouem ponderum est ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ*, oratione contracta potius sic diceret: *chorda 12 ponderum est chordae 9 ponderum ἐπιτρίτος*. Eodem modo in sequentibus cap. XXVII. not. 35. *Kiess.*

23) οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικρ.] Locum hunc sic lego et distinguo: οὕτως ἔχει. καὶ ὃν τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικρὰν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν τὴν, etc. Nam nouem ad sex ita se habent. Pari ratione minimae proxima, etc. *Kust.* Verum hic vidit Loganus locum sic corrigens: τὰ γὰρ ἐννέα πρὸς τὰ ἑξ οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον ἢ μεγίστη, ἢ δώδεκα, ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικρὰν, ἢ ὀκτώ. ἢ δὲ ὀκτώ etc. Pro ultimis ἢ δὲ ὀκτώ malim, τὰ δὲ ὀκτώ. Numerorum dictorum rationes sunt hae, $9:6=12:8=1\frac{1}{2}=ἐν\ ἡμιολίῳ\ λόγῳ$. Porro, $8:6=1\frac{1}{3}=ἐν\ ἐπιτρίτῳ\ λόγῳ$. $12:8=1\frac{1}{2}=ἐν\ ἡμιολίῳ\ λόγῳ$. denique $9:8=1\frac{1}{8}=ἐν\ ἐπογδῶ\ λόγῳ$. In codice Ciz. verba οὕτως ἔχει vsque ad τὴν τὰ ἑξ desunt. Ibidem paulo post, vt in edit. Arc., ante διὰ τεσσάρων deest τῆς: iidemque consentiunt in οὐ ὑπερέχει. *Kiess.*

ἔξ ἔχουσιν ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἦν, πρὸς δὲ τὴν
τὰ δώδεκα ἐν ἡμιολίῳ. το ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ
(100) πέντε καὶ τῆς διὰ τεσσάρων, ᾧ ὑπερέχει ἡ διὰ
πέντε τῆς διὰ τεσσάρων ²⁴⁾ ἐβεβαιούτο ἐν ἐ-
πογδόῳ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννέα πρὸς
τὰ ὀκτώ· ἐκατέρως τε ἡ διὰ πασῶν ²⁵⁾ σύστημα
ἡλέγχετο, ἦτοι ἡ διὰ τεσσάρων, καὶ ἡ διὰ πέντε
ἐν συναφῇ· ὡς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίου τε
καὶ ἐπιτρίτου, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἔξ· ἡ ἀνα-
στροφῶς, τῆς διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε,
ὡς τὸ διπλάσιον ἐπιτρίτου τε καὶ ἡμιολίου,
οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἔξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ ²⁶⁾ διὰ
πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν
ἀκοὴν πρὸς τὰ ²⁷⁾ ἐξαρτήματα, καὶ βεβαιώσας
πρὸς αὐτὰ τὸν τῶν σχέσεων λόγον, μετέθηκεν

24) ἐβεβαιούτο ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ] Antea pessime legēbatur, ἐκβεβαιούτο ἐν ἐπιγνόῳ λόγῳ. Kust.

25) σύστημα] In Ciz. συστήματα. Particulam ἦτοι post ἡλέγχετο delet Scaliger: perperam. Tum Ciz. bene pro καὶ διὰ πέντε habet, καὶ ἡ διὰ πέντε: quod reposui Kiess.

26) διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est, in quo emendando me frustra, fateor, torsi. Quare tentet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus vero pro διὰ πασῶν legisse videtur διαπλάσσω, ut versio eius fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, διατάσσω. Sed neutra coniectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσσαν scriptum erat τυλώσας: corrupte utique et nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur et distinguitur: ἐν τάξει τοιαύτῃ. τυλώσας καὶ τὴν χεῖρα, etc. Kust. Loganus p. 99. „Ego nihil obscuri sentio, praesertim si τῆς διὰ πασῶν legatur; est enim τάξ

ad illam quidem, quae sex ponderum erat, in epitriti; ad illam vero, quae duodecim, in hemiolii ratione. Quod igitur medium est inter dia pente et dia tessaron, quo dia pente dia tessaron excedit, confirmabatur esse in epogdoi, i. e. in qua nouem ad octo, proportionem: et vtrinque probabatur, concentum dia pason esse contextum quendam, iunctis siue dia pente et dia tessaron, quemadmodum ratio dupli composita est ex ratione hemiolii et epitriti, ut duodecim, octo, sex: siue vice versa dia tessaron et dia pente, ut ratio dupli ex ratione epitriti et hemiolii; exempli gratia, duodecim, nouem, sex. Hac ratione atque via quum et manum et auditum ad pondera appensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabiliuisset, facili

„ἀφ' ἑξ πρὸς δώδεκα vera Dia-pason: item ἀφ' ἑξ πρὸς ἑννέα, ἡμιόλιον· ἀπ' ἑννέα πρὸς δώδεκα, ἐπίτριτον, quorum iam meminerat, et integra est tota τάξις.“ His probatis locum sic scribendum censeo: οἷον δώδεκα, ἑννέα, ἑξ, ἐν τάξει τοιαύτη τῆς διὰ πασῶν. τυλῶσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα, etc. Quomodo enim verba τὴν γλῶσσαν explicanda sint, nemo dixerit, et pro iis etiam Ciz. praebet τυλῶσας, quod Schneiderus in Lexico suo recte explicat: *gewöhnen und gleichsam verhärten*. Loganus legi voluit, τύπωσας, parum commode. *Kiess.*

27) ἐξαριθμήματα] Male ante, ἐξαριθύματα. Dicuntur autem hic ἐξαριθμήματα, pondera choῦdis appensa: ut Obrechtus recte vertit. *Kust.* Pro μετέθηκεν Ciz. cum *Are.* προσέθηκεν. *Kiess.*

εὐμηχάνως τὴν μὲν τῶν χορδῶν κοινὴν ²⁸⁾ ἀπό-
 δεσιν, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσάλου, εἰς τὸν
²⁹⁾ τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ἠνό-
 (101) μαξε· τὴν δὲ ³⁰⁾ ποσὴν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς
 βάρεσιν εἰς τὴν τῶν ³¹⁾ κολλάβων ἄνωθεν σύμ-
 119 μετρον περιστροφὴν. Ἐπιβάθρα τε ταύτῃ χρώ-
 μενος, καὶ οἷον ἀνεξαπατήτῳ γνώμονι, εἰς
 ποικίλα ὄργανα τὴν πεῖραν λοιπὸν ἐξέτεινε,
³²⁾ λεκιδων τε κροῦσιν, καὶ αὐλούς, καὶ σύ-
 ριγγας, καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ

28) ἀπόδεσιν] Hanc certam lectionem recepi pro ἀπό-
 δοσιν, de quo Kusterus ita: „Sic etiam Nicomachus.
 „At Arcerius, Obrechtus et vir doctus ad marginem
 „codicis Spanhemiani recte legerunt ἀπόδεσιν: quam-
 „vis Meibomius emendationem hanc reiiciat; in quo
 „me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult
 „ἀπόδοσιν? At ἀπόδεσις ἐκ τοῦ πασσάλου est, religatio
 „(chordarum) ex clauo: sensu manifesto et necessario.
 „Deinde scribitur, τὴν τοῦ διαγωνίου πασσάλου. Sed
 „sensus exigit, vt legatur, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσά-
 „λου.“ Etiam hoc restituiimus. *Kieß.*

29) τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ἦν.] Iambli-
 chus hic βατῆρα siue χορδότονον vocat partem illam in-
 feriolem lyrae, cui chordae annexae erant. Ei in
 parte superiore respondebant κόλλοις, siue verticilli;
 quippe qui chordas ab altera parte tendebant. Sensus
 ergo totius loci huius, quem Obrechtus paulo obscur-
 rius vertit, hic est: Pythagoram in conficiendo instru-
 mento musico vsum clauī siue paxilli parieti infixi, ex
 quo chordae religatae erant, transtulisse ad limen, siue
 chordotonon lyrae, cui chordas annectebat; vsum vero
 ponderum, quae chordis appensa erant, easdemque
 tendebant, ad κόλλοις, siue verticillos; quippe quo-
 rum conuersione Pythagoras ita intendebat chordas, vt
 tensio illa ponderibus proportionē responderet. *Küst.*
 Pro εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου in Ciz. est εἰς τὴν 1. ὀργ. *Kieß.*

artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordae religatae erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* vocabat: chordas vero clauorum superiorum, commensurata ad ponderum proportionem eorundem conuersione, intendebat. Atque hoc fundamento et quasi infallibili norma vsus ad varia deinceps organa experimentum protulit; nempe ad pulsationem patellarum, ad tibias, ad fistulas, ad monochorda, ad trigona, et similia:

30) ποσὴν] Arcerius τάσιν legendum putat: sed coniecturam eius probare non possum. Nam τάσιν et ἐπί-
τασιν idem prorsus est. Ego nulla mutatione, abiecto tantum τῷ ἡ, lego, ποσὴν ἐπίτασιν: sensu omnino claro. Apud Nicomachum certe particula ἡ deest: sed apud quem pro ἐπίτασιν minus recte legitur ἀνάτασιν. *Kust.* Ciz. πόσην. Haud dubie vera est ratio Kusteri, ἡ post ποσὴν abiicientis, quam secutus sum. Significat autem ἡ ποσὴ ἐπίτασις, opposita τῇ τῶν χορδῶν κοινῇ ἀποδόσει, intentionis velut quantitatem siue modum, den Grad der Anspannung, τὸ ποσὸν τῆς ἐπιτάσεως. Loganus scribit ἀνεσιν ἢ ἐπίτασιν. *Kiess.*

31) κολλάβων] Id est, verticillorum, quibus intenduntur chordae: vnde κολλάβωσις, intensio chordarum, quae fit verticillis. Vox ista restituenda est Iamblichō nostro in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi hodie male legitur κολόβωσις: quod eruditus interpretas Sam. Tennulius *amputationem* vertit; sensu prorsus refragante, vt cuilibet patebit, qui ipsum inspicere voluerit. *Kust.*

32) λεκίδων] Pro hoc Loganus p. 100. legit πηκτίδων. Πηκτις enim, inquit, apud Pollucem est instrumentum musicum, isque in eodem capite 9. lib. IV. connumerat cum hoc etiam τρίγωνα. Leguntur etiam haec duae voces

παρεπλήρωα. 33) καὶ σύμφωνον εἵρισκεν ἐν
 ᾧπασι, καὶ ἀπαράλλακτον τὴν δι' ἀραθμοῦ
 κατὰλήπειν. 34) ὀνομάσαι δὲ ὑπάτην μὲν τὸν
 τοῦ ἑξ ἀριθμοῦ κοινωνοῦντα φύθγγον· μέσην
 δέ, τὸν τοῦ ὀκτώ, ἐπιτρίτον αὐτοῦ τετράχον-
 τα· παραμέσην δέ, τὸν τοῦ ἐννέα, τόνω τοῦ
 μέσου ὀξύτερον καὶ δὴ καὶ ἐπύρδοον· νήτην
 δέ, τὸν τοῦ δώδεκα· καὶ τὰς μεταξύτητας
 κατὰ τὸ διατονικὸν γένος συναναπληρώσας
 φύθγγοις ἀναλόγοις, οὕτως τὴν 35) ὀκτάχορ-
 (102) δον ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπέταξε, διπλασίως
 ἡμιολίως, ἐπιτρίως, καὶ τῇ τοιούτων διαφορᾷ,
 120 ἐπογδόως. Τὴν δὲ πρόβασιν ἀνάγκη τινὶ φυσί-
 κῃ ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου ἐπὶ τὸ ὀξύτατον, κατὰ
 τοῦτο τὸ διατονικὸν γένος οὕτως εὑρίσκει. τὸ
 γὰρ χρωματικὸν καὶ 36) ἐναρμόνιον γένος αὐ-
 θίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωθεν, ὥς ἐνέσται

apud Platonem de Rep. lib. III. p. 399. et περὶ πηκτίδος
 multa apud Athenaeum lib. XIV. c. 4. De instrumen-
 tis musicis, quae pulsantur, hic loquitur Iamblichus;
 at tale neutiquam est λεκίς. Ita Loganus, qui non
 facile inueniet, qui cum ipso πηκτίδων legendum cen-
 seant. Obstat primum additum verbum κροῦσις. Nam
 Athenaeus lib. XIV. p. 635. B. dicit: Ἀριστοτέλης τὴν
 μάγαν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ πα-
 ρέχισθαι τὴν χρεῖαν. Atqui κροῦσις est τοῦ πλήκτρον.
 Deinde etiam Boethius l. c. tuetur λεκίδων, cuius haec
 sunt verba: Saepe et pro mensurarum modo cyathos
 aequorum ponderum acetabulis immittens; saepe ipsa
 quoque acetabula diuersis formata ponderibus virga vel
 ferrea ferreaue percutiens, nihil esse diuersum inuenisse
 laetatus est. Kiess.

33) καὶ σύμφωνον] In Ciz. et Arc. καὶ σύμφωνον. Est

atque in his omnibus deprehendit consonam et immutabilem illam per numeros comprehensionem. Nominabat autem hypaten sonum numeri senarii participem; mesen, octonarii, qui illius existit epitritus; paramesen vero, nouenarii quidem participem, tono autem acutiorem, quam est mese, atque illius epogdoon; neten denique, de duodecenario participantem. Quumque iuxta genus diatonicum interiecta spatia proportionatis sonis expleuisset, octochordum consonis numeris ordinavit: nempe duplo, hemiolio, epitrito, et qui hos disternat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate a grauissimo ad acutissimum tendentem, iuxta diatonicum illud genus, inuenit. Quod autem chromaticum genus et harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; vt

autem ἡ δι' ἀριθμοῦ κατάληψις, das durch eine Zahl ausgedrückte Verhältniss der Töne. *Kie ss.*

34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν τοῦ ἑξ ἀριθμοῦ.] Confer cum hoc loco Nicephorum in Synesium *de Insomn.* p. m. 97. et Plutarchum *de Musica*, p. m. 1139. *Kust. Ciz.* τὴν τοῦ ἑξ, et deinceps τὴν τοῦ ὀκτώ, τὴν τοῦ ἐννέα, τὴν τοῦ δωδεκα, τοὺς μεταξύτητας. *Kie ss.*

35) ὀκτάχορδον] Lyrae Pythagoricae octochordae schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesium *de Insomn.* p. 98. *Kust.*

36) ἐναρμόνιον] *Ciz.* ἐναρμονικόν. *Kie ss.*

ποτὲ δεῖξαι, 37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν. ἀλλὰ τό γε διατονικὸν γένος τοῦτο τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς προόδους τοιαύτας τινὰς φθι-
κὰς ἔχειν φαίνεται, 38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον καὶ τοῦτ' ἔστι διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τό-
νων, καὶ τοῦ λεγομένου ἡμιτονίου. εἴτα προς-
ληφθέντος ἄλλου τόνου, τουτέστι τοῦ μεσεμ-
βληθέντος, ἡ διὰ πέντε γίνεται, σύστημα τριῶν
τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχουσα. εἰδ' ἐξῆς
τούτῳ ἡμιτόνιον, 39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσ-
σάρων, τουτέστιν, ἄλλο ἢ ἐπίτριτον. ὥστε ἐν
μὲν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπταχόρδῳ πάντας ἐκ
τοῦ βαρυτάτου τοὺς ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους
(103) τὴν διὰ τεσσάρων ἀλλήλοις δι' ὅλου συμφωνεῖν,
τοῦ ἡμιτονίου κατὰ μετάβασιν, τὴν τε πρώτην
καὶ τὴν μέσην καὶ τὴν τρίτην / χώραν μετα-
121 λαμβάνοντος κατὰ τὸ τετράχορδον. Ἐν δὲ
τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχόρδῳ, ἦτοι κατὰ
συναφὴν συστήματι ὑπαρχούσῃ τετραχόρδου τε
καὶ πενταχόρδου, ἡ κατὰ διάζευξιν δυοῖν τε-
τραχόρδων τῶν χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων, ἀπὸ
τῆς βαρυτάτης ἢ προχώρησις ὑπάρξει. ὥστε
τοὺς ἀπ' ἀλλήλων πέμπτους πάντας φθόγγους,

37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Iamblichī de Musica hodie non amplius exstat. Meminit autem eius idem Iamblichus in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. ubi ait, ἃ νῦν παρίεμεν ἐκόντες, ὡς εὐκα-
ρότερον ὂν ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ περὶ αὐτῶν τεχνολογεῖν. Item pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' ἃς τοῦτο συν-
έβαινε, κατ' οἰκεῖον τόπον ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σαφηνιοῦμεν. Kust.

aliquando, quum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Caeterum diatonicum hocce genus a natura tales videtur gradus et processus habere: semitonium, deinde tonus, et deinde tonus; et hoc est dia tesson, compositio duorum tonorum et semitonii. Postea assumpto alio tono, i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum et semitonii: deinceps post illud, semitonium, et tonus, et tonus, dia tesson aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde a gravissimo quarti a se inuicem, dia tesson secum vbique consonant; semitonio per transitionem quandam in primam, secundam et tertiam tetrachordi regionem sese extendente. In Pythagorica vero octachordó, quae, si eam coniungas, systema quoddam est tetrachordi et pentachordi, si vero disiungas, duarum tetrachordorum a se invicem separatarum; a grauissimo fiet processus, vt quinti a se inuicem distantes

38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt. *Kust.* Verba εἴτα τόνον bis legenda esse, intelligitur iam ex iis, quae sequuntur: σύστημα δύο τόνων. Hoc modo frequentissime a librariis peccatum est. *Kiess.*

39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσ.] Nicomachus plenius et melius, καὶ τόνος, καὶ τόνος· ἄλλο διὰ τεσσάρων, τουτέστιν, ἐπίτριτον. *Kust.*

τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλλήλοις, τοῦ ἡμιτονίου προβάδην εἰς τέσσαρας χώρας μεταβαίνοντος, πρώτην, δευτέραν, τρίτην, τετάρτην. οὕτω μὲν οὖν τὴν μουσικὴν εὐρεῖν λέγεται, καὶ οὐσιγησάμενος αὐτὴν παρέδωκε τοῖς ὑπηκόοις ἐπὶ πάντα τὰ κάλλιστα.

K E Φ. κζ'.

- 122 1) Ἐπαινέται δὲ πολλὰ καὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας πραχθέντων ὑπὸ τῶν ἐκείνῳ πλησιάζαντων. φασὶ γάρ, ἐμπεσοῦσης μὲν ποτε παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις ὀρμῆς πολυτελεῖς ποιεῖσθαι τὰς ἐκφορὰς καὶ ταφάς, εἰπεῖν τινὰ πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐτῶν, ὅτι Πυθαγόρου διεξιόντος ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θείων, ὥς οἱ μὲν Ὀλύμπια (104) 2) ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν, 3) οὐ τῶ τῶν θυομένων πλήθει προσέχουσιν· οἱ δὲ χυθόναι τοῦναντίον, ὥς ἂν ἐλαττόνων κληρονομοῦντες, τοῖς κώμοις καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσασιν χοαῖς καὶ τοῖς ἐπιφορήμασι καὶ τοῖς μετὰ με- 123 γάλης θανάτῃς 4) ἐναγισμοῖς χαίρουσιν. Ὅθεν διὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς Πλούτωνα καλεῖσθαι τὸν ἄδην· καὶ τοὺς μὲν ἀφελῶς

1) Ἐπαινέται] Ciz. ἐπαινεῖ. Deinceps pro ὑπὲρ τῶν θείων in marg. Spanhem. notatum est, ὑπερέτων. — De re ipsa vid. Tiedemann. in libro saepe cit. p. 324. sq. Kiess.

2) ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν] Apposite ad hunc locum Porphyrius de Abstin. lib. II. §. 15. Μᾶλλον τὸ δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θυόντων ἥθος, ἢ πρὸς τὸ τῶν θυομένων πλήθος βλέπει. Numen mores sacrificantium pro-

omnes soni dia pente inter se consonent; semitonio in quatuor regiones successiue progrediente, in primam scilicet, secundam, tertiam, quartam. Hunc itaque in modum Musicam inuenisse fertur: quam postquam stabiliuisset, discipulis ad pulcherrima quaeque administram tradidit.

C A P. XXVII.

Porro multa a discipulis eius in rerum ciuiliu actu gesta laudibus efferuntur. Quum enim aliquando Crotoniatis cepisset impetus, sumtuosas elationes funerum sepulturasque faciendi; quidam ex illorum numero ad populum dixit: se audiuisse ex Pythagora, quum de diis dissereret, coelestes quidem sacrificantium affectum, non sacrificiorum numerum spectare; inferos vero e contrario, quasi sorte minores, commensationibus et lessibus, continuisque libationibus et bellariis, inferiisque sumtuosis gaudere: ideoque et Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonium* vocari. Qui igitur

tius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures huius generis sententiae passim apud scriptores occurrunt. Kust.

3) οὐ τῶ τῶν θ.] Sic recte MS. At prior Edit, male, οὐτὼ τῶν θνομ. *Kust.*

4) ἐναγισμοῖς] Sic scripsi pro corrupto ἐναγισμοῖς, quod in Ciz. quoque exstat. Illud reponendum esse, monuerunt etiam Arcerius et Kusterus. *Kiess.*

αὐτὸν τιμῶντας ἔαν κατὰ τὸν ἄνω κόσμον
 5) χρόνιον· ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ
 πένθη διακειμένων αἰεὶ τινα κατὰγειν ἕνεκα
 τοῦ τυγχάνειν τιμῶν τῶν ἐπὶ τῆς μνήμης γι-
 νομένων. ἐκ δὲ τῆς συμβουλίας ταύτης ὑπό-
 ληψιν ἐμποιῆσαι τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι μετριά-
 ζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὴν ἰδίαν σωτη-
 ρίαν διατηροῦσιν· ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀνα-
 λώμασιν ἅπαντες 6) πρὸ μοίρας καταστρέψου-
 124 σιν. Ἐτερον δὲ διαιτητὴν 7) γενόμενόν τινας
 ἁμαρτύρου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου
 τῶν ἀντιδίκων ὁδῶ 8) προάγοντα, 9) κατὰ μνή-
 μά τι στάντα φῆσαι, τὸν ἐν τούτῳ κείμενον
 ἐπιεικῇ κατ' ὑπερβολὴν γενέσθαι. τῶν δὲ ἀν-
 (105) τιδίκων τοῦ μὲν πολλὰ καγαθὰ κατευξαμένον
 τῷ τετελευτηκότι· τοῦ δὲ εἰπόντος· μή τι οὖν
 αὐτῷ πλεῖον ἐστι; 10) καταδοξάσαι, καὶ παρε-
 σχῆσθαι τινα ῥοπὴν εἰς τὴν πίστιν τὸν ἐγκω-
 μιάσαντα τὴν καλοκαγαθίαν. Ἄλλον δὲ 11) δι-
 αιταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα
 τῶν ἐπιτρεψάντων, τὸν μὲν ἀποτίσαι τέσσαρα

5) χρόνιον] Nonne potius χρονίους? Kiess.

6) πρὸ μοίρας καταστρέψουσιν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. est πρὸς μοίρας, in Par. e marg. Spanh. καταστρέφουσιν. Kiess.

7) γενόμενόν τινας] In Ciz. et Arc. γενόμενόν τινα. Kiess.

8) προάγοντα] Antea male, προσάγοντα. Προάγειν autem hic significat, procedere vel progredi. Kiess.

9) κατὰ μνήμῃ τι στάντα] Antea hic legebatur καταμνηματίζοντα, quod ex pluribus vocibus coaluisse, iam Arcerius monuerat, qui in hoc vocabulo latere κατὰ

tur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori sini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos suntus faciunt, semper eum quendam deducere; vt honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, vt opinarentur Crotoniatae, se salutem suam tueri, si in aduersis medium tenerent; sin modum sumtibus excederent, omnes praemature fato morituros. Alter vero, quum litis arbiter, quae teste carebat, seorsim cum vtroque litigante in via processisset, quumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa aequitate praeditus fuit. Ad haec alter litigatorum multa mortuo bona apprecatus est; alter vero, num igitur, inquit, inde locupletior factus est? Hunc itaque Pythagoreus suspectum habuit; ille vero, qui honestatis studium laudauerat, momentum non leue eo ipso attulit ad fidem sibi habendam. Alius, magnae rei arbitrio suscepto, vtrique compromittentium auctor fuit, alteri, vt qua-

μῆμα τίσανται, i. e. ipso vertente, eum, qui ad monumentum honores tribuebat, putauit. Nos recepimus id, quod merito placuit Reinesio, Obrechtio et Kustero. *Kiess.*

10) *καταδοξάσαι*] Ita Kust. In Ciz. *καταδέξασαι*. *Kiess.*

11) *δίαίταν*] Ciz. *διαίταν*. Ibidem deinceps pro *ἐπιτεψάντων* est *ἐπιστεψάντων*, vt in edit. Arc. *Kiess.*

τάλαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, καταγνῶναι
 τρία, καὶ δόξαι δεδωκέναι τάλαντον ἑκατέρῳ.
 Θεμένων δὲ τινῶν ἐπὶ κακουργία πρὸς γύναιον
 τῶν ἀγοραίων ἱμάτιον καὶ διεπομένων μὴ δι-
 δόναι θατέρῳ, μέχρις ἂν ἀμφοτέροι παρῶσι
 μετὰ δὲ ταῦτα παραλογισαμένων καὶ ¹²⁾ σύνεγ-
 γυς τὸ κοινὸν λαβόντος θατέρου καὶ φήσαν-
 τος συγκεχωρηκέναι τὸν ἕτερον, εἴτα συκο-
 φαντοῦντος ἑτέρου τοῦ μὴ προσελθόντος, καὶ
 τὴν ἐξ ἀρχῆς ὁμολογίαν τοῖς ἀρχουσιν ἐμφα-
 νίζοντος, ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ
 φῆσαι, τὰ συγκείμενα τὴν ἀνδρωπον ποιήσειν,
¹²⁵ ἂν ἀμφοτέροι παρῶσιν. Ἄλλων δὲ τινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλίᾳ πρὸς ἀλλήλους εἶναι δοκούν-
 των, εἰς σιωπῶμένην δὲ ὑποψίαν διὰ τινὰ τῶν
 κολακευόντων τὸν ἕτερον ἐμπεπτωκότων, ὃς
 εἶρηκε πρὸς αὐτόν, ὥς τῆς γυναικὸς ὑπὸ θα-
 τέρου διεφθαρμένης· ἀπὸ τύχης εἰσελθόντα
 τὸν Πυθαγόρειον εἰς χαλκεῖον, ἐπεὶ δεῖξας
 ἡκονημένην μάχαιραν ὁ νομίζων ἀδικεῖσθαι,
 (106) τῷ τεχνίτῃ προσέκοπτεν ὥς οὐχ ἱκανῶς ἡκονη-
 κότι, ¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα, ποιεῖσθαι τὴν
 παρασκευὴν αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβεβλημένον·
 αὕτη σοι, ¹⁴⁾ ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων

¹²⁾ σύνεγγυς] Quomodo hoc vocabulum hic sit capien-
 dum, non assequor. Videtur legendum esse, σύν ἐγγύη·
 posthaec quum callidum consilium cepissent, alterque id,
 quod utriusque commune erat, sumsisset facta sponsio-
 ne, etc. In Ciz. ut in edit. Arc. est τοῦ κοινοῦ. Kieß.

¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα] Ciz. καθυπονοήσαντα. Kieß.

tuor talenta solueret, alteri, vt duo acciperet: dein reum tribus talentis damnauit; atque ita visus est vnicuique talentum donasse. Praeterea quidam apud mulierculam circumforaneam vestem fraudulenter deposuerant, et ne alteri eam redderet, priusquam ambo praesentes adessent, vetuerant. Paulo post eam decepturi, alter commune depositum repetiit, dicens, id cum bona alterius venia fieri; ille vero, qui non adfuerat, sycophantia vsus ad iudicem pactum ab initio inter ipsos initum detulit. quidam Pythagoreorum excipiens dixit, mulierem satisfacturam pacto conuento, quum ambo adfuerint. Alii, quibus inter se videbatur intercedere firma amicitia, in tacitam suspicionem erant delapsi, indicante alteri adulate ipsius, quasi vxor eius ab amico corrumperetur. forte itaque Pythagoreus ingressus officinam fabri aerarii, vbi ille, qui se iniuria putabat affectum, monstrans fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, ei succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est, hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit,

14) ἔφη] *Φῆναι* (voluit *φάναι*: quamquam *ἔφη* retineri potest, si statuas, orationem indirectam subito transire in directam. *Kiess.*) legendum est. Refertur enim ad accusatiuos praecedentes, *εἰσελθόντα* et *ὑπονοήσαντα*. Deinde pro *ἐπεὶ δεῖξας*, quod paulo ante praecedat,

ὄξυτέρα, πλὴν διαβολῆς. καὶ τοῦτ' εἰπόντα ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν, καὶ μὴ προπετῶς εἰς τὸν φίλον, ὃς ἔνδον ἦν
 126 προκεκλημένος, ἑξαμαρτεῖν. Ἐτερον δέ, ξένου τινὸς ἐκβεβληκότος ἐν ¹⁵⁾ Ἀσκληπιείῳ ζώονην χρυσίον ἔχουσαν, καὶ τῶν μὲν νόμων τὸ πεδὸν ἐπὶ τὴν γῆν κωλύόντων ἀναιρεῖσθαι, τοῦ δὲ ξένου σχετιάζοντος, κελεῦσαι τὸ μὲν χρυσίον ἐξελεῖν, ὃ μὴ πέπτωκεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὴν δὲ ζώονην εἶναι· εἶναι γὰρ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς.
¹⁶⁾ Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀγνοούντων εἰς τόπους ἐτέρους, ἐν Κρότωνι γενέσθαι λέγουσιν, ὅτι θέας οὔσης, ¹⁷⁾ καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερομένων, εἰπόντος τινὸς τῶν καταπεπλευκότων πρὸς τὸν πλησίον καθήμενον· ὁρᾷς τοὺς μάρτυρας; ἐπακούσας τις τῶν Πυθαγορείων ¹⁸⁾ ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ (107) τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγχοντες τοὺς παῖδας ἐξεῦρον, καταπεποντικέναι τινὰς τὰς ὑπὲρ τῆς νεῶς πετομένας γεράνους μαρτυρουμένους. Καὶ πρὸς ἀλλήλους δέ τινες, ὥς ἔοικε, διενεχθέντες, νεωστὶ πρὸς Πυθαγό-

prior Edit. (etiam cod. Ciz. Kiess.) male habet, ἐπιδείξας: quod mendum etiam ante Nos observauerat Desid. Herald. *Animadv.* in Iamblichum, cap. VIII. Kust.

15) Ἀσκληπιείῳ] In Ciz. ἀσκληπίῳ. Kiess.

16) Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Rectius leges, καὶ τοῦτο τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ — etc. Kust. Cur hoc rectius, non video. Kiess.

17) καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερ.] Similis pro-

aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem aduerteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, quum peregrino cuidam in templo Aesculapii zona aureis plena decidisset, et lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti praecepit, ut aurum, quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin et id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse aiunt; quum in ludis publicis grues theatrum superuolarent, et quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum, qui prope sedebat, diceret: Viden' testes? id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratum, qui mille viri vocabantur, abstraxit: ubi quaestione habita compertum est, pueros quosdam ab iis in mare abiectos fuisse, qui grues, nauem superuolitantes, testes appellauerant. Quum etiam inter se nouitii quidam Pythagorae discipuli dissidere

sus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I. Adag. 37. *Kust.* In Ciz. et Arc. *γερανῶν. Kiess.*

- 18) ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosum, sic lego: ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον. ὅπου ἐλέγχοντες αὐτοὺς, παιδας ἐξῆγον, etc. Quid enim τὸ ὑπολαβῶν hic sibi velit, haud sane video. Deinde vocem ἐλέγχοντες ex MS. renocavi pro ἐλέγοντο, quod prior Edit. habet. *Kust.* Omnia sana sunt, si pro ἤπερ

ραν παραβάλλοντες, ¹⁹⁾ ὡς ὁ νεώτερος προσ-
 ελθὼν διελύετο, φάσκων, οὐ δεῖν ἐφ' ἕτερον
 ποιῆσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἐπι-
 λαθέσθαι τῆς ὀργῆς. ²⁰⁾ τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ,
 φῆσαι τὸν ἀκούοντα, διαφερόντως ἀρέσκειν,
 αἰσχύνεσθαι δὲ ἐπὶ τῷ πρεσβύτερος ὢν μὴ πρό-
 127 τερος αὐτὸς προσελθεῖν. ²¹⁾ Καὶ ταῦτα πρὸς
 ἐκείνον εἰπεῖν, ²²⁾ καὶ τὰ περὶ Φιντίαν καὶ
 Ἀάμωνα, περὶ τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου,
 καὶ ²³⁾ τὰ περὶ Κλεινίαν καὶ Πρῶρον. χωρὶς
 τοίνυν τούτων Εὐβούλου τοῦ Μεσσηνίου πλέ-
 οντος εἰς οἶκον, καὶ ληρθέντος ὑπὸ Τυρρηνῶν
 καὶ καταχθέντος εἰς Τυρρηνίαν, ²⁴⁾ Ναυσί-
 θους ὁ Τυρρηνός, Πυθαγόρειος ὢν, ἐπιγνοὺς
 αὐτόν, ὅτι τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν,
 ἀφελόμενος τοὺς ληστὰς, μετ' ἀσφαλείας πολ-
 128 λῆς εἰς τὴν Μεσσίην αὐτὸν κατέστησε. ²⁵⁾ Καρ-

legas *ἄπερ*, locumque sic intelligas: *suspiciatus id,*
quod quaestione de servis habita deprehenderunt, eos
aliquot in mare deiecisso. In Ciz. est *νῆως* et *πειωμένως*.
Kiess.

19) ὡς ὁ νεώτερος] Hæc tres voces in priore Edit.
 desunt, quas ex MS. reuocaui. *Kust.* Διελύετο
 omiserat Obrechtus. Est absolute positum et signi-
 ficat in gratiam cum altero redire. *Kiess.*

20) τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ, φῆσαι τὸν ἀκούοντα] Ita *Ku-*
sterus, præterquam quod interpunctionem neglexerat.
 In Arc. αὐτῶν, in Ciz. αὐτοῖς. Idem Ciz. ἐπὶ τό, et
 πρότερος ἂν αὐτός. *Kiess.*

21) Καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνον εἰπεῖν] Hæc verba cor-
 rupta videntur, obscuriora certe sunt ob orationem
 interruptam. Si referuntur ad duos Pythagoreos, de
 quibus ante sermo est, hunc sensum videntur habere:

viderentur, et is, qui iunior erat, alterum adiisset in gratiam cum eo rediturus, dicens, non ad alium arbitrum litem referri, sed ipsos inter se irae obliuisci debere: is, cui haec dicebantur, reposuit, sibi quidem hoc dictum quoad caetera valde placere, eo vero se solum erubescere, quod, quum aetate senior esset, non etiam prior in adeundo illo fuisset. Liceret et alia huius generis adiicere, tum quae de Phintia et Damone, tum quae de Platone et Archyta, itemque de Clinia et Proro referuntur. His vero sepositis, mentionem tantum faciemus Eubuli Messenii; quem, quum domum nauigaret, captum a Tyrrhenis, Nausithus Tyrrhenus et Pythagoreus agnouit, de schola Pythagorae esse, eumque praedonibus ereptum secure Messanam deducendum cura-

illum seniore iuniori tum haec dixisse, tum ea quae spectant Phintiam et Damonem etc. Pro *περὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου* scribendum erit *περὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου*. *Kiess.*

22) καὶ τὰ περὶ Φυντίας καὶ Δάμ.] Historia haec prolixè narratur infra cap. XXXIII. *Kust.*

23) τὰ περὶ Κλεντίας καὶ Προῶρον] Historiam ipsam si scire cupis, adi Diodorum in Excerptis Historicis a Valesio editis: itemque Nostrum infra, Num. 238. *Kust.*

24) Ναυσίθοος] Ita *Kust.* et *Arc.* In *Ciz. Ναυσίθοος*. *Kiess.*

25) Καρχηδονίων] In *Ciz. Χαλκιδωνίων*. Ibidem paulo post *Χερμηδόνιος*. *Kiess.*

(108) *χρηδονίων τε πλείους ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, τοὺς παρ' αὐτοῖς ὀρτατευομένους, εἰς νῆσον ἔρημον ἀποστέλλειν μελλόντων, ἰδὼν ἐν τούτοις Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνιος Ποσειδὼν ²⁶⁾ Ἀργεῖον, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν ²⁷⁾ πρᾶξιν τὴν ἐσομένην οὐκ ἐδήλωσεν, ἡξίου δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποτρέχειν τὴν ταχίστην, καὶ παραπλευσθεὶς νεὸς συνέστησεν αὐτὸν ἐφόδιον προσθεῖς, καὶ τὸν ἄνδρα διέσωσεν ἐκ τῶν κινδύνων. ὅπως δὲ πάσας εἴ τις λέγοι τὰς γεγενημένας ὕμλιας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸν ὄγκον καὶ τὸν καιρὸν τοῦ*
 129 *συγγράμματος. Μέτειμι οὖν μᾶλλον ἐπ' ἐκείνα, ὥς ἦσαν ἔνιοι τῶν Πυθαγορείων πολιτικοὶ καὶ ἀρχικοί. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις Ἰταλικὰς ²⁸⁾ διώκησάν τινες, ἀποφαινόμενοι μὲν καὶ συμβουλευόντες τὰ ἄριστα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπεχόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ γιγνομένων κατ' αὐτῶν διαβολῶν, ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστ' ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι τὰ περὶ τῆς πολιτείας. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ δοκοῦσιν αἱ κάλλιστα τῶν*

26) Ἀργεῖον] Ex MS. pro Ἀιγεῖον, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger locum sic legere voluisse videtur: τῶν Πυθαγορείων ὧν τις, delete vocabulo ἀμφοτέροι. Mihi videntur haec omnia, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, e margine in contexta illata esse, Kie ss.

vit. Quum etiam Carthaginienses plus quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginiensis videns inter illos Possiden Argium; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, vt quam celerime in patriam proficisceretur, hortatus est, et naui praetereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In vniuersum autem si quis exsequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum inuicem versati sint, prolixitate orationis iustam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo, quod plurimi Pythagoreorum politici et ad imperandum idonei fuerint. Nam et legibus conseruandis vacarunt; et nonnulli Italicas vrbes rexerunt, introductis in illas, praeter abstinentiam a publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quae optima ipsis videbantur: et quamuis plurimis calumniis impetiti essent, aliquamdiu tamen Pythagoreorum virtus et ipsarum etiam ciuitatum beneuolentia praeualuit; vt ab illis respublikas administrari desiderauerint. Eo itaque tempore in Italia et Sicilia pulcherri-

27) πράξιν] In Ciz. πράξιν, ibidemque deest οὐκ ἀντὶ ἐδήλωσεν. Kiess.

28) διώκησάν] Ciz. διώκισαν. Kiess.

πολιτειῶν ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι καὶ ἐν Σικελίᾳ.
 150 29) Χαρώνδας τε γὰρ, ὁ Καταναῖος, εἰς εἶναι
 (109) δοκῶν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν, Πυθαγόρειος
 ἦν· Ζάλευκός τε, καὶ 30) Τιμάρης, οἱ Λοκροί,
 ὀνομαστοὶ γεγεννημένοι ἐπὶ νομοθεσίᾳ, Πυθα-
 γόρειοι ἦσαν· οἳ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας
 συστήσαντες, τὴν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖ-
 σαν, καὶ τὴν 31) ἐπὶ Θεοκλέους ὀνομαζομένην,
 Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύτιός τε, καὶ
 Θεοκλῆς, καὶ 32) Ἐλικάων, καὶ Ἀριστοκράτης,
 διήνεγκαν ἐπιτηδεύμασί τε καὶ ἔθουσιν, οἷς καὶ
 33) αἱ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις πόλεις κατ' ἐκεί-
 νους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο. ὅλως δὲ εὐρε-
 τὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς
 ὅλης παιδείας, εἰπόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι
 τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν 34) καὶ
 γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων·

29) Χαρώνδας] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentleium in Dissert. de Phalar. Epist. p. 343. et seqq. vbi pluribus argumentis euincit, Charondam et Zaleucum non fuisse Pythagoreos, nec leges suas a Pythagora accipere potuisse, cum Pythagora ipso antiquiores fuerint. Kust.

30) Τιμάρης] Hic infra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος. Kust.

31) ἐπὶ Θεοκλέους] Obrechtus legit, Εὐθυκλείους, vt ex versione eius patet. Sed cuius secutus fuerit auctoritatem, nobis non constat. Arcerius scribendum putabat, vel Ἐπιθοκλείους, vna voce; vel ἐπὶ Διοκλείους, vel Ἐμπεδοκλείους. Sed hoc est ariolari, non vero certi quid afferre. Nos, quoniam veterum auctoritate destituti sumus, ipsum quidem nomen proprium mutare non audemus, sed tantum scribendum existimamus, ἀπὸ Θεοκλέους. Kust. Θεοκλείους etiam Scaliger. Kiest.

mae rerumpublicarum fuisse videntur. Nam Charondas Catanaeus, vnus ex optimis legislatoribus, et Zaleucus, atque Timares Locrenses, itidem ob leges latas celeberrimi, Pythagorei fuerunt: vt et qui Rheginorum respublicas ordinarunt, tum quae gymnasiarchica vocabatur, tum quae ab Euthycle nomen tulit. Itemque Phytius, Theocles, Elicaon, et Aristocrates institutis moribusque inter Pythagoreos praecelluerunt: quibus et ipsis eo tempore ciuitates eius regionis utebantur. In genere aiunt, omnium politicarum disciplinarum Ipsum auctorem fuisse, quum diceret, nihil in primis rerum elementis purum, sed terram ignis, ignem aeris, aerem aquae, aquam spirituum participem esse: eodem modo

32) *Ἐλικίων*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. etiam hic, vt Num. 172., quare restituimus. In edd. Arc. et Kust. hoc loco scriptum erat, *Ἐλικίων*. *Kiess.*

33) αἱ ἐν ἐκ.] In Ciz. deest αἱ. *Kiess.*

34) καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδ.] Obrechtus locum hunc plenius sic legit: καὶ γῆν πυρός, καὶ αἶρος, καὶ αἶρα ὕδατος, καὶ ὕδωρ πνευμάτων. Deinde ea, quae sequuntur, καὶ ταῦτα πνεύματος ἐστὶ, vt superuacanea prorsus et inutilia delenda sunt: eodem vero loco scribendum, ὡσαύτως δέ, vel simile quid. *Kust.* In πνεύματος necesse est verbum lateat, ex quo pendeat genitiuus αἰσχροῦ. Quod in hanc me opinionem deducit, vt scribendum censeam: καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων· καὶ κατὰ ταῦτά μέτοχόν ἐστι καλὸν αἰσχροῦ, etc. Deinceps scriptura κατὰ λόγον alteri κατὰ λόγον vbiuis praeferenda videtur. *Kiess.*

καὶ ταῦτα πνεύματος ἐστὶ καλὸν αἰσχροῦ, καὶ
 δίκαιον ἀδίκου, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον τοῦ-
 (119) τοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν
 λόγον τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ὁρμήν. δύο δὲ
 εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς·
 τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. 35) πο-
 λιτειῶν δὲ γραμμὰς τινὰς τοιάσδε τρεῖς συστη-
 σάμενον, τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψανούσας,
 καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας· τὴν μὲν ἐπί-
 τριτοῦ φύσιν ἔχουσιν· τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα
 δυναμένην· τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνάμ-
 131 σον. Λογιζομένων δ' ἡμῶν τὰς τε τῶν γραμ-
 μῶν 36) πρὸς ἀλλήλας συμπτώσεις, καὶ τὰς τῶν
 χωρίων τῶν ὑπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦ-
 σθαι πολιτείας εἰκόνα. σφραγερίσασθαι δὲ τὴν
 δοῦσαν 37) Πλάτωνα, λέγοντα φανερώς ἐν τῇ

35) πολιτειῶν κ. τ. λ.] Vt hic locus recte intelligatur, cogitandum est de triangulo rectangulo, cuius latera longitudine numeris 3, 4, 5 respondeant, latera autem ad angulum rectum siue κάθετοι inter se ita se habeant, ut 3 ad 4, siue ita, ut sit alterum ad alterum in ratione ἐπιτρίτω. Nam ἐπίτριτον hic tantum ternarium significare, id Loganius temere affirmavit. Est hic eadem breuiloquentia, quam supra cap. XXVI. not. 22. in eodem vocabulo notauimus. Ratio haec est, $4:3=1\frac{1}{3}=ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ$. Tum, $3^2+4^2=5^2$. — In Ciz. ante μίαν deest καί, et post τὴν abest μίαν. Idem cum Arcerio pro ἐπιτρίτον, quod habet Kusteri, offert ἐπίτριτον, quod restituiimus. Denique dat ἀνὰ μέσον. Kiess.

36) πρὸς ἀλλήλας] In Ciz. ut in Arc. πρὸς ἀλλήλας. Idem deinceps pro ὑπὸ τούτων habent ἀπὸ τούτων, quod praefero. Sensus est: quadrata quae ex his lineis oriuntur. — Pro ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα

turpe honesto, iniustum iusto admistum esse, et alia eadem qua haecce ratione: iuxta istud vero suppositum rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis et animae motus, alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremae se inuicem contingerent, et vnum rectangulum conficerent, ita vt prima illarum epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anameses locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineae istae inter se coïncidant, et quatenam spatia circumscribant, optimam reipublicae formam repraesentari. Huius autem inuenti gloriam sibi vindicauit Plato in libris *de Republica* aperte

Loganus coniicit p. 102. ὑποτυποῦσθαι πολιτείαν οὕτως: male. *Kiess.*

37) Πλάτωνα, λέγοντα — ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notauerat, Platonis sententiam a Iamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim libro VIII. *de Rep.* (§. 2. p. 282. ed. Ast.) haud procul ab initio: vbi Philosophus ait: ὡν ἐπιτρίτος πνυθμὴν πεμπαδὶ συζυγίς, δύο ἁρμονίας παρέχεται. Aristides Quintil. lib. III. *de Musica*, p. 152. Edit. Meibom. Τοῦτου δὲ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπιτρίτον πνυθμένα πεντάδι συζυγέστα. Caeterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. V. *de Republ.* c. XII. (cap. X. ed. Schn.) *Kust.* Loganus praeterea citat Iamblichum in Nicomachi Arithm. p. 116. Tennul. Bullialdum ad finem notarum suarum in Theon. Smyrnacum, p. 252. *Kiess.*

Πολιτεία, τὸν ἐπίτριτον ἐκείνον πυθμένα, τὸν
 τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον, καὶ τὰς δύο παρε-
 χόμενον ἁρμονίας. ἀσκήσαι δὲ φασιν αὐτὸν
 καὶ τὰς μετριοπαθείας, καὶ τὰς μεσότητας,
 καὶ ³⁸⁾ τὸ σὺν τινι προηγουμένῳ τῶν ἀγαθῶν
 ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον, καὶ συλ-
 λήβδην προσευρεῖν τὴν αἴρεσιν τῶν ἡμετέρων
¹³² ἀγαθῶν καὶ προσηκόντων ἔργων. Ἀπαλλάξαι
 δὲ λέγεται τοὺς Κροτωνιάτας καὶ τῶν παλλα-
 (111) κίδων, καὶ καθόλου τῆς πρὸς τὰς ἀνεγγύνους
 γυναῖκας ὁμιλίας. ³⁹⁾ πρὸς Δειωνῶ γὰρ τὴν
 Βροντίνου γυναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός,
 οὐσαν σοφὴν τε καὶ περιττὴν τὴν ψυχὴν, (ἧς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περιβλέπτον ῥῆμα, τὸ
⁴⁰⁾ τὴν γυναῖκα δεῖν θύειν αὐθημερόν, ἀνι-
 σταμένην ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός· ὃ τινες
⁴¹⁾ εἰς Θεανῶ ἀναφέρουσι) πρὸς δὲ ταύτην
 παρελθούσας τὰς τῶν Κροτωνιατῶν γυναῖκας
 παρακαλέσαι περὶ τοῦ συμπεῖσαι τὸν Πυθα-
 γόραν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς ὡ-

38) τὸ σὺν τινι] In Ciz. τῷ σὺν τινι. [Quod sequitur
 ἕκαστον, est masculinum. Pythagoras suos etiam ad
 id excoluit, et vitam singuli eo felicem redderent,
 quod praeceptum quoddam bonum sibi adiungerent.
 Kiess.

39) πρὸς Δειωνῶ] Arcerius scribendum monuit, πρὸς
 Θεανῶ: quod probō. Sic enim Brontini vxor appel-
 latur infra, cap. vlt. sub finem: itemque a Suida v.
 Θεανῶ, et Laertio, lib. VIII. num. 42. Erat vero et
 altera Theano, Pythagorae vxor, cuius etiam hoc ipso
 loco post aliquot versus fit mentio. Kust. In Ciz.
 Δειωνῶ, accentu certe recte posito. Kiess.

dicens, epitritum illud fundamentum quinario coniunctum duplicem harmoniam praebere. Aiunt praeterea illum excoluisse affectum moderationem et mediocritatem, atque hoc, ut singuli adiuncto bono quodam praecipuo vitam beatam efficerent: et ut paucis multa complectar, adinuenisse eundem ferunt electionem bonorum nostrorum officiorumque, quae cuique conueniunt. Insuper illum dicunt Crotoniatas a pellicum, aliarumque mulierum non legitime desponsatarum consuetudine abduxisse. Venisse enim Crotoniatarum vxores ad Deinono Brontini Pythagorei coniugem, sapientia et animi dotibus praecellentem; (cuius est etiam egregium illud et illustre dictum, quod quidam Theanoni acceptum ferunt; mulieri eo ipso die fas esse sacra facere, quo a marito suo surrexerit;) eamque rogasse, persuaderet Pythagorae, ut ad maritos suos de

40) τὴν γυναῖκα δεῖν θύειν αὐθιγῇ.] Paulo aliter apophthegma hoc refert Laertius lib. VIII. num. 43. alii-que scriptores a Menagio ibi citati. Illis vero (quod obiter moneo) addendus est Theo in *Progygnasmatis* pag. 69. Confer etiam Nostrum supra, Num. 55. ubi dictum hoc ipsi Pythagorae tribuitur. *Kust.* Τοῦ ἑαυτῆς pro τοῦ ἑαυτοῦ, quod editiones Arc. et *Kust.* dant, Cizensis cod. obtulit. *Kiess.*

41) εἰς Θεανὼν] Vtique cum Arcerio addendum censeo τὴν τοῦ Πυθαγόρου, i. e. Pythagorae vxorem: ut sic distinguatur a Theanone Brontini vxore; cuius paulo ante facta est mentio. *Kust.*

προσύνης τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν· ὃ δὴ καὶ συμβῆναι. καὶ τῆς γυναικὸς ἐπαγγελιαμένης, καὶ τοῦ Πυθαγόρου διαλεχθέντος, καὶ τῶν Κροτωνιατῶν ⁴²⁾ πεισθέντων, ἀναιρεθῆναι παντά-
¹³³ πασι τὴν τότε ἐπιπολάζουσαν ἀκολασίαν. Ἐπι-
 φασὶ Πυθαγόραν, ⁴³⁾ ἀφικομένων εἰς τὴν πό-
 λιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ τῆς ⁴⁴⁾ Συβαρίδος
 (112) πρέσβευτῶν, ⁴⁵⁾ ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγά-
 δων, θεασάμενόν τινα τῶν πρέσβεων αὐτόχει-
 ρα γεγεννημένον τῶν αὐτοῦ φίλων, μηδὲν ἀπο-
 κρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομένου δὲ τοῦ ἀνθρώ-
 που καὶ βουλομένου τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ μετέ-
 χειν, εἰπεῖν, ὥς οὐ θεμιστεύοι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις. ὅθεν δὴ καὶ παρὰ τισιν ⁴⁶⁾ Ἀπόλλωνα
 νομισθῆναι αὐτόν. ταῦτα δὴ πάντα, καὶ ὅσα
 μικρὸν ἔμπροσθεν ⁴⁷⁾ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν
 τυριόνων καταλύσεως, καὶ τῆς τῶν πόλεων
 ἐλευθερώσεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ,
 καὶ ἄλλων πλειόνων, δείγματα ποιησώμεθα
 τῆς εἰς τὰ πολιτικὰ ὠφελείας αὐτοῦ, ἣν συνε-
 βάλλετο τοῖς ἀνθρώποις.

42) πεισθέντων] Ex MS. pro προσθέντων, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust.

43) ἀφικομένων εἰς τὴν π.] Historiae huius vberior cognitio haurienda est ex Diodor. Sic. lib. XII. et Nostro infra, Num. 177. Kust.

44) Συβαρίδος] In Ciz. συβαρίδος. Kiess.

45) ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν] Sic etiam legitur infra, Num. 177. At magis Graecum est, ἐπὶ τῇ ἐξαίτησει. Cas-

continentia vxoribus debita verba faceret: idque etiam effectui datum esse: muliere enim id quod rogata erat promittente, Pythagora vero verba faciente, et Crotoniatis assentientibus, ea quae inualuerat libido prorsus e medio sublata est. Memorant insuper, quum legati Sybaride Crotonem ad deposcendos exules venissent, Pythagoram vnum ex legatis conspicientem, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatum esse: quin interroganti et colloquium petenti negasse, se homicidis responsa dare: vnde etiam a quibusdam Apollo habitus est. Haec sane omnia, et quae paulo ante de tyrannorum subuersione, vrbiumque Italicarum et Sicularum liberatione aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta ille commoda circa res ciuiles in homines contulerit.

terum Arcerius ἀστόχως plane pro ἐξαίτησιν legendum censebat ἐξέτασιν: merito eam ob causam notatus a Desider. Heraldio *Animaduers.* in Iamblichum, p. 176. *Kust.* Lectio ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν non est solicitanda. Ita Ioseph. A. I. II, 6. 3. ἤκομέν τε νῦν ἐπ' ἀγορὰν οἴζου, *adsumus frumentum emturi.* Alia accusatiui exempla vid. in Matthiae gram. gr. mai. p. 860. *Kiess.*

46) Ἀπόλλωνα] Ciz. ὑπόλλωνα. *Kiess.*

47) εἰσέλαμμεν περὶ τῆς τῶν τυρ.] *Supra Num. 33. Kust.*

Κ Ε Φ. κή.

134 Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο μηκέθ' οὕτως κοινω, ἀλλὰ ¹⁾ κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι, τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὥσπερ ²⁾ καὶ νομίζεται, τὴν τε ὁσιότητα αὐτοῦ πειραθῶμεν ἐπιδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς θαυμαστά ἔργα ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. Ἐν μὲν οὖν δεῖγμα αὐτῆς ἐκεῖνο ἔστω, οὗ καὶ πρότερον ἐμνημοιεύσαμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσέλη-
(113) λύθει, ³⁾ τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους, καὶ τούτων πρόδηλα τεκμήρια παρεῖχε. μετὰ τοῦτο τοιγυν ἐκεῖνο. ⁴⁾ Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἐταίρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ· καὶ ὁ ποταμὸς γεγωνόν τι καὶ τρανὸν ἀπεφθέγγετο, πάντων ἀκουόντων· Χαιρε Πυθαγόρα. ἔτι μῖα καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔν τε

1) κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι] Ita Kust. In Ciz. ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίως ἀποτεμόμενοι. Hoc ἀποτεμόμενοι, quod etiam Arcerius habet, et per se non est deterius, quam Kusteri ἀπτόμενοι, et propter praegressum accusativum, adeo praeferendum. Kiess.

2) καὶ νομίζεται] Hoc καὶ, quod edd. Arc. et Kust. ignorant, e cod. Ciz. addidi. Kiess.

3) τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους] Hanc Pythagorae imposturam merito ridet et exagitat Lactant. Divin. Institut. lib. III. p. m. 151. Kust.

4) Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν — τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ] Haec omnia habet etiam Porphyrius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flumine Nesso nominet *Caucasum*. Laertius lib. VIII. Num. II. eandem de Pythagora bi-

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, vt hactenus, communiter, sed singillatim attingentes, virtutum eius opera oratione exornabimus. Primo autem a diis, vt fieri par est, initium faciemus, pietatemque eius et a pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc eius pietatis indicium, quod prius commemorauimus: quod scilicet animam suam, quaenam esset, vndeque in corpus venisset, et priora vitae actae genera nouerit, atque horum manifesta et clara documenta dederit. Post haec et istud, quod Nessum fluuium aliquando multis discipulis comitatus, transiens voce compellaverit, et flumen articulate clareque omnibus audientibus responderit: *Salue Pythagora*. Deinde vno eodemque die Metaponti in

storiā narrans, *Nessum* itidem fluuium illum vocat. At Aelianus *Var. Hist.* lib. II. cap. XXVI. *Κῶσαν* appellat; idemque lib. IV. cap. XVII. *Κόσαν*. In diuersum ab his abit Apollonius cap. VI. *Histor. Comment.* qui sic ait: Ἐπὶ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ, διαβαίρων σὺν ἄλλοις, ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἀνθρώπων, Πυθαγόρα χαῖρε. Sic ergo scriptores hi, quod ad rem ipsam attinet, consentiunt; et in nomine fluuii discrepant. Nos vt in re dubia et incerta nihil definimus, sed tantum Lectorem remittimus ad Menagium in dictum locum Laertii, et Iacob. Perizonium ad Aelian. *Var. Histor.* lib. II. cap. 26. *Kust.* In *Ciz. σὺν τοῖς πολλοῖς τ. ἐτ. Kiess.*

Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Ταυρομενίῳ
 τῆς Σικελίας συγγεγονέναι καὶ διειλέχθαι κοι-
 νῇ τοῖς ἑκατέρωθεν ἑταίροις ⁵⁾ αὐτοῦ, ⁶⁾ δια-
 βεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες, σταδίων ἐν με-
 ταίχμῳ πᾶμπόλλων καὶ κατα γῆν καὶ κατὰ
 θάλατταν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἡμέραις ἀνυσίμων
¹³⁵ πᾶν πολλὰς. Τὸ μὲν γάρ, ὅτι τὸν μηρὸν
 χύσειον ἐπέδειξεν ⁷⁾ Ἀβάριδι τῷ Ὑπερβορείῳ,
 εἰκάσαντι αὐτὸν Ἀπόλλω εἶναι τὸν ⁸⁾ ἐν Ὑπερ-
 βορείοις, οὐπερ ἦν ἱερὺς ὁ Ἀβαρις, βεβαι-
 οῦντα, ὥς τοῦτο ἀληθὲς ὑπολαμβάνοι καὶ οὐ
⁽¹¹⁴⁾ διαψεύδοιτο, πᾶν τεθρύλληται· καὶ μυρία
 ἕτερα τούτων θειότερα καὶ θαυμαστότερα περὶ
 τὰνδρὸς ὁμαλῶς καὶ συμφώνως ἱστορεῖται·
⁹⁾ προρρήσεις τε σεισμῶν ἀπαράβατοι, καὶ
 λοιμῶν ἀποτροπαὶ σὺν τάχει, καὶ ἀνέμων
 βιαίων χάλαζων τε χύσειος παραντίκα ¹⁰⁾ κα-

5) αὐτοῦ] Sic scripsi pro αὐτῶν, quod cum editioni-
 bus Arc. et Kust. etiam Ciz. agnoscit. Pluralem fal-
 sum esse, patet: nam pronomē referendum est ad
 solos ipsius, i. e. Pythagorae, discipulos. Kiess.

6) διαβεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex Porphyrio
 locum hunc emendauimus. Ante enim male, διαβε-
 βαιοῦντα σχεδὸν ἅπαντες. Kust. In Ciz. et Par. e
 marg. Spanh. recte διαβεβαιοῦνται. Idem Ciz. deinceps
 cum Arcerio μεσαιχμῳ. Kiess.

7) Ἀβάριδι] Ita Ciz. In Kust. edit. Ἀβάρι, in Arc.
 Ἀβαρι. Kiess.

8) ἐν Ὑπερβορείοις] In Ciz. et Arc. deest ἐν: item in
 illo scriptum est ὑπερβοραίοις, antea tamen ὑπερβορεῖν.
 Paulo inferius omnes habent ὑπερβόρειον. Mox βεβαι-
 οῦντα est lectio ed. Kust., Arcerii βεβαιοῦν, et cod.
 Ciz. βεβαιοῦνται. Hoc βεβαιοῦνται debetur oscitanti li-

Italia et Tauromenii in Sicilia versatum, cumque vtriusque loci discipulis locutum esse, pene omnes affirmant; plurimis licet terra marique stadiis, et quae nec multis diebus quis confecerit, interiectis. Iactatum est autem abunde etiam vulgi sermonibus, quod Abaridi Hyperboreo, ipsum Apollini apud populares suos culto, cuius sacerdos erat, assimilanti, femur aureum ostenderit; ut confirmaret, quod secundum rei veritatem sic de eo iudicasset, minimeque in eo deceptus fuisset. Sunt et millia alia his diviniore magisque miranda, quae vniiformi consonaque narratione de viro traduntur: qualia sunt, terrae motus infallibiliter praedicti, pestes celeriter depulsae, ventorum violentorum grandinisque effusiones absque

brario, cui διαβεβαίουνται, quod modo scripserat, adhuc ante oculos obuersaretur. Infinitius βεβαίουν aperte falsus est. Denique βεβαίουνται, si sanum est, aut sic intelligi potest, ut coniungatur cum μηρόν, hoc sensu: femur aureum, quod fidem faceret Abaridi, eum non falsum esse; aut sic, ut statuatur, βεβαίουνται referri ad Pythagoram, oratione recta subito abeunte in indirectam. Verum e sect. 92. coniicias, potius sic legendum esse: — βεβαίων αὐτόν, ὥς, κ. τ. λ. — Deinceps ante πάνι Ciz. cum Arcerio addit καί. Kiess.

9) προζήσεις τε σεισμῶν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. τῶν σεισμῶν, omissa particula τε. Kiess.

10) κατεννήσεις] Ita recte Kust. et Arc. Scaliger vertit: tranquillationes. In Ciz. et Pax. e marg. Spanh. est κατέννησις. Kiess.

τευνήσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε καὶ θα-
 λασσίων ¹¹⁾ ἀπενδιασμοὶ πρὸς εὐμαρῇ τῶν ἐταί-
 ρων διάβασιν· ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλέα
 τε τὸν Ἀκραγαντῖον, καὶ Ἐπιμενίδην τὸν
 Κρήτα, καὶ Ἀβαριν τὸν Περβόρεον, πολ-
 λαχῇ καὶ αὐτοὺς τοιαῦτά τινα ἐπιτετελεκέναι.
 136 Δῆλα δ' αὐτῶν τὰ ποιήματα ὑπάρχει· ἄλλως
 τε καὶ ¹²⁾ Ἀλεξάνεμος μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον
 Ἐμπεδοκλέους· ¹³⁾ Καθαρτῆς δέ, τὸ Ἐπιμενί-
 δου· Λιθροβάτης δέ, τὸ Ἀβάριδος, ¹⁴⁾ ὅτι ἄρα
¹⁵⁾ οἷστῳ τοῦ ἐν Περβορέοις Απόλλωνος, θα-
 ρηθέντι αὐτῷ, ἐποχούμενος ποταμούς τε καὶ
 πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν, ἀεροβατῶν
 τρόπον τινά· ὅπερ ὑπενόησαν καὶ Πυθαγόραν
 τινὲς πεπονθέναι τότε, ἥνικα καὶ ἐν Μεταπον-
 τίῳ καὶ ¹⁶⁾ Ταυρομενίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταί-
 ροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέγεται δ' ὅτι
 (115) καὶ σεισμὸν ἐσόμενον ἐπὶ φρέατος, οὗ ἐγεύδατο,
 προηγόρευσε· καὶ περὶ νεῶς ¹⁷⁾ οὐριοδρομοῦσης,
 137 ὅτι καταποντισθήσεται. Καὶ ταῦτα μὲν ἔστω

11) ἀπενδιασμοὶ] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem
 caeteroqui suspectam habebat Arcetius, eiusque loco
 scribendum suspicabatur ἀπενδιασμοί: sed male. Est
 enim vox insolens quidem, attamen vitii expers, si-
 gnificatque tranquillationes, si sic dicere liceat, vel
 serenationes, ab εὐδία. Kust. Pro τῶν ἐταίρων in Ciz.
 ut in ed. Arc. τῶν ἐτέρων. Kiess.

12) ἀλεξάνεμος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par.
 ἀλεξανέμας. Kiess. [Ἀλεξανέμας verum. V. omnino
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 120. Schaefer.]

13) Καθαρτῆς] Ita scripsi pro corrupto καθαρίης. Ve-
 rum habet Porphyrius loco laudato, quod monuerunt

mora sedatae, fluctus maris et fluminum placati, ut discipuli facilius transire possent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretensis, et Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota sunt ipsorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemos*, ventorum depulsor; Epimenides *Cathartes*, expiator; Abaris vero *Aithrobates*, aërambulus: qui posterior hoc nomen tulit, cum telo sibi ab Apolline Hyperboreo donato vectus, flumina, maria, et inuia quaeque, per aërem quodammodo incedens, superaret. Quod aliqui et Pythagoram vsurpasse opinantur, cum vno die Metaponti et Tauromenii cum vtriusque loci discipulis versatus est. Fertur et futurum terrae motum apud puteum, quem degustauerat, praedixisse; et nauem submersum iri, quae secundo vento vehebatur. Atque haec sint certa eius pietatis

Kusterus ad h. l. et Rittershus. ad Porphyr. p. 39. [it. in Ind. rer. memorab. *Schaefer.*] Tum Ciz. male τὸν ἐπιμενίδου. *Kiess.*

14) ὅτι] Ita Kust. e Par. In Ciz. et Arc. ὅτι. *Kiess.*

15) οὐστῶ τοῦ ἐν Ὑπερβορ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. Kust. Deinceps in Ciz. ut in Arc. ἀπόλλω pro ἀπόλλωνος. *Kiess.*

16) Ταυρομενίῳ] In Ciz. ταυρομένῳ. Deinde pro ἐκατέρωθεν Rittershus. ex Porphyrio p. 39. hic scribi iubet ἐκατέρωθεν. — Ciz. ἐμίλησε. *Kiess.*

17) οὐριοδορμούσης] Ciz. οὐριοδορμούσης. *Kiess.*

τεκμήρια τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ. βούλομαι δὲ
 ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς ὑποδεῖξαι τῆς τῶν θεῶν
 θρησκείας, ἃς προσεθήσατο Πυθαγόρας τε καὶ
 οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες. ¹⁸⁾ ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ
 πράττειν ¹⁹⁾ ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν, ἐστό-
 χασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ²⁰⁾ ὁμιλίας· καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ, ²¹⁾ [καὶ βίος ἅπας συντίτα-
 κται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος
 οὗτος ταύτης ἐστὶ] τῆς φιλοσοφίας· ²²⁾ ὅτι γε-
 λοῖον ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοθεν ποθὲν
 ζητοῦντες τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ
 ὅμοιον, ὥςπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευομένῃ χώ-
 ρα τῶν πολιτῶν τινὰ ὑπαρχον θεραπεύσῃ, ἀμε-
 λήσας αὐτοῦ τοῦ πάντων ἄρχοντος. τοιοῦτον
 γὰρ οἶονται ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ
²³⁾ ἔστι τε θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος·
²⁴⁾ δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὰ-
 (116) γαθὸν αἰτεῖν· πάντες τε, οὓς μὲν ἂν φιλοῦσι
 καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τούτοις διδόασι τὰγαθά·

18) ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — τὰναντία] To-
 tus hic locus legitur etiam supra, Num. 86. 87.
 Kust. In Ciz. et Arc. περὶ τὸ πράττειν. Kiess.

19) ἢ μὴ πράττειν] Haec in priore Edit. desunt; quae
 ex MS. reuocauit. Kust.

20) ὁμιλίας] Hoc, quod pro vulgato ὁμολογίας vir do-
 ctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripsit,
 ut dogmatibus Pythagoreorum vnice conueniens, in
 contexta recipere non dubitauit. In Ciz. ἐστοχασθαι,
 ut in edit. Arc. Kiess.

21) καὶ βίος ἅπας συντ.] Verba haec vncis inclusa
 desunt in MS. At eadem leguntur etiam supra Num.

indicia. Lubet autem etiam cultus diuini repetita altius principia ostendere, quae a Pythagora et eius sectatoribus proposita sunt: quod scilicet omnia, quae de agendis vel fugiendis definiunt, tendant ad consuetudinem cum deo: estque principium, ad quod omnis eorum vita ordinatur, *deum sequi*: atque huius philosophiae ista ratio est; quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde, quam a diis petunt: perinde ac si quis in prouincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet; in confesso autem est, bonum a domino petendum esse: omnes enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent;

86. ubi vide quae notauimus. *Kust.* Eadem etiam hic leguntur in cod. *Ciz.*, qui pro ταῦτα, quod habet *Kust.*, praebet ταύτης. *Kiess.*

22) ὅτι γελοῖον ποιοῦσι] Supra rectius, γελοῖον γὰρ ποιοῦσι. *Kust.* Pro ἄλλοθεν ποθεν *Ciz.* ἄλλοθεν ποτε. *Kiess.*

23) ἔστι] Ita recte *Ciz.* In *Arc.* et *Kust.* ἐστὶ. *Kiess.*

24) δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τ.] Sic locum hunc ex ipso Iamblichō, Num. 87. emendauimus. Ante enim corrupte legebatur: δεῖν δὲ ὁμολογεῖν περὶ τοῦ κυρίου καγαθόν ἐστι. *Kust.* In *Ciz.* eadem lectio corrupta exstat. *Kiess.*

πρὸς δὲ οὓς ἐναντίως ²⁵⁾ ἔχουσι, τὰναντία·
 δῆλον ὅτι ταῦτα πρακτέον, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς
 138 χαίρων. Ταῦτα δὲ οὐ ῥάδιον εἰδέναι, ἂν μὴ
 τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ, ἢ διὰ
 τέχνης θείας πορίζηται. διὸ καὶ περὶ τὴν μαν-
 τικὴν σπουδάζουσι. μόνη γὰρ αὕτη ἐρμηνεία
²⁶⁾ τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας ἐστί. ²⁷⁾ καὶ
 ὅμως δὲ τὴν αὐτῶν πραγματείαν ²⁸⁾ ἀξίαν τῷ
 δόξειεν εἶναι, τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι· τοῖς δ'
 εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφοτέρω. ἔστι
 δὲ καὶ τῶν ἀποταγμάτων τὰ πολλὰ ²⁹⁾ ἐκ τε-
 λετῶν εἰς ἐξηγηγμένα, διὰ τὸ οἶεσθαι τι εἶναι
 αὐτοὺς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν,
 ἀλλ' ἀπὸ τινος θεοῦ ἔχειν τὴν ἀρχήν· καὶ τοῦ-
 τό γε ³⁰⁾ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι

25) ἔχουσι] Ciz. ἔχουσι. Coniunctivum praefero. Kiersa.

26) τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας] Hoc διανοίας recepi
 e Ciz. Antea legebatur ἐρμηνείας, pro quo Arcecius
 et Obrechtus, probantibus Kustero in nota ad h. l.
 et Rittershusio ad Porphy. p. 36., malebant εὐμενείας.
 Cui coniecturae obstat περί, quod Kusterus aut in
 παρά mutare aut prorsus delere volebat. Kiersa.

27) καὶ ὅμως δὲ τὴν αὐτῶν πρ.] Locus hic obscurus
 est et procul dubio vitiosus, quem sic legendum puto:
 καὶ ὅλως δὲ αὕτη ἡ πραγματεία ἀξία τῷ δόξειεν εἶναι, τῷ
 οἰομένῳ θεοὺς εἶναι. εἰ δὲ τινι εὐήθεια θάτερον (sc.
 δόξειε), καὶ ἀμφοτέρω. Sensum expressit Obrechtus in
 versione. Kust. Violentius Kusterus tractavit hunc
 locum, quem ego quidem, haud multis mutatis, sic
 scribendum esse censeo: καὶ ὁμοίως δὲ τὴν αὐτῶν πρ-
 γματείαν ἀξίαν τοῦ δόξειεν ἂν εἶναι τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι·
 τοῖς δ' εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφοτέρω. Et simi-
 liter fore, ut illi, qui deos esse credat, Pythagoraeo-

quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt: planum est, agenda esse ea, quae deo grata sunt. Haec autem scire difficile est, nisi quis vel eum, qui deum audiuit, vel deum ipsum audiuerit, vel diuino artificio cognitionem hanc sibi comparauerit. Hinc et diuinationi operam dant: illa enim sola est interpretatio eorum, quae de diis sint statuenda: et qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille vtrumque stultitiae damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia haec in honore, nec pro vana ostentatione habent, sed deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Vnde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem ad-

rum studium in arte diuinandi positum res homine digna videatur; illis autem, qui alterutrum, siue diuinationem siue de diis opinionem stultum esse putent, vtrumque stultum videatur. Kiess.

28) ἀξίαν τῷ] Sic MS. pro ἀξιαντος, quod prior Edit. habet. Deinde εὐήθειαν itidem auctoritate codicis MS. reposuimus pro εὐ ἢ θεῶν. Kust. In Ciz. est ἀξίαν τῷ, et ἀήθειαν. Kiess.

29) πολλὰ ἐκ τελετῶν] In Ciz. πολλὰς ὡς τελετῶν. Idem deinceps post οἰεσθαι recte addit τι, quod non habent neque Arcerius neque Kusterus. Kiess.

30) πάντες] Ciz. πάντως. Idem pro ὁμῶς cum Arcerio ὁμῶς. Sensus est: Pythagorei talia tenent cum credulitate. Kiess.

πιστευτικῶς, οἷον ³¹⁾ περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προ-
 κονησίου, καὶ Ἀβάριδος τοῦ Ὑπερβορέου τὰ
 μυθολογούμενα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέγε-
 ται. πᾶσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς τοιούτοις, πολ-
 (117) λὰ δὲ καὶ αὐτοὶ πειρῶνται. τῶν τοιούτων δὲ
 τῶν δοκούντων μυθικῶν ἀπομνημονεύουσι,
 ὥς οὐδὲν ἀπιστοῦντες ὅ, τι ἂν εἰς τὸ θεῖον
 139 ἀνάγῃται. Ἐφη γοῦν Εὐρυτόν τις λέγειν, ὅτι
 φραῖη ποιμὴν ἀκοῦσαί τινος ἄδοντος, νέμων
 ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Φιλολάου. ³²⁾ καὶ αὐτὸν οὐ-
 δὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρμονίαν.
 ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι, καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. φασὶ δὲ ³³⁾ καὶ
 τῷ Πυθαγόρᾳ τινὰ ποτε λέγειν, ὅτι δοκοίη
 ποτὲ ἐν τῷ ὕπνῳ τῷ πατρὶ διαλέγεσθαι τεθνεῶ-
 σι, καὶ ἐπέρεσθαι· τίνος τοῦτο τὸ σημεῖον;
 τὸν δ' οὐδενὸς φάναι, ἀλλ' ὥς διελέγετο αὐτῷ
 ἀληθῶς. ὥσπερ οὐν οὐδὲ τὸ ἐμοὶ νῦν σὲ δια-

31) περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκονησίου] De eo nimirum
 fabulabantur, animam eius, quoties vellet, corpore
 exire et in idem redire solitam esse. Vide Herodo-
 tum lib. IV. Apollonium *Histor. Mir.* cap. 2. et alios.
Kust. Aliis appellatur Ἀριστέας. vid. Tzschuke ad
 Strabon. XIII. Tom. V. p. 286. A. Gell. N. A. IX. 4.
Kiess.

32) καὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρ-
 μονίαν. ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου] Haec omnia in priore
 Edit. desunt, quae ex cod. MS. reuocauimus. Cac-
 terum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 148. vbi eadem historia narratur. Vide etiam
 Sam. Tennulium ad Iamblichum in Nicomachi *Introd.*

hibendam talibus, qualia de Aristaeo Proconesio et de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; et quotquot alia sunt generis eiusdem. Omnibus enim eiusmodi adhibent assensum: multa quoque et ipsi comminiscuntur; saepeque talium, quae fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, pastorem aliquem, qui iuxta sepulcrum Philolai pasceret, canentem quempiam audivisse. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quaesivisse, quam harmoniam? Erat autem vterque Pythagoreus; et quidem Eurytus discipulus Philolai. Aiunt porro, Pythagorae quoque quendam narrasse, aliquando se sibi visum esse cum parente suo demortuo colloqui, atque, quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem reuera cum ipso locutum: ut igitur te iam mecum col-

Arithm. p. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, *Περὶ θεῶν μηδὲν θανυμῶτον ἀπίσκει, μηδὲ περὶ θείων δογμάτων:* de quo vide Nostrum in *Protreptico*, symb. IV. *Kust.* In *Ciz.* καὶ τὸν οὐθὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἔρεσθαι. Hoc τὸν pro αὐτὸν etiam Tennulius p. 83. e Mss. notavit, idque servari potest, quemadmodum paulo post legitur: τὸν δ' οὐθενὸς φάναι. *Kiess.*

33) καὶ τῷ Πυθαγόρῃ] Hoc καὶ addidi e cod. *Ciz.* Ibidem paulo post est οὐθενὸς. *Kiess.*

λέγεσθαι σημαίνει οὐθέν, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνο.
ὥστε πρὸς πάντα τὰ τοιαῦτα οὐχὶ αὐτοὺς ἐν-
ήθεις νομιζουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀπιστοῦντας. οὐ
γὰρ εἶναι τὰ μὲν ³⁴⁾ δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ
ἀδύνατα, ὥσπερ οἶεσθαι τοὺς σοφιστομένους·
ἀλλὰ πάντα δυνατά. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ
τῶν ἐπῶν, ἃ ἐκεῖνοί φασιν μὲν εἶναι Δίνου,
³⁵⁾ ἐστὶ μέντοι ἴσως ἐκεῖνων·

(118) ³⁶⁾ Ἐλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ ³⁷⁾ οὐκ ἔστι οὐ-
δὲν ἄελπτον·

ῥᾷδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

140 *) Τὴν δὲ πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπολήψεων
ἡγοῦνται εἶναι ταύτην, ὅτι ἦν ³⁸⁾ ὁ πρῶτος
εἰπὼν αὐτὸ οὐχ ὁ τυχών, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν
τοῦτο τῶν ἀκουσμάτων ἐστὶ· τίς ὁ Πυθαγό-
ρας; φασὶ γὰρ ³⁹⁾ εἶναι Ἀπόλλω Ὑπερβόρειον.

34) δυνατὰ τοῖς θεοῖς] Ciz. δυνατὰ τῷ θεῷ, Arce-
δυνατὰ τῶν θεῶν. Kiess.

35) ἐστὶ μέντοι] Ita Ciz. Antea erat ἐστὶ. Kiess.

36) Ἐλπεσθαι χρὴ π.] Vide Clariss. Ioh. Alb. Fabri-
cium Bibliothec. Graec. lib. I. cap. XIV. §. VII.
Kust.

37) οὐκ ἔστ'] In Ciz. et Par. οὐκ ἔστιν. Versu altero
in Ciz. ῥᾷδια γὰρ πάντα. Kiess.

*) A paragrapho 140. incipit novum fragmentum, quod
ad paragr. 148. porrigitur. Eius auctorem et aetate
et credulitate Diogeni esse parem, testantur tum ea,
quae de Abaride narrantur, tum, quod statuitur, Py-
thagoram opus suum, quod inscribitur ἱερὸς λόγος, ex
diuinis Orphei carminibus composuisse, huicque ve-
tusto poetae soli praeter Aegyptios omnem suam phi-
losophiam debere. Eundem vero diuersum esse a
Diogene, et vna cum hoc Nicomachi scrinia compri-

loqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus non se stultos esse existimant, sed eos, qui sunt increduli. Non enim deum quaedam posse, quaedam non posse, vt scioli putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

*Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;
Cuncta deus peragit facile, et nihil impedit ipsum.*

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod, qui primus earum auctor extitit, non vulgaris homo fuerit, sed deus: eratque hoc vnum ex illorum dictis: quisnam fuerit Pythagoras? Aiunt enim, ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: huius vero rei

lasse, demonstrant ea, quae de rebus Abaridis a Diogene in fragmento praecedenti e Nicomacho simili modo tradita hic repetuntur. Quibus argumentis licet ad scriptoris aetatem propius adducamur; eius tamen nomen quod sit, dici non potest. Meiners. p. 282.

38) ὁ πρῶτος] Ita scripsi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. πρῶτος siue articulo. Pro αὐτό, quod sequitur, orationis series potius pluralem αὐτὰ requirit. Tum pro ἐν τούτῳ potius scribendum ἐν τούτων, quo etiam scriptura codicis Arceriani, ἐν τούτῳ, ducit. Vocabulum ἀκούσματα eodem modo est capiendum, quo sect. 82. Kiess.

39) εἶναι Ἀπόλλω Ὑπερβ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. et 135. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. II. Kust.

τούτου' δὲ τεκμήρια ἔχουσθαι, ὅτι 40) ἐν τῷ
 ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τὸν μηρὸν παρέφηνε χρυ-
 σοῦν, καὶ ὅτι Ἀβαριν τὸν Περβόρεον 41) εἰ-
 στία, καὶ τὸν οἰστὸν αὐτοῦ ἀφείλετο, ὃ ἐκυ-
 141 βερνᾶτο. Λέγεται δὲ ὁ Ἀβαρις ἐλθεῖν ἐξ
 Περβορέων, 42) ἀγείρων χρυσοῦν εἰς τὸν νεῶν,
 καὶ προλέγων λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἰε-
 ροῖς, καὶ οὔτε πίνων οὔτε ἐσθίων ὥφθη ποτὲ
 οὐδέν. 43) λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις
 θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα
 πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸν γενέ-
 (119) σθαι. τοῦτον οὖν τὸν Ἀβαριν παρελόμενος,
 ὃν εἶχε, χρυσοῦν οἰστὸν, 44) οὐ ἄνευ οὐχ οἷός
 τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν, ὁμολογοῦντα ἐποί-
 142 ησε. Καὶ ἐν Μεταποντίῳ, εὐξαμένων τινῶν
 γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ
 νεκρὸς τοίνυν ἂν ἡμῖν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει τὸν
 ὄφιν τὸν ἀποκτείναντα 45) τὸν δασύν ἔλαβε

40) ἐν τῷ ἀγῶνι] Ita scripsi pro ἐν τῷ αἰῶνι, quod in
 edd. Arc. Kust., et cod. Ciz. exaratum est. Esse
 autem scribendum ἀγῶνι, monuerunt Rittershus. ad
 Porphy. p. 35. et Kusterus ad h. l. Kiess. Sic
 (ἐν τῷ ἀγῶνι) diserte Aelianus Var. Hist. lib. II. cap.
 XXVI. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τῶν μηρῶν ὁ Πυθα-
 γόρας παρέφηνε τὸν ἕτερον χρυσοῦν. Per vocera ἀγῶν hic
 designantur ludi Olympici, ut patet ex eodem Aelia-
 no, lib. IV. 17. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν
 ἕτερον μηρῶν. Adstipulatur Amm. Marcellinus XXI. 16.
 Femur suum aureum apud Olympiam saepe monstrabat.
 Loquitur de Pythagora. Aliorum auctorum loca con-
 sulto hic praetermitto. Kust.

indicia haberi, quod in ludis surgens femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, et telum, quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, vt aurum in templum corrogaret: diuersabatur autem in templis; neque vnquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedaemonios auerruncatoria sacra celebrasse, et propterea Spartae nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim telo aureo, sine quo vias inuenire non poterat, priuatum testem de se dedit Pythagoras; et Metaponti quibusdam sibi ipsis apprecantibus, quicquid in naui portum iam intrante foret; mortuus ergo, inquit, vobis erit: et apparuit, mortuum illa vectum esse. Sed et Sybari serpentem lethiferum et hir-

41) εἰστία] In Ciz. et Arc. εἰσιῶ. Deinceps Ciz. τὴν οὐσὶον — ἦ. *Kiess.*

42) ἀγείρων χροσόν] Confer Nostrum supra, Num. 91. *Kust.* Pro νεών in Ciz. αἰών, quod correxit Reine-sius. *Kiess.*

43) λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra Num. 92. *Kust.* Mox Ciz. et Par. pro οὐδένα habent οὐδέον. *Kiess.*

44) οὗ ἄνευ] In Ciz. et Arc. ἧς ἄνευ. Ciz. tamen antea item cum Arcerio ὃν εἶχε. *Kiess.*

45) τὸν δασύν] Oportet hac voce denotari hominem aliquem, vel animal, a serpente occisum: alioquin sensus erit mutilus. Vir doctus ad marginem cod. Spanhem. rescripserat, δάσιν: sed absque auctoritate. Erat aliquando, cum scribendum putarem, τὸν δασύν-

καὶ ἀπεπέμψατο. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Τυρ-
 ρηνίᾳ τὸν μικρὸν ὄφιν, ὃς ἀπέκτεινε 46) δά-
 κνων. ἐν Κρότωνι δὲ 47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν
 κατέψῃσεν ὑπομείναντα, ὥς φασι. βουλομένου
 δὲ τινος ἀκούειν, οὐκ ἔφη πῶ λέξειν, πρὶν ἢ
 σημεῖόν τι φανῇ. καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν
 48) Καυκωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν
 μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν 49) τούτου
 143 θάνατον, προεῖπεν αὐτός. 50) Καὶ Μυλλίαν
 τὸν Κροτωνιάτην ἀνέμνησεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ
 Γορδίου. καὶ ὄχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἡπει-
 ρον, ποιήσων, ὅσα ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐκέλευσε. λέ-
 γεται, δὲ καὶ ὅτι τὴν 51) οἰκίαν αὐτοῦ ὁ πριά-
 (120) μενος καὶ ἀνορύξας, ἃ μὲν εἶδεν, αὐδενὶ ἐτόλ-
 μῃσεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας ταύτης ἐν
 Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη καὶ ἀπέθανε. τὸ
 γὰρ γένειον ἀποπεσὼν τοῦ ἀγάλματος τὸ χρυ-
 σοῦν 52) ἐφωράθη λαβῶν. ταῦτά τε οὖν λέγουσι

ποδα, i. e. leporem: sed nunc ἐπέχω, et de re incerta
 nihil certi affirmo. Kust. Loganus p. 103. „Forte
 „τὸν ἀποκτείναντα τῇ δῆξει, vel ex alio regimine τοῖς
 „δακτύλοις ἔλαβε.“ Mihi videtur post ἀποκτείναντα
 aliquid excidisse, vt τινά, vel τινάς, et τὸν δασύν
 pertinere ad τὸν ὄφιν, cui deinceps opponitur ὁ μικρὸς
 ὄφις. Kiess.

46) δάκνων] Scal. Δαῦνον. Kiess.

47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψ.] Aelianus Var. Hist.
 IV, 17. totidem verbis: καὶ τὸν αἰτὸν δὲ τὸν λευκὸν
 κατέψῃσεν ὑπομείναντα αὐτόν. Vide etiam supra, Num.
 62. vbi simile quid Olympiae a Pythagora factum
 esse refertur. Kust.

48) Καυκωνία] In Ciz. Καυλωνία, quae genuina scri-
 ptura videtur. Kusterus in Indice rerum praecipua-

sutum comprehendit, alioque ablegauit: similiter alium in Tyrrenia paruum serpentem, morsu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpauit, quae se contrectandam, vt aiunt, illi praeberat. Quum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negauit se ante dicturum, quam prodigium aliquod apparuisset; et fuit posthac in Caulonia vrsa alba: cuius quum mortem quidam illi annunciaturus esset, ipse eam praedixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, fuisse Midam Gordii filium; et Myllias in continentem Asiae traiecit, facturum ibi, quae ad sepulchrum facienda Pythagoras ei praeceperat. Aiunt etiam, eum, qui domum illius emit, et defossa in ea refodit, nulli prodere ausum esse quae viderat; quin et facinoris huius poenas dedit, in sacrilegio Crotone deprehensus et capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Haec igitur aliaque id genus com-

rum sub v. vrsa Daunia: „forte legendum, ἐν Δαυ-
„νίᾳ.“ *Kiess.*

49) τούτου] Ταύτης scribendum est, si ad praecedens ἄρτος refertur. *Kust.* Pro αὐτῷ, quod praecedit, in cod. Ciz. vt in Arc. edit. est αὐτοῦ. Pro τούτου Scaliger κούρου. *Kiess.*

50) Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem refert Aelianus loco laudato, vbi vide Schefferum. *Kust.*

51) οἰκίαν] Ciz. οἰκίαν. Idem deinceps οὐδὲν pro οὐδενί, et ταῦτα pro ταύτης. *Kiess.*

52) ἐφωράθη] Par. e marg. Spanh. ἐφωράθη. Antea Ciz. ἀπὸ πρῶν pro ὑποπρῶν. *Kiess.*

πρὸς πίστιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὥς δὲ τούτων
 ὁμολογουμένων, καὶ ἀδυνάτου ὄντος περὶ
 ἄνθρωπον ἕνα ταῦτα συμβῆναι, ἤδη οἴονται
 53) σαφὲς εἶναι, ὅτι ὥς περὶ κρείττονος ἀπο-
 δέχεσθαι χρὴ τὰ περὶ ἐκείνου λεχθέντα, καὶ
 οὐχὶ ἀνθρώπου. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπορούμενον
 144 τοῦτο σημαίνειν. Ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγό-
 μενον, ὅτι

Ἄνθρωπος 54) δίπρος ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρί-
 τον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. τοιοῦτος μὲν
 οὖν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλη-
 θείας ἐνομιζέτο εἶναι. περὶ δὲ τοὺς ὄρκους
 εὐλαβῶς οὕτω 55) διέκειντο πάντες οἱ Πυθα-
 γόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθή-
 κης τῆς

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ 56) ὥς διέ-
 κείται,

Τίμα, καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς·

(121) ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁ-
 μόσαι, καίτοι εὐορκεῖν μέλλων, ὅμως ὑπὲρ
 τοῦ διαφυλάσσασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν ἀπὸ
 τοῦ ὁμόσαι τρία μᾶλλον τάλαντα καταδέσθαι,

53) σαφὲς εἶναι — περὶ ἐκείνου] Antea male, σαφές,
 et παρὰ ἐκείνου. Kust. Περὶ κρείττονος recte Obrech-
 tus de numine. vid. Schaefer. Meletem. crit. p. 51.
 134. Kiess.

54) δίπρος] Vt τρίπος, τέτραπος, etc. Vid. Passonii li-
 bellus: Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech.
 Wörterb. p. 95. In Ciz. δίπουν, in Arc. edit. δίπους.
 Kiess.

memorant fidei conciliandae: quumque ista in confesso sint, nec fieri possit, vt in vnicum hominem congruant; hinc iam liquere autumant, dicta de illo, non tanquam de homine, sed tanquam de numine quodam accipienda esse. Quod etiam indicat aenigma illud, quod velut prouerbum quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, et aues, et tertia res sunt.

Nam *tertia res* est Pythagoras. Talis itaque pietate et erat et reuera esse censebatur. Iuramenta vero Pythagorei omnes tam religiose obseruabant, memores huius praecepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege deos venerare;

Et cole ius iurandum, post heroas et almos:

vt quidam eorum lege ad iusiurandum adactus, quamuis sancte iuraturus esset, nihilo minus tamen, vt dogmati satisfaceret, tria potius talenta soluere, quam iurare

55) δέκνντο] Ciz. δέκνντο. Pro εὐλαβῶς Par. e marg. Spanhem. ἀκριβῶς. Kiess.

56) ὡς δνάννται] In MS. est, ὡς δνάννται: vt referatur ad Θεοὺς. Sed ego malo δνάννται: vt sit sensus, vt lege constitutum est. In vulgatis Edit. carminum Pythagorae, quae *Aurea* vocantur, itidem quidem legitur δνάννται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δνάννται. Kust. In Ciz. est πρῶτον et δνάννται. In edit. Arc. δνάννται. Kiess.

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τοιοῦτον τῷ διαδε-
 145 καζομένῳ. Ὅτι δ' οὐδὲν ὥοντο ἐκ ταυτομάτου
 συμβαίνειν καὶ ἀπὸ τύχης, ἀλλὰ κατὰ θεϊαν
 πρόνοιαν, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐδαιμόνι-
 τῶν ἀνθρώπων, βεβαιῶς τὰ ὑπὸ 58) Ἀνδροκύ-
 δου ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστο-
 ρούμενα περὶ Θυμαρίδου τοῦ Ταραντίνου, Πυ-
 θαγορικοῦ. ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χωρι-
 ζομένῳ διὰ τινὰ περίστασιν, 59) παρέστησαν
 οἱ ἐταῖροι, ἀσπαζόμενοί τε καὶ προπεμπτικῶς
 ἀποτασσόμενοι. καὶ τις ἤδη ἐπιβάντι τοῦ
 πλοίου εἶπεν, ὅσα βούλει, 60) παρὰ τῶν θεῶν
 γένοιτό σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ ὅς εὐφημεῖν
 ἔφη· ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον, ὅσα μοι παρὰ
 τῶν θεῶν γένηται. 61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦ-

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τ.] Id est, quanti hoc (i. e. recusatio iuris iurandi) aestimatum erat ei, qui iudicio contendebat: siue, quanta mulcta statuta erat in litigantem, qui iusiurandum, quod ex lege praestare tenebatur, recusasset. Pro διδασκομένῳ enim legendum esse δικαζομένῳ, manifestum est. Est autem phrasis apud Graecos frequentissima τιμῆν vel τιμᾶσθαι τι τοσούτου (subintelligendo δίκην), litem alicui tanti aestimare, siue, tanta aliquem mulcta damnare: ut vel ex Lexicis vulgaribus constat. Caeterum conferendus est Noster infra, Num. 150. ubi historia haec de Syllō quodam narratur. Kust. In Ciz. τετίμητο. De phrasi τιμᾶσθαι τι τι τοσούτου adde Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 111. — Pro διδασκομένῳ, quod etiam in Ciz. reperitur, e Par. secund. margin, Spanhom. recepi διαδικαζομένῳ. Ceterum eodem modo, quo Kusterus, Cuperus quoque in Obs. p. 279. locum emendabat. Kiess.

58) Ἀνδροκύδου] Ita Kust. et Arc. In Ciz. ἀνδρουίδου. Ibidem χωρίζομένῳ. Kiess.

sustinuerit: tanti enim lis illa reo conuicto aestimata erat. Eos vero nihil putauisse casu vel fortuito contingere, sed cuncta dei prouidentia probis inprimis et piis hominibus accidere, id confirmant, quae ab Androcyde in libro *de Symbolis Pythagoricis* referuntur de Thymarida Tarentino, Pythagorico. Huic nimirum ob incidens negotium discessuro, et iam oram soluenti aderant amici, ac more deducentium salutationibus et valedictionibus defungebantur; quumque in eo esset, ut iam nauem conscenderet, quidam ad eum, eueniant tibi, Thymarida, a diis, inquit, quaecunque uolueris: at ille, Di meliora! respondit; quin potius malim ea, quae mihi a diis aduentura sunt. Scitius enim hoc rectorisque

59) παρόστησαν] In Ciz. περιέστησαν, quod illo non est deterius. *Kiess.*

60) παρὰ τῶν Θεῶν] Antea male, περὶ τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis locis simili modo in hoc libello peccatum erat, περὶ pro παρὰ posito, et vice versa. Deinde pro καὶ ὃς εὐφημεῖν ἔφη, rectius leges, καὶ ὃς, εὐφήμει, ἔφη: ut monuit etiam Casaubonus ad Athenaeum cap. VII. lib. I. *Kust.* Verba γένοιτό σοι desunt in Ciz. Ibidem etiam περὶ τῶν Θεῶν legitur. *Kiess.*

61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἦγ.] Locum hunc Arcerius asterisco notauerat, tanquam mancum et mutilum. Sed si verba haec recte intellexisset, et in praecedentibus pro περὶ legendum esse παρὰ animaduertisset: aliter certe opinaturus fuisset. Nihil enim omnino loco huic deest. *Kust.* Pro εὐγνωμον, quod etiam Arcerius habet, in Ciz. εὐγνωστον legitur. *Kiess.*

(122) το ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὐγνώμον, τὸ μὴ ἀντι-
 τείνειν καὶ προσαναγκτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ.
 πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέ-
 λαβον οὗτοι οἱ ἄνδρες, εἴ τις βούλοιτο μα-
 θεῖν, ῥητέον, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀρι-
 θμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ⁶²⁾ ἔκειτό
 146 πῶς ἐν Ὀρφεῖ. Οὐκ ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον
 γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόν-
 τα Πυθαγόραν συντάξαι ⁶³⁾ τὸν περὶ θεῶν
 λόγον, ὃν καὶ Ἰερὸν διὰ τοῦτο ⁶⁴⁾ ἐπέγραψεν,
 ὡς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ⁶⁵⁾ ἀπηνθισμένον
 παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρός, ὡς
 οἱ πλείστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε
 Τηλαύγους, ὡς ἔνιοι τοῦ διδασκαλείου ἐλλό-
 γιμοι καὶ ἀξιόπιστοι διαβεβαιοῦνται, ἐκ τῶν
 ὑπομνημάτων τῶν Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ ἀπολει-
 φθέντων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου (ἀδελφὴ
 δὲ Τηλαύγους), ἅπερ μετὰ θάνατον ἰστοροῦσι
 δοθῆναι ⁶⁶⁾ Βιτάλῃ τῇ Δαμοῦς θυγατρὶ καὶ
 Τηλαύγει ⁶⁷⁾ ἐν ἡλικίᾳ γενομένῳ, νῖῳ μὲν

62) ἔκειτό πῶς ἐν Ὀρφεῖ] Ex MS. pro ἔκειτο περὶ Ὀρφεῖ:
 quod prior Editio habet. Kust. In Ciz. ἔκειτο περὶ Ὀ.
 superscripto παρὰ. Particula πῶς abest. Kiess.

63) τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἰερὸν] Vide Menag.
 ad Laert. in Pythag. §. 7. et praecipue Clariss. Joh. Alb.
 Fabricium Biblioth. Graec. lib. I. cap. 19. §. 2. Kust.
 Veterum opinionem fuisse, Pythagoram nullos libros
 reliquisse, Cuperus in Obs. p. 280. docet etiam e
 loco Lucianei libelli, cui titulus: Ἐπεὶ τοῦ ἐν τῇ προσ-
 αγορεύσει πταίσματος, Vol. I. p. 335. ed. Schmied.
 ὁ μὲν γε Θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν
 ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν, κ. τ. λ. — In Ciz.
 antea est Πυθαγόρας. Kiess.

iudicii existimabat, vt non repugnaret aut succenseret diuinae prouidentiae. Si quis autem scire voluerit, vnde tantum pietatis hi viri hauserint; dicendum est, Theologiae Pythagoricae numeris comprehensae euidentis apud Orpheum specimen extare: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est, siue reuera illius viri, vt maxima pars auctorum asserit, siue, vt quidam e schola Pythagorica docti et fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit, ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni, Telaugis sorori, relictus fuerant, quique post mortem eius traditi sunt, vt aiunt, Bitalae Damas filiae, atque Telaugi Pythagorae filio, et,

64) ἐπεγράψεν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπεγράψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram. Kust. Etiam Ciz. ἐπεγράψαμεν. Kiess.

65) ἀπηρθισμένον] Prior Editio male ἀπευθισμένον: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπηρθισμένον rescripserat. Sed Desid. Heraldus *Animaduers.* in Iambl. p. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπηρθισμένον: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est. Kust. Pro ὄντως deinceps Ciz. ὄντως: Kiess.

66) Βιτάλη] Ita Kust. In Arc. et cod. Ciz. βιτάλη τε. Aliis dicitur Βισαλία. Kiess.

67) ἐν ἡλικίᾳ γενομ.] Vid. Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 42. - Kust. In Ciz. vt in Arc. edit. deest ἐν. De

(125) Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δὲ τῆς Βιτάλης. κομιδῇ γὰρ νέος ὑπὸ τὸν Πυθαγόρου θάνατον ἀπο-
 λελειμμένος ἦν ⁶⁸) παρὰ Θεανοῦ τῇ μητρὶ. δη-
 λούται δὲ διὰ τοῦ Ἱεροῦ ⁶⁹) λόγου [τοῦτο] ἢ
 περὶ Θεῶν λόγου (ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφοτέρω),
 καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρα τὸν περὶ
 Θεῶν λόγον. ⁷⁰) λέγει γὰρ. „Ὅδε περὶ Θεῶν

vi vocabuli ἡλικία vid. Bentleium in opusc. philol.
 p. 180. sqq. et Fischer. in Indice Aeschin. Socrat.
 Kiess.

68) παρὰ Θεανοῦ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior
 Edit. corrupte, περὶ Θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius
 περὶ Θεῶν τῆς Δημήτρως infelicitèr legendum putabat.
 Kust. Veram hoc loco lectionem reposuerant etiam
 Bentleius p. 188. et Cuperus p. 280. qui hunc Dioge-
 nis Laertii locum attulit: ἦν δὲ τῷ Πυθαγόρα καὶ γυνὴ
 Θεανῷ ὄνομα, Βροντίνου τοῦ Κροτωνιάτου θυγάτηρ· οἱ δὲ
 γυναῖκα μὲν εἶναι Βροντίνου, μαθήτριαν δὲ Πυθαγόρου.
 Kiess.

69) λόγου [τοῦτο]] Editiones Arc. et Kust. habent τοῦτο,
 quod a cod. Ciz. recte abest, neque ab Obrechto red-
 ditur. Hinc vncis inclusimus. Videtur etiam prius
 λόγου delendum et locus sic constituendus esse: δηλοῦ-
 ται δὲ διὰ τοῦ Ἱεροῦ ἢ περὶ Θεῶν λόγον. Kiess.

70) λέγει γὰρ. „Ὅδε περὶ Θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc
 sic repraesentavi, vti in MS. legebatur. In Edit.
 enim Arcerii priora sic distinguuntur: λέγει γὰρ ὁδε·
 περὶ Θεῶν, etc. Deinde pro ὀργιασθεῖς pessime legitur
 ὀργισθεῖς: pro quo Arcerius infelici coniectura ὀρχη-
 σθεῖς reponendum censebat. Quamvis autem ista re-
 ctius sese habeant in MS. quam in priore Edit., re-
 liqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare
 totum hunc locum sic legendum censeo: λέγει γὰρ,
 διὰ τὰ περὶ Θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μησάρχω (Dorice pro
 Μησάρχου) ἐξέμαθεν ὀργιασθεῖς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρα-
 κίοις, Ἀγλαοφάμω τελευτᾷς μεταδιδόντος [ὑφ' οὗ καὶ ἰδιδύ-
 χθη, vel simile quid] ὡς ἄρα Ὁρφεὺς ὁ Καλλίστας, etc.

postquam ad aetatem adultam peruenisset, Bitalae marito: nam is quidem, quum Pythagoras moreretur, aetate admodum iuuenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *sacrum sermonem* vocant, aut *de diis* (vtroque enim modo inscribitur), quisnam Pythagorae isthunc de diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *Hoc est, quod de diis Pytha-*

Pro τελευτάτα, vt est in priore Editione, vel τέλευτα, vt habet codex MS., in textu reposui τελειάς, non solum propter sensum, sed etiā auctoritatem Procli in *Timaeum* Platonis lib. V. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: ἃ γὰρ Ὁρφεὺς δι' ἀπορρήτων λόγων μυστικῶς παραδίδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θουκίοις, Ἀγλαοφάμου τελειάς μεταδιδόντος· ἦν περὶ Θεῶν σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη. Respexit omnino ad hunc locum Iamblichi. Confer Ioh. Alb. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Graeca*, lib. I. cap. XIX. §. 2. *Kust.* Huius loci initium, quod valde corruptum est, in cod. Ciz. sic legitur: λέγει γάρ· οἱ δὲ περὶ Θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μνησάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον ὀργιασθεὶς etc. Cuperus in *Obs.* p. 281. ita corrigit: περὶ Θεῶν Πυθαγόρας δ' Μνησάρχῳ τοῦτο ἐξέμαθον etc. idemque notat morem Pythagoreorum, qui in exordienda epistola, vel opusculo aliquo, initio nomen suum apponerent: vt Ocellus Lucanus: Τάδε συνέγραψεν Ὁκελλος, ὁ Λευκανὸς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Ad quae verba confer Nogarolam, p. 59. edit. Rudolph. Ille vero mos non solis Pythagoreis proprius fuit. Ceterum si in Iamblichio cum Arcerio et Valckenario ad Theocritum p. 29. ed. Berol. scribas ὅδε, non autem ὁ δέ, quae est lectio Knsteri et codicis Ciz., locumque cum cod. Ciz., Knstero et Valckenario ita interpungas, vt a nobis factum est, satis commode omnia procedunt. Αἰγυ γάρ, scil. Πυθαγό-

„Πυθαγόρα τῷ Μνημάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον,
 „ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀ-
 „γλαοφάμῳ ⁷¹⁾ τελετὰς μεταδόντος, ὡς ἄρα
 „Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος
 „ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὰν ἀριθμῷ
 „οὐσίαν αἰδίδιον εἶναι μὲν ἀρχάν, προμαθεστά-
 „ταν τῷ παντὸς ὥρανῳ καὶ γᾶς, καὶ τῆς με-
 „ταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ
¹⁴⁷ „δαιμόνων ⁷²⁾ διαμονᾶς ῥίζαν.“ Ἐκ δὲ τού-
⁽¹²⁴⁾ των φανερὸν γέγονεν, ὅτι ⁷³⁾ τῷ ἀριθμῷ ὠρι-
 σμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν
 παρέλαβεν. ἐποιεῖτο δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀρι-
 θμῶν καὶ θαυμαστὴν πρόγνωσιν καὶ θερα-
 πείαν τῶν θεῶν, κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ὅτι
 μάλιστα συγγενεστάτην. γνοίη δ' ἂν τις τοῦ-
 το ἐντεῦθεν (δεῖ γὰρ καὶ ⁷⁴⁾ ἔργον τι παρα-
 σχέσθαι εἰς πίστιν τοῦδε τοῦ λεγομένου). ἐπει-
 δὴ Ἀβάρης περὶ τὰ συνήθη ἑαυτῷ ἱερουργή-
 ματα διετέλει ὦν καὶ τὴν σπουδαζομένην παντὶ
 βαρβάρων γένει πρόγνωσιν διὰ θυμάτων ἐπο-
 ρίζετο, μάλιστα τῶν ὀρνιθειῶν· τὰ γὰρ τῶν

ρας· ὅδε, scil. ἐστὶν ὁ λόγος, περὶ θεῶν etc. Quamquam paulo durius vocabulum ὁ λόγος omissum est. Coniunctio ὡς aperte pendet e verbo ἐξέμαθον, quod neglexit Obrechtus. Kiess.

⁷¹⁾ τελετὰς] Hoc etiam Cuperus reponi iussit. Scalig. τελεῖσθαι. In Ciz. item corrupte τελεῖται. Eiusdem cod. auctoritate scripsi τῆς μητρὸς pro τῆς μητρὸς. Idem denique πινυσθεὶς. Kiess.

⁷²⁾ διαμονᾶς] Antea male διαμόνας: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod quaternio a Pythagoreis diceretur habere fontem et radicem naturae im-

goras Mnesarchi didici, quum sacris arcanis initiarer in Libethris Thraciae monte, Aglaophamo initia tradente; nimirum Orpheum, Calliopes filium, in monte Pangaeo sapientiam a matre edoctum, dixisse, numeri essentiam aeternam, principium esse prouidentissimum vniuersi, coeli, terrae, et intermediae naturae; praeterea radicem diuinorum et deorum et daemonum perpetuitatis. Vnde patet vtique, eum definitam numero essentiam deorum ab Orphicis habuisse. Per eosdem autem numeros admirabilem praescientiam, deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, vt facto quopiam dictis fidem conciliemus: quum nimirum Abaris suo more sacris operaretur, et excultam ab omnibus barbaris futurorum praescientiam victimas immolando quaereret, inprimis auium; vtpote qua-

mortalis: vt docemur infra, Num. 150. itemque quod Philolaus numerum definirer, τῆς τῶν κοσμικῶν αἰωνίας διαμονῆς αὐτογενῆ συνοχῇν, i. e. aeternae rerum mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Iamblichio in Nicomachi Arithm. p. 11. Kust.

73) τῷ ἀριθμῷ ὥρισμ.] Antea male, τῶν ἀριθμῶν, et περὶ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν. Prius quidem, τῷ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus; reliqua vero ex ingenio emendauimus. Kust.

74) ἔργον τι] Ex MS. pro ἔργον τι, quod prior Editio habet. Kust. Scalig. correxerat ἔγγυδον τι. Deinceps in Ciz. vt in Arc. ed. ante λεγόμενον deest τοῦ. Paulo post Ciz. ὀρνιθίων pro ὀρνιθίων. Kie ss.

τοιούτων σπλάγχνα ἀκριβῆ πρὸς διάσκηψιν
 ἡγοῦνται· βουλόμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαι-
 ρεῖν μὲν αὐτοῦ τὴν εἰς ἀληθῆς σπουδὴν, πα-
 ρασχεῖν δὲ διὰ τινος ἀσφαλεστέρου, καὶ χωρὶς
 αἵματος καὶ σφαγῆς· ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν
 ἡγεῖτο εἶναι τὸν ἀλεκτρούνα ἡλίῳ· τὸ λεγόμε-
 νον πᾶν ἀληθῆς ἀπετέλεσεν αὐτῷ δι' ἀριθμη-
 148 τικῆς ἐπιστήμης 75) συντεταγμένῳ. Ἐπῆρχε δὲ
 αὐτῷ ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν
 (125) πίστις. 76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μη-
 δὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν, μηδὲ περὶ θεῶν δο-
 γμάτων, ὡς πάντα τῶν θεῶν δυναμένων· καὶ
 τὰ θεῖα δὲ δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πιστεῦειν,
 ἃ Πυθαγόρας παρέδωκεν. 77) οὕτω γοῦν ἐπί-
 στευον καὶ παρειλήφεσαν, περὶ ὧν δογματί-
 ζουσιν, ὅτι οὐκ ἐψευδοδόξῃται. 78) ὥστε Εὐ-
 ρυτος μὲν ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής,
 ποιμένος τινὸς ἀπαγγείλαντος αὐτῷ, ὅτι με-
 σημβρίας ἀκούσειε Φιλολάου φωνῆς ἐκ τοῦ
 τάφου, καὶ ταῦτα πρὸ πολλῶν ἐτῶν τεθνηκότος,
 ὥσανεὶ ἄδοντος, καὶ τίνα, πρὸς θεῶν, 79) εἰπεῖν,

75) συντεταγμένῳ] Potius συντεταγμένον, vt referatur
 ad πᾶν ἀληθές: quod etiam censuerunt Arcerius et
 vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani. Kust.
 Vera lectio videtur esse συντεταμένως, i. e. celeriter,
 utpote via compendiaria. vid. sect. 90. Kiess.

76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μηδὲν θαυμ.] Vide
 quae notauimus supra, ad Num. 139. Kust.

77) οὕτω γοῦν ἐπίστευον καὶ παρειλ.] Sic recte MS.
 pro οὕτως οὖν πιστεύοντα παρειλήφεσαν, quod prior Edi-
 tio habet. Kust.

rum viscera accuratiori inspectioni seruire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem supeditaturus citra effusionem sanguinis matationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaceum soli sacrum censeret, verissimam, vt prouerbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Praestitit ei praeterea pietas fidem de diis: nam de his semper admonuit, ne quis vlli admirando operi aut diuino dogmati fidem denegaret, quum diis omnia possibilia sint: diuina autem dogmata, quibus credendum esset, dicebantur ea, quae Pythagoras tradebat. Sic igitur credebant accipiebantque quae edocebantur placita, vt quae neutiquam essent falsa opinione conficta. Ideoque Eurytus Crotoniata, Philolai auditor, pastore quodam nuntiante, se circa meridiem Philolai quasi canentis e sepulcro vocem audiuisset, idque Philolaiam ante complures annos defuncto; deo-

78) ὥστε Εὐρυτος μὲν ὁ Κροτων.] Eadem histeria narratur supra Num. 139. Caeterum pro Εὐρυτος in prior Edit. male legitur Ἐκρητος: at in MS. Εὐρητος: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Iamblichio supra Num. 139. *Kust.*

79) εἰπεῖν] Scribe εἶπεν. Refertur enim ad praecedens Εὐρυτος. Caeterum totius loci huius sensus hic est: Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philolai

ἁρμονίαν. 80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπό τινος· τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν ἑαυτοῦ πατέρα
 πάλαι τεθνηκότα, καθ' ὕπνου αὐτῷ προσδια-
 λεγόμενον; οὐδέν, ἔφη. οὐδὲ γὰρ ὅτι μοι
 149 81) ἄρτι λαλεῖς, σημαίνει τι. *) Ἐδθῆτι 82) δὲ
 ἐχρήτο λευκῇ καὶ καθαρῷ· ὥσαύτως δὲ καὶ
 (126) στρώμασι λευκοῖς καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ καὶ
 τὰ τοιαῦτα 83) λινᾶ· κωδίοις γὰρ οὐκ ἐχρήτο.
 καὶ τοῖς ἀκροαταῖς δὲ τοῦτο τὸ ἔθος παρέ-
 δωκεν. ἐχρήτο δὲ καὶ 84) εὐφημία πρὸς τοὺς
 κρείττονας, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποι-

canentis ex monumento eius audivisse, fidem ei mi-
 nime derogasse, sed potius interrogando respondisse:
 'quam, per deos, harmoniam? Hoc ideo moneo, quia
 Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit.
 Confer Nostrum supra Num. 139. ubi is, quem dixi,
 sensus clare expressus est. Kust. In Ciz. vt in Arc.
 edit. καὶ τινὰ, πρὸς θεῶν. Scalig. κατὰ τινά: idemque
 etiam εἶπεν pro εἰπέιν. Kiess.

80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἔρωτ.] Et haec de Pythagora
 narrantur etiam supra Num. 139. Kust.

81) ἄρτι λαλεῖς] Sic recte MS. pro ἀντιλαλεῖς, quod
 prior Edit. habet. Kust. Ἄρτι, hoc ipso tempore.
 Kiess.

*) Quae leguntur inde a paragrapho 149. ad 167., quo-
 rum auctor me quidem latet, praecedentis fragmenti
 non sunt continuatio; neque enim eorum initium cum
 illius fine cohaeret, et paragraphis 150. 151. eadem,
 quae sectione 144. dicta sunt, repetuntur, nimirum
 Pythagoreos iureiurando se abstinuisse atque Pythago-
 ricam philosophiam ex Orphica originem traxisse.
 Inde autem, quod monstruosa est per hoc totum fra-
 gmentum oratio, quod omnibus Pythagoreorum et
 dictis et institutis arcanus quidam sensus tribuitur,
 quod scripta Pythagorica tum antiqua tum genuina esse

rum quandam harmoniam esse dixit. Pythagoras vero ipse interrogatus a quodam, quid portenderet, quod visus sibi sit cum parente suo demortuo colloqui; respondit, nihil: neque enim te iam mecum colloqui, aliquid portendit. Veste autem utebatur alba et pura: similibusque stragulis itidem albis purisque, atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: et hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; neovllum tempus absque illorum mentione cul-

certo statuitur, quod denique ad Pythagoram omnium doctrinarum vel inuentio vel perfectio refertur, ex his, inquam, non potest non suspicio existere, in recentissimis eius auctorem esse numerandum. Consensus perfectus paragraphi 150. cum iis quae Porphyrius sect. 20. et Iamblichus in Arithmetica pag. 5. et Nicomacho afferunt, tantum non fidem faciunt, aut Nicomachum ipsum, aut iuniorem etiam auctorem, qui illum sequeretur, haec scripsisse. E sectionibus autem 149. et 150. intelligitur, auctorem, quicumque fuerit, Aristoxenum et Heraclidem (conf. sect. 100. et 59.) ante oculos habuisse. Meiners. p. 283. sq. (Ceterum et disserendi et scribendi ratio similima est ei, quam in Protreptic. cap. 21. deprehendimus. *Kiess.*)

82) Ἑσθῆτι δὲ ἐχοῖτο λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100. *Kust.*

83) λινᾷ — ἀχροαταῖς] Has duas voces ex MS. reuocauit: quarum loco in priore Edit. corrupte legitur, κοινᾷ, et ἀκωδαῖς. *Kust.* In Ciz. λινᾷ. *Kiess.*

84) εὐφημία] I. e. bonorum verborum pronuntiatio. Vid. Wyttienbach. ad Platon. Phaedon. p. 331. sq. *Kiess.*

εἶτο καὶ τιμὴν τῶν τιμῶν. ὥστε καὶ περὶ τὸ
 δειπνον σπονδὰς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ πα-
 ρήγγελλεν ἐφ' ἡμέρα ἐκάστη ὑμνεῖν τοὺς κρείτ-
 τοντας. προσεῖχε δὲ καὶ ⁸⁵⁾ φήμαις καὶ μαν-
 τείαις καὶ κληδύσιν ⁸⁶⁾ καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς
 150 αὐτομάτοις. Ἐπέθυε δὲ θεοῖς λίβανον, κέγ-
 χρους, πόπανα, κηρία, καὶ ⁸⁷⁾ τᾶλλα θυμιά-
 ματα. ζῶα δὲ αὐτὸς οὐκ ἔθυσεν, οὐδὲ τῶν
 θεωρητικῶν φιλοσόφων οὐδεῖς. τοῖς δὲ ἄλλοις
 τοῖς ἀκουσματικοῖς ⁸⁸⁾ ἢ τοῖς πολιτικοῖς προσ-
 τέτακται σπανίως ἔμψυχα θύειν, ἢ ἀλεκτρούνα,
 ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο ⁸⁹⁾ τι τῶν νεογνῶν. βοῦς δὲ
 μὴ θύειν. κακεῖνο δὲ τῆς εἰς θεοὺς τιμῆς
 αὐτοῦ τεκμήριον, τὸ παρηγγέλθαι, μηδέποτε
 90) ὁμνῦναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διό-
 περ καὶ Σύλλος, εἰς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγο-
 ρείων, ⁹¹⁾ ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμόσαι χρήματα ἀπέ-
 τισεν, καίτοι εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρεται
 γε μὴν εἰς τοὺς Πυθαγορικοὺς καὶ τοιόσδε τις
 ὅρκος, αἰδῶ μὲν ⁹²⁾ ποιουμένων ὀνομάζων

85) φήμαις] Hoc vocabulum Wytttenbachius interpre-
 tatur hominum fortuitas voces, ex quibus omen capie-
 batur; κληδύνας autem, deorum voces, siue voces, quas,
 ex occulto ad hominum aures accidentes, diuinitus multi
 credsbantur. Eadem tamen vi etiam φῆμαι dicuntur.
 Vid. Wytttenb. in Bibl. crit. Vol. III. P. I. p. 57. sqq.
 Add. Fischer. ad Xenoph. Cyrop. VIII. 7, 3. Kiess.

86) καὶ ὅλως] In Ciz. ut in Arc. edit. deest καὶ. Kiess.

87) τᾶλλα] Ita recte Kust. et Arc. In Ciz. τᾶλλα. De
 utraque scriptura vid. Schaefer. ad Aesopi fabul. p.
 132. Qui praefert τᾶλλα, is etiam scribat necesse
 est κῆστι, ὠνδρες, χῶσα, χῶστις, etc. Kiess.

tuque trans mittebat: ita vt etiam inter coe-
nandum diis libaret, et quotidie numen
hymnis honorare praeciperet. Obseruabat
et omina et vaticinia et sortes omnes for-
tuito oblatas. Diis sacra faciebat thure,
milio, placentis, fauisque et quibusuis suf-
fimentis: animalia autem ipse non immola-
bat, nec vllus philosophorum theoretico-
rum: caeteris vero acusmaticis vel politicis
praeceptum erat, vt non nisi raro immola-
rent animalia; gallum puta gallinaceum,
vel agnum, vel alia recens nata: boues vero
minime. Est et illud pietatis eius in deos
argumentum, quod praeceperat, ne quis
iurando deorum nominibus abuteretur. Vn-
de, et Syllus, vnus Pythagoreorum, qui
Crotone erant, ne iuraret, iudicatum sol-
vit, quamuis bona cum conscientia iura-
turus esset. Et tribuitur quidem Pythago-
reis talis iurandi formula, quum Pythago-
ram prae reuerentia nominare nollent;

88) ἢ τοῖς πολιτικοῖς] Haec verba desunt in Ciz., id-
que recte, vt opinor. *Kiess.*

89) ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vid. Menag. ad Laert. Lib.
VIII. Num. 20. *Kust.* In Ciz. absunt haec: ἢ ἀλε-
κτρούνα, ἢ ἄγρα, ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν· βοῦς δὲ μὴ θύειν.
Kiess.

90) δμνύναι] Ciz. vt assolet, δμνῦναι. *Kiess.*

91) ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμόσαι χρ.] Confer Nostrum supra,
Num. 144. *Kust.*

92) -ποιουμένων] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et *Kust.*
est ποιουμένους, quod se tueri non potest propter
δηλούντων. Idem Ciz. recte φαιδῶ. *Kiess.*

(127) Πυθαγόραν (ὥσπερ καὶ τοῦ θεῶν ὀνόμασι
χρησθαι πολλὴν φειδῶ ἐποιοῦντο), διὰ δὲ τῆς
εὐρέσεως τῆς τετρακτύος δηλοῦντων τὸν ἄνδρα·

Ναὶ ⁹³⁾ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὐρόντα τε-
τρακτύν,

Παγὰν ἀεννάου φύσεως ἑλίζωμά τ' ἔχουσιν. :

151 Ὅλως δέ φασι Πυθαγόραν ζηλωτὴν γενέσθαι
τῆς Ὀρφέως ἐρμηνείας τε καὶ διαθέσεως· καὶ
τιμᾶν τοὺς θεοὺς Ὀρφεῖ παραπλησίως, ⁹⁴⁾ ἰστα-
μένους αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ τῷ χαλ-
κῷ, οὐ ταῖς ἡμετέραις συνεζευγμένους μορφαῖς,
ἀλλὰ τοῖς ἰδρύμασι τοῖς θείοις, πάντα περιέ-
χοντας καὶ πάντων προνοοῦντας καὶ τῷ παντὶ
τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν ὁμοίαν ἔχοντας.
ἀγγέλλειν δὲ αὐτῶν τοὺς καθαρμούς καὶ τὰς
λεγομένας τελετάς, τὴν ἀκριβεστάτην εἰδῆσιν
αὐτῶν ⁹⁵⁾ ἔχοντα. ἔτι δέ φασι καὶ σύνθετον

93) Ναὶ μὰ τὸν ἁμετ.] Vide infra, Num. 162. vbi ver-
sus prior paulo aliter legitur. Caeterum de iuramento
hoc Pythagoreorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitat. p. 228. et seqq. sed qui, vt verum fatear,
nodum in scirpo, quod aiunt, quaerit. Nam Pytha-
gorei tam per τετρακτύν iurare solebant, quam per
eius inuentorem, i. e. Pythagoram. Et cum per Py-
thagoram iurabant, dici tamen quodammodo poterant
per quaternionem iurare: quoniam per Pythagoram
praecipue iurabant ob inuentionem mystici illius qua-
ternionis. Confer Holstenium ad Porphyrium, Num.
20. *Küst.* Adde Sturzium in Annotationibus ad
Empedoclis carmina, pag. 672. sqq. — In Ciz. et
Par. e marg. Spanh. etiam hic in priore versu pro
ναὶ legitur οὐ. *Kieß.*

94) ἰσταμένους] Scribe ἰστάμενον, i. e. collocantem, vel
statuentem. Refertur enim ad praecedens Πυθαγόραν.

quemadmodum et deorum nominibus vti re-
formidabant; per inuentionem numeri qua-
ternarii, quem *tetractyn* appellant, nomen
eius circumscribebant:

*Iuro illum, sophiae a quo nostrae inuenta tetractys,
In qua naturae fons est radixque perennis.*

Omnino autem aiunt, Pythagoram stylo ani-
moque Orphei aemulatorem fuisse, eodem-
que plane, quo Orpheum, modo deos co-
luisse, dum eos proposuit in simulacris et
aere, non nostris figuris alligatos, sed per
diuinas imagines, tanquam qui omnia com-
plectuntur, omnibus prouident, et formam
habent, tam quoad naturam, quam quoad
figuram, toti vniuerso similem. Praescri-
psisse autem ipsum lustrationes et initiatio-
nes, vti vocantur, accuratissimam deorum
notitiam complexas. Insuper dicunt, eum

Kust. Etiam Scalig. emendat *ἱστιάμενον*. Obrechtus
ἰδρύματα vertit *imagines*, nullo iure, opinor. Alias
sunt *loca*, in quibus deorum *statuae* collocantur. Sed
omnis locus corruptus videtur, ita quidem, vt par-
ticula οὐ loco suo mota, et pro *ἰδρύμασι* legendum
sit *ἀριθμοῖς* hac ratione: — *παραπλησίως, οὐχ ἱστιάμέ-
ρους αὐτοὺς — καὶ τῷ χαλκῷ, ταῖς ἡμετέραις συνεξενγμέ-
ρους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀριθμοῖς τοῖς θείοις* etc. eum
coluisse deos Orphei modo, non illos, qui starent ex-
pressi simulacris aeneis, formae humanae alligati, sed
numeris diuinis. Dii alligati numeris sunt dii his nu-
meris definiti; id quod bene conuenit in theologiam
arithmeticam. — Pro *θείοις* in Ciz. vt in ed. Arc.
est *θεοῖς*. *Kiess.*

95) *ἔχοντα*] Ciz. cum Arc. *ἔχοντας*. *Kiess.*

αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν φιλοσοφίαν καὶ θε-
 ραπείαν, ἃ μὲν μαθόντα παρὰ τῶν Ὀρφικῶν,
 ἃ δὲ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ παρὰ
 (128) 96) Χαλδαίων καὶ Μάγων, 97) ἃ δὲ παρὰ τῆς
 τελετῆς τῆς ἐν Ἐλευσίνι γινομένης, ἐν 98) Ἰμβρῳ
 τε, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, 99) καὶ εἴ τι
 παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ περὶ τοὺς Κελτοὺς δέ,
 152 καὶ τὴν Ἰβηρίαν. Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀνα-
 γινώσκουσαι τοῦ Πυθαγόρου τὸν ἱερὸν λόγον,
 οὐκ εἰς πάντα, οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' 100) ὑπὸ
 τῶν μὲν ἐχόντων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τῶν ἀγα-
 θῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροὺς ἐπιτη-
 δεύοντων. λέγειν δὲ αὐτὸν 101) τρεῖς σπένδειν

96) Χαλδαίων] Χαλδαίων scribendum hic esse, recte
 monuerunt Arcerius ad hunc locum, et ὁ πᾶν Casau-
 bonus ad Athenaeum lib. I. cap. VII. Kust. Etiam
 in cod. Ciz., ut in edd. Arc. et Kust., scriptum est
 Χαλκιδίων, quod in Χαλδαίων mutandum esse, etiam
 Reinesius et Scaliger monuerunt. De solenni horum
 nominum commutatione vid. Schaefer. ad Schol. Apol-
 lon. Rhod. p. 268. sq. Kiess.

97) ἃ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς] Antea pessime, ἃ δὲ παρὰ
 τῆς τελετῆς. Kust. Haec pessima lectio etiam codi-
 cem Ciz. inquinat. Kiess.

98) Ἰμβρῳ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰβρῳ: pro
 quo Ἰμβρῳ legendum esse iam dudum etiam monuit
 Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Phi-
 losoph. Italica, p. 26. locum hunc itidem quidem ten-
 tavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν Ἰβρῳ
 quoque (apud Iamblichum nempe) est ineptum, et loco
 eius vocabuli positum, quod continebat nomen regionis
 alicuius ob initiationes celebris et clarae, quod in prae-
 sens memoriae non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδρυσίᾳ pro
 ἐν Ἰβρῳ se legendum putet; quomodo et Origenes in
 primo contra Coelsum Odrysias, Samothracas et Eleusi-

compositam quandam rerum diuinarum philosophiam, deorumque cultum instituisse, quum quaedam didicisset ab Orphicis, quaedam a sacerdotibus Aegyptiis, alia a Chaldaeis et Magis, nonnulla ex initiis, quae sunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia et Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtae et Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagorae legi, qui *sacer sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quaeque discenda propensum, a turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam praescripsisse,

nios coniunxit. Sed haec quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciae: de qua vide Stephanum Byzantium, et alios Geographos. *Kust.* Stephanus: Ἰμβρος, νῆσος ἰσθμὸν Καβείρων καὶ Ἐρεμῶν, ὃν Ἰμβρον λέγουσι μάκρες. *Kiess.*

99) καὶ εἴ τι παρὰ τοῖς κοινοῖς] Ante legebatur αἰε τι, quod in εἴ τι mutandum esse, monuerunt Scaliger et Kusterus; hancque lectionem vt certam recepi. At nec verba παρὰ τοῖς κοινοῖς, pro quibus in Ciz. legitur περὶ τῆς κοινοῖς, sana videntur. Kusterus coniicit, εἴ τι παρὰ τοῖς λοιποῖς. Loganus p. 103. παρὰ τοῖς Θεού-σκοις. Forsitan tamen frustra viri docti lectionem τοῖς κοινοῖς sollicitarunt, quae sic intelligi potest, vt Pythagoras dicatur tum ea in vsum suum conuertisse, quae didicisset in initiis, tum ea, quae a profanis. *Kiess.*

100) ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte emendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων. *Kust.* Id reposui pro ὑπὸ τῶν μετεχόντων. *Kiess.*

101) τοὺς σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους] Vetus lectio est περισπένδειν: de qua Kusterus ita: „An Iamblichus

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλ-
 λωνα ἐκ τοῦ τρίποδος, διὰ τὸ καὶ ¹⁰²⁾ τὴν
 (129) τριάδα πρῶτον φῦναι τὸν ἀριθμὸν. Ἀφροδίτῃ
 δὲ θυσιάζειν ἕκτη, ¹⁰³⁾ διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον
 τὸν ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμοῦ φύσεως κοι-
 νωνῆσαι, κατὰ πάντα δὲ τρόπον μεριζόμενον
 ὅμοιον λαμβάνειν τὴν τε τῶν ¹⁰⁴⁾ ἀφαιρουμέ-
 νων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν.
 Ἡρακλεῖ δὲ δεῖν θυσιάζειν ὀγδόῃ τοῦ μηνὸς
 ἱσταμένου, σκοποῦντας τὴν ἐπτάμηνον αὐτοῦ
 153 γένεσιν. ¹⁰⁵⁾ Λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰσιέναι
 δεῖν καθαρὸν ἱμάτιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ
 ἐγκεκοίμηται τις· τὸν μὲν ὕπνον τῆς ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαν καὶ ¹⁰⁶⁾ τὸ πυρρὸν, τὴν δὲ κα-
 θαρότητα τῆς περὶ τοὺς λογισμοὺς ἰσότητος
 καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν ἀποδιδούς. παραγ-
 γέλλει δέ, ἐν ἱερῷ ἂν τι ἀκούσιον αἷμα γένη-
 ται, ἢ ¹⁰⁷⁾ χρυσῷ ἢ θαλάττῃ περιὸρραίνεσθαι,

„forte scripsit περὶ τοῦ σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ
 „μαντεύεσθαι, etc. vt sensus sit, Pythagoram etiam
 „disseruisse de libationibus hominum, et de eo, quod
 „Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat,
 „etc. Sed assentior potius viro docto, qui ad mar-
 „ginem codicis Spanhemiani rescripserat, *τρεῖς σπένδειν*.
 „Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a
 „Pythagora praeceptam fuisse docet.“ Non dubium,
 quin vnice vera sit lectio *τρεῖς σπένδειν*, quum omnis
 argumentationis vis ad vnam summam numeri ternar-
 rii referatur. — Mox omnes *Ἀπόλλωνα*, quum in aliis
 huius libri locis semper accusatiuus *Ἀπόλλω* legatur.
 Kiess.

102) καὶ τὴν τριάδα πρῶτον φῦναι τ.] In priore Edit.
 male, κατὰ τὴν τριάδα πρῶτον φῆναι, etc. Τὸ φῦναι est
 ex MS. Kust. Ciz. vt edit. Arc. Kiess.

vt homines ter libarent; et Apollinem ex tripode responsa dare: quia trias primarius numerus habeatur; Veneri vero sexto die sacra fieri, quia primus hic numerus de omnium caeterorum numerorum natura participat, et quouis modo diuisus eandem in subtractis et residuis vim habet; Herculi denique sacrificandum esse die octauo mensis ineuntis, respiciendo ad natiuitatem eius septimestrem. Addit porro, templum non esse intrandum, nisi cum veste pura, in qua nemo dormiuerit: somnum enim ignauiae, perinde vt nigrum et fuscum; puritatem vero aequabilitatis in ratiocinando et iustitiae signum esse. Praecepit autem, si involuntario sanguis in templo fundatur, vel auro, vel mari lustrationem fieri debere:

103) διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον τὸν ἀρ.] Hinc etiam numerus senarius a Pythagoreis dicebatur *Γάμος*. Vide Samuelem Tennulium ad Nicomachum Geras. p. 131. 132. *Kust.* Adde Heeren ad Stob. Eccl. Phys. p. 21. 24. — Antea Ciz., vt Arcerius, δὲ τι θυσιάζειν. Ex τι Scal. fecit *τινάς*. *Kiess.*

104) ἀφαιρουμένων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν] In Ciz. tantum haec leguntur, ἀφαιρουμένων δύναμιν. His adscripsit Reinesius, καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν. *Kiess.*

105) Λέγει δὲ καὶ εἰς ἑρὸν εἰσ.] Vide Schefferum *de Philos. Ital.* p. 151. *Kiess.*

106) τὸ πυρρὸν] Ciz. τὸν πυρρὸν. *Kiess.*

107) χρυσῶ] Scaliger, χρουνῶ, aqua e fonte saliente hausta. Lectio χρυσῶ non est tentanda: nam aurum est rerum pulcherrima, et mare, i. e. oceanus, rerum prima. *Kiess.*

τῷ πρώτῳ γενομένῳ καὶ καλλίστῳ ¹⁰⁸⁾ τῶν ὄντων σταθμώμενος ¹⁰⁹⁾ τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. λέγει δὲ καὶ μὴ τίκτειν ἐν ἱερῷ. οὐ γὰρ εἶναι ὅσιον ἐν ἱερῷ ¹¹⁰⁾ καταδεῖσθαι τὸ θεῖον τῆς
 154 ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. Παραγγέλλει δὲ ἐν ἑορτῇ μῆτε κείρεσθαι, ¹¹¹⁾ μῆτε ὀνυχίζεσθαι. ¹¹²⁾ τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγούμενος
 (130) δεῖν τὴν τῶν θεῶν ἀπολείπειν ἀρχήν. λέγει δὲ καὶ ¹¹³⁾ φθειρεῖν ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν. οὐδενὸς τῶν περιττῶν καὶ φθαρτικῶν ¹¹⁴⁾ νομίζων δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κέδρω δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίττω καὶ δρυϊ καὶ μυρίνῃ τοὺς θεοὺς τιμᾶν, καὶ μηδὲν τούτοις ἀποκαθαίρεσθαι τοῦ σώματος, μηδὲ ¹¹⁵⁾ σχίζειν τοὺς

108) τῶν ὄντων σταθμώμενος] Ciz. τῷ ὄντων σταθμώμενῳ, quod etiam Scaliger in σταθμώμενος mutavit. *Kiess.*

109) τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων] Obrechtus recte vidit, verba illa, quae paullo post leguntur (ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως, καὶ τροφήν τῆς πρώτης καὶ κοινότερας ὕλης ὑπολαμβάνων), tanquam fugitiua in hunc locum retrahenda esse, et collocanda post τῶν ἀπάντων. *Kust.*

110) καταδεῖσθαι] Pat. e marg. Spanh. καταδύσθαι. An καταδύεσθαι? Quod praecedit τίκτειν, volunt nonnulli, non parere, sed generare, significare. Vid. Rudolph. ad Ocellum p. 326. *Kiess.*

111) μῆτε ὀνυχίζεσθαι] Huc spectat symbolum illud Pythagoreorum, παρὰ θυσίαν μὴ ὀνυχίζου: de quo Iamblichus in *Protreptico*. *Kust.*

112) τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγ.] Haec mihi obscura videntur: in quibus proinde alii acumen suum exercent. Obrechtus legit, διὰ τὴν ἡμετέρων αὐξήσιν ἀγαθῶν: sed sensus, quem ex hoc loco

primum quippe illud et rerum pulcherri-
 mum, et mensuram pretii esse, quo cuncta
 aestimari solent: hoc vero primum esse
 naturae humidae foetum, primaeque et
 communionis materiae nutrimentum opina-
 tus. In templo dixit pariendum non esse:
 fas enim non esse, vt in loco sacro diuina
 anima corpori alligetur: die festo nec ca-
 pillos, nec vngues praecidendos; non enim
 conuenire ait, vt relicto deorum obsequio
 nostra commoda procuremus: nec pedicu-
 lum in templo necandum, ne quid de eo,
 quod inutile et corruptibile est, numen par-
 ticipet: deos autem colendos esse cedro,
 lauro, cupresso, quercu ac myrto; ideoque
 his a nulla macula corpus purgandum nec

elicit, non video quomodo cum praecedentibus cohae-
 reat. *Kust.* Vtique probanda est Obrechti ratio.
Ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχὴν est se subtrahere deorum
imperio: quod fit, si quis diebus festis non solos deos,
 sed se ipsum curat et comit. *Kiess.*

113) φθείρα] Ciz. et Par. φθείραν. *Kiess.*

114) νομίζων] Ciz. et Arc. νομίζειν. *Kiess.*

115) σχίζειν τοὺς ὀδόντας] „Pro σχίζειν τοὺς ὀδόντας

Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annota-
 tionibus, quas Arcerius *castigationibus suis* in Iambli-
 chi *Protrepticon* subiecit, corrigere iubent, *σχινίζειν*,
 a *σχίνος*, lentiscus. Non ignoro quidem, veteres len-
 tiscum mandere solitos ad conciliandum dentibus can-
 dorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus
 dentes purgarent: sed tantum exemplum desidero, quo
 probetur, verbum *σχινίζειν* non solum significare len-
 tisco, sed etiam quouis alio dentifricio vel dentiscal-

ὀδόντας. ¹¹⁶) ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως, καὶ τροφὴν τῆς πρώτης καὶ κοινοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων. ἐφθὸν δὲ παραγγέλλει μὴ ὀπτᾶν· τὴν πραότητα λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς. ¹¹⁷) κατακαίειν δὲ οὐκ εἰς τὰ σώματα τῶν τελευτησάντων, μάγοις ἀκολούθως, μηδενὸς τῶν θείων τὸ θνητὸν μετὰ
 155 λαμβάνειν ἐθελήσας. Τοὺς δὲ τελευτήσαντας ἐν λευκαῖς ἐσθῆσι προπέμπειν ὅσιον ἐνόμιζε, τὴν ¹¹⁸) ἀπλὴν καὶ τὴν πρώτην αἰνιττόμενος φύσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν πάντων. εὐορκεῖν δὲ πάντων μάλιστα παραγγέλλει, ¹¹⁹) ἐπὶ μακρὸν τοὔπίσω· θεοῖς δ' οὐδὲν μακρὸν εἶναι. πολλῶν δὲ μᾶλλον ἐδικαίεσθαι ὅσιον εἶναι ¹²⁰) λέγει, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-

pio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci praecedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus et myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Praeterea vox σχινίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, praeterquam apud Etymologum in v. Σχίνος: qui tamen eam non explicat. En eius verba: Σχίνον, τὴν σπύλλαν, ἣν διαμασσωῦνται οἱ καλλιοπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεσθαι. Quae ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεσθαι, lentiscum rodere, an cuspile ex lentisco facta dentes scalpere, an vero dentes lentisco fricare, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεσθαι apud Athenaeum Lib. XIV. pag. 629. sed sensu metaphorico et a priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum, Lector, et considera. Caeterum nec lectio vulgata σχίζειν τοὺς

dentes fodiendos: coctum non esse assandum; innuens, mansuetudinem opus non habere, vt ira ad illam accedat. cadauera mortuorum vetabat igne comburi, magos in hoc secutus; nihil enim, quod diuinum esset, cum mortali copulari volebat. mortuos in albis deduci fas existimabat, simplicem primigeniamque naturam iuxta numerum atque rerum omnium principium subinnuens. Inprimis vero praecipiebat, pie sancteque iurare: quoniam longum est, quod a tergo sequitur; diis autem nihil longum esse. Multo iustius esse grauem iniuriam pati, quam hominem interficere; in inferno

ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes pro fodere, vel scalpere, vel fricare?*) Rectius sane et clarius Iamblichus dixisset *σμήχειν τοὺς ὀδόντας*, quam vocem de frictione dentium vsurpauit Dioscorides lib. I. cap. 98. vti idem cap. seq. *σμήγμα ὀδόντων* *dentifricium* vocat. Haec Kusterus in Praefatione. — Nonne *σχιζειν* potius corruptum videatur ex *σιτίζειν*? Kiess.

116) ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρῆς — ὑπολαμβάνων] Haec verba diximus collocanda esse paulo superius post τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. Kust. Reinesius dicit, ante haec deesse: *μολόχην δὲ μὴ ἐσθίειν*. Kiess.

117) κατακατεῖν] In Pat. et cod. Arcerii forma attica *κατακάειν*. Kiess.

118) ἀπλήν] In Ciz. ἀπλήν. Kiess.

119) ἐπὶ μακρόν τοῦπίσω] Scribendum non dubito, *ἐπεὶ μακρόν τοῦπίσω*. Kust.

120) λέγει] Sic MS. At prior Edit. male, *μέγα*. Kust.

(131) πον· ἐν ᾧδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν, ¹²¹⁾ ἐκλογιζόμενον τὰς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσεις. ¹²²⁾ κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ κυπαρίσσεινον γεγονέναι τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον· ἢ δι' ἄλλον τινὰ μυστικὸν λόγον. ¹²³⁾ σπένδειν δὲ πρὸ τραπέζης παρακαλεῖ Διὸς Σωτῆρος καὶ Ἡρακλέους καὶ Διὸς κούρων, τῆς τροφῆς ὑμνοῦντας τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν Ἡρακλέα, τὴν δύναμιν τῆς φύσεως· καὶ τοὺς Διὸς
 156 κούρους, τὴν συμφωνίαν τῶν ἀπάντων. Σπονδὴν δὲ μὴ καταμύοντα προσφέρεσθαι δεῖν ἔφη· οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν ἄξιον αἰσχύνης καὶ αἰδοῦς διελάμβανεν. ὅταν δὲ βροντήσῃ, τῆς γῆς ἄψασθαι παρήγγελλε, μνημονεύοντας τῆς γενέσεως τῶν ὄντων. εἰσιέναι δὲ εἰς τὰ ἱερὰ κατὰ τοὺς δεξιούς τόπους παραγγέλλει, ἐξιέναι κατὰ τοὺς ἀριστερούς· τὸ μὲν δεξιὸν ἀρχὴν τοῦ περιττοῦ λεγομένου τῶν ἀριθμῶν καὶ θεῶν

121) ἐκλογιζόμενον] Scribo, ἐκλογιζομένην, vt referatur ad κρίσιν. Deinde ea, quae sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur: τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. *Kust.* Locus potius ita videtur constituendus: ἢ κτείνειν ἄνθρωπον (ἐν ᾧδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν)· ἐκλογιζόμενος, etc. ita vt hoc participium referatur ad λέγει. Etiam infra Num. 179. est ἐκλογιζόμενος, i. e. perpendens. — In *Ciz.* pro φύσεις est φύσις. *Kiess.*

122) κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleui. In priorē Edit. desunt haec verba, κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζ-

enim repositum esse iudicium; vbi animae, quae inter ea, quae sunt, primatum tenet, substantia et naturae expenduntur. loculos siue arcas sepulchrales cupressinas fieri vult, quia Iouis sceptrum e cupresso fabrefactum est, vel propter aliam quandam mysticam rationem. ante mensam Ioui Servatori et Herculi et Castoribus libandum esse statuit, vt sic Iupiter tanquam alimoniae dux et auctor laudetur, in Hercule vero naturae potentia, et in Castoribus rerum omnium harmonia celebretur. Libamina non esse clausis oculis offerenda; nec enim putabat quicquam eorum, quae bona sunt, mereri, vt cum pudore et verecundia tractetur. cum tonat, terram tangendam esse, in memoriam generationis rerum. a dextra intrandum esse templum, a sinistra egrediendum; dextrum enim statuebat esse principium numeri imparis, et diuinum quid-

σθαι σωρόν. ὑπαγορεύει, διὰ τὸ. Huc spectant verba Laertii in *Pythag. Num.* 10. Ἀπείχοντο δὲ καὶ σωροῦ κυπαρισσίνης, διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκήπτρον ἐντεῦθεν πεποιησθαι. Vide ibi Menagium. *Kust.*

125) σπένδειν] Σπένδειν cum genitiuo. Subintelligunt κρατῆρα. vid. Stephan. thes. tom. 3. p. 937. C. Non omnino huius loci similis est a Stephano citatus locus Aristophan. *Equitib.* 106. σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπῆϊσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Stephanus omisit comma post σπῆϊσον. — Deinceps Ciz. ὑμνοῦντας pro singulari. Restituimus pluralem. *Kiess.*

τιθέμενος· τὸ δὲ ἀριστερόν τοῦ ἀρτίου καὶ
 διαλυομένου σύμβολον τιθέμενος. τοιοῦτός τις
 ὁ τρόπος λέγεται αὐτοῦ γεγονέναι τῆς περὶ τὴν
 εὐσέβειαν ἐπιτηδεύσεως. καὶ ¹²⁴⁾ τᾶλλα δὲ ὅσα
 παραλείπομεν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τῶν εἰρημένων
 ἔνεστι τεκμαίρεσθαι· ὥστε περὶ μὲν τούτου
 πέπαυμαι λέγων.

Κ Ε Φ. κθ'.

¹⁵⁷ Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὥς μὲν ἀπλῶς
 (132) εἰπεῖν, ¹⁾ μέγιστόν ἐστι τεκμήριον τὰ γραφέντα
 ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα περὶ πάν-
 των, ²⁾ ἔχοντα τῆς ἀληθείας, καὶ στρογγύλα
 μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ
 (153) παλαιοῦ ³⁾ πίνου διαφερόντως, ὥπερ τινὸς

¹²⁴⁾ τᾶλλα] In Ciz. vt supra τᾶλλα. Kiess.

¹⁾ μέγιστόν ἐστι] Ita Ciz. In Arc. et Kust. pro ἐστὶ
 est ἔστι: minus apte. Kiess.

²⁾ ἔχοντα τῆς ἀληθείας] Scribe ἐχόμενα τῆς ἀλ. Et de-
 inde στρογγύλα παρὰ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia
 omnia. Kust. Equidem nolim hic cum Kustero πρὶ
 mutare in παρὰ. Commode Obrechtus: quoad cetera
 quidem omnia. Στρογγύλα autem potius vertendum
 breuia, curta. Kiess.

³⁾ πίνου] Sic recte MS. (consentiente cod. Ciz. Kiess.).
 At prior Edit. πόνον: quod Arcerius bona fide laboris
 verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in
 Damascio, p. m. 1068. vbi de Salustio philosopho
 ait, οὐ τοὺς νέους μιμούμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν
 ἀρχαῖον πόνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος. Scribe πίνον:
 vt recte legitur apud Suidam v. Πίνος, et v. Σολού-
 στιος, vbi locus ille refertur. Πίνος autem, praeter
 significationem vulgarem, notat etiam oleum palae-
 stricum, siue ceroma, quo athletae saepius inuncti et

piam; sinistrum vero pro symbolo numeri paris et dissoluti habebat. Hic fertur eius modus fuisse pietatem excolendi. caetera vero, quae praeterimus, pronum erit ex dictis colligere: ideoque hic de iis dicendi finis esto.

C A P. XXIX.

Sapientiae autem eius, vt verbo dicam, maxima sunt indicia commentarii a Pythagoreis de omnibus rebus conscripti iuxta veritatis normam: et quoad caetera quidem omnia rotundi; inprimis vero vetustum vltimaeque antiquitatis afflatum, velut illi-

sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem et vires, succumque, et colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora *πίρος* dicitur de oratione probe subacta, siue succo et sanguine nervisque plena, et nitorem non fucatum, sed naturalem, et virilem prae se ferente: vt pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Confutatione Animaduersorum Antonii Cercoëtii ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. et seqq. Quare locus ex Photio adductus sic vertendus est: *Non recentiores imitans Sophistas (ob stilum nempe eorum eneruam et elumbem), sed masculas priscæ orationis veneres aemulari studens.* Deinde, quæ hic apud Iamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis et difficultatis, nec ab interpretibus intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, *ὥςπερ τινὸς ὀξυγανιήτου νοῦ προσπνέοντος*: quæ Arcerius vertit, *veluti mentis, quæ manibus apprehendi nequeat, afflantis*? Quasi vero quaedam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis *πίρος* in versione sua expressit,

ἀχειραπτήτου νοῦ 4) προσπνέοντα, μετ' ἐπιστή-
 μης δαιμονίας ἄκρως συλλελογισμένα· ταῖς δὲ
 ἐννοίαις πλήρη τε καὶ 5) πυκνότατα, ποικίλα
 τε ἄλλως καὶ πολύτροπα τοῖς εἶδεσι καὶ ταῖς
 ὕλαις· περισσὰ δὲ ἐξαιρέτως ἅμα καὶ ἀνελλι-
 πῇ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων ἐναργῶν καὶ
 ἀναμφιλέκτων ὥς ὅτι μάλιστα μεστὰ μετὰ
 ἀποδείξεως ἐπιστημονικῆς καὶ 6) πλήρους, τὸ
 λεγόμενον, συλλογισμοῦ, εἴ τις, αἷς προσήκει,
 ὁδοῖς κεχρημένος ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως,

nec in verbis hisce postremis vllum suspicatus est
 mendum. Nos pro νοῦ legendum existimamus χροῖ;
 quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in
 erudita epistola ad Caium Pompeium- p. 127. Edit.
 Wechel. cum πίρος coniunxit. Ait enim, ὃ τε πίρος
 αὐτῇ καὶ χροῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως
 ἐπιτρέχει. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi,
 nimirum περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος, p. 186. χροῦς ἀρ-
 χαιοπινῆς dixit, idque cum χάρις ἀβίαστος coniungit.
 Χροῦς autem, vt notum est, proprie significat lan-
 uginem, quae tenera est, et veluti flos menti, eiusque
 ornamentum. Quare et in adductis locis Dionysii
 Halicarnassensis, et hic apud Iamblichum χροῦς signi-
 ficare potest gratam venustatem; quoniam lanugo in
 puberibus grata et venusta esse solet. Porro pro
 προσπνέοντος scribendum est προσπνέοντα (refertur enim
 ad ὑπομνήματα:) et, vt paucis rem expediam, totus
 hic locus sic mihi constituendus videtur: ἀρχαιοτρόπον
 δὲ καὶ παλαιοῦ πίρου διαφερόντως (μεστὰ, vel simile quid)
 καὶ ὥσπερ τινὸς ἀχειράπιου χροῦ προσπνέοντα, [καὶ] μετ'
 ἐπιστήμης, etc. Sic omnia mihi clara videntur, ex-
 cepta sola voce ἀχειράπιου (sic enim scribendum puto
 pro ἀχειραπτήτου), in qua mihi non satisfacio. Non
 video enim, quomodo ἀχειραπτος possit esse aptum
 epithetum τοῦ χροῦς: nisi forte quis dicere velit,
 χροῦν ἀχειραπτον vocari posse lanuginem primam, quae
 nondum manum, i. e. nouaculam, passa sit. Sed haec

batam quandam mentem spirantes, et cum summa diuinaque sapientia collecti: sensibus insuper redundantes, et de caetero, siue formam siue materiam spectes, varii et diuersimodi: sed et eximie perfecti, ac neque dictione destituti, et rebus perspicuis atque indubitatis maxime referti: idque non sine demonstrationibus scientificis, atque, vt vulgo aiunt, syllogismo repletis; si quis, qua decet, via accesserit, nec perfunctorie,

tantum moneo, vt animum aduertat Lector, et aliam, si possit, loco huic medicinam quaerat. *Kust.* Scribendum est *πῖνος*, non *πίνος*. vid. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 300. sq. Etiam in margine cod. Ciz. hic scriptum est *ὁ πῖνος*. Tum quae de vocabulo *χνοῦς* Kusterus disputauit, ea in hunc locum minime quadrant; neque idem probauit, Graecos vnquam dixisse *ἀχείραπος*. Vocabulum *πῖνος* vsurpatum in eam me opinionem adduxit, vt scribendum putem pro *ὥσπερ τινὸς ἀχείραπιήτου νοῦ προσπνέοντος* potius in hunc modum: *ὥσπερ τινὸς χειραλειπτοῦντος, προσπνέοντα* (hoc *προσπνέοντα* e Ciz.): *redolent illi commentarii vetustum πῖνον, quasi hominis palaestra se exercentis: iidemque sunt ἀκρῶς συλλελογισμένοι, i. e. in rationibus conclusis summa inest subtilitas. Etiam sententiis sunt pleni et creberrimi, vel acuti. Περισσὸς, quod sequitur, est egregius, exquisitus. Vid. Schaefer. ad Dionys. de C. V. p. 47. Kiess. [De h. l. v. etiam Toup. ad Longin. sect. XXX. p. 337. Oxon. Schaefer.]*

- 4) *προσπνέοντα μετ' ἐπιστ.*] Scribe et supple. *προσπνέοντα* (in edit. Kust. erat *προσπνέοντος. Kiess.*) καὶ μετ' ἐπιστήμης, etc. *Kust.*
- 5) *πυκνότεατα*] Ciz. *πυκνότεατα, ποικίλλα τε. Kiess.*
- 6) *πλήρους — συλλογισμοῦ*] *Πλήρης συλλογισμός, syllogismus perfectus, cui ad integritatem nihil desit. Kiess.*

μηδὲ 7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. ταύτην
 τοίνυν ἄνωθεν τὴν περὶ τῶν νοητῶν καὶ τὴν
 158 περὶ θεῶν ἐπιστήμην παραδίδωσιν. Ἐπειτα τὰ
 φυσικὰ πάντα ἀναδιδάσκει, τὴν τε ἡθικὴν
 φιλοσοφίαν καὶ τὴν λογικὴν ἐτελεώσατο· μα-
 θήματά τε παντοῖα παραδίδωσιν καὶ ἐπιστήμας
 τὰς ἀρίστας. 8) ὅλως τε οὐδὲν ἔστιν εἰς γνῶ-
 σιν ἑληλυθὸς περὶ ὅτουοῦν παρὰ ἀνθρώποις,
 ὃ μὴ ἐν τοῖς συγγράμμασι τούτοις διηκρίβω-
 ται. εἰ τοίνυν ὁμολογεῖται 9) τὰ μὲν Πυθα-
 γόρου εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ φε-
 (134) ρομένων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτοῦ
 συγγεγράφθαι (καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἑαυτῶν
 ἐπεφίμειζον αὐτά, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέ-
 φερον αὐτά, ὥς ἐκείνου ὄντα), φανερόν ἐκ
 πάντων τούτων, 10) ὅτι πάσης σοφίας ἔμπειρος
 ἦν ἀποχρώντως. 11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας

7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος] Παρηκουσμένως, negligenter: accedat Lexicis hoc aduerbium. In vniuersum serior Graecitas huiusmodi aduerbia a praeteritis passiuī deriuata frequentat. Ἀφοσιοῦσθαι autem (vtror verbis Stephani in Thes. tom. II. p. 1519. sq.) est: non animi intentione, non ex animi promittitudine et cum intentione agere, sed quouis modo, et quasi praevaricari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantum gratia, ne incusemur ob rem neglectam. — Deinde pro ταύτη τοίνυν Ciz. ταῦτα τοίνυν. Kiess.

8) ὅλως τε] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ὅλως δέ. Idem paulo post διηκρίβωται, Arc. διηκρίβηται. Kiess.

9) τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras quaedam ingenii monumenta olim reliquerit, pluribus disputat Clariss. Ioann. Alb. Fabricius in Biblioth. Graec. lib. II. cap. XII. §. 14. Kust. Vide supra ad cap. XXVIII. not. 63. Kiess.

aut aurium tenus eos attigerit. Hanc igitur de iis, quae mente cernuntur, atque de diis, repetitam altius scientiam tradit. Deinde vniuersam rerum naturalium doctrinam exhibet: quin et morum philosophiam et logicam absoluit, variasque disciplinas et optimas quasque scientias exsequitur: vt adeo vniuersim loquendo nihil hominum notitiae subiiciatur, quod non in illis scriptis accurate sit pertractatum. Quum igitur in confesso sit, quaedam inter ea scripta, quae nunc circumferuntur, Pythagorae esse; quaedam autem ex eius ore excepta fuisse (quibus et hinc nullius nomen praescribitur, quaeque propterea ad Pythagoram velut auctorem referuntur): manifestum est, ab omni eum scientia satis instructum fuisse. Geometriae vero potissimum

10) ὅτε πάσης σοφ.] Sic Kust. cum Arc. Ciz. autem et Par. ὅτι Πυθαγόρας πάσ. σ. Kiess.

11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλεῖον est ex MS. pro ἐπὶ πλεῖον, quod prior Edit. habet. Caeterum, quod ad totius loci huius sensum attinet, non colhaeret, Pythagoram Geometriae studuisse, quia ab Aegyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: vt recte etiam obseruauit Schefferus *de Philos. Ital.* cap. V. p. 23. Quare, vt sensui ἀκολουθία sua constet, post ἐπὶ πλεῖον addendum vtique est, ἐν Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Iamblichum initio scripsisse, ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίους· παρ' Αἰγυπτίους γὰρ, etc. Nam fieri facile potuit, et illud παρ' Αἰγυπτίους, cum bis a Iamblichio positum esset, semel a librariis omitteretur: qua ratione sexcenties in veteribus libris

αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμεληθῆναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστὶν ἐπεὶ περ ¹²⁾ ἐκ παλαιῶν ἔτι καὶ ἀπὸ θεῶν διὰ τὰς ¹³⁾ Νείλου προσθέσεις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκην ἔχουσι πᾶσαν ἐπιμετρεῖν ἣν ἐνέμονιο γῆν Αἰγυπτίων οἱ λόγιοι· διὸ καὶ γεωμετρία ὠνόμασται. Ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν οὐρανίων θεωρία παρέργως αὐτοῖς κατεξήτηται, ἥς καὶ αὐτῆς (135) ἐμπείρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε. ¹⁴⁾ πάντα δὲ τὰ περὶ τὰς γραμμὰς ¹⁵⁾ θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηρηθῆσθαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν ἐνρεθῆναι. τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα κατακοινόν τινες Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις ἀνα-
159 φέρουσι. Ταῦτα δὲ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ

peccatum esse, quis ignorat? *Kust.* Non facile erit, qui posteriorem rationem non praeferat. — *Reinesius* in margine cod. Ciz. in locum verborum ἐπὶ πλεῖον substituit, ἐπ' Αἰγύπτου. *Kiess.*

12) ἐκ παλαιῶν] Subintellige χρόνων. Deinde illud ἐπὶ, quod sequitur, mutatum vellem in ἤδη. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἀποθεν. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνωθεν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a deorum aetate, i. e. a temporibus longe antiquissimis. *Kust.* Ἐπὶ non est mutandum. Significat iam inde: qui usus non adeo infrequens est. *Kiess.*

13) Νείλου] MS. habet Νήλου, voce leuiter corrupta. At prior Editio Νείλου, quod Arcerius insigni errore

apud Aegyptios operam eum dedisse ferunt: Aegyptii enim multa habent problemata geometrica; quoniam ab antiquo, et inde ab ipsorum deorum aetate necesse est propter Nili alluiones et auulsiones, vt periti totam Aegyptiorum terram dimetiantur. Nec in coelestium rerum contemplationem obiter inquisiuerunt; fuitque huius etiam scientiae peritus Pythagoras. Caeterum omnia theoremata de lineis indidem profecta esse videntur: nam computationem quod attinet et numeros, in Phoenicia repertos ferunt: coelestium autem doctrinam communiter Aegyptiis atque Chaldaeis adscribunt. Haec vero omnia quum accepisset Pythagoras, aiunt et ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque de-

de Nino intelligendum censebat. Caeterum, quod hic Iamblichus de Geometriae apud Aegyptios inuentione refert, plures confirmant scriptores: quorum loca, vt satis obuia, hic adducere supersedeo. Confer tantum Suidam v. *Ἐπιστήμη*. Kust. Paulo post pro *ἀνέχουσι*, quod habent Arc. et Kust., e Ciz. reposui *ἔχουσι*, in quod etiam Scaliger inciderat. Idem Ciz. *ἀνέμοντο* et οἱ λόγοι. Kiess.

14) πάντα δὲ] Ciz. πάντα δὴ. Kiess.

15) θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηρητῆσθαι δοκ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleni. In priore enim Edit. desunt verba haec: ἐκεῖθεν ἐξηρητῆσθαι δοκί· τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὗρεθῆναι· τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα. Kust. In Ciz. ἐξαρητῆσθαι. Item κατακοινόν. — In sequentibus post τὰς ἐπιστήμας scripsi προάγειν pro προσάγειν, quod

ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι. ¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπεν εἶναι καὶ οἷον εἰ φιλίαν σοφίας· σοφίαν δὲ ἐπιστήμην τῆς ἐν τοῖς οὐ-
σιν ἀληθείας. ¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἦδει καὶ ἔλεγε τὰ
ἄϋλα καὶ αἰδία καὶ ¹⁸⁾ μόνα δραστικά, ὅπερ
ἐστὶ τὰ ἀσώματα· ὁμωνύμως δὲ ¹⁹⁾ λοιπὸν ὄν-
τα καὶ κατὰ μετοχὴν αὐτῶν οὕτω καλούμενα,
σωματικά ²⁰⁾ εἶδη καὶ ὑλικά, γεννητὰ τε καὶ
φθαρτὰ καὶ ²¹⁾ ὄντως οὐδέποτε ὄντα· τὴν δὲ
(136) σοφίαν ἐπιστήμην εἶναι τῶν κυρίως ὄντων, ἀλλ'
οὐχὶ τῶν ὁμωνύμως, ἐπειδὴ περ οὐδὲ ἐπιστητὰ
ὑπάρχει τὰ σωματικά, οὐδὲ ἐπιδέχεται γνῶσιν
βεβαίαν, ἀπειρά τε ὄντα καὶ ἐπιστήμη ἀπερί-

cum edd. Arc. et Kust. Cod. Ciz. habet. At haec verba
vbiniis confunduntur. *Kiess.*

¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ
ὄρεξιν αὐτὴν εἶπ.] Haec et omnia quae sequuntur
vsque ad finem Numeri 160. αὐτολεξεῖ etiam leguntur
apud Iamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.*
pag. 5. et 6. Confer etiam Nostrum supra, Num. 59.
Kust. Vide de hoc omni loco Tiedemann. p. 352.
sq. *Kiess.*

¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἦδει καὶ ἔλεγε τ.] Confer omnino Schef-
ferum de *Philos. Ital.* c. VIII. et Sam. Tennulium ad
Iamblich. in Nicomach. *Arithmet.* p. 78. 79. Caete-
rum pro ἦδη ex MS. reposuimus ἦδει. *Kust.* Ten-
nulus tuetur ἦδη, quod vertit, iam vero entia etiam.
Sed ἦδει, intelligebat, sentiebat, er verstand darunter,
haud dubie verum est, nisi forte praeferenda sit forma
recentiorum Atticorum ἦδη, de qua vid. Koen. ad
Gregor. Cor. p. 122. ed. Schaeff. *Kiess.*

¹⁸⁾ μόνα δραστικά] Ita, vt in Nicomachi *Arithmet.* p.
5. etiam hic Ciz. legit pro μονοδραστικά. quod Arce-

monstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem ille primus appellauit, affectationemque quandam et quasi amicitiam sapientiae esse dixit: sapientiam vero, scientiam veritatis, quae est in entibus: entia autem, quae sunt expertia materiae, aeterna, et sola efficientia; qualia sunt incorporalia. nam quae per participationem illorum entia vocantur, vt corporea, materialia, generationi et corruptioni obnoxia, illa tantum aequiuoce talia, adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quae proprie, non vero circa ea, quae aequiuoce sunt entia; quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt, quum sint in-

rius et Kusterus hic non mutarant. In Par. haec leguntur: *μόνον δραστικά, μόνη νόω δρατικά*. Ultima continent explicationem. — Deinceps pro *ἔπερ* rectius legeris *ἄπερ*. *Kiess*.

19) *λοιπὸν*] Par. *λοιπά*. Post *ὄντα* Ciz. cum Arc. *καὶ* omittit. Innumeris locis *καὶ* ante *κατὰ* per librariorum incuriam omissum est. *Kiess*.

20) *εἰδῆ*] Sic rescripsi pro *ἡδῆ*, quod prior Edit. habet; idque auctoritate Iamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. vbi vide Satm. Tennulium. *Kust*. Etiam Ciz. hic *ἡδῆ*, et vide, ne hoc quoque mutandum sit in *ἡδε* totusque locus sic legendus: *δμωνύμως δὲ λοιπὸν ὄντα — καλούμενα, τὰ σωματικά ἡδε καὶ ὑλικά* etc. *Kiess*.

21) *ὄντως*] Sic recte MS. itemque Iamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose *οὕτως*. *Kust*.

ληπτα, καὶ οἷονεὶ μὴ ὄντα ²²⁾ κατὰ διαστολὴν
 τῶν καθόλου, καὶ οὐδὲ ὅρῳ ὑποπεσεῖν εὐπε-
 160 ριγράφως δυνάμενα· τῶν δὲ φύσει μὴ ἐπιστη-
 τῶν οὐδὲ ἐπιστήμην ²³⁾ οἷόν τε ἐπινοῆσαι· οὐκ
 ἄρα ὅρεξιν τῆς μὴ ὑφεστώσης ἐπιστήμης εἰκὸς
 εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κυρίως ὄντα,
 καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως διαμένον-
 τα, καὶ τῇ [²⁴⁾ ὄντως] προσηγορίᾳ αἰεὶ συν-
 πάροντα. καὶ γὰρ τῇ τούτων καταλήψει συμ-
 βέβηκε ²⁵⁾ καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων πα-
 ρομαρτεῖν, οὐδὲ ἐπιτηδευθεῖδάν ποτε· οἷα δὲ
²⁶⁾ τῇ τοῦ καθόλου ἐπιστήμῃ ἢ τοῦ κατὰ μέ-
 ρος· τοιγάρ, περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρ-
 χύτας, καλῶς διαγνόντες, ἔμελλον καὶ
 περὶ τῶν κατὰ μέρος, οἷά ἐντι, καλῶς
 ὀψεῖσθαι. ²⁷⁾ διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονο-

22) κατὰ διαστολὴν] Rectius, κατ' ἀντιδιαστολὴν, vt
 habet Iamblichus in Nicomachi Arithmet. loco lauda-
 to. Kust. Tennulius ibi interpretatur propter oppo-
 sitionem uniuersalium; Tiedemann. p. 352. wegen ihres
 Gegensatzes mit den allgemeinen Begriffen. — Dein-
 ceps in Ciz. ante οὐδὲ deest καί. Kiess.

23) οἷόν τε] Ita cum Kust. Ciz. In edit. Arc. οἷον τε.
 Fuit ergo in hoc codice οἷόν τ' ἐστὶ, quod item no-
 tatum est in marg. cod. Spanhem. Verum ἐστὶ abesse
 potest. Vid. Koen. et Schaef. ad Gregor. Cor. p.
 152. sq. Kiess.

24) ὄντως] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par. ὄντα.
 In Nicomachi Arithmet. prorsus deest, idque recte.
 Videtur e margine in contexta esse illatum. Tiede-
 mann. p. 352. vertit: denen immer einerley Benennung
 zukommt. Immo: quae una cum suo nomine semper
 sunt. Kiess.

25) καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescriptimus ex

finita, nec scientia se patiantur comprehendi, ita vt respectu vniuersalium perinde se habeant, ac si non essent, nec insuper definitione includi queant. Quae autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiae non subsistentis; sed potius scientiae eorum, quae proprie entia sunt, quaeque semper circa eadem et eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam et horum intellectum sequi solet intellectus entium aequiuoce talium, etiamsi non intendatur eo studium, perinde vt scientiam vniuersalium particularium scientia consequitur. Nam, *qui de vniuersalibus, inquit Archytas, recte iudicant; etiam particularia qualia sint, praeclare perspicient.* Idcirco non

Iamblichō in Nicomachum. Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων, etc. Ὁμωνύμως vero erat etiam in MS. Kust. Cod. Ciz. consentit cum edit. Arcerii. Kiess.

26) τῇ τοῦ καθόλου] Inserui τοῦ post τῇ. Hoc necessarium esse patet ex adiectis verbis ἡ τοῦ κατὰ μέρος: de quibus in Ciz. desunt ἡ τοῦ. Kiess.

27) διόπερ — τὰ ὄντα] Haec verba in Ciz. desunt. Pro ἀπλᾶ, quod Kusterus e MS. dedit, in edit. Arc. est ἀπλῶς. Tum cod. Par. e marg. Spanh. pro ἡδὴ praebet εἰδῇ. Pro καὶ πολυειδῇ in Arc. legitur κατὰ πολυειδῇ, in Ciz. et Par. καὶ τὰ πολυειδῇ. Ceterum in hoc loco, qui etiam apud Iamblichum in Nicomach. p. 6. corruptus est, nonnulla ita transponenda videntur:

γενῇ, οὐδὲ ἀπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποικίλα δὲ ἤδη καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, τὰ τε νοητὰ, καὶ ἄσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κληῖσις, καὶ τὰ σωματικά καὶ ὑπ' αἰσθησὶν πεπωκότα, ἃ δὲ (137) κατὰ μετοχὴν κοινωνεῖ 28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι.

161 Περὶ δὲ τούτων ἀπάντων ἐπιστήμας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας, καὶ οὐδὲν παρέλιπεν 29) ἀδιερεύνητον. καὶ τὰς κοινὰς δὲ ἐπιστήμας, ὥς περ τὴν ἀποδεικτικὴν, καὶ τὴν ὀριστικὴν, καὶ τὴν διαιρετικὴν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὥς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ὑπομνημάτων εἰδέναι. 30) εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῇ ἔμφασιν συμβολικῶς τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβαίνει, ὥς περ διὰ 31) χειροχρίστων τινῶν λόγων, ἢ 32) μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιος

διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονογενῇ οὐδὲ ἀπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, τὰ τε νοητὰ καὶ ἄσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κληῖσις· ποικίλα δὲ ἔτι (pro ἤδη) καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, καὶ τὰ σωματικά καὶ ὑπ' αἰσθησὶν πεπωκότα, κ. τ. λ. *quapropter non sola neque unigenia neque simplicia sunt entia, intelligibilia et incorporea, quae entia appellantur; immo varia et multiformia considerantur, corporea et quae sub sensum cadunt, etc. Est tamen vel sic oratio hialca.* Kiess.

28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι] Reuocauī praesens γίνεσθαι, quod tuentur cum edit. Arc. Cdd. Ciz. et Par. Kusterus e Iamblichō in Nicomach. p. 6. adsciuerat γενέσθαι. Praeterea in edit. Arc. pro ὄντως est ὄντος. Kiess.

29) ἀδιερεύνητον] In Ciz. ἀδιαρεύνητον. Idem Ciz. cum Arc. καὶ τὰς κοινὰς δέ. Kiess.

30) εἰώθει] Par. e marg. Spanhem. εἴωθε. Kiess.

sola neque vnigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia et multiplici specie esse cernuntur: quaedam nempe intelligibilia et incorporea sunt, quae entium nomine veniunt; alia vero corporalia, et sub sensum cadentia, quae per communicationem quandam de ente participare contingit. De his omnibus ille scientias tradidit maxime appositae, nihilque prorsus in iisdem inexcussum reliquit. Sed et scientias illas communes de demonstratione, de definitione, de diuisione, homines edocuit, vti ex commentariis Pythagoricis videre licet. Solebat etiam breuissimis dictis plurimos atque multifarios sensus symbolico more apud familiares effundere, prorsus vti Apollo Pythius, et ipsa etiam natura, per oraculorum effata,

31) χειροχρήστων τιῶν λόγων] Scribe, πυθοχρήστων τιῶν λογίων. Loquitur enim hic de oraculis siue effatis Apollinis Pythii: quae infra cap. 34. in fine πυθοχρήστα λόγια vocantur. Deinde Πύθιος renocauit ex MS. pro corrupto πύτιος, quod est in priore Edit. et Arceriani ingenii conatus elusit. Sic supra Num. 105. Iamblichus dicta Pythagorae similia esse dicit χρησμοῖς τοῦ Πυθίου. Kust. Reinesius in cod. Ciz. ad vocabulum χειροχρήστων adscripsit πυθοχρήστων, βιοχρήστων. Hoc βιοχρήστων aptius certe videtur, quam πυθοχρήστων, quum sequatur nomen ὁ Πύθιος. Locus autem ipse sic comparatus est, vt requiratur verbum significans brevis, vel simile quid. Kiess.

32) μικρῶν] Par. μικροῖς. Deinceps Ciz. ὁ Πύθιος τε. Hoc τε reposui. Idem Ciz. tamen male interpungit ante ὁ Πύθιος. Kiess.

τε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθῃ ἀνήνυτα καὶ δυσ-
 επινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ³³⁾ ὑπο-
 162 φαίνουσι. Τοιοῦτον δὴ ἐστὶ τὸ Ἀρχὴ δέ τοι
 ἡμῖν ³⁴⁾ παντός ἀποφθεγμα Πυθαγόρου
 αὐτοῦ. οὐ μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμισιχίῳ,
 ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παραπλησίοις ὁ θειότατος
 Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζώπυ-
 ρα τοῖς δυναμένοις ³⁵⁾ ἐναύσασθαι, βραχυλο-
 (138) γία τινὲ ἐναποθησαυρίζων ³⁶⁾ ἀπεριβλεπτον
 καὶ παμπληθῇ θεωρίας ἔκτασιν· οἷόνπερ καὶ
 ἐν τῷ·

³⁷⁾ Ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν·

ὁ δὲ πυκνότατα πρὸς ἅπαντας ἐπεφθέγγετο. ἢ
 πάλιν, ³⁸⁾ ἐπιφυλότις, ἰσότης, φιλότης·
 ἢ ἐν τῷ ³⁹⁾ κόσμος ὀνόματι, ⁴⁰⁾ ἢ νῆ Δίῃ ἐν

33) ὑποφαίνουσι] Scaliger, ὑποφαίνουσα: idem enim
 pro corrupto ὁ πύτιος scripserat ὅποια τις. Kiess.

34) παντός] Par. σύμπαντος, et ἡμισιχίῳ. Kiess.

35) ἐναύσασθαι] Ciz. ἀναύσασθαι. Tum βραχυλογία.
 Porro idem cum Par. ἐναποθησαυρίζων pro eo, quod
 Arc. et Kust. habent, ἀποθησαυρίζων. Illud reposui.
 Kiess.

36) ἀπεριβλεπτον] Obrechtus, ut ex versione eius
 colligitur, legit ἀπερίληπτον: quod probo. Kust. At
 melius congruit verbis adiectis ἀπεριβλεπτον. Kiess.

37) Ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπ.] Dicti huius Pythagorici
 meminerunt etiam Theo Smyrnaeus, Sextus Empiricus,
 Themistius, et alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII.
 12. Kiess. [Mox malim ἀπεφθέγγετο. Schaefer.]

38) ἐπιφυλότις, ἰσότης] Scribe, ἢ φιλότης, ἰσότης: et
 deinde illud alteram φιλότης, quod sequitur, dele.
 Est enim superfluum. Obrechtus legit: φιλότης,
 ἰσότης· ἰσότης, φιλότης. Kust. Illis dictis Kusterus

atque parua, si molem spectes, semina, immensam copiam difficilium intellectu notionum atque effectuum producant. Tale est illud: *Principium dimidium totius*: quod apophthegma ipsum Pythagoram auctorem habet. Neque tantum in praesenti hoc hemistichio, sed et in aliis similibus diuinissimus ille Pythagoras igniculos veritatis abscondit, illis, qui lumen inde accendere possent, in breuiloquio quodam incomprehensibilem latissimeque patentem contemplationis extensionem recondens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conueniunt numero:

quod saepius omnibus inculcabat; vel porro: *Amicitia aequalitas; aequalitas amicitia est*; vel in nomine *cosmos*, i. e. mundus; vel pro-

in curis secundis haec addit: „Post πάλιν videri quodque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, vt ex iis, quae praecedunt et sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἢ πάλιν ἐν τῷ, ἢ φιλότης, ἰσότης, etc. Caeterum respicit hic Iamblichus ad id, quod Laertius et alii de Pythagora tradunt, eum amicitiam primum vocasse ἰσότητα, id est, aequalitatem.“ Loganus pag. 103. legit: ἐπὶ φιλίας, ἰσότης, φιλότης, vel etiam ἐπὶ φιλότητος, de amicitia dicebat. — In Cdd. Ciz. et Par. pro ἐπιφιλότης legitur ἐπιφιλότης. Maxime probabilis haec lectio videtur: ἢ πάλιν ἐν τῷ φιλότης, ἰσότης. ἰσότης, φιλότης. Kiess.

39) κόσμος] Ita, monentibus etiam Scaligero et Kustero, dedi pro κόσμου. Materialiter enim, vt vulgo dicitur, vox ista hic ponitur. Kiess.

40) ἢ νῆ Δία] Sic MS. At in priore Edit. corruptis-

τῷ φιλοσοφία, ἢ καὶ ἐν τῷ 41) στῶή καί-
 ετων, ἢ τὸ 42) διαβοώμενον ἐν τῷ τετρα-
 κτύς. ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα
 Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέ-
 λειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπε-
 νοεῖτο, καὶ οὕτω σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξεθιάζετο
 ὑπὸ τῶν συνιέντων, ὥστε εἰς ὅρκου οὐκλήματα
 περιῶδατο τοῖς ὁμακόοις.

Οὐ μὰ 43) τὸν ἀμετέρη γενεῇ παραδόντα τετρα-
 κτύς,
 (139) Παγὰν ἀεννάου φύσεως, ῥίζωμά τ' ἔχουσιν.

163 Τοῦτο μὲν οὖν οὕτω θαυμαστὸν ἦν τὸ εἶδος
 αὐτοῦ τῆς σοφίας. Τῶν δ' ἐπιστημῶν οὐχ ἥκι-
 στα φασιν αὐτοὺς τοὺς Πυθαγορείους τιμῶν
 μουσικὴν τε καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν. 44) ὁμο-
 πηλοὺς δὲ εἶναι καὶ ἀκουστικούς καὶ ἐπαινέι-

sime, ἡγηυῖα (Ciz. ἡ νῆυῖα, Küss.): quod Arce-
 rius in ἡ ἰδῖα mutandum censebat. Kust.

41) στῶή καίετων] Monstra verborum, vel potius
 mendorum: quae feliciter, ut puto, profligavit Ob-
 rechtus. Legit enim, ἐν τῷ εὐεστώ καὶ αἰεστώ. Quid
 autem voces illae significant, Grammatici te docebunt.
 Vnum tamen, fateor, coniecturae huic obstat; quod
 nempe Laertius et alii testentur, Democritum primum
 vocis εὐεστώ fuisse inuentorem; quippe qua εὐθυμίαν,
 siue animi tranquillitatem designauerit. An vero alii
 ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc
 non memini. Quare haereo. Kust. Diogen. Laert.
 VII, 9, 10. καλεῖ δ' αὐτὴν (scil. Δημόκριτος τὴν εὐθυ-
 μίαν) καὶ εὐεστώ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὀνόμασι. Stob. Ecl.
 lib. II. cap. 7. p. 76. ed. Heer. τὴν καὶ εὐθυμίαν, καὶ
 εὐεστώ, καὶ ἁρμονίαν, συμμετρίαν τε καὶ ἀταραξίαν καλεῖ.
 Suidas: ὅτι τὸ εὐ εἶστω εὐδαιμονία καλεῖται, ὥσπερ τὸ αἰ-
 εστω ἐπὶ τῆς αἰδιότητος. Logano, p. 103. scribendum

fecto in nomine *philosophia*; vel etiam in *euesto* aut et *aeiesto*, id est, tranquillo et constanti animo; vel denique vulgatum illud in *tetractys*. Haec omnia et alia etiam plura huius generis inuenta figmentaue Pythagoras in vtilitatem et emendationem familiarium suorum excogitabat, eaque adeo venerabilia, adeo diuina ab intelligentibus habebantur, vt apud condiscipulos in iurisiurandi formulam abierint:

*Non, per eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;
In qua fons naturae habitat radixque perennis.*

Hoc itaque tam admirabile genus eius sapientiae erat. Inter scientias autem haud postremo loco Pythagorei Musicam, Medicinam et diuinandi artem excolebant. Taciturni autem erant et ad auscultandum exercitati; eumque, qui audire nouisset,

videtur: ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ὀνόματι, ἡ ἂ μὴν ἦν ἴδια (vel ἡ ἂ καὶ μὴν ἦν ἴδια) ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἡ καὶ ἐν τῷ στοιχείῳ (pro σιῶν καίτων) ἡ τὸ διαβ. etc. At ne στοιχείον quidem fuit πλάσμα et ποίημα ipsius Pythagorae. vid. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 400. sqq. Lectum hic fuisse verbum, cuius auctor Pythagoras aut fuit aut fuisse a suis credebatur, hoc quidem patet: at quale id fuerit, hoc in tanta lectionis corruptione nemo facile diuinauerit. *Kiess.*

42) διαβρώμερον] Ex MS. pro inepto διαβρώμερον, quod prior Edit. habet. *Kust.*

43) Οὐ μὰ τὸν ἄμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diuersitate. Vide quae ibi notauimus. *Kust.* Ciz. οὐ μὰ, et τετρακτὴν. *Kiess.*

44) σιωπηλοὺς] Ex MS. pro corrupto σιωπικοὺς. *Kust.*

σθαι παρ' αὐτοῖς τὸν δυνάμενον ἀκοῦσαι.
 45) τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα μὲν ἀποδέχεσθαι
 τὸ διαιτητικὸν εἶδος· καὶ εἶναι ἀκριβεστάτους
 ἐν τούτῳ, καὶ πειρᾶσθαι πρῶτον μὲν κατα-
 मानθάνειν σημεῖα συμμετρίας, πόνων τε καὶ
 46) σιτίων καὶ ἀναπαύσεως. ἔπειτα περὶ αὐτῆς
 τῆς κατασκευῆς τῶν 47) προσφερομένων σχεδὸν
 πρώτους ἐπιχειρῆσαί τε καὶ πραγματεῦσθαι
 καὶ διορίζειν. ἄψασθαι δὲ 48) χρῆ καὶ κατα-
 πλασμάτων 49) ἐπὶ πλεῖον τοὺς Πυθαγορείους
 τῶν ἔμπροσθεν· τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας
 ἦντον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τούτων τοῖς πρὸς
 τὰς ἐλκώσεις μάλιστα 50) χρῆσθαι· τὰ δὲ περὶ
 τὰς τομάς τε καὶ καύσεις ἥκιστα πάντων
 164 ἀποδέχεσθαι. Χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς ἐπω-
 δαῖς πρὸς ἕνια τῶν 51) ἀρρώσθημάτων. ὑπε-
 λάμβανον δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλην συμ-
 (140)βάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ χρῆται
 κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. 52) ἐχρῶντο

45) τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἕνια τῶν ἀρρώ-
 στημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ etiam leguntur in-
 fra, Num. 243. Kust.

46) σιτίων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Vid.
 ad Protreptic. p. 177. not. 8. Kiess.

47) προσφερομένων] Sic etiam hic, monentibus Scali-
 gero, Kustero, et re ipsa, pro προσφερομένων, quod in
 edd. Arc. et Kust., item in cod. Ciz. hic exstat, re-
 scripsimus. — Ante πραγματεῦσθαι Ciz. cum Arc.
 omittit καί. Kiess.

48) χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhe-
 miani notauerat, χρῶσις: quod non aspernandum.
 Kust. Loganus coniecit, legendum esse χρῶσθαι

laude prosequabantur. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quæ dietam moderatur, inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque, et somni modum explorarent; deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed succos medicatos minus probabant: illisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Existimabat autem ille, Musicam quoque plurimum ad sanitatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed et Ho-

vel *χρίσεων καὶ καταπλ.* Idem recto censet, *φαρμακείας* (Ciz. *φαρμακίας*) potiones et medicamenta interna potius esse, quam *unguenta medicata*, ut vertit Obrechtus. — Mihi *χρισμάτων* videtur vera lectio. *Kiess.*

49) ἐπὶ πλείον] Ciz. ut Arc. ἐπὶ πλείω. *Kiess.*

50) *χοῆσθαι· τὰ δὲ*] In Ciz. desunt voces *τὰ δὲ*. Quae praecedunt, sic videntur scribenda: *αὐτοῖς δὲ τοῦτοις πρὸς τὰς ἐλκ. haec ipsa cataplasmata ulceribus sanandis maxime adhibebant.* *Kiess.*

51) ἀρώσθημάτων] Ciz. ἀρωσθημάτων. *Kiess.*

52) *ἐχωόντο δὲ καὶ Ὀμ.*] Supra cap. XXV. Num. 111. vbi rectius legitur *ἐξυλεγμέναις*. *Kust.* In edd. Arc. et *Kust.* est *διελεγμέναις*. Ciz. recte *διελεγμέναις*. *Kiess.*

δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσι διελεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν. ὥντο δὲ δεῖν κατέχειν καὶ διασώζειν ἐν τῇ μνήμῃ πάντα τὰ διδασκόμενά τε καὶ φραζόμενα· καὶ μέχρι τούτου συσκευάζεσθαι τὰς τε μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις, μέχρις οὗτου δύναται παραδέχεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεῦον· ὅτι 53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γινώσκειν, καὶ ἐν τῇ γνώμῃ φυλάσσειν. ἐτίμων γοῦν σφόδρα τὴν μνήμην, καὶ πολλὴν αὐτῆς ἐποιοῦντο γυμνάσιον τε καὶ ἐπιμέλειαν, 54) ἐν γε τῷ μανθάνειν οὐ πρότερον ἀφιέντες τὸ διδασκόμενον, ἕως περιλάβοιεν βεβαίως τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης μαθήσεως, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν λεγομένων 165 ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. Πυθαγόρειος ἀνὴρ οὐ πρότερον ἐκ τῆς κοίτης ἀνίστατο, ἢ τὰ χθρὲς γενόμενα πρότερον ἀναμνησθεῖη. ἐποιεῖτο δὲ τὴν ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. ἐπειρᾶτο 55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, τί πρῶτον εἶπεν, ἢ ἤκουσεν, ἢ προσέταξε τοῖς ἔνδον ἀνα- (141) στάς, ἢ τί δεύτερον, ἢ τί τρίτον. καὶ 56) περὶ

53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γιν.] Est locus corruptus et obscurus, quem cum Obrechtio sic legerim: ὃ δὲ γινώσκειν, τοῦτο δὲ, ὃ τὴν γνώμην, etc. Kust. Immo ita locus scribendus videtur: ὃ δὲ γινώσκειν καὶ ἐν τῇ γνώμῃ φυλάσσειν. Kiess.

54) ἐν γε] Sic scripsi pro ἐν γε. Nihil enim est, quo te referri possit. Quae enim sequitur enunciatio, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν etc. ea annectitur superioribus, ἐποιοῦντο ἐπιμέλειαν etc. — Pro ἀφιέντες, vt rescripsit Kusterus, in Ciz. vt in edit. Arc. est ἐφιέντες, ibidemque deest τῶν ante καθ' ἡμέραν. Kiess.

meri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quaecunque didicerant audiuerantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid, haec vero, qua cognitum asseruare oportet. Ergo memoriam maximopere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant; in discendo quidem non prius omittentes quae docebantur, quam firmiter prima disciplinae rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quae dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant. Vir Pythagoreus nunquam e lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret, quae pridie acta erant: quae ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiuerit, vel domesticis suis e lecto surgens praeceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat

55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ] Sic Arc. et Kust. In Ciz. ἀναλ. ἐν τῇ διαν. Kiess.

56) περὶ τῶν ἰσομένων] Ex MS. pro περὶ τὸν ἰσομένον. Kust. Paulo post Par. πρῶτον pro πρώτῳ. Kiess.

τῶν ἐσομένων ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ πάλιν αὐ-
 ἐξιὼν τίνι πρώτῳ ἐνέτυχεν, ἢ τίνι δευτέρῳ,
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρώτοι, ἢ δευτεροί,
 ἢ τρίτοι. καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ αὐτὸς λό-
 γος. πάντα γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ
 διανοίᾳ τὰ σὺμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὔτε
 τῇ τάξει προθυμούμενος ἀναμιμνήσκεισθαι,
 57) ὥςπερ συνέβη γενέσθαι ἕκαστον αὐτῶν. εἰ
 δὲ πλείω σχολὴν ἄγοιεν ἐν τῷ διεγείρεσθαι,
 58) τὰ κατὰ τρίτην ἡμέραν σὺμβάντα τὸν αὐ-
 166 τὸν τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν. Καὶ ἐλ-
 πλέον ἐπειρῶντο 59) τὴν μνήμην γυμνάζειν
 οὐδὲν γὰρ μεῖζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπει-
 ρίαν καὶ φρόνησιν τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.
 ἀπὸ δὴ τούτων τῶν ἐπιτηδευμάτων συνέβη τὴν
 Ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσόφων ἀνδρῶν ἐμπληροθῆ-
 ναι, καὶ πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὅτε-
 ρον 60) διὰ Πυθαγόραν μεγάλην Ἑλλάδα κλη-
 θῆναι, καὶ πλείστους παρ' αὐτοῖς ἀνδράς φι-
 λοσόφους καὶ ποιητὰς καὶ νομοθέτας γενέσθαι
 τὰς τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικάς, καὶ τοὺς
 λόγους τοὺς ἐπιδεικτικούς, καὶ τοὺς νόμους
 τοὺς γεγραμμένους παρ' ἐκείνων εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα συνέβη κομισθῆναι· καὶ περὶ τῶν φυσικῶν
 ὅσοι τινὰ μνείαν πεποιήνται, πρῶτον

57) ὥςπερ συνέβη] Ita Kust. In edit. Arc. ὥς συνεβη
 in Ciz. ὥς ποτε συν. Kiess.

58) τὰ κατὰ]. Ita Kust. In Ciz. καὶ τὰ, in Arc. edit.
 κατὰ sine τὰ. Kiess.

et agendorum ratio: iterumque recordabatur, cui primum, domo egressus, cui deinde obuius fuerit: et qui primo, qui secundo, qui tertio loco sermo habitus esset; et sic deinceps. Omnia enim memoria repetere allaborabat, quae toto die gesta erant; idque eo ordine, quo singula illorum euenierant. Si vero expergefacto plus otii superesset, tum etiam eorum, quae nudius tertius acta erant, eodem modo reminisci conabatur. Memoriam igitur potissimum exercere allaborabant: utpote quum nihil sit, quod ad scientiam, ad experientiam, ad prudentiam denique comparandam magis quam vis reminiscendi valeat. Per haec itaque studia tota Italia philosophis repleta, quaeque antea ignobilis erat, postea propter Pythagoram Magna Graecia cognominata est: plurimique ibi philosophi, poetae et legislatores prouenerunt: quorum artes rhetoricae, generisque demonstratiui orationes, et leges ab iis scriptae, in Graeciam translatae sunt. Sed et qui physices aliquam mentionem fecerunt, primo loco Empedo-

59) τὴν μνήμην] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro eo quod ante sine sensu legebatur τῇ μνήμῃ. *Kiess.*

60) διὰ Πυθαγόραν] Ciz. διὰ Πυθαγόρας. Idem φωνῶν pro φυσικῶν. De appellatione Magnae Graeciae vid. Meiners. p. 392. sq. *Kiess.*

Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην τὸν Ἐλεάτην προ-
φερόμενοι τυγχάνουσιν· οἳ τε γνωμολογῆσαι
(142) τι τῶν κατὰ τὸν βίον βουλόμενοι, τὰς Ἐπι-
χάρμου διανοίας προφέρονται· καὶ σχεδὸν
πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσι. περὶ
μὲν οὖν τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ πῶς ἅπαντας
ἀνθρώπους ἐπὶ πλεῖστον εἰς αὐτὴν προεβίβα-
σεν, ἐφ' ὅσον ⁶¹⁾ ἕκαστος οἷός τε μετέχειν αὐ-
τῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτὴν τελέως, διὰ τού-
των ἡμῶν εἰρήσθω.

K. E. Φ. λ'.

167 *) Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπι-
τῆδενσε καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄριστα

61) ἕκαστος] Sic recte Ciz. Editiones Arc. et Kust.
habent ἕκαστον. Kiess.

*) Quanquam sub finem capituli 29. oratio sic est con-
formata, ut primo adspectu capituli 30. initium cum
praecedente cohaerere videatur: plura tamen suadent,
ut a paragrapho 167. fragmentum novum, continuan-
dum illud ad paragr. 248., praeter loca nonnulla in-
terposita, incipere statuamus. Primum enim huius
fragmenti, praeterquam locorum interpositorum, ora-
tio ab oratione fragmenti praecedentis et ceterorum
Pythagoreorum ita differt, id ut facillime sentiat. Oratio
est pura, casta, imminis ab inani novorum
et splendorum verborum ornatu, digna Aristotelis
aequali et discipulo. Tum occurrunt hic quidem
multa, quae iam in praecedentibus e Diogene et Ni-
comacho repetitis fragmentis lecta sunt: ea tamen
huius fragmenti auctori debere Diogenem et Nico-
machum, quam hisce illum, verisimilius est. Deni-
que res Abaridis (sect. 216.) aliter hic narrantur,
quam ab utrovis fragmentorum iam examinerum

clum et Parmenidem Eleatem citare solent; et qui sententias vitae communi vtilis tradere volunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quae omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque haec hactenus de eius sapientia, et quomodo omnes homines pro captu quemque suo in illam penitus deduxerit, quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

De iustitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime per-

auctore factum est. Contendere igitur licet, locum nos hic legere antiqui Pythagorei: is qui sit, definire non ausim. Quod Charondas, Zaleucus (sect. 172.) et Epimenides (sect. 222.) in Pythagorae discipulis numerantur, et Abaridi tanta miracula tribuuntur, id tam insignem prodit credulitatem et imperitiam, ut Heraclides huius loci auctor haberi posset, nisi sect. 186. alioque loco in laudibus Pythagoreorum poneretur, quod a mactandis et immolandis animalibus abstinerent: id quod Heraclides, teste Porphyrio (de abst. I. 4.), multis argumentis impugnauit. Multo minus fabulae insertae, errores turpes in temporibus computandis admissi, laudesque victui ex herbis parato tributae, de Aristoxeno nos cogitare sinunt, quamquam compertum est, locum amplum a sect. 229. ad 240. ex hoc historico, et non pauca e Dicaearcho sumpta esse. Quae quum ita sint, ex Hermippo aut Cleurcho hic locus exscriptus esse videtur, idemque dignus est, qui diligenter excutiatur, quandoquidem e similitudine, quae inter nonnullas eius partes atque fragmenta Aristoxeni et Dicaearchi intercedit, colligi potest, auctorem horum philosophorum alterutrum sequutum

ἂν καταμάθοιμεν, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς
 κατανοήσοιμεν αὐτὴν καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αι-
 τίων φύεται, τὴν τε τῆς ἀδικίας πρώτην αἰτίαν
 κατίδοιμεν· καὶ μετὰ τοῦτο ἂν εὖροιμέν τε,
 ὡς τὴν μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δέ, ὅπως καλῶς
 1) ἐγγένηται, παρεσκεύασεν. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ
 δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, 2) καὶ τὸ
 ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμο-
 παθεῖν πάντας καὶ 3) ἐπὶ τὸ αὐτὸ 4) τὸ ἐμὸν
 φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον· ὥςπερ δὴ καὶ
 5) Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων
 168 συμμαρτυρεῖ. Τοῦτο τοίνυν ἄριστα ἀνδρῶν
 (143)

esse. Porrigi autem hoc fragmentum ad sectionem
 248., tum ex orationis aequabilitate, tum ex conti-
 nua argumentorum serie cognoscitur. Passim quidem
 oratio abrumpitur. Sed hoc inde factum est, quod
 Iamblichus aliquot locis, ubi narratio non satis plena
 videretur, aliorum scriptorum fragmenta, et quidem
 ea, quae maximam partem iam antea essent allata,
 intersereret. Huiusmodi emblemata est locus, qui con-
 tinet paragraphos a 188. ad 194. Huius enim loci
 initium non cohaeret cum fine praecedentis, idemque
 iam sect. 111. e Diogene erat allatum; reliquas autem
 paragraphos Iamblichus e Porphyrio, atque hic, ut
 ex, fine vitae Pythagorae intelligitur, e Neanthe et
 Hippoboto sumsit. Sectio autem 195. non cum praec-
 edentibus, sed cum sectione 187. cohaeret.

Aliud emblemata incipit media fere paragrapho 225.
 et porrigitur ad paragraph. 240. Hoc totum fragmen-
 tum, quod neque cum praecedentibus, neque cum
 sequentibus, neque satis secum ipsum cohaeret, con-
 tinet loca e Diogene et Aristoxeno sumpta, eaque iam
 ante a Iamblichio allata. Quid? quod sectione 234.
 ex Aristoxeno aliquid affertur, quod paulo ante se-
 ctione 226. commemoratum est. Quodsi haec tota
 paragraphorum series loco, quo leguntur, eximuntur,

spiciemus, si illam a primis principiis, causisque ex quibus nascitur, arcessiuerimus, atque simul vnde iniustitia primum oriatur, considerauerimus: ita enim deprehendemus, quo modo hanc quidem declinauerit, illam vero praeclare instillauerit. Est itaque principium iustitiae, communio et aequalitas, ac vt omnes instar vnius corporis et animae iisdem afficiantur, et vnum idemque meum et tuum appellent: vti et Plato testatur, qui id a Pythagoreis didicit. Hoc ipsum igitur

videmus, duos narrationis fines, qui antea sunt indicati, abruptos optime coire, atque initio paragraphi 237. id continuari, quod paragrapho 223. de Pythagoreorum amicitia tradi coeptum erat. Initium sectionis 241. declarat, eundem scriptorem loqui pergere, et finis sectionis 248., eum iam loquendi finem facere. Meiners. p. 284 — 287.

- 1) ἐγγένηται] In Ciz. ἐγγόνηται. Comma post μετὰ τοῦτο in edit. Kust. typothetae incuria irrepserat. Kiess.
- 2) καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. V. de Republ. p. m. 461. (p. 178. edit. Ast.) Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτεία) ἐγγυτάτα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει· οἷον, ὅταν πού ἡμῶν δάκτυλός τοι πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ ᾗσθητό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλησεν. Kust. Ciz. ψυχᾶς. Kiess.
- 3) ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Kust. Male. Potius ἐπὶ τὸ αὐτὸ significat simul. Kiess.
- 4) τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἄλλ.] Et hic Iamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό, τς ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Kust.
- 5) Πλάτων] Lib. V. de Republ. pag. m. 461. vt iam antea dictum. Kust. Post ὥστε in Ciz. deest δὴ: ibidemque est καθὼν pro μαθὼν. Kiess.

κατεσκεύασεν, ἐν τοῖς ἡθροσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
ρίσας, τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσας, μέχρι τῶν ἐσχά-
των κτημάτων καὶ στάσεως αἰτίων ὄντων καὶ
ταραχῆς· κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταῦτα
ἦν, ἴδιον δὲ οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτητο. καὶ εἰ
μὲν ⁶⁾ ἡρέσκετο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρῆτο τοῖς κοι-
νοῖς κατὰ τὸ δίκαιότατον. εἰ δὲ μή, ⁷⁾ ἀπο-
λαβὼν ἂν τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν καὶ πλείονα, ἢ
⁸⁾ εἰσενηνόχει εἰς τὸ κοινόν, ἀπηλλάττετο. οὐ-
τως ἐξ ἀρχῆς τῆς πρώτης τὴν δικαιοσύνην ἄρι-
στα κατεστήσατο. μετὰ ταῦτα τοίνυν ἡ μὲν
οἰκείωσις ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰσάγει δι-
καιοσύνην· ἡ δὲ ἀλλοτριώσις καὶ κατασφρόνη-
σις τοῦ κοινοῦ γένους ἀδικίαν ἐμποιεῖ. ταύτην
τοίνυν πόρρωθεν τὴν οἰκείωσιν ἐνθῆναι βου-
λόμενός τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ ὁμογενῆ
ζῶα ⁹⁾ αὐτοὺς συνέστησε, παρὰ γέλλων οἰκίᾳ
νομίζειν αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλα· ὥς ¹⁰⁾ μηδὲ
ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονεύειν, μήτε
169 ἐσθίειν. Ὁ τοίνυν καὶ τοῖς ζώοις, διότι ἀπὸ
τῶν αὐτῶν στοιχείων ἡμῖν ὑφέστηκε καὶ τῆς
κοινοτέρας ζωῆς ἡμῖν συμμετέχει, οἰκειώσας
τοὺς ἀνθρώπους, πόσῳ μᾶλλον τοῖς τῆς ὁμοει-

6) ἡρέσκετο] Ciz. ἡρέσκητο. Kiess.

7) ἀπολαβὼν ἂν] Pro ἂν, quod cum edd. Arc. et Kust. etiam Ciz. tuetur, malim αὐ. Kiess.

8) εἰσενηνόχει] Par. ἐνηνόχει. Male. Polyb. X, 17. 2. εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινὸν τὰς ὠφελείας. Kiess.

9) αὐτοὺς] Ciz. αὐτοῦ. Deinceps pro ὁμοῖα, quod Par. cum edit. Arc. habet, Ciz. cum Kust. recte οἰκίᾳ. Kiess.

optime in effectum deducens procurauit, e viuendi consuetudine priuatum omne remouens et communionem eo vsque augens, vt se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum et perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia et indistincta erant, nec quisquam priuatum quidpiam possidebat. Cui iam placebat haec communio, is communibus etiam iustissime utebatur; cui vero displicebat, ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, et pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum iustitiam a primo sui principio optime ordinauit. Deinceps iustitia etiam nascitur e necessitudine societatis, quae inter homines intercedit: ex insociabilitate autem et communis generis neglectu iniustitia prouenit. Hanc igitur necessitudinem longius arcessitam hominibus inculcaturus animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliauit, atque pro sociis amicisque haberi iussit, ita vt ex iisdem nullum vel iniuria afficeretur, vel occideretur, aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem constant elementis, communisque vitae aurâ fruantur, homines sociauit; quanto magis inter illos societatem necessitudinem-

10) μηδὲ] Ciz. μή δέ. Idem οὐδὲν αὐτῶν pro μηδὲν αὐτῶν.
Kiess.

δοῦς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ τῆς λογικῆς τὴν
 (144) οἰκείωσιν ἐνεστήσατο; ἐκ δὲ ταύτης δῆλον, ὅτι
 καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς
 11) κυριωτάτης παραγομένην. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς
 ἐνίοτε καὶ σπάνις χρημάτων συναναγκάζει πα-
 ρὰ τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τούτου καλῶς
 προενόησε, διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλευθέρια
 δαπανήματα 12) καὶ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἐαυτῷ
 παρασκευάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχή ἐστιν ἡ
 περὶ τὸν οἶκον δικάια διάθεσις τῆς ὅλης ἐν
 ταῖς πόλεσιν εὐταξίας. ἀπὸ γὰρ τῶν οἰκῶν αἱ
 170 πόλεις συνίστανται. Φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου βίον,
 τοῦ 13) μετὰ τὴν εἰς Λακεδαίμονα πρεσβείαν
 τὸν βίον καταλύσαντος, οὐδὲν ἦττον θαυμα-
 σθῆναι κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν φιλοσο-
 φίαν· γήμαντα δὲ τὴν γεννηθεῖσαν αὐτῷ θυ-
 γατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ 14) Μένωνι τῷ Κροτα-
 νιάτῃ συνοικήσαν, ἀγαγεῖν οὕτως, ὥστε παρ-
 θένον μὲν οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναι-
 κα δὲ γενομένην πρώτην προσιέναι τοῖς βω-
 μοῖς. 15) τοὺς δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης

11) κυριωτάτης] Antea male, κυριώτερος. Kast. Pro
 παραγομένην in Ciz. est παραγενομένην. Ibidem paulo
 post περὶ τὸ δίκαιον pro παρὰ τ. δ. Kiess.

12) καὶ τὰ δίκαια] Vix dubium, quin vera lectio sit,
 κατὰ τὰ δίκαια, salua iustitia. Kai et κατὰ saepe con-
 fusa. Vid. infra not. 32. Kiess.

13) μετὰ τὴν — πρεσβ.] In Ciz. κατὰ τὴν — πρεσβ.
 Kiess.

que stabiliuit, qui de eiusdem speciei anima, deque rationali facultate participant? patet autem et hinc, eum iustitiam a principio maxime proprio deriuatam introduxisse. Quum porro pecuniae quoque indigentia multos iniustum aliquid perpetrare saepius adigat; huic etiam malo, intercedente rei familiaris dispensatione, egregie prospexit, liberalibus sumtibus, quantum fas et satis erat, sibimet comparatis. est enim et alias omnis boni ordinis in ciuitate principium iusta rei domesticae dispositio, vtpote quum ex domibus ciuitates constituentur. Aiunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcaeï, qui a legatione apud Lacedaemonios peracta redux mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab oeconomia siue dispensatione rei familiaris, quam a philosophia admirationem excitasse: quin et, quum vxorem duxisset, natam sibi filiam, quae postea Menoni Crotoniatae nupsit, ita educasse, vt virgo choris praeesset; mulier vero inter eas, quae ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagorae secutis

14) Μένων] Sic recte MS. pro μένων, quod Arcerius putabat esse a μένω, maneo. Kust. Ciz. μένων προτιώτης. Kiess.

15) τοὺς δὲ Μεταποντίους] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatis refert. Kust. Ciz. μετὰ ποντίους. Kiess.

ἔχοντας ἔτι τὸν Πυθαγόραν ¹⁶⁾ κατὰ τοὺς αὐ-
 τοὺς χρόνους τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος
 (145) ἱερὸν ¹⁷⁾ τελέσαι, τὸν δὲ στενώπὸν Μουσεῖον.
 171 Ἐπεὶ δὲ καὶ ὕβρις καὶ τρυφή πολλάκις καὶ
 νόμων ὑπεροψία ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ
 ταῦτα ὁσημέραι παρήγγελλε ¹⁸⁾ νόμῳ βοηθεῖν
 καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὴν
 τοιαύτην διαίρεσιν ἐποιεῖτο, ὅτι τὸ πρῶτον
 τῶν κακῶν παραρρεῖν ¹⁹⁾ εἴωθεν εἰς τε τὰς
 οἰκίας καὶ τὰς πόλεις ἢ καλουμένην τρυφήν
 δεύτερον ὕβρις· τρίτον ὀλεθρος· ὅθεν ἐκ παν-
 τὸς εἶργειν τε καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν καὶ
 συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σώφρονι τε καὶ ἀν-
 δρικῶ βίῳ· ²⁰⁾ δυσφημίας δὲ πάσης καθαρύ-
 ειν τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ
 τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γελω-
 172 τοποιοῦ. ²¹⁾ Πρὸς τούτοις ἄλλο εἶδος δικαιο-
 σύνης κάλλιστον κατεστήσατο, τὸ νομοθετικόν·
 ὃ προστάττει μὲν, ἃ δεῖ ποιεῖν, ἀπαγορεύει δέ,
 ἃ μὴ χρη πράττειν· κρείττον δὲ ἐστὶ καὶ τοῦ
 δικαστικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ²²⁾ τῇ ἱατρικῇ προς-

16) κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους] Rectius forte legetur,
 μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους, i. e. post eius tempora. Kust.
 Ciz. antea ἐπὶ pro ἔτι. Kiess.

17) τελέσαι] An forte Iamblichus scripsit, καλεῖσαι?
 Porphyrius habet, ποιῆσαι. Kust. Non video, cur
 τελέσαι, inaugurasse, consecrasse, mutandum sit. De
 re ipsa vid. Tiedemann. p. 340. sq. Kiess.

18) νόμῳ βοηθεῖν] Vide supra, Num. 100. Kust.
 Antea Ciz. παρήγγειλε. Kiess.

19) εἴωθεν] Excidit in Ciz. Tum Par. εἰς τὰς πόλεις.
 Kiess.

etiam temporibus venerantes domum quidem eius templum Cereris initiasse, angiportum autem Museum vocasse. Quoniam vero etiam lasciuiam et luxuria atque legum contentus frequenter ad iniustitiam impellunt; ideo quotidie praecipiebat, legi opem ferendam, et quod legi aduersatur, impugnandum esse: ac propterea talem quoque partitionem instituebat, primum malorum domibus atque ciuitatibus incumbere solere luxuriam; secundum, lasciuiam; tertium, interitum: adeoque arcendum procul omnibus modis repellendumque luxum, et contra vitae sobriae ac virili a prima natiuitate insuescendum esse: abstinere autem insuper nos debere a maledicentia indignationem aut contentionem excitare apta, itemque a conuitiis verbisque odiosis ac scurrilibus. Ad haec aliam quoque pulcherrimam constituit iustitiae speciem, legislatoriam; quae facienda quidem praecipit, fugienda vero vetat, et iudiciali longe praestantior est: haec enim similis est medicinae, quae ae-

20) δυσφημίας δὲ πάσης καθαρῶν] *Dysphemia*, omnis oratio importuna, σχελιστική, qua lamentamur (oderant enim Pythagorei lamenta), μόχμος, qua cum aliis rixamur, λοιδορητική, qua conuiciis alii prosequuntur, φορητή, qua molestia aliis creatur. — Par. πάσης male omittit. *Kiess*.

21) Πρὸς τούτοις] Par. πρὸς τοῦτο. *Kiess*.

22) τῇ-ιατρικῇ] Ciz. τῷ ἱατρικῷ, Par. τῷ ἱατρῷ. *Kiess*.

έοικε, καὶ νοσήσαντας θεραπεύει· τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ²³⁾ νοσεῖν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐπιμελεῖται τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ὑγείας. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, νομοθέται πάντων ἄριστοι γεγό-
 (146) νασιν οἱ Πυθαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν ²⁴⁾ Χαρώνδας ὁ Καταναῖος· ἔπειτα Ζάλευκος, καὶ ²⁵⁾ Τιμάρατος, οἱ Λοκροῖς γράψαντες τοὺς νόμους. πρὸς τούτοις Θεαιτητος καὶ ²⁶⁾ Ἐλικᾶων καὶ Ἀριστοκράτης καὶ Φύτιος, οἱ Ῥηγίωνων γενόμενοι νομοθέται. καὶ πάντες οὗτοι παρὰ τοῖς αὐτῶν πολίταις ἰσοθέων τιμῶν ἔν-
 173 χον. ²⁷⁾ Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-

²³⁾ νοσεῖν] Sic recte MS. pro νοεῖν, quod in priorē Edit. legitur, et Arcerio fraudi fuit. Kust. In Cd. Ciz. Reinesius haec adscripsit: *l. νόσου, i. e. ne initium quidem morbi scil. sanat: vel νοεῖ, i. e. ne quidem principium morbi sentit vel intelligit. Immo τὸ ἀρχὴν h. l. aduerbiascit et significat ab initio. Quorum omnium propemodum nihil verum est. Nam omnis loci ratio docet, νοσεῖν esse genuinam lectionem; τὴν ἀρχὴν autem significat omnino. Vid. exempla collecta a Reizio in Viger. p. 718. quibus adde hunc Aristoxeni locum e Stobaeo a Mahnio pag. 85. allatum: ἀλλ' οὐδὲ ἀγαθὰ τὴν ἀρχὴν γίνεσθαι. Sed quum infinitius νοσεῖν non commode cum ἐπιμελεῖται coniungi possit, videtur post νοσεῖν addendum esse ἔῃ, quod facile ab ἀλλὰ potuit absorberi; estque passim verbum ἔῃ in codicibus obscuratum. Vid. ad Protreptic. p. 89. not. 15. Obrechtus verterat: illa vero ne initio quidem aegrotare sinit. Kiess.*

²⁴⁾ Χαρώνδας] Confer supra, Num. 104. et 130. Kust.

²⁵⁾ Τιμάρατος] Hic supra, Num. 130. vocatur Τιμάρετ. Kust.

grotos curat, illa vero prorsus non aegrotare sinit, sed sanitatem animae e longinquo praeservat. Quod quum ita se haberet, legislatores omnium optimi e Pythagorae schola prodierunt: primum quidem Charondas Catanaeus, deinde Zaleucus et Timaratus, qui Locrensibus leges tulerunt: praeter hos Theaetetus, et Helicaon, et Aristocrates, et Phytius, a quibus Rhegini leges acceperunt: atque hi omnes a ciuibus suis diuinos honores adepti sunt. Nam Pythagoras quidem non Heracliti more, qui se

26) *Ἐλικίων*] Supra, loco laudato, minus recte, *Ἐλικίων*. Kust.

27) Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος — κελύσας etc.] Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo lib. XIV. p. 642. (Vol. V. p. 542. ed. Tzschuk.) addita insuper causa, quare philosophus iste tam duram de Ephesiis sententiam pronuntiauerit; nimirum, quod Hermodorum ciuitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: *Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οὐτινες Ἑρμόδογον ἄνδρα ἐωυτῶν ὀνηϊστὸν ἐξέβαλον, φάντες*, etc. Cicero *Tusc. V. cap. 36. Heraclitus Physicus* *universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum ciuitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, etc.* Idem dictum refert etiam Laertius in *Heraclito*, sect. 2. ubi Menagius locum hunc Iamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet: οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις ἔφη, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελύσας. Sed vti salebrosi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quae traiecta videntur, in locum suum repositis, et paucis aliis immutatis, ad hunc modum: οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους, ἔγραψαν τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδόν

πειν Ἐφεσίοις ἔφη τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. καὶ τί δεῖ ²⁸⁾ τούτους θαυμάζειν, τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρους μετέχοντας; ²⁹⁾ Ζαμόλξις γὰρ Θρᾷξ ὢν καὶ Πυθαγόρου δοῦλος γενόμενος καὶ τῶν λόγων τοῦ Πυθαγόρου διακούσας, ἀγεθείς ἐλεύθερος καὶ παραγενόμενος πρὸς τοὺς Γέτας, τοὺς τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχῇ δεδηλώκαμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τοὺς πολίτας παρεκάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀνάνα-

κελεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. Id est, Non enim leges scripserunt (scil. legislatores illi Pythagorici, de quibus Iamblichus in praecedentibus egerat) quibus ciues universos, more Heracliti Ephesii, ad laqueum amandarent; sed etc. Vel sic: οὐ γὰρ ἔγραψαν τοὺς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίος, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ etc. Non enim leges scripserunt more Heracliti Ephesii, qui universos ciues ad laqueum amandavit; sed etc. Vtrius modo scribas, sensus erit clarus et planus. Quod autem pro ἐπεχείρησε rescribendum diximus ἐπεχείρησαν, est ea emendatio certa et necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium de Vita Pythagorae, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio praecessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quae locum hunc proxime sequuntur, patere potest. Kusterus in Praefat. — Apud Diogen. IX, 2. haec leguntur: Καθάπτεται δὲ καὶ τῶν Ἐφεσίων, ἐπὶ τῷ τῶν ἐταῖρον ἐκβαλεῖν Ἐρμόδωρον, ἐν οἷς φησὶν· Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀποθανεῖν πᾶσι, καὶ τοῖς ἀνέβοις τὴν πόλιν καταλιπεῖν, οἵτινες Ἐρμόδωρον ἐωυτῶν ὀνησιτὸν ἐξέβαλον λέγοντες· Ἡμεῶν μηδὲ εἰς ὀνησιτὸς ἔστω· εἰ δὲ τις τοιοῦτος, ἄλλῃ τε

Ephesiis leges scripturum dixit, ciuibus omnibus ad laqueum amandatis; sed cum multa benivolentia ciuilibusque moris scientia leges sancire aggressus est. Verum quid hosce miremur, qui et educati sunt et vixerunt liberaliter? Zamolxis enim et Thrax et servus Pythagorae, vbi sermones Pythagorae perceperat, manu missus, atque ad Getas reuersus, et leges ipsis tulit, sicut initio diximus, et ad fortitudinem populares subs incitauit, dum iis animae immortalitatem

καὶ μετ' ἄλλων. His idem Diogenes haec subiungit: ἀξιούμενος δὲ καὶ νόμους θεῖναι πρὸς αὐτῶν, ὑπερῖδε, διὰ τὸ ἤδη κεραιηθῆναι τῇ πονηρᾷ πολιτείᾳ τὴν πόλιν. Haec duo de Heraclito narrata a Iamblichio confusa esse, et lectionem, quae iam in huius libro vulgata est, videntur peperisse, quae nihil mutata sic intelligi potest: Non enim, quemadmodum Heraclitus Ephesiis se leges scripturum esse dixit, postquam ciues omnes ad laqueum amandauerat, etc. Dauisius ad Ciceron. Tuscul. l. c. in Iamblichio pro κελύσας legit ἐκέλευσαν. Idem vir doctus locis a Menagio citatis addit hunc e Stobaei Serm. XXXVIII. p. 236. ἐφ' ᾧ (Ἐρμωδῶρι) καὶ Ἡράκλειτος, ὅτι ἔφυγεν, ἡβηδὸν ἐκέλευεν Ἐφεσίοις ἀπάγασθαι. Conf. etiam Schleiermacher in libro: *Museum der Alterthumswissensch.* 1 Bd. p. 480. — Pro ἡβηδὸν Ciz. ἡβήδον, Par. ἡβήδου. — Pro ἐννοίας, quod cum edd. Arc. et Kust. etiam Ciz. tuetur, cum Rittershusio ad Porphy. p. 28. scripsi εὐνοίας. Cum eodem et Kustero scripsi ἐπεχείρησαν. Kiess.

28) τούτους] Ciz. τούτου. Tum Par. pro μετέχοντας offert μετασχόντας, quod adeo praeferendum videtur. Kiess.

29) Ζαμόλεις] Ciz. Ζάμολις. Vid. Rittershus. ad Porphy. p. 15. sq. Kiess.

τὸν εἶναι πείσας. 30) ἔτι καὶ νῦν οἱ Γαλάται
 πάντες, καὶ οἱ 31) Τράλλεις, καὶ οἱ πολλοὶ
 τῶν βαρβάρων τοὺς αὐτῶν υἱοὺς πείδουσιν,
 (147) ὥς οὐκ ἔστι φθαρῆναι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ δια-
 μένειν τῶν ἀποθανόντων, καὶ ὅτι τὸν θάνα-
 τον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κινδύνους
 εὐρώστως ἐκτέον· καὶ ταῦτα παιδεύσας τοὺς
 Ἰέτας καὶ γράψας αὐτοῖς τοὺς νόμους μέγ-
 174 ετος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Ἐτι τοίνυν
 ἀνυσσιμώτατον πρὸς τὴν τῆς δικαιοσύνης κατὰ-
 στασιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τῶν θεῶν ἀρ-
 χήν, ἀνωθέν τε 32) ἀπ' ἐκείνης πολιτείαν καὶ
 νόμους, δικαιοσύνην τε καὶ τὰ δίκαια διέθη-
 κεν. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ 33) καθ' ἕκαστον,
 ὅπως διώρισε, 34) προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι
 περὶ τοῦ θείου, ὥς ἔστι τε καὶ πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπινον γένος οὕτως ἔχει, ὥς ἐπιβλέπειν καὶ
 μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτοῦ, χρήσιμον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον οἱ Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνου μαθόν-
 τες· δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης,
 35) ἢ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιόδομεν· τοιαύ-

30) ἔτι καὶ νῦν] Post ἔτι Rittershusio δὲ videtur de-
 esse. Kiess. [Nisi praegressum ῥ, quod toties factum
 est, elisit copulam καὶ. Schaefer.]

31) Τράλλεις] In MS. et priore Edit. est Τράλις; pro
 quo Τράλλεις rescripsi auctoritate Hesychii v. Θράλλεις.
 Erant autem Tralles populus Illyriae, teste Stephano
 v. Τραλλία: a quo iidem Τράλλοι et Τράλλεις vocantur.
 Hesychius tamen loco laudato eos Thraciae assignare
 videtur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab urbe Ly-
 diae Trallis. Kust. Reinesius in margine cod. Ciz.
 scripsit Τριβαλλοι, et sane hic Moesiae populus huic
 loco bene conuenit. Etiam Rittershus. p. 16. Τριβα-

persuasit. Vnde etiamnum Galatae omnes, et Thraces, et alii multi barbarorum liberos suos instituunt, vt credant, animam interitus expertem esse, mortuisque superstitem manere; adeoque mortem iis non peritescendam, sed firmato animo periculis occurrendum. Quum itaque Getas haecce docuisset, legesque illis praescripsisset, maximus deorum apud illos habitus est. Porro efficacissimum ad stabiliendam iustitiam deorum imperium censebat esse Pythagoras, idque adhibebat velut principium ad rempublicam legesque et iustitiam iuxta normam iuris constituendam. Neque alienum fuerit adūcere singillatim, quasmam cogitationes de numine concipiendas esse definiuerit: nempe, esse illud, et ita se gerere erga humanum genus, vt id inspiciat, minimeque negligat: quod ab ipso edocti Pythagorei plurimum vtilitatis in se habere existimabant. Huiusmodi enim regimine nobis opus esse, cui nullatenus refragari valeamus:

λοὶ legendum putat. Idem deinceps pro διαμένειν scribit διαμένει. *Kiess.*

32) ἀπ' ἐκ.] Ciz. ἐπ' ἐκ. Idem deinceps pro κατὰ τὰ δίκαια dat καὶ τὰ δίκαια, quod recepimus. *Kiess.*

33) καθ' ἑκάστον] Ciz. καθέκαστον. *Kiess.*

34) προςδεῖναι. τὸ διαροῖσθαι π.] Locum hunc pessima interpunctio ante obscurum reddebat, qui nunc planus est. *Kust.* Pro ἐστὶ τε scripsi ἔστι τε. *Kiess.*

35) ἡ — ἀνταίρειν] Ciz. ἡ (quod Reinesius in ἡς mutauit) et ἀνταίρειν. *Kiess.*

την δὲ εἶναι τὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ³⁶⁾ γινομένην·
 εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον τοιοῦτον, ἄξιον εἶναι τῆς
 τοῦ σύμπαντος ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ δὴ φύ-
 σει τὸ ζῶον ἔφασαν εἶναι, ὀρθῶς λέγοντες, καὶ
 ποικίλον κατὰ τε τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυ-
 μίας καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι
 οὖν τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ³⁷⁾ ἐπανατάσεως,
¹⁷⁵ ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις καὶ τάξις. ὦντο
⁽¹⁴⁸⁾ δὴ δεῖν ἕκαστον αὐτῶν συνειδόμενα τὴν τῆς φύ-
 σεως ποικιλίαν, μηδέποτε λήθην ἔχειν τῆς πρὸς
 τὸ θεῖον ὁσιότητός τε καὶ θεραπείας· ἀλλ' αἰ-
 τίθεσθαι πρὸ τῆς διανοίας, ὥς ἐπιβλέποντάς
 τε καὶ ³⁸⁾ παραφυλάττοντας τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀγωγὴν. ³⁹⁾ μετὰ δὲ τὸ θεῖον τε καὶ τὸ δαι-
 μόνιον πλεῖστον ποιῖσθαι λόγον γονέων τε
 καὶ νόμου, καὶ τούτων ⁴⁰⁾ ὑπήκοον αὐτὸν κα-
 τασκευάζειν, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως.
⁴¹⁾ καθόλου δὲ ὦντο δεῖν ὑπολαμβάνειν, μη-
 δὲν εἶναι μείζον κακὸν ἀναρχίας· οὐ γὰρ πε-

³⁶⁾ γινομένην· εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo et distinguo, γι-
 νομένην· εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον, etc. Kust. Ante post
 γινομένην comma erat positum. Tum malim εἴπερ γὰρ
 εἰναι τ. Kiess.

³⁷⁾ ἐπανατάσεως] Ἐπανάτασις hic significat coercitio-
 nem, quae fit per metus intimationem, vel metum
 potentiae superioris. Kust. Potius ipsam poenae
 comminationem. Ita Polyb. II, 44. dixit, ἐπανατείνε-
 σθαι φόβους, terrorem intentare: et XV, 29, 14. nude,
 ἃ κατὰ τῶν πέλας ἐπαντείνετο πράξειν, minari. Substan-
 tium ὑπεροχὴ simpliciter est imperium. Kiess.

³⁸⁾ παραφυλάττοντας] Ex MS. pro παμφυλάττοντας.
 Kust.

tale autem esse regimen dei: qui quum tantus sit, dignum quoque esse, qui vniuersis imperet. Recte enim ab iis dictum est, animal istud natura proclive esse ad proterviam; itemque inclinatione, cupiditatibus, aliisque affectibus varium: ideoque tali eminentia atque superinspectione opus habuisse, a qua moderatio et ordo proveniret. si quidem existimabant, vnumquemque naturalis huius mutabilitatis suae conscium, nunquam pietatis cultusque diuini obliuisci debere; sed assidue menti suae proponere numen, tanquam quod hominum actiones obseruet, iisque indesinenter inuigilet. Post deos vero et daemones maximam parentum et legum quemque rationem habere debere, iisque non fecte, sed ex animo obsequi. Vniuerse vero statuebant, anarchiam malorum omnium maximum esse iudicandam:

39) μετὰ δὲ τὸ θεῖον κ. τ. λ.] Ex Stobaei Eclog. Moralib. (ed. Basil. 1559.) pag. 457. *Mahne* in *diatribe de Aristoxeno* p. 82. hunc Aristoxeni locum attulit: μετὰ τὸ θεῖον καὶ δαιμόνιον, πλείστον ποιῆσθαι λόγον γονίων τε καὶ νόμων, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπιστευμένως ἑαυτὸν πρὸς ταῦτα πάρασκευάζοντα, τῷ ἐμμένειν τοῖς πατρίοις ἔθου τε καὶ νόμοις ἐδοκίμαζον, εἰ καὶ μικρῇ χεὶρῳ εἴη. Eundem locum antea notauerat Wyttenbach. in *Biblioth. crit.* Vol. II. P. VIII. p. 112. *Kiess.*

40) ὑπήκουον] Ciz. ὑπήκουον, quod Reines. correxit. *Kiess.*

41) καθόλου — ἐπιστατοῦντος] Etiam hic est locus Aristoxeni, seruatus a Stobaeo l. c. p. 243. vid. *Mahne* p. 79. *Kiess.*

φυκέναι τὸν ἄνθρωπον διασώζεσθαι μηδενὸς
 176 ἐπιστατοῦντος. Τὸ μένειν ἐν τοῖς πατρίοις
 ἔθεσί τε καὶ νομίμοις ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
 ἐκεῖνοι, καὶ ἢ μικρῷ χεῖρῳ ἐτέρων. τὸ γὰρ
 ῥαδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων
 καὶ οἰκείους εἶναι 42) καινοτομίας, οὐδαμῶς
 εἶναι σύμφωρον καὶ σωτήριον. πολλὰ μὲν οὖν
 καὶ ἄλλα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὁσίας ἐχόμενα
 ἔργα διεπράξατο, σύμφωνον ἑαυτοῦ τὸν βίον
 τοῖς λόγοις ἐπιδεικνύων. οὐ χεῖρον δὲ ἐνὸς
 μνημονεῦσαι, δυναμένου καὶ τὰ ἄλλα σαφῶς
 177 ἐμφαίνειν. Ἐρῶ δὲ τὰ 43) πρὸς τὴν πρεσβείαν
 (149) τὴν ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα παραγενομή-
 νην ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων ὑπὸ Πυ-
 θαγόρου ῥηθέντα καὶ πραχθέντα. ἐκεῖνος γάρ,
 ἀνηρημένων τινῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιατρι-
 ψάντων ὑπὸ τῶν ἰσχυρόντων πρεσβευτῶν, ὧν ὁ
 μὲν τῶν αὐτοχειρῶν, ὁ δὲ κτὸς τετελευτηκότος
 ὑπ' 44) ἀρρώστιας τῶν τῆς στάσεως μετεσχηκό-
 των· ἔτι μὲν τῶν ἐν τῇ πόλει διαπορούντων,
 ὅπως 45) χρήσονται τοῖς πράγμασι, εἰπεῖν πρὸς
 τοὺς 46) ἐταίρους, ὥς οὐκ ἂν βούλοιο μεγάλα

42) καινοτομίας] Sic recte MS. pro καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ νοτομίας scriptum inuenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; inuita diua Critice. Kust. In antecedentibus Ciz. ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων. Kiess.

43) πρὸς τὴν πρεσβείαν κ. τ. λ.] Eadem historia tangitur supra, Num. 133. Kust. Pro ἐξαίτησιν Ciz. ἐξώτησιν. Kiess.

44) ἀρρώστιας] Ciz. ἀρρώστιας. Antea post τετελευτηκότος videtur excidisse τινός. Kiess.

utpote quum humanum genus, nemine imperium obtinente, saluum esse non possit. Idem viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhaerendum esse censebant, licet caeteris deteriores essent: nam neque vtilitati neque saluti publicae consulere eos, qui legibus rebusque nouandis student. Caeterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in deum documenta dedit, dum doctrinam suam ipso viuendi modo repraesentauit. Neque abs re fuerit, vnus duntaxat meminisse, ex quo caetera etiam elucescere poterunt: nimirum quid Pythagoras dixerit feceritque, quum legati Sybaride Crotonem ad repetendos exules aduenissent. Fuerant enim e conuictoribus eius quidam a legatis istis interfecti: ac vnus quidem legatorum caedem propria manu perpetraverat; alius eius filius erat, qui seditionem excitauerat, fatoque naturali fuerat extinctus. Quum itaque deliberarent Crotoniatae, quid facto opus esset; Pythagoras discipulis suis dixit, sibi non placere, quod Cro-

45) *χρήσονται*] Sic dedi e Ciz. pro *χρήσονται*, quod ante legebatur. *Kiess.*

46) *ἐταίρους*] Ex MS. pro *ἐτέροις*. *Kust.* Haec duo verba in iis sunt, quae in libris manuscriptis omnium creberrime confunduntur. Ita in hoc Iamblichi libro vix vnus locus reperitur, in quo MS. Ciz. non alterum pro altero offerat. Deinceps pro verbis *πρὸς αὐτὸν* potius legendum erit *πρὸς αὐτοὺς*; scil. *πρὸς βεντάς*: vt

πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, καὶ
δοκιμάζοντος αὐτοῦ, μηδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς
προσάγειν ἐκείνους καὶ τοὺς 47) ἰκέτας ἀπὸ τῶν
βωμῶν ἀποσπᾶν· προσελθόντων δ' αὐτῷ τῶν
Συβαριτῶν καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐτό-
χειρι, λόγον ἀποδιδόντι τῶν ἐπιτιμωμένων,
48) οὐ θεμιστεύειν ἔφησεν. ὅθεν ἡτιῶντο αὐ-
τὸν 49) Ἀπόλλω φάσκειν εἶναι, παρὰ τὸ καὶ
πρότερον ἐπὶ τινος ζητήσεως ἐρωτηθέντα· διὰ
τί ταῦτά ἐστιν; ἀντερωτῆσαι τὸν πυθθανόμε-
νον, εἰ καὶ τὸν Ἀπόλλω λέγοντα τοὺς χρη-
σμοὺς ἀξιόσειεν ἂν τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι;
178 50) Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον, ὡς ᾤετο, καταγελῶντα
(150) τῶν διατριβῶν, ἐν αἷς ἀπεφαίνετο Πυθαγόρας,
51) ἐπάνοδον εἶναι ταῖς ψυχαῖς, καὶ φάσκοντα

sensus sit, nolle se, vt Crotoniatae cum iis litigarent.
Διαφωνῆσαι enim, pro quo Scaliger mauult διαλέγεσθαι,
significare potest certare verbis, vt διαπίνειν, certare
bibendo. Vid. Hermann. ad Viger. p. 811. Ceterum
ἀνακολουθία in hoc loco est, quum, praecedente no-
minatio ἐκείνος, non recte sequatur infinitiuus εἰπεῖν.
Kiess.

47) ἰκέτας] Antea male οἰκέτας: quae duae voces quam
saepissime locum inter se commutare solent. Per ἰκέτας
autem hic intelligit exules, qui Sybaride Crotonam
fuga se receperant. Kust.

48) οὐ θεμιστεύειν] Iamblichus refert, Pythagoram ho-
mini, qui caedem commiserat, conuenire se volenti,
respondisse, οὐ θεμιστεύειν αὐτόχειρι, se homicidae non
dare responsum: vnde quosdam eum incusasse, quasi
se Apollinem esse iactaret. Nimirum Apollo ante
pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citha-
roedo aliquem Delphos miserant oraculi consulendi
gratia: οὐ σε θεμιστεύω· Μουσῶν θεράποντα κατέκτας.

toniatae tantopere super hoc disceptent: suo quippe iudicio legatos istos ne victimas quidem aris admouere ausuros, nedum vt supplices inde abstrahant. Quum deinceps Sybaritae illum conuenissent, querelasque suas ad eum detulissent, homicidae, obiecta sibi excusanti, non dare se responsum, dixit. Vnde eum incusarunt, quod se Apollinem esse iactaret; quia etiam iam antea super quadam consultatione interrogatus, quare se res ita haberet? — vicissim interrogauerat sciscitantem, num et ab Apolline oraculi, si quod ipsi edidisset, causam flagitaturus esset. Alter, scholas eius, vt putabat, irrisurus, quibus reditum animarum ab inferis docebat, dixit, se literas illi ad pa-

Vid. Aelian. Var. Hist. Lib. III. cap. 43. Simile responsum Calondae, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur scriptores. Vide Nos ad Suidam v. *Ἀρχιλόχος*. Kusterus in Praefatione.

49) *Ἀπόλλω*] Ita etiam hic Ciz. pro *Ἀπόλλωνα*, quam formam habent Arcerius et Kusterus. *Παρά*, quod sequitur, significat *propter*. Kiess.

50) *Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον*] Intelligitur ille alter legatorum, ὁ δὲ, *υἱὸς τετελευτηκότος*. — Ciz. *τὸ ἕτερον*. Kiess.

51) *ἐπάνωδον*] Obrechtus, *reditum animarum ab inferis*. Potius, *regressum ad superos*. Inde enim animas nostras in corpora descendisse, et eo tandem, variis purgationibus a terreno affectu liberatas, redire, Pythagorei, eosque imitati Platonici statuebant. De hoc quidem regressu animarum, siue *περὶ ἀνώδον τῶν ψυχῶν*, librum scripserat Porphyrius, laudatum Augustino *de Civitate Dei* Lib. X. cap. 29. Vti contra *περὶ καθόδου*

πρὸς τὸν πατέρα δώσειν ἐπιστολήν, ἐπειδὴν καὶ
 εἰς ἄδου ⁵²⁾ μέλλῃ καταβαίνειν, καὶ κελεύον-
 τα λαβεῖν ἑτέραν, ὅταν ἐπανή παρὰ τοῦ πα-
 τρός· οὐκ ἔφη μέλλειν εἰς τὸν τῶν ἄσεβων
 τόπον παραβάλλειν, ὅπου σαφῶς οἶδε τοὺς
 σφαγεῖς κολαζομένους. λουδορηθέντων δ' αὐτῷ
 τῶν πρεσβευτῶν, κακείνου ⁵³⁾ προσάγοντος ἐπὶ
 τὴν θάλατταν, καὶ ⁵⁴⁾ περιῤῥαναμένου πολλῶν
 ἀκολουθοῦντων, εἶπέ τις τῶν συμβουλευόντων
 τοῖς Κροτωνιάταις, ⁵⁵⁾ ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἡ-
 κόντων κατέδραμεν· ὅτι καὶ Πυθαγόρα προσ-
 κόπτειν ἐπενοήθησαν, ⁵⁶⁾ ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ
 ἀρχῆς, ὥσπερ οἱ μῦθοι παραδεδώκασιν, ἀπάν-
 των ἐμπύχων τὴν μὲν αὐτὴν φωνὴν τοῖς ἀν-
 θρώποις ἀγιάζων, μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μη-
 179 δὲν ἂν τολμήσει βλασφημεῖν. Καὶ ἄλλην δὲ
 (151)

ψυχῆς, siue de descensu animae in corpus tractatum
 composuit Plotinus, qui hodie adhuc exstat. Vide
 Lucam Holstenium de Vita et Scriptis Porphyrii Phi-
 los. pag. 46. et seq. Kust.

52) μέλλῃ] Ita dedi e Ciz. pro μέλλοι, quod habent
 editiones Arcerii et Kusteri. Kiess.

53) προσάγοντος] In Ciz. προάγοντος, quod praefero.
 Kiess.

54) περιῤῥαναμένου] Cum Arcerio lego περιῤῥαινομένου:
 sed simpliciter expono, cum se aspergeret, vel lu-
 straret aqua marina. Kust. Obrechtus hoc verbum
 omiserat. Kiess.

55) ἐπειδὴ — κατέδραμεν] Proprie, quum in ceteris
 legatos reprehendisset; nam κατατρέχειν, ubi significat
 reprehendere, cum genitio construitur. Exempla de-
 dit Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 401.

trem suum daturum esse, quoniam in infernum descendere paret; praecepitque, ut inde remeaturus a patre suo responsorias sumeret: huic respondit Pythagoras, sibi propositum non esse, ad impiorum sedes proficisci, ubi probe sciat homicidas puniri. Quum autem legati conuitia in illum iacerent, ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet et se lustrasset; quidam ex iis, qui Crotoniatis a consiliis erant, postquam in caetera legatorum inuectus fuisset, adiecit: Pythagoram quoque conuiitiis lacessere aggressos esse, cui ne brutorum quidem animalium vllum maledicere ausurum foret, si, ut primitus accidisse fabulis traditur, omnia animata denuo humana voce loquerentur. Reperit praeterea et aliam

Videtur autem locutio esse serioris Graecitatis. Eodem modo usurpatur *καταθῆναι*. *Kiess.*

56) ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχ.] Est locus obscurus et procul dubio corruptus, quem sic legendum censeo: *περὶ οὗ, καὶ πάλιν, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ συμβῆναι οἱ μῦθοι παραδεδώκασι*, etc. Hanc lectionem Obrechtus quoque ob oculos habuit. *Βλασφημεῖν περὶ τινος* recte dicitur: non autem *ὑπὲρ τινος*. *Kust.* Haec mutatio violentior est, quam ut probari possit. Equidem sic legerim: *ὥσπερ ἂν, πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etc. reliqua sana sunt. Verba *ἐξ ἀρχῆς* per se significant *ut antea*, et *πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etiam alibi sic iungitur, ut apud Xenoph. *Cyropaed.* I, IV. 13. Particula *ἂν* repetita offendere non potest. — Ceterum pro *ἐπενόηθῃσαν* in *Ciz.* est *ἀπενόηθῃσαν*, ibidemque pro *ἀφιέντων*, ut in *Arc. edit.*, *ἀφέντων*, et pro *τολμήσαι* item, ut in *edit. Arcer.* *τολμήσαι*. *Kiess.*

μέθοδον ἀνεῦρε τοῦ ἀναστέλλειν τοὺς ἀνθρώ-
 πους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, διὰ τῆς κρίσεως τῶν
 ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀληθῶς ταύτην λεγομένην,
 εἰδὼς δὲ καὶ χρήσιμον οὖσαν εἰς τὸν φόβον
 τῆς ἀδικίας. 57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι
 δεῖν παρήγγελλεν, ἢ κτείνειν ἄνθρωπον· ἐν
 ᾧδου γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν· 58) ἐκλογιζόμε-
 νος τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν
 πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. 59) βουλόμενος δὲ
 τὴν ἐν τοῖς ἀνίσοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπεί-
 ροις πεπερασμένην καὶ ἴσην καὶ σύμμετρον
 δικαιοσύνην παραδειῖξαι, καί, ὅπως δεῖ αὐτὴν
 ἀσκεῖν, ὑψηγήσασθαι, τὴν δικαιοσύνην. ἔφη
 προσεικέναι τῷ σχήματι ἐκεῖνο, ὅπερ μόνον
 τῶν ἐν γεωμετρίᾳ διαγραμμάτων ἀπείρους μὲν
 ἔχον τὰς τῶν σχημάτων συστάσεις, ἀνομοίως
 δὲ ἀλλήλοις διακειμένων, ἴσας ἔχει τὰς 60) τῆς
 180 δυνάμεως ἀποδείξεις. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς
 ἕτερον χρεῖα ἐστὶ τις δικαιοσύνη, καὶ ταύτης
 τοιοῦτόν τινα τρόπον λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθα-
 γορείων 61) παραδίδοσθαι. εἶναι γὰρ κατὰ τὰς

57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικ.] Haec leguntur etiam su-
 pra, Num. 155. Kust. Ciz. πολλῶ δὲ. Idem παρήγ-
 γειλεν. Kiess.

58) ἐκλογιζόμενος] Lego ἐκλογιζομένην, vt referatur ad
 κρίσιν. Kust. Vid. supra ad sect. 155. not. 121.
 Kiess.

59) βουλόμενος] In Ciz. vt in edit. Arc. βουλόμενοι.
 Paulo infra post παραδειῖξαι ibidem deest καί. Kiess.

60) τῆς δυνάμεως] Δύναμις h. l. idem est, quod ἔμβα-
 δον, spatium, quod intra concurrentes lineas figurarum
 continetur, area trigoni. Locus autem ipse intelligen-

methodum, qua, proposito animarum iudicio, homines ab iniustitia reuocauit, gnarus quidem, et vere istud doceri, et ad iniustitiam metu reprimendam plurimum conducere. Multo itaque satius esse dicebat, iniuria affici, quam hominem occidere: apud inferos enim repositum esse iudicium, vbi anima, eiusque essentia, et princeps entium natura examinetur. Quum autem sibi proposuisset, rebus inaequalibus mensuraque carentibus et infinitis determinatam, aequalem et commensuratam iustitiam inducere, simulque exemplo quopiam ostendere, quemadmodum illa in vsum deducenda esset; similem dixit esse iustitiam illi figurae, quae sola in diagrammatibus geometricis infinitas figurarum compositiones, inaequaliter quidem inter se dispositas, sed aequales spatii demonstrationes habet. Et quoniam in consuetudine quoque cum aliis iustitia quaedam consistit, talem eius modum a Pythagoreis traditum esse ferunt: quandam nimi-

dus est de triangulo rectangulo et theoremate Pythagorico. Nam cuiuscunque longitudinis lineae in huiusmodi triangulo construuntur, quadratum lateris angulo recto subiecti aequale est summae quadratorum, quae in reliquis duobus lateribus describi possunt. Vltima Obrechtus ita verterat: *sed aequales potentiae demonstrationes producentes*. Pro ἴσας ἔχει Ciz. cum Arc. ἴσας ἔχουσιν. Kiess.

61) παραδίδοςθαι] Par. παραδίδοσθαι. Forsitan παραδίδοσθαι. Paulo ante χρεία est consuetudo. Kiess.

ὁμιλίας τὸν μὲν εὐκαιρον, τὸν δὲ ἄκαιρον·
 διαιρεῖσθαι δὲ ἡλικίας τε διαφορᾷ, καὶ ἀξιώ-
 ματι, καὶ οἰκειότητι τῆς ⁶²⁾ συγγενικῆς καὶ
 εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐν ταῖς
 πρὸς ἀλλήλους διαφοραῖς ὃν ὑπάρχει. ἔστι γὰρ
 ὁμιλίας εἶδος, ὃ φαίνεται νεωτέρῳ μὲν πρὸς
 (152) νεώτερον οὐκ ἄκαιρον εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρεσ-
 βύτερον ἄκαιρον· οὔτε γὰρ ὀργῆς οὔτε ἀπει-
 λῆς εἶδος πᾶν οὔτε θρασυήτους, ἀλλὰ πᾶσαν
 τὴν τοιαύτην ἀκαιρίαν εὐλαβητέον εἶναι ⁶³⁾ τῷ
 181 νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Παραπλήσιον
 δὲ τινα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λό-
 γον· πρὸς γὰρ ἄνδρα ἐπὶ καλοκαγαθίας ἦκον-
 τα ἀληθινὸν ἀξίωμα ⁶⁴⁾ οὔτ' εὐσχημον οὔτ'
 εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν οὔτε παρῴρησιν πάλιν
 οὔτε τὰ λοιπὰ τῶν ἀρτίως εἰρημένων. πα-
 ραπλήσια δὲ τούτοις καὶ ⁶⁵⁾ περὶ τῆς πρὸς τοὺς
 γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὥσαύτως δὲ καὶ περὶ
 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. εἶναι δὲ ποικίλην
 τινὰ καὶ πολυειδῆ τὴν τοῦ καιροῦ χρεῖαν· καὶ
 γὰρ τῶν ὀργιζομένων τε καὶ θυμουμένων τοὺς
 μὲν εὐκαίρως τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαίρως·
 καὶ πάλιν ⁶⁶⁾ τῶν ὀρεγομένων τε καὶ ἐπιθυ-

62) συγγενικῆς] Reinesius in margine cod. Ciz. appo-
 suit: an συγγενείας? Kiess.

63) τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῶν νεωτέρων. Rust.
 Εἶδος πᾶν ὀργῆς etc. et πᾶσα ἡ τοιαύτη ἀκαιρία τε ipsa
 non differunt. Kiess.

64) οὔτ' εὐσχημ.] Ciz. οὔτε εὐσχ. Kiess.

65) περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμ.] Locum antea in-
 titulum ex MS. suppleui. In priorē enim Edit. desunt

rum viuendi cum aliis rationem opportunam esse, aliam importunam, et diffërre has inter se diuersitate aetatis, dignitatis, necessitudinis, meritõrumque, et si quid praeterea discriminis inter homines occurrit. Esse enim conuictus quoddam genus, quo si iuuenis erga aetate sibi similem vtatur, minime id importunum videri; tale autem esse, si id iuuenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc aetatem iuuenibus omni ira, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, et totam huiusmodi importunitatem deuitandam esse: sed et parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem peruenit, neque decorum, neque tempestiuum fore, familiarius, liberiusue, aut alio ex praedictis modo agere. Hisce similia de conuersatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quae nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam et multiformem opportuni temporis vsum: si quidem et qui irascuntur, atque animo commouentur, partim tempestiue, partim in-tempestiue id faciant: itidemque inter eos,

verba haec: πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς. Kust. Pro διελέγετο in Ciz. et Par. legitur ἐλέγετο, i. e. disterebatur, scil. a Pythagoreis. Quod huic loco melius conuenit. Kiess.

66) τῶν ὁρεγομένων] In Ciz. vt in edit. Arcerii αὐτῶν ὁρεγομ. Kiess.

μούντων καὶ ὁρμώντων 67) ἐφ' ὅτιδῆποτε τοῖς
 μὲν ἀκολουθεῖν καιρόν, τοῖς δὲ ἀκαιρίαν. τὸν
 αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων πα-
 θῶν τε καὶ πράξεων καὶ 68) διαθέσεων καὶ
 182 ὁμιλιῶν καὶ ἐντεύξεων. Εἶναι δὲ τὸν καιρὸν
 μέχρι μὲν τινος διδακτόν, καὶ 69) ἀπαράλογον,
 (153) καὶ τεχνολογίαν ἐπιδεχόμενον· καθόλου δὲ καὶ
 ἀπλῶς οὐδὲν αὐτῷ τούτων ὑπάρχειν. ἀκόλου-
 θα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν τοιαῦτα, οἷα συμπα-
 ρέεσθαι τῇ τοῦ καιροῦ φύσει τὴν τε ὀνομα-
 ζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρέπον, καὶ τὸ ἀρμότ-
 τον, καὶ εἴ τι ἄλλο τυγχάνει τούτοις ὁμογε-
 νὲς ὄν. ἀρχὴν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἐν τι
 τῶν τιμιωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμῃ τε,
 καὶ ἐμπειρίᾳ, καὶ ἐν γενέσει· καὶ πάλιν δύο,
 ἐν οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ, καὶ
 πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι. δυσθεώρητον
 δ' εἶναι καὶ 70) δυσίνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύ-
 σιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. 71) ἐν γὰρ ταῖς
 ἐπιστήμαις οὐ τῆς τυχούσης εἶναι διανοίας τὸ

67) ἐφ' ὅτιδῆποτε] In Ciz. ἐφ' ὅτι δὴ ποτε. Kiess.

68) διαθέσεων] Ex MS. pro corrupto διαθέτων. Kiess.

69) ἀπαράλογον] Ἀπὸ κοινοῦ repetendum est μέχρι τινός.
 Παράλογον autem significat id, quod contingit praeter
 expectationem, vel praeter rationem; siue, quod adeo
 incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat.
 Hinc ἀπαράλογον contra dicetur de re, quae non est
 adeo incerta, quin aliquatenus a nobis praevideri et
 consilio ad certum finem dirigi possit. Kust.

70) δυσίνοπτον] Vocem esse mendosam, quivis facile
 videt. Arcerius coniciebat, δυσκίνητον, vel δυσκάτο-
 πτον: quod repudiandum. Desid. Heraldus Animad-

qui appetitu cupiditateque et impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem fauere, alios ab ea destitui: eandemque caeterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum et interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, et certa quadam ratione ac via et arte comprehendendi posse; vniuerse autem et simpliciter praeceptorum artisque formulam respuere. Adhaerere autem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans et concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, et si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantiuis pretii esse principium; vnum quidem in vniuersitate mundi, itemque in scientia, in experientia et in generatione: duò vero in domo, in vrbe, in exercitu, et in omnibus eiusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in praefatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex

*vers. in Iambl. cap. IX. in fine δυσνόητον vel δυσσύν-
ετον: quorum posterius ad vestigia corruptae lectio-
nis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si
legamus, δυσσύνοπτον: prout Iamblichum initio scri-
pisse nullus dubito. Kust. In Ciz. est δύσκολον.
Reinesius in margine: f. δύσοπτον, i. e. occultatum. Vix
dubium, quin verum sit Kusteri δυσσύνοπτον, quo
vocabulo vtitur Polyb. III, 84. 2. Kiess.*

71) ἐν γὰρ] In Ciz. ἐν τε γὰρ. Kiess.

καταμαθεῖν τε καὶ κοῖναι καλῶς βλέψαντας
εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τούτων
183 ἀρχή. Μεγάλην δ' εἶναι διαφορὰν, καὶ σχεδὸν
περὶ ὅλου τε καὶ παντὸς τὸν κίνδυνον γίνε-
σθαι, μὴ ληφθεῖσης ὀρθῶς τῆς ἀρχῆς. οὐδὲν
γάρ, ὥς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἔτι τῶν μετὰ ταῦτα
ὕγιες γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς ἀρ-
(154) χῆς. 72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῆς
ἐτέρας ἀρχῆς· οὔτε γὰρ οἰκίαν εὖ ποτὲ ἂν οἰ-
κισθῆναι, μὴ ὑπάρξαντος ἀληθινοῦ ἄρχοντος,
τῆς ἀρχῆς τε 73) ἐκουσίως. ἀμφοτέρων γὰρ δι
βουλομένων τὴν ἐπιστατείαν γίνεσθαι, ὁμοίως
τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τῶν ἀρχομένων· ὥστε
καὶ τὰς μαθήσεις τὰς ὀρθῶς γινομένας 73) ἐκου-
σίως 74) δεῖν [εἶδαν] γίνεσθαι, ἀμφοτέρων
βουλομένων, τοῦ τε διδάσκοντος καὶ τοῦ μαν-
θάνοντος· ἀντιτείνοντος γὰρ ὁποτέρου δήποτε
τῶν εἰρημένων, οὐκ ἂν ἐπιτελεσθῆναι 75) κατὰ
τρόπον τὸ προκείμενον ἔργον. οὕτω μὲν οὖν
τὸ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι καλὸν εἶναι ἔδοξι-

72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι] In Siz. τὸν δ' αὐτὸν εἶναι. Ibi-
dem post οἰκίαν repetitur οὔτε, et post ἄρχοντος addi-
tur, καὶ κυριεύοντος. Kiess.

73) ἐκουσίως] Ἐκουσίας lego: eaque lectio ex sequen-
tibus satis confirmatur. Kust. Ex Aristoxeni opere,
quod inscriptum fuit Τὰ Πυθαγορικά. Ἀποφθίγματα,
Wytttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 112.
fragmentum huc pertinens primus vulgavit. Sic igitur
ille: „Stobaeus. Tit. Inedit. περὶ παιδείας in Io.
„Pamasceni Parallelis MS. Florent.: Ἐκ τῶν Ἀριστοξέ-
„νου Πυθαγορικοῦ ἀποφάσεων. Ἐφασκον, δὲ καὶ τὰς μα-
„θήσεις πάσας, τῶν τε ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, τὰς μὲν

tractatione partium intellectu iudicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, et propemodum de vniuersa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, vt simpliciter dicam, sani deinceps constitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere: neque enim domum, neque ciuitatem recte institui posse, nisi et verus princeps praesit, et imperium in volentes exerceat. Etenim vtrisque consentientibus, principe et subditis, imperium administrari debere: perinde, vti disciplinae quoque, si rite quis eas instituere velit, vtrisque etiam, docente et discente, volentibus id debet fieri: nam si alteruter reluctetur, nunquam, quod sub manibus est, opus ad propositum finem perueniet. Sic igitur probabat, aequae praeclarum esse, si

„ἐκονοίους ὁρθὰς τε εἶναι καὶ εἰς τέλος ἀφικνεῖσθαι· τὰς
 „δὲ ἀκονοίους φαύλους τε (φαύλας τε, K.) καὶ ἀτελεῖς γί-
 „νεσθαι.“ Conf. Mañine p. 88. Mihi potius ἐκονοίων
 legendum videtur. Ita Aristotel. Polit. III. 8. p. 125.
 ed. Schneid. ἐγγυοντο βασιλεῖς ἐκόντων. — Ante βουλο-
 μένων in Ciz. deest δέ. Kiess.

74) δεῖν [εἴασαν] γίν.] Vel scribendum est δεῖ γίνεσθαι,
 deleta voce εἴασαν, vt supernuacanea; vel, δεῖν ᾗθησαν
 γίνεσθαι. Kust. Wyttenbachius l. c. pro εἴασαν legit
 ἔφασαν. Melius abest, quod etiam in marg. cod.
 Spanh. notatum. Hinc vncis inclusi. Kiess.

75) κατὰ τρόπον] Vid. ad Protrept. p. 20. Kiess.

μαζε, καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν·
 τεκμήριον δὲ δι' ἔργων μέγιστον ⁷⁶⁾ παρείχεται
 184 τοιοῦτον. ⁷⁷⁾ Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον,
 διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας
 εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τε αὐτόν,
 78) περιπετῇ γένόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς
 79) φθειριάσεως πάθει, καὶ κηδεύων αὐτόν,
 [155] ⁸⁰⁾ παρέμεινέ τε ἄχρις τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ
 τὴν ὁσίαν ἀπεπλήρωσε περὶ τὸν αὐτοῦ καθη-
 γεμόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τὴν περὶ τὸν διδά-
 185 σκαλον ἐποιεῖτο σπουδὴν. Πρὸς γε μὲν τὰς
 συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ
 παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥστε
 φασὶ ποτε Λύσειν προσκυνήσαντα ἐν Ἱερᾷ ἱερῷ
 καὶ ἐξιόντα συντυχεῖν Εὐρυφάμῳ ⁸¹⁾ Συρα-
 κουσίῳ τῶν ἐταίρων τινὲ περὶ τὰ προπύλαια
 τῆς θεοῦ εἰσιόντι. προστάξαντος δὲ τοῦ Εὐ-
 ρυφάμου προσμεῖναι αὐτόν, μέχρις ἂν καὶ
 αὐτὸς προσκυνήσας ⁸²⁾ ἐξέλθῃ, ἐδρασθῆναι ἐπὶ

76) παρείχεται τοιοῦτον] Reinesius post Arcerium emen-
 dat παρείχε τὸ τοιοῦτον. Equidem malim παρείχεται τὸ
 τοιοῦτον. Kiess.

77) Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύρ.] Vide Porphyrium,
 Num. 55. et Nostrum infra, Num. 251. vbi eadem
 historia iisdem verbis narratur. Kust.

78) περιπετῇ] 'Sic recte MS. itemque Porphyrius et
 Noster infra, dictis locis. Prior autem Edit. corrup-
 pte περιπαθῇ: de quo mendo Lectorem iam dudum
 etiam monuit Salmasius ad Solinum, pag. 583. Kust.

79) φθειριάσεως] Idem ex MS. pro φθορίσεως. Cae-
 terum Pherecydem morbo pediculari obiisse, plures

imperantibus obsequium, praeceptoribus vero faciles aures praestentur: huiusque moniti ipso opere tale specimen dedit. Ad Pherecydem enim Syrium, praeceptorem suum, ex Italia in Delum profectus est, ut ei pediculari, ut vulgo nominari solet, morbo laboranti opem ferret; inque hac cura ad mortem eius usque perduravit, defunctoque doctori suo iusta persoluit: tanti fecit studium praeceptoribus debitum. Ad pacta vero conuenta religiose seruanda ita discipulos suos formavit Pythagoras, ut referatur, Lysidem aliquando in templo Iunonis adoratione functum inter exeundum incidisse in Euryphamum Syracusanum, qui vnus e grege condiscipulorum erat, quique templum ingressurus circa propylaea versabatur: hic itaque quum Lysidi praecepisset, ut se praestolaretur, donec ipse quoque, adorato numine, exiret; Lysidem in

testantur scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Laert. in Pherecyde, Num. 118. *Kust.*

80) παρήμενέ τε] Sic MS. At prior Edit. male παρμίνετο. *Kust.* Deinceps initio sectionis 185. pro γε μὲν legendum videtur γε μὴν. *Kiess.*

81) Συρακουσίῳ] Ciz. συρρακουσίῳ. Hunc Pythagoreum Εὐρύφῃμον Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 899. latine dicere malit *Euryphenum*, quam, quomodo vulgo dicunt, *Euryphamum*. Theocriti enim Πολύφῃμον quis latine dicat *Polyphamum*? *Kiess.*

82) ἐξέλθῃ] Sic recte Ciz. Edd. Arc. et *Kust.* ἐξέλθωι. *Kiess.*

τινι λιθίνῳ θώκῳ ἰδρυμένῳ αὐτόθι. ὥς δὲ
 προσκυνήσας ὁ Εὐρύφαμος καὶ ἐν τινι διανοή-
 ματι καὶ βαθυτέρα καθ' ἑαυτὸν ἐννοία γενό-
 μενος δι' ἐτέρου πυλῶνος ἐκλαθόμενος ἀπηλ-
 λάγη· τό τε τῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ τὴν ἐπιού-
 σαν νύκτα καὶ τὸ πλεον μέρος ἔτι τῆς ἄλλης
 ἡμέρας ⁸³⁾ εἶχεν ἀτρέμας προσμένων ὁ Λύσις.
 καὶ τάχα ἂν ⁸⁴⁾ ἐπὶ πλείονα χρόνον αὐτοῦ ἦν,
 εἰ μὴ περ ἐν τῷ ὁμακοῦ τῆς ἐξῆς ἡμέρας γε-
 νόμενος ὁ Εὐρύφαμος, καὶ ἀκούσας ἐπιζητου-
 μένου πρὸς τῶν ἐταίρων τοῦ Λύσιδος, ἀνεμνή-
 σθη· καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἔτι προσμένοντα κατὰ
 (156) τὴν συνθήκην ⁸⁵⁾ ἀπήγαγε, τὴν αἰτίαν εἰπὼν
 τῆς λήθης, καὶ προσεπιθείς, ὅτι ταύτην δὴ μοι
 θεῶν τις ἐνήκε, δοκίμιον ἐσομένην τῆς οἴης
 186 περὶ συνθήκας εὐσταθείας. Καὶ τὸ ἐμψύχων
 δὲ ἀπέχεσθαι ἐνομοθέτησε διὰ τε ἄλλα πολλὰ,
 καὶ ὥς ⁸⁶⁾ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτήδευμα. ἐθιζό-
 μενοι γὰρ μυσάττεσθαι φόνον ζώων ὥς ἄνο-
 μον καὶ παρὰ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀνθεμιτώ-
 τερον τὸν ἄνθρωπον ἡγούμενοι κτείνειν, οὐκ
 ἔτ' ἐπολέμουν. φόνων δὲ χορηγέτης καὶ νομο-
 θέτης ὁ πόλεμος. τούτοις γὰρ καὶ σωματο-

83) εἶχεν] Hoc εἶχεν restitui e Ciz. In edd. Arc. et Kust. legitur εἶλεν. Quod quum vitiosum esse pateret, Kusterus scribere volebat vel ἀτρέμας προσέμενον ὁ Λύσις, deleta voce εἶλεν: vel, εἶχεν ἀτρέμας, προσμένων ὁ Λύσις. Hoc verum est. Kiess.

84) ἐπὶ πλείονα χρόνον] Sic recte Ciz. Antea ἐπὶ πλείονα sine substantiuo χρόνον. Kusterus scribendum censebat ἐπὶ πλείον; literam enim α ex sequenti voce τῷ πλείον adhaesisse. Kiess.

sedili quodam ex lapide ibi constructo eum
 opperiturum consedissee: sed Euryphamum,
 adoratione peracta, in profundas quasdam
 meditationes prolapsus, eiusque, quod cum
 Lyside constituerat, oblitum, per aliam por-
 tam templo excessisse: Lysidem autem, quod
 lucis reliquum erat, noctemque insequentem
 cum bona diei subsecutae parte immotum
 persedissee: nec finis fuisset, nisi Eurypha-
 mus postridie auditorium ingressus deside-
 rari a condiscipulis Lysidem audiuissee: sic
 enim erroris sui admonitus eum ex pacto
 adhuc expectantem abduxit, obliuionisque
 suae causa commemorata adiecit, eam sibi
 a deorum aliquo iniectam, vt Lysidis in
 pactis seruandis constantia probaretur. San-
 ciuit insuper abstinentiam ab animalibus,
 tum ob alias multas rationes, tum quod ad
 conciliandam pacem hoc institutum faceret:
 qui enim animantium caedem vt nefariam
 et naturae aduersam abominari adsueuerit,
 illum iudicabat multo magis pro iniusto ha-
 biturum esse, hominem necare, bellumque
 in posterum gerere; quum Mars caedium
 veluti praeses et legislator sit; vtpote qui

85) ἀπήγαγε] Ciz. ἐπήγαγε. Contrarium peccatum mox
 occurrit in verbo ἐνῆκε, pro quo Ciz. habet ἀνῆκε.
 Paulo post pro ταύτην δέ μοι scripsi ταύτην δὴ μοι.
 Kiess.

86) εἰρηνοποιῶν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιέοντο,
 quod in priore Edit. legitur. Kust.

ποιεῖται. καὶ 87) τὸ ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶ παρακέλευσμα, πάντα τὰ δίκαια παραγγέλλον ἀσκεῖν, ὡς 88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα διὰ πάντων τούτων μεγάλην σπουδὴν περὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν καὶ παράδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεποιημένος Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν τοῖς λόγοις.

Κ Ε Φ. λ α.

187 Ἔπεται δὲ τῷ περὶ τούτων λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὡς τε αὐτὴν ἐπετήδευσε καὶ παράδωκε τοῖς χρωμένοις. 1) εἴρηται μὲν οὖν ἤδη (157) τὰ κοινὰ παραγγέλματα περὶ αὐτῆς, ἐν οἷς πυρὶ καὶ σιδήρῳ τὰ ἀσύμμετρα πάντα ἀποκόπτειν διώρισται. τοῦ δὲ αὐτοῦ εἶδους ἐστὶν 2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, καὶ τὸ παρατιθέσθαι μὲν ἐν ταῖς ἐστιάσεσι τὰ ἡδέα καὶ πολυτελεῖ ἑδέσματα, ἀποπέμπεσθαι δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις ἔνεκα τοῦ κολάσαι 3) μόνον τὰς ἐκθυμίας παρατιθέμενα· καὶ τὸ χρυσὸν ἐλευθεράν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ τὰς ἑταίρας. καὶ 4) αἰ ἐπήρειαι δὲ αἰ τοῦ λο-

87) τὸ ζυγὸν] Ita recte Ciz. Vid. Protreptic. p. 318. et 340. In Edd. Arc. et Kust. τὸν ζυγόν. Kiess.

88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit Protrepticum, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit. Kust. Vid. ad Protrept. p. 331. Pro παραγγέλλον in Ciz. est παραγγέλλον. Kiess.

1) εἴρηται μὲν οὖν ἤδη] Supra, cap. VII. Kust.

2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68. Kust.

illis etiam alatur. Praeterea symbolum illud, stateram non esse transiliendam, ad iustitiam quoque adhortatio est; omniaque iuste agere praecipit: vti demonstrabitur, cum *de symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens prae se studium tulit Pythagoras, vt hominibus iustitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur, vt de temperantia agamus: vbi dicendum erit, quemadmodum et ipse illam excoluerit, et familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem eius praecepta iam superius commemorata sunt, quibus omnia immoderata igne ferroque praescindenda esse definitum fuit. Eiusdem generis est abstinencia ab animalibus; itemque a cibis gulae irritamenta habentibus rationisque impredientibus promptitudinem et integritatem: sed et eodem pertinet, quod epulae suaues et opiparae in conuiujs apponebantur quidem, sed ad seruos mox ablegabantur, ad appetitum quippe coercendum duntaxat appositae: et quod nullam ingenuam mulierem, sed solas meretrices aurum gestare voluit. Deinde taci-

3) *μόνον*] Ciz. et Par. *μόνας*: male. Aduerbium *μόνον* pertinet ad solum infinitiuum *κολάσαι*. *Kiess.*

4) *αἱ ἐπήρεια δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰληκρ.*] Haec

γισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρίνειαί τῶν ἐμποδιζόντων
 188 τοῦ αὐτοῦ· εἰσὶν· εἰδους. Ἐτι δὲ ἐχεμυθία τε
 καὶ παντελὲς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
 συνασκοῦσα, ἢ τε σύντονος ⁵⁾ καὶ ἀδιάπνευστος
 περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἀνά-
 ληψις τε καὶ ἐξέτασις, ⁶⁾ διὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 ἀσινία καὶ ὀλιγοσεντία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης
 τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος
 (158) ⁷⁾ κατεξανίστασις, καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτος
 πρὸς ⁸⁾ τοὺς προσήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ὁμή-
 λικας ἄπλαστός ὁμοιότης καὶ φιλοφροσύνη,
⁹⁾ συνέπιπτασις δὲ καὶ παρόρμησις πρὸς τοὺς
 νεωτέρους φθόνου χωρίς, καὶ πάντα ὅσα τοι-
 189 αῦτα, εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ταχθήσεται. Καὶ
 ἐξ ὧν δ' Ἰππόβοτος καὶ Νεάνθης περὶ Μυλ-
 λίου καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστοροῦσι,

in alienum locum reiecta sunt, et adeo turbata, ut
 nec caput nec pes verae sententiae in illis appareat.
 Coniungenda enim sunt cum praecedentibus illis,
 βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, eademque sic scribenda,
 ταῖς ἀγορνῆσι καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινεαῖς ἐμποδι-
 ζόντων. Vide Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
 occurrit. Kust. Ciz. εἰλικρίνεια. Scaliger emendat:
 αἷς εἰλικρίνεια αὐτοῦ ἐμποδιζονται. Kiess.

5) καὶ ἀδιάπνευστος] Schefferus de Philos. Ital. p. 115.
 vertit: Ac ne minimo quidem spiritu proderent doctrinae.
 Rectius Obrechtus. Locus autem hic non solum le-
 gitur supra, Num. 68. sed etiam infra, Num. 225.
 Kust. Θεωρημάτων ἀνάληψις est theorematum tractatio.
 Conf. Stephan. Thes. sub v. ἀνάληψις, tom. II. p. 561.
 Kiess.

6) διὰ τὰ αὐτὰ δὲ] Ita scripsi auctoritate Cod. Ciz. pro
 διὰ δὲ τὰς, quae est lectio editionum Arc. et Kustati.
 Deinceps Ciz. ἀσινία. Kiess.

turnitas, et omnibus numeris absolutum silentium, quo linguae continentia exercebatur: porro intenta et continua ruminatio et peruestigatio difficillimarum speculationum, et propter ista cibi somnique parsimonia; tum gloriae, diuitiarum, similiumque inaffectedatus contemptus; seniorum sincera et infucata reuerentia; erga pares aequalitas humanitasque non ficta; iuniorum directio et adhortamenta inuidia vacua, omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit praeterea virorum illorum continentiam, et quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam co-

7) *κατεξανάστασις*] Vocem hanc Lexica vulgata ignorant; nec eam temere alibi reperias. Exstat tamen etiam apud Longinum Cap. VII. Num. 6. vbi Faber existimabat, vocem illam nusquam alibi reperiri. Significat autem *κατεξανάστασις* proprie *animum contra aliquid insurgendi*; vel vna voce, *contemptum*, vt Obrechtus recte reddidit. Nam supra Num. 69. vox haec cum *καταφρόνησις* iungitur. Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamuis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur. *Kust.* De verbo *κατεξανιστάται* vid. Fabricius ad Sextum Empir. p. 487. *Kie ss.*

8) *τοὺς προσηκόντας*] Scribendum videtur *προήκοντας*, scil. *καθ' ἡλικίαν*, quod aliis locis additur, at hic ex *δμήλιος*, quod sequitur, facile subintelligitur. Etiam Obrechtus vertit *seniores*. Pro *δμήλιος* Ciz. *δμήλιος*. *Kie ss.*

9) *συνενίστασις*] Supra, Num. 69. minus recte legitur, *συνενίστασις*. *Kust.*

μαθεῖν ἔνεσσι τὴν ἐκείνων ¹⁰⁾ τῶν ἀνδρῶν σε-
 φροσύνην, καὶ ὅπως αὐτὴν Πυθαγόρας παρέ-
 δωκε. τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τύραννόν ¹¹⁾ φρα-
 σιν, ὥς πάντα ποιῶν οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετίγ-
 χανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιϊστα-
 μένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παράνομον,
 λόχον τινὰ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἡγουμένου Εὐ-
 ρυμένους Συρακουσίου, Δίωνος ἀδελφοῦ, ἐπι-
 πέμψαι τοῖς ἀνδράσι, ¹²⁾ λοχήσοντα τὴν μετά-
 βασιν αὐτῶν τὴν ἀπὸ Τάραντος εἰς Μεταπόν-
 τιον εἰωθυῖαν κατὰ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμό-
 ζοντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ¹³⁾ ὥρῶν μεταβολάς,
 καὶ τύπους εἰς τὰ τοιαῦδε ἐπιλέγοντο ἐπιτη-
 190 δείους. ¹⁴⁾ Ἐν δὲ Φάλαις, χωρίῳ τῆς Τάραν-
 τος φαραγγώδει, καθ' ὃ συνέβαινε αὐτοῖς
 (159) ἀναγκαιῶς τὴν ὁδοιπορίαν ¹⁵⁾ γενήσεσθαι, ἐλό-
 χα κατακρύψας τὸ πλῆθος ὃ Εὐρυμένης. ἐπει-
 δὴ δὲ οὐδὲν προειδόμενοι ἀφίκοντο οἱ ἄνδρες
 περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, ¹⁶⁾ ληστρι-

10) τῶν ἀνδρῶν] Ciz. τῶν ἀδελφῶν. De Neanthe Cyni-
 ceno, qui sub Attalo librum de Pythagoreis scripsit,
 vid. Meiners. p. 231. sq. Athen. XII. 608. c. d. Kiess.

11) φασιν, ὥς πάντα] Ciz. pro his, φησὶν πάντα. Idem
 deinceps pro λόχον cum Arc. habet λόχην, et tum
 συρακουσίου. Kiess.

12) λοχήσοντα] Ciz. et Pax. λοχήσαντα. Tum Ciz. εἰω-
 θυῖαν. Ibidem locus τὴν μετάβασιν — εἰωθυῖαν bis scrip-
 tus est. Kiess.

13) ὥρῶν] Ex MS. pro ὁρῶν: quod Arcecius montium
 verterat; haud parum sane a loci huius sensu aber-
 rans. Kust.

14) Ἐν δὲ Φάλαις] Sic MS. At prior Edit. corrupte

gnoscere, quae Hippobotus et Neanthes de Myllia et Timyoha Pythagoreis memoriae prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, quum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen vilius Pythagorei amicitiam sibi conoiliare; vtpote qui ingenium eius imperiosum et a legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymene Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, vt, quum pro more et temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in vsu quippe habebant, vt pro diuersis anni tempestatibus domicilium mutarent, et loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione conuallibus obsita, quam *Phalas*, i. e. cacumina siue apices nominabant, qua illis necessario transeundum erat, copias suas Eurymenes in insidiis collocauerat: quumque Pythagorei nihil tale metuentes circa meridiem eo peruenissent, milites, clamore

et nullo sensu, ἐν δὴ Φάλας. Kust. Scaliger, Φάλας. Obrechtus locum ita vertit, quasi Φάλας idem esset quod Φάλοι. Kiess.

15) γενήσεσθαι] Ita recte Ciz. Idem in Arceii codice scriptum fuisse videtur, quum eius editio praebeat γενήσεσθαι. In Kust. edit. est γίνεσθαι. Etiam in marg. Spanh. e Par. γενήσεσθαι notatum est. Kiess.

16) ληστρικαῖς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες] Ciz. ληστρικοῖς αὐτοῖς ἐπαλλάξαντες. Kiess.

κῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρα-
τιῶται. οἱ δὲ ἐκταραχθέντες μετ' εὐλαβείας
ἅμα τε ¹⁷⁾ διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ αὐτὸ τὸ πλη-
θος (ἦσαν γὰρ αὐτοῖς σύμπαντες δέκα που τὸν
ἀριθμόν), καὶ ὅτι ἄνοπλοι πρὸς ποικίλως ὡ-
πλισμένους ¹⁸⁾ διαγωνισόμενοι ἔμελλον ἀλίσκε-
σθαι, ἀρόμῳ καὶ φυγῇ διασώζειν αὐτοὺς διέ-
γνωνσαν, οὐδὲ τοῦτο ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμε-
νοι· τὴν γὰρ ἀνδρείαν ¹⁹⁾ ἤδεισαν, φευκτέων
τε καὶ ὑπομενετέων ἐπιστήμην, ὥς ἂν ²⁰⁾ ὁ ὀρ-
θὸς ὑπαγορεύῃ λόγος· καὶ ἐπετύγχανον δὲ ἤδη
¹⁹¹ τούτου. ²¹⁾ Βαρούμενοι γὰρ τοῖς ὅπλοις ἀπε-
λείποντο ²²⁾ οἱ σὺν Εὐρυμένει τοῦ διαγωμοῦ,
²³⁾ εἰ μὴ περ φεύγοντες ἐνέτυχον πεδίῳ τινὶ
κυάμοις ἐσπαρμένῳ καὶ τεθηλότι ἱκανῶς· καὶ
μὴ βουλόμενοι δόγμα παραβαίνειν, τὸ κελεῦον,
κυάμων μὴ θιγγάνειν, ἔστησαν, καὶ ὑπ' ἀνάγκης
λίθοις καὶ ξύλοις καὶ προστυχοῦσιν ἔκα-
στος μέχρι τοσούτου ἡμύνοντο τοὺς διώκον-
τας, μέχρι τινὰς αὐτῶν μὲν ἀνηρηκέναι, πολ-

17) διὰ τὸ αἰφνίδιον] In cod. Ciz. vt in Arc. edit.
deest διὰ, idemque codex post δέκα non habet που.
Kiess.

18) διαγωνισόμενοι] Ciz. διαγωνισάμενοι (cum edit. Arc.)
ἔμελλον. Idem deinceps αὐτοὺς pro αὐτοῖς. Kiess.

19) ἤδεισαν] Ita scripsi e Ciz. pro ἤδη, quod habent
edd. Arc. et Kust. Illam veram lectionem etiam
Obrechtus expressit, qui cetera paulo licentius tracta-
vit. Deinceps Ciz. φευκτέων — ὑπομενετέων ἐπιστήμην.
E-Par. in marg. Spanh. pro ἤδη notatum est ἔδη. Kiess.

20) ὁ ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ] Sic dedi e Ciz. Nam in ed.
Arc. est ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ, et in Kuster. ὀρθὸς ὑπαγο-

edito, latronum more in eos irruerunt. Illi vero re improuisa, numeroque insidiantium, (nam ipsi non amplius decem erant,) in metum terroremque coniecti, ac se facile captum iri rati, quod inermes aduersus perarmatos pugnaturi essent, cursu fugaque sibi consulere decreuerunt, minime id a virtute alienum existimantes; quippe qui probe nouerant, fortitudinem fugiendorum et sustinendorum, prout recta ratio dictaverit, scientiam esse. Nec cesserat infelicitè consilium; siquidem Eurymenis milites armis graues fugientibus segnius instabant: nisi ad campum fabis consitum affatimque iam florentem peruenissent. Tum enim dogma illud, quod fabas attingere vetabat, violare abnuentes, pedem fixerunt, et necessitate compulsi lapidibus, fustibus, et aliis, quaecunque prae manibus erant, tamdiu se contra hostes defenderunt, donec quidam ex ipsis caesi, plures vulnerati, de-

πειροι, vtraque omittente articulum, qui hic quidem necessarius est, et a proximo *δ* facile potuit deuorari.
Kiess.

21) *Βαρούμενοι*] Ita Kust. et Ciz. In Arc. est *βαρόμενοι*.
 Scal. *βαγνόμενοι*. Forsitan legendum *βεβαρημένοι*.
Kiess.

22) *οἱ οὖν Εὐρυμένει*] Sic recte MS. pro corrupto
οἱ συνυπομένοι, quod prior Edit. habet. *Kust.*

23) *εἰ μὴ περ φεύγοντες*] Prior Editio habet, *εἰ μὴ
 περφεύγοντες*. At nos representauimus hic lectionem
 codicis MS. *Kust.*

λους δὲ τετραυματικένας. πάντας μὲν ὑπὸ τῶν
 (160) δορυφόρων ἀναιρεθῆναι, καὶ μηδένα τοπαρά-
 παν ζωγρηθῆναι, ἀλλὰ πρὸ τούτων θάνατον
 192 ἄσμενίσαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. Ἐν
 συγχύσει δὲ πολλῇ τὸν τε Εὐρυμένην καὶ τοὺς
 σὺν αὐτῷ 24) καὶ οὐ τῇ τυχοῦσῃ γενέσθαι, ἢ
 μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀγάγοιεν τῷ πέμψαντι Διο-
 νυσίῳ, εἰς αὐτὸ μόνον τοῦτο προτρεψαμένῳ
 αὐτούς. 25) γῆς οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεσοῦσι,
 καὶ ἡρώον 26) πολυάνδριον ἐπιχώσαντες αὐτό-
 θι, ὑπέστρεφον. εἶτα αὐτοῖς ἀπήντησε 27) Μυλ-
 λίας Κροτωνιάτης καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία,
 γυνὴ αὐτοῦ, ἀπολελειμμένοι τοῦ πλήθους, ὅτι
 ἔγκυος οὖσα ἡ Τιμύχα τὸν δέκατον ἤδη μῆνα
 εἶχε καὶ σχολαίως διὰ τοῦτο ἐβάδιζε. τούτους
 δὲ ζωγρήσαντες ἄσμενοι πρὸς τὸν τύραννον
 ἤγαγον, μετὰ πάσης κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας
 193 διασώσαντες. Ὁ δὲ περὶ τῶν γεγονότων δια-
 πυθόμενος καὶ σφόδρα 28) ἀνθυμήσας ἔφαινε·
 Ἀλλ' ὑμεῖς γε, εἶπεν, ὑπὲρ πάντων τῆς ἀξίας
 τεύξεσθε παρ' ἐμοῦ τιμῆς, εἴ μοι 29) συμβα-
 σιλεύσαι θελήσετε. τοῦ δὲ Μυλλίου καὶ τῆς

24) καὶ οὐ τῇ τυχοῦσῃ] In Ciz. deest καὶ. Ibidem
 deinceps scribitur, ἢ μὴ δὲ ἓνα. Kiess.

25) γῆς] Reinesius corrigit γῆν, sine causa. De for-
 mula ἐπαμήσασθαι γῆν conf. Doruill. ad Chariton. p.
 422. Ed. Lips. Kiess.

26) πολυάνδριον] De hoc vocabulo conf. Perizonius ad
 Aelian. V. H. XII. 21. p. 152. ed. Kühn. Irmsch-
 ad Herodian. lib. IV. cap. IX. p. 956. et qui laudan-
 tur in Indice Aesopi Fabul. edit. Housing. 1810. Kiess.

nique omnes a satellitibus interfecti sunt: neque enim vllus eorum viuis capi sustinuit, sed omnes secundum sectae suae regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes eiusque satellites valde conturbati erant, quod ne vnum quidem ad Dionysium adducere possent, quum tamen in hunc vnice finem a tyranno missi essent. Terra itaque caesis iniecta, communique tumulto iis ibidem extructo, domum ire parabant, quum iis forte obuui facti sunt Myllias Crotoniates et Timycha Lacaena, vxor eius, quos reliqua multitudo a tergo reliquerat, quia Timycha iam decem mensibus grauida tardius incederet. Hos igitur viuos in potestatem redactos ad tyrannum laeti deduxerunt, nullo studio curaue ommissa, quo illos incolumes conseruarent. Dionysius autem, cognito, quod acciderat, grauem moerorem prae se tulit: Vos vero, ait ad Mylliam et Timycham, prae omnibus dignos a me honores consequemini, si in regni consortium mecum venire volueritis. quae pro-

27) *Μυλλίας*] Ciz. *μυλλίας*. Idem paulo post *ἔγγυος* pro *ἔγκυος*. *Kiess*.

28) *ἀθυμήσας ἐφαίνεν*] *Lego, ἀθυμήσας, ὡς ἐφαίνεται. Kust.* In cod. Ciz. et edit. Arc. est *ἐνέφαίνεν*. Quare vera lectio videtur esse, *ὡς ἐνέφαίνεν*. Nam *ἐμφαίνει*, vt constat, intransitiue vsurpatur. *Kiess*.

29) *συμβασιλεῦσαι*] In Ciz. *συμβουλευσαι*, quod illi vel praeferendum videtur. *Kiess*.

Τιμύχας πρὸς πάντα, ἃ ³⁰⁾ ἐπηγγέλλετο, ἀνα-
νευόντων· ἀλλὰ ἔν γέ με, ἔφη, διδάξαντες,
μετὰ τῆς ἐπιβαλλούσης προπομπῆς διασώζεσθε.
πυθόμενου δὲ τοῦ Μυλλίου, καὶ τί ποτ' ἐστίν,
(161) ὃ μαθεῖν προθυμεῖται· ἐκείνο, εἶπεν ὁ Διο-
νύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ ἑταῖροί σου ἀ-
ποθανεῖν μᾶλλον εἶλοντο, ἢ κυάμους πατῆ-
σαι; καὶ ὁ Μυλλίας εὐθύς· ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους πατήσωσιν,
ἀποθανεῖν· ἐγὼ δὲ αἰροῦμαι, ἵνα τούτου σοι
τὴν αἰτίαν μὴ ἐξείπω, ³¹⁾ κυάμους μᾶλλον
194 πατῆσαι. Καταπλαγέντος δὲ τοῦ Διονυσίου
καὶ μεταστῆσαι κελεύσαντος αὐτὸν σὺν βία,
βασάνους δὲ ἐπιφέρειν τῇ Τιμύχᾳ προστάττον-
τος· ἐνόμιζε γάρ, ὅτε γυναῖκά τε οὖσαν καὶ
³²⁾ ἔπογκον, ἐρήμην δὲ τοῦ ἀνδρός, ῥαδίως
τοῦτο ἐκλαλήσειν φόβῳ τῶν βασάνων· ἡ γεν-
ναία δὲ ³³⁾ συμβρούξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς
ὀδόντας καὶ ἀποκόψασα αὐτὴν προσέπτυνε τῷ
τυράννῳ, ἐμφαίνουσα, ὅτι, εἰ καὶ ὑπὸ τῶν
βασάνων τὸ θῆλυ αὐτῆς νικηθὲν συναναγκα-

30) ἐπηγγέλλετο] Ita Arc. In Ciz. ἐπηγγέλλετο. In Kust.
edit. vitio typographico ἐπιγγέλλετο. Pro πρὸς πάντα,
quod praecedat, in Par. est πρὸς ταῦτα. Kiess.

31) κυάμους] Ciz. κύαμον. Kiess.

32) ἔπογκον] In Ciz. ἐπ' ὄγκον. Illud adiectivum prae-
ter hunc locum non videtur occurrere. Kiess. [Du-
biae mihi fidei videtur: neque ausim ex h. l. in Lexica
referre. Facile enim suspiceris scribendum εἰ ἔγκον,
coll. Bastii Comm. Pal. p. 736. Schaefer.]

33) συμβρούξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς ὀδ.] Historiam
hanc respexit Sanctus Ambrosius, lib. II. de Virginit.

missa quum illi respuissent; at vnum saltem si me docueritis, inquit Dionysius, incolumes dato sufficienti praesidio dimittam: interroganteque Myllia, quid tandem esset, quod tantopere discere aueret; hoc, subiecit tyrannus, cur socii tui mori maluerint, quam fabas calcare? at ego, regessit e vestigio Myllias, malim fabas calcare, quam causam huius rei prodere. Quo responso percussus Dionysius Mylliam e conspectu abripi, Timychae vero tormenta admoueri iussit, ratus, eam, vtpote mulierem, et gravidam, et a marito destitutam, facilius illud metu tormentorum indicaturam esse: sed virago illa dentibus linguam mordicus correptam abscidit, et in tyrannum exspuit; eoque illi demonstrauit, licet sexus eius muliebris tormentis succumbens tacendum

cap. 4. his verbis: *Pythagorea quaedam, una ex virginibus, celebratur fabula, euae a tyranno cogereetur secretum prodere, ne quid in se ad extorquendam confessionem vel tormentis liceret, morsu linguam abscidisse, atque in tyranni faciem despuisse: ut, qui interrogandi finem non faciebat, non haberet, quam interrogaret.* Hunc locum acceptum refero Aegidio Menagio, qui eum obseruauerat in *Historia Mulierum Philosopharum*, vbi de Timycha agit. Apud eum plura vide. Caeterum pro *συμβούλας*, quod ex cod. MS. reuocauimus, prior Edit. male habet *συμβύλας*: quod Arcerius infeliciter in *συμπύλας* mutandum censebat. *Kust.* Post *ἡ γερναία* Ciz. cum Arc. δὲ omittit. Sed nolui delere, quum hic particulae δὲ post parentheses vsus satis sit frequens. Pro τὸ θῆλυ Ciz. τῇ θῆλυ *Kiess.*

ρθείη τῶν ἐχεμυθουμένων τι ἀνακαλύψαι, τὸ
 μὴν ὑπηρετῆσον ³⁴⁾ ἐκποδὼν ὑπ' αὐτῆς περιέ-
 κοπται. οὕτως ³⁵⁾ δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξω-
 τερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικὰ τυγ-
 195 χάνοιεν. Παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ
 (162) τῆς οἰωπῆς ἦν παραγγέλματα, φέροντα εἰς σω-
 φροσύνης ἄσκησιν. πάντων γὰρ χαλεπώτατον
 ἐστὶν ἐγκρατευμάτων τὸ γλώττης κρατεῖν. τῆς
 αὐτῆς δὲ ἀρετῆς ἐστὶ καὶ τὸ πείσαι Κροτωνιά-
 τας ἀπέχεσθαι τῆς ³⁶⁾ ἀθύτου καὶ νόθης πρὸς
 τὰς παλλακίδας συνουσίας. καὶ ἔτι ἡ διὰ τῆς
 μουσικῆς ἐπανόρθωσις, ³⁷⁾ δι' ἧς καὶ τὸ οἰ-
 στρημένον μειράκιον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς σω-
 φροσύνην μετέστησε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως δι'
 ἀπάγουσα παραίνεσις εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν
 196 ἀνήκει. Καὶ ταῦτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθα-
 γορείοις Πυθαγόρας, ὧν αἷτιος αὐτὸς ἦν.
³⁸⁾ προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ

34) ἐκποδὼν] Sic pro ἐκ ποδῶν scripsi. Περιέκοπται
 autem pro περιέκοπνται, quod in Arc. edit. legitur,
 iam Kust. o MS. receperat. Kiess.

35) δυσκατάθετοι] Operam hic ludit Arcerius, qui
 vocem hanc, quae utique recte se habet, in δυσκάθετοι
 mutandam censet. Kust.

36) ἀθύτου] Miror, Arcerium vocem hanc, non so-
 lum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, et in
 ἀθέτου mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se
 ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum
 reperisse, ταῖς γὰρ μνηστιαῖς συνοικίαις μέλλοντες εἶναι,
 ταῖς παλλακίαι δὲ, οὐδαμῶς. (Idem scholion etiam in
 margine codicis Ciz. adnotatum est. Kiess.) Verum
 utique scholiastes ille dicit. Nam nullae nuptiae legi-
 timae et solennes olim absque sacrificiis celebrabantur.

aliquid euulgare adigeretur, ministram tamen loquendi a se e medio sublatam praecisamque esse. Adeo difficulter ad admitendas extraneas, imo regias etiam amicitias, adduci se passi sunt. Consimilia hisce silentii etiam praecepta fuerunt, quae ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut a profano et spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod musices beneficio adolescentem amoris oestro percitum emendauit, et ad sanam mentem traduxit: sed et dehortatio a lasciuia in eandem virtutem incidit. Atque haec suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu

Hinc *θύειν γάμους* apud Aelian. *Var. Hist.* VIII. 7.

nuptias solenniter celebrare significat: et apud Suidam

ἄθνητοι γάμοι appellantur nuptiae illegitimae et absque

sacris contractae. *Kust.* De verbo *θύειν*, quod in

hac locutione simpliciter est *sacrificiis aliisque sacris*

ritibus celebrare, vide Beckium ad Aristoph. *Av.* 992.

Vol. V. p. 516. Kiess.

37) δι' ἧς καὶ τὸ οἰστρομημένον μετρ.] Historia, ad quam

hic respicit Iamblichus, narratur supra, Num. 112.

Kust. In *Ciz. οἰστρομημένον*. Ibidem paulo post deest

ἀρετὴν. *Kiess.*

38) προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ] Scri-

bendum est, *προσεῖχον γὰρ οὕτως τοῖς σώμασι, ὥς ἂν*

ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακρίνιο. Confer cum hōc loco Por-

τῶν αὐτῶν διάκεινται, καὶ μὴ ποτὲ 39) μὲν
 (163) ῥικνά, ποτὲ δὲ πολὺσαρκα· ἀνωμάλου γὰρ
 βίου τοῦτο ὄντο εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ ὡσαύ-
 τως καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν οὐχ ὅτε μὲν ἱλα-
 ροί, ὅτε δὲ κατηφεῖς, ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλοῦ πρῶως
 χαίροντες. διεκρούοντο δὲ ὀργάς, ἀθυμίας,
 ταραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς παράγγελμα, 4) ὡς
 οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀ-
 πρὸςδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλ-
 λά πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐ-
 τοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δὲ ποτε αὐτοῖς συμβαῖ
 ἢ ὀργή, ἢ λύπη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδὼν
 ἀπηλλάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενό-
 μενος ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεῦεν
 197 τὸ πάθος. Λέγεται δὲ καὶ τάδε περὶ τῶν Πυ-
 θαγορείων, ὡς οὔτε οἰκέτην ἐκόλασεν 41) οὐδεὶς
 αὐτῶν ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος, οὔτε τῶν ἐλευθέρων

phyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert. Kust. Pro διάκεινται in Ciz. est διακίηται, in Par. διαλέκεται. Scaliger legit διακίηται. Priora Reinesius ita scribit: εἶχον γὰρ οὕτω πρὸς τὰ σώματα. Rittershus. p. 91. locum ita legit et interpungit: προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακίηται, καὶ μὴ ποτὲ μὲν ῥικνά, ποτὲ δὲ πολὺσαρκα. Hanc Rittershusii rationem equidem ita probō, ut legendum censeam, προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς αἰεὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακίηται. Vocabulum αἰεὶ propter ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, necessarium est. Kiess.

39) μὲν ῥικνά] Sic recte codex MS. At prior Editio vitiose, μερικνά: quod Arcerius bona fide sollicita verterat. ῥικνά autem hic significat, macilenta: quod vel ex opposito ei πολὺσαρκα patet. Hinc obiter emendo Hesychium v. ῥικνοί, apud quem pro ἱκανοί σαφῆς,

permanerent; non vero iam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim vitae inaequalis signum habebant. Eodem modo sibi constabant animo; neque modo hilares, modo tristes erant; sed velut ad perpendicularum aequabiliter leniterque laetabantur: iras vero, et animi deiectionem, atque perturbationes procul habebant; eratque illis inter praecepta, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quippiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare conabatur. Ista quoque de Pythagoreis feruntur, neminem illorum iratum, vel seruum verberibus mulctauisse, vel liberum hominem verbis corripuisse, sed

legendum est addita negatione, οὐχ ἱκανοὶ σαφῆς. Mirror autem, vt et hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in *Thesouro* suo vocem *δικνός*, et inde deriuata, prorsus omisisse: cum tamen vsus eius satis frequens sit apud veteres scriptores. *Kust.* Pro ποτὲ δὲ Ciz. cum Arc. οἷε δέ. Deinceps Ciz. pro ὅτε μὲν habet δι μὲν. *Kiess.*

40) ὡς οὐδὲν δὲ τῶν ἀνθρώπων. συμπτ.] Haec leguntur etiam infra, Num. 224. vsque ad verba illa, *ἰατρῶν τὸ πάθος.* *Kust.* Pro αὐτοῖς συμβαίη Ciz. cum Arc. αὐτῶ συμβαίη. Idem Ciz. ὄργα pro ὄργῃ. Deinceps e Ciz. scripsi ἐκποδῶν pro ἐκ ποδῶν, quae est scriptura editionum Argerii et Kusteri. *Kiess.*

41) οὐδεὶς] Ciz. οὐθεὶς. *Kiess.*

ρων ἐνουθέτησέ τινα· ἀλλ' ἀνέμενεν ἕκαστος
 τὴν τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ
 42) τὸ νοουθετεῖν, παιδαριῶν. ἐποιοῦντο γὰρ
 τὴν ἀναμονὴν, σιωπῇ χρώμενοι καὶ ἡσυχία.
 43) Σπίνθαρος γοῦν διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρ-
 χύτου Ταραντίνου, ὅτι, διὰ χρόνου τινὸς εἰς
 ἀγρόν ἀφικόμενος, 44) ἐκ στρατείας νεωστὶ
 (164) παραγεγονώς, ἦν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς
 45) Μεσσηνίους, ὡς εἶδε τὸν τε ἐπίτροπον καὶ
 τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν
 γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ με-
 γάλῃ τινὶ κεχρημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ,
 46) ὀργισθεῖς τε καὶ ἀγανακτῆσας οὕτως, ὡς
 ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέ-
 τας, ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι 47) αὐτοῖς ὀργισται·
 εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε
 αὐτοὺς ἀθώους γενέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτη-

42) τὸ νοουθετεῖν, παιδαριῶν] Sic locum hunc scri-
 bendum esse recte monuit Schefferus *de Philos. Ital.*
 cap. XIV. in fine. Ante enim legebatur, τὸν νοουθε-
 τεῖν, παιδαριῶν. Conferendus est autem cum hoc
 loco Noster supra, Num. 101. et infra, Num. 230.
 vbi pariter docemur, τὰς νοουθετήσεις a Pythagoreis
 olim dictas fuisse, παιδαριῶσεις. Kust.

43) Σπίνθαρος] De Spintharo, Aristoxeni patre, vid.
 Mahne pag. 8. sqq. Idem vir doctus non dubitat,
 quin ea loca, vbi Spinthari huius mentio fit, ex
 Aristoxeni scriptis sint desumpta, veluti haec sectio
 197. Adde eundem Mahnium p. 47. sq. Kiess.

44) ἐκ στρατείας] Sic scripsi, monente etiam Mahnio
 pag. 47. pro στρατιᾶς. In Arc. edit. erat καὶ στρατιᾶς.
 Conf. Doruill. ad Charit. p. 530. Kiess.

45) Μεσσηνίους] Ciz. cum Arc. μεσσηνίους. Kiess.

quemque expectauisse, donec sibi animus ad tranquillum statum rediisset. Vocabant autem castigare verbis παιδαγωγῶν, i. e. disciplina instruere. Ceterum cum silentio et tranquillitate patientiae litabant: vnde et Spintharus subinde de Archyta Tarentino referebat, eum, quum post aliquod temporis interuallum a bello redux, quod Tarentini contra Messenios ductu eius gesserant, rus suum reuiseret, et villicum cum cetera familia rem rusticam non, vt par erat, diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animaduerneret, tanta ira indignationeque correptum, quantam ille conciperet, seruis, vt par erat, dixisse, bene cum illis agi, quod ipsis iratus sit; alias tam grauium admissorum condigna supplicia luituros esse.

46) ὀργισθεὶς τε κ. τ. λ.] Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: ὀργισθεὶς τε οὕτως ὥς ἂν ἐκείνος, ἡγανάκησεν, ὥς ἔοικεν, εἰπὼν πρὸς τοὺς οἰκέτας κ. τ. λ. atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantae virtutis homo concipiat, indignatus est, vt par erat, ita reprehendens seruos verbis, etc. Ita Wyttenbach. in Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 48. At veram huius loci lectionem seruauit codex Ciz., καὶ ἀγανακτήσας pro ἡγανάκησεν, quod antea legebatur. Εἶπεν pendet ex οὗτο, et verba ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὥς ἂν ἐκείνος, hanc vim habent: tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat. — In antecedentibus pro τῶν περὶ in edit. Arc. est τῆς περὶ, de quo Scaliger fecit τὰς περὶ. Kiess.

47) αὐτοῖς] Ciz. αὐτοῦς. Idem deinceps hoc ordine, εἰ μὴ γὰρ. Kiess.

198 κότας. Ἐφη δὲ λέγεσθαι καὶ περὶ 48) Κλεινίου
 τοιαῦτά τινα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι
 πάσας νουθετήσεις τε καὶ κολάσεις εἰς τὴν τῆς
 διανοίας ἀποκατάστασιν. οἷκτων δὲ καὶ δα-
 κρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἶργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας· οὔτε δὲ κέρδος, οὔτε ἐπιθυμίαν,
 οὔτε ὀργήν, οὔτε φιλοτιμίαν, οὔτε ἄλλο οὐ-
 δὲν τῶν τοιούτων αἴτιον γίνεσθαι διαφορᾶς·
 ἀλλὰ πάντας τοὺς Πυθαγορείους οὕτως ἔχειν
 πρὸς ἀλλήλους, ὥς ἂν πατὴρ σπουδαῖος πρὸς
 τέκνα 49) σχοίη. καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα
 50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν,
 καὶ μηδεμίαν περιποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ
 τῶν εὐρισκομένων, εἰ μὴ πού τι σπάνιον. πά-
 νυ γὰρ δὴ τινὲς εἰσιν ὀλίγοι, ὧν ἴδια γνωρί-
 199 ζεται ὑπομνήματα. Θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς
 (165) φυλακῆς ἀκρίβεια. 51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς
 ἐτῶν οὐδεὶς οὐδενὶ φαίνεται τῶν Πυθαγορείων
 ὑπομνημάτων 52) περιτετευχῶς πρὸ τῆς Φιλο-
 λάου ἡλικίας. ἀλλ' 53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε

48) Κλεινίου] De hoc Clinia, Tarentino, egtegio per-
 turbationum animi sui moderatore, vid. Mahnii diatr.
 p. 89. Kiess.

49) σχοίη] Sic MS. pro ἐχοίη. Kust.

50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε κ.] Confer Nostrum su-
 pra, Num. 158. et Scheffer. de Philos. Ital. p. 132.
 Caeterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπολαλεῖν.
 Kust. Etiam in Ciz. est ἀπολαλεῖν. Ad ἀποκαλεῖν
 subintellige αὐτοῦ. Kiess.

51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς ἐτ.] Vide Schefferum lo-
 co laudato; itemque Sam. Tennulium ad Iamblich.
 in Nicom. pag. 72. 73. et Ioh. Alb. Fabricium in
 Biblioth. Graeca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454. Kust.

Similia etiam, de Clinia tradi ait: nam et illum omnes castigationes punitionesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Praeterea memorant, viros istos a lamento, ploratu, et id genus omnibus sibi temperare; et nec lucrispe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se inuicem affectos esse, ut bonum patrem erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagorae adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inuentis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt, quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id adeo accurate custodiuerint, ut per tot secula nemo reperiatur in ullum Pythagoreorum commentarium incidisse ante Philolai tempora. Hic enim pri-

52) περιτετυχώς] Sic MS. Antea vero male, περιτετυχώς. Kust. Bentleius in Resp. ad C. Boyl. p. 201. corrigit περιτετύχιναι, ignorans librorum lectionem περιτετυχώς. Scaliger emendabat περιτετυχώς. Antea Ciz. cum Arc. οὐθεις οὐδενί. Kiess.

53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε τὰ θρ.] Ad rem faciunt illa Laertiana in Pythagor. Num. 15. Μέχρι δὲ Φιλόλαου οὐκ ἦν τι γινῶναι Πυθαγόρειον δόγμα. Οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ διαβόητα τρία βιβλία, ἃ Πλάτων ἐπέστειλεν ἐκατὸν μνῶν ἰωνηθῆναι. Confer Menagium ad Laertium in Philolao, Num. 85. et Sam. Tennul. ad Iamblich. in Nicom. pag. 199. Kust. De Philolai facto

τὰ θρυλλούμενα ταῦτα τρία ⁵⁴⁾ βιβλία, ἃ λέ-
 γεται Δίων ὁ Συρακούσιος ἑκατὸν μινῶν πρί-
 ασθαι, Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πενίαν τινὰ
 μεγάλην τε καὶ ἰσχυρὰν ⁵⁵⁾ ἀφικομένου τοῦ
 Φιλολάου· ἐπειδὴ καὶ ⁵⁶⁾ αὐτὸς ἦν ἀπὸ συγ-
 γενείας τῶν Πυθαγορείων, καὶ διὰ τοῦτο με-
 200 τέλαβε τῶν βιβλίων. Περὶ δὲ δόξης τὰδε
⁵⁷⁾ φασὶ λέγειν αὐτούς. ἀνόητον μὲν εἶναι καὶ
 τὸ πάση καὶ παντὸς δόξῃ προσέχειν, καὶ μά-
 λιστα τὸ τῇ παρὰ τῶν πολλῶν γινομένη. τὸ
 γὰρ καλῶς ὑπολαμβάνειν τε καὶ δοξάζειν ὀλί-
 γοις ὑπάρχειν. δῆλον γάρ, ὅτι περὶ τοῦς εἰ-
 δότας τοῦτο ⁵⁸⁾ γίνεται· οὔτοι δὲ εἰσιν ὀλῆγοι.
 ὥστε δῆλον, ὅτι οὐκ ἂν ⁵⁹⁾ διατεῖνοι εἰς τοὺς
 πολλοὺς ἢ τοιαύτη δύναμις. ἀνόητον δ' εἶναι
 καὶ πάσης ὑπολήψεώς τε καὶ δόξης καταφρο-
 (166)νεῖν. συμβήσεται γάρ, ἀμαθῇ τε καὶ ἀνεπα-
 νόρθωτον εἶναι τὸν οὕτω διακείμενον. ἀναγ-
 καῖον ⁶⁰⁾ δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιστήμονι μαν-

adde Tennemann. Gesch. d. Phil. Bd. I. p. 145. sq.
 — In Arc. edit. est ἀλλ' οὐ, pro quo Rittershusius ad
 Porphy. p. 85. ὅς, deletο ἀλλ', scribit: minus bene.
 Kiess.

54) βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρακούσιος] Par. βιβλία
 Δίων ὁ Συρ. ἃ λέγεται. In Ciz. συρακούσιος. Kiess.

55) ἀφικομένου] Ita scripsi cum Rittershusio, idemque
 videtur lectum esse in Arcerii codice: nam huius editio
 habet ἀφικνουμένου. At Ciz. cum Kustero ἀφικνουμένον.
 Kiess.

56) αὐτὸς] Id est, Philolaus; non vero, ut Argerius
 existimabat, Dion. Kust. Arcerii errorem notavit
 etiam Rittershusius l. c. Deinceps Ciz. ἀπὸ τῆς συγγε-
 νείας. Kiess.

mus celebratos illos tres libros euulgauit, quos Dio Syracusanus Platoni id flagitanti centum minis emisse dicitur: inciderat enim in magnam grauemque paupertatem Philolaus; et quia cum Pythagoreis necessitudine iunctus erat, ideo librorum istorum participes factus est. De fama et gloria ista dicuntur tradidisse: insipientis esse, omnem vndique opinionis auram captare, praesertim quae a promiscuo vulgo profisciscitur: nam paucis contingere, vt recte de quopiam sentiant opinenturque: quin apertum esse, id intelligentibus tantum competere: horum autem perexiguum esse numerum: indeque manifestum fieri, istam facultatem ad multitudinem se minime extendere. Sed et illum insipienter agere, qui omnem de se opinionem famamque contemnat: qui enim eo animo sit, illum rudem et inemendabilem mansurum. Necesse autem esse, vt is qui ignarus est, se ad discenda quae

57) *φασί*] Ciz. *φησί*. Idem deinceps cum Par. pro *ἀρόητον*, quae est Kusteri et Arcerii lectio, praebet *ἀρόητον*: quod quum melius conueniat verbis, quae sequuntur, *ἀρόητον δ' εἶναι*, reposuimus. *Kiess.*

58) *γίνεται*] Ciz. et Par. *γίνεσθαι*. *Kiess.*

59) *διατείνου*] Optatium pro indicatio *διατείνει*, quom habent editiones Arc. et Kust., e cdd. Ciz. et Par. restitui. *Kiess.*

60) *δὲ εἶναι*] Ciz. *δ' εἶναι*. Tum Par. *τῇ μὴ ἀνεπιστήμοτι*, et Ciz. *ἀγνοῦ* pro *ἀγνοῦν* τε. *Kiess.*

θάνειν, ἃ τυγχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ἐπι-
 στάμενος· τῷ δὲ μανθάνοντι προσέχειν τῇ τοῦ
 ἐπισταμένου τε καὶ διδάξαι δυναμένου ὑπολή-
 201 πει τε καὶ δόξῃ. ⁶¹⁾ Καθόλου δὲ εἰπεῖν, ἀναγ-
 καίον εἶναι τοὺς σωθησομένους τῶν νέων προσ-
 ἔχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βε-
 βιωκότων ὑπολήψεσι τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ τῷ
 ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναί τινας ἡλι-
 κίας ⁶²⁾ ἐνδεδασμένας (οὕτω γὰρ καὶ λέγειν
 αὐτοὺς φασιν), ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος
 πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. ἐκκρούεσθαι γὰρ αὐ-
 τὰς ὑπ' ἀλλήλων, εἴαν τις μὴ καλῶς τε καὶ
 ὀρθῶς ἄγῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκ γενετῆς. δεῖ οὖν
 τῆς τοῦ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος
⁶³⁾ γινομένης καὶ ἀνδρικῆς πολὺ εἶναι μέρος
 τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ νεανίσκου ἡλι-
 κίαν· ὥσαύτως δὲ καὶ τῆς τοῦ νεανίσκου ἐπι-
 μελείας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρικῆς
 καὶ σώφρονος γινομένης, πολὺ εἶναι μέρος
⁶⁴⁾ τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλι-
 κίαν· ἐπεὶ περ εἷς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπὸν τε
 202 καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Παιδας μὲν
 γὰρ ὄντας οἶεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σω-
 φρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν

61) Καθόλου κ. τ. λ.] Quae Iamblichus hic et in se-
 quentibus tradit, ea Mahnio (l. c. p. 81.) ex Aristo-
 xeni loco ibi e Stobaei Serm. (p. 243.) allato hausta
 videntur. Kiess.

62) ἐνδεδασμένας] Par. ἐνδεδομένας. In Protreptico p.
 46. ex Archyta legitur ἐνδέδασται, vbi de huius verbi

ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque eius, qui gnarus est, quique docere potest, aduertat: generatim insuper opus esse, ut iuuenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclaruerunt, senserint opinatique fuerint. Praeterea in vniuersa hominum vita aetates quasdam inter se distributas esse, quas *ἐνδεδασμένας* vocare dicuntur: neque cuiusuis esse, illas secum inuicem connectere: subuerti enim vnam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut, si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima eius pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem et temperantiam cum cura educatus sit, praecipuam huius educationis portionem in virilem aetatem transfundi debere: quod enim vulgo circa haec fieri amat, absurdum et ridiculum esse, dum pueros existimant modeste et temperanter agere, et ab omnibus, quae odiosa

usu, qui Pythagoreorum fere proprius fuisse videtur, minus recte dubitavi. *Kiess.*

63) *γενόμενης*] *Ciz. γενόμενης. Kiess.*

64) *τὸ παραδιδόμενον*] Articulum addidi, qui male aberat. *Kiess.*

(167) τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκούντων· νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφεῖσθαι παρὰ γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούλωνται. συρρεῖν δὲ σχεδὸν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρω τὰ γένη τῶν ἁμαρτημάτων. καὶ γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ⁶⁵) ἀνδρώδη τοὺς νεανίσκους ἁμαρτάνειν. τὸ μὲν γὰρ φεύγειν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς τε καὶ τάξεως γένος, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, διώκειν δὲ τὸ τῆς παιγνίας τε καὶ ἀκολασίας καὶ ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον εἶναι. ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην διαίθεσιν. τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ ⁶⁶) καὶ τὸ τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμὰς τε καὶ διαθέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν οὐσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ ⁶⁷) θορυβώδους γένους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι. διόπερ πασῶν δεῖσθαι ἡλικιῶν
 203 ταύτην πλείστης ἐπιμελείας. Καθόλου δὲ εἰπεῖν, οὐδέποτε τὸν ἀνθρώπον ἑατέον εἶναι ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούληται, ἀλλ' αἰετὶν τινα ἐπιστατείαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ ἀρχὴν νόμιμόν τε καὶ εὐσχήμονα, ἧς ὑπήκοος ἔσται ἕκαστος τῶν πολιτῶν. ταχέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἑαθὲν τε καὶ ὀλιγωρηθὲν εἰς κακίαν τε καὶ φανυλότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ διαπορεῖν πολλάκις αὐτοὺς ἔφασαν, τίνος ἕνεκα τοὺς παῖδας

65) ἀνδρώδη] Ciz. ἀνδρώδη. Kiess.

et turpia videntur, se continere debere: quum vero ad adolescentiam peruenerint, tunc plerique illis plenam faciendi quod lubet, licentiam indulgent. Quo fit, vt in hanc aetatem vtriusque fere generis vitia confluant: si quidem et pueriliter multa et viriliter adolescentes delinquant. Fugiunt enim, vt verbo dicam, quicquid cum diligentia et bono ordine tractari desiderat; lusuum vero, incontinentiae, petulantiaeque species, puerili aetati familiares, sectantur: ex puerili itaque in proximam aetatem hanc affectionem deuolui: similiterque ambitionem reliquasque graues atque turbulentas inclinationes et affectus e virili aetate in iuuenilem penetrare; adeoque huic prae omnibus intentiore cura inuigilandum esse. In summa, nunquam homini concedendum, vt, quod lubet, perpetret; sed semper adiungendum, qui praesit, ita vt quilibet ciuium legitimo decentique imperio pareat. Nam animal sibi derelictum neglectimque habitum celeriter in vitia et ad prauitatem delabi. Aiunt et saepe eos interrogasse disputasseque, quare pueros adsuefaciamus, vt

66) καὶ τὸ τῶν] Sic scripsi e cod. Ciz. pro καὶ αὐτὸ τῶν, quae est lectio editionum Arcer. et Kuster. Kiess.

67) θορυβάδους] Ciz. θορυβάδου. Kiess.

συνεθίζομεν προσφέρεισθαι τὴν τροφὴν τετα-
 γμένως τε καὶ συμμετρως, καὶ τὴν μὲν τάξιν
 (168) καὶ τὴν συμμετρίαν ἀποφαίνομεν αὐτοῖς καλὰ
 τὰ δὲ τούτων ἐναντία, τὴν τε ἀταξίαν καὶ τὴν
 ἄσυμμετρίαν, αἰσχυρά· 68) ὃ καὶ ἐστὶν ὅ τε οἰ-
 νόφλυξ καὶ ἄπληστος ἐν μεγάλῳ ὀνειδίζει κεί-
 μενος. εἰ γὰρ μηδὲν τούτων ἐστὶ χρήσιμον εἰς
 τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνουμένων ἡμῶν,
 μάταιον εἶναι τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ
 τοιαύτῃ τάξει. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ
 204 περὶ τῶν ἄλλων 69) ἐθῶν. 70) Οὐκ οὖν ἐπὶ γε
 τῶν λοιπῶν ζώων τοῦτο ὁρᾶσθαι συμβαῖνον,
 ὅσα ὑπὸ ἀνθρώπων παιδεύεται· ἀλλ' εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα ταῦτα
 συνεθίζεσθαι τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεήσει πράτ-
 τειν αὐτοὺς τελεωθέντας. καθόλου δὲ τοὺς
 Πυθαγορείους ἔφασαν παρακελεύεσθαι τοῖς ἐν-
 τυγχάνουσί τε καὶ ἀφικνουμένοις εἰς συνήθειαν,
 εὐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονὴν, ὥςπερ τι καὶ ἄλλο
 τῶν εὐλαβείας δεομένων. οὐδὲν γὰρ οὕτω
 σφάλλειν ἡμᾶς, οὐδ' ἐμβάλλειν εἰς ἁμαρτίαν,
 ὥς τοῦτο τὸ πάθος. καθόλου δέ, ὥς ἔοικε,
 διετείνοντο μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς
 71) στοχαζομένους· καὶ γὰρ ἀσχήμονα καὶ βλα-

68) ὃ καὶ ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὃ τε οἰνόφλυξ, etc.
 Kust. Orationis series potius postulat, vt scribatur,
 διὸ καὶ ἐστὶν. Deinceps Par. καὶ γὰρ μηδὲν pro εἰ γὰρ
 μηδὲν. Kiess.

69) ἐθῶν] Male antea ἐθῶν. Kust. In margine cod.
 Spanh. hoc notatur: del. MS. Reg. Kiess.

70) Οὐκ οὖν] Sic recte Arc. In ed. Kust. οὐκοῦν. Pro-

in capiendo cibo ordinem modumque ser-
vent, ostendentes illis hac ratione, ista
pulcra; contraria vero, qualia sunt confu-
sio, et excessus quilibet, turpia esse: unde
et ebrietati et gulae deditum esse insigni
probrio habetur. Si enim nihil horum nobis
profuturum est, postquam in viros euaseri-
mus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini
nos adsuefieri. Eandem autem et cetera-
rum assuetudinum rationem esse. At enim
non cerni, in aliis animalibus, quae ab ho-
minibus erudiuntur, idem fieri; sed statim
ab initio, ut catulum, ita et puellum, ad
ea assuefaciendos atque instituendos esse,
quae iam adultis agenda sint. In genere
dicitur, Pythagoreos perinde obuios quos-
vis ac familiares adhortari, ut a voluptate
sibi caueant, tanquam a re summae cau-
tionis indiga: nullo enim nos alio, quam
istoc affectu, vehementius decipi et in pec-
cata praecipites agi: hinc generatim viden-
tur contendisse, ne vnquam ad voluptatem
collineantes aliquid coeptaremus: hunc
quippe finem ut plurimum inhonestum no-

xima Obrechtus sic verterat: *sed statim ab initio ca-
tulum et pullum ea assuescere atque doceri, quae —
sunt. Videtur is pro τὸν παῖδα, quod vocabulum hic
ineptum est, aliud legisse. Kiess. [Scilicet leg.
τ. πᾶλλον. Schaefer.]*

71) *στοχαζομένων*] Sensus est: *contendebant, nihil vn-
quam a quoquam voluptatis causa agendum esse. Ne*

βερὸν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτον εἶναι τὸν σκοπὸν ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλὸν τε καὶ εὖ-
 σχημον βλέποντες πράττειν, ὃ ἂν ἢ πρακτέον
 δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλ-
 (169) μον. 72) δεῖσθαι δὲ ταῦτα κρίσεως οὐ τῆς τυ-
 205 χούσης. 73) Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυ-
 μίας τοιαῦτα λέγειν 74) ἔφασαν τοὺς ἄνδρας
 ἐκείνους· αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφορὰν
 τινὰ εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμῆν, καὶ ὄρεξιν
 ἥτοι πληρώσεώς τινος ἢ 75) παρουσίας τινῶν
 αἰσθήσεως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι
 δὲ καὶ τῶν ἐναντίων ἐπιθυμίαν, 76) ἢ κενώσεώς
 τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι ἐνίσθ.
 ποικίλον δὲ εἶναι τὸ πάθος τοῦτο καὶ σχεδὸν
 τῶν περὶ ἄνθρωπον πολυειδέστατον. εἶναι δὲ
 τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν 77) ἐπι-
 κτήτους τε καὶ κατεσκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν
 ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλείστης ἐπιμελείας δεῖ-
 σθαι τὸ πάθος τοῦτο καὶ φυλακῆς τε καὶ σω-
 μασκίας 78) οὐ τῆς τυχούσης. τὸ μὲν γὰρ κε-
 νωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν,

quis στοχαζομένους in στοχαζόμενοι mutandum censeat.
 — Paulo post Ciz. καὶ εὐσχήμονα. Kiess.

72) δεῖσθαι δὲ] In Ciz. deest δέ. Kiess.

73) Περὶ — ἐπιθυμίας κ. τ. λ.] Haec compilata esse
 ex Aristoxeno, monuit Mahne p. 77. sqq. Kiess.

74) ἔφασαν] Ciz. ἔπεισαν. Kiess.

75) παρουσίας τινῶν αἰσθήσεως] Ita recte Ciz., nullo
 commate post τινῶν posito, quod positum est in Ku-
 steri editione. Verba enim sic sunt coniungenda:
 ὄρεξις παρουσίας αἰσθήσεως τινῶν, appetitus, ut sensus
 quarundam rerum adsit. Kiess.

xiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, vt bonum honestumque primo loco spectemus; vtilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: et haec quidem iudicio non vulgari opus habere. De cupidinibus, vti vocantur, ista docuisse viros illos referunt: ipsam quidem cupiditatem esse concitationem quandam animae et impetum, appetitionemque, qua iuxta inclinationem sensuum atque appetitus sensitiui, repleri aliquibus rebus, aut quarundam rerum praesentia frui desideramus: vicissim vero esse quandam cupiditatem, quae ad euacuationem tendit, quaque abesse a nobis quaedam et non sentiri volumus. Multifarium autem esse hunc affectum, et prae omnibus fere, qui se in homine exserunt, affectibus pluriformem: sed et plerasque humanas cupiditates extrinsecus arcessitas esse, et propria hominum opera paratas: ideoque illas magna cura atque custodia et minime perfunctoria exercitatione indigere: nam naturale quidem esse, vt corpus exinanitum

76) ἡ κενώσεως] In priore Edit. et MS. corrupte legitur, οἰκωνόσεως: cuius loco ἡ κενώσεως scribendum esse viderat etiam Arcerius. Kust. In Ciz. ἰκανώσεως. Kiess.

77) ἐπιπλήτους τε] Particulam τε addidi e Ciz. Kiess.

78) οὐ τῆς τυχεύσεως] In Ciz. desunt οὐ τῆς. Kiess.

φυσικὸν εἶναι· καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθέντος,
 κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης, φυσικὸν
 καὶ τοῦτο εἶναι. τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργου
 τροφῆς, ἢ περιέργου τε καὶ τρυφεράς ἐσθιῆτος
 τε καὶ στρωμνῆς, ἢ περιέργου τε καὶ πολυτε-
 λούς καὶ ποικίλης οἰκίσεως, ἐπίκτητον εἶναι.
 79) τὸν αὐτὸν δὴ λόγον εἶναι καὶ περὶ σκευῶν
 τε, καὶ ποτηρίων, καὶ διακόνων, καὶ θρεμ-
 206 μάτων τῶν εἰς τροφήν ἀνηκόντων. Καθόλου
 (170) δὲ τῶν περὶ ἄνθρωπον παθῶν σχεδὸν τοῦτο
 μάλιστα τοιοῦτον εἶναι, οἷον μηδαμοῦ ἴστα-
 σθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἄπειρον. διόπερ ἐν-
 θύς ἐκ νεότητος ἐπιμελητέον εἶναι τῶν ἀνα-
 φανομένων, ὅπως ἐπιθυμήσῃ μὲν ὧν δεῖ,
 φεύγωνται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων
 ἐπιθυμιῶν, ἀτίρακτοί τε καὶ καθαροὶ τῶν
 τοιούτων ὀρέξεων ὄντες, καὶ καταφρονοῦντες
 αὐτῶν τε τῶν ἀξιοκαταφρονητῶν, καὶ τῶν ἐν-
 δεδεμένων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μάλιστα δ' εἶναι
 κατανοῆσαι τὰς τε ματαίους καὶ τὰς βλαβε-
 ρὰς καὶ τὰς περιέργους καὶ τὰς ὑβριστικὰς
 τῶν ἐπιθυμιῶν παρὰ τῶν 80) ἐν ἐξουσίαις ἀνα-
 στρεφόμενων γινομένας. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἄτο-
 πον εἶναι, ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὁρμῶν τῶν
 τοιούτων παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
 207 Καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσ-
 φερομένων ποικιλίαν. ἀπέραντον μὲν γὰρ τι

79) τὸν αὐτὸν δὴ] In Ciz. τὸν αὐτὸν δέ. Kiess.

80) ἐν ἐξουσίαις] In Ciz. deest ἐν. Ibidem deis-

alimoniis refocilletur: idemque postquam repletum est, iuxta naturae ductum euacuatione opus habere: ast exquisitos cibos, aut curiosam delicatamque vestem, ac stragula, aut sumtuosam splendidamque habitationem concupiscere, id vero arcessitum esse: eodem modo se rem habere cum suppellectili, vasis, ministris, pecore ad vescendum apto. Vniuerse autem cum humanis affectibus ita comparatum esse, vt nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter a prima statim iuuentute proficientium curae attendendum, vt mature quae appetenda sunt, expetant, vanasque et superfluas cupiditates fugiant, adeoque ab huiusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant, eosque ipsos contemnant, qui eo, quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animaduertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, et effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absonum esse, quo huiusmodi tam puerorum, quam virorum et mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quae sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infini-

ceps legitur ποικιλώτατον, et προφερομένον. *Kiers.*

πλῆθος εἶναι καρπῶν, ἀπέραντον δὲ ῥιζῶν, ὃ
 χρῆται τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἔτι δὲ σαρκο-
 φαγία παντοδαπῇ χρῆσθαι, καὶ ἔργον εἶναι
 81) εὐρεῖν, τίνος οὐ γέυεται τῶν χερσαίων καὶ
 τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐνύδρων ζώων. καὶ δὴ
 σκευασίας παντοδαπὰς περὶ ταῦτα μεμηχανῇ-
 (171) σθαι, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις. ὅθεν εἰκό-
 τως 82) μακρόν τε καὶ πολύμορφον εἶναι κα-
 τὰ τὴν τῆς ψυχῆς κίνησιν τὸ ἀνθρώπινον
 208 83) φύλον. Ἐκαστον γὰρ δὴ τῶν προσφερομέ-
 νων 84) ἰδίας τινὸς διαθέσεως αἷτιον γίνεσθαι.
 ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ μὲν παραχρῆμα με-
 γάλῃς ἀλλοιώσεως αἷτια γινόμενα συνορᾶν,
 οἶον καὶ τὸν οἶνον, ὅτι πλείων προσενηχθεὶς
 μέχρι μὲν τινος 85) ἱλαρωτέρους ποιεῖ, ἔπειτα
 μακρωτέρους καὶ ἀσχημονεστέρους· τὰ δὲ μὴ
 τοιαύτην 86) ἐνδείκνύμενα δύναμιν, ἀγνοεῖν.
 γίνεσθαι δὲ πᾶν τὸ προσενηχθὲν αἷτιόν τινος
 ἰδίας διαθέσεως. διὸ δὴ καὶ μεγάλης σοφίας
 τὸ κατανοῆσαι τε καὶ συνιδεῖν, ποίοις τε καὶ
 πόσοις δεῖ χρῆσθαι 87) πρὸς τροφήν. εἶναι δὲ
 ταύτην τὴν ἐπιστήμην το μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπύλ-
 λωνός τε καὶ Παιῶνος· ὕστερον δὲ τῶν περὶ

81) εὐρεῖν, τίνος οὐ γέυεται] Sic locum hunc aucto-
 ritate codicis MS. emendavi et distinxi. Antea enim
 legebatur, εὐρεῖν τινος, οὐ γέυεται: nullo utique sensu.
 Kust. Scribendum potius videtur, εὐρεῖν, οὗτινος οὐ
 γέυεται. Kiess.

82) μακρόν] Sic scribendum esse sensus et sequentia
 manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur,
 μακτικόν. Kust. Etiam in Ciz. μακτικόν. Kiess.

83) φύλον] Sic recte Ciz. Edit. Kust. φύλον. Kiess.

tos numero fructus, infinitas radices, quibus humanum genus vescatur: varii praeterea generis carnes comedere, ita vt difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, et aquatica animalia quaequam reperire, a quibus degustandis abstinence; quin et in illis parandis condiendisque varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse: vnde mirum non esse, si mortalium natio insanos ac multifarios animi motus hauriat. A singulis quippe cibis singulas etiam et cuique cibo proprias affectiones ingenerari: quod et ipsi homines in iis alimentis observant, quae notabiles alterationes afferunt: quale quid contingit in vino immoderate hausto; quod hilariores primum efficit, dein vero ebriis mentem adimit, eosque ludibrio exponit: ea vero ignorant, quae tantam vim non exserunt: quum tamen omne quod comeditur, singularis cuiusdam affectus causa fiat: vt adeo insignis sapientiae res haberi debeat, expendere atque observare, qualibus alimentis vtendum, quantumque cibi assumendum sit: eam vero scientiam initio ab Apolline et Paeone tra-

84) ἰδίας] Antea legebatur ἰδίου. Correxerit Scaliger. Idem reposui paulo inferius. Kiess.

85) ἱλαροτέρους] Ciz. ἱκανώτερον. Kiess.

86) ἐνδεικνύμενα] Pat. ἐπιδεικνύμενα. Kiess.

87) πρὸς τροφήν] Scaliger adscripsit: πολλὰ λείπει. Tum in Ciz. ante Ἀσκληπιδόν deest τόν. Kiess.

209 τὸν Ἀσκληπιόν. 88) Περὶ δὲ γεννήσεως τὰδε λέγειν αἰττοῦς ἔφασαν. καθόλου μὲν ὄντο 89) δεῖν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές. οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ προφερῆ, οὔτε τῶν ζώων, 90) εὐκαρπα γίνεσθαι τινα χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τετελειωμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. 91) δεῖ οὖν τοὺς τε παῖδας καὶ τὰς παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ καρτερίαις ταῖς προσηκούσαις (172) τρέφειν, 92) τροφήν προσφέροντας τὴν ἀρμότουσαν φιλοπόνῳ τε καὶ δάκρρῳνι καὶ καρτερικῷ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν κατὰ τὸν ἀνθρώπι-

88) Περὶ δὲ γεννήσεως] De hoc Aristoxeni loco, servato etiam a Stobaeo Serm. p. 542., Mahne p. 84. ita: „Hic locus in vulgatis Stobaei editionibus variis modis laborat, quas adhibita collatione Grotiana feliciter correxit Wyttenb. V. Cl. ad Plut. de S. N. V. pag. 75. Praeterea verbo monendum est, eadem legi apud Iamblich. V. P. 209 — 214. atque Aristoxenum sua hausisse ex Ocell. Luc. a pag. 534 — 537. ed. Gal. (ed. Rudolph. cap. IV. §. 9 — 14. p. 54. sqq.): ut pluribus docuit idem Eruditiss. Vir in Bibl. Crit. P. VIII. p. 112.“ Add. Meiners. p. 437. sq. Kiess.

89) δεῖν] Ciz. δεῖ. Kiess.

90) εὐκαρπα γίνεσθαι κ. τ. λ.] In Ocello §. 9. haec leguntur: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ ἀτελῆ, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα γίνονται, ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινὰ χρόνον πρὸς τὰς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τελειομένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. In Stobaeo haec: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, ἀλλὰ χρόνον τινὰ προπαρασκευάζεσθαι τῆς καρποφορίας, ἐν ᾧ ἐξισχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν τὰ τε σπέρματα καὶ τοὺς καρποὺς διδύ-

ditam, ac deinceps ab Aesculapio excultam fuisse. De generatione denique haec illos docuisse fertur: primo cauendum esse quod praecox dicitur: neque enim aut in plantis praecoces fructus, aut in animalibus immaturos foetus bene se habere; sed debere accedere temporis quoddam interuallum, antequam fructum ferant; vt ex validis perfectisque corporibus semina et fructus proueniant. Ideoque pueros et virgines in laboribus, exercitiis, et tolerantia conuenienti educari, cibisque ali oportere, qui vitae labori, temperantiae, patientiaeque debitae accommodati sint. Multa vero in

νηται. Ex quibus locis intelligitur, Iamblichi orationem ita fere esse explendam: εὐκαρπια γίνεσθαι· ἀλλὰ δεῖ γένεσθαι τινὰ χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας. Hanc lectionem etiam Obrechtus ob oculos habuit. *Kiess.*

91) δεῖ οὖν] Legendum videtur δεῖν οὖν, vt initio paragraphi sequentis, vbi tamen Ciz. habet δεῖ. At tam saepe in hoc libro oratio recta et obliqua variat, vt raro queat certo indicari, vtra quouis loco sit praefenda. *Kiess.*

92) τροφήν προσφέροντας] Caue confundas has duas phrases apud Graecos, τροφήν προσφέρειν, et τροφήν προσφέρεισθαι. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; veluti nutrix infanti, vel matres filiolis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet porrigente. Hic ergo τροφήν προσφέροντας vertes, cibum praebentes. *Kust.* Exempla locutionis τροφήν προσφέρεισθαι collegit Rudolph. ad Ocellum p. 319. Etiam in loco Platonis de Legg. II. T. VIII. p. 73. a Rudolpho citato τροφήν προσφέρειν est cibum praebere. *Kiess.*

νον βίον τοιαῦτα εἶναι, ἐν οἷς βέλτιόν ἐστιν
 ἢ ὀψιμαθία, ὧν εἶναι καὶ τὴν τῶν ἀφροδισίῳ
 210 χρεῖαν. Δεῖν οὖν τὸν παῖδα οὕτως ἄγεσθαι,
 ὥστε μὴ ζητεῖν ἐντὸς τῶν εἴκοσιν ἐτῶν τὴν
 τοιαύτην συνουσίαν. ὅταν δὲ εἰς τοῦτο ἀφί-
 κηται, σπανίοις εἶναι χρηστέον τοῖς ἀφροδισίῳ.
 ἔσεσθαι δὲ τοῦτο, εἰάν τίμιόν τε καὶ καλὸν
 εἶναι νομίζεται ἢ εὐεξία. ἀκρασίαν γὰρ ἅμα
 καὶ εὐεξίαν οὐ πάνυ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτόν.
 ἐπαινέσθαι δ' αὐτοῖς ἔφασαν καὶ τὰ τοιαῦτα
 τῶν προὔπαρχόντων νομίμων ἐν ταῖς ἑλληνι-
 καῖς πόλεσι, τὸ μήτε μητράδι συγγίνεσθαι,
 μήτε θυγατρὶ, μήτ' ἀδελφῇ, μήτ' ἐν ἱερῷ, μήτ'
 ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν τε γὰρ εἶναι καὶ σύμ-
 φορον, τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς
 ἐνεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δ', ὡς ἔοικεν,
 ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες περιαιρεῖν μὲν δεῖν τὰς τι-
 παρὰ φύσιν γεννήσεις, καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως
 γιγνομένας· καταλιμπάνειν δὲ τῶν κατὰ φύ-
 σιν τε καὶ μετὰ σωφροσύνης γινομένων τὰς
 (173) 93) ἐπὶ τεκνοποιῖα σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γί-
 211 νόμενας. Ὑπελάμβανον δὲ δεῖν πολλὴν πρό-
 νοιαν ποιέσθαι τοὺς τεκνοποιουμένους τῶν
 ἔσομένων ἐκγόνων. πρώτην μὲν οὖν εἶναι καὶ

93) ἐπὶ τεκνοποιῖα σώφρονί τε καὶ νομ.] Hoc Græci
 eleganter vocabant, ἐπ' ἀρότῃ παιδων συνουσιάζειν: me-
 taphora ducta ab agricultura. Isidorus Pelus. Lib. III.
 Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια, ἡ κατὰ νόμον, ἐπ'
 ἀρότῃ (sic enim ibi legendum est) παιδων ἐλέγτο γί-
 νεσθαι. Ἀροτος παιδων hic vocatur proprie, aratio li-

rebus humanis occurrere, quae serius discere praestat; inter quae etiam esse rei vene-
reae vsum. Ita igitur educandum esse pue-
rum, vt intra annum vigesimum de tali
commercio nihil cogitet; postquam vero ad
id aetatis venerit, raro ei rei operam det:
quod futurum sit, si bonum corporis habi-
tum in honore et pro re praeclara habue-
rit; et persuasus simul sit, illum cum in-
temperantia in vno eodemque homine neu-
tiquam consistere posse. Laudata ab illis
etiam dicunt vetera haec graecarum ciui-
tatum instituta, quibus vetabatur cum ma-
tre, cum filia, aut sorore rem habere; item-
que in templis aut in publico: bonum enim
et vtile esse, vt quamplurima huic rei ob-
stacula obiciantur. Iidem viri generationes,
quae praeter naturam fiunt, quaeque cum
lasciua libidine coniunctae sunt, e medio
tollendas; eas vero, quae secundum natu-
ram et temperantiae conformes sunt, ac ad
sobriam et legitimam liberorum procreatio-
nem tendunt, retinendas esse censuerunt.
Dein nasciturae soboli in antecessum pro-
videndum esse ab iis, qui liberis procrean-
dis operam dant: primam vero et praeci-

*berorum, i. e. procreatio: quod praecise dictum est
pro ἀγορῆς ἐνὶ παίδων τεχνῶσαι; vt loquitur Plutarchus
in libro de Praecept. Coniugal. p. 144. Kust.*

μεγίστην πρόνοιαν, τὸ 94) προσάγειν αὐτὸν
 πρὸς τὴν τεκνοποιῖαν σωφρόνως τε καὶ ὑγιει-
 νῶς βεβιωκότα τε καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πλη-
 ρῶσι χρώμενον τροφῆς 95) ἀκαίρως, μήτε προσ-
 φερόμενον τοιαῦτα, ἀφ' ὧν χεῖρους αἰ τῶν
 σωμάτων ἔξεις γίνονται, 96) μήτε δὴ μεθύοντά
 τε, ἀλλ' ἥκιστα πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαν-
 λης τε καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κρά-
 212 σεως μοχθηρῶς γίνεσθαι τὰ σπέρματα. Καθό-
 λου δὲ παντελῶς ὦντο ῥαθύμου τινὸς εἶναι
 καὶ 97) ἀπροσκέπτου, τὸν μέλλοντα ζωοποιεῖν
 καὶ 98) ἄγειν τινὰ εἰς γένεσιν τε καὶ οὐσίαν,
 99) μήγε μετὰ σπουδῆς πάσης προορᾶν, ὅπως
 ἔσται ὡς χαριέστατα τῶν γινομένων ἢ εἰς τὸ
 εἶναι τε καὶ ζῆν ἄφικε· ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλό-
 κυνας μετὰ πίσης σπουδῆς ἐπιμελεῖσθαι τῆς
 σκυλακείας, ὅπως ἐξ ὧν δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ
 100) ὡς δεῖ διακειμένων, προσηνῇ γίνηται τὰ
 σκυλάκια· ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς φιλόρριδας.
 213 Δῆλον δ' ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἐσπουδα-
 (174) κότων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πᾶσαν ποι-
 εῖσθαι σπουδὴν περὶ τοῦ μὴ εἰκῇ γίνεσθαι τὰς

94) προσάγειν αὐτὸν] Ciz. πρ. αὐτόν. Ex eodem post
 βεβιωκότα (Par. βεβιωκότος) inserui τε, quod debeat.
 Kiess.

95) ἀκαίρως] Par. ἀκαίρον. Paulo post Ciz. τῶν σω-
 ματικῶν pro τῶν σωμάτων. Kiess.

96) μήτε δὴ μεθύοντά τε, ἀλλ' ἥκιστα π.] Idem plane
 monet Plutarchus in aureolo tractatu περὶ παίδων ἀγα-
 γῆς, pag. 1. et 2. et Plato Lib. VI. de Legib. p. 623.
 Kust. Pro μεθύοντά τε potius μεθύοντά γε legendum.
 Kiess.

quam cautionem circa ipsam generationem adhibendam illi, qui soboli generandae animum admouet; ut victu sobrio et salubri utatur, neue alimentis intempestiue se ingurgitet, aut ebrietate praecipue, aliaue perturbatione corporis habitum deteriorem reddat. Existimabant enim, e prauo dissonoque et turbido temperamento vitiosa semina edi. Vniuerse autem vecordem plane et inconsideratum pronuntiabant, si quis vitam nascendique ortum alteri daturus non omni diligentia prouideat, ut iste in lucem vitamque introitus quam amabilissimus fiat: iniquum enim esse, eos, qui canum studio feruntur, omnem curam impendere, ut catuli concipiantur, ex quibus oportet, et quo tempore oportet, atque ex affectis uti oportet, utque inde mansueti euadant: similiterque agere auium etiam studiosos. Quin et ceteros, qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere,

97) ἀπροσκέπτου] Par. ἀπερισκέπτου. *Kiess.*

98) ἄγειν τινὰ] In Ciz. ut in Arg. ἄγειν τινὰ τοῦτον. Hoc τοῦτον Scaliger mutat in τοῖον. *Kiess.*

99) μήγε] Ita scripsi e Par. Μῆτε, quod etiam Ciz. offert, aperte falsum est. Paulo inferius post εἶναι additi τε e cdd. Ciz. et Par. *Kiess.*

100) ὥς δὲ διακειμένων] Sic scribendum putavi pro ὥδι διακειμένων, quod prior Edit. habet. *Kust.* Etiam Ciz. habet ὥδι, idemque deinceps προσνή pro προσνή. *Kiess.*

γεννήσεις αὐτῶν· τοὺς δ' ἀνθρώπους μηδένα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα γεννᾶν εἰκῇ τε καὶ ὥς ἔτυχε σχεδιάζοντας πάντα τρόπον, καὶ μετὰ ταῦτα τρέφειν τε καὶ παιδεύειν μετὰ πάσης ὀλιγωρίας. ταύτην γὰρ εἶναι τὴν ἰσχυροτάτην καὶ σαφεστάτην αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανλότητος. βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν τινὰ γίνεσθαι τὴν τεκνοποιίαν παρὰ τοῖς πολλοῖς.¹⁰¹) τοιαῦτα ὑφηγήματα καὶ ἐπιτηδεύματα παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκεῖτο περὶ σωφροσύνης, ἀνωθεν παρεληφρόσιν αὐτοῖς τὰ παραγγέλματα, ὥσπερ τινὰ ¹⁰²) πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου.

Κ Ε Φ. λβ.

214 Περὶ δὲ ἀνδρείας πολλὰ μὲν ἤδη καὶ τῶν εἰρημένων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχει· οἷον τὰ περὶ Τιμύχαν θαυμαστὰ ἔργα καὶ τὰ τῶν ἐλομένων ἀποθανεῖν πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὀρισθέντων ὑπὸ Πυθαγόρου περὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων ἐχόμενα· ¹) ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτὸς ἐπετέλεσε (175) γενναίως, ἀποδημῶν πανταχοῦ μόνος, καὶ πρὸς πόνους καὶ κινδύνους ²) ἀμηχάνους ὅσους πα-

101) τοιαῦτα ὑφηγήματα] Ciz. τοιαῦτα τὰ ὑφ. Kiess.

102) πυθόχρηστα λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

Kust. Post αὐτοῦ in Ciz. vt in edit. Arc. deest τοῦ Kiess.

1) ὅσα τε] In marg. Spanh. τε deletur. Kiess.

ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suae rationem habere; sed et in procreando obiter perfunctorieque versari, et in educando instituendoque supinae prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam iuxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu et temerarie instituitur. Hoc ductu hocque studio viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque iuxta praecepta, quae iam olim, tanquam oracula quaedam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

Quod autem fortitudinem attinet, multa iam ex ante dictis propius ad eam pertinent: ut, puta, admiranda illa facinora, quae a Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis, qui mortem obire maluerunt, quam Pythagorae placita de fabis, aliisque, quae huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed et quae ipse Pythagoras praeclare designavit, dum solus quaquaiversum peregrinatus est, laboribusque ac periculis

2) ἀμνημονεύουσιν ὅσους] Quomodo haec dicendi ratio expedienda sit, docuit Hermann. ad Aristoph. Nub. 2. Kiess.

ραβαλλόμενος, 3) ἐλόμενος δὲ καὶ τὴν πατρί-
 δα ἀπολιπεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς διατρί-
 βων· τυραννίδας δὲ 4) καταλύων, καὶ πολιτείας
 συγκεχυμένας διατάττων, ἐλευθερίαν τε ἀπὸ
 δουλείας ταῖς πόλεσι παραδιδούς· καὶ τὴν πα-
 ρανομίαν 5) παύων, ὕβριν τε καταλύων, καὶ
 τοὺς ὕβρισταὺς καὶ τυραννικοὺς κολούων· καὶ
 τοῖς μὲν δίκαιοις καὶ ἡμέροις πρᾶον ἑαυτὸν
 6) παρέχων καθηγεμόνα, τοὺς δὲ ἀγρίους ἄν-
 δρας καὶ ὕβρισταὺς ἀπελαύνων τῆς 7) συνου-
 σίας, καὶ μὴ θεμιστεύειν τούτοις 8) ἀπαγο-
 ρεύων· καὶ τοῖς μὲν συναγωνιζόμενος προθύ-
 215 μως, τοῖς δὲ παντὶ σθένει ἐνιστάμενος. Πολλὰ
 μὲν οὖν τούτων ἔχοι τις ἂν λέγειν τεκμήρια,
 καὶ πολλάκις αὐτῷ κατορθωθέντα· μέγιστα
 δὲ πάντων ἐστὶ τὰ πρὸς Φάλαριν αὐτῷ μετὰ
 παρρησίας ἀνυποστάτου 9) ῥηθέντα τε καὶ
 πραχθέντα. ὅτε γὰρ ὑπὸ Φαλάριδος τοῦ ὁμο-
 τάτου τῶν τυράννων κατείχετο, καὶ συνέμιξεν
 αὐτῷ σοφὸς ἀνὴρ Περβόρειος τὸ γένος, Ἄβα-
 ρις τοῦνομα, αὐτοῦ τούτου ἕνεκα ἀφικόμενος,
 (176) τοῦ συμβαλεῖν αὐτῷ· λόγους τε ἠρώτησε, καὶ

3) ἐλόμενος] Haec vox non absque sensus dispendio
 in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauit Kust.
 Scaliger, sola Arcerii editione vsus, pro δὲ legi-
 δίων. Kiess.

4) καταλύων, καὶ] In Ciz. deest καί. In eodem paulo
 post ἐλευθερία legitur pro accusativo. Kiess.

5) παύων] Ex MS. pro quo antea inepte legebatur,
 πάντων. Kust.

6) παρέχων] Sic Ciz. cum Arc. In edit. Kust. παρίων,
 vt in Porphyrt. §. 8. προίχεσθαι. Kiess.

immensum quantis sese obtulit, et relicta patria vitam apud externos exigere statuit: quin et, dum tyrannides sustulit, turbatis rebus publicis pristinum ordinem restituit, et ciuitates e seruitute in libertatem asseruit: eodem pertinet, quod iniustitiam compescuit, contumelias dispulit, et proteruis tyrannicisque ingeniis obstitit; ac iustis quidem mansuetisque benignum se ductorem prae-buit; feros vero et proteruos a conuictu suo remouit, illisque negauit se responsa daturum: alteris denique alacriter opem tulit; alteris autem totis viribus repugnauit. Pronum itaque foret, et horum multa certissima documenta proferre, et maiori etiam numero ad virtutis amussim ab eo gesta ad-iicere: sed inter ea maxime eminent, quae coram Phalaride cum inuicta oris libertate siue dixit siue fecit. Quum enim a Phalaride crudelissimo tyrannorum captiuus detineretur, eique congressus esset vir sapiens, gente Hyperboreus, nomine Abaris, qui ob hoc ipsum aduenerat, ut cum eo sermonem sociaret; plures quaestiones, maxime sacras,

7) *συνουσίας*] Itidem ex MS. pro *οὐσίας*, quod prior Edit. habet. *Kust.*

8) *ἀπαγορεύων*] Imo potius *ἐξαγορεύων*, i. e. palam profitens, vel eloquens. Nam *ἀπαγορεύειν*, ut notum est, significat, *interdicere, vetare*: quod sensui loci huius non conuenit. *Kust.*

9) *ἡθηθέντα*] In Ciz. deest. *Kiess.*

μάλιστα ἰερῶν, ¹⁰⁾ περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὀ-
 σωπιάτης θεραπείας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προ-
 νοίας, τῶν τε καὶ οὐρανῶν ὄντων, καὶ τῶν
 περὶ τὴν γῆν ¹¹⁾ περιστρεφομένων, ἀλλὰ τε
 216 πολλά τοιαῦτα ἐπύθετο. Ὁ δὲ Πυθαγόρας,
 οἷος ἦν, ¹²⁾ ἐνθέως σφόδρα καὶ μετ' ἀληθείας
 πάσης ἀπεκρίνατο καὶ πειθοῦς, ὥστε προσαγα-
 γέσθαι τοὺς ἀκούοντας. τότε ὁ Φάλαρις ἀπ-
 φλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα
 Πυθαγόραν Ἀβαριν· ἠγρίαινε δὲ καὶ ¹³⁾ πρὸς
 αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν· ἐτόλμα δὲ πρὸς τοὺς
 θεοὺς αὐτοὺς βλασφημίας δεινὰς ¹⁴⁾ προφέ-
 ρειν, καὶ τοιαύτας, οἷας ἂν ἐκεῖνος εἶπεν. ὁ
 δ' Ἀβαρις πρὸς ταῦτα ὡμολόγει μὲν χάριν
 Πυθαγόρα· μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάνθανε παρ' αὐ-
 τοῦ περὶ τοῦ οὐρανόθεν ἠρτῆσθαι καὶ οἰκο-
 νομεῖσθαι πάντα, ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων καὶ
 ἀπο τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· ¹⁵⁾ πολλοῦ γε ἔδει
 γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα παιδεύ-
 οντα, ὥς γε καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζεν ὥς ἂν θεὸν
 ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις ἀνῆρει μὲν

10) περὶ ἀγαλμάτων] Loganus p. 105. coniecit περὶ
 ἁγιασμάτων. — Tum in Ciz. ὀσωπιάτης. Kiess.

11) περιστρεφομένων] Ita Arc. et Kust. At edd. Ciz.
 et Par. ἐπιστρεφόμενων. Kiess.

12) ἐνθέως] Ex MS. pro ἐν θεοῖς. Kust. Par. εὐθέως,
 Ciz. ἐνθέως. Scalig. ἐνθεός. Etiam Loganus p. 105.
 οἷος ἦν ἐνθεός, σφόδρα καὶ —. Kiess.

13) πρὸς αὐτὸν τὸν] In Ciz. ὅτι in Arc. edit. deest
 τόν. Kiess.

14) προφέρειν] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.

Abaris ei proposuit de simulacris, de religioso deorum cultu, de prouidentia, de rebus, tum quae coelo continentur, tum quae in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris et contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, et in ipsum Pythagoram acerbe inuectus est: ausus etiam in deos ipsos graues seque dignas blasphemias euomere. Abaris autem ea propter Pythagorae gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, a coelo pendere regique omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex praesentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro praestigiatore Abaris haberet; ut illum, tanquam deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad haec Phalaris diuinationem, et quicquid in

προσφέρειν. Loganus, pag. 105. οἷας ἂν ἐκείνος εἴποι.
Kiess.

- 15) πολλοῦ γε] Rittershus. ad Porphyrt. p. 78. mavult πολλοῦ τε. Idem deinceps pro ὅσας γε, quae est lectio cod. Ciz. et ed. Arc., scribit ὥστε, et pro ὡς ἂν mavult ὡσανελ. Retinuimus ὡς γε ex edit. Kust. Reinesius in margine notauit ὅπως. Kiess.

16) μαντείαν, ἀνήρει δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς
 217 δρώμενα περιφανῶς. Ὁ δὲ Ἀβάρης μετῆγε τὸν
 λόγον ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναρ-
 γῶς, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἀμηχάνοις, ἥτοι πολέμοις
 (177) 17) ἀτλήτοις, ἢ νόσοις ἀνιάτοις, ἢ καρπῶν φθο-
 ραῖς, ἢ λοιμῶν φοραῖς, ἢ ἄλλοις τιδὶ τοιοῦτοις
 παγχαλέποις καὶ ἀνηκέστοις 18) παραγιγνομένων
 δαιμονίων τινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων ἐπι-
 ρᾶτο συμπεῖθειν, ὥς ἔστι θεία πρόνοια, πᾶσαν
 ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δύναντα ὑπεραίρουσα.
 ὁ δὲ Φάλαρις 19) ἠνγησύντει πρὸς ταῦτα καὶ
 ἀπεθρασύνετο. αὐτῷ οὖν ὁ Πυθαγόρας, ὑπο-
 πτεύων μὲν, ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥάπτοι θάνα-
 τον, ὅμως δὲ εἰδῶς, ὡς οὐκ εἴη 20) Φαλάριδι
 μύροσιμος, ἐξουδιαστικῶς ἐπεχειρεῖ λέγειν. ἀπι-

16) μαντείαν] Ciz. et Pax. μαντείας. Kiess.

17) ἀτλήτοις] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro ἀπλήτοις, quod vocabulum ionicum hic ferri non potest. Etiam in margine cod. Spanh. ἀτλήτοις nota- tum est. Kiess.

18) παραγιγνομένων δαιμ. τινῶν καὶ θείων εὐεργετ.] Locum hunc sic scribendum puto, γινομένων δαιμ. ιν. καὶ θείων νοουθετημάτων: ut constructio talis sit: καὶ ἀπὸ τῶν νοουθετημάτων δαιμονίων τινῶν καὶ θείων, γινομέ- νων ἐν ἀμηχάνοις, ἥτοι πολέμοις, etc. Νοουθέτημα θείον autem hic vocatur admonitio siue castigatio divina, quae fit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo Graeci dicunt νοουθετεῖν τινὰ πληγαῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi praeter alios usus est Aristophanes. Kust. Locus integer est, et sententia perspicua: Abaris ex beneficiis divinis, quae in temporum difficultatibus, quum bella, morbi, anno- nae sterilitas, pestilentia, aliaque mala gravissima in- cidunt, hominibus contingunt, persuadere conabatur, esse

sacris fieri solet, aperte negauit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quae in oculos incurrunt; et ex iis quae humanis viribus auerruncari nequeunt, ex bellis intolerabilibus, ex insanabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentiae grassatione, ex aliis denique id genus grauissimis et atrocibus calamitatibus, quae daemonum quorundam, aut deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est, esse vtique diuinam prouidentiam, quae omnem hominum expectationem et vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfricta contra haec audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem a Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, non esse in factis, vt ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conuersus do-

diuinam prouidentiam. Loganus p. 105. legit: *Θεῶν ἐνεργημάτων*, eandemque lectionem Obrechtii interpretatio, in ceteris minus probanda, reddit. Ciz. *δαίμονων* pro *δαιμονίων*, deinceps *προνοίας*. *Kiess.*

19) *ἡγησύνυται*] Ita cum duplici augmento Arc. et Kust. In Ciz. *ἡγεσύνυται καὶ*. Hoc *καὶ* etiam Arcerii editio habet. *Kiess.*

20) *Φαλαρίδι μῦθος*] Alludit ad versum illum Homericum (Iliad. XXII. 15. non Odysseae: qui error e Stephani thesauro a Schneidero in Lex. suo sub hac voce, et a Kustero ad h. l. repetitus est. *Kiess.*): *οὐ μὲν με πτανεύς, ἐπεὶ οὐ τοι μῦθος εἶμι*. Quo versum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano vitae periculum ei immineret, refert Philostratus. *Kust.*

δὼν γὰρ πρὸς τὸν Ἀβαριν ἔφη, ὅτι οὐρανόθεν
 ἢ διάβασις εἰς τε τὰ ἄερια καὶ ἐπίγεια φέρε-
 218 σθαι πέφυκε. Καὶ ἔτι περὶ τῆς πρὸς τὸν οὐ-
 ρανὸν ἀκολουθίας πάντων διεξῆλθε ²¹⁾ γνωρι-
 μώτατα τοῖς πᾶσι, περὶ τε τῆς ἐν τῇ ψυχῇ
 αὐτεξουσίου δυνάμεως ἀναμφισβητήτως ἀπέ-
 δειξε, καὶ προϊὼν περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ
 (178) νοῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς. ²²⁾ καὶ
 ἔπειτα μετὰ παρρησίας περὶ τυραννίδος τε καὶ
 τῶν κατὰ τύχην πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
 κίας τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεονεξίας ὅλης
 στερεῶς ἀνεδίδαξεν, ὅτι οὐδενός ἐστι ταῦτε
 ἄξια. μετὰ δὲ ταῦτα θείαν παραινεσὶν ἐποίη-
 σατο περὶ τοῦ ἀρίστου βίου, ²³⁾ καὶ τὴν πρὸς
 τὸν κάκιστον ἀντιπαραβολὴν αὐτοῦ προθύμως
 ἀντιπαρέτεινε· περὶ ψυχῆς τε, καὶ τῶν δυνά-
 μεων αὐτῆς, καὶ τῶν παθῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα,
 σαφέστατα ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον πάν-
 των ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰδὼν
 ἀναίτιοι, καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάθη σώμα-
 τος, ἀκολασίας ἐστὶ ²⁴⁾ σπέρματα· περὶ τε τῶν
 κακῶς λεγομένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε τοὺς
 λογοποιοῦς τε καὶ ποιητάς· τὸν τε Φάλαριν
 μετελέγχων ἐνουθέτει, καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ
 δύναμιν, ²⁵⁾ ὅποια τίς ἐστι καὶ ὅση, δι' ἔργων
 ἐπεδείκνυε· περὶ τε τῆς κατὰ νόμον κολάσεως,

21) γνωριμώτατα] Ciz. γνωρίμως ταῦτα. Kiess.

22) καὶ ἔπειτα] Ita Kust. In Arg. καὶ οὕτω, in Ciz.
 καὶ οὕτω. Scal. καὶ οὕτω. Deinceps Ciz. καὶ τοῦ προ
 καὶ τῶν. Kiess.

cuit, a coelo in res aëreas et terrestres transitum quendam et descensum fieri solere: deinde per notissima quaeque edisseruit, omnia coeli ordinem sequi: item demonstravit, animae facultatem liberam, sui-que iuris esse: et longius progressus perfectas rationis mentisque operationes esse adstruxit: ac ita demum solita libertate de tyrannide omnibusque fortunae praerogativis, deque iniustitia omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subiunxit diuinam de vita optima admonitionem, eiusque cum pessima comparisonem exserte instituit; sed et quomodo anima cum suis facultatibus et affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium praestantissimum est, demonstravit, deos non esse causam malorum, morbosque, et si quae alia corpus male afficiunt, ab intemperantia proseminari, reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis ob ea, quae in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quaeque et quanta esset coeli potentia, ex ipsis operibus ostendit; atque poenas legibus sancitas iure merito-

23) καὶ τῇ] In Ciz. et Arc. deest τῇ. Kiess.

24) σπέρματα] Id est, ἀπόγονα. Kiess.

25) ὅποια] Ciz. ὅποια. Kiess.

ὥς εἰκότως γίνεται, τεκμήρια πολλὰ παρέθετο
 περί τε τῆς διαφορᾶς ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα
 ζῶα παρέδειξε περιφανῶς· περί τε τοῦ ἐνδια-
 θέτου λόγου καὶ τοῦ ἔξω προϊόντος ἐπιστημο-
 νικῶς διεξῆλθε· περί τε νοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐ-
 τοῦ κατιούσης γνώσεως ἀπέδειξε τελείως· ἡδι-
 κά τε ἄλλα πολλὰ ἐχόμενα τούτων δόγματα.
 219 Περὶ δὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ χρηστῶν ἀφελιμώτατα
 (179) ἐπαιδεύσε, παραινέσεις τε συμφώνους τούτοις
 26) συνήρμωσεν ἐπιεικέστατα, ἀπαγορεύσεις π
 ὧν οὐ χρὴ ποιεῖν, παρέθετο. καὶ τὸ μέγιστον,
 τῶν καθ' εἰμαρμένην καὶ κατὰ νοῦν δρωμέ-
 νων τὴν διάκρισιν ἐποιήσατο, 26^a) καὶ τῶν κα-
 τὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἰμαρμένην· περὶ δαι-
 μόνων τε πολλὰ καὶ σοφὰ διελέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν οὖν ἄλλος ἂν
 εἶη 27) τρόπος λόγων· ἐκεῖνα δὲ καὶ μᾶλλον
 220 τοῖς περὶ ἀνδρείας ἐπιτηδεύμασι προσήκει. Εἰ
 γὰρ ἐν αὐτοῖς μέσοις 28) ἐμβεβηκῶς τοῖς δι-
 νοῖς σταθερᾷ τῇ γνώμῃ 29) φιλοσοφῶν ἐφαίνε-
 το, καὶ παντάπασιν 30) παρατεταγμένως καὶ

26) συνήρμωσεν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.
 συνήρμωσεν. Kiess.

26^a) καὶ τῶν κατὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἰμαρμένην]
 Haec verba non expressit Obrechtus, eaque sane of-
 fendunt, quum τὰ κατὰ πεπρωμένην, et τὰ καθ' εἰμαρ-
 μένην idem significent, ut ostendit vel ille locus Plu-
 tarchi, quem servavit Stobaeus P. II. p. 352. Heer.
 Kiess.

27) τρόπος λόγων] Reinesius bene emendat, τόπος λέγειν.

que infligi, multis certisque argumentis probauit. Insuper quantum discrimen inter hominem et cetera animalia intercederet, aperte indicauit: ac de oratione quoque interna et externa scientificè locutus est; vt et de mente notitiaque, quae ab illa prouenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quae communi vitae vtilia forent, hisque congruas admonitiones, lenissima hortatione adhibita, aptauit; interdictaque de iis adiecit, quae fugienda essent: distincte etiam explanauit, quae fato, quaeque arbitrio humano fierent; ac de daemonibus et de immortalitate animae sapienter multa disputauit. Sed haec alterius fuerit philosophiae materia: ista vero propius fortitudinis culturam spectant, quod, quum in mediis versans periculis constanti et ad omnia parato animo philosophari visus sit, quum fortunam

Pro καὶ μᾶλλον, quod sequitur, in Ciz. est καὶ μάλα. Kiess.

28) ἐμβεβηκὸς] De verbo simplici βεβημέναι conf. Bast. ep. crit. p. 43. Pro σταθερῶ Ciz. στεθερῶ. Kiess.

29) φιλοσοφῶν ἐφαίνετο, καὶ] Ita Kust. In Arc. deest καί. In Ciz. legitur φιλοσοφεῖν ἐφαίνετο, item omissa particula καί. Kiess.

30) παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντως] Sic scripsi e cdd. Ciz. et Par., nisi quod ille habet παρατεταγμένος. In ed. Arc. παρατεταγμένος καὶ καρτεροῦντος, in Kust. παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντος, pro quo hic vir doctus scribendum censet aut καρτερῶν aut καρτερῶς. Kiess.

καρτερούντως ἡμύνετο τὴν τύχην, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπάγοντα τοὺς κινδύνους ἔξουσία καὶ ³¹⁾ παύρησίᾳ χρώμενος ἔνδηλος ἦν· πάντως που κατασφραγιτικῶς εἶχε τῶν νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὥς οὐδενὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ τοῦ θανάτου προσδοκωμένου, ὅσα γε δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ὀλιγώρει τούτου παντάπασι, καὶ οὐκ ἦν πρὸς τῇ παρούσῃ τότε προσδοκίᾳ· δῆλον δὴπουθεν, ὥς ³²⁾ εἰλικρινῶς ἀδεῆς ἦν πρὸς θάνατον. καὶ τούτων δὲ ἔτι γενναιότερον διαπράξαι, τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος ³³⁾ ἀπεργασάμενος, καὶ κατασχὼν μὲν τὸν τύραννον, μέλλοντα ἀνηκέστους συμφορὰς ἐπάγειν (180) τοῖς ἀνθρώποις, ἐλευθερώσας δὲ τῆς ὁμοιότητος ²²¹ τυραννίδος Σικελίαν. Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ ταῦτα κατορθώσας, τεκμήριον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τότε τὴν κατάλυσιν διασημαινόντων τῷ Φαλάριδι γενήσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες καὶ ὁμονοητικώτεροι γένοιτο, καὶ συνιστάμενοι μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι· οἷοι καὶ τότε ἐγένοντο, Πυθαγόρου παρόντος, διὰ τὰς ὑφηγήσεις καὶ παιδεύσεις αὐτοῦ. τούτου δ' ἔτι μείζον τεκμήριον ἦν ἀπὸ τοῦ χρόνου. ἐπὶ γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυθαγόρα τε καὶ Ἀβάριδι Φάλαρις ἐπῆγε ³⁴⁾ κίν-

31) παύρησίᾳ] Male antea, παρουσία. Kust. Etiam in Ciz. παρουσία. Ibidem deinceps οὐδὲν pro οὐδενός. Kiess.

32) εἰλικρινῶς] In Ciz. εἰλικρινῶς. Kiess.

33) ἀπεργασάμενος] Ciz. ἀπεργασάμενον. Kiess.

patienter sustinuerit, quum magna auctoritate et ore libero in eum perorarit, qui capiti eius exitium minabatur; manifestum utique effecerit, grauissima quaeque mala, tanquam in nullo numero habenda, ipsum contempsisse. Idem de metu mortis iudicandum est, a quo illum penitus intactum fuisse apparet, utpote quum mortem sibi, quantum humanitus praeuideri potuit, proxime imminentem plane non curauerit, neque praesentissimae necis expectationi animum aduerterit. Extant autem etiam fortiora dictis facta eius, dum tyrannidem funditus deleuit, ipsumque tyrannum atrocissimas calamitates hominibus machinantem cohibuit, et Siciliam crudelissima dominatione liberauit. Ipsum autem tam praeclari facinoris auctorem extitisse, ipsa quoque Apollinis oracula indicio sint; utpote quibus praedictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruiturum esse, quum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique praesentia Pythagorae eiusque institutione et ductu facti sunt. Huius rei etiam certius argumentum a tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagorae et Abaridi capitis periculum

34) κίνδυνον θανάτου] In Ciz. et Arc. κίνδυνον περί θανάτου. De re ipsa vid. Bentl. in Resp. ad Boyl. p. 173. sq. Kiess.

δυνον θανάτου· καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐπιβου-
 λευόντων ἀπεσφάγη. καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην
 222 δὲ τῶν αὐτῶν τούτων ἔστω τεκμήριον. Ὡς περ
 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρου μαθητής, μέλ-
 λων 35) ὑπὸ τινῶν ἀναιρεῖσθαι, ἐπειδὴ τὰς
 Ἐριννύας ἐπεκαλέσατο καὶ τοὺς τιμωροὺς θε-
 οὺς, ἐποίησε τοὺς ἐπιβουλεύοντας πάντας ἄρδην
 παρὰ ἑαυτοῖς ἀποσφαγῆναι· οὕτω δὴπου καὶ
 Πυθαγόρας ἐπαμύνων τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ
 τὴν 36) τοῦ Ἡρακλέους δίκην καὶ ἀνδρείαν,
 τὸν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελοῦντα εἰς τοὺς
 ἀνθρώπους, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκό-
 λασε καὶ θανάτῳ παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν
 χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, οἷς ἦν 37) αὐτοφύως
 συνήρτημένος ἀπὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς γενέσεως. τοῦ-
 το μὲν οὖν τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ τῆς ἀνδρείας
 κατόρθωμα 38) ἄχρις τοσούτου μνήμης ἡξιώ-
 223 καμεν. Ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτῆς ποιησώμεθα
 (181) τῇ σωτηρίᾳ τῆς ἐννόμου δόξης, δι' ἣν αὐτὸς
 τε μόνος τὰ δοκοῦντα ἑαυτῷ ἐπραττε καὶ τὰ
 ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὑπαγορευόμενα, μήτε
 39) ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου, μήτε ὑπ' ἄλ-
 λου τινὸς πάθους ἢ κινδύνου μεθιστάμενος
 ἀπ' αὐτῶν· οἳ τε ἑταῖροι αὐτοῦ 40) πρὸ τοῦ τι
 παραβῆναι τῶν ὀρισθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἤρουντο

35) ὑπὸ τινῶν] In Ciz. ὑπό τινων. Ibidem deinceps
 περὶ ἑαυτοῖς. Kiess.

36) τοῦ Ἡρακλέους] In Ciz. deest τοῦ. Kiess.

37) αὐτοφύως συνήρτημένος] In Ciz. αὐτοφύως συνη-
 τημένος. Kiess.

intentavit, et ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin et ab Epimenide sumto indicio haec adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagorae discipulus erat, quum quidam vitae eius manus violentas afferre vellent, Furiis diisque ultoribus inuocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis caedibus conficerent; ita sane et Pythagoras, Herculis ritu et virtute mortalibus opem ferens, illum, a quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte puniuit: idque per ipsa Apollinis oracula, cum quibus illi a prima natiuitate naturalis quaedam coniunctio intercedebat. Et hactenus quidem praeclarum hoc eius facinus a nobis memoriae consecratum esto. Pergimus autem iam ad aliud fortitudinis eius argumentum; quod sartam tectamque conseruauerit sententiam, quae iuri et iustitiae conformis esset; iuxta quam et ipse solus, quae sibi videbantur, peregit; et ab iis, quae recta ratio dictabat, neque voluptate neque laboris molestia, neque ullis denique affectibus dimoueri se passus est. Sed et discipuli eius mortem obire maluerunt, quam vllum

38) ἀχρεῖς τοσούτου] In Ciz. ἀχρη τοσαύτης. Kiess.

39) ὑπὸ ἡδονῆς] In Ciz. et Par. ὑπὸ ἡδονῆς. Verba μήτε ὑπὸ πόρον in Ciz. desunt. Kiess.

40) πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὁρίσθ.] Confer Nostrum supra initio huius capituli. Kust.

ἀποθανεῖν· ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξετα-
ζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον·
ἐν μυρίαις τε συμφοραῖς γενόμενοι οὐδέποτε
ὑπ' αὐτῶν μετετράπησαν. ἦν δὲ καὶ ἀδιάλει-
πτος παρ' αὐτοῖς παράκλησις ⁴¹⁾ τὸ νόμῳ βοη-
θεῖν ἀεὶ καὶ ἀνομία πολεμεῖν, καὶ πρὸς
τὸ εἶργειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν, καὶ
συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σῶφρονι καὶ ἀνδρι-
224 κῶ βίῳ. ⁴²⁾ Ἦν δὲ τινα μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς
τὰ τῆς ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀνυ-
μίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτατα ἐπε-
γενόητο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρὸς τε τὰς ὀρ-
γὰς καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, δι' ὧν ἐπιτείνον-
τες αὐτὰ καὶ ἀνιέντες ⁴³⁾ ἄχρις τοῦ μετρίου,
σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζοντο. ἦν δὲ
καὶ τοῦτο μέγιστον εἰς γενναιότητος ἔρμα, τὸ
(182) πεπεῖσθαι, ⁴⁴⁾ ὥς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων
συμπτωμάτων ἀπροσδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς
νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ
225 τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. Οὐ μὲν ἀλλ'
εἰ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἢ ὀργή, ἢ λύπη, ἢ
ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ⁴⁵⁾ ἐκποδὼν ἀπηλλάτ-
τοντο· καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενόμενος
ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πά-

41) τὸ νόμῳ βοηθεῖν] Ita recte Ciz. Confer sectiones 100. et 171. In edd. Arcer. et Kust. τῷ νόμῳ β. Tum Ciz. ἀποθεῖσθαι. Kiess.

42) Ἦν δὲ τινα μέλη παρ' αὐτ.] Haec leguntur etiam supra, Num. 111. Kust.

43) ἄχρις] Ciz. et Arcer. ἄχρι. Kiess.

eius placitum transgredi: variisque cum casibus colluctati hos mores incorruptos custodiuerunt, nec vnquam ab iis fecerunt diuortium, quamuis infinitis calamitatibus obruerentur. Erat etiam perpetua apud eos cohortatio, legi opem ferendam, et quicquid legi aduersatur, debellandum esse: itemque ad arcendum depellendumque luxum vitae sobriae et virili ab incunabulis assuescendum. Habebant etiam cantus quosdam ad sanandos animi affectus compositos, et contra tristitiam animique vulnera, veluti praesentissima remedia, excogitados; rursusque alios contra iram et animositatem, per quos affectus istos intendebant remittebantque, donec fortitudini congruos redderent. Hoc quoque maximum illis ad strenuitatem pondus addebat, quod persuasi essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira vel tristitia, vel aliud quidpiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare strenue co-

44) ὥς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρ. συμπτ.] Pulchrum hoc praeceptum traditur etiam supra, Num. 196. *Kust.*

45) ἐκποδῶν] Ita recte Cix. In edd. Arcer. et Kust. ἐκποδῶν. *Kiess.*

θος ἀνδρικῶς. 46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπιπονόν, καὶ αἱ τῆς ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βάσανοι, ποικιλώταται τε, κολάσεις καὶ ἀνακοπαί, πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελούμεναι ἀπαραιτήτως, καὶ οὔτε πόνων, οὔτε καρτερίας 47) οὐδεμιᾶς φειδόμεναι. εἰς τοῦτο μὲν γὰρ ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν 48) ἡσκεῖτο γενναίως· τοῦτο δὲ ἐχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὴν γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσα, ἐπὶ ἔτη πολλὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἥ τε σύντονος 49) καὶ ἀδιάπνευστος περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν
 226 θεωρημάτων ἐξέτασις τε καὶ ἀνάληψις. Διὰ ταῦτα δὲ 50) ἀοινία, καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁ-
 (183)μοίων ἀνεπιτήδευτος καταφρόνησις. καὶ ταῦτα πάντα εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνέτεινεν. 51) οἰκτων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἶργεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους φασίν. ἀπείχοντο δὲ καὶ δειήσεων καὶ ἰκετειῶν καὶ πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθεροῦ θωπείας, ὡς ἀνάνδρου καὶ ταπεινῆς οὔσης. τῆς δὲ αὐτῆς

46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τ.] Cum toto hoc loco confer Nostrum supra Cap. XVI. ubi eadem leguntur. Kust. In Ciz. ἦν δὲ καὶ γεν. αὐτ. Kiess.

47) οὐδεμιᾶς] In Ciz. οὐδεμίας. Ibidem deinceps, ut in edit. Arc., ante τοῦτο μὲν deest εἰς. Kiess.

48) ἡσκεῖτο] In edd. Arc. et Kust. ἀσκεῖτο. Kiess.

49) καὶ ἀδιάπνευστος] Vide Nos supra ad Num. 188. ubi eadem occurrunt. Kust.

nabatur. Generatim quoque illis compete-
bat laboriosa in disciplinis et studiis diligen-
tia, et innatae omnibus incontinentiae avaritiaeque cruciamenta, diuersissimaeque castigationses, et sufflamina igne ferroque inexorabili seueritate peracta: idque nullo laboris aut patientiae dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, et ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio et omnimodum silentium, tanquam meditamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti et intenta et continua peruestigatio et ruminatio difficillimarum speculationum; et propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriae, diuitiarum, similiumque inafectatus contemptus: quibus omnibus illi se ad fortitudinem acuebant. Asserunt praeterea, viros illos lamenta, et ploratus, et id genus omnia procul habuisse: abstinebant etiam ab obsecrationibus, supplicationibus, omnique illiberali adulatione, tanquam effoeminata et humili. Ad hanc morum spe-

50) ἀσυνία] Ciz. ut solet in hoc verbo, ἀσυνία. Ibidem cum Arc. φρόνησις pro καταφρόνησις. Pro ταῦτα, quod sequitur, Scaliger legit τοιαῦτα. Kiess.

51) οἰκτων δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse Iamblichus testatur infra, Num. 233. Kust.

ιδέας τῶν ἡθῶν θετέον καὶ ὅτι ⁵²⁾ τὰ κυριώ-
 τата καὶ συνεκτικώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δογμά-
 των ἀπόρρητα ἐν ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες
 αἰεὶ, μετὰ ἀκριβοῦς ἐχεμυθίας πρὸς τοὺς ἐξω-
 τερικοὺς ἀνέκφορα διατηροῦντες ⁵³⁾ καὶ ἀγρά-
 φως ἐν μνήμῃ τοῖς διαδόχοις, ὥσπερ μυστήρια
 227 ⁵⁴⁾ θεῶν μεταπαραδιδόντες. Διόπερ οὐδὲν ἐξε-
 φοίτησε τῶν τε λόγου ἀξίων, μέχρι πολλοῦ δὲ
 διδασκόμενά τε καὶ μανθανόμενα ἐντὸς τοί-
 χων μόνον ἐγνωρίζετο. ⁵⁵⁾ ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων,
 καὶ, ὡς εἰπεῖν, βεβήλων, εἰ καὶ ποτε τίχοι,
 διὰ συμβόλων ἀλλήλοις ⁵⁶⁾ οἱ ἄνδρες ἡντίκτον-
 το, ὧν ἱχνος ἐστὶ νῦν, ἃ περιφέρονται τὰ
 θρυλλούμενα· οἷον, πῦρ μαχαίρα μὴ σκά-
 λευε· καὶ τὰ τοιαῦτα σύμβολα· ἅπερ ψιλῇ
 μὲν τῇ φράσει γραῶδεσιν ὑποθήκαις ἔοικε·
 διαπτυσσόμενα δὲ θαυμαστήν τινα καὶ σεμνὴν
 228 ὠφέλειαν παρέχεται τοῖς μεταλαβοῦσι. Μέγι-
 στον δὲ πάντων πρὸς ἀνδρείαν παράγγελμά
 (184) ἐστὶ τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὸν κυριώτατον,
⁵⁷⁾ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερῶσαι τῶν τοσούτων
 εἰργμῶν καὶ συνδέσεων τὸν κατεχόμενον ἐκ
 βρεφῶν νοῦν, οὗ χωρὶς ὑγιὲς οὐδὲν ἂν τις οὐ-

52) τὰ κυριώτατα] Conf. Rittershus. ad Porphyrr. p. 22.
 Kiess.

53) καὶ ἀγράφως] Ciz. ἐγγράφως sine καί. Kiess.

54) θεῶν μεταπαραδιδόντες] Par. παρὰ μεταδιδόντες.
 Idem deinde οὐδένα pro οὐδέν. Tum Ciz. post πολλοῦ
 omittit δέ. Kiess.

55) ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrum supra, Num.
 104. Kust.

ciem quoque referendum est, quod praecipua dogmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent, eaque sine scriptura, soli memoriae commissa, ac si deorum mysteria essent, ad successores transmittabant. Vnde etiam evenit, ut nihil eorum commemoratione dignum in publicum emanarit, quamvis satis longo tempore docerentur, nec deessent, qui discerent; sed id quidem intra priuatos tantum parietes: si vero res ita ferret, ut extranei, et, ut ita loquar, profani adessent, per symbola inter se agebant aenigmatum modo: exempli gratia, Ignem gladio ne fodito, et similia: quae nuda phrasi anilibus monitis affinia videntur; explicata vero in admirabilem seriumque vsum ab intelligentibus adhiberi possunt. Omnium autem maximum ad fortitudinem incitamentum est, quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut a carcere et vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem asserant mentem; sine qua nemo quisquam

56) οἱ ἄνδρες] In Ciz. deest οἱ. In eodem deinceps, ut in Arc. editione, legitur ὡν περιέχονται. Kiess.

57) φύσασθαι καὶ ἐλευθερώσασθαι τ.] Haec etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46. Kust. Tum Ciz. εἰρμῶν pro εἰργμῶν. Kiess.

δὲ ἀληθὲς τοπαράπαν ἐκμάθοι, οὐδ' ἂν κατί-
 δοι, ⁵⁸⁾ δι' ἧς τινος οὖν ἐνεργῶν αἰδοθήσεως
⁵⁹⁾ Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ
 πάντ' ἀκούει· τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ
 τυφλά. δεύτερον δὲ τὸ ὑπερσπουδάζειν ⁶⁰⁾ δια-
 χαθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτη-
 δειωθέντι διὰ τῶν μαθηματικῶν ὀργισμῶν,
 τὸ τηνικάδε τῶν ὀνησιφόρων τι καὶ θείων ἐν-
 τιθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὥς μήτε τῶν σωμά-
 των ἀφιστάμενον ἀποδειλιᾶν, μήτε πρὸς τὰ
 ἀσώματα προσαγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης
 αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποστρέφεσθαι τὰ ὄμματα,
⁶¹⁾ μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν
 καθημάτων, καὶ προσπερονῶντων ἐπιστρέφε-
 (185) σθαι. ὅλως δὲ ἀδάμαστον εἶναι πρὸς πάντα
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ παθήματα. ἡ γὰρ
 διὰ τούτων πάντων γυμνασία καὶ ἄνοδος τῆς
 τελειοτάτης ἀνδρείας ἦν ἐπιτηδεύσεις. τοσάντα

58) δι' ἧς τινος οὖν] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ ποσόν,
 quod Arcerio fraudi fuit. Kust.

59) Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ πάντ' ἀκ.]
 Erat dictum Epicharmi, vt testantur Tzetzes Chil. XII.
 vers. 440. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. Maximus
 Tyr. Dissert. I. et alii. Caeterum, pro ὁρῇ, vt recte
 est in MS., Arcerius intempestive corripiebat, ὁρᾶ:
 ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui
 Dorica dialecto vsus est. Kust. Ciz., vt solet, τᾶλλα.
 Kiess.

60) διαχαθαρθέντι — ἐπιτηδευθέντι] Sic recte MS.
 At prior Edit. vitiose, διαχαθαρθέν τι, et ἐπιτηδευ-
 θέντων. Kust.

61) μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit

sani aliquid verique siue didicerit, siue viderit, quocunque denique sensu vtatur: nam mens, iuxta illos, *cuncta cernit, cunctaque audit; surda, coeca cetera.* Secundis autem curis id agendum censebant, vt mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgetur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem vtilia et diuina infundantur communicenturque: ne vel a corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens prae splendore illorum fulgentissimo oculos auertat, aut ad passiones, siue affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clauis fibulisque affixam tenent, conuertatur; sed aduersus omnia, quae generationi subseruiunt, itemque aduersus affectus, qui nos in terram detrahunt, tota persistat indomita. Per istos quippe gradus enitens exercitatio, et ad superiora reditus, perfectissimae fortitudinis studium erat. Et haec no-

Iamblichus ad illud Platonis in *Phaedone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. (pag. 119. Ed. Heindorf. K.) *Ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἦλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ*: quem locum adducit etiam Iamblichus noster in *Protreptico*, cap. XIII. pag. 80. (p. 202. edit. nostr. K.). Vide etiam Nicephorum ad Synesium de *Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit et Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesauro* (Tom. III. Col. 162. vbi de *προσπερονδῶ* agit), ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phaedro*, cum, vt diximus, in *Phaedone* occurrat. Kust.

καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῖν τεκμήρια κείσθαι
περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων
ἀνδρῶν.

K E Φ. λγ'.

229 Φιλίαν ¹⁾ δὲ διαφανέστατα πάντων πρὸς
ἅπαντας Πυθαγόρας παρέδωκε· θεῶν μὲν πρὸς
ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς
θεραπείας· δογμαμάτων δὲ πρὸς ἄλληλα καὶ κα-
θόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογιστικοῦ τε πρὸς
τὰ τοῦ ἀλόγου εἶδη διὰ φιλοσοφίας καὶ τῆς
κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώπων δὲ πρὸς ἀλλή-
λους, πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὑγιούς,
ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρθῆς· ἀνδρὸς
δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀδελφοὺς καὶ οἰ-
κείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστροφου· συλλήβδην
δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας καὶ προσέτι τῶν ἀλό-
γων ζώων τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος· σώματος δὲ καθ'
(186) ἑαυτὸ θνητοῦ καὶ τῶν ²⁾ ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ
ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσίν τε καὶ ³⁾ συμ-
βιβασμὸν δὲ ὑγείας καὶ τῆς εἰς ταύτην διαί-
της καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς
230 κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. Ἐν πᾶσι δὲ
τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν

1) Φιλίαν δὲ διαφανέστατα πάντ.] Totus hic locus ve-
que ad finem Numeri huius legitur etiam supra.
Cap. XVI. Kust.

2) ἐγκεκρυμμένων] Sic rescripsi pro ἐκκεκρυμμένων, au-
ctoritate ipsius Iamblichi supra, Cap. XVI. Kust.
Etiam Ciz. ἐκκεκρυμμένων. Kiess.

bis etiam hactenus de Pythagorae et Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

C A P. XXXIII.

Amicitiam vero praeclare tradidit Pythagoras, et quidem erga omnes omnium, siue deorum cum hominibus per pietatem cultumque cum scientia coniunctum, siue dogmatum inter se, et in vniuersum animae cum corpore, partisque rationalis cum irrationali per philosophiam eiusque speculationes, vel hominum secum inuicem, ciuium puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam; mariti vero cum vxore, aut liberis, aut fratribus, aut necessariis, per communionem indistortam: et, vt summatim dicam, cum omnibus omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem societatemque: denique latentium in corpore per se mortali, et contrariarum facultatum pacificationem et conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum et temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae

3) συμβιβασμὸν] De verbo συμβιβάζειν multa collegit Rudolph, ad Ocellum, pag. 277. sqq. Kiess.

τοῦ τῆς φιλίας ὀνόματος ὄντος 4) εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο· καὶ οὕτω θαυμαστὴν φιλίαν παρέδωκε τοῖς χρωμένοις, ὥστε ἔτι καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς λέγειν ἐπὶ τῶν σφοδρότερον 5) εὐνοούντων ἑαυτοῖς, ὅτι τῶν Πυθαγορείων εἰσί. δεῖ δὴ καὶ περὶ τούτων τὴν Πυθαγόρου παιδείαν παραθέσθαι, καὶ τὰ παραγγέλματα, οἷς ἐχρήτο πρὸς τοὺς αὐτοῦ γνωρίμους. παρεκλείοντο οὖν οἱ ἄνδρες οὗτοι 6) ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν· εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ 7) διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐμπεδούσης ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου πένθους, 8) οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. Ἐφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τε καὶ ἐλκῶσεις ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι. 9) τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν ἐπίστανται εἶκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς ἀμ-
 231 (187) φότεροι μὲν, μᾶλλον μὲν τοι ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδῆποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νοουθετήσεις, ἃς δὴ παι-

4) εὐρετῆς] Ciz. ἀρετῆς. Kiess.

5) εὐνοούντων] Ex MS. pro ἐννοούντων. Kust.

6) ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρ. — κακίαν μεγάλην τε καὶ ἀνεπ.] Haec omnia leguntur etiam supra, Cap. XXII. Kust. - Antea Ciz. παρεκλείοντο δέ. Kiess.

nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, omnium confessione inuenit et sanciuit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, vt etiamnum ii, quos aetior beneuolentia sociauit, dici vulgo soleant esse e numero Pythagoreorum. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, vna cum praeceptis quae suis discipulis praescripsit. Iubebant igitur hi viri certamen et contentionis studium remouere ab omni in vniuersum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus, et in genere cum senioribus aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta illorum monitum quam minimum cicatricum et exulcerationum esse debet. Hoc autem aiunt fieri posse, si vterque amicorum inuicem cedere, iramque comprimere sciuerit: inprimis iunior, et qui aliquo ex ante dictis loco, vel ordine positus est. Emendationes et castigationes, quas *paedartases* nominabant,

7) διαφιλονεικεῖν] Ita recte Ciz. In Kust. διαφιλονικεῖν. Kiess.

8) οὐ σωτήριον] Ciz. καὶ οὐ σωτήρ. Kiess.

9) τοῦτο δὲ γίνεσθαι] Haec verba desunt in cod. Ciz. ut in Arcerii editione. Kiess.

δαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐ-
 φημίας τε καὶ εὐλαβείας ὄντο δεῖν γενέσθαι
 παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νοουθετοῦσι τὸ κη-
 δεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ¹⁰⁾ οὕτω γὰρ εὐ-
 σχήμονά τε γίνεσθαι, καὶ ὠφέλιμον τὴν νο-
 232 υἱέτησιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν,
 μήτε παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας· οὐ γὰρ
 ἔτι ῥάδιον εἶναι δινυμῖναι τὴν ὑπάρχουσαν
 φιλίαν, ὅταν ἅπαξ ἐμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ
 τῶν φασκόντων φίλων εἶναι ἡθῆ. φιλίαν μὴ
 ἀπογινώσκειν ἀτυχίας ἔνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς
 ἀδυναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπίπτουσῶν· ἀλ-
 λά μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε
 καὶ φιλίας τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην
 τε καὶ ¹¹⁾ ἀνεπανόρθωτον. ἔχθραν ἐκόντα μὲν
 μηδέποτε ¹²⁾ αἰρεῖσθαι πρὸς τοὺς μὴ τελείως
 κακοὺς· ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῇ
 διαπολεμείν, ἂν μὴ μεταπέσῃ τὸ ἡθος τοῦ
 διαφερομένου, καὶ προσγένηται ¹³⁾ εὐγνωμο-
 σύνη· πολεμεῖν δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις·
 νόμιμον δὲ εἶναι καὶ ὅσιον τὸν πόλεμον, καὶ
 ὥς ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ πολεμήσειεν. αἴτιον
 μηδέποτε γίνεσθαι εἰς δύναμιν διαφορᾶς

10) οὕτω γὰρ] Ciz. οὔτε γὰρ. Kiess.

11) ἀνεπανόρθωτον] Sic recte MS. pro ἐπανόρθωτον.
 Kust. Antea in Ciz. deest μεγάλην. Kiess.

12) αἰρεῖσθαι] In Arc. edit. est ὠρεῖσθαι, quod Scaliger mutat in ὠρεῖσθαι. Idem vir doctus deinceps pro τελείως, quod vulgo legitur, recte scribit τελείως, quod receperimus. Kiess.

multa cum verborum clementia cautioneque a senioribus erga iuniores fieri debere existimabant; plurimumque solitudinis affectusque ex parte corripientium prominere: ita enim castigationem decoram vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem neque per iocum neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse reprobendam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis interuenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia profiscitur. Inimicitiam vltro non esse suscipiendam contra eos qui non sunt plane improbi: si autem semel suscepta fuerit, obfirmandum animum, strenueque decertandum, nisi mores mutauerit aduersarius et ad bonam mentem redierit. Certandum autem non verbis, sed factis: hoc autem legitimum, sanctumque et tale bellum esse, quali hominem cum homine decertare fas sit: nunquam dissidio, quantum in nobis est, occasionem dandam esse; sed, quam

15) εὐγνωμοσύνη] In Ciz. συγγνωμοσύνη. Paulo post
malim τοῦτον τὸν πόλεμον. Kie ss.

(188) ¹⁴⁾ εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν, ὡς οἶόν
 233 τε μάλιστα. Ἐν τῇ μελλούσῃ ἀληθινῇ εἶσθαι
 φιλία. ὡς πλεῖστα δεῖν ἔχασαν εἶναι τὰ ὀρ-
 σμένα καὶ νενομισμένα· καλῶς δὲ ¹⁵⁾ ταῦτα
 δεῖν εἶναι κεκριμένα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ διῖα
 καὶ εἰς ἔθος ἕκαστον ¹⁶⁾ κατακεχωρισμένα, ὅ-
 πως μῆτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰ-
 κῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδοῦς τε ¹⁷⁾ καὶ συν-
 νοίας καὶ τάξεως ὀρθῆς· μῆτε πάθος ἐγείρηται
 μηδὲν εἰκῇ καὶ φαύλως καὶ ἡμαρτημένως, οἶον
 ἐπιθυμία ἢ ὀργή. ¹⁸⁾ ὁ αὐτός τε λόγος καὶ
 κατὰ τῶν λειπομένων παθῶν τε καὶ διαθέ-
 σεων. ἀλλὰ μὴν τεκμήραιτο ἂν τις καὶ περὶ
 τοῦ μὴ παρέργως αὐτὸν τὰς ἀλλοτριᾶς ἐκκλί-
 νειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περι-
 κάμπτειν αὐτὰς καὶ φυλάττεσθαι, καὶ περὶ
 τοῦδε μέχρι πολλῶν γενεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς
 ἀλλήλους ¹⁹⁾ ἀνένδοτον διατετηρηκέναι, ἕκ τε
 ὧν Ἀριστοῦξενος ἐν τῷ περὶ ²⁰⁾ Πυθαγορικοῦ

¹⁴⁾ εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι ταύτης τὴν ἀρχήν. Kust. Minime. Verte τὴν ἀρχήν, omnino. Kiess.

¹⁵⁾ ταῦτα δεῖν εἶναι] In Ciz. et Arc. deest δεῖν. Kiess.

¹⁶⁾ κατακεχωρισμένα] In Ciz. et Arc. κατακεχωρισμένην δεῖν εἶναι. Ibidem deinceps εἰκῇ γίνισθαι. Etiam Par. γίγνισθαι. Sed iam Scalig. scripsit γίνηται. Kiess.

¹⁷⁾ καὶ συννοίας] Legendum puto, καὶ εὐνοίας. Kust. Nemo, opinor, Kustero obediet. Malim autem vertere cum cogitatione, quam cum Obrechtto cum praesenti animo. Ciz. φαύλης pro φαύλως. Kiess.

¹⁸⁾ ὁ αὐτός τε] Ciz. pro τε habet θε. Idem ἀλλὰ μὴ pro ἀλλὰ μὴν. Kiess.

maxime quisque potest, rixae huiusmodi principiis obstandum. In amicitia, quae vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, et, ut decet, distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter et perfunctorie instituitur; sed cum pudore, cum praesenti animo et bono ordine: neque temere, leviter, et vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod et de ceteris passionibus animique dispositionibus habendum. Eos vero non obiter, sed summo studio declinauisse et cauuisse peregrinas amicitias, et propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservasse; ex iis quoque colligi poterit, quae Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica* se

19) ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτος, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger emendabat ἀνενδότως. Vaque ad verba ἀνένδοτον διατηρητέον pertinet locus Nicomachi, ut patet e Porphy. V. P. §. 59. Conf. Mahne, p. 35. Ceterum pro μὴ παρέργως αὐτὸν legere malim μὴ παρέργως αὐτοῦς, quum sermo sit de Pythagoreis. Item pro ἐκ τοῦ ὧν potius scribendum erit aut ἐκ γὰρ ὧν, aut ἐξ ὧν. Kiess.

20) Πυθαγορικῶν] „Ionsius de Script. Hist. Philos. I. 14. pro Πυθαγορικῶν legit Πυθαγόρων; qua correctione non opus esse credo; quippe in illo Aristoxeni libro non tantum Pythagorae, sed etiam Pythagoreorum res contentae fuisse videntur. Eadem est ratio in inscriptione operis Iamblichei, ut iam monuit Kust.“ Mahne, p. 35.

βίου αὐτὸς διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ
 Σικελίας τυράννου, ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρ-
 234 χίας γράμματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. Φησὶ
 γὰρ οὕτως ὁ Ἀριστόξενος· ²¹⁾ Οἴκτων δὲ καὶ
 (189) δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, ὥς ἐνδέχεται μάλιστα.
 ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ θωπείας καὶ δεή-
 σεως καὶ ²²⁾ λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιού-
 των. Διονύσιος οὖν ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος,
 ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον, πολλάκις ἡμῖν διη-
 γεῖτο ²³⁾ τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ
 Δάμωνα τοὺς Πυθαγορείους. ἦν δὲ ταῦτα τὰ
 περὶ τὴν τοῦ θανάτου γενομένην ἐγγύην. ὁ δὲ
 τρόπος τῆς ἐγγυήσεως ²⁴⁾ τοιόσδε τις ἦν. τινὰς
 ἔφη τῶν ²⁵⁾ περὶ αὐτὸν διατριβόντων, οἳ πολ-
 λάκις ἐποιοῦντο μνειάν τῶν Πυθαγορείων δια-
 σύροντες καὶ ²⁶⁾ διαμωκώμενοι καὶ ἀλαζόνας
 ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς καὶ λέγοντες, ὅτι ἐκκο-
 πείη ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης αὕτη καὶ ἢ
 προσποίητος πίστις καὶ ἢ ἀπάθεια, εἴ τις

21) Οἴκτων δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Haec leguntur etiam supra, Num. 226. Kust. Et Num. 198. Kiess.

22) λιτανείας] Ita Pat. Ceteri λιτανίας. Kiess.

23) τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ Δάμωνα] Historiam hanc, quam Iamblichus aliique scriptores de Damone et Phintia; Polyaeus *Strategem.* Lib. V. Sect. 22. de Euephanto et Encrito; Hyginus vero, *Fabula* CCLVII. de Moero et Selinuntio referunt. Praeterea notandum, Valer. Max. Lib. IV. Cap. VII. Pythiam vocare, qui Iamblichus Noster, aliisque Phintias dicitur. Kust. Hisce auctoribus adde Cic.

ex Dionysio Siciliae tyranno, quum literas Corinthi doceret, audiuisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem a luctu et a lacrymis, omnibusque id genus, quantum humanitus fieri poterat, viri isti: itemque ab adulando, precando, supplicando, cunctisque huiusmodi. Dionysius itaque tyrannide exutus et Corinthum profectus saepe nobis de Phintia et Damone Pythagoreis referebat, alterum alterius vadem in capitali causa hunc in modum factum esse. Quidam, inquiebat, ex aulicis, iniecta saepius Pythagoreorum mentione, cauillis eos sannisque traducebant: iactabundos quippe appellitabant, et gravitatem illam simulatamque fidem et affectuum vacuitatem facile elisum iri affirma-

de Offic. III. 10. Diod. Sic. in Exc. p. 554. Lactant. V. 17. Porphyry. sect. 60. et ad eum Rittershus. Neque praetereundus est A. G. Lange in: N. teutsch. Merkur. 1808. 3. St. p. 183. — In Ciz. et Arc. edit. deest τὰ. *Kiess.*

24) τοιόςδε τις ἦν] In accentu variant. Nam Kust. τοιόςδε τις ἦν, Arc. τοιόςδε τις ἦν, Ciz. τοιόςδε τις ἦν. Deinceps pro τινὰς ἔφη Par. habet τινές ἔφη, Ciz. τινὰ ἔφη. Locus haud dubie corruptus aut sic scribendus est: τινὰς ἔφη εἶναι — aut sic: τινάς, ἔφη — διατριβόντων πολλάκις, etc. omissio οἱ ante πολλάκις. *Kiess.*

25) περὶ αὐτὸν] Ciz. περὶ αὐτῶν. *Kiess.*

26) διαμωκώμενοι] Arc. διαμωκώμενοι, Par. διαμωχόμενοι, Ciz. διακνυόμενοι. *Kiess.*

27) περιστήσειεν αὐτοὺς εἰς 28) συμφορὰν ἀξιώ-
 235 χρέων. Ἀντιλεγόντων δὲ τινῶν καὶ γινομένης
 29) φιλονεικίας, συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ
 Φιντίαν, ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγορῶν αὐ-
 τοῦ εἰπεῖν, ὅτι φανερὸς γέγονε μετὰ τινῶν
 ἐπιβουλεύων αὐτῷ· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖσθαι τε
 ὑπὸ τῶν παρόντων 30) ἐκείνων, καὶ τὴν ἀγα-
 νάκτησιν πιθανῶς πάννυ γενέσθαι. τὸν δὲ
 Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὥς δὲ αὐτὸς
 (190) διαρρήδην 31) εἶπεν, ὅτι ἐξήτασται ταῦτα ἀκρι-
 βῶς, καὶ δεῖ αὐτὸν ἀποθνήσκειν, εἰπεῖν τὸν
 Φιντίαν, ὅτι εἰ οὕτως αὐτῷ 32) δέδοκται ταῦ-
 τα γενέσθαι, ἀξιῶσαι γε αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοι-
 πὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσεται τὰ τε
 καθ' ἑαυτὸν καὶ τὰ κατὰ τὸν 33) Δάμωνα.
 συνέζων γὰρ οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ ἐκοινῶνουν
 ἀπάντων. πρεσβύτερος δ' ὢν ὁ Φιντίας, τὰ
 πολλὰ τῶν περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὐτὸν ἀνελ-
 ληφώς. ἡξίωσεν οὖν ἐπὶ ταῦτα ἀφεθῆναι, ἐγ-
 236 γυητὴν καταστήσας τὸν Δάμωνα. 34) Ἐφη οὖν

27) περιστήσειεν αὐτοὺς] In Ciz. et Arc. deest αὐτοῖς.
 In Par. παραστήσειεν scribitur. *Kiess.*

28) συμφορὰν] Sic scripsi pro vulgato φορὰν, monen-
 tibus Arcerio, Scaligero et Kustero. *Kiess.*

29) φιλονεικίας] Par. φιλονικίας. Idem deinceps ἐναν-
 τίων δέ. Pro φανερόν Ciz. φανερώς. Tum idem ἐπιβου-
 λεύοντων. *Kiess.*

30) ἐκείνων] Fortasse legendum ἐκείνω, scil. κατηγορῶν.
 — Pro ἀγανάκτησιν Loganus p. 105. probabiliter con-
 ficit αἰτίαςιν. Potest tamen ἀγανάκτησις referri ad Dio-
 nysium, qui indignationem probe simulauerit. *Kiess.*

bant, si quis illos in grauius periculum induceret. Aliis autem contradicentibus, in partes itum est, ac feruente contentione techna in Phintiae caput structa, accusatorque est subornatus, qui coram ei obii- ceret, quod deprehensus esset cum quibus- dam in Dionysii vitam conspirasse; produ- cebanturque testes, atque maxima proba- bilitatis specie querela induebatur. Raptus est hac oratione in stuporem Phintias: sed quum illi Dionysius disertis verbis indicas- set, omnia haec iam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, vt, quoniam eius iudicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, vt tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victi- tabant enim in bonorum omnium commu- nione viri isti; et quia Phintias aetate pro- vectior erat, potiore rei familiaris curam in se susceperat: huius itaque ordinandae causa dimitti rogabat, Damone vade dato.

31) εἶπεν] Ciz. cum Arc. εἰπὶν. Tum Par. ἐξείτασται. Kiess.

32) δέδοκται] Ex MS. pro δίδεται. Kust.

33) Δάμωνα] Par. δαίμονα. Kiess.

34) Ἐφη οὖν κ. τ. λ.] Haec est lectio ed. Kust. Lectio Arc. est: ἔφησαν δὲ Διονύσιος θαυμάσας τε καὶ ἐρωτήσας, cod. Ciz. consentit cum Kust. nisi quod καὶ post τε excidit. Arcerii ἔφησαν Scaliger mutat in ἀφῆκεν, neque male legeris ἀφῆκεν οὖν δὲ Διον. θαυμάσας τε καὶ ἐρωτήσας. Sed Kusteri scriptura, confirmata a Ciz.,

ὁ Διονύσιος, θαυμάσαι τε καὶ ἐρωτῆσαι· εἴ
 ἔστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ὑπομενῇ θα-
 νάτου γενέσθαι ἐγγυητής; φήσαντος δὲ τοῦ
 Φιντίου, μετάπεμpton γενέσθαι τὸν Δάμωνα,
 καὶ διακούσαντα τὰ συμβεβηκότα, φάσκειν
 ἐγγυήσασθαι τε, ³⁵⁾ καὶ μενεῖν αὐτοῦ, ἕως ἂν
 ἐπανέλθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τού-
 τοις εὐθύς ἐκπλαγῆναι ἔφη. ἐκείνους δὲ τοὺς
 ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν τὸν Δά-
 μωνα χλευάζειν, ὡς ἐγκαταλειφθεῖσόμενον, καὶ
 σκώπτοντας ³⁶⁾ ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι λέγειν.
 ὄντος δ' οὖν ἤδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμᾶς, ἦκειν
 τὸν Φιντίαν ἀποθανούμενον· ἐφ' ᾧ πάντας
 ἐκπλαγῆναί τε ³⁷⁾ καὶ δουλωθῆναι. αὐτὸς δ'
 (191) οὖν, ἔφη, περιβαλὼν τε καὶ φιλήσας τοὺς ἄν-
 δρας, ἀξιῶσαι τρίτον ³⁸⁾ αὐτὸν εἰς τὴν φιλίαν

non est solicitanda, quam recte Langius l. c. intellexit: Dionysius erzählte nun, dass er, sich verwundernd, gefragt habe —. Kiest.

35) καὶ μενεῖν αὐτοῦ] Sic recte MS. At prior Edit. male, καὶ μὲν ἦν αὐτοῦ. Kust. Par. μένειν. Kiest.

36) ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι] Alludit ad ceruam illam, quam pro Iphigenia, Agamemnonis filia, vicaria morte periisse, fabulae ferunt. Vide Hyginum *Fabula* XCVIII. Kust.

37) καὶ δουλωθῆναι] Verba illa καὶ δουλωθῆναι omisit Porphyrius l. c., et Iamblichi interpres videtur legisse δολωθῆναι; quippe vertit et opinione sua decepti sunt. Nisi igitur in hoc verbo lateat vitium, potius accipiendum est pro animo fractos; ut alibi dicunt γνῶν διδουλωμένοι, animo territi et serui instar trepidi. De qua verbi notione vid. Duker. ad Thucyd. IV, 34.

Quum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret, idque Phintias ita fore affirmaret, arcessitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum dixit, ibique perstiturum, donec Phintias reuerteretur. Hoc facto Dionysius aiebat se quidem obstupuisse; illos vero, qui periculi faciendi primi auctores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cauillatos. Quum igitur iam ad occasum sol inclinaret, Phintias moriturus superuenit. Qua re obstupefacti omnes et opinione sua decepti sunt. Ipse vero Dionysius viros amplexus, vt aiebat, et deosculatus rogavit, vt se tertium in amicitiam suam reci-

et Kuhn. ad Aelian. V. H. II. 14. *Mahne*, lib. cit. p. 37. Hanc Mahnii rationem meam facio. In Thucyd. loco scholiastes verba τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι interpretatur τεταπεινωμένοι φόβῳ. Add. hunc locum Arriani Exp. Alexandr. II, 10. καὶ ταύτῃ εὐθύς δῆλος ἐγένετο τοῖς ἀμφ' Ἀλέξανδρον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένος. Conf. Bud. Comm. gr. ling. p. 457. 22. Quanquam autem nostro loco τῇ γνώμῃ non additum est, verbum tamen praecedens ἐκπλαγῆναι impedit, quo minus δουλωθῆναι secus intelligatur. Ceterum si δουλωθῆναι corruptum sit, id ex δόλον ἄλῶναι, fraudis conuictos esse, corruptum esse censeam. *Kiess.*

38) αὐτὸν] Ita recte Ciz. cum Arc. In edit. Kust. αὐτόν. Deinceps Par. παραδέξασθαι. Idem συγκαταθέσθαι pro συγκαταθεῖναι, videturque adeo medium reponendum esse. — Ciz. εἰς τὸν τοιοῦτον. *Kiess.*

παραδέξασθαι· τοὺς δὲ μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι
 λιπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖναι εἰς τὸ τοι-
 237 οὔτον. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστόξενος ὡς παρ'
 39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου πυθόμενός φησι. λέ-
 γεται δέ, ὡς καὶ ἀγνοοῦντες ἀλλήλους οἱ Πυ-
 θαγορικοὶ ἐπειρῶντο φιλικὰ ἔργα διαπράττε-
 σθαι 40) ὑπὲρ τῶν εἰς ὅψιν μηδέποτε ἀφιγμέ-
 νων, ἥνίκα τεκμήριόν τι 41) λάβοιεν τοῦ μετέ-
 χειν τῶν αὐτῶν λόγων· ὥστ' ἐκ τῶν τοιῶνδε
 ἔργων μηδ' ἐκείνον τὸν λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡς
 ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆ;
 οἰκοῦντες φίλοι εἰδὼν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώ-
 ριμοί τε καὶ προσήγοροι 42) γένωνται. κατα-
 χθῆναι γοῦν φασὶ τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ μα-
 κράν καὶ 43) ἐρήμην ὁδὸν βαδίζοντα εἰς τὴν
 πανδοχεῖον· ὑπὸ κόπου δὲ καὶ ἄλλης παντο-
 दाπῆς αἰτίας εἰς νόσον μακράν τε καὶ βαρεῖαν
 ἐμπεσεῖν, ὥστ' ἐπιλιπεῖν αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια.
 238 Τὸν μέντοι πανδοχέα, εἴτε οἶκτῳ τοῦ ἀνθρώ-
 που, εἴτε καὶ ἀποδοχῇ, πάντα παρασχέσθαι,
 μήτε ὑπουργίας τινὸς φειδόμενον, μήτε δαπά-
 νης 44) μηδεμίας. ἐπειδὴ δὲ κρείττων ἦν ἡ νό-
 σος, τὸν μὲν ἀποθνήσκειν ἐλόμενον γράψαι
 (192) τι σύμβολον ἐν πίνακι καὶ ἐπιστεῖλαι, ὅπως

39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου] In Ciz. et Arc. deest τοῦ.
 Kiess.

40) ὑπὲρ] Ciz. et Arc. ὑπό. Kiess.

41) λάβοιεν — ἀπιστεῖσθαι] Sic recte MS. pro λαβῶν
 et ἀπίστασθαι. Kust.

perent: illi autem nullo modo adduci potuerunt, ut quamvis multum flagitanti annuerent. Haec Aristoxenus ex ore Dionysii. Fertur autem, Pythagoreos, etiam inter se ignotos, imo et nunquam visis amicitiae officia exhibere studuisse, dummodo signa quaedam communis sectae agnoscerent. Unde nec fides dicto illi deroganda est, viros bonos, etiamsi remotissimis terris habitent, amicos inter se esse, antequam se vel coram viderint, vel compellauerint. Aiunt itaque, Pythagoreum quendam, quum longum per deserta iter pedibus confecisset, in diuersorium venisse, ibique ex lassitudine, aliisque variis incommodis in longum grauemque morbum incidisse; ita ut etiam necessarii sumtus denique eum deficerent: cautionem vero hominis siue commiseratione siue obseruantia ductum omnia praebuisse, nullius aut operae pepercisse, aut sumtui. Morbo autem superante, moribundum symbolum aliquod tabellae inscripsisse et cautioni praecepisse, ut eam, si quid sibi hu-

42) γένονται] In Ciz. et Arc. γενέσθαι. Kiess.

43) ἐρήμην] Ex MS. pro corrupto ἐρήμην, quod in Edit. Arcerii legitur. Kust. Ead. Edit. εἰς τὸ pro ὧς u. Kiess.

44) μηδεμίας] In Ciz. μὴ δὲ μιᾶς. Kiess.

45) ἂν τι πάθοι, 46) ἐκκρημνὰς τὴν δέλτον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παριόντων ἀναγνωριεῖ τὸ σύμβολον. τοῦτον γὰρ ἔφη αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλώματα, ἅπερ εἰς αὐτὸν ἐποιήσατο, καὶ χάριν ἐκτίσειν ὑπὲρ ἐαυτοῦ. τὸν δὲ πανδοχέα μετὰ τὴν τελευταίαν θάψαι τε καὶ ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος αὐτοῦ, μὴ μέντοι γε 47) ἐλπίδας ἔχοντα τοῦ κομίσασθαι τὰ δαπανήματα, μή τι γε καὶ 48) πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τινος τῶν ἀναγνωριούντων τὴν δέλτον. ὅμως μέντοι διαπειρᾶσθαι ἐκπεπληγμένον τὰς ἐντολάς, ἐκτιθέναι τε ἐκάστοτε εἰς τὸ μέσον τὸν πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ παριόντα ἐπιστῆναί τε καὶ μαθεῖν τὸν θέντα τὸ σύμβολον, ἐξετάσαι τε τὸ συμβὰν καὶ τῷ πανδοχεῖ πολλῷ πλέον ἀργύριον 49) ἐκτίσαι τῶν δεδαπανη-
 239 μένων. 50) Κλεινίαν γε μὲν τὸν Ταραντίνον

45) ἂν τι πάθοι] Male antea coniunctim legebatur. ἀντιπάθοι, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio afficeret; inuito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Graeci enim, cum fragilitatis humanae vices pertimescerent, κατ' εὐφημοσὶν dicere solebant, εἰάν τι πάθοιμι, vel εἰάν τι πάσχω: quae formula in Testamentis praecipue frequens erat. Laetius in Stratone Segm. 61. τάδε διατίθεμαι, εἰάν τι πάσχω, id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum et Menagium. Kust. Add. Leisner. ad Herodian. V. 7. Tom. III. p. 219. ed. Irm. Pro πάθοι, quod omnes edd. h. l. tuentur, non ausus sum scribere πάθη, praesertim in oratione indirecta, memor eorum, quae monuit Schaeff. in Mel. crit. p. 87. cui accedit Dissen V. Cl. in Disquisitionum philologicarum specimine primo (Gottinae,

manitus accideret, iuxta viam suspenderet; obseruaretque, si quis praetereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumtus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem iusta persoluisse, spe omni abiecta, fore, vt sumtus sibi refundentur, nedum vt ab agnoscentibus tabellam gratiae referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, vt tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabulae, quis symbolum adscripsisset, et re omni explorata, cauponi multo plus pecuniae, quam impenderat, soluisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, post-

1313.) p. 23. sq. Adde C. E. Ch. Schneideri V. D. Indicem ad Aesopum sub v. εἶν. Kiess.

46) ἐκκημνῶς] Prior Edit. ἐκκημνῶς: pro quo Argerius infelicitate ἐκρήψας legendum censebat. Kust. In Ciz. κρημνῶς. Ibidem deinceps pro ἐπισκοπῇ, εἰ, vitiose ἐπισκοπῇν ὁδόν. Kiess.

47) ἐλπίδας ἔχοντα] Arc. ἐλπ. ἔχον, Ciz. et Par. ἐλπ. ἔχειν. Kiess.

48) πρὸς εὐπαθεῖν] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. πρὸς εὐπαθεῖν. Schneiderus in Lex. suo vno verbo προσευπαθεῖν. Kiess.

49) ἐκτίσαι] Ciz. ἐκτίσαι. Kiess.

50) Κλεινίαν γε μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis: quam etiam breuiter perstringit Noster supra Num. 127. Kust. Ciz. μέντοι pro μὲν τὸν.— Huius Cliniae fit mentio sect. 198. Kiess.

φασι, πυθόμενον, ὡς Πρῶρος ὁ Κυρηναῖος, τῶν ⁵¹⁾ Πυθαγορείων λόγων ζηλωτῆς ὢν, κινδυνεύοι περὶ πάσης τῆς οὐσίας, συλλεξάμενον (193) χρήματα πλεῦσαι ἐπὶ Κυρήνης καὶ ἐπανορθώσασθαι τὰ τοῦ Πρώρου πράγματα, μὴ μόνον τοῦ μειῶσαι τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν ὀλιγωρήσαντα, ἀλλὰ μηδὲ τὸν διὰ τοῦ πλοῦ κίνδυνον περιστάντα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ θέστορα τὸν Ποσειδωνιάτην ἀκοῇ μόνον ἰστροῦντα, ὅτι Θυμαρίδης εἶη Πάριος τῶν Πυθαγορείων, ἡνίκα συνέπεσεν εἰς ἀπορίαν αὐτὸν καταστῆναι ἐκ πολλῆς περιουσίας, πλεῦσαί φασιν εἰς τὴν Πάρον, ἀργύριον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ ἀνακτιῆσασθαι αὐτῷ τὰ ὑπάρξαντα. καλὰ μὲν ²⁴⁰ οὖν καὶ ⁵²⁾ ταῦτα τῆς φιλίας τεκμήρια. Πολὺ δὲ τούτων θαυμασιώτερα ἦν τὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ τὰ περὶ τῆς τοῦ νοῦ ὁμονοίας, καὶ τὰ περὶ τῆς θείας ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορισθέντα. παρήγγελον γὰρ θαμὰ ἀλλήλοις, μὴ διασπᾶν τὸν ἐν ἑαυτοῖς θεόν. οὐκοῦν εἰς θεοκρασίαν τινὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἔνωσιν καὶ τὴν τοῦ νοῦ κοινωνίαν καὶ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἢ πᾶσα τῆς φιλίας σπουδὴ δι' ἔργων τε καὶ λόγων. ⁵³⁾ τούτου δὲ οὐκ ἂν ἔχοι τις εὐρεῖν ἄλλο βέλτιον οὔτε ἐν λόγοις λεγόμενον οὔτε ἐν ἐπιτηδεύμασι πραττόμενον. οἶμαι

51) Πυθαγορείων λόγων] Pat. Πυθαγορείου λόγων.
Kiess.

quam comperisset, Prorum Cyrenaeum et sectae Pythagoricae addictum de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenen nauigasse, et res Prori locasse in solido, non iactura tantum rei familiaris insuper habita, sed nauigationis etiam in se suscepto periculo. Eodem modo Thestorem Posidoniatem, quum fama tantum accepisset, Thymaridam Parium Pythagoreum e re lauta in paupertatem delapsum esse, Parum ferunt nauigasse, et magna argenti vi coacta illius opes restituisse. Egregia quidem haec amicitiae argumenta sunt: verum impensius admirari par est, quae de communione diuinorum bonorum, de concordia mentis, et de diuina anima ipsis decreta sunt: crebro enim se inuicem adhortabantur, ne deum ipsis inhabitantem diuellerent. Vnde et omne illorum circa amicitias studium ad diuinam naturarum commixtionem, ad vnionem cum deo, ad diuinae mentis animaeque communionem, verbis factisque ab illis dirigebatur: quo quidem nihil praestabilius inveniri poterit aut oratione prolatum, aut ipso opere perfectum: isto enim omnia ami-

52) ταῦτα τῆς φιλίας] Ciz. ταῦτα πρόποντα τῆς φιλίας.
Kiess.

53) τούτου] Par. τοῦτο. Item in marg. Spanh. deletur
ἄλλο. Kiess.

δὲ ὅτι καὶ πάντα τῆς φιλίας ἀγαθὰ ⁵⁴⁾ ἐν αὐτῷ περιέχεται. διόπερ καὶ ἡμεῖς ὥσπερ ἐν κεφαλαίῳ τούτῳ τὰ πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορικῆς φιλίας πλεονεκτήματα, παυόμεθα τοῦ πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

K E Φ. λδ.

²⁴¹ Ἐπεὶ δὲ κατὰ γένη ¹⁾ τεταγμένως οὕτω
¹⁹⁴⁾ διήλθομεν περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων· ἴθι· δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ τὰς σποράδην ἀφηγήσεις εἰωθυίας λέγεσθαι ποιησώμεθα, ὅσαι οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προειρημένην τάξιν. λέγεται τοίνυν, ὥς ²⁾ φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκάστοις παρήγγελον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων προσῆλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν ταύτην· τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμαζον. προσῆλθον δὲ καὶ ξένοι τῇ Πυθαγορείῳ αἰρέσει καὶ Μεσοαπίων καὶ Λευκανῶν καὶ Πευκετίων καὶ Ῥωμαίων. καὶ Μητροδωρὸς τε ὁ Θύρσου τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου καὶ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετενέγκας, ἐξηγούμενος τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους πρὸς τὸν ἀδελφόν φησι τὸν Ἐπίχαρμον καὶ πρὸ τούτου τὸν Πυθαγόραν τῶν διαλέκτων ἀρίστην λαμβάνειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὴν ἀρμο-

54) ἐν αὐτῷ] Ciz. ἐν ἑαυτῷ. Kiese.

1) τεταγμένως] Loganus p. 106. scribit: τεταγμένα οὕτω διήλθομεν τὰ περὶ Πυθ. Qua mutatione nihil opus est, quum et amet serior Graecitas huiusmodi aduerbia, quale τεταγμένως, et soleat οὕτω sic cum aliis aduer-

citiae bona comprehendendi existimo; atque ideo cuncta, quae Pythagorica amicitia eximia habuit, hoc veluti compendio complexus, plura de illa dicere supersedebo.

C A P. XXXIV.

Quum hactenus Pythagorae discipulorumque eius res ita generatim ordinatas executi simus; age, iam deinceps narrationes, quae sparsim de iisdem commemorari solent, quaeque ad praedictum ordinem redigi nequeunt, instituamus. Aiunt itaque illos singulis praecepisse, vt lingua quisque vernacula vteretur, quotquot ex Graecis ad hanc societatem accesserant: vsum enim linguae peregrinae minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii, Lucani, Picentini, et Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, eiusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, et ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde, vti et Musices harmoniam, Doricam censuisse:

biis componi, et verbum *διερχομαι* adsciscat vtramque constructionem. Vide exempla allata a Schaefero ad Lamb. Bos. Ellips. p. 257. *Kiess.*

2) *φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρίᾳ*] Vide de hoc loco Bentl. in Resp. ad Boyl. p. 369. *Kiess.*

νίαν τῆς μουσικῆς· καὶ τὴν μὲν Ἰάδα καὶ τὴν
 Αἰολίδα μετεσχηκέναι ³⁾ τῆς ἐπὶ χρώματος προς-
 ωδίας· ⁴⁾ Ἀτθίδα δὲ καταχορέστερον μετεσχη-
 242 κέναι τοῦ χρώματος. Τὴν δὲ Δωρίον ⁵⁾ διά-
 (195) λεκτον ἐναρμόνιον εἶναι, συνεσθηκυίαν ἐκ τῶν
 φωνηέντων γραμμάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ διαλέ-
 κτῳ μαρτυρεῖν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μῦ-
 θον. Νηρέα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὴν Ὠκεανοῦ·
 τοῦτῳ δὲ μυθεύεσθαι γενέσθαι, τὰς ⁶⁾ πεντή-
 κοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ τὴν Ἀχιλλέως
 μητέρα. ⁷⁾ λέγειν δὲ τινὰς φησι Δευκαλίωνος
 τοῦ Προμηθέως καὶ Πύρρᾶς τῆς Ἐπιμηθέως
 γενέσθαι Δῶρον· τοῦ δὲ Ἑλληνα· τοῦ δὲ Αἰό-
 λον. ἐν δὲ τοῖς Βαβυλωνίων ἀκούειν ἱεροῖς,
 Ἑλληνα γεγονέναι Διός· τοῦ δὲ Δῶρον, καὶ
 Ξοῦθον, καὶ Αἰόλον· αἷς ὑφηγήσεσιν ἀκολου-
 θῆσαι καὶ αὐτὸν ⁸⁾ Ἡρόδοτον. ὁποτέρως μὲν

3) τῆς ἐπὶ χρώματος πρ.] Intelligit speciem illam
 Musicae, quae Χρωματικὴ dicebatur, et τῇ Ἐναρμονίᾳ
 et Διατονικῇ opponebatur: de quo argumento multa
 legere est apud scriptores Musicos veteres. Kust.
 Ciz. μετεσχηκέναι τοῦ χρώματος πρ. Kiess.

4) Ἀτθίδα] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. Ἀτθίδα.
 Kiess.

5) διάλεκτον] Ciz. διαλεκτικόν. Idem deinceps συνεσθηκυίαν
 et φωναιέντων. Denique μαρτυρεῖ pro infinitiuo. Kiess.

6) πεντήκοντα] Ciz. πεντήκοντας. Kiess.

7) λέγειν κ. τ. λ.] De hoc loco ad Gregor. Cor. p. 11.
 ed. Schaef. haec annotata sunt: „Luxatus locus hoc
 pacto integritati restituendus est: λέγειν δὲ τινὰς φ. Δ.
 τοῦ Π. καὶ Π. τῆς Ἐ. γενέσθαι Ἑλληνα· τοῦ δὲ Δῶρον
 καὶ Αἰόλον etc. Hellenem scilicet alii Deucalione na-
 tum memorias tradiderunt, ipso Ioue ortum dixerunt

Ionicam enim et Aeolicam participes quidem esse modulationis chromaticae; Atticam autem multo etiam magis. Doricam vero esse enharmonicam, ex literis vocalibus constantem. De eiusdem vero antiquitate ipsas quoque fabulas testari. Nerea enim vxorem duxisse Dorida, Oceani filiam: huic autem natas esse quinquaginta filias; inter quas etiam matrem Achillis. Quosdam autem dicere ait, Dorum ex Prometheo et Pyrrha Epimethei filia natum; ex eo Hellenem, ex Hellene Aeolum: in sacris vero Babyloniorum monumentis doceri, ex Ioue natum Hellenem, cuius filii fuerint Dorus, Xuthus, et Aeolus: hisque narrationibus ipsum etiam Herodotum accedere. Quo

alii. Vid. notae ad Clement. Alex. Strom. L. VI. p. 805. Vtra traditio verior sit, non facile esse posteris, de re adeo antiqua certe iudicare, addit Iamblichus: *δοτικῶν μὲν οὖν ἔχει, περὶ τῶν ἀρχαίων οὖν εὐμαρὲς ἐνδέχεται τὰ κριβές τοῖς νεωτέροις καταμαθεῖν, δημολογούμενως δὲ etc. Μὴ δέχεται.*“ Koen. Bastius: „In loco Iamblichi Koenius dedit *Αἰόλον*: atque hunc accentum libri typis exscripti fere habent. Sed Parisini Codices Iamblichi *παροξύνουσιν, Αἰόλον*. Eademque est huius nominis *τόνωσις* in Codicibus aliorum scriptorum. Conf. *Lettre Critique* p. 175. (Ed. Lips. lat. p. 163. cll. Schaef. Append. p. 44. K.)“ Kusteriana Iamblichi editio habet *Αἰόλον*. Et sic *Αἰόλοι* ipse Koenius in adnotatione quae proxime sequitur. Cum adiectiuum sit paroxytonon (Etymolog. M. c. 531. 51.), nomen proprium videtur debere *προπαροξύνεσθαι*. Schaef. In Ciz. *αἰόλον* et hic et paulo inferius. Kiess. 8) [Ἡρόδοτον] Ita scripsi cum Koenio ad Gregorium

οὖν 9) ἔχει περὶ τῶν ἀρχαίων, ¹⁰⁾ οὐκ εὐμαρὲς
 δέχεσθαι τ' ἀκριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμα-
 245 θεῖν· ὁμολογουμένως δὲ δι' ἑκατέρας τῶν ἱστο-
 ρικῶν συνάγεσθαι τὸ πρὸς βυτιάτην εἶναι τῶν
 διαλέκτων τὴν Δωρίδα· μετὰ δὲ ταύτην γενέ-
 σθαι τὴν Αἰολίδα, λαχοῦσαν ¹¹⁾ ἀπὸ τοῦ Αἰό-
 λου τοῦνομα· τρίτην δὲ τὴν Ἰάδα, ¹²⁾ γενομέ-
 νην ἀπὸ Ἰωνος τοῦ Ξοῦνθου· τετάρτην δὲ τὴν
¹³⁾ Ἀττιίδα, τεθειμένην ἀπὸ Κρεούσης τῆς Ἐρε-
 χθέως, κληθεῖσαν δὲ τριῶν γενεαῖς ὕστερον τῶν
 πρότερον κατὰ Θρᾷκας καὶ τὴν ¹⁴⁾ Ἰβριθυίας
 ἀρπαγὴν, ὥς οἱ πλείους τῶν ἱστορικῶν ἀπο-
 (196) φαίνουσι. κεχρησθαι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ
 καὶ τὸν ¹⁵⁾ Ὀρφέα, πρὸς βύτερον ὄντα τῶν ποι-

Cor. l. c. et Obrechto. Locus Herodoti exstat lib. I.
 56. Vulgata lectio est εἰς Ῥόδον, quam cum edd. Arc.
 et Kust. etiam Cod. Ciz. tuetur. Attigit hunc Iam-
 blichii locum etiam Mabne, l. c. p. 122. — Pro
 αἰς ὑφηγ. Par. οὗ ὑφηγ. Kiess.

9) ἔχει] Ciz. ἔχειν. Kiess.

10) οὐκ εὐμαρὲς κ. τ. λ.] Loganus, p. 106. „Quidni
 οὐκ εὐμαρὲς vel οὐκ εὐμαρῶς ἐνδέχεται, vel si non ita,
 tunc καὶ καταμαθεῖν legendum censerem.“ Haec ratio,
 καὶ καταμαθεῖν, praeferenda. Nam saepissime καὶ ante
 κατὰ excidit. Qua ratione probata, retineri potest
 δέχεσθαι, i. e. αἰρεῖσθαι, eligere. At ὁμολογουμένως
 quod pro ὁμολογουμένον proposuit Koenius, recipien-
 dum fuit. Kiess.

11) ἀπὸ τοῦ Αἰόλου] In Ciz. et Arc. doest τοῦ. Kiess.

12) γενομένην] Corrigit λεγομένην Koen. ad Gregor. p.
 10. Idem, audaciorem, inquit, coniecturam in se-
 quentibus apud Iamblichum prodigiose corruptis ma-
 lim premere. Kiess.

autem pacto alterutrum horum sese habeat, in tam vetustis rebus difficulter recentiores inuestigauerint: hoc tamen in confesso est, ex vtraque recensione confici, Doricam dialectum omnium antiquissimam esse: huic proximam Aeolicam, ab Aeolo nomen sortitam: tertio loco sequi Ionicam ab Ione Xuthi filio cognominatam: quartam esse Atticam, ita dictam a Creusa, quae Erechthei filia fuit: hancque prioribus recentiore tribus seculis extitisse circa Thracum tempora et Orithyiae raptum, vti plures historiae tradunt: quin et constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica dia-

13) Ἀτθίδα] Ita Ciz. etiam h. l. pro Ἀτθίδα, quod habent edd. Arc. et Kust. Apollodorus in Bibl. myth. III, 14. 5. narrat, regionem Atticam ab Atthide Cranai filia appellatam esse. Consentit Paus. I, 2. 5. Atque idem licebit transferre in dialectum: quae est opinio Gregorii p. 10. *Kiess.*

14) Ὠρεΐθυια] Erat Orithyia filia Erechthei et Boreae vxor; de qua vide Herodotum lib. VII. cap. 189. Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* p. 254. Edit. Henr. Steph. (p. 204. Erf.) Scholiasten Apollon. Rhod. ad Lib. I. *Argon.* vers. 211. Scholiasten Homeri ad *Odyss.* E. v. 533. Heraclitum *de Incredibil.* cap. 28. Suidam v. Γαμβρός Ἐρεχθίδης, et alios. *Kust.* Kusterus in textu reliquerat Ἐρεθΐυιας, in Cod. Par. repertum. In Ciz. est Ὠρεΐθυιας. Pro ἱστοριῶν, quod deinceps omnes habent, scripsi ἱστορικῶν. *Kiess.*

15) Ὀρφέα] In Ciz. vt in edit. Arc. Ὀρφέαν. Ciz. paullo post ἱαποικίης pro ἱατρικῆς. *Kiess.*

- 244 ητῶν. Τῆς ¹⁶⁾ δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φαίνει αὐ-
 τοὺς ἀποδέχεσθαι τὸ διαιτητικὸν εἶδος, καὶ
 εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ περιῶσθαι
 πρῶτον μὲν καταμανθάνειν σημεῖα καὶ συμ-
 μετρίας ¹⁷⁾ ποτῶν τε καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύ-
 σεως· ἔπειτα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν
 προσφερομένων σχεδὸν πρῶτους ἐπιχειρῆσαι τε
 πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. ¹⁸⁾ ἄψασθαι
 δὲ καὶ καταπλασμάτων ἐπιπλεῖον τοὺς Πυθα-
 γορείους τῶν ἔμπροσθεν. τὰ δὲ ¹⁹⁾ περὶ τὰς
 φαρμακείας ἥττον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τοί-
 των ²⁰⁾ τοῖς πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆ-
 σθαι· τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς τε καὶ καύσεις
 ἥκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ καὶ
 ταῖς ἐπὶ τοῖς πρὸς ἕναι τῶν ἀρρώστημάτων.
 245. Παραιτήσασθαι δὲ λέγονται ²¹⁾ τοὺς τὰ μαθή-
 ματα καπηλεύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς παν-
 δοχείου θύρας, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι
 τῶν ἀνθρώπων. ἂν δὲ μηδὲ οὕτως ²²⁾ ὠνηταὶ
 εὐρεθῶσιν, αὐτοὺς ἐπιχεομένους εἰς τὰς πόλεις,

¹⁶⁾ τῆς δὲ ἰατρικῆς — ἐναι τῶν ἀρρώστημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ leguntur etiam supra, Num. 163. Kust.

¹⁷⁾ ποτῶν] Sect. 163. est πότων. Tum pro σιτίων in Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Kiess.

¹⁸⁾ ἄψασθαι δὲ] Sect. 163. ἄψασθαι δὲ χρῆ. Kiess.

¹⁹⁾ περὶ τὰς] Ita etiam hic, ut sect. 163. scripsi pro περὶ τῆς, quod reliquerat Kuster. Kiess.

²⁰⁾ τοῖς] Addidi τοῖς e sect. 163. Tum Ciz. πρὸς ἐλ-
 κώσεις sine articulo τὰς. Idem deinceps τομάς τε, ut
 sect. 163. In edd. Arc. et Kust. abest τε. Kiess.

lecto vsum esse. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque et somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed vnguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Vt autem ad Pythagoram reuertamur, ille haud quaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuius obui animas, vt diuersorii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emtores non inuenerint, per vrbes diffusi gymnasia condu-

21) τοὺς τὰ μαθήματα καπ.] Respexit ad locum illum Platonis in *Protagora* pag. 194. G. (p. 477. Heindorf. K.) Οὕτω δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι, etc. Kust. De καπηλεύειν conf. interpretes N. T. ad locum 2 Cor. II. 17. et lexicographos. Kiess.

22) ὠνηταί] Ita pro ὠνητά, quae est lectio edd. Arc. Kust. et Cd. Ciz., scribendum esse, monuit Loganus, hancque scripturam expressit Obrechtus. Kiess.

καὶ συλλήβδην ἐργολαβοῦντας τὰ γυμνάσια
καὶ τοὺς νέους, καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμῆτων
(197) πράττοντας. αὐτὸν δὲ ²³⁾ συνεπικρύπτεσθαι
πολὺ τῶν λεγομένων, ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς
παιδευόμενοι σαφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν·
οἱ δὲ, ὥς περ Ὀμηρός φησι τὸν Τάνταλον, λυ-
πῶνται, παρόντων αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκου-
σμάτων, μηδὲν ἀπολαύοντες. λέγειν δ' αὐτοὺς
οἶμαι καὶ περὶ τοῦ μισθοῦ διδάσκειν τοὺς
προσιόντας, οὓς καὶ χεῖρους τῶν ἐρμογλύφων
καὶ ²⁴⁾ ἐπιδιφρῶν τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. ²⁵⁾ τοὺς
μὲν γάρ, ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν ἐς
τὴν διάδεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον·
τοὺς δὲ προχείρως ἐκ πάσης φύσεως ἐργάζεσθαι
246 τὴν τῆς ἀρετῆς ἐπιτήδευσιν. Προνοεῖν δὲ
²⁶⁾ δεῖν μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γονέων
καὶ γεωργίας· τοὺς μὲν γὰρ γονέας καὶ τοὺς
γεωργοὺς αἰτίους εἶναι τοῦ ζῆν ἡμᾶς· τοὺς δὲ
φιλοσόφους καὶ παιδευτὰς τοῦ εὖ ζῆν καὶ
φρονῆσαι, τὴν ὀρθὴν οἰκονομίαν εὐρόντας·
οὔτε δὲ λέγειν οὔτε συγγράφειν οὕτως ἡξίου,
ὥς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχοῦσι κατὰδηλα εἶναι τὰ
νοήματα· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο πρῶτον διδάξαι

23) συνεπικρύπτεσθαι] In Ciz. συνεκρύπτεσθαι. Ibidem
paulo post ἀπολαύοντας cum Arc. Kiess.

24) ἐπιδιφρῶν] Ciz. ἐπιδιφρών. Kiess.

25) τοὺς μὲν γάρ, ἐκδομ.] Sic locum hunc emendavi
et distinxi. Ante enim minus recte legebatur, τοῦ μὲν
γὰρ ἐκδομ. τ. quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
verte: Illos enim (nempe Hermoglyphos), cum quis

eunt, et a iuuentute pro iis rebus mercedem exigunt, quae pretio aestimari non possunt. Ipse autem pleraque eorum, quae traduntur, occuluit; ut sincere quidem docti sensum exinde perspicuum, ceteri vero, in mediis acroamatibus versantes, instar Tantalii Homerici, nullum alium inde fructum, quam dolorem perciperent. A Pythagoreis etiam dictum puto, illos, qui mercede suam in docendo operam elocant, deteriores censendos esse statuariis atque sellulariis opificibus: qui enim ad elaborandam statuam Mercurii operam suam locat, eum lignum quaerere huic formae recipiendae aptum: illos vero quoduis ingenium ad exsculpenda inde virtutis opera arripere. Philosophiam porro maiori studio esse prosequendam, quam parentes et agriculturam: parentes enim et agricolas ad hoc tantum contribuere, ut viamus; philosophos autem atque praeceptores, ut bene viamus; utpote qui rectam sapientiae dispensationem excogitauerunt. Nihil autem ita dici aut scribi volebant, ut sensus eius omnibus obuiis statim pateret: hoc ipsum enim ante

ipsis Mercurium faciendum locauit, quaerere lignum, etc. Kust. Etiam in Ciz. est τοῦ. Ibidem paulo post cum Arcer. οὗς δὲ pro τοὺς δὲ. Kiess.

26) δειν] In Ciz. δει. Ibidem cum Arc. pro τοῦ εἶναι legitur καὶ εἶναι. Kiess.

λέγεται Πυθαγόρας τοὺς αὐτῷ προσφοιτῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἀπάσης καθαρεῦοντες ἐν ²⁷⁾ ἔχε-
 (198) ρημοσύνη φυλάττωσιν, οὓς ἂν ²⁸⁾ ἀκροάσωνται λόγους. τὸν γοῦν πρῶτον ²⁹⁾ ἐκφάναντα τὴν τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμετρίας φύσιν τοῖς ἀναξίοις μετέχειν τῶν λόγων, οὕτω φασὶν ἀπο-
 στυγηθῆναι, ὥς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς συν-
 ουσίας καὶ διαίτης ἐξορισθῆναι, ἀλλὰ ³⁰⁾ καὶ τάφον αὐτοῦ κατασκευασθῆναι, ὥς δῆτα ἀποι-
 χομένου ἐκ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου τοῦ ποτὲ
 347 ἐτέρου γενομένου. Οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ δαιμό-
 νιον νεμεσῆσαι τοῖς ἐξώφορα τὰ τοῦ Πυθα-
 γόρου ποιησαμένοις. ³¹⁾ φθαρῆναι γὰρ ὥς ἀσε-
 βήσαντα ἐν θαλάσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ
³²⁾ εἰκοσταγώνου σύστασιν (τοῦτο δ' ἦν δωδε-
 κάεδρον, ἐν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχη-
 μάτων) εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν
 περὶ τῆς ἀλόγου καὶ τῆς ἀσυμμετρίας ἐξει-

27) ἔχερημοσύνη] Quid hoc vocis? Cum Arcerio et Obrechtio substituo ἔχεμυθία, donec melius quid in mentem venerit. Kust. Loganus p. 106. emendat ἔχεφροσύνη. In Cd. Ciz. verbum ita exaratum est, vt tam ἔχερημοσύνη, quam εὐχερημοσύνη legi possit. Hoc posterius, quod aliorum substantivorum analogiae non repugnat, praeferam, ita vt ἐν εὐχερημοσύνῃ valeat cum facilitate, facile. Rittershus. p. 20. vulgatam lectionem pro incorrupta habet. Schneider. eandem in Lex. suo interpretatur ἔχεμυθίαν. Kiess. Vulgata vnice vera. V. Toup. Emendatt. T. II. p. 442. Schaefer.

28) ἀκροάσωνται] Aro. et Kust. ἀκροάσονται, Ciz. ἀκρωάσονται, quod e vera lectione, a nobis restituta, deprauatum est. Kiess.

29) ἐκφάναντα] Est igitur hoc verbum in iis, in qui-

omnia suos edocuisse Pythagoram ferunt, vt ab omni linguae incontinentia puri doctrinas, quas perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriae et asymmetriae rationem indignis hac doctrina euulgauit, tantum in odium incurrisse memorant, vt non tantum communi consortio conuictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo et in alium, quam prius fuerat, hominem commutato sepulchrum construxerint. Alii daemonium etiam iis iratum fuisse aiunt, a quibus res Pythagorae diuulgatae sunt: perisse enim in mari tanquam impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quae vna est ex quinque figuris, quae solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen, qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de

bus οἱ νοῖοι in aoristo ᾧ adscinerunt. Vid. Buttmann. Gramm. gr. p. 212. ed. 5. Kiess.

30) καὶ τόπον αὐτοῦ κατασχ.] Confer Nos supra, ad Cap. XVII. Kust. In Kusteri nota est αὐτοῦ. Genitium agnoscunt etiam Arc. et Ciz. Ceterum Obrechtus non satis apte vertit locum, qui sic intelligendus est: quasi is, qui olim alius fuerat, e vita discessisset. Kiess.

31) φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλ.] Haec intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: vt discimus ex ipso Iamblichō supra, Num. 38. Kust. In Ciz. et Arc. ante ἀσεβήσαντα deest ὡς. Kiess.

32) εἰκοσταγώνου] Ciz. εἰκοσαγώνου. Tum φαῖραν pro σφαῖραν. Kiess.

πόντα, τοῦτο παθεῖν ἔλεξαν. ἰδιότροπός τε μὴν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγόρειος ἀγωγή, ³³⁾ καὶ αἰνίγμασί τισι καὶ γρίφοις, ³⁴⁾ ἔκ γε τῶν ἀποφθεγμάτων, εἰκνυῖα δια τὸ ἀρχαῖζειν τῷ χαρακτῆρι· καθάπερ καὶ τὰ θεία τῷ ὄντι καὶ πυθόχρηστα λόγια δυσπαρακολούθητά πως καὶ ³⁵⁾ δυσερμήνευτα φαίνε-
(199)ται τοῖς ἐκ παρέργου χρηστηριαζομένοις. ³⁶⁾ τοσαῦτα ἂν τις καὶ ἀπὸ τῶν σποράδην λεγομένων τεκμήρια ἂν παράθοιτο περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων.

Κ Ε Φ. λέ.

248 *) Ἦσαν δέ τινες, οἳ προσεπολέμουν τοῖς ἀνδράσι τούτοις καὶ ἐπανεόκησαν αὐτοῖς. ὅτι μὲν οὖν ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐπιβουλή, πάντες συνομολογοῦσι· διαφέρονται δὲ περὶ τῆς τότε ἀποδημίας, οἳ μὲν πρὸς Φερικύδην τὸν Σύριον, οἳ δὲ εἰς Μεταπόντιον λέγοντες ἀποδημηκέναι τὸν Πυθαγόραν. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς πλείονες λέγονται· μία

33) καὶ αἰνίγ.] Pro καὶ in Ciz. scriptae sunt hae litterae, αἰν. *Riess*.

34) ἔκ γε τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἐγγεγῶν: pro quo Arcerius vel ἐναρέτων, vel ἐναργῶν, vel εὐγενῶν, infeliciter legendum coniciebat. Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster supra Num. 105. et 161. *Kust.* Loganus p. 106. „Quid si εἰκότων vel ἐγγγῶν? Séd melius forsán ἐν χρεῖα τῶν ἀποφθ. i. e. vice apophthegmatum gríphis „utébantur.“ Lectio ἔκ γε τῶν non est tentanda, quam

innumerabili et incommensurabili propalavit. Ceterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam et symbolicum docendi modum praefert, aenigmatibus et griphis quoad apophthegmata similis; idque ob ipsum characteris huius archaismum: prorsus ut et oracula diuina et Pythica intellectu explicatuque perquam difficilia iis videntur, qui responsa perfunctorie tractant. Tot et tanta quis e sparsim dictis de Pythagora et Pythagoreis documenta apponere queat.

C A P. XXXV.

Non defuerunt tamen, qui hosce viros oppugnatum irent, quique contra illos insurgerent. Enimuero apud omnes in confesso est, absente Pythagora insidias aduersus eos erupisse: sed quae tum fuerit eius peregrinatio, de eo non conueniunt: quidam enim ad Pherecydem Syrium, alii Metapontum profectum tradunt. Causae vero insidiarum plures enumerantur. Vnam ea-

sic intelliges: *quantum quidem ex apophthegmatibus, quibus utebantur, colligitur. Kiess.*

35) δυσμενῆντα] Ciz. δυσμήνεντα. *Kiess.*

36) τοσαῦτα ἂν τις] Ciz. τοσαῦτα δ' ἂν τις. *Kiess.*

*) Sectiones 248 — 251. Aristoxenum habent auctorem. Meiners. p. 287. Add. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 131. *Kiess.*

μὲν ὑπὸ τῶν Κυλωνίων λεγομένων ἀνδρῶν
 τοιάδε ¹⁾ γενομένη. ²⁾ Κύλων, ἀνὴρ Κροτω-
 νιάτης, γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ προ-
 τεύων τῶν πολιτῶν, ἄλλως δὲ χαλεπός τις καὶ
 βίαιος καὶ ³⁾ θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ
 ἦθος, πᾶσαν προθυμίαν παρασχόμενος πρὸς
 τὸ κοινωνῆσαι τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ
 προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἦδη
 πρεσβύτην ὄντα, ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προ-
 249 κρημένας αἰτίας. Γενομένου δὲ τούτου, πό-
 λεμον ἰσχυρὸν ἤρατο καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι
⁴⁾ αὐτοῦ [τοῦ Κύλωνος] πρὸς αὐτὸν τε τὸν
 Πυθαγόραν καὶ τοὺς ἐταίρους. καὶ οὕτω σφο-
 δρά τις ἐγένετο καὶ ἄκράτος ἡ φιλοτιμία αὐ-
 τοῦ τε τοῦ Κύλωνος καὶ τῶν μετ' ἐκείνου τε-
 (200) ταγμένων, ὥστε διατεῖναι μέχρι τῶν τελευ-
 ταίων Πυθαγορείων. ὁ μὲν οὖν Πυθαγόρας
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μετα-
 πόντιον· κακῆι λέγεται ⁵⁾ καταστρέψαι τὸν
 βίον. οἱ δὲ ⁶⁾ Κυλώνειοι λεγόμενοι διετέλουν

1) γενομένη] Ita e Cd. Par. dedimus pro λεγομένη. Con-
 trarium vitium occurrit cap. XXXIV. not. 12. ubi
 Koenius γενομένην emendabat in λεγομένην. Kiess.

2) Κύλων, ἀνὴρ Κροτ.] Eandem historiam, praeter
 Iamblichum nostrum et Porphyrium, narrat etiam
 Diodorus in Excerptis Valesianis. Caeterum, quem
 hic Iamblichus Κύλωνα vocat, is Diogeni Laertio
 Κύδων dicitur. Vide Menag. ad Laert. Lib. VIII. 49.
 Kust.

3) θορυβώδης] Ciz. βρυβώδης. Kiess.

4) αὐτοῦ] Delevi τε, quod post αὐτοῦ in Edd. Arc.
 Kust. et Cd. Ciz. legitur. Paulo inferius post δὲ

rum a factione Cylonia repetunt. Erat enim Cylo genere, splendore, diuitiis, Crotoniatarum facile princeps; cetera vero homo durus, violentus, seditiosus, et tyrannico ingenio: isque nullum non lapidem mouerat, vt in Pythagoreorum consortium admitteretur; ac postquam Pythagoram ipsum ea de re compellasset, ob praedictas causas repulsam passus fuerat. Quo facto ipse cum amicis suis aduersus Pythagoram eiusque discipulos acre bellum suscepit: fuitque Cylonis et eorum, qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, vt ad vltimos vsque Pythagoreos perdurauerit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit, ibique vitam finiuisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insur-

ταύτην in Ciz. deest τήν. Etiam verba τοῦ Κύλωνος hic delenda videntur, repetita male a librario, quam deinceps recte et suo loco legantur. Hinc vncos addidi. *Kiess.*

5) καταστρέψαι τὸν βίον] Hoc Cyloneum scelus vtrum post Pythagorae mortem acciderit, an ipse eo incendio perierit, de eo dissentiant scriptores. Cum Aristoxeno consentit Cicero de Fin. V. c. 2. Scis, inquit, me quodam tempore Metapontum venisse tecum, nec ad hospitem ante diuertisse, quam Pythagorae ipsum illum locum; ubi vitam ediderat, sedemque viderim. Iustin. XX. 4. Val. Max. VIII. 751. *Ma h n e*, p. 41.

6) Κυλώνειοι] Ciz. cum Arc. Κυλώνιοι. Ibidem post πρὸς deest τοῦς. *Kiess.*

πρὸς τοὺς Πυθαγορείους σταδιάζοντες καὶ πᾶσαν ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἢ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἢ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι περὶ τὰς πολιτείας· τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον ἐπεβούλευσαν τοῖς ἀνδράσιν, ὥστε ἐν τῇ 7) Μίλωνος οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συνεδρευόντων Πυθαγορείων καὶ βουλευομένων περὶ πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφάπαντες τὴν οἰκίαν κατέκαυσαν τοὺς ἀνδρας, 8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδος. 9) οὗτοι γὰρ τελεώτατοι ὄντες καὶ εὐρωστότα-
 250 τοι 10) διεξέπαισαντο ἔξω πῶς. Γενομένου δὲ τούτου, καὶ λόγον οὐδένα ποιησαμένων τῶν
 (301) πολλῶν περὶ τοῦ συμβάντος πάθους, ἐπαύσαντο τῆς ἐπιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. συνέβη δὲ τοῦτο δι' ἀμφοτέρας τὰς αἰτίας, διὰ τε τὴν ὀλιγαρίαν 11) τῶν πόλεων (τοῦ τοιούτου γὰρ καὶ τηλικούτου γενομένου πάθους οὐδεμίαν

7) Μίλωνος] Prior Edit. habet Μύλλωνος; at codex MS. Κύλωνος, pro quo Μίλωνος, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menagium ad Laert. VII. 39. Kust. In Cd. Ciz. clare scriptum est Μίλωνος. Paulo ante pro ἐπεβούλευσε scripsi ἐπεβούλευσαν, nam intelliguntur οἱ Κυλώνειοι. Tum Ciz. ἐκρότωνι. Denique pro πολεμικῶν Mahne p. 42. legere mavult πολιτικῶν. Recte: vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 934. Kiess.

8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσ.] Vide Menagium, dicto loco. Kust.

9) οὗτοι γὰρ] In Ciz. deest γὰρ. Deinceps Bentl. p. 195. legit: οὗτοι τε νεώτατοι. Kiess.

10) διεξέπαισαντο.] Arcerius imperite, foris concisi et obtruncati perierunt. Tu vorte, fuga elapsi sunt: vel,

gere, et infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquamdiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, ciuitatumque iis beneuolentia conseruata est: ita vt nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiae proruperunt, vt domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, consederant, igne subiecto cum ipsis viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo et Lyside: hi enim iustae aetatis vigore viribusque pollentes per ignem se foras proripuerant. Quum vero vulgus ciuium ad tantam cladem conniueret, Pythagorei omnem reipubl. gerendae curam abiecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod ciues tantae calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii

vt Obrechtus, *foras se proripuerunt*. Hesychius, *διεκπαίσαντες, διακτράσαντες*. Sic enim apud eum scribendum est pro *διεκπαίσαντες*, *διακτράσαντες*. Apud Suidam quoque in serie sua *διεκπαίσαντες* scribendum est pro *διεκπαίσαντες*. Vti autem *διεκπαίειν* significat *cursu se ex aliquo loco proripere*; ita *αἰσπαίειν*, *cursu vel saltu se aliquo inferre*. Vide Hesychium v. *Εἰς-πεπαισώτης*. Kust. Reinesius: l. *διεξέπασαντο*, i. e. *emaserunt tum aliquo, l. aberant*. In marg. Spanhem. notatum est *ἐξετράπησαν* (an *ἐξετράπησαν*?), *ἐξέδραμον*. Apud Porphyg. sect. 57. est *διεκπασόντα*. Denique Ciz. *ἔξω ποσ. Kiess.*

11) τῶν πόλεων] Sic recte MS. pro *πολεμίων*. Kust.

ἐπιστροφὴν ἐποιήσαντο), διὰ τε τὴν ἀπώλειαν τῶν ἡγεμονικωτάτων ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περιωπθέντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων, ὁ μὲν Ἀρχιππος ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ ¹²⁾ Πελοποννησιακῇ. ἔπειτα εἰς Θήβας ¹³⁾ μετωκίσατο, σπουδῆς τινὸς γενομένης· οὐπὲρ ἐγένετο Ἐπαμνώνδας ἀκροατής, καὶ πατέρα τὸν Λύσιν ἐκάλεσεν· ὧδε καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς Ἰταλίας, ²⁵¹ πλὴν Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου. Ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ Ῥήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ¹⁴⁾ προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαιόντων· ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι ¹⁵⁾ Φάντων τε καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Πολύμναστος, καὶ Δωκλῆς, Φλιάσιοι· ¹⁶⁾ Ξενόφιλος δὲ Χαλκιδεὺς, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦδη καὶ τὰ μαθήματα, καί-

¹²⁾ Πελοποννησιακῇ] Ciz. πελλοποννησιακῇ. Idem deinceps ἔπειτα καί: quod non aspernandum. Kieiss.

¹³⁾ μετωκίσατο] Menag. ad Laert. VIII. 7. legit μετώκησεν: quod probo. Kust. At medium μετωκίσασθαι idem valet, quod μετώκησεν. Kieiss.

¹⁴⁾ προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν πολιτ. ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαιόντων] Haec verba seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quae proinde Obrechtus rectius collocat post illa, quae paullo post sequuntur, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. Kust.

interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui e periculo salui euaserant, ambo Tarentini erant: et Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus in Graeciam soluit et in Achaia Peloponnesi commoratus est: unde, incertum quo adspirante fauore, Thebas commigrauit; ibique Epaminondam auditorem habuit, a quo et parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei praeter Archytam Tarentinum Italia excesserunt, et Rhegium confluentes ibi vna commorati sunt. Erant autem praecipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Philasii; et Xenophilus Chalcidensis e Thracia. Temporis autem progressu quum rerum-publ. administratio in deterius vergeret; in

15) *Φάντων τε*] Ita scripsi cum Wyttenbachio (ad Phaeton. p. 111.) pro *τε Φάντων*, quae est lectio edd. Arc. Kust. et cod. Ciz. Illa lectio est e Memmiano Codice, cuius Varias Lectiones ad duos Iamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronouiana Vir summus nactus est. Deinde, pergit Wyttenbachius, animaduertendum, post *προβαιόντων* quaedam desiderari, quibus significetur, eos Rhegio relicto in Graeciam abiisse; nam quod Kusterus secundum Obrechtum iudicat, illa verba, *προϊόντος* — *προβαιόντων*, post *Χαλκιδέων* ponenda esse, nobis frustra esse videtur. *Kiess.*

16) *Ξενοφίλος*] Huius vitam conscripsisse putatur. Vid. Mahne, p. 115. sq. Tum Ciz. *ὑπὸ Θρήνης*. *Kiess.*

(202) τοι ¹⁷⁾ ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως· ἕως ¹⁸⁾ εὐγενῶς ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγείται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα συνομολογεῖ τούτοις· παρὰ δὲ τὴν ἀποδημίαν τοῦ Πυθαγόρου φησὶ γεγονέναι τὴν ἐπιβουλήν
 252 ταύτην. Ὡς ¹⁹⁾ γὰρ Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, εἰς Δῆλον ἐπορεύθη, ²⁰⁾ νοσοκομήσων αὐτὸν περιπετῇ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει καὶ κηδεύσων. τότε δὴ οὖν οἱ ἀπογνωσθέντες ²¹⁾ ὑπ' αὐτῶν καὶ στηλιτευθέντες ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν· αὐτοὶ τε ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν κατελεύσθησαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἐξερρώφησαν ἄταφοι. τότε δὴ οὖν συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένοισι, ἅτε δὴ ²²⁾ ἄρρήτον ὑπ' αὐτῶν ἐν τοῖς στήθεσι διαφυλαχθεῖσαν μέχρι τότε· τὰ τε θυοσύνετα μόνα καὶ ²³⁾ ἀδιάπτукτα παρὰ τοῖς

17) ἐκλειπούσης] Par. ἐκλείπουσης. Tum post αἰρέσεως in Ciz. deest ἕως. Kiess.

18) εὐγενῶς] Ex MS. pro ἐγγενῶς. Kust. In hoc latere auspicio εντελῶς. Sic etiam, ut videtur, Interpret. Schaefer.

19) Ὡς γὰρ Φερεκύδην — κηδεύσων] Haec leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 55. Confer etiam Nostrum supra, Num. 148. Kust. Locum, qui comprehenditur paragraphia 251. ad 253. Nicomachō vindicet Mahne p. 25. sq. Kiess.

20) νοσοκομήσων αὐτόν] In Ciz. νοσοκομήσων τε αὐτήν, Arc. νοσῶν ἀπὸ αὐτῆς. Paulo post Ciz. omittit δὴ post τότε. Kiess.

21) ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἐπ' αὐτῶν. — Στηλιτευθέντες hoc loco sunt ii quibus velut mortalis monumentum est statutam. Kiess.

pristinis nihilominus institutis studiisque perstiterunt, donec, deficiente secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem cetera quidem consentit; sed quod ad peregrinationem Pythagorae attinet, tradit, insidias hasce structas esse, quum ille Deli moraretur: quo se ad praeceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta persoluit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaue sepulchrali notauerant, facto undique impetu pluresque omnes igni tradiderunt; ceteros Italici lapidibus obrutos insepultos abiecerunt. Eodem tempore vna cum viris doctrinae peritis ipsa quoque doctrina intercudit; utpote in pectoribus ipsorum veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura et inextricabilia apud externos oretenus per-

22) ἄρρηκτον ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἄρρηκτον ἐπ' αὐτῶν. Idem deinceps cum Arc. δισύνετα, Par. διασύνετα. *Kiess.*

23) ἀδιάπτυστα] Sic sensu exigente rescripsi pro διὰ πτυχία, quod prior Edit. habet. Ἀδιάπτυστα autem sunt ea, quae non sunt euoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: α διαπύσσω. Sic Noster supra Num. 105. inquit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, εἰ μὴ τις αὐτὰ διαπύσσει, nisi quis ea explicuerit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐπειδὴν τὸν τῶν συμβόλων τρόπον διαπύσσει. Sed quid lucernam in meridie accendo, et facilia διαπύσσω? *Kust.*

ἔξω διαμνημονεύεσθαι συνέβη, ²⁴⁾ πλὴν ὀλίγων
 πάνυ, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοδημίαις τότε τυχόντες
 (203) διέσωσαν ζώπυρα ²⁵⁾ ἅττα πάνυ ἀμυδρὰ καὶ
 253 δυσθῆρατα. Καὶ οὗτοι γὰρ μονωθέντες καὶ
 ἐπὶ τῷ συμβάντι οὐ μετρίως ἀδυμήσαντες,
 διεσπάρησαν μὲν ²⁶⁾ ἄλλος ἄλλαχῇ, καὶ οὐκέτι
 κοινωνεῖν ἀνθρώπῳ τινὲ λόγου τοπαράπαν ὑπέ-
 μενον· μονάζοντες δ' ἐν ταῖς ἐρημίαις, ὅπου
 ἂν τύχῃ, καὶ κατάκλειστοι τὰ πολλά, τὴν
 αὐτὸς ἑαυτοῦ ἑκάστος συνουσίαν ἀντὶ παντός
 ἡσμένιζον. διευλαβούμενοι δέ, μὴ παντελῶς
 ἐξ ἀνθρώπων ²⁷⁾ ἀπόληται τὸ φιλοσοφίας ὄνο-
 μα, καὶ θεοῖς αὐτοὶ διὰ τοῦτο ἀπεχθάνωνται,
 διολέσαντες ἄρδην τὸ τηλικοῦτον ²⁸⁾ αὐτῶν δῶ-
 ρον, ὑπομνήματά τινα κεφαλαιώδη καὶ σύμ-
 βολα συνταξάμενοι, τὰ τε τῶν πρεσβυτέρων
 συγγράμματα, καὶ ὧν διεμέμνηντο, συναλι-
 σάντες κατέλιπον ἑκάστος, ²⁹⁾ οὐπερ ἐτύχχανε
 τελευτῶν, ἐπισκῆψαντες υἱοῖς, ἢ θυγατράσιν,
 ἢ γυναιξί, μηδενὶ ³⁰⁾ διδόναι τῶν ἐκτὸς τῆς

24) πλὴν ὀλίγων πάνυ — ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνους]
 Haec omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num.
 57. 58. Kust.

25) ἅττα] Ciz. et Arc. ἅττα. Kiess.

26) ἄλλος] Ciz. ἄλλοις. Idem deinceps κατάκλειστοι pro
 κατέκλειστοι. Kiess.

27) ἀπόληται] Vox haec in priore Edit. deest, quam
 ex MS. reuocauit. Porphyrius tamen rectius habet,
 ἀπόλοιτο. Kust. Scaliger supplēuit ἐξαλειφθῇ. Kiess.

28) αὐτῶν] Ciz. ἀνδρῶν. Kiess.

manserunt; paucis duntaxat exceptis, quae, exilis rarique igniculi instar, quibusdam inhaeserunt; qui, quod abessent, alibique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manserant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, et tristi suorum casu profligati animoque deiectioni, in diuersas orbis partes dispersi sunt, cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare studentes. Solitariam enim vitam, vbicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque viuere contenti, domi suae se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiae nomen aboleretur, neue ipsi deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sinerent interire; summa quaedam doctrinae capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, et quae cuique memoria suppeditabat, in vnum redacta reliquerunt, morituri filijs, filiabus et vxoribus in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; id-

29) οὐπερ] Ita Ciz. cum Porphyrio §. 58. In edd. Arc. et Kust. est οὐ. Idem Ciz. cum Arc. ἐτύχχανον, quod Scaliger mutauit in ἐτύχχανεν. Antea Par. ἕκαστος pro ἕκαστος. *Kie ss.*

30) δίδοναι] Ciz. et Arc. δίδόμεναι, Par. δίδόμενα. Tum Ciz. cum Arc. τὰς οἰκίας. *Kie ss.*

οικίας. αἱ δὲ μέχρι ³¹⁾ παμπόλλου χρόνου
 τοῦτο διετήρησαν, ἐκ διαδοχῆς τὴν αὐτὴν ταύ-
 την ἐντολὴν ³²⁾ ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνους.
 254 *) Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν αὐτῶν
 ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ, πολλὰ δὲ καὶ προστίθησι
 τῶν μὴ εἰρημένων ³³⁾ περὶ τούτων· φέρε δὴ καὶ
 τὴν τούτου παραθώμεθα διήγησιν περὶ τῆς ἐπὶ
 (204) τοῦς Πυθαγορείους ἐπιβουλῆς. λέγει τοίνυν,
 ὡς ³⁴⁾ ἐκείνοις παρηκολούθει μὲν εὐθύς ἐκ
 παιδῶν ὁ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἄνθρωποι, ³⁵⁾ μέχρι μὲν διελέγετο πᾶσι τοῖς
 προσιοῦσι Πυθαγόρας, ἡδέως εἶχον· ἐπεὶ δὲ
 μόνοις ἐνετύγχανε τοῖς μαθηταῖς, ἤλαττοῦτο.
 καὶ τοῦ μὲν ἔξωθεν ἥκοντος συνεχώρουν ἡ-
 τᾶσθαι· τοῖς ³⁶⁾ δὲ ἐγχωρίοις πλεῖον φέρεσθαι
 δοκοῦσιν ἤχθοντο, καὶ καθ' αὐτῶν ὑπελάμ-
 βανον γίνεσθαι τὴν σύνοδον. ἔπειτα καὶ τῶν
 νεανίσκων ὄντων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 ταῖς οὐσίαις προεχόντων, συνέβαινε προαγού-
 σης τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις
 οἴκοις πρωτεύειν, ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκο-

31) παμπόλλου] Pat. παμπολλοῦ, Arc. παμπόλυ, Ciz.
 παμπόλον. Kiess.

32) ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνους] Porphyrius melius,
 διαγγέλλουσαι τοῖς ἀπογόνους. Kust.

*) Sectiones 254 — 265. auctorem habent Apollonium.

33) περὶ τούτων] Ciz. et Arc. περὶ τούτοις. Idem eis
 τοὺς pro ἐπὶ τοῖς. Kiess.

34) ἐκείνοις] An potius ἐκείνῳ, ut referatur ad Pytha-
 goram? Kust.

que diu etiam deinceps observatum est, posteris idem iussum in successores transmittentibus. Porro quum Apollonius circa haec ipsa alicubi dissentiat, multaque etiam ceteris indicta adiiciat, illius quoque narrationem de insidiis in Pythagoreos comparatis adiiciemus. Refert igitur, Pythagoram statim a puero reliquorum hominum inuidiam excepisse. Quamdiu enim promiscue cum quibusvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conuersari coepit, publicus fauor eum destituit. Et ciues quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam e popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur, et in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod iuvenes illi, e familiis dignitate et opulentia praecipuis orti, et ad aduultiore aetate prouecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in vrbibus ad reipubl. clauum sedebant,

35) μέχρι μὲν κ. τ. λ.] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. locus ita scriptus est: μέχρι μὲν διαλέγεται πᾶσι τοῖς προσιοῦσι, Πυθαγόραν ἡδέως εἶχον. At Graeci non dicunt ἡδέως εἶχον τι, sed τινί, vel ἐπὶ τινί. Kiess.

36) δὲ ἐγγχωρίοις] Ciz. δ' ἐγγχωρίοις. Idem deinde cum Arc. κατ' αὐτῶν. Kiess.

νομεῖν, μεγάλην μὲν ἑταιρείαν ³⁷⁾ συναγροχό-
 σιν (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τριακοσίου), μικρὸν δὲ
 μέρος τῆς πόλεως οὖσι, τοῖς οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
 ἦθεσιν, οὐδ' ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις πολιτευο-
 255 μένοις. ³⁸⁾ Οὐ μὴν ἀλλὰ μέχρι μὲν οὖν τὴν
 ὑπάρχουσαν χώραν ἐκέκτηντο, καὶ Πυθαγόρας
 ἐπεδήμει, διέμενεν ἢ ³⁹⁾ μετὰ τὸν συνοικισμὸν
 κεχροτισμένη κατάστασις, δυσαρεστούμενη, καὶ
 (205) ζητοῦσα καιρὸν εὐρασθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ
 Σύβαριν ἐχειρώσαντο, κακῆϊνος ἀπῆλθε, καὶ
 τὴν δορύκτητον ⁴⁰⁾ διωκήσαντο μὴ κατακλη-
 ρουχηθῆναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν,
 ἐξερῶάγη τὸ σιωπούμενον μῖσος, καὶ διέδθη
 πρὸς αὐτοὺς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο
 τῆς διαφορᾶς οἱ ταῖς συγγενείαις καὶ ταῖς οἰ-
 κειότησιν ἐγγύτατα καθεστηκότες τῶν Πυθα-
 γορείων. αἴτιον δ' ἦν, ⁴¹⁾ ὅτι τὰ μὲν πολλὰ
 αὐτοὺς ἐλύπει τῶν πραττομένων, ὥσπερ καὶ

37) συναγροχόσιν — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὖσι, τοῖς etc.] Constructio hic claudicat; quae ut in integrum restituitur, scribendum erit, συναγροχότας — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως ὄντων, τῶν — πολιτευομένων. Dativi enim illi non habent, quo referantur. Kust. Haec ratio nemini facile probabitur. Mihi quidem hic locus corruptissimus sic refingendus videtur: μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγροχότας —, μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὖσαν, τῆς — πολιτευομένης, qui magnum quidem sodalitium congregauerant, parvam tamen civitatis partem, quae non iisdem, quibus illi (Pythagorei), moribus aut institutis uteretur. Τῆς et πολιτευομένης ex ed. Arc. et Cd. Ciz. — Post ἦσαν in Ciz. et Arc. deest γάρ. Kiess.

38) Οὐ μὴν ἀλλὰ] Ita recte Ciz. cum ed. Arc. In Kust.

insignemque trecentarum familiarum coetum contraxerant: ita vt exigua tantum portio superesset, quae se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verum enimvero quamdiu se intra regionis suae antiquos terminos Crotoniatae continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quae ab vrbis conditu inueterauerat, reip. constitutio, licet iam minus placeret, et iam magno studio rerum nouandarum occasio quaereretur. Sybari deinde capta, et Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos sorte diuisus: vnde in Pythagoreos occultatum huc vsque odium erupit, populusque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuere, qui Pythagoreos sanguinis et cognationis necessitudine proxime contingebant. Causae erant, quod multa ex iis, quae Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam ple-

edit. est οὐ μὲν ἀλλά. — Tum pro μὲν οὖν τὴν in Ciz. est μὲν αὐτὴν. Pro χώραν Par. ὥραν. Pluralem ἐπέκτηντο pro ἐπέκτητο, quod antea legebatur, restitui de Scaligeri correctione. Kiess.

39) μετὰ τὸν συνοικισμόν] Ex quo Pythagorei Crotonem rerum suarum sedem delegerant. Minus accurate Obrechtus. Tum Ciz. δυσαρσιτουμένη. Par. εὐρυσθαί μεταβολήν. Denique Ciz. et Arc. δοξίκτητον. Kiess.

40) διωκήσαντο] Sensus gratia lego, διωφίσαντο, i. e. palam decreuerunt, vel constituerunt. Kust. Ciz. cum Arc. κατακληρουθῆναι. Ciz. μίσος. Kiess.

41) ὅτι] Deest in Ciz. et Arc. Kiess.

τοὺς τυχόντας, ἐφ' ὅσον ⁴²⁾ ἰδιασμὸν εἶχε περὶ τοὺς ἄλλους· ἐν δὲ τοῖς μεγίστοις ⁴³⁾ καθ' αὐτῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀτιμίαν. ⁴⁴⁾ ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυθαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὁπότε βούλονται δηλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον· ἐπεὶ δὲ ἐτελεύτησεν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα· καθάπερ ⁴⁵⁾ Ὅμηρος ἀποφαίνει τὸν Εὐμαῖον ὑπὲρ Ὀδυσσεώς μεμνημένον·

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρόντι ὀνομάζειν

(206) Αἰδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο λίην·

256 ⁴⁶⁾ ὁμοιοτρόπως δὲ μηδ' ἐκ τῆς κλίνης ⁴⁷⁾ ἀνίστασθαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον ἀνίσχειν· μηδὲ δακτύλιον ἔχοντα θεοῦ σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τὸν μὲν παρατηρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσέξονται, τὸν δὲ μὴ περιτίθεσθαι, φυλαττομέ-

42) ἰδιασμὸν] Ex MS. pro ἰδίᾳ μὲν: quod prior Edit. habet. Kust. Antea Ciz. ἐφόσον. Kiess.

43) καθ' αὐτῶν] Ciz. et Arc. καθ' αὐτόν. Kiess.

44) ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τ.] Est oratio ἀνακόλουθος. Deest enim in sequentibus ἀπόδοσις, quae prioribus his respondeat. Fieri autem interdum solet, ut scriptores, qui longis utuntur periodis (ex quorum numero est Iamblichus noster) priorum nonnunquam obliuiscantur, et sic orationem ἀναταπόδοτον relinquant. Kust. Oratio sane est ἀνακόλουθος, at non eo modo, quo Kustero visa esse videtur. Nam ad verba ἐπὶ μὲν τῷ referuntur sect. 257. verba ἐπὶ δὲ τῷ: atque auctor orationem sic est exorsus, ut dicendum esset, ἐπὶ μὲν τῷ — οὕτω χαλεπῶς ἔφερον κοινῶς ἄπαντες. At orationis inceptae immemor pergit sect. 257. med. τὰ μὲν τοιαῦτα — ἐλβπει κοινῶς ἄπαντας, etc. haec quae

bem offendebant; vtpote quae comparata cum aliorum moribus singulare aliquid in se haberent: vnde et praecipuas eorum actiones ceteri in suam vnice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine praeceptorem appellaret; sed quamdiu in viuis fuit, *diuinum*; postquam vero obiisset, *virum illum* nominabant: quemadmodum Homerus Eumaeum, quum Vlyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit, nomine sueto
Appellare: etenim me cura et amore fouebat.*

Similiter, quod nunquam, nisi ante solis ortum e lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui dei imago insculpta esset: sed et orientem solem adoraturi obseruarent, et abstinērent ab huiusmodi annulo, ne forte

dixi, aegre ferebant communiter omnes, — illud autem aegrius etiam ferebant cognati. — Neque Obrechtus orationis continuationem assecutus est. De locutione χαλεπῶς φέρειν ἐπὶ τινι vid. Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. III. P. II. p. 17. Kiess.

45) Ὀμηρος] Odyss. ξ, 145. vbi tamen in versu secundo pro λῆν legitur θυμῷ. Kust. Ciz. ἀποφαίνων. Item ξίλε pro ξείνε. Reliqua ibi sic leguntur: περὶ γὰρ με ἐφίλει καὶ ἐκήδετο λῆν. Kiess.

46) ὁμοιοτρόπως] Arc. et Ciz. ὁμότροπως. Iam Scaliger emendauit ὁμοιοτρόπως. Kiess.

47) ἀνίστασθαι] Ciz. ἀνισταμένων, Arc. ἀνισταμένοις, Scal. ἀνισταμένου. Idem Scaliger pro ἔχοντα male ἔχοντας. Kiess.

νους, μη προσενέγκωσιν πρὸς ἐκφοράν, ἢ τινα
 τόπον οὐ καθαρὸν. ὁμοίως δὲ μηδ' 48) ἀπρο-
 βούλευτον, μηδ' ἀνυπεύθυνον μηδὲν ποιῆν,
 ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρίζεσθαι, τί πρακτέον,
 εἰς δὲ τὴν νύκτα ἀναλογίζεσθαι, τί διωκήκα-
 σιν, ἅμα τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τὴν μνήμην γυ-
 μναζομένους· παραπλησίως δ', εἴ τις τῶν κοι-
 νωνούντων τῆς διατριβῆς ἀπαντῆσαι κελεύσειεν
 εἰς τινα τόπον, 49) ἐν ἐκείνῳ περιμένειν, ἕως
 ἔλθοι, δι' ἡμέρας καὶ νυκτός· πάλιν ἐν τούτῳ
 τῶν Πυθαγορείων συνεδιζόντων μεμνήσθαι τὸ
 257 ῥηθὲν καὶ μηδὲν εἰκῇ λέγειν· ὅλως δ' ἄχρι
 τῆς τελευτῆς εἶναι τι προστεταγμένον· 50) καὶ
 κατὰ τον ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασ-
 φημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς 51) ἀναγωγαῖς οἰ-
 νίζεσθαι μετὰ τῆς εὐφημίας, 52) ἥνπερ ἐποι-

48) ἀπροβούλευτον] Sic rectius MS. quam prior Edit.
 quae habet ἀπροςβούλευτον. Kust. Pro διωκήκασιν
 Arc. διωκήσασιν, Ciz. διακήμασιν. Kiess.

49) ἐν ἐκείνῳ περιμ.] Historia huc pertinens narratur
 supra, Num. 185. Kust. Pro νύκτας e Par. repo-
 suimus νυκτός. Kiess.

50) καὶ] Deest in Ciz. et Arc. Videtur scribendum
 esse καὶ ὅτι. Tum Ciz. παρήγγειλε pro imperfecto.
 Kiess.

51) ἀναγωγαῖς] Sic recte MS. pro ἀγογαῖς. Ἀναγωγή
 autem hic est exitus e portu; cum nempe naue soluta
 in altum prouehimur. Kust.

52) ἥνπερ ἐποιοῦντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν] Est
 locus obscurus et corruptus: in quo vir doctus ad
 marginem codicis Spanhemiani pro ἀνδρίαν rescriben-
 dum censebat ἀηδίαν: sed quo sensu? Felicius Ob-
 rechtus, qui locum hunc sic legit, ἥνπερ ἐποιοῦντο αἱ

ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum ante et excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent, eademque opera intellectum simul et memoriam exercerent. Praeterea, quod, si quis e secta illa voluisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur, alter ibidem noctem diemque, donec ille adueniret, in vno eodemque vestigio haerit, documento futurus, Pythagoreis incumbere, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In vniuersum autem praeceperat Pythagoras, ne vnquam ad extremum vsque vitae absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum traiecturi sunt, cum bonis faustisque omi-

διωθόμενοι τὸν Ἀδρίαν. Certe *Ἀδρίαν* ab imperitis librariis mutatum quoque fuit in *ἀνδρίαν* apud Hesychium v. *Λυκοσπασθεῖς*: ut patet vel ex ipso Hesychio v. *Ἐνδρες*; qui locus cum priore conferendus est. Quod autem ad rem ipsam adtinet; solebant nauigaturi praecipue *εὐφημεῖν*, siue votis et verbis bene ominatis a diis reditum expetere: idque eo diligentius, quo magis nauigatio aliqua erat periculosa et mare turbidum. Tale autem habebatur mare Adrianum, siue Adria, ut vel ex Horatio patet, qui nunc *Fretis acrior Adriae*, nunc *Improbo iracundior Adria*, et alibi *Dux inquieti turbidus Adriae* dixit. *Kust.* Wytttenbachius ad Platonis *Phaedon.* p. 332. de hoc loco sic disputat: „Postrema corrigantur vel *διωθόμενοι τὴν ἀνδρίαν*, „repellentes ignauiam: vel *διορθόμενοι τὴν ἀνδρίαν*, con-

(207) οὖντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν· τα μὲν τοιαῦτα, καθάπερ προεῖπον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλύπει κοινῶς ἅπαντας, ἐφ' ὅσον ⁵³) ἔωσαν ἰδιάζοντας ἐν αὐτοῖς τοὺς συμπεπαιδευμένους. ἐπὶ δὲ τῷ μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μηδενὶ τῶν οἰκείων, πλὴν τῶν γονέων· καὶ τῷ τὰς οὐσίας ἀλλήλων μὲν παρέχειν κοινάς, πρὸς ἐκείνους δὲ ⁵⁴) ἐξηλλοτριωμένας, χαλεπώτερον ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τούτων τῆς διαστάσεως, ἐτοιμῶς οἱ λοιποὶ προσέπιπτον εἰς τὴν ἔχθραν· καὶ λεγόντων ἐξ αὐτῶν τῶν χρόνων Ἰππάσου καὶ Δωδάρου καὶ Θεάγου ⁵⁵) ὑπὲρ τοῦ πάντας κοινωνεῖν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ δίδοναι τὰς εὐθύνας τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λαχοῦσιν· ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου καὶ Με-

„firmantes fortitudinem: ad praeceptum fortitudinis „exercendae haec referuntur, quod traditum erat § „228. ad animum in discessu e corpore, ἀνόδῳ, in „reditu ad superos, confirmandum: et, quamvis spe- „ciosa, tamen vana est suspicio Obrechtii legentis „διωθούμενοι τὸν Ἀδρίαν, qui mare Adriaticum traiecturi „sunt; nam et exemplum Adriae singulare et poeticum „est, et Praesens διωθούμενοι, persuadere, perfringere „fluctus, non conuenit initio nauigationis.“ In ante- „cedentibus idem Wyttenbachius haec monuit: „Fa- „uentia, i. e. linguis fauere, a male ominatis verbis „abstinere, bona verba pronunciare, εὐφημία, valet „inprimis in cultu deorum et sacrificiis; proinde „quoque in morte, quae et ipsa res sacra est; vt „εὐφημία sit officium et morientis et eorum qui ei „adsunt. Pythagorae praeceptum εὐφημίας vniuerse

nibus oram soluerent. Talia, vt modo dictum est, tantum communiter omnibus doloris afferebant, quantum vtilitatis iis, qui seorsim sub vno doctore profecerant. Inprimis autem aegre habebat cognatos Pythagoreorum, quod cum solis Pythagoreis dexteris iubebantur Pythagorei iungere; cum nemine vero consanguineorum, exceptis parentibus: item quod communes inter se opes haberent, exclusis ab hoc consortio cognatis, perinde ac si peregrini essent. Hi itaque rebus istis commoti seditionis initium fecerunt; reliqui autem promte in hostile odium prolapsi sunt. Quumque ex illo tempore Hippasus, Diodorus, et Theages contenderent, vt omnes promiscue ciues magistratuum comitiorumque participes fierent, quique magistratus gessissent, apud eos, qui ex omni multitudine sorte lecti essent, rationem redderent: contra autem niterentur e Pythagoreis Alcimachus, Dima-

„memorat Iamblichus Vit. Pythag. §. 149. peculiariter „in morte §. 257.“ Cdd. Ciz. et Par. ἀνδρείαν. — Locus nondum persanatus est. *Kiess.*

53) ἔωσαν] Cum Obrechtio lego ὤνησαν, ab ὄνημι, iuvo, prosum. *Kust.*

54) ἐξηλλοτριωμένους] Scaliger, ἐξηλλοτριωμένους. Tum Ciz. et Par. χαλεπώτερον καὶ βαρύτερον. *Kiess.*

55) ὑπὲρ τοῦ πάντας] Ita scripsi pro vulgata lectione, quae etiam codicis Ciz. est, ὑπὲρ τοῦ παντός. Deinceps Ciz. et Arc. ἄρχοντας ἐν τοῖς. *Kiess.*

(208) τω^{ος} καὶ ⁵⁶⁾ Δημοκλήδους, ⁵⁷⁾ καὶ διαλυόντων
 τὴν πάτριον πολιτείαν μὴ καταλύειν· ἐκράτη-
 258 σαν οἱ τῷ πλήθει συνηγοροῦντες. Μετὰ δὲ
 ταῦτα ⁵⁸⁾ συνόντων τῶν πολλῶν, διελόμενοι
 τὰς δημηγορίας, κατηγοροῦν αὐτῶν ἐκ τῶν
 ῥητόρων ⁵⁹⁾ Κύλων καὶ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν
 ἐκ τῶν εὐπόρων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοι-
 οῦτων δὲ λόγων ⁶⁰⁾ μακροτέρων παρὰ τοῦ Κύ-
 λωνος ῥηθέντων, ἐπῆγεν ἕτερος, προσποιούμε-
 νος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀ-
 πόρρητα, περιπλακεῖς δὲ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν
 μάλιστα αὐτοὺς ἤμελλε διαβάλλειν, καὶ δούς
 τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν.
 259 Ἦν δὲ αὐτῷ ἐπιγραφὴ μὲν Λόγος ἱερός· ὁ
 δὲ τύπος τοιοῦτος τῶν γεγραμμένων· Τοὺς φί-
 λους ὥςπερ τοὺς θεοὺς σέβεσθαι· τοὺς δὲ ἄλ-
 λους ὥςπερ τὰ θηρία χειροῦσθαι. τὴν αὐτὴν
 ταύτην γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρου μεμνημένους
 ἐν μέτρῳ τοὺς μαθητὰς λέγειν·

Τοὺς μὲν ἐταίρους ἦγεν ⁶¹⁾ ἴσον μάκαρσι θεοῖσι·

Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

56) Δημοκλήδους] Ciz. cum Scalig. Δημοκλήδους. Kiess.

57) καὶ διαλυόντων τὴν πάτρι. πολ. μὴ καταλ.] Lego,
 καὶ διακαλυόντων τὴν πάτριον πολιτείαν διαλύειν. Kiess.
 Διακαλυόντων etiam Reinesius correxit in Ciz., estque
 haec scriptura maxime probabilis. Scaliger legere
 voluisse videtur διανοούωντων. Kiess.

58) συνόντων τῶν πολλ.] In priore Edit. locus hic cor-
 rupte sic legitur: συνέντων τῶν πολλῶν, διελομένοις τὰς
 δημηγορίας, κατηγοροῦντων αὐτῶν, etc. Confer Cl. Dod-
 wellum in Exercitat. de Pythagorae aetate, p. 212.
 qui locum hunc ita, ut eum hic exhibemus, recte

chus, Meton et Democedes, atque acceptam a maioribus reipubl. formam disturbari nolent; superiores tandem euasere, qui plebi patrocinaabantur. Itaque conuocata multitudinis concione, Cylon et Ninon e rhetoribus, quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur, diuisis inter se orationibus Pythagoreos accusarunt: ita vt ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quae in literas redacta seruabat, ea potissimum arripuerat, quae criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribaeque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio eius erat, *Sermo sacer*: character operis iste: Amicos deorum instar colendos, reliquos vt bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagorae nomine versibus inclusisse eius sectatores, canentes:

*Discipulos equidem mactabat honore deorum;
Ast reliquos habuit nullo numero locous.*

etiam emendauit. *Kust.* Kusterus reposuerat συνίωντων, pro quo nos e Ciz. restituimus συνόντων, quod haud dubie praestat. Idem Ciz. habet κατηγορούντων. *Kiess.*

59) Κύλων] Ciz. cum Arc. Κύκλων. *Kiess.*

60) μακροτέρων] Ciz. cum Arc. μακροτέρων δέ, forsitan δη. Deinceps Ciz. et Par. ἄριστος pro ἑτερος. Porro Ciz. ἐξητηκέναι. *Kiess.*

61) ἴσον] Ciz. ἴσον, et versu altero ἀριθμῶν. *Kiess.*

260 Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν οἷς εἴρηκε,
 ποιμένα λαῶν· ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα
 (209) τοὺς ἄλλους ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντα. 62) Τοῖς
 ἀγάμοις πολεμεῖν, ὡς ἀρχηγοῖς γεγονόσι τοῦ

62) Τοῖς ἀγάμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κυάμοις, i. e. fabis.
 Fabis enim Graeci olim in sortitionibus uti solebant;
 ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam et Hesychium,
 v. Διάφροντος, v. Κυαμεῦσαι, et v. Κυαμοτρώξ. Huc et-
 iam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelit. pag.
 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δι' αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας
 ἐμάνθανον δόγματα. παρεδίδοτο δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο
 τὸ αἶνιγμα· Κυάμους μὴ ἐσθίειν· τουτέστι, μὴ προδίδόν-
 τας τὸ δίκαιον δωροδοκεῖσθαι χρήμασιν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι
 πάλαι δικασταὶ ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο πρὸς κατά-
 κρισιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Pythagorei per aenigmata
 discebant philosophiae dogmata. Tradebatur vero inter
 alia et hoc aenigma: Fabas non edere: id est, ad ius
 prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim
 enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fa-
 bis ad condemnandum in iudiciis. Item illud Plutarchi
 in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κυάμων ἀπέχε-
 σθαι· οὐκ οὐδὲ πολιτεύεσθαι. κυαμενται γὰρ ἦσαν ἐμ-
 προσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρ-
 χαῖς. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei signifi-
 cabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffra-
 gia per fabas ferebantur in creandis Magistratibus. Sed
 de sensu symboli huius non assentior Plutarcho. Plu-
 rimi enim Pythagoreorum olim rempubl. tractarunt:
 imo praecipui ex veteribus Legislatoribus in Magna
 Graecia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut
 Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Ele-
 ctionem tantum magistratuum, quae fiebat per fabas,
 siue per sortem, improbabant; quippe indignos saepe
 hac ratione Reip. praefici censes. Iudicio ergo eligi
 volebant, quibus administratio Reip. committeretur.
 Egregie hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis
 Opusculis Mythologicis et Ethicis editus a Thom. Ga-
 leo) Dissert. V. pag. 728. Λέγοντι δὲ τινες τῶν θαυμαγο-
 ρούντων, ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ κλάρω γίνεσθαι, οὐ βέλ-
 τιστὰ ταῦτα νομίζοντες, etc. At quidam oratores popu-

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod pastorem populi nominauerit. Quum enim dominationi paucorum faueret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegisse. Cum fabis bellum gerendum esse, tanquam sorti-

lares aiunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λέγοντι δέ, ἀγαθὸν ἡμεῖν καὶ δαμοτικόν. κάρτα ἐγὼ ἡκιστα νομίζω δαμοτικόν. ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι μισόδαμοι ἄνθρωποι, ὧν αἴκα τύχη δ' κυάμος, ἀπολοῦντι τὸν δᾶμον. ἀλλὰ χρὴ τὸν δᾶμον αὐτὸν ὁρῶντα αἰρεῖσθαι τὼς εὖνως αὐτῷ, etc. At rem bonam et popularem esse clamitant (scil. sorte magistratus creari); sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in ciuitatibus populo inimici in quos si faba inciderit, plebem perdent. Enimuero oportet, ut populus ipse prospiciens, sibi beneuolos omnes eligat, etc. Caeterum cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte lib. I. Ἀπομνημον.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρῶν εἴη τοῖς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτη δὲ μηδὲνα θελεῖν περῆσθαι κυαμευτῷ μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ, etc. Stultorum esse, magistratus ciuitatis per fabam constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicine, etc. Hinc satis apparet, quis sit verus loci huius apud Iamblichum sensus: neque vlllo modo dubitandum est, quin pro ἀγάμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu, coelibibus vertierat, scribendum sit κυάμοις. Addo, τὸ πολεμεῖν τοῖς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Iamblichum, quo apud Plutarch. in Apophthegm. pag. 192. C. τοῖς πολυσάρκοις ἐπολέμει, et apud eundem in Quaest. Roman. p. 285. κυνὶ δὲ πάντων μάλιστα τῶν ζώων ἐπολέμησε, et de Orac. Pyth. p. 401. τῷ μύρῳ πολεμεῖν. Illis enim omnibus in locis τὸ πολεμεῖν simpliciter significat inimicum esse, vel odio prosequi, vel auersari; ut et hoc loco apud Iamblichum. Kust. Adde Hemsterhus. et Solanum ad Lucian. Tom. I. p. 415. Kiess. In Doricis a Kustero citatis interpunge: — καὶ δαμοτικόν κάρτα. ἐγὼ — Schaefer.

κλήρου, καὶ τοῦ καθιστάναι τοὺς λαχόντας
 (210) ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. Τυραννίδος ὀρέγεσθαι
 63) παρακαλοῦντα, κρεῖττον εἶναι φάσκειν γε-
 νέσθαι μίαν ἡμέραν ταῦτον, ἢ πάντα τὸν
 αἰῶνα βοῦν. ἐπαινεῖν τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα·
 κελεύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς 64) ὑπ' αὐτῶν ἐγνω-
 σμένοις. 65) καθάπαξ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν
 συνωμοσίαν ἀπέφαινε κατὰ τῶν πολλῶν, καὶ
 παρεκάλει μηδὲ τὴν φωνὴν ἀνέχεσθαι συμβου-
 λευόντων, ἀλλ' ἐνθυμεῖσθαι, διότι τοπαράπαν
 οὐδ' ἂν συνῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τοὺς
 Χιλίους ἔπεισαν ἐκεῖνοι κυρῶσαι τὴν συμβου-
 λήν. 66) ὥστε τοῖς κατὰ τὴν ἐκείνων δύναμιν
 κεκωλυμένοις τῶν ἄλλων ἀκούειν οὐ προσήκειν
 ἔαν αὐτοὺς λέγειν, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν τὴν 67) ὑπ'
 αὐτῶν ἀποδεδοκιμασμένην πολεμίαν ἐκείνοις
 ἔχειν, ὅταν τὰς γνώμας χειροτονῶσιν, ἢ τὴν
 ψῆφον λάβωσιν· αἰσχρὸν εἶναι νομίζοντας,

63) παρακαλοῦντα] In edd. Arc. et Kust. ante παρα-
 καλοῦντα interpungitur, non interpungitur in cd. Ciz.
 Recte; videturque locus sic constituendus esse: τυ-
 ραννίδος ὀρέγεσθαι παρακαλοῦντας, κρεῖττον εἶναι φάσκειν,
 etc. dum ad tyrannidem appetendam excitent, dicere
 eos, melius esse etc. Nimirum Pythagoreorum aduer-
 sarius dicto allato hanc sententiam affinxit, quasi eo
 ad tyrannidem appetendam excitarent. Kiess.

64) ὑπ' αὐτῶν] Par. ὑφ' αὐτῶν. — Ciz. ἀγνωσμένοις.
 Kiess.

65) καθάπαξ] Id est, παντελῶς, συλλήβδην, vt Latino-
 rum semel passim. Kiess.

tionis patronis; quia per illas reip. administrationem sortientes consequuntur. Tyrannidem appetendam esse: interhortamenta enim sua illos asserere, praestare, vnum diem taurum, quam per totam vitam bouem esse. Laudanda quidem aliorum instituta, suis vero placitis omnino inhaerendum. Praeterea Ninon philosophiam illorum conspiracy quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum reuocarent, se in concionem venturos nunquam fuisse, si Pythagorei mille virorum consessui consilium suum approbassent: propterea aequum non esse, ut, qui, quantum in illis fuerit, prohibiti essent, ne ceteros audirent, hi illis dicendi potestatem facerent: quin itaque potius dextram a Pythagoreis reiectam iisdem infestam haberent, quum suffragia manus extensione lataturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent,

66) ὥστε — λέγειν] Quamobrem non decere eos, qui, quantum in illis fuisset, prohibiti essent, ne ceteros audirent, his dicendi potestatem facere. Pro προσήκει, quae est scriptura vulgata, scripsi προσήκειν. Kiess.

67) ὑπ' αὐτῶν] Ciz. et Arc. ἀπ' αὐτῶν. Tum Ciz. ὑμίζοντες. Male. Nam hoc participium non cum λάβωσι, sed cum προσήκειν construendum est, atque recte positus est accusatiuus, quanquam praecedat datiuus τοῖς πεκαλημένοις. Kiess.

68) τοὺς τριάκοντα μυριάδων περὶ 69) τὸν Τε-
 τράεντα ποταμὸν περιγενομένους 70) ὑπὸ τοῦ
 χιλιοστοῦ μέρους ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πόλει
 261 φανῆναι κατεσταδιασμένους. Τὸ δ' ὅλον οὐ-
 (211)τω τῇ διαβολῇ τοὺς ἀκούοντας ἐξηγριώδεν,
 ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μοι δεῖα θυόντων
 αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθιον, ἀνδρόοι συν-
 δραμόντες οἰοί τ' ἦσαν τῇ ἐπίθεσιν ἐπ' αὐ-
 τοὺς ποιήσασθαι. οἱ δὲ προαισθόμενοι οἱ μὲν
 εἰς πανδοχεῖον ἔφυγον, 71) Δημοκίδης δὲ μετὰ
 τῶν ἐφήβων εἰς Πλατείας ἀπεχώρησεν. οἱ δὲ
 καταλύσαντες τοὺς νόμους ἐχρῶντο ψηφίσμα-
 σιν, ἐν οἷς αἰτιασάμενοι τὸν Δημοκίδην 72) συν-
 εστακέναι τοὺς νεωτέρους ἐπὶ τυραννίδι, τρία
 τάλαντα ἐκήρυξαν δάσειν, εἴαν τις αὐτὸν ἀνέ-
 λη. καὶ γενομένης μάχης, 73) κρατήσαντος αὐ-

68) τοὺς τριάκοντα μυρ.] Intelligit victoriam, quam Crotoniatae a Sybaritis reportarunt; cuius etiam meminere Diodorus et Strabo. Kust. Diodor. p. 76. Στρατιευσάντων τῶν Συβαριτῶν τριάκοντα μυριάσιν. Strab. VI. c. 1. p. 244. ed. Tasch. Τριάκοντα μυριάσιν ἀνδρῶν ἐπὶ Κροτωνιάταις ἐστράτευσαν. Kiess.

69) τὸν Τετράεντα] Eruditissimus Bentleius in Dissert. de l'halar. Epist. p. 72. (p. 191. Ed. Lips.) τὸν Τετράεντα hic scribendum esse monet. Sic enim fluuium illum vocat Diodorus pag. 85. Kust. Diodori verba haec sunt: Διαφύγοντες τὸν ἐν τῇ στάσει κίνδυνον Συβαριται περὶ τὸν Τετράεντα ποταμὸν κατώκησαν. In Par. τὸν τε τετράεντα. Videtur igitur scribendum esse τὸν γε Τετράεντα. Ita enim articulo additur γε, ut initio huius libri τοῖς γε σώφροσιν; particulas autem γε et τε creberrime confundi constat. Kiess.

70) ὑπὸ τοῦ χιλιοστοῦ μέρους] Partem millesimam dicit Pythagoricos, qui numero omnes CCC circiter.

se triginta myriadum apud flumen Tetraenta victores a millesima illorum parte in ipsa vrbe per factionem opprimi. Vt paucis absoluiam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, vt paucis diebus elapsis Pythagoreos in domo quadam prope Apollinis Pythii aedem Musarum festum celebrantes, facto ingenti hominum concursu, adoriri voluerint. Illi vero, re prius animaduversa, ad publicum hospitium confugerunt; Democedes autem cum ephebis Plateas se recepit. Sed illi, legibus abrogatis, decreta fecerunt, quibus Democedem arguerunt, iuuenum manum ad occupandam tyrannidem coegisse; et tria talenta interfectori eius per praeconem praemium pronuntiauerunt: quumque commisso proe-

Iustin. XX. 4. Athenagoras. Ita Bentl. l. c. Ciz. deinceps *κατεστασιασχυίας*. *Kiess.*

71) *Δημοκλήδης*] Par. *δημοκλείους*. Vid. not. 56. — Ciz. *πλατιάς*. *Kiess.*

72) *συνεστακέναι*] Significatione transitiva, qua forma *ἔστακα* apud seniores scriptores dici solet. Ita Axioch. 18. *περίστακας*. — Paulo post scripsi *ἀνέλη* cum Arc. e Ciz. pro *ἀνέλοι*, quod habet Kuster. *Kiess.*

73) *κρατήσαντος αὐτοῦ τὸν κίνδ.*] Locus mihi videtur turbatus, quem sic lego: *κρατήσαντος αὐτοῦ ὑπὸ (vel κατὰ) τὸν κίνδυνον Θεάγους*. Hanc lectionem etiam Obrechtus in versione sua expressit. *Kust.* Ciz. cum Arc. *περὶ τῆς πόλεως*. Hunc locum sic constituere malim: *κρατήσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν κίνδυνον ἐπὶ Θεάγους*, quum cum duce Theage in proelio vicissent. *Κίνδυνος* sic simpliciter de proelio usurpari, videtur senioris Graecitatis esse. *Kiess.*

τοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεάγου, ἐκείνῳ τὰ τρία
 262 τάλαντα παρὰ τῆς πόλεως ἐμέρισαν. Πολλῶν
 δὲ κακῶν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄν-
 των, εἰς κρίσιν προβληθέντων τῶν φυγάδων,
 καὶ τρισὶ πόλεσι τῆς ἐπιτροπῆς παραδοθείσης,
 Ταραντίνοις, Μεταποντίνοις, Καυλωνιάταις,
 ἔδοξε τοῖς 74) πεμφθεῖσιν ἐπὶ τὴν γνώμην ἀρ-
 γύριον λαβοῦσιν, ὥς ἐν τοῖς τῶν Κροτωνια-
 τῶν ὑπομνήμασιν ἀναγράφεται, φεύγειν τοὺς
 αἰτίους. προσεξέβαλον δὲ τῇ κρίσει κρατήσαν-
 τες ἅπαντας τοὺς τοῖς καθεστῶσι δυσχεραίνον-
 (212) τας, καὶ συνεφυγάδευσαν 75) τὴν γενεάν, οὐ
 φάσκοντες δεῖν 76) ἄσεβεῖν, οὐδὲ τοὺς παῖδας
 ἀπὸ τῶν γονέων διασπᾶν. 77) καὶ τὰ τε χρεᾶ
 ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδοστον ἐποίησαν.
 265 78) Ἐπιγιγνομένων δὲ πολλῶν ἐτῶν, καὶ τῶν
 περὶ τὸν Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινδύνῳ τελευτη-
 σάντων, 79) ἀποθανόντος καὶ 80) Λιτάγου, ὅς-
 περ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων, ἑλός
 τις καὶ μετάνοια ἐνέπεσε, καὶ τοὺς παραλει-

74) πεμφθεῖσιν] Ex MS. pro corrupto πεμφθῶσιν (Ciz. πεμφθεῖσιν. K.): quod Arcerius in πεμφθεῖσιν mutandum censebat. Kust.

75) τὴν γενεάν] Ciz. τὴν γέναν. Reinesius in margine: l. Τύδαν, de quo cap. seq. Male. Pro φάσκοις Ciz. cum Arc. φάσκοια. Kiess.

76) ἄσεβεῖν] In priore Edit. vox ista deest, quam ex MS. reuocavi. Kust.

77) καὶ τὰ τε χρεᾶ] Ciz. κατὰ τε χρεᾶ. Tam Par. ἀναδόστον. Kiess.

78) Ἐπιγιγνομένων] Ciz. ἐπιγιγνομένων: quae forma etiam

lio Theages illum in ipso pugnae discrimine vicisset; promissam a ciuitate pecuniam cum illo partiti sunt. Dein multis malis vrbi regionique incumbentibus, exules in iudicium vocati sunt, et tribus ciuitatibus, Tarentinis, Metapontinis et Cauloniatis arbitrium permissum est: a quibus missi ad causam cognoscendam, pecunia corrupti, vt in publicis Crotoniatarum actis annotatum est, sententiam dixerunt, reos exilio esse multandos. Qua occasione vsi, qui causa superiores euaserant, etiam eos omnes vrbe expulerunt, quibus praesens rerum status displicebat: quin et totas illorum familias eiecerunt, dicentes, non impie esse faciendum, neque liberos a parentibus diuellendos. Nouas insuper tabulas et agrorum diuisionem introduxerunt. Post haec, multis annis interiectis, quum Dinarchus in alio proelio cum suis caesus et Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus, extinctus esset; misericordia pariter et poenitentia ciues subiit, vt reliquos Pythagoreos in patriam

in aliis locis in hoc Cod. legitur. Idem deinceps καὶ τὸν pro καὶ τῶν. Ante ἐπέφω in Par. deest in Kiess.

79) ἀποθανόντος — στασιουσάντων] Haec desunt in Ciz. Kiess.

80) Αἰτάγους] An forte Θεάγους, cuius paulo ante facta fuit mentio? Kust.

πομένους αὐτῶν ἡβουλήθησαν κατάγειν. μεταπεμπόμενοι δὲ πρεσβευτὰς ἐξ Ἀχαΐας, δι' ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐκπεπιτωκότας διελεύθησαν, 264 καὶ τοὺς ὄρκους εἰς Δελφοὺς ἀνέσθηκαν. Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ περὶ ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν οἱ κατελθόντες ἄνευ τῶν πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ἐπὶ τὴν ἰατρικὴν τινες κατενέχθοντες, καὶ διαίτη τοὺς ἀρρώστους ὄντας, θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατέσθησαν τῆς εἰρημένης μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς ⁸¹⁾ εὐδοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένου πρὸς τοὺς παρανομοῦντας. Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωρος· γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ χώραν, (215) ἐκβοηθήσαντας καὶ μετ' ἀλλήλων κινδυνεύσαντας ἀποθανεῖν. τὴν δὲ πόλιν οὕτως εἰς τούναντίον μεταπεσεῖν, ὥστε χωρὶς τῶν ἐπαίνων, ὧν ἐποιοῦντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπολαβεῖν μᾶλλον ταῖς Μούσαις κεχαρισμένην ⁸²⁾ ἔσεσθαι τὴν

81) εὐδοκιμοῦντας] Propter ἀκολουθίαν orationis scribe, εὐδοκιμεῖν. Pendet enim a praecedenti συνέβη. Deinde ea, quae sequuntur, sunt calx absque arena, quae proinde sic lego: ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἦν πρὸς τοὺς παρανομοῦντας, Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωρος. φασὶ δὲ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ τὴν χώραν, ἐκβοηθήσαντας, etc. Θουρίων certe pro Θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit. Kust. In Arc. λεγόμενον, in Ciz. λεγόμενον. Ibidem νίνωρος pro Νίνωρος. Denique genera Θουρίων. — Ceterum verba κατὰ τοῦτο monstrant viam, qua huic loco sit succurrendum, ita quidem, ut is sic scribatur et interpungatur: συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐ-

reuocandos esse censerent: ideoque ex Achaia legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, et iuramenta Delphis consecrarunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta, exceptis qui aetate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui medicinae operam nauabant, aegrotosque certa victus ratione curabant; eo modo, cuius ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos praecipue, qui sanitati restituti fuerant, quique apud vulgus bene audiebant, eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem inuadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas egressi, in proelio omnes vna occubuerunt. Ciuitas autem adeo animum mutauit, vt praeter laudes, quibus viros illos prosequebatur, decreuerit, publicum sacrificium peragendum esse in aede Musarum, quam olim ex

δοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον πρὸς τοὺς παρανομοῦντας οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος γένεσθαι φασὶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. — κατὰ τοῦτον, εἶτα. *Accidit, vt etiam seruati Pythagorei, qui apud multitudinem laetissima fama florebant, illo tempore, quo in hac urbe improbis occinebatur: non est hic, qui fuit sub Ninone status: — hoc inquam tempore, quum Thuriis impetum fecissent, auxilio lato perierint.* In alia omnia abit Obrechtus. *Kiess.*

82) ἔσσεσθαι τὴν ἑορτὴν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δῆμ.]

ἑορτήν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημοσίαν ἐποι-
οῦντο θυσίαν, καθ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότερον
ἰδρυσάμενοι τὰς θεὰς ἐτίμων. περὶ μὲν οὖν
τῆς κατὰ Πυθαγορείων γενομένης ἐπιθέσεως
τοσαῦτα εἰρήσθω.

Κ Ε Φ. λς.

- 265 *) Διάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμολογεῖται
Πυθαγόρου γεγονέναι Ἀρισταῖος Δαμοφῶντος,
Κροτωνιάτης, κατ' αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν τοῖς
χρόνοις γενόμενος ἑπτὰ γενεαῖς ἔγγιστα ¹⁾ πρὸ
Πλάτωνος· καὶ οὐ μόνον τῆς σχολῆς, ἀλλὰ
καὶ τῆς παιδοτροφίας καὶ τοῦ Θεανοῦς γάμου
κατηξιώθη, ²⁾ διὰ τὸ ἐξαιρέτως περικεκρατη-
κέναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθα-
γόραν ἀφηγήσασθαι λέγεται ἑνὸς δέοντος ἔτη
τεσσαράκοντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἔτη ³⁾ ἐγ-
γὺς τῶν ἑκατὸν· παραδοῦναι δὲ Ἀρισταίῳ τὴν
σχολήν, πρεσβυτάτῳ ὄντι· μεθ' ὃν ἡγήσασθαι

Et haec mutila sunt et obscura, quae sic in integrum
restituo: ἔσεσθαι τὴν ἑορτήν, ἣν κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν
δημοσίαν ποιῶνται θυσίαν, ὃ κατ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότε-
ρον, etc. Sic omnia erunt clara. Kust. Malim ita:
εἰ κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημ. ποιῶντο θυσίαν, ὃ καθ'
αὐτοὺς πρότερον ἰδρυσάμενοι ἐκείνας τὰς θεὰς, etc. Hoc
ἐκείνας pro ἐκείνους est in Par. Kiess.

- *) Tres ultimae paragraphi, Pythagoreorum historiam
et nomina continentes, vtrum Apollonium, an alium
habeant auctorem, incertum est. Certe non antiquum
esse auctorem, inde intelligitur, quod mentio sit
Diodori Aspendiensis, et plures commemorantur, qui
Pythagoreorum nomine digni non sunt, saltem non

ipsorummet Pythagoreorum praescripto in honorem dearum Crotoniatae extruxerant: sic enim festum Musis gratius fore existimabatur. Atque haec de insidiis, quae Pythagoreis structae sunt, dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

Successor Pythagorae communiter ab omnibus agnoscitur Aristaeus, Damophontis filius, Crotoniates; qui Pythagorae coaeuus, septem aetatibus Platonem antecessit. Neque scholae tantum successione, verum etiam liberorum educatione, Theanusque nuptiis dignatus est; quia dogmatum cognitione inter paucos eminebat. Et ipse quidem Pythagoras, ad annum prope centesimum in viuis, annis autem vndequadraginta scholae praefuit; et Aristaeum senio iam prouectum, successorem reliquit. Illum

in antiquis Pythagorae familiaribus numerandi. Meiners. p. 287. sq. [De Pythagorae successoribus vid. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 197. sqq. *Kiess.*]

1) πρὸ Πλάτωνος] Ciz. cum Arc. πρὸς II. *Kiess.*

2) διὰ τὸ ἐξαιρέτως] Ita aperte Ciz., quemadmodum Kusterus, et iam ante hunc Scaliger vitiosam lectionem διὰ τε ἐξαιρέσεως emendarunt. *Kiess.*

3) ἐγγὺς τῶν ἑκατὸν] Plat. Men. c. 29. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότα. *Kiess.*

(314) 4) Μνήσαρχον 5) τὸν Πυθαγόρου. τοῦτον δὲ
 Βουλαγόρα παραδοῦναι· ἐφ' οὗ διαρπασθῆναι
 συνέβη τὴν Κροτωνιατῶν πόλιν. μεθ' ὃν 6) γὰρ
 Τύδαν τὸν Κροτωνιάτην διάδοχον γενέσθαι,
 ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας, ἣν ἐποιήσατο
 πρὸ τοῦ πολέμου. διὰ μέντοι τὴν συμφορὰν
 7) τῆς πατρίδος 8) ἐν ἀθημονίᾳ γενέσθαι τοῦ-
 566 τον, ὡς ὑπὸ λύπης προὔλιπε τὸν βίον. Τοῖς
 δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς σφόδρα γενομέ-
 νοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλάτ-
 τεσθαι. χρόνῳ μέντοι γε 9) ὕστερον Ἀρέσαν ἐκ
 τῶν Λευκανῶν, σωθέντα διὰ τινῶν ξένων,
 ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς· πρὸς ὃν ἀφικέσθαι
 10) Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον, ὃν παραδεχθῆναι
 διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν.
 περὶ μὲν Ἡράκλειαν, 11) Κλεινίαν, καὶ Φιλό-
 λαον· 12) ἐν Μεταποντίῳ δὲ, Θεωρίδην 13) καὶ
 Εὐρυτον· ἐν Τάραντι δὲ Ἀρχύταν. τῶν δ' ἔξω-
 θεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ Ἐπίχαρμον· ἀλλ'

4) Μνήσαρχον] Ita Kust. In Ciz. cum Arc. Μνήμαρχον.
 Vid. ad cap. II. not. 9. Kiess.

5) τὸν Πυθαγόρου] Antea male, τὸν Πυθαγόραν. Kust.

6) γὰρ Τύδαν] Vna voce scribendum puto, Γαρτύδαν,
 vel Γορτύδαν, vel simile quid. Confer Cl. Richard.
 Bentley. in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 83. (p. 198.
 Ed. Lips. K.). Clariss. Fabricius in Biblioth. Graeca,
 Lib. II. p. 507. legit, Τύδαν. [Add. Harles. p. 878.]
 Kust. Etiam in margine Spanhem. notatum est
 Γαρτύδαν, vna voce. Kiess.

7) τῆς πατρίδος] Post haec in Ciz. et ed. Arc. haec
 verba adduntur: ἐκλιπὼν τὸν βίον, quae ab Kustero
 omissa iam Scaliger delenda esse censuerat. Kiess.

excepit Mnesarchus Pythagorae F. hunc, Bulagoras; sub quo Crotoniatarum vrbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque a peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reuersus: sed hic propter patriae calamitatem, vitae pertae-sus, ante diem prae moerore obiit. Reliquis autem moris erat, vt admodum senes, e corpore, tanquam e carcere discederent. Post aliquod tempus Aresas Lucanus, per quosdam hospites incolumis seruatus, scholae regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Hera-claeae autem superstites tum adhuc erant Clinias et Philolaus; Metaponti Theorides et Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epi-

8) ἐν ἀδημονίᾳ] Ita perspicue Ciz. pro corrupto ἐναδή-
μονα, quod legitur in edd. Arc. et Kust., et a Bent-
leio p. 198. ita corrigebatur: ἐνα δὴ μόνον γενέσθαι
τοῦτον, ὃς ὑπό, κ. τ. λ. Kiess.

9) ὕστερον] In Ciz. deest. Ibidem pro Λευκανῶν scri-
ptum est λευκῶν. De Aresa vid. Heeren. Comm. de
font. ecl. Stob. p. 173. sq. Kiess.

10) Διόδωρον τὸν Ἀσπ.] Vide Rich. Bentlei. in Dissert.
de Phalar. Epist. p. 85. (p. 200. Ed. Lips.) Kust.

11) Κλειρίαν] Ciz. Κλειαν. Kiess.

12) ἐν Μεταποντίῳ] In Ciz. et Arc. deest ἐν. In Par.
est ἐν Μεταπόντι. Kiess.

13) καὶ] Deest in Ciz. et ed. Arc. — De Euryto, s.
Euryso v. Heeren. lib. c. p. 197. Kiess.

οὐκ ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ἀνδρῶν. ἀφικό-
 μενον δὲ εἰς Συρακούσας διὰ τὴν Ἱέρωνος τυ-
 ραννίδα ταῦ μὲν φανερῶς φιλοσοφεῖν ἀποσχέ-
 σθαι, εἰς μέτρον δ' ¹⁴⁾ ἐνεῖναι τὰς διανοίας
⁽³¹⁵⁾ τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα ἐκφέροντα
 267 τὰ Πυθαγόρου δόγματα. Τῶν δὲ συμπάντων
 Πυθαγορείων τοὺς μὲν ἀγνώτας τε καὶ ἀνω-
 νύμους τινὰς πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι· τῶν δὲ
 γνωριζομένων ¹⁵⁾ ἐστὶ τάδε τὰ ὀνόματα· Κρο-
 τωνιάται, Ἰππόστρατος, Δύμας, ¹⁶⁾ Αἶγων,
 Αἶμων, ¹⁷⁾ Σίλιος, Κλεοσθένης, Ἀγέλας, Ἐπί-
 σῦλος, Φυκιάδας, ¹⁸⁾ Ἐκφαντος, Τίμαιος,
¹⁹⁾ Βούθιος, Ἐρατος, ²⁰⁾ Ἰτμαῖος, Ῥόδιππος,
 Βρύας, ²¹⁾ Εὐάνδρος, ²²⁾ Μιλλίας, Ἀντιμέδων,
²³⁾ Ἀγέας, Λεόφρων, Ἀγυλος, ²⁴⁾ Ὀνατος, Ἰπ-
 ποσθένης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Λαμοκλῆς,
 Μίλων, Μένων. Μεταποντῖνοι, Βροντίνος,

¹⁴⁾ ἐνεῖναι] Ex MS. pro ἐκίνας. Kuss.

¹⁵⁾ ἐστὶ τάδε] In Ciz. ἔστι τάδε. Kiess.

¹⁶⁾ Αἶγων] Reinesius: *An Acton, quem ut deorum gentilium gnarum citat Iustin. παραινει.* 1. Idem Reinesius etiam haec adscripsit: *Multos λόγους ab Actone Crotoniata scriptos referri ad Pythagoram aiunt. Laert. p. 407. Kiess.*

¹⁷⁾ Σίλιος] Videtur scribendum esse Σύλλος, ex cap. 28. sect. 150. ubi commemoratur Σύλλος, εἰς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων. In veteri inedita latina Iamblichi versione legitur *Sileus*. v. Fabric. in Bibl. gr. Vol. I. p. 874. Kiess.

¹⁸⁾ Ἐκφαντος] Ex Ecphantæ Pythagorei libro de re-
 gno multa citat Stob. Serm. 147. Reines. Add. Fabric.
 p. 845. Kiess.

charmus: non enim e genuino virorum familia erat. Hic Syracusas profectus, propter tyrannidem Hieronis a publica philosophiae professione abstinuit; metro autem sententias virorum illorum complexus est; atque adeo ludendo, dogmata Pythagorae occultata, edidit. Caeterum ex vniuersa Pythagoreorum secta verisimile est ignotos et sine nomine complures fuisse: qui vero celebres extiterunt, eorum sequentia recensentur nomina: *Crotoniatae*, Hippostratus, Dymas, Aegon, Aemon, Silius, Cleosthenes, Agelas, Episylus, Phyciadas, Ecphantus, Timaeus, Buthius, Eratus, Itmaeus, Rhodippus, Bryas, Euandrus, Mylias, Antimedon, Ageas, Leophron, Agylus, Onatus, Hipposthenes, Cleophron, Alcmaeon, Damocles, Milon, Menon. *Metapontini*, Brôn-

19) Βούθιος] Ciz. Νούθιος. Kiess.

20) Ἰτμαῖος] Sic reposuit Kuster. e suo MS. pro Ἰταναῖος, quod est in edit. Arc. et Cd. Ciz. Pro Βρύας Reinesius legere malle videtur Βρύσσων, qui memoratur sect. 104. Kiess.

21) Εὐάνδρος] Ciz. ἔανδρος. Kiess.

22) Μιλλίας] Potius Μυλλίας. Vide supra, Num. 192. Kust.

23) Ἀγέας] Ciz. Ἀγίλας. Fabricius p. 828. vtrumque nomen in catalogum recepit. Kiess.

24) Ὀνατος] Vocatur etiam Onatas. Conf. Heeren. p. 206. sq. Reinesius: Onatum Pythagoreum de Deo δημιουργῶ eiusque adsoctis citat Stob. Ecl. Phys. c. 1. Kiess.

25) Παρμίσκος, 26) Ὀρεστιάδας, Λέων, 27) Δαμάρμενος, Αἰνέας, Χιλᾶς, Μελισίας, Ἀριστέας, 28) Λαφάων, Εὐάνδρος, Ἀγησίδαμος, Ξενοκίδης, 29) Εὐρύφημος, Ἀριστομένης, Ἀγήςαρχος, Ἀλκίας, Ξενοφάντης, 30) Θρασεὺς, Ἄρυντος, Ἐπίφρων, 31) Εἰρίσκοις, 32) Μεγιστείας, Λεωκίδης, Θρασυμήδης, Εὐφημος, 33) Πρόκλος, Ἀντιμένης, Λάκριτος, Λαματάγης, Πύρρων, Ρη-
(216) ξίβιος, Ἀλᾶπεκος, Ἀστύλος, 34) Δακύνδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκῖνος. Ἀκραγαντίνος, Ἐμπεδοκλῆς. Ἐλεάτης, Παρμενίδης. Ταραντῖνοι, 35) Φιλόλαος, 36) Εὐρυτος, 37) Ἀρχύτας, 38) Θεόδωρος, Ἀρίστιππος, 39) Λύκων, Ἐστιαῖος, Πολέμαρχος, 40) Ἀστέας,

25) Παρμίσκος] Hunc Athenaeus (XIV, 614, a.) et Laertius Παρμενίσκον vocant. Vid. Menagium ad Laert. IX. 20. Kust.

26) Ὀρεστιάδας] Ita dedi e Ciz. cum Laert. VIII. 2e. volente etiam Fabricio in Bibl. gr. p. 860. pro Ἀρεστιάδας, vt habent Arc. et Kust. Kiess.

27) Δαμάρμενος] Ciz. Δαμάρμιος. Pro Ἀριστίας Reinesius, Aristeus Claudius. Sed in Athen. XIII, 605. a. Aristeeas Proconnesius, ex Hyperboreis rediens, Metaponti memoratur. Kiess.

28) Λαφάων] Par. Λαφείων. Atque sic Obrechtus Reinesius: an Ἀγλαοφών? Kiess.

29) Εὐρύφημος] De hoc vide supra, Num. 185. vbi Εὐρύφαμος vocatur: Dorice nimirum. Kust. Eius fragmentum de vita citat Stob. Serm. 101. Reines.

30) Θρασεὺς] Ciz. Θράσιος, Arc. Θράσιος. Kiess.

31) Εἰρίσκοις] In Ciz. εἰρήκος. Reinesius: an Eurytus, cuius locum e libro de fortuna citat Grotius ad libram de veritate rel. christianae p. 166. Fallitur. Vid. not. 13. Kiess.

tinus, Parmiscus, Orestadas, Leon, Damar-
 ménus, Aeneas, Chilas, Melisias, Aristeas,
 Laphion, Euandrus, Agesidamus, Xenoca-
 des, Euryphemus, Aristomenes, Agesarchus,
 Alceas, Xenophantes, Thraseus, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megistias, Leocydes,
 Thrasymedes, Euphemus, Procles, Anti-
 menes, Lacritus, Damotages, Pyrrho, Rhe-
 xibius, Alopecus, Astylus, Dacidas, Alio-
 chus, Lacrates, Glycinus. *Agrigentinus*,
Empedocles. *Eleates*, *Parmenides*. *Taren-*
tini, *Philolaus*, *Eurytus*, *Archytas*, *Theo-*
dorus, *Aristippus*, *Lycon*, *Hestiaeus*, *Po-*

32) *Μεγιστίας*] Ciz. et Par. *μεγιστίας*. *Kiess*.

33) *Πρόκλος*] Ita Kust. Arc. *Προκλός*. Ciz. et Par.
προκλῆς. Sic etiam Obrechtus. *Kiess*.

34) *Δακύδας*] Ita Arc. et Kust. At Ciz. cum Obrechtii
 versione *δακίδας*. *Kiess*.

35) *Φιλόλαος*] Vid. not. 3. ad sect. 104. et Heeren.
 de fontib. ecl. Stob. p. 207. sq. *Kiess*.

36) *Εὐρυτος*] Ita Kusterus. At Ciz. cum Arc. *Ἐρυτός*.
Kiess.

37) *Ἀρχύτας*] Vid. Heeren. p. 172. sq. *Kiess*.

38) *Θεόδωρος*] Reinesius: *an est ille, quem Pythagoro-*
reum vocat Clem. l. 4. p. 360. et Valer. Max. lib. 3.
c. 3. *Kiess*.

39) *Λύκων*] De eius calumniis in Aristotelem vid.
 Euseb. Praep. l. 14. ex Aristocle, quibus tamen re-
 spondere Apellicon et Aristocles. Castell. de vit.
 Aristotel. *Reines*. Add. Schweigh. ad Athen. Tom.
 VIII. p. 408. et Fabric. in Bibl. gr. p. 851. *Kiess*.

40) *Ἀστέας*] Ciz. *εὐστέας*. *Kiess*.

41) Κλεινίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Ἀρχέας, Κλειναγόρας, Ἀρχιππος, Ζώπυρος, Εὐθύνορ, Δικαίαιρχος, 42) Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δεινοκράτης, Ἐχεκράτης, 43) Πακτίων, Ἀκουσιλάδας, 44) Ἴκκος, 45) Πεισικράτης, Κλεάρατος, Λεοντεὺς, Φρύνιχος, 46) Σμιχείας, Ἀριστοκλίδας, Κλεινίας, Ἀβροτέλης, 47) Πισύρρυνδος, 48) Βρύας, 49) Εὐάνδρος, Ἀρχέμαχος, 50) Μιμνόμαχος, Ἀχμονίδας, 51) Σίκας, Καροφαντίδας. 52) Συβαρεῖται, Μέτοπος, 53) Ἴππασος, Πρόξενος, 54) Εὐάνωρ, Δεάναξ, 55) Μενέστωρ, Διοκλῆς, Ἐμπεδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος, 56) Εὐαῖος, Τυρσηνός. Καρηδόνοιοι, Μιλτιάδης, 57) Ἀνθην, 58) Ὀδῖος, 59) Λεόκριτος. 59^a) Πάριοι, Αἰήτιος, Φαινέκλῆς, Δεξιόθιος, Ἀλκίμαχος, Δείναρχος, Μέ-

41) Κλεινίας] Ciz. et Arc. *κλεινίας*. Kiess.

42) Φιλωνίδης] Par. *φιλωνίδας*. Ad nomen *Dicaearchus* Reinesius: *Nearchus* nominatur a *Plut.* in *Catone maiore* (cap. 2.) in annum urb. 545. Add. *Cic. de Sen. c. 12.* Kiess.

43) Πακτίων] Ita Kust. et Arc. In Ciz. *βακτίων*. Kiess.

44) Ἴκκος] Par. *ἱκμος*. Kiess.

45) Πεισικράτης] Par. *Πασικράτης*. Kiess.

46) Σμιχείας] Ciz. *σμιχίας*. Kiess.

47) Πισύρρυνδος] Arc. *Πισίρρυνδος*, Ciz. *Τισίρρυνδος*. Kiess.

48) Βρύας] Arc. *βρύας*, Par. *βρύας*. Kiess.

49) Εὐάνδρος] Ciz. et Par. *ἔλανδρος*. Kiess.

50) Μιμνόμαχος] Ita Kust. et Arc. In Ciz. *μνημόμαχος*. Kiess.

51) Σίκας] Ita Arc. et Kust. In Ciz. Par. et Obrechii versione *δίκας*. Kiess.

lemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eury-
medon, Arceas, Clinagoras, Archippus,
Zopyrus, Euthynus, Dicaearchus, Philoni-
das, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocra-
tes, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus,
Pisicrates, Clearatus. *Leontini*, Phrynichus,
Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles,
Pisyrthyus, Bryas, Euandrus, Archema-
chus, Mimnomachus, Achmonidas, Dicas,
Carophantidas. *Sybaritae*, Metopus, Hip-
pasus, Proxenus, Euanor, Deanax, Mene-
stor, Diocles, Empedus, Timasius, Pole-
maeus, Euaeus, Tyrsenus. *Carthaginienses*,
Miltiades, Anthen, Odus, Leocritus. *Parii*,
Aetius, Phaenecles, Dexitheus, Alcimachus,

52) Συβαρείται] Ciz. σνβαρείται. Kiess.

53) Ἰππασος] Ciz. ἄππασος, Par. ἰσπασος. *Hippasum*
Metapontinum vocat Clem. in *Protrept.* f. 32. et ignem
habuisse pro deo ait L. I. Strom. Reines.

54) Εὐάνωρ] Reinesio videtur scribendum Εὐφράνωρ,
de quo Athenaeus lib. 4. p. 182. c. et 184. e. Py-
thagoricum fuisse et περὶ αὐλῶν scripsisse ait. Kiess.

55) Μενέστωρ] Arc. μενέστιος. Ad nomen Πολεμαῖος
Reinesius: Pythagoricus philos. Ptolemaeus Philadelphus
scripsit de Musica. Vid. Meurs. not. ad l. 2. Nico-
mach. Geras. p. 183. At vid. Fabric. in bibl. p. 865.
Kiess.

56) Εὐαιος] Ciz. et Par. ἔναιος. Kiess.

57) Ἀνθήν] Ciz. ἄνθης. Kiess.

58) Ὀδῖος] Ciz. ἄδῖος. Kiess.

59) Λεόκριτος] Ciz. νεόκριτος. Kiess.

69*) Πάριοι] Reinesius hunc Polyaen. in Dionys. 22.
locum notavit: Πάριοι ζήλωται λόγων Πυθαγορείων διη-

των, Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, ⁶⁰⁾ "Αμοιρος, ⁶¹⁾ Εὐμαριδίας. Λοκροὶ, ⁶²⁾ Γύπτιος, Ξένων, Φιλόδαμος, Εὐέτης, "Αδικος, Σθενωνίδας, (αἱ) Σωσίστρατος, Εὐθύνοους, Ζάλευκος, ⁶³⁾ Τιμάρης. Ποσειδωνιάται, ⁶⁴⁾ Ἀθάμας, Σίμος, Πρόξενος, ⁶⁵⁾ Κράνοος, Μύης, Βαθύλαος, Φαίδων. Λευκανοὶ, ⁶⁶⁾ Ὀκελος, καὶ ⁶⁷⁾ Ὀκυλος, ἀδελφοὶ, Ὀρέσανδρος, Κέραμβος, Δαρδανεύς, ⁶⁸⁾ Μαλίας. Αἰγείοι, ⁶⁹⁾ Ἴππομέδων, Τιμοσθένης, Εὐέλθων, ^{69b)} Θρασύδαμος, ⁷⁰⁾ Κρίτων, Πολύκτωρ. Λάκωνες, Αὐτοχαρίδας, Κλεάνωρ, Εὐρυκράτης. ⁷¹⁾ Τπερβόρειος, "Αβαρις. Ῥηγῖνοι, ⁷²⁾ Ἀριστείδης, Δημοσθένης, Ἀριστοκράτης, Φύτιος, Ἐλικάων, Μνη-

γον ἐν τοῖς περὶ Ἰταλίας χωρίοις. Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος κ. τ. λ. et Stob. S. 193. Kiess.

60) Ἀμοιρος] Ciz. εὐμοιρος. Kiess.

61) Εὐμαριδίας] Reinesius Var. Lect. p. 344. legendum censet, Θυμαρίδας. Certe Thymaridas Pythagoricus fuit minime obscurus; quem mirarer a Iamblichō praetermissum esse. Kust. In Ciz. εὐμερίδας. Vid. sect. 104. not. 12. Kiess.

62) Γύπτιος] Obrechtus, Γύπτιος. Kust. Ciz. λύπτιος. Reinesius malle videtur Φύτιος, vt sect. 130. Kiess.

63) Τιμάρης] Hic supra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος. Kust. Reinesius: Timares fuit Crotoniata, Platoni aequalis. Eum Locris audiuit Plato et ab eo Pythagorae instituta accepit. Val. Max. lib. 8. c. 7. Kiess.

64) Ἀθάμας] Reinesius: Athamanti Pythagorico hoc tribuit Clemens lib. 6. Strom. ὡδ' ἐγεννᾶτο παντὸς ἀρχῆς καὶ ῥιζώματα τέτταρα τυγχάνοντι πῦρ, ὕδωρ, γῆ, ἀήρ. ἐκ τούτων γὰρ αἱ γενέσεις τῶν γινομένων. Kiess.

65) Κράνοος] Arc. κράνιος. Ad nomen Βαθύλαος, quod sequitur, Reinesius adnotat: Βαθύλλος. Laert. in Actm. Kiess.

Dinarchus, Meton, Timaeus, Timesianax, Amaerus, Eumaridas. *Locri*, Gyttius, Xenon, Philodamus, Euetes, Adicus, Sthenonidas, Sosistratus, Euthynus, Zaleuctus, Timares. *Posidonii*, Athamas, Simus, Proxenus, Cranous, Myes, Bathylaus, Phaedon. *Lucani*, Ocellus et Ocylus fratres, Oresandrus, Cerambus, Dardaneus, Malion. *Aegei*, Hippomedon, Timosthenes, Euclithon, Thrasydamus, Crito, Polycitor. *Lacones*, Autocharidas, Cleanor, Eurycrates. *Hyperboreus*, Abaris. *Rheginenses*, Aristides, Demosthenes, Aristocrates, Phytius, Helicaon, Mrie-

66) "Οκελος] Potius "Οκελλος, per duplex λ. Hic est nimirum Ocellus ille, cuius libellus περί τοῦ παντός φύσιος hodie adhuc exstat. Vide Cl. Ioann. Alb. Fabricium in *Biblioth. Gr. Lib. II. pag. 496. 497.* (Vol. I. p. 855. sqq. ed. Harl.) *Kust.* In *Ciz. ἐκελος*, in *Par. ὄκαλος*. — Vid. Heeren. p. 206. *Kiess.*

67) "Οκυλος] Alii, "Οκελος, vel "Εκελος. Vide modo laudatum Ioann. Alb. Fabric. p. 489. *Kust.* In *Ciz. ὀκυλος*, in *Par. ὄκυλος*. *Kiess.*

68) Μαλίας] Ita Arc. et *Kust.* In *Ciz. καλίων*, Obrechtus *Malion*. *Kiess.*

69) Ἱππομέδων] Huius etiam mentio fit supra, Num. 87. *Kust.* In *Ciz. ἱππομίδων*. *Kiess.*

69^b) Θρασύδαμος] Reinesius: *an Πραξιδαμος? Πραξιδαμάντιαν Aristoxeni, qui multorum Pythagoreorum vitas scripsit, citat Harpocratio in Μουσαῖος.*

70) Κρίτων] Vid. Heeren. p. 187. sq. *Kiess.*

71) Ὑπερβόρειος] *Ciz. ὑπερβόριος*. *Kiess.*

72) Ἀριστείδης] *Par. ἀμιστείδης*. *Kiess.*

σίβουλος, Ἰππαρχίδης, Ἀθροσίω, Εὐθυκλῆς,
 73) Ὀψιμος. Κάλαϊς, Σελινούντιος. Συ-
 ρακούσιοι, Λεπτίνης, 74) Φιντίας, Δάμων.
 Σάμιοι, Μέλισσος, Λάκων, Ἀρχιππος, Γλώ-
 ριππος, 75) Ἐλωρις, Ἴππων. Καυλωνιάται,
 76) Καλλίβροτος, Δίκων, Νάστας, Δρύμων,
 Ξέντας. Φλιάσιοι, Διοκλῆς, 76b) Ἐχεκράτης,
 Πολύμναστος, Φάντων. Σικυνώνιοι, 77) Πο-
 λιάδης, Δήμων, 78) Σωστράτιος, Σωσθένης.
 Κυρηναῖοι, Πρῶρος, Μελάνιππος, Ἀριστάγ-
 (218) γελος, Θεόδωρος. Κυζικηνοὶ, Πυθόδωρος,
 Ἴπποσθένης, 79) Βούθηρος, Ξενοφίλος. Κα-
 ταναῖοι, Χαρώνδας, 80) Λυσιάδης. Κορίν-
 θιος, Χρύσιππος. Τυρρῶν ἡνός, 81) Ναυσί-
 θεος. Ἀθηναῖος, 82) Νεόκριτος. Ποντι-
 κός, Λύραμνος. 83) οἱ πάντες σιή. Πυθαγο-

73) Ὀψιμος] *Huius cum Lyside meminit Athenagoras in Apolog. pro Christ. Sed pro ὄψει l. ὄψιμος. Ita Reinesius. Conf. Fabric. Bibl. p. 860. Kiess.*

74) Φιντίας] *Reinesius: Apud Cic. et Val. Max. corrupte Pythias. Φιντίας l. Φιλτίας Siculi. v. quas ad Suidam notavi. Adde doctam notam Langii in: N. teutsch. Merk. 1808. P. III. p. 183. Kiess.*

75) Ἐλωρις] *Ciz. ἔλωρις. — De Hippono Rhegino citat Reinesius Sext. Empir. (p. 620. et lib. III. Hyp. Pyrrhon. §. 30. p. 135.) Kiess.*

76) Καλλίβροτος] *Ciz. καλλίβρωτος. Kiess.*

76b) Ἐχεκράτης] *Fuit ex vltima successione Pythagoricorum, quos Aristoxenus audiuit. Vid. Wytttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 110. sqq. Kiess. Eum audiuit Locris Plato. Val. Max. 8. 7. Reines.*

77) Πολιάδης] *Ciz. Πολυάδης. Kiess.*

sibulus, Hipparchides, Athosion, Euthyoles, Opsimus. Calais, Selinuntius. Syracusani, Leptines, Phintias, Damon. Samii, Melissus, Lacon, Archippus, Glorippus, Heloris, Hippon. Caulonienses, Callibrotus, Dicon, Nastas, Drymon, Xentas. Phliasii, Diocles, Echecrates, Polymnastus, Phanton. Sicyonii, Poliades, Demon, Sostratius, Sosthenes. Cyrenaei, Prorus, Melanippus, Aristangelus, Theodorus. Cyziceni, Pythodorus, Hippo- sthenes, Butherus, Xenophilus. Catanaei, Charondas, Lysiades. Corinthius, Chrysip- pus. Tyrrhenus, Nausitheus. Athenienses, Neocritus. Ponticus, Lyramnus. Omnes CCXIX. Clarissimae autem mulieres Py-

78) Σωσιγάνιος] Ciz. σιγάνιος. Kiess.

79) Βούθρηος] V. Heeren. p. 183. sq. Kiess.

80) Αυσιάδης] Reinesius: Eius auditor fuit Aristoxenus musicus, v. Suidam in Aristox., nisi audiuit, quod e Laertio p. 425. constat, Xenophilum Chalcidensem. Conf. Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 8. sqq. Kiess.

81) Ναυσίδεος] Reinesius: Ναυσίδεος, praeceptor Philippi Macedonici Thebis. Clem. l. 1. paed. c. 7. Diod. l. 16.

82) Νέοκριτος] Ciz. θεόκριτος. Kiess.

83) οἱ πάντες σὴ] Post haec verba versio MS. Lati- na, quam possidet Eruditissimus Ioh. Alb. Fabricius, addit, Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores. Caeterum de his aliisque Pytha- goricis vide omnino modo laudatum Ioh. Alb. Fabri- cium in Biblioth. Graec. Lib. II. cap. XIII. (Ed. Harl. Vol. I. p. 826. sqq.) Kust.

ρίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται, ⁸⁴⁾ Τιμύχα, γυνή ⁸⁵⁾ Εὐμυλλία τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁶⁾ Φίλτις, θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁷⁾ Βυνδαΐκου, ἀδελφὴ Ὀκκῆλω καὶ Ἐκκύλω τῶν Λευκανῶν. Χείλωνις, θυγάτηρ Χείλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου. ⁸⁸⁾ Κρατησίκλεια, Λάκαινα, γυνή Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου. Θεανῶ, γυνή τοῦ Μεταποντίου Βροντίνου. ⁸⁹⁾ Μυία, γυνή Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁽²¹⁹⁾ Λασθένεια Ἀρκάδισσα. ⁹⁰⁾ Ἀβροτέλεια, Ἀβροτέλους θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. ⁹¹⁾ Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ⁹²⁾ Τυρσηνίς, ⁹³⁾ Συβαρίτις.

84) Τιμύχα] Ciz. σιμύχα. Kiess.

85) Εὐμυλλία] Scribe Μυλλίου, a recto Μυλλίας. Sio enim maritus Timychae non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61., sed etiam ab ipso Iamblichio supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliisque foeminis Pythagoricis plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, et Ioh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Graec. Lib. II. c. XIII.* vbi Catalogum mulierum Pythagoricarum exhibet. Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. pro Εὐμυλλία legitur ἡ μυλλία, quod ita verum est, si ante genitium μυλλία articulum ἡ e proximo verbo γυνή male illatum deleas. Kiess.

86) Φίλτις] Antea male Φίλτης per η. Menagio et Ioh. Alb. Fabricio magis placet Φιλταίς. Kust. Reinesius: Φίντις, ἡ Καλλικράτειος θυγάτηρ Πυθαγορεία, scr. παρὰ γυναικὸς σωφροσύνης. Stob. S. 193. — In Ciz. Φίλτις — τοῦ Κροτωνιάτου desunt. In Par. est Φίλτος. Scal. φίλτη. Kiess.

87) Βυνδαΐκου, ἀδελφὴ Ὀκκ.] Haec longe aliter se habent in versione MS. viri saepius laudati Ioh. Alberti Fabricii, in qua sic legitur: Byndacis, soror Ocelli et Ocelli Lucanorum. Hoc si sequamur, locus

thagoreae, fuerunt Timychea, Mylliae Crotoniatae vxor. Philis, Theophris Crotoniatae filia. Byndaice, soror Ocelli et Qcyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedaemonii. Cratesiclea Lacedaemonia, vxor Cleanoris Lacedaemonii. Theano, vxor Brontini Metapontini. Mya, vxor Milonis Crotoniatae. Lathenia Arcas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phlissia. Tyrsenis, Sybaritis. Pisirrhonde Ta-

hic Iamblichi sic legendus et distinguendus erit: *Βυνδαίς, ἀδελφή Ὀκκίλου καὶ Ὀκκύλου, τῶν Λευκανῶν.* Cum hac lectione etiam consentit versio Obrechtii, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*. Menagius legit *Ὀκκίλῳ* et *Ἐκκίλῳ* (vt nimirum dicitur *Σαμφῶ*) easque filias facit Ocelli et Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet. *Kust.* In Ciz. et Arc. *βυνδαίκου*. Deinceps in Ciz. *ὀκκίλῳ καὶ ἐκκίλῳ τῶν λευκῶν*, scriptura compendiaria, pro *λευκανῶν*. *Scal.* *Ἐκκίλῳ καὶ ἐκκίλῳ τῶ λευκῶν*. — *Βυνδαίκου* aperte falsum est. Requiritur enim nominatiuus nominis muliebri. *Kiess.*

88) *Κρατησίλεια, Λάκωνα, γυνή Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου*] Haec in priore Edit. desunt, quae ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri clariss. Ioh. Alb. Fabricii *Cratistolia* habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, vt puto. *Kust.*

89) *Μυία*] Ciz. *μυία*. *Kiess.*

90) *Ἀβροτέλεια*] Et haec vox in priore Edit. desideratur, quam itidem ex MS. reuocaui. *Kust.*

91) *Ἐχεκράτεια, Φλισσία*] Vid. Wyttenbach. ad Phaed. p. 112. *Kiess.*

92) *Τυρσηνίς*] Antea male, *Τυρσηνής*. Recte versio MS. modo laudati Ioh. Alb. Fabricii, *Tyrsenis*. *Kust.* In Ciz. *τυρσηνίς*, in Par. *τυρσηίς*. *Kiess.*

93) *Συβαρίτις*] Ciz. et Arc. *συβαριτίς*. *Kiess.*

Πισιρρόνδῃ, Ταραντίς. 94) Νεστεάδουσα, Λά-
 καινα. Βρυῶ, Ἀργεία. Βαβέλνυμα, Ἀργεία.
 95) Κλεαίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχαρίδα τοῦ Λάκω-
 νος. αἱ πᾶσαι 96) ιζ.

94) Νεστεάδουσα, Λάκαινα. Βρυῶ] Sic locum hunc
 ex MS. emendavi. Ante enim male legebatur: Νεστεά-
 δου Σαλακίρα. Βρυῶ Ἀργ. Kust. Ciz. νιστεάδουσα-
 βύω. Reinesius: Βοιῶ. Tum bis ἀργεία. Kist.

rentina. Nisteadusa, Lacedaemonia. Bryo,
Argiua. Babelyma, Argiua. Cleaechma,
soror Autocharidae Lacedaemonii. Omnes
XVII.

95) Κλεαίχμα] Par. κληαίχμα. Kiess.

96) ιζ'] Pro his numeri notis in Ciz. scriptum est
δικαιεπιδά. Kiess.

INDEX AUCTORUM

Α ΙΑΜΒΛΙΧΟ ΛΑΥΔΑΤΟΡΟΝ.

-
- Androcydes** ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
Apollonius. 254.
Archytas. 160.
Aristoteles ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας. 31.
Aristoxenus. 251.
 — — — Ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικοῦ βίου. 233.
Empedoclis versus de Pythagora. 67.
Heraclitus. 173.
Hippobotus. 189.
Hippodamantis, poëtae Salaminii, versus duo. 82.
Homerus. 245. 255. 260.
 — — Eius versus de Euphorbo. 63.
Iamblichus librum suum de Musica laudat Sect. 120.
 Itemque librum de Symbolis, Sect. 186.
Linus. 139.
Lysidis Epistola ad Hipparchum. 75.
Metrodorus Thyrsi. 241.
Neanthes. 189.
Nicomachus. 251.
Plato. 70. 167.
 — Ἐν τῇ Πολιτείᾳ. 131.
Pythagorae Ἀδὺς Ἰερὸς. 146.
-

I N D E X

VERUM PRAECIPUARUM, QUAE IN LIBRO IAMBLLICI DE VITA PYTHAGORAE OCCURRUNT.

(Numerus non paginas, sed sectiones indicat.)

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad intima statim philosophiae arcana admissus est. 90. Fuit sacerdos Apollinis Hyperborei. 91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. ibid. Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse coniecit. ibid. Dictus fuit *Αἰθροβάτης*, quod sagitta vectus, flumina, maria, et inuia quaeque superaret. 136. Eum conuiuio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Graeciam venerit. 141. Lacedaemonem a pestilentia liberauit. ibid. Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quasuis veritates Abaridem docuit Pythagoras. ibid. Abaris cum Pythagora de variis rebus coram Phalaride sermonem habuit. 216.

Abstinentiam ab animalibus praecepit Pythagoras. 68. Abstinentiam ab animalibus, iis praecipue praecepit Pythagoras, qui ad maiorem prae reliquis perfectionem in philosophia adspirarent. 107. Quare Pythagoras suis praeceperit, ut animalibus abstinerent. 186.

Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagorae. 30. 81. Vide infra Discipuli.

Acusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82.

Admonitiones quomodo faciendae sint, secundum Pythagoreos. 101.

Adolescentem quendam qua arte Pythagoras a palaestra ad philosophiae studium traduxerit. 20. Adolescentis commessabundi rabiem centu spondaico compescuit Pythagoras. 112.

- Aegyptii symbolica philosophia praecipue vni fuerunt. 103.
 Ab Aegyptiis sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Aegyptii geometriae praecipue studebant. 158.
- Aequalitati in vita et moribus maxime studebant Pythagorei. 196.
- Affectus animam corpori veluti, clavis quibusdam affigunt. 228.
- Aglaophamus Pythagorae initia Orphica tradidit. 146.
- Agrigentum a servitute liberauit Pythagoras. 33.
- Alcaeus, cuius haeres Pythagoras fuit. 170.
- Alcimachus Pythagoreus. 257.
- Alcmaeon. 104.
- Amici ita tractandi, ne vnquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discusserit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126. Amicorum omnia communia. 32. 92.
- Amicitiam omnium erga omnes inculcavit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam quomodo conseruandam esse praeeperint Pythagorei. 101. Amicitia ob quas causas dissolvenda sit. 102. 232. Amicitia est aequalitas. 162. Qualia praecepta de amicitia tradiderit Pythagoras. 250.
- Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorei. 233.
- Amicitia memorabilis Phintiae et Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236. Amicitiae suae quem scopum proposuerint Pythagorei. 240.
- Anaximander Physicus. 11.
- Ancaeus Ioue natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
- Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113.
- Anima tranquilla et affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70.
- Anima humana non ingreditur in ea animalia, quae immolare fas est. 85. Animam suam nouerat Pythagoras, quatenam esset, et vnde in corpus suum venisset. 134.
- Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi barbari crediderunt. 175.
- Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108.

- Animalium** quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia et homines coniunctionem esse quandam voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
- Animi** mores ex signis externis conicere norat Pythagoras. 71.
- Animum** illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quaedam dumeta obsident. 77.
- Annulus**. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256.
- Antiquius** tempore semper in maiore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37.
- Antrum** Pythagorae, prope Samum. 27.
- Apollinis** Genitoris ara incruenta. 25. 35.
- Apollo** puerili specie repraesentabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex tripode oracula reddebat; et quare. 152.
- Apollinem** se esse qua ratione indicauerit Pythagoras. 177.
- Apollinis** oracula. 222.
- Aquilam** superuolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62.
- Aquilam** albam Pythagoras manu permulsit. 142.
- Aquiminali** non esse intingendum Pythagoras praecepit. 83.
- Ara** incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adorant Pythagoras. 108.
- Arbiter**. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124.
- Arcana** doctrinae Pythagoricae euulgare nefas erat. 246.
- Archemorus**. Ob eius mortem instituti ludi Nemei. 52.
- Archippus** Pythagoreus. 249.
- Archytas**. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus seruos verberare noluit. 197.
- Aresas** Pythagoreus. 266.
- Aristaeus**. 104. Pythagorae successor fuit. 265.
- Aristaeus** Proconesius. 138.
- Aristocrates** Pythagoreus. 130. 172.
- Astronomiae** inuentionem alii Aegyptiis, alii Chaldaeis tribuunt. 158.
- Athletae** vt pro caricis vescerentur carnibus, quis primus praeceperit. 25.
- Athletae** victoriam tantum consequi, non aduersarios laedere student. 49.
- Attica** dialectus inter Graecas est recentissima: et quando extiterit. 243.
- Auaritia** quorum vitiorum mater sit. 78.

Auium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 147.
 Auri vsum in vestitu, meretricibus tantum concedebant
 Pythagorei. 187.

B.

Balneum. In balneo non esse lauandum Pythagoras praecepit. 83.
 Barba aurea simulacri. 143.
 Bellum caedium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232.
 Bias Priensis. 11.
 Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, auis, Pythagoras. 144.
 Bitale Pythagorica. 146.
 Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 27. 81. 168.
 Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Polinici et Oeconomici vocabantur. 72. 74.
 Bos Tarenti, Pythagorae praecepto obsecutus, fabis abstinuit. 61.
 Boues immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150.
 Brysson. 104.
 Bulagoras Pythagoreus. 265.

C.

Cadavera mortuorum igne comburi Pythagoras vetuit. 154.
 Caedes. Qui caedem inuoluntariam perpetrauerat, aqua marina lustrari debebat. 153.
 Calumnia quouis gladio acutior. 125.
 Carmelus mons Phoeniciae. 14. In eo Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Prae aliis montibus sacer habebatur. 15.
 Carnibus animalium, quae sacrificare fas erat, vescerentur Pythagorei. 98.
 Castigationes quomodo instituendae sint. 231.
 Catanen urbem a seruitute liberauit Pythagoras. 33. Cataniensibus leges dedit Charondas. *ibid.*
 Cataplasmatibus vsi fuerunt Pythagorei. 244.
 Κατάσκευα quid appellarint Pythagorei. 95.
 Cauponatores disciplinarum damnabant Pythagorei. 245.
 Cedro Dij honorandi. 154.
 Cenotaphium, tanquam mortuis, Pythagorici exstruebant iis, quos e coetu suo eiecerant. 73. 74. 246.

Cerebri esum omnino suis interdixit Pythagoras et quare.

109.

Charondas Catanacus, legislator. 33. 104. 130. 172.

Chordae lyrae, ὑπόλη, μέση, et ῥήτη. 119.

Χορδοτόρον lyrae. 118.

Cibis, qui rationis promptitudinem impedirent, abstinebant Pythagorei. 68. Qualibus cibis praecipue vsi fuerint Pythagorei. 97. 98. Quales cibos cauendos esse Pythagorei praeceperint. 106. Cibos lautos ad coercendum tantum appetitum, non ut eos ederent, in conuiuiis apponere solebant Pythagorei. 187. Ciborum varietas multiplex est. 206. Quibus cibis peculiaris alicuius affectus in nobis causa existit.

Clinias iratus omnes castigationes differre solebat, donec ira mente decessisset. 198. Prori rebus afflictis succurrit. 239.

Clinias et **Prorus**, par amicorum. 127.

Comatus Samius. Vide infra Prouerbum.

Coenas ita instituebant Pythagorei, ut illis ante solis occasum finis imponeretur. 98.

Κοινότητες dicebantur Pythagorei, a bonorum communione. 29.

Communio bonorum iustitiae principium. 167. Communio bonorum inter Pythagoreos viguit. Vide supra Bona.

Communione diuinorum bonorum praecipue studuerunt Pythagorei. 240.

Concubitus cum matre, filia, et sorore illicitus habendus sit. ibid.

Consilium est res sacra. 85.

Continentiae studium Pythagoras discipulis magnopere inculcauit. 188, et seqq.

Conuersatio. De conuersatione quae praecepta suis dederit Pythagoras. 181.

Contuitis abstinendum, nec conuitiantibus respondendum. 51.

Conuiuium. Vide infra Syssitia.

Cor edere suos vetuit Pythagoras. 109.

Corpus quomodo curare soliti fuerint Pythagorei. 196.

Credere. Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum vel religionem referebantur. 138. 148. Non cuius opinionem temere credendum est. 200.

Creophilus, Pythagorae praeceptor. 9.

Creophilus, cognomen Hermodamantis. 11.

Creophilus, Homeri hospes et amicus. 11.

- Croton vrba septem vna Olympiade stadionicas tulit. 44. Ab Hercule condita est. 50.
 Crotone cum applausu Pythagoras docuit. 29.
 Crotonem a seruitute liberauit Pythagoras. 33.
 Crotonem Hercules noctu imprudens occidit. 50.
 Crotoniatas Pythagoras a pellicum consuetudine abduxit. 132.
 Cupiditates multos in perniciem detruserunt. 78. Cupiditates pleraeque non sunt naturales, sed adscititiae. 205.
 Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressinas arcas sepulcrales fieri vetuit Pythagoras, quod Iouis sceptrum esset cupressinum. 155.
 Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exstitit seditionis in Pythagoreos coortae. 248. 249. 258.

D.

- Daemones Semideis praestantiores sunt. 37.
 Damo, filia Pythagorae. 146.
 Damon et Phintias, par amicorum. 127. 234.
 Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperi etiam deambulare solebant. 97.
 Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras praecepit. 155.
 Deli incolae admirati fuerunt Pythagoram. 35.
 Democledes Pythagoreus. 257. 261.
 Deum sequi, actionum nostrarum et vitae scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174.
 Dextras Pythagorei solis Pythagoreis iungere iuebantur. 257.
 Dialectus Dorica Graecarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. ibid.
 Diaeta. Vide Medicina. Diaetae praecipua habenda est ratio: eiusque peritus admodum fuit Paeon. 208.
 Dii. Quidam Deorum patris simul et matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus et inferiis sumptuosis gaudent. ibid. Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218.
 Diocles Pythagoreus. 251.
 Diodorus Aspendius. 265.

- Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199.
- Dinono, vxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est Theano. Vide infra.)
- Dionysius tyrannus, Siciliae regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234.
- Disciplinae non sunt mercede docendae. 245.
- Discipuli Pythagorae. Ex iis quidam vocabantur Politici, Oeconomici, et Nomothetici. 72. 74. 89. Alii, Esoterici. 72. Alii, Acusmatici et Mathematici. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150.
- Discipulorum suorum animum et mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94.
- Discordiam omnem ex urbibus Italiae et Siciliae sustulit Pythagoras. 34.
- Diuinationi studebant Pythagorei. 138. Diuinatione quid sit. ibid. Diuinatione per numeros omnium maxime diuina. 93. Diuinationem per exta, siue viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147.
- Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226.
- Domesticae rei bona administratio, omnis boni ordinis in ciuitate principium est. 169.
- Dorica dialectus reliquarum optima et antiquissima. 241. 242. 243.
- Doris Oceani filia. 242.
- Dorus Deucalionis et Pyrrhae filius. 242. Is filium habuit Hellena et nepotem Aeolum. ibid.
- Δυσφημίας* variae species. 171.

E.

- Echecrates, Pythagoreus. 251.
- Elementum nullum est purum. 130.
- Eleusinia initia. 151.
- Elicon Pythagoreus. 130. 172.
- Elixum non est assandum. 154.
- Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem reuocauit. 113. *Ἀλεξάντερος* dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166.
- Entia vera, et aequiuoce talia, quatenus sint. 159. 160.
- Epicharmi sententiae. 166. Epicharmus metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266.

- Epimenides dictus fuit *Καθαγής*. 136. Qua rationes insidiatores vitae suae ad mortem adegerit. 222.
- Eruditionis laus. 42. 45.
- Erythrinus abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
- Eryxidas Chaleidensis Olymp. 62. stadio vicit. 55.
- Esoterici discipuli Pythagorae quinam dicti fuerint. 75.
- Eubulus Messenius a Nausitho e praedonum manibus creptus fuit. 127.
- Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum eius Iunoni Arginae dedicatum fuit. *ibid.*
- Eurymenes iussu Dionysii tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190.
- Euryphemus Syracusinus. 185.
- Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148.
- Εὐσημία* semper utebatur Pythagoras. 149.
- Exercitiis corporis quilibet vsi fuerint Pythagorei. 97.
- Expectare nos omnia oportet, quae homini accidere possunt. 196. 124.
- Extispicium. Vide supra Divinatio.

F.

- Fabae Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte grauius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim magistratus eligi solebant. 260.
- Fabula de tribus mulieribus, quae vno communi oculo vsae fuerunt. 55.
- Femur aureum Pythagorae. 92. 135. 140.
- Feritatem et ferociam Pythagorei philosophiae inimicam ducebant. 95.
- Festo die nec capilli, nec ungues praecidendi. 154.
- Fides ab amicitia nunquam remouenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose seruabant. 185.
- Foeminae. Vide infra Vxores.
- Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomodo suos imbuerit Pythagoras. 225. 226.
- Funus. A sumptuosis funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatis dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pignatur, et quare. 125.

G.

- Gallus albus non est immolandus. 84.
 Gallus Seli sacer. 147.
 Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriae praecipue studebant Aegyptii, et quare. 158.
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265.
 Graecia magna. 30. 166.
 Grues superuolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126.

H.

- Halterum iactu sese exercere solebant Pythagorei. 97.
 Harmonia sphaerarum coelestium. 65. Harmoniam Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. Harmoniae *διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, et διὰ πασῶν* dictae. 117. 118.
 Helicaon. Vide supra Elicaon.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Iouis. 242.
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173.
 Hercules ludos Olympicos in honorem Iouis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino iniuria afficitur. ibid. Crotonem nocte imprudens occidit. ibid. Herculi sacrificandum est die octauo, secundum Pythagoram. 152.
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11.
 Hesiodi versibus selectis vti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164.
 Himeram a seruitute liberauit Pythagoras. 33.
 Hipparchus arcana Pythagoreorum vulgavit. 75.
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81. In mari periit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88.
 Hippomedon Pythagoreus. 87.
 Homacoion dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
 Homerus summum Deorum, patrem Deorum et hominum vocauit. 39. Homeri versibus selectis vti solebant Pythagorei ad animi emendationem. 111. 164.
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177.
 Honestum et bonum praeferendum est vtili. 204.
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149.
 Hypate, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.
 Tom. II. M m.

I.

Pentagonum, figura Geometrica. 247.

**Τετὸς λόγος*, liber Pythagorae sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugi tribuunt. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152.

Ignavia fugienda. 49.

Imbrus [insula]. 151.

Imperium inter homines maxime necessarium est. 175.

Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203.

Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164. 244.

Incontinentia vnius hominis Graecos et Troianos magnis inuoluit calamitatibus. 42.

Inimicitia quomodo et erga quos suscipienda sit. 232.

Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est.

Iniuriam pati praestat, quam hominem occidere. 155. 179.

Iniustitiae vindex acerrimus est Deus. 42.

Inscitia quouis modo ex animo pellenda. 34.

Institutione efficitur, ut homines bestiis, et Graeci Barbaris praestent. 44.

Ioui Seruatori ante mensam libandam. 155.

Iouis sceptrum erat cupressinum. 154.

Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225.

Iraati cum essent Pythagorei, neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197. Vide etiam supra Archytas et Clinias.

Isthmici ludi. Vide Ludi.

Italia propter Pythagoram Magna Graecia dicta fuit. 166.

Iudicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179.

Iurare. Pythagorici iurabant per inuentorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162.

Iusiurandum. Dei nomine non est abutendum ad iusiurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel iniuratis fides habeatur. *ibid.* Iusiurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144. 155.

Iustitia nullus locus carere potest. 46. Iustitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reuerentia. 48. Iustitiae principium quoddam. 167. Ad iustitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180.

L.

- Lacedaemon ab Abaride lustrata fuit. 92.
 Lacinus Herculem iniuria afficit. 50.
 Lamentis et ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226.
 234.
 Lauacris utebantur Pythagorei. 98.
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154.
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49.
 Legislatores quidam celebres. 172.
 Legislatoria iustitia praestantior est iudiciali. 172.
 Leucippus. 104.
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126.
 Legi opem ferendam esse praecipiebant Pythagorei. 100.
 171. 223.
 Libandum est Diis ab ansa calicis, et quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter coenandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155.
 Liberi parentes maxime amare et honorare debent. 37.
 Liberi sunt pignora foederis coniugalis. 47. Liberorum procreandorum causa haec esse debet, ut nostri loco relinquuntur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem et curam adhibere debeant. 211.
 Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146.
 Libido. Vide supra Incontinentia.
 Linguam continere, res omnium difficillima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras praecepit. 241.
 Lintea, non lanea, veste utebantur Pythagorei. 100.
 Litages, Pythagoreorum hostis infensissimus. 263.
 Locrenses quotannis virgines ad templum Mineruae Iliadis mittere iubentur. 42.
 Locrensiarum urbs optimis usa fuit legibus. 33.
 Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei et Isthmici instituti ob mortem Archemori et Melicertae. ibid.
 Lunam incolunt Daemones. 30.
 Lustrationes variae ab Abaride peractae. 91. Quomodo Pythagoras lustrari praeceperit eum, qui caedem inuoluntariam commiserat. 153.
 Luxuria omnino fugienda. 171.

- Lyra vti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagorae fuit *ὀκτάχορδος*. 119. 121.
 Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagorae vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam seruauerit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, euasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid*.

M.

- Maculae animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76.
 Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagorae magistri fuerunt. 151.
 Magistratus quomodo in gubernanda ciuitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatis. 126.
Maia quae dicatur apud Graecos. 56.
 Malua sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malua sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index est. *ibid*.
 Mariti erga vxores quomodo se gerere debeant. 47. 48.
 Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagorae. 81.
 Medicinae eam maxime partem excolebant Pythagorici, quae circa diaetam versatur. 163. 244.
 Melamphyllos olim dicta fuit Samus. 3.
 Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
 Melicertes. Ob eius mortem instituti ludi Isthmici. 52.
 Melle vesci solebant Pythagorei. 97.
 Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166.
 Menon Crotoniatis. 170.
 Mens. Eius cultura maxime necessaria et utilis. 42. Mens omnia videt et audit: reliqua vero surda et caeca. 228. Mentis culturam et purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid*.
 Mercurius non fit ex quouis ligno. 245.
 Metapontum a Tauromenio Siciliae vrbe plurium dierum itinere distat. 134.
 Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagorae. 170.
 Metrodorus Pythagoreus. 241.
 Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150.

- Mille viri apud Crotoniatis. 260.
 Milon Crotoniatis. In eius domo Pythagorei combusti fuerunt. 249.
 Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argium viatico instruit, vt in patriam redeat. 128.
 Minerua Ilias. 42.
 Miracula a Pythagora edita. 135.
 Mnesarchus, pater Pythagorae, ab Ancaeo oriundus. 4.
 De nauigatione in Syriem oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9.
 Mnesarchus Pythagorae filius. 265.
 Mochus Sidonius, naturae interpres. 14.
 Mores et instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176.
 Motus duplex est, animae et corporis. 130.
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84.
 Musarum Dearum laus. 45. Musis fanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264.
 Musica Pythagoras ad componendos et sanandos animae affectus vsus est. 64. 224. Musicam mundanam, siue coelestem, solus audire potuit Pythagoras. 65. Musica quomodo et ad quem vsum Pythagoras vsus fuerit. 110. et seqq. Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. et seqq. Musicae tria genera, Diatonicum, Chromaticum et Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris oestro percitum ad sanam mentem traduxit. 195.
 Myllias Crotoniatis ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Vxorem habuit Timycham. 192.
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154.

N.

- Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a praedonibus captum redimit. 127.
 Nemei ludi. Vide Ludi.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242.
 Nessus fluuius Pythagoram his verbis alloquutus est, Salve, Pythagora. 134.
 Nete, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.
 Ninon, vnus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260. — Non est hic, qui fuit sub Ninone status: prouerbum Crotoniatarum. 264.

Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56.
Nosse se ipsum, omnium difficillimum. 83.

Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59. Diuinitio per numeros omnium maxime diuina. 93. Numeri essentia quae comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conueniunt: dictum Pythagoricum. 162. *ἡμῶν* quae dicatur apud Graecos. 56.

O.

Oculus diuinus infinitis oculis corporis praestat. 70.
Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam philosophus. 170.

Ὀμᾶδειον, dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.

Ὀμᾶδοι, discipuli Pythagorae dicti sunt. 73.

Omina non spernebat Pythagoras. 149.

Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84.

Opportunitas temporis in omnibus rebus obseruanda est. 181.

Oraculum Ancaeo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnecarcho, patri Pythagorae, redditum de futura prole. 5. Oracula Dodone et Delphis per mulierem reddebantur. 56.

Orithyiae raptus. 243.

Orpheus et Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo philosophiae Pythagoricae origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. ibid. Ab Orphicis quae Pythagoras in philosophiam suam transtulerit. 147. Orpheum in plerisque aemulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto vsus est. 243.

Ortus occasu honoratior. 37.

P.

Paeon et Aesculapius. 208.

Παιδαγῳγία Pythagorei vocabant admonitiones. 101. 231.

Παιδαγῳγὴν Pythagoreis idem erat quod *νοῦθεσίην*. 197.

Pangaeus mons. 146.

Panis quare non sit frangendus. 86. Pane vescabantur Pythagorei. 97. 98.

- Parentes et liberos a se inuicem diuellere, facinus iniustissimum est. 49. Parentes colendi. 175.
- Parentibus quanta a liberis debeatur gratia. 37. Parentibus tantum debemus, quod viuamus; at philosophis, quod bene viuamus. 246.
- Parmenides Eleates. 166.
- Pedi dextro calceus prius inducendus. 83.
- Pediculus in templo non necandus. 154.
- Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pellicum commercio abduxit. 195.
- Perialus Thurinus a Pythagoreis reprobatus fuit. 74.
- Phalaris crudelissimus tyrannus. 215. Quanta libertate dicendi Pythagoras coram eo vsus sit. 216. Diuinationem negauit, itemque prouidentiam. 216. 217. De quibus rebus Pythagoras coram eo disseruerit. 218. Phalaris eodem die ab insidiatoribus interfectus est, quo Pythagorae et Abaridi vitae periculum intentauit. 221. Phalaridi mortis causa exstitit Pythagoras. 222.
- Phanton Pythagoreus. 251.
- Pherecydes Syrius, Pythagorae praeceptor. 9. Morbo pediculari exstinctus est. 184. 252.
- Philolaus, Pythagorae *σὺνζῶνος*. 104. In eius sepulcro pastorem aliquem canentem audiuit. 139. 148. Primus libros, dogmata Pythagorica continentes, euulgauit. 199.
- Philosophiae origo est a Diis. 1. Philosophiae Pythagoricae scopus et finis. 137. Philosophiam quomodo definiuerit Pythagoras. 159. Philosophiae maior habenda est ratio, quam parentum et agriculturae. 246.
- Philosophus quis dicatur. 58. Philosophum se primus nominauit Pythagoras; cum ante philosophi sapientes dicerentur. 44. 58.
- Phintias et Damon, memorabile par amicorum. 127. 234. 235.
- Phoenices Arithmeticae inuectores fuisse dicuntur. 158.
- Phrygius cantus homines accendebat et inflammabat. 112.
- Phytius Pythagoreus. 130. 172.
- Piscatoribus praedixit Pythagoras, quantum piscium numerum capturi essent. 56.
- Piscibus raro vescebantur Pythagorei. 98.
- Plantam satiuam et frugiferam laedere nefas censebant Pythagorei. 99.
- Pluto dicitur *Αἰδης*, et quare. 125.
- Plutoni Dicam assidere quare poetae sinxerint. 46.

- Pluvia. Ad pluuiam a Diis impetrandam puerorum preces adhibebantur. 51.
- Polycrates Sami tyrannus. 11. 88.
- Polymnastus Pythagoreus. 251.
- Possides Argiuus. 128.
- Praedictiones quaedam Pythagorae. 135. 136.
- Principium in omnibus rebus scire magni interest. 182. 183.
- Procreatio liberorum. Vide supra Liberi: et infra Soboles.
- Prorus et Clinias, par amicorum. 127. 239.
- Prouerbum, Samius comatus. 11. 30.
- Prouidentiam firmiter statuebant Pythagorei. 145. Prouidentiam esse Abaris coram Phalaride libere asseruit. 217.
- Pueri quomodo se gerere debeant. 202.
- Pueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile exaudiunt. 51.
- Purgationem animae Pythagoras diligenter curabat. 76.
- Pythagorae discipuli. Ex illis quidam dicti fuerunt Esoterici. 72. Alii Acusmatici et Mathematici. 81. Vide etiam supra Discipuli.
- Pythagoras, a philosopho illo celebri diuersus, cuius sunt libri de Re Athletica. 25.
- Pythagoras. Eius pater Mnesarchus, et mater Pythais. 4. Postea quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Eius anima arctissimo commercio Apollini iuncta fuit. 8. Eius praeceptores. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita eius ad modestiam omnemque virtutem composita. ibid. Nocturnam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino et carne abstinet. 13. Mileto Sidonem soluit. ibid. Cunctis initiis et sacrorum ceremoniis Bybli et Tyri initiatur. 14. In Aegyptum soluit. ibid. Modestiam eius et grauitatem nautae admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos et viginti annos in Aegypto commoratus est. 19. A Cambysis militibus Babylonem captiuus abductus est, vbi 12 annos vixit. ibid. In Samum rediit, annos natus circiter 56. ibid. Adolescentem quendam ad discenda mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quae postea Pythagorae Hemicyclium dicta fuit. 26. In antro saepe egit, extra Samum. 27. Quare patria relictā, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam aduentu, plus quam bis

mille auditores habuit. 30. Vnus ex Diis coelestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos et homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Graecis auctor fuit. 31. 32. Vrbes in seruitutem redactas in pristinam libertatem vindicauit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXII. 35. Quae Crotone in gymnasio iuvenibus praeceperit. 37. Quae pueris in Apollinis aedo praeceperit. 51. Praecepta eius apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis praeceptorum eius vsque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens eius prae reliquis hominibus praerogativa. 66. 67. Quomodo futuros discipulos explorauerit. 71. 94. Pythagoram discipuli eius non nomine vocabant, sed Illum. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, et quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaïco cantu rabiem adolescentis commessabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam inuenerit. 115, et seqq. Politicae doctrinae inuentor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga vxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Vno eodemque die Metaponti in Italia et Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris coniecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine praestantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *Ἰερὸν λόγον* vocatum. 146. Quas scientias illustrauerit, et discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse iactaret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad superos disputantem irridebat. 178. Eius praeclara et generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberauit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram viuum adhuc sectatores eius vocabant Diuinum: mortuum vero Illum Virum. 255. Pythagorae successores. 265. Centesimum prope aetatis annum attigit. *ibid.*

Pythagorei illis, quos ex coetu suo eiecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis oriebant. 73. 74. 246.

Pythagorei et Pythagoristae diuersi erant. 80.

Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198.

Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104.

Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quae pridie egissent, vel dixissent. 165. Homi- nibus suae sectae, licet peregrinis et ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 237. 238.

Pythagorei, deficiente iam secta sua, summa doctrinae suae capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo et a quibus oppugnati et tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, vnde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264.

Pythagoreorum quidam vrbes Italicas optime gubernarunt. 129.

Pythais, mater Pythagorae. 4. Ante dicta fuit Parthenis. 6. Pythia. Vide supra Oraculum.

Pythici ludi. Vide Ludi.

Q.

Quaternionis inuentor fuit Pythagoras. 150. 162.

R.

Rationalis animalis quotuplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 31.

Reipublicae optimae formam quo schemate Pythagoras re- praesentauerit. 131.

Respublicae in Italia optimae exstiterunt, florente Pytha- gora, eiusque sectatoribus. 129.

Rheginorum temp. ordinarunt Pythagorei. 130.

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105.

Sacrificium. In animalia, quae sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis immolare qui- bus interdixit Pythagoras. 107. Dii sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinuit Pythagoras. 150.

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136.

- Saltationibus vti solebant Pythagorei. 111.
 Samius comatus. Prouerbum. 11. 30.
 Samothracica initia. 151.
 Samus (vel potius Same) vrbs Cephalleniae. 3.
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyllus. 3.
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83.
 Sapientia vera circa quae versetur. 59. 159.
 Sapientia a philosophia diuersa est. 159.
 Sceptrum Iouis e cupresso fabrefactum erat. 155.
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit Hemicyclium. 26. Schola Pythagoreorum *Quandiuor* dicta fuit. 30.
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Pythagorae ipsius. 158. Scripta sua et inuenta omnia Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198.
 Secta Pythagorica quando et quomodo extincta fuerit. 252.
 Serpentem noxium Pythagoras e medio abire iussit. 142.
 Silentium plurium annorum Pythagoras discipulis suis praecepit. 68. 72. Vide etiam Taciturnitas, et Dogmata.
 Sobolis procreatio magna cum cura et circumspectione fieri debet. 211. 212. A plerisque temere et pecudum more soboles procreatur. 213.
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel pice liquefacta, vel speculo: vt scilicet oculorum imbecillitati consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei. 256.
 Somnium alicuius, qui visus sibi erat cum patre defuncto per quietem colloqui. 148.
 Somnolentiam et torporem cantu discutebant Pythagorei. 114.
 Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis conciliauerit. 65. 114. Somno modice utebantur Pythagorei. 188.
 Sophistae iuvenes pedicis quasi irretiunt. 76.
 Speranda sunt omnia. 139.
 Spintharus. 197.
 Stateram non esse transcendendam, symbolum erat Pythagoreorum. 186.
 Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100.
 Successores Pythagorae. 265.
 Surgere. Ante solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256.
 Sybarim a seruitute liberauit Pythagoras. 33.

Sybaritae legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177.

Symbola apud Aegyptios praecipue in usu fuerunt; et ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quaedam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem breuissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat philosophia Pythagorica. 247.

Syssitia Pythagoreorum decem tantum conuiuiis constabant. 98.

T.

Taciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188.

Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49.

Tauromenium a seruitute liberauit Pythagoras. 83.

Taurum esse vno die praestat, quam toto vitae tempore bouem. 260.

Taygeti mons Lacedaemoni imminet. 92.

Telauges, filius Pythagorae. 146.

Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *Ἰερός Λόγος* inscriptus. 146.

Temperantiae laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. et seqq.

Templum non est obiter ingrediendum: 85. 105. Quod in templo humi ceciderat, id lex tolli vetabat. 126.

In templo quare foeminis non sit parandum. 153.

Templa intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156.

Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182.

Tetractys. Vide supra Quaternio.

Thales Milesius. 11. Pythagorae fuit praeceptor. 12. Ab Aegyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*

Theaetetus legislator. 272.

Theages. 257.

Theanonis Pythagoricae pulchrum dictum. 132.

Themidem Ioui assidere quare poetae finxerint. 46.

Theocles Pythagoreus. 130.

Theorides Pythagoreus. 266.

Thestor Posideniates, Pythagoreus. 239.

- Thure** Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150.
Thymarides Pythagorens. 104. Eius pium dictum. 145.
 Ei cum paupertate conflictanti opem fert Thestor Posi-
 doniates. 239.
Tibias repudiabant Pythagorei, et quare. 112.
Timares, vel **Timaratus**, Locrus. 130. 172.
Timycha linguam praemorsam in tyranni faciem expuit.
 194. Fortitudo Timychae. 214.
Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126.
Tonare. Cum tonaret, terram tangendam esse Pythagoras
 praecepit. 156.
Tracis, fluuius. 260.

V.

- Venationem** repudiabant Pythagorei. 100.
Venereae rei vsu puer vaeque ad annum vigesimum absti-
 neat. 209. 210.
Veneri die sexto sacra fiebant. 152.
Veste alba et pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste
 pura templum ingrediendum est. 153.
Via publica est declinanda. 83. 105.
Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69. **Vino** interdum
 abstinebant Pythagorei. 97. **Vino** omnino Pythagoras
 abstinere iussit eos, qui ad maiorem in philosophia
 perfectionem peruenire cuperent. 107. **Vinum** immo-
 deratius haustum mentem bibentibus adimit. 208.
Vita nostra mercatui et panegyri similis. 58.
Vlysses non acceptauit immortalitatem, ea conditione sibi
 oblatam, vt Penelopen desereret. 57.
Vngues die festo non sunt praecidendi. 154.
Voluptas sedulo cauenda. 204.
Vrsa Daunia, Pythagorae praecepto obsecuta, nullum am-
 pliუს animal infestauit. 60. **Vrsa** alba in Cauconia;
 (Forte legendum, *in Daunia*. Vide supra Num. 60.)
 142.
Vsiones et sectiones in curandis vulneribus non curabant
 Pythagorei. 244.
Vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere bonum.
 85.
Vxor, quae a marito suo surgit, salua pietate eodem die ad
 sacra accedere potest. 55. 132.

Vxores olim, tanquam supplices, mariti a fociis domum ducebant. 48. Vxores quomodo se erga maritos, et in reliqua vita gerere debeant. 54.

X.

Xenophilus Chalcidensis, Pythagoreus. 251.

Z.

Zaleuens, Locrensiū legislator. 33. 104. 130. 172.

Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173. Apud Getas deus habitus est. ibid.

Zonam auri in templo humi lapsam ne possessor amitteret, quo sophismate Pythagoreus quidam effecerit. 126.

CATALOGUS

ILLUSTRIUM PYTHAGOREORUM, QUI
A IAMBlichO CAP. VLT. RECEN-
SENTUR,

SECUNDUM ORDINEM ALPHABETICUM CONCINNATUS.

A.

Abaris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acusiladas.
Adicus.
Aegon.
Aemon.
Aeneas.
Aetius.
Ageas.
Agelas.
Agesarchus.
Agesidamus.
Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmaeon.
Aliochus.
Alopecus.
Amocrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.

Archemachus.
Archippus.
Archytas.
Aristangelus.
Aristeas.
Aristides.
Aristippus.
Aristoclidus.
Aristocrates.
Aristomenes.
Arytus.
Asteas.
Astylus.
Athamas.
Athosion.
Autocharidas.

B.

Bathylaus.
Brontinus.
Bryas.
Butherus.
Buthius.

C.

Calais.
Callibrotus.
Carophantidas.
Cerambus.
Charondas.
Chilas.
Chrysippus.
Cleanor.
Clearatus.
Cleon.
Cleophron.
Cleosthenes.
Clinagoras.
Clinias.
Cranous.
Crito.

D.

Dacidas.
Damarmenus.
Damocles.

Damon.
 Damotages.
 Dardaneus.
 Deanax.
 Demon.
 Demosthenes.
 Dexitheus.
 Dicas.
 Dicæarchus.
 Dicon.
 Dinarchus.
 Dinocrates.
 Diocles.
 Drymon.
 Drymas.

E.

Echecrates.
 Ecphantus.
 Eiriscus.
 Empedocles.
 Empedus.
 Epiphron.
 Episylus.
 Eratus.
 Euaeus.
 Euandrus.
 Euanor.
 Euetes.
 Euclithon.
 Eumaridas.
 Euphemus.
 Eurycrates.
 Eurymedon.
 Euryphemus.
 Eurytus.
 Euthycles.
 Euthynus.

G.

Glorippus.
 Glycinus.
 Gytius.

H.

Helicaon.
 Heloris.
 Hestiacus.
 Hipparchides.
 Hippasus.
 Hippomedon.
 Hippon.
 Hipposthenes.
 Hippostratus.

I.

Icmus.
 Ithmaeus.

L.

Lacon.
 Lacrates.
 Lacrytus.
 Laphion.
 Leocritus.
 Leocydes.
 Leon.
 Leophron.
 Leptines.
 Lycon.
 Lyrannus.
 Lysiades.
 Lysibius.
 Lysis.

M.

Malion.
 Megistias.
 Melissias.
 Melissus.
 Menalippus.
 Menon.
 Meton.

Metopus.
 Milon.
 Miltiades.
 Mimnomachus.
 Mnesibulus.
 Mnestor.
 Myes.
 Mylias.

N.

Nastas.
 Nausithens.
 Neocritus.

O.

Ocellus.
 Ocyclus.
 Odius.
 Onatus.
 Opsimus.
 Oresandrus.
 Orestadas.

P.

Paction.
 Parmenides.
 Parmissus.
 Phaëdon.
 Phanton.
 Phaenecles.
 Philodamus.
 Philolaus.
 Philonidas.
 Phintias.
 Phrontidas.
 Phrynichus.
 Phyciadas.
 Phytius.
 Pisicrates.
 Pisyrrhytus.
 Polemaeus.

Polemarchus.	Simus.	Timosthenes.
Poliades.	Smichiās.	Tyrsenus.
Polycor.	Sosistratus.	
Polymnastus.	Sosthenes.	
Procles.	Sostratus.	X.
Prorus.	Sthenonidas.	
Proxenus.		Xenocades.
Pyrrho.	T.	Xenon.
Pythodorus.	Theodorus.	Xenophantes.
	Thraseus.	Xenophilus.
	Thrasylamus.	Xentas.
Rhexibius.	Thrasymedes.	
Rhodippus.	Timæna.	Z.
	Timares.	
S.	Timasius.	Zaleucus.
Silius.	Timesianax.	Zopyrus.

CATALOGUS

ILLUSTRUM PYTHAGOREARUM.

A.	E.	P.
Abrotelia.	Echecratia.	Philtis.
B.	L.	Pisirrhonde Tarentina.
Babelyma.	Lasthonia Arcas.	
Byndaice.		
Bryo.	M.	T.
C.	Mya.	
Chilonis.	N.	Theano.
Chleaechna.		Thyrseus.
Cratæoclea Lacedæmonia.	Nisteadusa Lacedæmonia.	Timycha.

I N D E X

NOTABILIORUM VERBORUM ET LOCUTIONUM, QUAE IN IAMBLLICI LIBRO DE PYTHAGORICA VITA LEGUNTUR.

(Numerus appositus indicat paginam.)

A.

- Ἄβαξ, 56.
 ἀγείρειν χρυσόν, 296.
 ἀγωγή, 204.
 ἀγών et αἰών, 296.
 ἀδημονία, 520.
 ὀδίαπνευστος, 390.
 ἀδιοργάνωτος, 154.
 ἀδωαμία, 220.
 ἀδρόως, 54. 194.
 ἄδντος, 400.
 ἀδῶς, 404.
 ἀνδροβάτης, 286.
 αἰχμαλωτίζω, 50.
 ἀκαιρία, 378. 380.
 ἀκοινώνητος, 172.
 ἀκούσματα, 174.
 ἀκουσματικοί, 66.
 ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, 66.
 ἀποδιδόναι, 172.
 ἀκρόδρνα, τὰ, 46. 122.
 ἀκύναντος, 44.
 ἀκυρία et ἀκαιρία, 208.
 ἀλεξανέματος, 286.
 ἐπὶ τῆς ἀληθείας, reuera,
 300.
 ἀλλ' οὐγ, praecedente si καὶ
 μὴ, 52. (Add. Euripid.
 Phoen. 507. sq.)
 ἄλλως τε καί, 286. 310.
 ἀμάστιγον πρᾶγμα, 264.
 ἀμετρία, 76.
 ἀμοιρεῖν, 122.
 ἀμωμος, 226.
 ἂν siue ἐάν, cum optatio,
 468.
 ἀνάγεσθαι, 40.
 ἀναζοιπυρέω, 148. 240.
 ἀναίμακτος, 232.
 ἀναισχυντέω, 484.
 ἀνάληψις, 144. τῶν θεῶν
 ρημάτων, 390.
 ἀναλύειν corruptum ex ἀνα-
 λογεῖν, 228.
 ἀναλυτικός, 120.
 ἀνήμερον, 276.
 ἀναμονή, 404.

- ἀναπίνω, 162.
 ἀναπλάσσω, 154.
 ἀναπόδεικτος, 174.
 ἀναστρέφεσθαι ἐν ἐξουσίαις, 418.
 ἀναφέρειν τὴν ἀναφοράν, 96.
 τὴν ἀναφορὰν ποιῆσθαι ἐπὶ τινα, 270.
 ἀνέγγυος, 278.
 ἀνειμενώτερος, 140.
 ἀνείκλικος, 162.
 ἀνένδοτος, 458.
 ἀνεπιστρέπτει, 42.
 ἀνεπιτήδευτος, 144.
 ἀνῆκειν περὶ τι, 94. (*Διήκειν περὶ τι*, Iamblich. de commun. Math. p. 208. Villosi.)
 ἀνθρωπόμορφος, 200.
 ἀνθρωπος confusum cum ἀνθρωποκτόνος, 280.
 ἄνισος, 172.
 ἀνταδικεῖν, 106.
 ἀντιλαμβάνεσθαι, 12, 138.
 ἀντιπαίειν, 70.
 ἀντιπαροβολή, 436.
 ἀντιπελαργεύω, 58.
 ἀντιπερισπῶ, 58.
 ἐντίπονον, 56.
 ἀντίρροπος, 138.
 ἀντιτάσσεσθαι, 86.
 ἀνυπόστατος, 430.
 ἄνωθεν, 288-352. μικρὸν ἄνωθεν, 16. 246.
 ἀνωμαλία, 70.
 ἀνώματος, 402.
 ἀξίεραστος, 72.
 ἀξιοκαταφρόνητος, 418.
 ἀξιωματικός, 38.
 ἀπαρτίζειν, 304.
 ἀπαράβατοι προδόσεις, 284.
 ἀπαράληκτος, 246.
 ἀπαράλογος, 380.
 ἀπεργάζεσθαι, 194.
 ἀπερίβλεπτος, 342.
 ἀπενδιασμός, 2.
 ἀπό, de parte, 216.
 ἀποβιβασμός, 46.
 ἀποδεδειπνηκέναι, 212.
 ἀπόδεσις, confusum cum ἀπέδοσις, 256.
 ἀπόδοσις· χάρις τῆς ἀποδόσεως ευεργεσίας, 102.
 ἀποδοχή, 466.
 ἀποϊκίλος, 222.
 ἀποκατάστασις τῆς διανοίας, 404.
 ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχήν, 322.
 ἀποξενοῦσθαι, 14.
 ἀπορρύπτεσθαι, 162.
 ἀπορρύψης, 154.
 ἀποσκορακίζειν, 240.
 ἀποστυγεῖν, 482.
 ἀπόταγμα, 290.
 ἀποτάσσεσθαι προπεμπτικῶς, 302. τινί, 36.
 ἀποτελεσμα, 342.
 ἀπόφασις, 216.
 ἀποφέρειν· ἀπενεγκαμένου, 16.
 ἀποφουβάειν, 340.
 ἀπρόσκεπτος, 426.
 ἄπτεσθαι et ἀποτέμνεσθαι, 282.
 ἀρτηρία, 154. 136.
 ἀρτηροβολία, 210.
 ἄρτι, 312.
 ἀρχαῖζειν, 484.
 ἀρχαιότροπος, 328.
 ἀρχεῖον, 268.
 ἀρχεσθαι διὰ τινος, 236.
 ἀρχή· τὴν ἀρχήν, 361. τὸ κἀταρχάς, 12.

ἄσμενίζειν, 396.
 ἄσμενος ἄσμενοις, 50.
 ἄστυγείτονες πόλεις, 50.
 ἄτελεστος, 226.
 ἄτελής, 154.
 ἄτλητος, 434.
 ἀτρέμας ἔχειν, 386.
 ἀτυχεῖν τι, 192.
 αὐλημα Φρύγιον, 240.
 αὐτόματος, 314.
 αὐτοσχεδῖος, 46.
 ἀφοσιούσθαι τι, 234. 332.
 ἀφυγιάζω, 244.
 ἀφυγισμός, 130.
 ἀχειράπιητος, 330.
 ἄωρί, 240.

B.

Βαρβαρικῶς, 186.
 βατήρ, 256.
 βάψιμος, 162.
 βλασφημεῖν, 374.
 βοῖστί, 124.
 βοσκηματώδης, 428.
 κατὰ βραχὺ, 14.

Γ.

Γεγωνόν τι καὶ τρανόν ἀπο-
 φθέγγεσθαι, 282.
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ
 παθήματα, 450.
 γενετή· ἀπὸ γενετῆς, 360.
 ἐκ γενετῆς, 410.
 γενικόν, 446. τὸ γενικόν,
 142.
 γεννάω· γεγεννησθαι ἀπὸ
 Διός, 16.
 γενομένη· εἰ λεγομένη con-
 fusa, 486.
 γεύω, 52.

γονή, 324.
 γραμματιδίον, 96.
 γραῶδης, 226.
 γυμνασιαρχικὴ πολιτεία, 274.
 γύναιον, 266.

Δ.

Δασύς, ὁ, 296.
 δεκτικός, 162.
 δευτερόν τινος γίνεσθαι,
 160.
 δηγμοί, de animo, 238.
 δημιουργημα, 118.
 διά, 62. διά χρόνου τινός,
 404.
 διαβήτης, 246.
 διάγραμμα, 56. 376.
 διαγώνιος, 248.
 διαδέχεσθαι τι τινός, 54.
 διαδικάζεσθαι, 302.
 διαθεσμοθετέω, 236.
 δίσκταν λαμβάνειν, 264.
 διστητής, 264.
 διακρούομαι, 402.
 διαλαμβάνειν, 326.
 διαλύεσθαι, 270. 516.
 διαμεμνῶσθαι, 160.
 διαμονή, 308.
 διαμωκάομαι, 460.
 διάπειραν λαμβάνειν, 204.
 διαπολεμεῖν, 456.
 διαπορδμεύω, 40.
 διαρδρόω, 148. 222.
 διαστολή, 338.
 διασώζω, 48.
 δικάτις, 60.
 διατάττω, 40.
 διατρανόω, 258.
 διατριβή, 60. διατρεβαί,
 572.
 διαφανεῖν, 372. 496.

διδάγματα, 52.
 διειδής, 166.
 διεκπαίειν, 488.
 διεξιέναι, 262.
 διέρχεσθαι περί τινος, 472.
 δικάζειν, 242.
 δικαιοπραγεῖν, 232.
 δικαστικός, 360.
 δικτυουλκός, 78.
 διόπτρα, 246.
 διοργανόω, 138.
 διοργανώσεις, 140.
 διοσημεῖα, τὰ, 124.
 διότι, 64. 84.
 δίπος, 300.
 δογματίζειν, 196.
 δοξάζειν, 408.
 δοξομανής, 118.
 δουλωθῆναι, 464.
 δραστικός, 336.
 δύναμις i. q. ἔμβαδον, 376.
 δυσάποσπαστως, 58.
 δυσκατάδητος, 400.
 δυσπαρακολούθητος, 156.
 δυσσύνετος, 492.
 δυσφημία, 360.

E.

Ἐάν, obliteratum, 362.
 εαυτούς, de prima persona,
 14.
 ἐγγύη, ἐγγύησις, 460.
 ἐγκίρνημι, 166.
 ἐγκολάπτω, 162.
 ἐγκράτευμα, 152. 400.
 ἐδράζεσθαι, 384.
 εἰδέναι i. q. συνουσιάζειν, 98.
 εἰκῇ καὶ ὥς ἔτυχε, 428.
 (Conf. Schaeff. in Indice
 ad Porsoni Aduers. p. 346.)
 εἰκοστάγωνον, τό, 482.

εἰκοταλογία, 184.
 εἰλικρινεῖται, 144.
 εἰμαρμένη· τὰ καθ' εἰμαρ-
 μένην δρώμενα, 438.
 εἰρήνευσις, 146. 452.
 εἰρηνοποιός, 386.
 εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινόν, 356.
 ἐκ· ἐκ παντός, 34.
 ἐκβλαστάνω, 168.
 ἐκδέχεσθαι, 266.
 ἐκθειάζειν, 344.
 ἐκκεντρότης, ἡ, 70.
 ἐκκεχυμένος, 264.
 ἐκκοπτεσθαι, 460.
 ἐκκρούεσθαι, 410.
 ἐκλαμβάνειν, 248.
 ἐκλογίζεσθαι, 326.
 ἐκλυσις, 134.
 ἐκπεριίγειν, 168.
 ἐκποδών, 400. 402.
 ἔκτοτε, 122. 242.
 ἐμβάπτειν, 178.
 ἐμβεβηκώς, 438.
 ἐμβιβάζειν εἰς τὴν θεωρίαν,
 56.
 ἐμπιπρᾶναι, 240.
 ἐμπλήκτως, 240.
 ἐμπορεύομαι, 164.
 ἐμπορία· κατ' ἐμπορίαν, 20.
 ἐμφαίνει, 134.
 ἐμφαντικός, 140.
 ἐμφασις, 340.
 ἐμπορτος, 78.
 ἐναγεῖν εἰς τι, 56.
 ἐναγισμοί, 262.
 ἐναλλάξ, 250.
 ἐναποθήσασθαι, 342.
 ἐναύσασθαι, 342.
 ἔναυσμα, 68.
 ἐνδεδασμένος, 410.
 ἐνδελεγώς, 54.
 ἐνδέχεσθαι, 90.

- ἐνδιάθετος λόγος, 438.
 ἐνερεῖδεν τὸν νοῦν, 134.
 ἐνέγεσθαι τοῖς λόγοις, 66.
 ἐνήχημα, 132.
 ἐνήμι· εἰς μέτρον ἐνεῖναι, 522.
 ἐνθ' ὧς, 432.
 ἐνίστασθαι, 172. 430.
 ἐνορᾶν, 138. 152.
 ἐντροπή, 26.
 ἐξαιρέτως εἰ ἐξ αἰρέσεως confusa, 38.
 ἐξάπτεσθαι, 240.
 ἐξάρτημα, 250.
 ἐξάρτυσις, 130.
 ἐξηρτυμέναι, 206.
 ἐξίτηλος, 164.
 ἐξουσιαστικῶς, 434.
 ἐξώφορος, 482.
 ἐπαγρυπνία, 36.
 ἐπαγωγή, inductio, 80.
 ἐπαλαλάζειν, 394.
 ἐπαμῆσαι γῆς, 396.
 ἐπανάτασις, 368.
 ἐπάνοδος, 372.
 ἐπαφή, 130. 242.
 ἐπεὶ μέντοι, veruntamen, 40.
 ἐπειρίαίαι, 142.
 ἐπέρχομαι· πρῶτον ἐπελ-
 θῶν, 166.
 ἐπήκοος, 136.
 ἐπήρειαι τοῦ λογισμοῦ, 388.
 ἐπὶ· ἐπὶ τὸ αὐτό, simul, 354. ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν, 280.
 ἐπιβύλλειν, 172.
 ἐπιβολὴ νοουθεσίας, 240.
 ἐπιδίφορις, 480.
 ἐπιδρομή· ἐξ ἐπιδρομῆς, 50. 226.
 ἐπιθολῶναι, 230.
 ἐπικιιήσαντες, 46.
 ἐπίκτητος, 416.
 ἐπίκυκλος, 70. (Conf. *Ideler* in libro: *Museum der Alterthumswiss.* Bd. 2. p. 441.)
 ἐπικωμάζειν τῇ ἐρωμένῃ, 240.
 ἐπιλέγειν, 184.
 ἐπίνοια· τὰ δι' ἐπινοίας λαμβανόμενα, 70. ἐπινοία καὶ μεθόδω, 54.
 ἐπιπλοκή, 146.
 ἐπιπολάζειν, 280.
 ἐπιπρόσθησις, 70.
 ἐπισκέπειν, 226.
 ἐπισκιάζεσθαι, 14.
 ἐπισοφίζεσθαι, 184.
 ἐπιστητός, 336.
 ἐπιστρέφειν τινά, 26.
 ἐπίτριτος, 252. 276. ἐν' ἐπι-
 τρίτῳ λόγῳ, 254.
 ἐπιτυγχάνειν, 86.
 ἐπιφημίζειν, 332.
 ἐπιφθέγγεσθαι εἰ ἀποφθέγ-
 γεσθαι, 342.
 ἐπιφορὰ τῆς ψυχῆς καὶ ὁρ-
 μή, 416.
 ἐπιφορήματα, 262.
 ἐπογκος, adiectivum anpre-
 ctum, 398.
 ἔποικοι, 16.
 ἐπόχησις εἰ ἐποχή, 136.
 ἐποδὴ, 244.
 ἐπώνυμός τινος, 12. 104.
 ἐργολαβεῖν, 480.
 ἔρμα, 444.
 ἐρυθρῖνος, 236.
 ἑταιρείαν συνάγειν, 498.
 ἕτερος εἰ ἑταῖρος, 370.
 ἑτεροφροσύνη, 74.
 ἔτε, iam inde, 334. (Spart.)

VIII. 8. p. 316. Tzsch. ἐξ
ἐκείνων ἐτι τῶν χρόνων.)
ἔτοιμος· ἐν ἑτοίμῳ κατα-
στῆναι, 78.
εὐαγγελίζομαι, 34.
εὐάγεια ψυχῆς, 156.
εὐαγῆς et εὐαγγελῆς, 228. 230.
(Add. not. in Protrept. p.
360.)
εὐανάδοτος, 36.
εὐγενῶς et ἐντελῶς, 492.
εὐγνωμοσύνη, 456.
εὐδία, 28.
εὐετηρία, 146.
εὐθετος, 210.
εὐπαρακολούθητος et ἀπα-
ρακολούθητος, 226.
εὐπερίγραφος, 338.
εὐστατεία, 386. ψυχῆς, 28.
εὐτακτεῖν, 136. 410.
εὐφημεῖν, 110. 302.
εὐφημία, 218. 312.
εὐφημος διάνοια, 216.
εὐφυΐα, 88.
εὐφυῶς, 54.
ἐφάπτεσθαι λύρας, 238.
ἐφεις, 138.
ἐφόδια, 54.
ἐφοδιάζεσθαι, 34.
ἐχεμυθεῖν, 204.
ἐχεμυθία, 226.
ἐχερημοσύνη, 482.

Z.

Ζυγός, 246.
ζώπυρα, 312.

H.

Ἡβηδόν, 364.
ἡγενομία, 234. ἀπὸ ἡγεμο-
νίας τινὸς εἶναι, 24.

ἡδέως ἔχειν, 496.
ἡλικία, 306.
ἡμικύκλιον, 60. (Add. Goe-
renz ad Cic. de Leg. I.
13.)
ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ, 252.
ἡρώον πολυάνδριον, 396.

Θ.

Θανατόν, 242.
Θεμιστεύειν, 280. 372.
ἡ θεοκρασία καὶ ἡ πρὸς τὸν
θεὸν ἐνωσις, 470.
Θεολογία, ἡ κατ' ἀριθμόν,
304.
θεός· ἀπὸ θεῶν, 334.
θεοῶν, 222.
οἱ θεωρητικώτατοι τῶν φι-
λοσόφων καὶ ὅτι μάλιστα
ἀκρότατοι, 232.
τὸ θῆλυ, 398.
θολερός, 166.
θύειν μουσεῖα, 512.
θολῶν, 148.
θυμηδία, 208.
οἱ θυραῖοι, 448.
θύσιμον ζῶον, 220.
θωπεία, 446.

I.

Ἰδία ἀποσπᾶν, 200.
ἰδιάζειν, 250.
ἰδιασμός, 500.
ἰδιότροπος, 484.
ἰερεῖον, 220.
ἱεροσκοπία, 202.
ἱερουργεῖν τελετάς, 38.
ἰσοκάλως, 250.
ἰσοπαχῆς, 250.

ἴσος· εἰς ἴσον καθιστάναι,
114. ἐπίσης, 172.
ἰσόστροφος, 250.
ἰσότης, 162. 342.
ἱστορεῖν, 470.
ἱστορία, 192.

K.

Καθάπαξ, 232.
καθαρτής, 286.
καθιστάται καὶ συστέλλειν
τὴν τοῦ σώματος ἔξιν,
230.
τὰ καθόλου, 338.
καὶ δὴ καί, 258.
καλλογή τῶν μαθημάτων, 52.
κανὼν, 246.
καπηλεύειν, 478.
κᾶρτερουίντως, 440.
κατὰ· κατ' ἐαυτὸν γενόμε-
νος, 402.
καταγῶναι, 266.
καταδεῖσθαι, 322.
καταδοξάζειν, 264.
κατακορὲς μέλος, 134. 474.
κατάληψις εἰ κατάλαμψις,
138. κατάληψις δι' αἰ-
σθητοῦ, 258.
καταλιμπάνειν, 424.
καταλύειν, deusitati, 296.
καταμόνας, 208.
καταπέπτειν, 402.
καταπλάσματα, 346.
καταποντίζειν, 268. 286.
καταριθμεῖν μετὰ τινῶν, 68.
κατάρτυσις, 142. 206.
καταστολή σώματος, 28.
κατατρέχειν τινός, 374.
κατεξαναστασις, 144. 390.
κατεύνησις, 285.
κατέχεσθαι ἐν —, 190.

πέγχιος, ἡ, 230.
κεῖσθαι ἐν ὀνειδίει, 414.
περάσματα μελῶν, 132.
κερδαίνειν τι, 40.
τὸ κηδεμονικόν, 218.
κηρία, 108.
κῆνδυνος, proelium, 514.
κληθίων, 314.
κοινόβιοι, 66.
κόλλαβος, 256.
κολοῦναι, 430.
κομήτης, ὁ ἐν Σάμῳ, 30.
κρεῖττον, numen, 300. οἱ
κρεῖττονες, dii, 312.
κρήνυος, 164.
κωλυτήρια, τὰ, 296.

Λ.

Λεκίς, 256.
λήψις διὰ δεξιᾶς, 180.
λιβανωτός, 108.
λόγος· κατὰ λόγον, 275.

Μ.

Μαῖα, 114.
αἱ μακάρων νῆσοι, 176.
μᾶλλον· πολὺ μᾶλλον ἂν
μιτώτερον, 386.
μαρμαρυγή, 450.
ματαιοποιηματα, 58.
μεγαλοφυΐαι, 222.
μεδαρμόζω, 242.
μεθορμίζω, 46.
μειζονότης, 248.
μελάμφυλλος, 18.
μελαναυγής, 138.
μεσεμβληθεῖς, 260.
εἰς μέσον παρέρχεσθαι, 244.
μεσότης, 278.
μετά· μεθ' ἡμέραν, 210.

(Add. Boissonade ad Marini vitam Procli, p. 68. sq.)

ἐν μεταχμῶν, 284.
 μετακολουθεῖν, 178.
 μεταξύτης, 248. 258.
 μετάπειπτος, 464.
 μετοικίζεσθαι, 490.
 μετοχή τῶν ζώων, 234.
 μετριοπάθεια, 278.
 μονάζειν, 40.
 μόνος αὐτός, 134.
 μόρσιμος, 434.
 μῆμα et μνήμα, 38.
 μνήσεις, 154.

N.

Νῆ Δία, 130. 246.
 νοέω· οἱ νενοηκότες, 228.
 τὸ νοητικόν, 132.
 νοθεύειν τὸ γένος, 98.
 νομιμότης, 146. 452.
 νομοθετέω, 226.
 νοσοκομεῖν, 384.
 νοσητικὸς, 120.
 τοῦς· τὰ κατὰ τοῦν δρώμε-
 να, 438.
 νῦν μέν — νῦν δέ — νῦν δέ
 —, 24.
 νωχέλια, 134. 244.

Ξ.

Ξενίζειν, 472. Ξενίζεσθαι
 πρὸς τι, 200.
 ξένος· ἐπὶ ξένης, 64.

O.

Οἰκείωσις πρὸς τοὺς θεοὺς,
 230.

οἰκίσαι νῆσον, 18.
 οἰκονομῆσθαι περὶ τὰς πο-
 λιτείας, 488.
 οἰνοφλύξ, 414.
 οἰωνός, 186.
 ὀκτάχορδος, 288.
 Ὀλυμπιάσι, 124.
 ὀμακόειον, 66. 156. 386.
 ὀμακοῖ, 154. 344.
 ὀμαλός· ἐφ' ὀμαλοῦ, 402.
 ὀμαλῶς, 284.
 ὀμιλία et ὀμαλογία, 288.
 ὀμματοποιός, 70.
 ὀμοδημία, 72.
 ὀμότης, 250.
 ὀμοφνής, 232.
 ὀμωνύμως ὄντα, 336.
 ὀπωςδήποτε, 48.
 ὀργιάζειν, 166. 308.
 ὀργιασμοί, 154.
 ὀσία, 384.
 ὀσιότης, 72.
 ὅσος, cum infinitivo in ora-
 tione obliqua, 34.
 ὅτι εἰ μή, 44.
 οὐ μὴν ἀλλά, 498.
 οὐριοδρομεῖν, 286.
 οὐσία· ἄγειν εἰς γένεσιν τε
 καὶ οὐσίαν, 426.
 οὔτως, cum superlativo, 170.
 ὄψα θαλάσσια, 220.

Π.

Πάγιος, 246.
 παιδαργάσεις, παιδαργᾶν,
 218.
 παιῶνες, 238.
 πάλιν ἐξ ἀρχῆς, 374.
 παμμυγής, 122.
 παρὰ, cum accus. propter,
 372.

παραβάλλω, commendo, 26.
 transeo, 374.
 παραδόσιμος, 94.
 παραιτητής, 22.
 παρακαταθήκη, 94.
 τὸ παρακεκμενον τούτου,
 246.
 παρακείμενον, 388.
 παράληψις, 36.
 παραλλαγή πρὸς ἄλλους, 32.
 τῆς ψυχῆς, 238.
 παραλογίζεσθαι, 266.
 παραιμία, 248.
 παραβρεῖν, 360.
 παρασπάσασθαι τι, 14.
 παρατεταγμένως, 438.
 παρηκουσμένως, 332.
 παρίστημι ὡς περιῖστημι,
 303.
 παρωδεῖσθαι τι, 168.
 πατρικός, 218.
 πείραν λαμβάνειν, 86.
 πεμπάς, ἡ, 278.
 πεπεισμένως, 368.
 πεπωμένη, 458.
 περίβλεπτος, 278.
 περιηγήματα, 244.
 περιπετής, 384.
 περιπόλησις, 136.
 περιρραίνεσθαι, 320.
 περιρραγιήριον, 178.
 περισσός, 331. τὴν ψυχὴν,
 278. περιττότερον, 50.
 περίστατος, 76.
 πῖνος, 328.
 πινυσθεῖς, 308.
 πιστευτικῶς, 292.
 πιάσμα, 344.
 πλεῖον ἔστι, 264.
 πλεονεξία συγγενική, 234.
 πλησιάζειν τινί, discipulum
 esse, 262.

πνευματώδης, 230.
 ποιεῖσθαι καθ' ἑαυτούς, 84.
 ποικιλώτατα, 222.
 πολίξειν, 66.
 πολυειδής, 378.
 πολυσάρκος, 402.
 πολυσχιδής, 340.
 πολυωφελής, 246.
 πόπανα, 108.
 ποριχθέντα, 160.
 ἡ ποσὴ ἐπίτασις, 256.
 πραγματεία, 174. 192. 290.
 πρεσβεύειν, 222.
 προαγειν εἰ προσάγειν, 264.
 335. 374.
 προαιρετικὴ κίνησις, 276.
 προαλῆς, 164.
 προβάδην, 262.
 προηγούμενον, 278.
 προκίπτειν, 166.
 προλαμβάνειν περὶ τινος, 16.
 προμηθεῖσθαι εἰ προθυμεί-
 σθαι, 232.
 προσαγορεύειν τινά τι, 236.
 προσβαλὼν, 198.
 προσηλὼν, 450.
 προσήμιον· προσήκατο, 32.
 προσκοπτειν τινί, 266. 374.
 προσκομίζειν, 40.
 προσοχή, paulis appulsio, 46.
 προσπαίζειν τινί, 124.
 προσπερονάω, 450.
 προστησόμεθα εἰ προσθη-
 σόμεθα, 52.
 προστρέχω, 52.
 προσφέρειν εἰ προσφέρεσθαι
 τροφήν, 422. προσφέρε-
 σθαι ἐπιμέλειαν, 130.
 πρόσφυμι τινί, 52. προς-
 πεφυκέναι, 184.
 πρόσχημα ποιεῖσθαι τι, 164.
 προτέρημα, 22. 28. 34.

τὸ προφερές, 422.
 προφουίῳ, 32.
 προχειρίζεσθαι λόγους, 96.
 πρωτεύω οἱ πεπρωτευνό-
 τες, 88.
 πτοεῖσθαι, 206.
 πυθμὴν ἐπίτροτος, 278.
 πυθόχρηστος, 428.

P.

ῥάπτειν θάνατον, 434.
 ῥικνός, 402.
 ῥοίζημα, 136.

Σ.

Σ saepe elisit copulam καί,
 366.

σεμνός ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ,
 68.

σεσυρμένος πλοῦς, 44.

σημάντρια, 236.

σιτεῖσθαι, de h. v. con-
 struct. 124.

σιτία, 346.

σκυλακεία, 426.

σοφίζεσθαι, 294.

σπένδειν, cum genit. 326.

σπέρματα i. q. ἀπόγονα, 436.
 (Add. Thucyd. V, 16. ibi-
 que schol. Virg. Georg. II,
 152. semina leonum.)

σπονδιακὸν μέρος, 240.

στερωδής, 154.

στεφανίτης ἄγων, 106.

στηλιτευθέντες, 492.

στοχάζεσθαι, 288. 414.

στρατεύεσθαι στρατείαν,
 404.

στρογγύλος, 324.

στύφειν, 162.

συγκαταθεῖναι, 466.

τὰ συγκείμενα, 266.

συγκλυδάζω, 132.

συζυγία, 248. 250. τῶν
 γονέων, 84.

συλλελογισμένα ἄκρως, 330.

συλλογισμός πλήρης, 330.

συμβάλλειν τινί, 34.

συμβιβάζω, 122.

συμβιβασμός, 146. 450.

συμβίωσις, 172.

συμπάθειαι οὐρανίων πρὸς
 ἐπίγεια, 236.

σύμπτωμα, 402.

συμψαύω, 276.

συναδικεῖν, 96.

συναλλίζεσθαι, 118. (Hero-
 dian. VI, 5, 10.)

συναρμογή, 242.

συναφή, 254.

συνδιάγειν, 344.

συνδιορθοῦν, 202.

σύνδυο, σύντρεις, 212.

σύνεγγυς, 266.

συνεῖρειν τὴν θεωρίαν, 58.

συνεκτικός, 448.

συνεπίστασις, 390.

συνεπίτασις, 144.

συνευαχέισθαι, 212.

συνίστημι συνεσταμέναι,
 transitive, 812. (Add.
 Schaefer. ad Dionys. de
 comp. verb. p. 331.)

σύννοια, 458.

συνοικισμός, 498.

συντεταμένος διαλογισμός,
 246.

σύντροφος ἐπιτήδευσις, 40.

συντυχία, 240.

συσσίτια, 212.

σφετερίζεσθαι, 276.

σφοδρότης, 132.

σχεδιάζειν, 428.

σχετλιάζειν, 268.

σωμασκέω, 136.

σωμασκή, 416.

T.

Ταραχή, de alui fluxu, 230.

τάσσειν ἐπὶ τι, 96.

τεκμαίρεσθαι τι, 24.

τελεῖν ἱερὸν, 360.

τέματα, 198.

τετρακτύς, 176 316.

τίδεσθαι πρὸ τῆς διανοίας,
368.

τιμᾶσθαι τοσούτου, 302.

τοιοῦ, 148.

τοτηρικᾶδε, 170.

πρὸς τοῦτα, in tantum, 12.

(In Herodian. VI. 6. 5.

sibi respondent παρὰ τοῦ-
το — παρ' ὅσον.)

τρίγωνα, 256.

τρεῖς σπένδειν εἰ περισπέν-
δειν, 518.

κατὰ τρόπον, 382.

T.

Τῆρωτικός, 368.

ὑπάρχειν τινός, 116. 142.

ὑπαρχος, 186. 288.

ὑπὲρ σοφώτατος ὑπὲρ ἁ-
παντας, 34.

ὑπεραίρειν, 14.

ὑπέρεισις, 48.

ὑπεροχή, 368.

ὑπερφύγεια, 138.

ὑπὸ εἰ ἀπὸ, 276.

ὑποδοχή, 262.

ὑπόθεσις, 84. 276.

ὑπόλειψις, 70.

ὑπόληψις, 264. 294.

ὑπολογίζεσθαι, 14.

ὑπομνήματα, 328.

ὑποσημειώσεις, 226.

ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια,
196.

ὑποτίδεσθαι, 192.

ὑποτιμᾶσθαι, 58.

ὑπατρέφειν τὴν δύναμιν, 48.

ὑπιότης, 132.

Φ.

Φαρμακεῖαι, 346.

φῆμαι, 14.

φθαρτικός, 322.

φθειρίας, 384.

φιλογυμναστέω, 54.

φιλοκύνων, 426.

φιλόλογοι, 228.

φίλορnis, 426.

φιλοστροφία, 84.

φιλότης, 342.

φιλοτιμία, 412.

φυσικῶς, opp. ὑπ' ἀσκήσεως,
34.

φυσιогνωμονέω, 150.

φυσιολογία, 146.

φύσις, scilicet, 108.

X.

Χαλκοτυπεῖον, 246.

χαριστήριον, τό, 138.

χαύνωσις, 132.

οὐ χεῖρον, 228. (Add. Schae-
fer. in notat. crit. ad Lu-
liani in Constant. laud.
orat. p. XII.)

χειρονομία, 210.

χειρόχρηστος, 340.

χερσαῖος, 420.

χηρηγέτης φόνον, 386.

χρεία, consuetudo, 376.

χρηματίζεσθαι, 192.
 χρονίζειν, 498.
 χρόνιος, 264.

ψιλῶς διαλέγεσθαι, 190.
 ψωμίζω, 122.

Ω.

Ψ.

Ψαυστά, 108.
 ψευδοδοξέω, 310.

Ὡρα ἐκρινή, 236.
 ὠφελεῖσθαι ὠφελήθεις πα-
 ρά τινός τι 34. ὠφελού-
 μενος παρ' ἑκάστῳ, 50.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

- Pag. 20. lin. 5. leg. καὶ pro παί.
— 24. — 15. — περιουσίας.
— 56. not. 11. post ἔστι adde significare.
— 77. — 1. lin. 13. leg. innumerabilibus.
— 118. — 3. — 1. — praeditis.
— 131. — 5. — 1. — quod.
— 164. lin. 14. leg. προαλλεῖς pro προαλλεῖς, praesunte
etiam Cd. Ciz.
— 168. — 8. — παρωσάμεναι.
— 184. — 16. — οὐκ εἰδί.
— 188. not. 38. — Kust.
— 194. lin. 7. — καί.
— 237. — 8. — naturales.
— 245. nota 21. est nota Kusteri.
— 248. lin. 15. pone colon ante σηκώματα.
— — not. 4. lin. 4. post significat adde consonantia.
— 256. — 28. leg. ἀπόδεσιν.
— 272. lin. 2. — στρατενομένους.
— 280. Ad vocab. τοῖς ἀνθρώποις lin. 13. haec Kusteri
nota addenda est: „Sensus exigit, vt scribatur,
τοῖς ἀνθρωποκτόνοις, vel ἀνδροκτόνοις.“
— 308. lin. 6. post ἀρχάν delend. comma.
— 321. nota 105. est Kusteri.
— 342. not. 37. lin. 4. leg. Kust. pro Kiess.
— 361. lin. 18. leg. conuitiis.
— 362. not. 23. lin. 13. leg. coniungi.
— 482. lin. 10. post βίου pone comma.